

Giới thiệu Xuyên Toa Chư Thiên

Tên gốc: 穿梭诸天

Chuyển ngữ bởi **Con nhà người ta**

Đây là một cố sự liên tục xuyên qua chư thiên, quân lâm vạn giới.

Trong Phong Vân, kiếm hấn chống Hùng Bá...

Trong Tiểu Lý Phi Dao, kiếm hấn áp giang hồ...

Dưới Thanh Vân sơn, hấn nhìn Trương Tiểu Phàm từng bước trưởng thành...

Tiên kiếm kỳ hiệp truyện, hấn thờ dài một tiếng, thay đổi vận mệnh...

Dưới Ngũ Hành sơn, hấn sờ lên đầu hủ tử...

Sở Dương sau khi mua một cái Thanh Đồng đã xuyên qua Thiên Vũ đại lục, nhập vào một kẻ vì cứu người đã khiến cả gia tộc bị diệt.

Sở Dương mang theo Thanh Đồng, xuyên qua từng thế giới và phát hiện ra rằng thời gian chỉ trôi qua có một canh giờ.

Cũng từ đó, Sở Dương đã mang theo quyết tâm tu luyện để báo mối thù diệt tộc.

Mỗi một thế giới mà Sở Dương đến lại là những câu chuyện khác nhau, gặp gỡ những nhân vật quen thuộc ở những thế giới đó, tạo nên những tình huống bi hi hấp dẫn đầy máu lửa.

Phân chia cảnh giới:

Hậu thiên » Tiên thiên » Tông sư » Đại tông sư (Sơ, trung, hậu kỳ, đại viên mãn).

» Nguyên Thần cảnh:

--» Bước một Ngưng Thần cảnh

--» Bước hai Hóa Thần cảnh

--» Bước ba Chân Thần cảnh.

» Phản Hư cảnh:

--» Thông Huyền cảnh.

--» Pháp Tướng cảnh.

--» Quy Chân cảnh.

» Thiên Nhân chi cảnh.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Toa Chư Thiên* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1: Dung hợp

Mặt trời chiều ngã về tây, rắng đỏ như máu.

Bên cạnh rừng cây, bờ suối, trên đá vung một thiếu niên bỗng nhiên ngồi dậy, một trận ho khan, phun ra mấy ngụm nước bọt.

"Đau quá!" Sở Dương nhú chặt lông mày, thống khổ không chịu nổi, mơ hồ con mắt rất cục thấy rõ tình huống chung quanh, lập tức ngăn ngó, "Đây, đây là chỗ nào? Ta không phải vừa mua một cái Thanh Đồng môn nhỏ trang sức, sau đó quay lại gia trang, đầu tê rần liên nằm ở trên giường sao? Nhưng cái này..."

Đau đớn kịch liệt truyền đến để hấn mắt tối sầm lại, kém chút ngất đi.

Lúc này mới phát hiện, trên vai trái có một cái chườm ấn, đều lâm vào trong thịt một tác chi sâu, hơi động dậy, vai trái liền con đau toàn tâm, trước mắt biến thành màu đen. Toàn thân cao thấp, khắp nơi đều là máu ứ đọng, thể thâm không chịu nổi.

"Ta bị bắt cóc rồi? Không đúng, đây không phải thân thể của ta!" Sở Dương nhìn chăm chăm cổ tay trái, lúc này ngăn ngó, "Da của ta không có trắng như vậy, mà lại cổ tay trái của ta có một cái bớt, bây giờ không có, chẳng lẽ, chẳng lẽ..."

Hướng phía trước chập vật bò lên hai bước, cúi đầu quan sát, trong nước chiếu rọi ra khuôn mặt, đầu còn là đã từng chiếu qua ngàn vạn lần dung nhan? Mặc dù trẻ, suât khí, góc cạnh rõ ràng, nhưng trong lòng lại mui phần bất an.

Đúng lúc này, hấn sắc mặt trắng nhợt, trong đầu liên tuôn ra đại lượng tin tức, để hấn ôm đầu kêu thảm.

Một vài bức hình tượng, từng cái tràng diện, từng đạo tin tức, điên cuồng dung nhập não hải.

Qua một hồi lâu, Sở Dương mới bình tĩnh trở lại, trên trán tràn đầy mồ hôi lạnh, chỉ là giờ phút này, hấn hai mắt ngốc trệ, lộ ra mê mang.

"Ta là ai? Ta là Sở Dương trên Địa Cầu, hay là Sở Dương trên Thiên Vũ đại lục?"

Sở Dương trên Địa Cầu, bình bình phàm phàm, phổ phổ thông thông, tiểu học, trung học, cao trung, đại học, tốt nghiệp làm việc, cùng tức vạn đại chúng không hề khác gì nhau, trải qua mình đơn giản khoái hoạt sinh hoạt, truy tìm xa không thể chạm mộng tưởng, khi nhân hạ đội, nhìn mấy bộ kịch truyền hình, xem tiểu thuyết mạng.

Bình thường bên trong, cũng có được hạnh phúc của mình.

Sở Dương trên Thiên Vũ đại lục, là Hà Dương huyện danh môn vọng tộc Sở gia Tam công tử, gia cảnh giàu có, áo cơm không lo, lại tư chất kỳ kém, tu luyện không làm nổi, tại cái này lấy võ vi tôn thể giới bị tộc nhân xem thường, nhưng có một ngôi nhà chủ vì phụ thân, cũng không ai dám chọc hấn.

Làm một cái nhị thể chủ, thanh sắc khuyến mãi, cũng coi như có tư có vị.

Nhưng mà tối hôm qua, sau khi tiêu sái, lúc quay lại gia trang, phát hiện có cái hòa thượng bị trọng thương vừa vắn ngã xuống trước cửa phủ, liền hảo tâm cứu được trở về. Một phen cứu chữa, hòa thượng cũng thanh tỉnh lại, ngay tại đối phương nói lời cảm tạ lúc, một đám người áo đen thẳng hướng Sở gia.

Châm lửa đốt nhà, ánh lửa ngút trời.

Người áo đen như vào chỗ không người, gia đình nô bộc không ai đỡ nổi một hiệp, nhao nhao chết thảm, liền ngay cả vào ngày kia hậu kỳ đại ca cùng nhị ca, đều bị tùy tiện chém giết, còn có hậu thiên viên mãn gia gia cũng bị một kiếm bêu đầu.

Sở Dương nhìn vừa vắn, lúc này lửa giận thiêu đốt đang muốn xông tới giết, lại bị một người áo đen một chưởng vỗ đi qua, bị chạy tới phụ thân Sở Thiên Hà đưa tay kéo một phát, tránh thoát ngực, lại rơi tại đầu vai, đánh nát xương cốt, kém chút ngất đi.

"Các ngươi là ai? Vì sao tàn sát Sở gia ta?"

Sở Thiên Hà bị phần gào thét.

Phòng ốc thiêu đốt, tàn sát người nhà, phụ mẫu bị giết, nhi tử bị trăm, để trong lòng của hấn khắp huyết, sát ý ngút trời, thể nhưng muốn hiểu rõ, Sở gia từ trước đến nay hiền lành, chưa hề trêu vào người nào, làm sao lại đột nhiên bị tai vạ bất ngờ?

"Hạng giun dế, nói giết liền giết, còn cần gì lý do?"

Sở Dương liền nghe đến lạnh lùng trả lời, có khinh thường mỉa mai.

"Các ngươi tất nhiên là tông phái người, đáng hận nha!"

Sở Thiên Hà lúc này hiểu được, nổi giận gầm lên một tiếng, liền tóm lấy Sở Dương giết ra ngoài, chạy hướng về phía hậu sơn. Nhưng mà Sở Thiên Hà tuy mạnh, lại mạnh bất quá người áo đen, ở trên ngọn núi bị ngăn lại.

Sở Dương một mực bị phụ thân nắm lấy, thấy rõ ràng lớn như vậy trang viên hóa thành biển lửa, thấy được thi thể đầy đất, có yêu thương gia gia của hấn nãi nãi, có quan hệ yêu hấn hai vị đại ca, có đối với hấn khinh thường thúc thúc bá bá, còn có thường xuyên cãi nhau đường huynh đệ tỷ muội, cũng có

phục thị hấn hai cái tiểu nha đầu, toàn bộ đều nằm ở trong vũng máu, bị ngọn lửa thôn phệ.

Lại nhìn xem phụ thân liên tiếp bị thương, lại đem hấn thật chặt bảo vệ.

"Ta nếu không chết, tất đem bọn ngươi giết sạch giết tuyệt!"

Sở Dương dờ dẫm, phát hạ đại thế.

Trên ngọn núi, người áo đen xúm lại, Sở Dương ở tại phụ thân bên người, ánh mắt đỏ như máu.

"Vì cái gì? Đến cùng vì cái gì? Cho ta một cái lý do?"

Sở Thiên Hà ngửa mặt lên trời bị phẫn, trong mắt đỏ máu.

"Hắc hắc, liền phải để ngươi chết không nhắm mắt, đuổi mau giết hấn, lục soát một chút, nhìn xem tại không ở trên người hấn!"

Nó bên trong một người áo đen cười lạnh một tiếng, lúc này phân phó.

Sở Thiên Hà hét lớn một tiếng, phát tiết trong lồng ngực lệ khí, quay đầu đối Sở Dương nói: "Hài tử, ngươi nếu không chết, nhớ kỹ, nhất định phải nhớ kỹ, đi huyện nha báo án, đi phủ Tông nhân kêu oan. Còn có, chờ ngươi có năng lực, nhất định phải giết sạch tông phái người, đem những này vô pháp vô thiên, nghi ngờ loạn thiên hạ ác đồ chém tận giết tuyệt!"

Dứt lời, liền đem Sở Dương ném ra vách núi, rơi xuống hướng cuộn cuộn gào thét dòng sông.

Ngã vào dòng sông, trước khi tiến nhập bóng tối, Sở Dương còn nghe được phụ thân gầm thét.

Dòng sông một bên, trên loạn thạch, Sở Dương hô hấp dần dần bình ổn, trong mắt mê mang cũng bắt đầu tiêu tán.

"Ta là ai? Ta đến cùng là ai? Là trên Địa Cầu không có tiếng tăm gì Sở Dương? Còn là Sở Dương có mối hận diệt môn trên Thiên Vũ đại lục?"

Lại qua hồi lâu, Sở Dương ánh mắt phức tạp, ngửa đầu nhìn lên trời.

"Hấp thu ký ức hoàn chỉnh của ngươi, cũng kế thừa hết thảy của ngươi, ta là Sở Dương, một cái tên, hai phần nặng nề!"

Trầm thấp thờ dài, lộ ra cười khò.

Bây giờ thân thể, sớm đã bị thương, tuy bị dòng sông xông lên bên bờ, nhưng cũng cực kỳ suy yếu, nếu là không kịp chữa trị, cũng sống không được bao lâu.

"Chẳng lẽ vừa xuyên qua mà đến, ta liền phải lại chết một lần?"

Sở Dương lộ ra sầu khổ.

Ngâm ngâm ngâm...!

Trên không trung, truyền đến một tiếng minh ngâm, Sở Dương ngẩng đầu quan sát, phát hiện một con Hắc Vũ chim, lên đỉnh đầu xoay quanh, sắc bén hai mắt chăm chú nhìn chăm chăm, để hấn một trận phát lạnh.

"Đây là chim truy tung!"

Sở Dương kế thừa trí nhớ của đời trước, lúc này biết loại này chim chóc có truy tung chi năng, liền là khẽ run rẩy, chỉ thấy không trung Hắc Vũ chim quay người mà đi, trong nháy mắt đã không còn thấy đâu nữa. Cùng lúc đó, bộ ngực hấn dâng lên một cỗ cuồng bạo sát ý, để hấn tâm thần dao động, mấy không thể tự điều khiển.

"Ngươi còn không có tiêu tán sao? Thấy tận mắt ca ca bị giết, gia gia nãi nãi bị trảm, mẫu thân tử vong, tộc nhân thương vong hầu như không còn, sinh hoạt vài chục năm quê hương hóa thành biển lửa, đừng nói là ngươi, chính là ta đều sẽ oán khí ngập trời, không cam lòng qua đời." Sở Dương nói thật nhỏ, "Ta chiếm cứ thân thể của ngươi, dung hợp trí nhớ của ngươi, tiếp thu hết thảy của ngươi... Đương nhiên, cũng có nhân quả của ngươi, an tâm rồi đi thôi, ta nếu không chết, tất nhiên gánh chịu lời thề của ngươi!"

Sở Dương cũng cảm giác trong đầu truyền đến một trận tiếng rên rĩ, ngay sau đó liền một trận nhẹ nhõm, hấn biết, đối phương triệt để tiêu vong, đem hết thảy đều giao cho hấn.

"Nhưng ta, thật có thể sống sót?"

Đứng chết cười một tiếng, cũng cảm giác trời đất quay cuồng, Sở Dương bỗng nhiên phát hiện, hấn đi tới một tòa hết sức quen thuộc Thanh Đồng môn trước.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Toa Chư Thiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 2: Phong Vân Kiếm Thánh

Gió thu lạnh rung, thiên địa tiêu sát.

Bên cạnh hoang đạo, nằm một cái cuộn mình hài nhi, bất quá hai tuổi lớn nhỏ, run lấy bầy, sắc mặt xanh lét tím, con mắt híp.

"Đáng chết, chẳng lẽ ta muốn bị chết vì lạnh hay sao?"

Sở Dương trong lòng kêu rên, không hiểu xuất hiện Thanh Đồng môn lúc trước, liền phát hiện cùng lúc trước mua sắm Thanh Đồng môn trang sức giống nhau y hệt, quý thần xui khiến một bước bước vào đi vào, lúc này có đại lượng tin tức truyền vào não hải, sáng tỏ nguyên nhân.

Nguyên lai Thanh Đồng môn này có công năng xuyên qua vạn giới, cách mỗi một tháng, sẽ xuất hiện một thế giới mới, có thể tiến vào. Một khi tiến vào, tu vi nhất định phải tăng lên một cảnh giới, dù là một cái tiểu cảnh giới cũng được, liền có thể tùy thời trở về, bên ngoài chỉ sẽ đi qua một canh giờ, nếu là không có tăng lên, liền sẽ bị vĩnh viễn vây khốn.

Lần đầu tiên xuyên việt, vì thích ứng vượt qua thời không, tái tạo thân thể, liền thành hai tuổi lớn hài nhi, mà lại thân vô thôn lữ, toàn thân cứng ngắt, khó mà động đậy.

Tại dạng này trong gió thu, không được bao lâu liền sẽ bị đông cứng chết.

Về phần Thanh Đồng môn là lai lịch gì, không được biết!

Đúng lúc này, một vị tóc hoa râu trung niên nhân đi tới, thân thể cao lớn, mười phần tráng kiện, chỉ là ánh mắt âm trầm, khí sắc không tốt.

"Ủm? Nơi này tại sao có thể có cái hài nhi?" Người tới đứng tại Sở Dương bên cạnh, quan sát tỉ mỉ, con mắt liền sáng lên, "Tiên cốt ngọc cơ, linh tú nội uân, đạo thể tự nhiên, là tu luyện võ đạo vô thượng chỉ tư."

"Chẳng lẽ lão thiên mới biết ta vừa mới thua trong tay Vô Danh, liền ban cho ta một cái giai nhi, truyền ta kiếm đạo? Độc Cô Kiếm ta mặc dù không tin thiên mệnh, nhưng có giai nhi này, xác thực có thể làm đồ nhi ta!"

Độc Cô Kiếm đem Sở Dương ôm vào trong ngực, dùng quần áo bọc lấy, hướng phía trước đi đến.

"Quả nhiên là Phong Vân sao!" Sở Dương nghe rõ ràng, "Độc Cô Kiếm, không phải liền là Kiếm Thánh sao? Vừa mới thua trong tay Vô Danh? Chẳng phải là nói kịch bản còn chưa có bắt đầu?"

Bước vào Thanh Đồng môn lúc, tiếp thu trong tin tức liền có tiến vào thời không là Phong Vân thế giới.

Nhoáng một cái liền là mười năm

Vô Song thành thành nội chi bắc, có một tòa cự đại trang viên, trong luyện võ tràng, ba đạo nhân ảnh lui tới xuyên thẳng qua, kiếm quang lấp lóe, hàn mang lạnh lẽo.

Một lát sau, hai đạo nhân ảnh bị kiếm tích đập bay ra ngoài.

"Sur huynh, ngươi liền không thể thủ hạ lưu tình sao? Đem người ta đều đánh đau đâu?"

Đây là một cái mười mấy tuổi tiểu nữ hài, phần điều ngọc trác, chu miệng nhỏ, vành mắt đều đỏ.

"Đúng vậy a sur huynh, cái môn của ta đều kém chút quảng tám cánh đâu?"

Đây là một cái nam đồng, so Sở Dương tựa hồ còn muốn lớn hơn một hai tuổi, xoa xoa cái mũi đứng lên, phi thường khó chịu, lại giận mà không dám nói gì.

"Ném trái trong khổ đau, mới là người trên người!"

Sở Dương đọc ngược trường kiếm, cười nhạt nói.

Mười năm trôi qua, hắn đã trưởng thành mười hai tuổi thiếu niên nhanh nhẹn, một bộ áo trắng, phong thái tuấn nhã, dương quang suốt khí, còn có một cổ lãng lệ chi khí, khuôn mặt đang cùng hắn xuyên qua chi thân tương tự.

Lúc trước bị Kiếm Thánh cứu, đi tới Kiếm Thánh ẩn cư chỗ, thu hấn làm đồ, hỏi thăm tình huống, chỉ ẽ a nói ra danh tự, còn lại một mực lắc đầu, Kiếm

Thánh cũng không hỏi tới nữa, dù sao cũng là hai tuổi lớn hải nhi.

Ba năm trước tiến hành đặt nền móng, thời gian này, Sở Dương cũng bắt đầu chải vuốt tự thân, chỉnh lý ký ức, đồng thời đem kế thừa tiền thân oán khí triệt để hóa đi.

"Đã đi tới cái này cao võ thế giới, còn bái sư Kiếm Thánh, liền phải học giỏi võ công, chờ sau khi quay về, tra ra nguyên nhân, báo thù rửa hận!"

Đây là suy nghĩ của Sở Dương, bất quá thông qua trí nhớ của đời trước hắn cũng loáng thoáng đoán được, vũ lực ở thế giới kia, hẳn là siêu việt thế giới Phong Vân.

Đội ba năm về sau, Sở Dương thực sự không quen nhà tranh kham khổ sinh hoạt, liền quấy rầy đòi hỏi, để Kiếm Thánh chuyển về Vô Song thành, tại thành bắc vắng vẻ chỗ đóng một tòa trang viên.

Vô Song thành thành chủ, liền là Kiếm Thánh chi đệ.

Đến tại cô bé trước mắt cùng nam hải, liền là lấy thủ hộ Vô Song thành làm nhiệm vụ của mình Minh gia chi nhân Minh Nguyệt cùng thành chủ Độc Cô Nhất Phương nhi tử Độc Cô Minh.

Sở Dương làm làm Kiếm Thánh đệ tử, tại Vô Song thành bên trong thân phận tự nhiên tôn quý, tiếp xúc mấy lần về sau, liền đem Minh Nguyệt cùng Độc Cô Minh thu làm tiểu tùy tùng, lúc cả ngày lâu, cũng bị Kiếm Thánh thu làm đệ tử.

Bất tri bất giác, hắn đã đem nguyên tác cải biến, về phần tương lai như thế nào, hắn mới sẽ không quản nhiều.

"Dương nhi, như thế nào?"

Kiếm Thánh đi tới, tóc của hắn y nguyên hoa râm, lại thiếu đi uất ức chi khí, ngược lại tinh thần rất nhiều.

"Sư phụ, ta đạt tới hậu thiên viên mãn đã hơn một năm, rèn luyện hồi lâu, hơi áp chế phong mang, nhưng đã áp chế không nổi, chỉ sợ gần nhất liền sẽ đột phá!"

Sở Dương khom mình hành lễ, hấp thu "Tiền thân" ký ức, vốn là có nhất định nội tình, lại thêm Kiếm Thánh đốc lòng dạy bảo, Vô Song thành đông đảo tàng thư, cùng đúc lại thân thể, tu luyện sự nhanh chóng, để Kiếm Thánh đều ghen hòng nhìn trần trời.

"Áp chế không nổi, nói rõ nước chảy thành sông, chỉ là đối ngại tổn hại lớn không lớn? Kinh mạch có thể thừa nhận được sao?"

Kiếm Thánh hết sức vui mừng, nhưng cũng lo lắng, đối với cái này thiên tư thông minh đồ nhi, hắn ôm một trăm hai mươi điểm kỳ vọng, tự nhiên không hy vọng có cái gì lo lắng.

Năm đó thua trong tay Vô Danh, sinh lòng lệ khí, vốn muốn bẻ tử quan lĩnh hội Thánh Linh kiếm pháp đến tiếp sau diễn biến, lại xảo ngộ Sở Dương, thu làm đồ nhi, lệ khí hơi giải. Lại trải qua Sở Dương cố ý đề điểm, ngẫu nhiên toát ra một câu kỳ nói quái luận, để hắn nghe ở trong lòng, lúc này mới chải vuốt tự thân, chậm rãi rèn luyện, suy bại khí huyết có khôi phục chi sắc.

Chờ hắn chân chính tỉnh táo lại lúc, Sở Dương đã kiếm đạo có thành tựu, để hắn có chút hối hận, này mới khiến Sở Dương chậm dần, áp chế tu vi, rèn luyện kiếm khí.

"Sư phụ yên tâm, Thánh Kiếm quyết tu luyện kiếm khí, phong mang tất lộ, không gì không phá, tuy có lấy tổn thương kinh mạch, tiêu hao tiềm năng khuyết điểm, nhưng có sư phó cải tiến, rèn luyện kiếm khí, ngược lại để kiếm khí càng thêm thuần túy, đối thân thể tổn hại đã không lớn."

Sở Dương tự tin nói.

Đi vào phương thế giới này, hết thấy đều đánh về trạng thái nguyên thủy, tái tạo thân thể, lưu ly Vô Cấu, tiên thiên mà sinh. Ban đầu ba năm, tắm thuốc điện cơ, chải vuốt tự thân, cũng có nhập gia tùy tục giác ngộ, sau này đi theo thân kiếm tu luyện kiếm đạo.

Năm tuổi lúc, bắt đầu tu luyện tâm pháp Thánh Kiếm quyết, lúc này mới phát hiện bộ kiếm quyết này quá mức phong mang, mặc dù tiến bộ thần tốc, lại tổn thương tự thân, tổn hại kinh mạch, tiêu hao tiềm năng.

Lại nghĩ tới nguyên tác bên trong, Kiếm Thánh già nua, khí huyết suy bại, cuối cùng đối chiến Hùng Bá lúc đã chống đỡ hết nổi, khí huyết triệt để khô cạn. Lấy kiếm thánh tu vi cảnh giới, vốn không nên dạng này, lúc ấy còn không hiểu, vốn cho rằng là lúc trước thua trong tay Vô Danh mà tinh thần chán nản, lĩnh hội kiếm hai mươi ba hao hết tâm thần, bây giờ tu luyện Thánh Kiếm quyết mới hiểu được ngọn nguồn, là bộ kiếm quyết này hao tổn khí huyết, tiêu hao tiềm năng gây nên.

Cái này mới có hắn cố ý đề điểm, để Kiếm Thánh rèn luyện căn cơ, tràn đầy khí huyết, đồng thời cải tiến kiếm quyết, áp chế kỳ phong mang.

Kiếm Thánh gật đầu: "Nếu không phải ngại mấy lần xúc động tâm thần ta, tiến hành nghĩ lại, chỉ sợ ta hiện tại đã hao tổn tận tâm huyết mà chết! Năm đó vì tranh đoạt kiếm đạo đệ nhất chi danh, vì sư bốn phía khiêu chiến, không có cố bản bồi nguyên, rèn luyện khí huyết, lại thêm Thánh Kiếm quyết sát phạt quá thịnh, thua trong tay Vô Danh lúc, sinh lòng lệ khí, chuẩn bị bẻ tử quan lĩnh hội Thánh Linh kiếm pháp phía sau diễn biến. Nếu không phải gặp gỡ ngươi, tàn lệ khí, vì sư hạ tràng đã có thể đoán trước đến."

"Lấy sư phụ tài tình, như thế nào lại nghĩ không ra? Chẳng qua là lúc đó đi vào cục đoan mà thôi!"

Sở Dương vội vàng nói.

Kiểm Thánh gật đầu, nhìn về phía mặt khác hai cái đồ nhi, "Các ngươi hai cái nhập môn muộn, càng không thể sống tồn thời gian, phải hướng các ngươi sư huynh làm chuẩn. Minh Nguyệt đã đạt hậu thiên trung kỳ, tu luyện coi như có thể. Mà ngươi Độc Cô Minh, so Đại sư huynh của ngươi đều muốn lớn tuổi, lại như quanh quẩn ở hậu thiên trung kỳ, quá mức phế vật, nếu là trong vòng năm năm không có thể đột phá đến tiên thiên, dù là ngươi là cháu của ta, cũng sẽ ta trục ngươi đi ra ngoài!"

"Vâng, sư phụ!"

Độc Cô Minh thân thể lắc một cái, trắng bệch cả mặt, hân sợ nhất cái này đã là đại bá lại là sư phụ Kiểm Thánh.

"Sư phụ, bọn hân còn nhỏ, chớ dọa bọn hân!"

Sở Dương ở một bên cười nói.

"Còn nhỏ? Năm đó hai ngươi tuổi lúc, đều so bọn hân hiện tại nhu thuận!" Kiểm Thánh lạnh hừ một tiếng, "Đều là bị ngươi quen, dạy bảo nhiệm vụ của bọn hân, sau này liền giao cho ngươi." Nói, hân xoay người, hướng trong phòng đi đến, khoe miệng hiện lên một vòng ý cười, "Đi bế quan đột phá đi, ta hộ pháp cho ngươi!"

"Được rồi sư phụ!"

Sở Dương nhún nhún vai, cũng không thêm đề ý, lấy hân nội tình cùng đối phương thế giới này hiểu rõ, đem hai cái này tiểu thiên tài tại trong vòng năm năm bồi dưỡng thành Tiên Thiên cao thủ, hoàn toàn không có áp lực.

Trong nguyên tác, Minh Nguyệt ra sân lúc, thực lực cũng không yếu Nhiếp Phong nhiều ít, còn có Độc Cô Minh cũng xấp xỉ như nhau, cũng là thiên tài, đáng tiếc nhưng không có nhân vật chính mệnh.

Trở lại trong phòng, Sở Dương khoanh chân ngồi xuống, ổn định tâm thần, vận chuyển công pháp.

Con đường tu luyện, ngoại trừ tràn đầy khí huyết, tôi luyện gân cốt trúc cơ bên ngoài, liền là vận chuyển tâm pháp, tu luyện nội công, là vì hậu thiên cảnh giới, chia làm sơ kỳ, trung kỳ, hậu kỳ cùng viên mãn.

Viên mãn về sau, mở ra Thiên Môn, cầu thông thiên địa, hóa hậu thiên chân khí vì tiên thiên chi lực, là vì Tiên Thiên cảnh giới.

"Tiên thiên sao? Nhớ kỹ trong nguyên tác, lúc Phong Vân xuất hiện, đại khái vừa vừa bước vào cảnh giới Tiên Thiên mà thôi!"

Sở Dương nhắm mắt lại, bắt đầu đột phá.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Toa Chư Thiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3: Lăng Vân Quật

Mặt trời chiều ngã về tây, ráng chiều khắp tây thiên.

Sở Dương ngồi tại nóc phòng, yên lặng trầm tư, hồi tưởng nguyên tác. Ba ngày trước hân đã đột phá đến Tiên Thiên cảnh giới, công lực đại tăng, xem như một cao thủ, sư phó Độc Cô Kiểm mừng rỡ phía dưới, xúc động tâm thần, bế quan tu luyện, để đột phá.

Ba ngày này, hân một mực tại hiểu rõ tình huống bên ngoài, cũng lần nữa xác định, Nhiếp Phong, Bộ Kinh Vân cùng Tần Sương sớm tại mấy năm trước liền đã bá sư Hùng Bá.

"Phương thế giới này, tựa hồ là kịch truyền hình bản Phong Vân."

Nhiều phen hiểu rõ, Sở Dương cơ bản xác định, đây là kịch truyền hình bản Phong Vân, lúc này chính là Thiên Hạ Hội đối ngoại khuếch trương thời điểm, cùng Vô Song thành nam bắc giằng co, chia cắt thiên hạ.

"Khoảng cách kịch bản mở ra, cũng không cần mấy năm!"

Tái tạo thân thể, tăng thêm võ đạo có thành tựu, quá khứ hết thảy, Sở Dương đều có thể rõ ràng nhớ lại, hân nhớ kỹ, Nhiếp Phong ba người bá sư Hùng Bá cùng chân chính xuất sư lúc tập kích Vô Song thành, ở giữa ròng rã thời gian mười năm, cũng là Nê Bô Tắt vì Hùng Bá lời bình luận khoảng cách, thêm giảm tính toán, cũng liền cho ra cái đại khái.

"Lúc này Hùng Bá, hẳn là chỉ là tiên thiên hậu kỳ tu vi?"

Sở Dương trong lòng rõ ràng, năm đó Vô Danh huyết tẩy thập đại môn phái, để giang hồ tàn lụi, gần như không cường giả, cảnh giới Tiên Thiên cao thủ đều cực kỳ hiếm thấy, này mới khiến Đoạn Lăng cha Đoạn Soái cùng Nhiếp Phong cha Nhiếp Nhân Vương xông ra to như vậy thanh danh, cũng làm cho Hùng Bá đã tâm càng ngày càng bành trướng.

Đoạn thời gian này, chính là trong núi không lão hồ hầu tử xưng đại vương thời đại.

Đang muốn xuống dưới, đã thấy trắng sáng phi thân nhảy tới, cẩn thận ngồi ở bên cạnh hắn, bữu môi nói: "Đại sư huynh, cho người ta kể chuyện xưa được không? Ta còn muốn nghe mới Bạch nương tử."

"Điều kể cho người mười tám lần, có cái gì tốt nghe!" Sở Dương đau đầu, trừ tu luyện ra, trắng sáng một mực quấn lấy hắn, nếu là đôi tám phùng hoa thiếu nữ còn chưa tỉnh, nhưng lúc này chỉ là một cái tiểu la lỵ mà thôi, "Lại nói, cái kia là nhân yêu chi luyện."

"Nhân yêu a, cảm kỳ chi luyện, thuần khiết chi luyện, quá tốt đẹp!"

Trắng sáng nâng quai hàm, lộ ra vẻ mơ ước.

Sở Dương tròn trắng mắt, mười tuổi tiểu nha đầu, cũng quá mức trưởng thành sớm.

Một lần nữa nói một lần, lại nói mấy cái chuyện xưa mới, đêm Minh Nguyệt hồng "Khanh khách" cười không ngừng, màn đêm cũng bắt đầu giáng lâm. Ăn nghỉ cơm tối, diễn luyện Thánh Linh kiếm pháp về sau, Sở Dương liền trở về trong phòng.

"Đạt đến Tiên Thiên cảnh giới, muốn hay không trở về?"

Ngồi tại trên ghế, Sở Dương âm thầm suy nghĩ.

"Gia gia hậu thiên viên mãn, đều bị một người áo đen một kiếm bêu đầu, phụ thân đã từng danh xưng Hà Dương huyện đệ nhất thiên tài, chí ít cũng là Tiên Thiên cảnh giới, cũng không địch lại đối phương, nhưng thấy đối phương cường đại. Nếu là bây giờ đi về, chẳng những vu sự vô bổ, cũng lãng phí nơi đây tốt đẹp cơ duyên!"

Nghĩ tới đây, Sở Dương lắc đầu, lấy ra bút mực, vung lên mà liên, đề lên bàn, dùng cái chặn giấy đè ép, sau đó khoanh chân trên giường, tu luyện Thánh Kiếm quyết, không lãng phí mấy may thời gian.

Hắn khắc khổ, thường xuyên để Kiếm Thánh hài lòng gật đầu.

Lúc tờ mờ sáng, đẩy cửa phòng ra, phi thân mà đi, rời đi Vô Song thành.

Sở Dương đã sớm nghĩ ra ngoài đi đi, nhìn xem phương thế giới này tình huống thật, nhưng tuổi tác quá nhỏ, bên ngoài cũng quá mức nguy hiểm, không được cho phép. Đó là cái lấy võ vi tôn hỗn loạn thế giới, dù là trong nguyên tắc hiền lành Nhiếp Phong, vì thiên hạ sẽ chinh chiến lúc, liền không biết giết nhiều ít người, huống chi cái khác.

Không có luật pháp, hỗn loạn một mảnh.

Sở Dương thi triển ra Hằng Long thần cước, hóa thành một đạo tàn ảnh, phi tốc mà đi. Cái này một công pháp, chính là Độc Cô gia tuyệt học, cũng bị Kiếm Thánh truyền cho hắn, ngoại trừ cường đại lực công kích bên ngoài, tốc độ cũng vô song tuyệt luân, không kém gì Phong Thần Thối.

Ngày thứ hai có người phát hiện Sở Dương rời đi, để thư lại ra ngoài, xông vào giang hồ, bị Độc Cô Nhất Phụng biết sau đè ép xuống.

"Thối sư huynh, cũng không dẫn người nhà đi ra ngoài chơi mà!"

Trắng sáng có chút ủy khuất.

"Hô, Đại sư huynh rời đi, về sau liền không ai để ý đến!"

Độc Cô Minh lại cười.

"Không ai quản người? Hừ, người nếu là không hảo hảo tu luyện, nhìn ta không nói cho Đại sư huynh!"

Trắng sáng kéo căng lấy khuôn mặt nhỏ nói.

"Ta là Nhị sư huynh người có được hay không, nào có sư muội quản sư huynh?"

Độc Cô Minh bất mãn nói.

"Vây hai chúng ta liền luyện một chút nhìn xem?"

Trăng sáng không có hào ý rút ra ngoài trường kiếm.

Độc Cô Minh rút cổ lại, bữu môi, hướng phía nơi hẻo lánh đi đến, bắt đầu tu luyện.

Trên đường đi, Sở Dương giống như vừa ra khỏi lồng chim chóc, tràn đầy phấn khởi, nhìn cái gì đều mới mẻ.

Trước khi trùng sinh, liền tưởng tượng lấy hành hiệp giang hồ, tiểu ngạo thiên hạ, sau khi trùng sinh, dung hợp ký ức, lại là diệt môn đại thù, trong lòng nặng nề, xuyên qua mà đến về sau, một lòng tu luyện, tăng thực lực lên, nào có thời gian hưởng thụ sinh hoạt.

Bây giờ ra ngoài xông xáo, thật sự là biển rộng mặc cá bơi, trời cao mặc chim bay, tốt không được tự nhiên.

Nhưng mà dọc theo con đường này, vô luận là nghe được hay là nhìn thấy, đều để hấn trong lòng nặng nề.

Thiên Hạ Hội chém giết phương bắc, chiếm đoạt địa bàn, không thần phục người, giết sạch giết tuyệt.

Phượng nam Vô Song thành mở rộng thế lực, duy ngã độc tôn, mười phần bá đạo.

Cái này hai thế lực lớn động tác, để thiên hạ dân chúng lầm than, sinh hoạt thê thảm, như là võ giả còn tốt chút, kiếm ăn không khó, nhưng mà bình dân lại chỉ có thể từ ai hỏi tiếc, chờ đợi vận mệnh thăm phán, đau khổ không chịu nổi.

Về phần hoàng thành chí tôn, sớm đã chỉ còn trên danh nghĩa, đối với giang hồ không chế suy yếu đến cực hạn.

Ngày thứ ba trên đầu, Sở Dương vượt qua một ngọn núi, liền thấy phía trước sương mù cuộn cuộn, ánh lửa hùng hục, có trong chém giết không chút kiêng kỵ tiếng cười, còn có thể thâm khuyển nhục gọi.

Thấy cảnh này, Sở Dương con mắt lúc này đỏ lên.

"Trong loạn thế, tên người rẻ như chó a!"

Cường ép đè xuống trong lòng xao động, xa xa nhìn qua, Sở Dương thân thể lại không ngừng run rẩy.

Không ra, vĩnh viễn kiến thức không đến thế gian tàn khốc, một màn trước mắt, lại cùng lúc trước Sở gia bị đồ sao mà tương tự?

Võ giả cường đại, một khi mất đi ước thúc, liền sao mà tàn nhẫn? Sao mà vô pháp vô thiên?

"Giống như Sở gia, giống như trước mắt!"

Sở Dương phi thân mà xuống, hai chân tại trên ngọn cây chi vào, nhanh như lưu tinh, qua trong giây lát liền đi tới trong sơn thôn, liền thấy mã tặc khua tay đại đao, lui tới tung hoành, chém giết thôn dân, thậm chí có mấy cái lời kéo hơi có mấy phần tư sắc nữ tử thì triển cuồng bạo.

"Lấy máu của các người, mở ra ta đường báo thù!"

Thét dài một tiếng, kiếm lông lảnh, giống như Ngân Long xuất thế, một chiêu kiếm ba, liền xẹt qua ba cái mã tặc cổ.

"Ồ đâu ra thằng ranh con, các huynh đệ, giết hấn cho ta!"

Trầm thổ phí giận dữ, quơ trăm mã đao chỉ hướng Sở Dương.

"Ha ha ha, tốt một cái tươi non gà con, ta muốn đào ra trái tim của hấn nhấm rượu ăn!"

"Ta xào lăn trái tim nhỏ của hấn!"

"Hấn trúng trúng ta muốn, đây chính là vật đại bổ."

"Ta muốn hấn hai cái thận ngâm rượu hát!"

"Hắc hắc, vậy ta liền ăn hấn đầu lưỡi!"

Từng cái kêu gào, giống như ăn người ác ma, giục ngựa liền xông tới.

Sở Dương run rẩy, toàn thân run rẩy, tròng mắt hơi híp, sát cơ tăng vọt, đột nhiên quát: "Chết, chết, chết, toàn diện muốn chết!"

"Kiếm tám!"

Dưới chân mưa to gió lớn, lưu lại từng đạo tàn ảnh, trường kiếm trong tay hóa thành Ngân Long, lẳng không lấp lóe, mỗi một lần dừng lại, đều tách ra một đóa hoa máu, mang đi một cái tàn nhẫn sinh mệnh.

Kiếm tám, chính là Kiếm Thánh truyền cho hấn Thánh Linh kiếm pháp bên trong một thức.

Thánh Linh kiếm pháp là cùng Thánh Kiếm quyết nguyên bộ tuyệt thế kiếm pháp, cũng là Kiếm Thánh đã biến thiên hạ tuyệt kỹ thành danh.

Bất quá hai cái hô hấp, vây quanh mã tặc đều đã bị tru.

"Tốt một cái ranh con, thật đúng là không dễ chọc a, ngươi đến cùng là ai?"

Trùm thổ phi lộ ra vẻ do dự.

"Chết!"

Sở Dương không đáp, bay người lên trước, một chiêu kiếm mười hai, đem đối phương cho chém thành nhân côn, ngã xuống ngựa đến, thế thảm kêu rên. Không tiếp tục đề ý, nhún người nhảy lên, truy sát còn lại mã tặc.

Chờ lần nữa trở về lúc, trùm thổ phi đã chảy hết máu mà chết.

Thôn trang dấy lên lửa lớn rừng rực, hóa thành biển lửa.

Cẩn thận tìm kiếm, tại một hộ thôn dân trong hầm ngầm tìm tới hai cái người sống sót, Sở Dương phi thân nhảy xuống, đem hai người mang tới, đây là một nam một nữ, bất quá tám chín năm tuổi thôi, đã bị sương mù hun ngất đi.

Ai...!

Đem hai người thả ở bên cạnh, nhìn xem thi thể đầy đất, yếu ớt thở dài, sau đó đem thi thể nhao nhao vắn vào biển lửa.

"Bụi về với bụi, đất về với đất, linh hồn quy về Hậu Thổ, nghỉ ngơi đi!"

Mặc niệm một câu, đem hai người tỉnh lại, lập tức kêu rên khóc lớn, bi thống không thôi, Sở Dương không có an ủi, để bọn hắn khóc cái đủ. Sau nửa canh giờ hắn mới biết được, đây là Dương gia thôn, nam hài gọi là Dương Phong, nữ hài là hàng xóm của hắn gọi là Dương Tiểu Vũ.

"Nhà của các ngươi không có, ta cũng cho các ngươi báo thù, sau này liền theo ta đi!"

Sở Dương có chút khó khăn, nhìn chung quanh một chút, chỉ có thể bắt đắc dĩ làm quyết định này.

"Đại ca ca, là ngươi giết những cái kia ác nhân sao?"

Dương Phong khúm núm, có chút nhát gan, Dương Tiểu Vũ cũng có chút sợ hãi, lại đánh bạo hỏi thăm.

"Ừm, ta đi ngang qua nơi đây, đáng tiếc đã chậm một bước, chỉ đem các ngươi hai cái cứu được!"

Sở Dương gật gật đầu.

Dương Tiểu Vũ con mắt đỏ lên, "Đại ca ca, ngươi có thể dạy ta võ công sao? Ta, ta học võ công giỏi, về sau muốn giết hết ác nhân!"

Dương Phong bỗng nhiên ngẩng đầu, vừa hung ác gật đầu, mang theo khát vọng.

Nhìn lấy hai người bọn họ, Sở Dương trịnh trọng gật đầu.

Có hai cái tiểu tùy tùng, Sở Dương đi mười phần chậm chạp, bắt đắc dĩ chỉ cực, đành phải cho hai người giảng giải kiến thức võ đạo, truyền thụ công pháp, đuổi nhằm chán thời gian.

Cũng may vài ngày sau đi ngang qua một cái thôn trấn, có liên lạc Vô Song thành ám vệ, đem hai người âm thầm đưa về Vô Song thành.

"Thế đạo gian nan, người như ta, làm chấp kiếm trong tay, giết sạch chuyện bất bình, mới là lớn nam nhi tốt!"

Sở Dương kiên định hơn suy nghĩ, trên đường đi, chém giết không dứt, phạm là cướp đường ác bá, mã tặc sơn phi, một khi phát hiện, liền giết sạch giết tuyệt, một tên cũng không để lại, đồng thời cũng mài luyện kiếm pháp.

Bởi vì có ý che giấu tung tích, mặc dù bị phát hiện, nhưng không biết hắn nội tình, liền cho hắn cái "Bạch Y Tu La" xưng hào.

Một ngày này, Sở Dương đi tới Nhạc Sơn Mân Giang, nước sông trùng trùng điệp điệp, vĩnh viễn không thôi, tại một bên trên vách núi đá, điêu khắc một tòa đại phạt, nhìn đại giang, lộ ra thương xót chỉ sắc.

"Dìm nước đại phạt đầu gối, hỏa thiêu Lăng Vân Quật!"

Nhìn qua đại phạt, Sở Dương nhìn về phía bên cạnh một cái sơn động, đầy mặt phong trần trên mặt lộ ra tiểu dung.

Cuối cùng đã tới.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Toa Chư Thiên* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 4: Huyết Bò Đê

Sở Dương đạp nước mà đi, phóng tới vách núi, mũi chân điểm một cái mặt nước, thoát ra hơn mười mét cao, tại trên vách đá liên tiếp chỉ vào, liền đi tới Lăng Vân Quật cửa hang.

Cửa hang pha tạp, có đại chiến vết tích.

"Tựa hồ, lúc trước Nam Lâm kiếm thủ Đoạn Soái cùng Bắc Âm cuồng đao Nhiếp Nhân Vương nơi này đại chiến, Hỏa Kỳ Lâm đột nhiên xuất hiện, đem hai bọn họ bắt bỏ vào trong động."

Sở Dương trầm tư, trận chiến kia, cũng là chân chính mở ra Phong Vân mờ mịt, để thiên tài không thua tại Phong Vân hai người Đoạn Lăng cả đời long đong, cuối cùng tính tình vận vẹo, kết thúc lờ mờ.

Liền ngay cả Nhiếp Phong, cả đời gặp gỡ, cũng khó khăn trắc trở không ngừng, để cho người ta thờ dài.

Nhìn chung Phong Vân thế giới, ngoại trừ hỗn loạn, không có trật tự bên ngoài, liền là từng trảng âm mưu cùng giết chóc, từng trảng sinh ly tử biệt, tràn đầy u ám chi sắc.

Nhìn về phía động sâu, tinh mạch khó dò, khí tức ngọt ngào để Sở Dương nhú mày.

"Lăng Vân Quật bên trong đường rẽ như mạng nhện, một khi đi vào, sẽ rất khó đi ra, nếu là lại đụng tới Hỏa Kỳ Lâm..." Lúc này, hần do dự, cuối cùng cắn răng một cái, "Không vào hang cộp làm sao bắt được cộp con, nơi này là ta mưu đồ thật lâu cơ duyên chi địa, có thể nào từ bỏ?"

Dậm chân mà vào, tia sáng âm đạm, nhưng Sở Dương đã tu luyện có thành tựu, thấy vật cũng là không ngại.

Căn cứ địa bên trên lưu lại vết tích nhiều nhất một con đường đi suốt xuống dưới, không lâu sau đó, hần cảm thấy một cỗ sát khí, gấp đi mấy bước, ngưng lòng này quan sát, lại là một thanh bị long đong đồ trường kiếm màu đỏ.

"Hỏa Lâm kiếm?"

Sở Dương vui mừng, đưa tay tóm lấy, lập tức một cỗ nóng rực lực lượng truyền trong thân thể, dẫn động đáy lòng oán khí, trong đầu tự động xuất hiện Sở gia bị đồ một màn, con mắt thời gian dần trôi qua đỏ lên.

Vụt...!

Giờ khắc này, thể nội Thánh Kiếm quyết tự động vận chuyển, kiếm ý dâng lên, chế trụ ma niệm

"Nguy hiểm thật!"

Sở Dương lấy lại tinh thần, vận chuyển công pháp, đem ma niệm triệt để ép xuống, trên trán cũng toát ra mồ hôi lạnh, sợ không thời, nếu không phải tu luyện tới Tiên Thiên cảnh giới, không phải nhập ma mà cuồng không thể.

Bây giờ có phòng bị, ma niệm mặc dù lúc nào cũng trùng kích tâm thần, cũng là không ngại.

"Quả nhiên là một kiện tà binh, dùng không rõ!"

Sở Dương thờ dài, cũng nhớ tới Hỏa Lâm kiếm lai lịch.

Tương truyền, năm đó Hỏa Kỳ Lâm làm hại tứ phương, được xưng là thiên hạ đệ nhất kiếm đoạn nhà tiên tổ đoạn chính hiền, lực chiến Hỏa Kỳ Lâm, trăm khối tiếp theo lân phiến, về sau dùng đúc kiếm, trở thành đoạn nhà vật gia truyền.

Bởi vì là dùng Hỏa Kỳ Lâm chi lân phiến mà rèn đúc, được xưng là Hỏa Lâm kiếm.

Hỏa Lâm kiếm ẩn chứa Hỏa Kỳ Lâm uy năng, nắm chi công lực đại tăng, nhưng cũng sẽ bị Hỏa Kỳ Lâm ma tính xâm nhập, kiếm khổng lòng người, ma niệm mọc thành bụi, khó mà tự kiềm chế.

"Chỉ là một khối lân phiến liền có như vậy uy năng, như vậy Hỏa Kỳ Lâm lại là cỡ nào cường đại? Chi là?"

Đối với Phong Vân bên trong Hỏa Kỳ Lâm thực lực, Sở Dương một mực rất nghi hoặc.

Tại phương thế giới này, có tứ đại Thần thú, theo thứ tự là Hỏa Phượng, tịch diệt mà đi, bị Đế Thích Thiên đạt được tinh huyết, thành vì trường sinh bất tử lão quái vật; còn có Huyền Vũ, tựa hồ bị Tiểu Tam Tiểu hàng phục, cụ thể không được biết. Cũng có cường đại nhất thần long, chỉ có Kinh Trập ngày mới sẽ xuất thế, trong nguyên tác Đế Thích Thiên tập hợp đủ bảy chuỗi thần binh, hội tụ đương thời cường giả mới khó khăn lắm chém giết, có biết nó mạnh.

Nhưng mà có thể cùng thần long tịnh xưng Thần thú Hỏa Kỳ Lân, lại hữu danh vô thực.

"Có lẽ, trong này có cái gì ẩn tình?"

Sở Dương lác đầu, đề xuống suy nghĩ, ánh mắt táo động, tại cách đó không xa phát hiện một bộ xương khô, cũng không biết có phải hay không Đoạn Soái chi thi.

Không có quá nhiều xoắn xýt, đào ra một cái hố, đem xương khô chôn vào, sau đó rút ra trường kiếm của mình, đem Hỏa Lân kiếm miễn cưỡng đâm vào vỏ kiếm, ngăn cách ma tính, ngược lại cũng không trở thành lúc nào cũng trấn áp.

Lại đi một đoạn lộ trình, Sở Dương phát hiện một thanh bá khí vạn phần, khí tức lạnh lẽo trường đao.

"Tuyệt Âm cường đao sao?"

Sở Dương vui mừng, nhấc lên, nắm trong tay, lập tức thấy lạnh cả người xâm nhập thể nội, để hán một trận run rẩy. Đây là thuần túy hàn ý, ngược lại không đến nỗi tổn hại thân thể.

Thôi đi bụi đất, lộ ra diện mục thật sự, dày đặc khí lạnh.

"Tục truyền, đây chính là Nữ Oa Bỏ Thiên để lại tứ đại Thần thạch một trong "Bạch Lộ" tạo thành, ẩn chứa vĩ lực!"

Năm đó Nhiếp gia tiên tổ Nhiếp Anh lấy chỉ âm chỉ hàn chi kỳ thạch Bạch Lộ rèn đúc thành Tuyệt Âm cường đao, dùng chặt tổn thương Hỏa Kỳ Lân, làm nuốt Kỳ Lân huyết, hóa thành tự thân diên máu, không định giờ phát cuồng.

Nhiếp Anh tài trí tuyệt luân, vì áp chế diên máu, sáng chế Băng Tâm quyết.

Sau Nhiếp Anh có cảm giác không cách nào áp chế diên máu, lưu Tuyệt Âm cường đao tại Nhiếp gia, trở thành bảo đao gia truyền, về sau độc thân nhập Lăng Vân Quật, từ khóa trên vách đá, cô tịch mà chết.

"Đoạn, Nhiếp hai nhà, đều cùng Hỏa Kỳ Lân liên lụy không ngừng, ân oán phân tranh, hạ tràng đều không phải là rất tốt!"

Sở Dương hồi tưởng một lát, chợt phát hiện, toàn bộ Phong Vân đều là từ Hỏa Kỳ Lân đưa tới, không khỏi cảm khái.

"Nam Sơn diên thượng hỏa lân liệt, Bắc Hải tiềm thâm tuyệt âm hàn, bây giờ cái này hai kiện Phong Vân bên trong thập đại thần binh thứ hai, đều vào tay ta."

Thường thức một lát, đâm vào bên hông.

Đối với đao pháp tuy có đọc lướt qua, nhưng cũng không sâu, chỉ có thể làm làm cất giữ.

Đồng dạng, hán lại phát hiện một bộ xương khô.

"Hắn là Nhiếp Nhân Vương a, nếu không phải, vậy thì có ý tứ!"

Hơi trầm tư, liền đem xương khô mai táng, tiếp tục tiến lên.

Một mực tìm ba ngày, đều không có tìm được mục đích, giờ phút này áo trắng bị long đong, tóc dài hơi rối rác, lộ ra chột vật.

"May mắn ta mang lương khô đầy đủ!" Sở Dương dựa vào ở trên tường, ăn thịt khô, uống vào nước lạnh, nghỉ ngơi thời gian một nén nhang về sau, tiếp tục tìm kiếm, "Lại tìm một ngày, nếu là còn tìm không thấy liền phải đi trở về."

Đường rẽ như dệt, không có đầu mối, chỉ có thể đụng vận khí.

Chuyển qua hai cái cong, phía trước bỗng nhiên sáng lên, chỉ thấy vách tường một bên lấm ta lấm tã, hồng mang lấp lóe.

"Huyết Bò Đề!"

Sở Dương kêu sợ hãi, đại hỉ không thôi.

Lần này tới Lăng Vân Quật mục đích chủ yếu liền là tìm kiếm cái này một linh vật, bây giờ rốt cục nhìn thấy.

Chỉ thấy dưới vách tường có một gốc thô to dây leo, leo lên vách tường, kết lấy từng cái trái cây, lóe ra hồng mang. Tại dây leo bên cạnh, còn có một

bộ dùng dây xích sắt khóa lại xương khô.

"Nhiếp Anh sao?"

Ngăn chặn tâm tình kích động, Sở Dương nhìn qua xương khô thấp thấp giọng nói, đối vị này Nhiếp gia tiên tổ hắc mị phần kính nể, chẳng những đúc tạo ra được Tuyệt Âm cuồng đao, khai sáng ra tới tướng xứng đôi Ngao Hàn Lục Quyết cái này một tuyệt thế đao pháp, lại chém giết làm hại Kỳ Lân, về sau điền máu hoá sinh, lại sáng chế ra Băng Tâm quyết, kỳ tài tình kinh diễm, thậm chí viễn siêu Nhiếp Phong.

Về sau không cách nào áp chế, sợ ngộ thương vợ con, làm hại thiên hạ, liền từ khóa nơi đây, cô tịch mà chết.

Đây là Phong Vân bên trong ít có mấy cái chính diện một trong những nhân vật, đáng tiếc tử vong quá sớm.

Tại xương khô bên cạnh bóng loáng trên vách tường, loáng thoáng thấy được chữ viết, Sở Dương trong lòng kích động, tiến lên lau đi tro bụi, lộ ra mặt mắt.

"Ngao Hàn Lục Quyết, Băng Tâm quyết!"

Sở Dương cười không ra tiếng.

Ngao Hàn Lục Quyết hắc không thêm đề ý, nhưng Băng Tâm quyết lại là trấn áp tâm ma vô thượng công pháp.

"Phong huyết bạo phát, áp chế không nổi, tu vi tăng vọt, chợt có linh cảm, trùng tu đặt trước Băng Tâm quyết, đáng tiếc ta nhập ma quá sâu, vô lực hồi thiên, nhìn hữu duyên người chiếm được, truyền ta Nhiếp gia một phần, hóa giải điền huyết chi ách."

Nhìn xem mở đầu một câu, Sở Dương nhẹ gật đầu, ghi tạc trong lòng.

"Tâm như băng thanh, trời sập cũng không sợ hãi, vạn biến còn định, thần di khí tĩnh, cát bụi không dính, tục tướng không nhiễm..."

Sở Dương một lần liền hoàn toàn nhớ kỹ, lại đọc thầm hai lần, triệt để ghi ở trong lòng, hơi tu luyện, đầu não liền một trận thanh minh, để hắc sợ hãi thần phục liên tục: "Không hổ là Phong Vân bên trong một bộ vô thượng kỳ pháp!"

Nhẹ nhàng thở ra, đề xuống vui sướng trong lòng, nhìn về phía Ngao Hàn Lục Quyết, đây là Phong Vân bên trong ít có đao pháp tuyệt kỹ, có thể so với Tam Phân Quy Nguyên Khí chỉ Tam Tuyệt.

Ngao Hàn Lục Quyết cùng chia sáu quyết, theo thứ tự là kinh lạnh thoáng nhìn, băng phong ba thước, trong tuyết Hồng Hạnh, đào nhánh Yêu yêu, đập tuyết tìm mai, lãnh nhận Băng Tâm.

Đặc biệt thứ thứ năm đập tuyết tìm mai, lấy chân ngư đao, quý dị khó lường, chẳng những ẩn chứa cường đại lực công kích, cũng có được tuyệt thế bộ pháp.

Còn có mạnh nhất một thức sau cùng lãnh nhận Băng Tâm, có thể nói Ngao Hàn Lục Quyết đại thành, uy lực kinh thiên động địa, mười phần đáng sợ. Đáng tiếc, bây giờ Nhiếp gia đã thất truyền, nếu không lúc trước Nhiếp Nhân Vương cũng không nhất định sẽ bại vào Hùng Bá chi thủ.

"Chờ có cơ hội, ta sẽ truyền cho Nhiếp Phong!"

Hướng phía Nhiếp Anh xương khô bái ba bái, dùng Tuyệt Âm cuồng đao chặt đứt xích sắt, đào ra một cái hố sâu, đem xương khô chôn vào, cũng coi như nhập thổ vi an!

Cuối cùng, Sở Dương nhìn về phía Huyết Bò Đề

"Tăng lên công lực, thánh dược chữa thương, đây mới là ta mục đích cuối cùng nhất!"

Huyết Bò Đề bắt quả bò câu trứng lớn nhỏ, ánh mắt quét qua, liền tính ra ra không sai biệt lắm có gần trăm khóa, Sở Dương vội vàng giải khai bao khóa, xuất ra một cái chuyên môn chuẩn bị xong cái hộp ngọc, mở ra về sau, đem hái xuống Huyết Bò Đề bỏ vào.

Hái được ròng rã tám mươi khóa mới ngừng lại được.

"Lời nói không nói tận, là không làm tuyệt, vạn sự lưu một tuyến!"

Đem hộp ngọc khép lại, một lần nữa để vào bao khóa bên trong, vác tại trên lưng, đến lúc này, tính lần này hành động viên mãn, lúc này mới trầm tĩnh lại, lại nhìn xem trên vách tường Huyết Bò Đề, cũng có chút thêm ăn.

Lấy xuống một viên, thả ở trong miệng, hơi nhấm nuốt, liền miệng đầy hương thơm.

Một lát sau, một cỗ nồng đậm lực lượng tại thể nội nổ tung.

"Công hiệu thật mạnh!"

Sở Dương biến sắc, ngay cả vội khoanh chân ngồi xuống, vận chuyển Thánh Kiếm quyết, luyện hóa được lực. Sắc bén kiếm ý lập tức xông ra đỉnh đầu, dần dần tăng trưởng, uy áp lan tràn.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Toa Chư Thiên* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5: Lần đầu gặp Vô Danh

Kiểm khí ở trong kinh mạch nhanh chóng vận chuyển, lăng lệ chỉ ý, để kinh mạch ần ần làm đau, đây là Thánh Kiếm quyết chỗ cường đại, cũng là khuyết điểm, cũng là đề trong nguyên tác Kiếm Thánh cuối cùng tàn lụi kẻ cầm đầu.

Thậm chí lúc trước Kiếm Thánh không có thu đồ đệ đệ, cũng là bởi vì thể chất căn bản là không có cách tiếp nhận kiếm khí phá hư, cho đến gặp gỡ Sở Dương, thể chất đặc thù, thiên hạ hiếm thấy.

Bây giờ tuy có cải thiện, nhưng cũng không có hoàn toàn tiêu trừ.

Huyết Bồ Đề được lực dung nhập trong đó, để kiếm khí phi tốc lớn mạnh, công lực tăng lên, để Sở Dương khiếp sợ là, trong kinh mạch lưu lại ám thương vậy mà cũng đang nhanh chóng khôi phục, thậm chí để kinh mạch đang chậm rãi cường hóa.

Lúc này đại hỉ.

Kiểm ý bốc lên, lan tràn ra, dẫn động thả ở bên cạnh Hỏa Lân kiếm chiến mình không thôi, tiết lộ ra nhiều lần khí cơ, lại kinh động đến tại một chỗ khác, ngủ say tại một dãy đặc nham thạch nóng chảy bên trong Hỏa Kỳ Lân.

Hống hống hống...!

Hỏa Kỳ Lân mở to mắt, liền phát ra gào thét, chấn động sơn động lay động.

Trong tu luyện Sở Dương, thân thể run lên, nồng đậm kiếm ý đột nhiên tăng vọt một mảng lớn.

"Tiên Thiên trung kỳ!"

Sở Dương mở to mắt, tinh lỏng lạnh, lộ ra nét mừng.

Hắn đột phá đến Tiên Thiên cảnh giới cũng bất quá hai tháng thôi, bây giờ chẳng những tiến thêm một bước, tiêu trừ ám thương, mà lại cường hóa kinh mạch, tiến bộ không tầm thường, âm thầm cao hứng, "Huyết Bồ Đề không hổ là kỳ vật, công hiệu quả nhiên phi phàm!"

Đang chuẩn bị lúc đứng lên, liền nghe đến Hỏa Kỳ Lân gầm rú, để hắn sắc mặt đại biến, liền thấy bên cạnh y nguyên run nhè nhẹ Hỏa Lân kiếm, thậm chí nghĩ không tốt.

"Hỏa Lân kiếm linh tính phi thường, lại bị kiếm của ta ý dẫn động, tiết lộ ra Hỏa Lân tinh khí, kinh tới Hỏa Kỳ Lân."

Vừa chuyển động ý nghĩ, liền minh bạch tiền căn hậu quả, vội vàng thu thập một phen, quay đầu bước đi.

Hống hống hống...!

Sau một lát, Hỏa Kỳ Lân quẩn lên hỏa diễm liền đi tới vừa rồi Sở Dương ngây ngô chi địa, phát hiện không ai, hít hà, vừa nghiêng đầu, hướng phía Sở Dương đào tẩu phương hướng liền đuổi tới.

Hỏa Kỳ Lân tốc độ thật nhanh, toàn thân bốc lửa ánh sáng, những nơi đi qua, vết cháy từng đồng, chuyển qua hai cái cong liền thấy Sở Dương tung tích, lúc này một trận gào thét.

Sóng nhiệt cuộn cuộn, cuốn tới.

"Nhanh như vậy?"

Nóng rực khí tức để Sở Dương sắc mặt đại biến, hắn càng từ trên thân Hỏa Kỳ Lân cảm nhận được lực lượng ba động đáng sợ, có hủy thiên diệt địa cảm giác, tuyệt không phải hiện tại hắn có thể ứng phó.

Nhất chuyển cong, Sở Dương sắc mặt hoàn toàn thay đổi, phía trước lại là cái ngõ cụt, không có con đường.

"Trời muốn tuyệt ta?"

Sở Dương bị phần, hơi ngửa đầu, vừa ý mới có một cái treo lưng lửng cột đá, hơi một do dự, chẳng không mà lên, một cước đem cột đá đập bay, đánh tới hướng đuôi theo Hòa Kỳ Lân.

Đồng thời cũng bay chạy qua.

Sưu...!

Hòa Kỳ Lân phản ứng nhanh chóng, một móng vuốt đập nát cột đá.

Không trung Sở Dương trông mắt hơi híp, Hòa Lân kiểm hiện lên một đạo hồng mang, đâm về phía Hòa Kỳ Lân mắt phải. Hòa Kỳ Lân nhắm mắt lắc đầu, mũi kiểm xẹt qua đầu lâu, lưu lại liên tiếp hỏa hoa.

Sở Dương thân ảnh chớp liên tục, vượt qua Hòa Kỳ Lân, liền phải bỏ trốn mất dạng, lại bị Hòa Kỳ Lân một cái đuôi cho rút bay ra ngoài, trên không trung phun ra một ngụm máu tươi, mượn cổ lực lượng này, tại trên vách đá liên tiếp khởi động, hóa thành một đạo tàn ảnh bay vọt ra ngoài.

Phía trước xuất hiện ba cái đường rẽ, Sở Dương chợt lóe lên, nhưng lại bỗng nhiên dừng lại, quay người mà quay về, tại đối diện, Hòa Kỳ Lân đã truy kích mà tới.

"Nghiệt súc, lần tiếp theo, chắc chắn ngươi chính pháp!" Sở Dương để lại một câu nói, chui vào bên trái sơn động, ở bên trong chỉ có một cái cao cỡ nửa người thông đạo.

Xuyên qua về sau, trước mắt bỗng nhiên khoáng đạt, nhưng sau lưng Hòa Kỳ Lân lại bị ngăn cản, chỉ có thể phần nộ rống to.

"Nguy hiểm thật!"

Sở Dương nhẹ nhàng thở ra, cũng cảm giác phía sau lưng đau đớn, cũng may xương cốt không gãy, chỉ là bị chấn động, không ý kiến hành động. Không có quá nhiều dừng lại, vội vàng tiến lên, nói không chừng lúc nào Hòa Kỳ Lân liền từ địa phương khác đuổi đi theo.

Không có một khắc dừng lại, đem Hàng Long thần cước thi triển đến cực hạn, chợt lách người chính là mười mét có hơn, không lâu sau đó, hần lần nữa nghe được phía sau truyền đến Hòa Kỳ Lân gầm rú.

"Là chó sao?"

Sở Dương chú chửi một câu, cũng cảm giác được phía sau lửa nóng chỉ khí cuốn tới, sắc mặt lần nữa thay đổi.

Chuyển qua một chỗ đường rẽ, phía trước bỗng nhiên sáng lên.

"Trời không tuyệt ta!"

Sở Dương đại hỉ, bay tán loạn mà đi, ra cửa hang, trực tiếp nhảy xuống vách đá, tại lòi ra trên tảng đá liên tiếp khởi động, rơi vào trên mặt sông, vượt qua mà đi.

Chờ rơi xuống bên bờ, nhìn lại, khóe miệng liền co quắp một trận.

Hòa Kỳ Lân đang đứng tại cửa hang hướng hần gào thét, hỏa diễm trùng thiên, giống như Ma Thần, sau một lát, liền xoay người chui vào trong động, biến mất không thấy gì nữa.

"Cũng coi như hữu kinh vô hiểm!"

Phun ra một ngụm trọc khí, Sở Dương thi triển thân pháp, gấp nhanh rời đi. Hòa Kỳ Lân gào thét, tất nhiên sẽ gây nên hủ quan tâm kỹ càng, không bằng sớm rời đi.

Đi xuôi dòng, một mực đi về phía trước trăm dặm, tìm tới một cái khô mát sơn động, liền chui vào.

"Thực lực của ta hay là quá kém!"

Sở Dương hạ quyết tâm, muốn tiếp tục tăng thực lực lên, nuốt vào một viên Huyết Bò Đề, chữa thương đồng thời, tiếp tục tu luyện. Sau nửa tháng, một cỗ kiếm ý từ trên ngọn núi xông vào mây trời, thật lâu mới biến mất.

"Chỉ viên thứ nhất hiệu quả tốt nhất sao? Viên thứ hai hiệu quả giảm phân nửa, viên thứ ba lại giảm phân nửa, mãi cho đến sáu viên Huyết Bò Đề, cơ hồ không có tăng lên công lực hiệu quả."

Sở Dương rất bất đắc dĩ, chữa thương về sau, cũng chỉ là đem tu vi tăng lên tới Tiên Thiên trung kỳ đỉnh phong thôi, không có đột phá đến hậu kỳ. Tiên Thiên cảnh giới, trên giang hồ đã thuộc về tuyệt đỉnh cường giả, là cao thủ chân chính, tăng lên tự nhiên cũng mười phần chậm chạp.

Ngắm lại hiện tại Độc Cô Nhất Phương cùng Hùng Bá, cũng liền bình thường trở lại.

Ra khỏi sơn động, ngóng nhìn tứ phương, hơi do dự, cuối cùng không có trở về Vô Song thành, mà là hướng về một chỗ tiến lên. Trong lúc đó sau khi

rửa mặt, mua hai thân quần áo, lại đem Hòa Lân kiếm cùng Tuyết Âm cuồng đao bao trùm vác tại trên lưng.

Một ngày này, hắn đi tới một cái trên trấn, cái trấn này mặc dù vắng vẻ, nhưng cũng coi như phồn hoa, người đến người đi, nói liền không dứt. Tại trong trấn, có cái quán rượu, thượng thư "Trung Hoa các" ba chữ to.

Bạch bạch bạch...!

Sở Dương lên lầu hai, lúc này có cái tiểu nhị bước đi như bay chạy tới, vẻ mặt tươi cười, gỡ xuống trên đầu vai khăn lau, lau hai lần đạo, "Khách quan, ngài cần gì?"

Sở Dương mặc dù mới là một cái mười hai tuổi thiếu niên, nhưng người cao thon, khí chất không tầm thường, lại tay cầm trường kiếm, nghiêm nhiên một vị giang hồ thiếu niên hiệp khách bộ dáng, đương nhiên sẽ không bị khinh thường.

Nhìn lướt qua đối phương hai chân, hạ bàn rất ổn, lại nhìn một chút hai tay, tràn đầy kén, Sở Dương trong lòng có bài bản, đây là một cái luyện võ hảo thủ, cười nói: "Có cái gì tốt đồ ăn, cứ đi lên, lại của một bình trà ngon!"

Đi vào thế giới như vậy, tự nhiên muốn thiện đãi mình, về phần tiền tài, như thế nào lại có thể thiếu.

"Khách quan, đây là bốn điểm sở trường thức ăn ngon, hương xốp giòn vịt, tương giò, hấp đồ lý, xào lẫn gan ngỗng!"

Đầu tiên là bốn cái mùa rau xanh, lại là bốn bàn món ngon, Sở Dương đuôi tiểu nhị, rót một ly trà, hít sâu một hơi, đầy bụng hương khí, nước bọt liên bùng lên.

Mấy tháng nay, màn trời chiếu đất, cơ hồ chưa từng ăn qua dùng lại tốt cơm, hôm nay xem như giải thêm một chút.

Ăn như gió cuốn, ăn thoải mái, được không sáng khoái.

Uống từ từ lấy trà, đưa tới điểm tiểu nhị, vén màn về sau, gọi lại muốn quay người rời đi tiểu nhị.

"Khách quan, người còn có cái gì phân phó?"

Điểm tiểu nhị không có một chút võ giả tư thế.

Sở Dương đứng người lên, ôm quyền chấp tay, "Làm phiền người đi bẩm báo một tiếng, liền nói Kiếm Thánh đệ tử, Sở Dương tới chơi, bái kiến Vô Danh tiên bối!"

Điểm tiểu nhị hô hấp trì trệ, ánh mắt ngưng tụ, mười phần lảng lẽ, lại gật gật đầu, quay người mà đi.

Nếu là người bên ngoài còn chưa tỉnh, nhưng Kiếm Thánh đệ tử, không dung mạo đãi.

Một lát sau, tiểu nhị quay lại, khom người nói thật nhỏ: "Công tử, chủ nhân nhà ta triệu hoán, xin mời đi theo ta."

Sở Dương gật gật đầu, đi theo đằng sau.

Đi xuống lầu, đi tới quán rượu đằng sau, đây là một cái tiểu viện, mười phần thanh tịnh.

Đẩy cửa vào, tiểu nhị ra hiệu Sở Dương đi vào, lại xông bên trong cúi người hành lễ, quay người mà đi, đồng thời đóng lại cửa sân.

Sở Dương liếc mắt liền thấy, tại trong sân có cái bàn đá, ngồi bên cạnh một vị áo xám trung niên nhân, sắc mặt bình tĩnh, trong mắt hơi ngậm u buồn chỉ sắc, phong khinh vân đạm, không có gì đặc biệt.

"Kiếm Thánh đệ tử Sở Dương, bái kiến Vô Danh tiên bối."

Dò xét một chút, Sở Dương liền đã nhận định, đây chính là võ lâm thần thoại Vô Danh, bởi vì hắn vừa tiến đến, thể nội kiếm ý liền ầm ầm xao động, liền vội vàng khom người hành lễ.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Toa Chư Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 6: Kiếm Thần

Thần nhân vô công, thánh nhân Vô Danh.

Đây là đã từng có người đối Vô Danh đánh giá, mười phần cao.

Vô Danh nửa đời trước, có thể xưng huyền bí, nó chiến tích, ánh sáng thiên hạ, được xưng là võ lâm thần thoại. Hắn bản không màng danh lợi, vô dục vô cầu, lại ngộ tính siêu phàm, ngộ ra thiên kiếm chi cảnh.

Ái thể khi chết, một người độc kiếm, khiêu chiến thập đại môn phái, giết thiên hạ võ giả tiêu điều, không có địch người, sau có Đông Doanh xâm lấn, một mình đơn kiếm, ngăn cản quan ngoại.

Bại Kiếm Thánh, thanh danh đạt tới đỉnh phong.

Mình ngộ địa vị chi tranh, khiến cho người hám lợi đen lòng, thân bất do kỷ, nó cũng coi nhẹ phồn hoa, phản phác quy chân, lại bởi vì tưởng niệm ái thể, thoái ẩn vô lâm, ngộ ra không hiểu kiếm pháp.

Cứ việc ẩn lui, cũng chú ý giang hồ thiên hạ.

Nhặt danh lợi, kiếm thiên hạ.

Làm cho người bội phục.

Vô Danh dò xét Sở Dương, càng xem mắt càng sáng, cuối cùng nhẫn gât đầu không ngừng, tán thán nói: "Độc Cô huynh thu đũa đồ nhi tốt, không tệ, không tệ!"

Tay hắn một chỉ bàn đá đối diện, nói: "Ngồi!"

"Tạ tiền bối!"

Sở Dương đi tới, cung kính ngồi xuống.

"Vô Song thành thế lực thật không thể khinh thường, có thể phát hiện ta ở chỗ này ẩn cư."

Vô Danh cảm thán một tiếng.

Sở Dương cười cười, không có giải thích.

"Là Độc Cô huynh để ngươi tới?"

Vô Danh hỏi.

"Không phải!" Sở Dương lắc đầu, "Đi ngang qua nơi đây, không thể không tới bái phỏng, nếu không trở về, sư phụ lão nhân gia ông ta không phải giáo huấn ta không thể."

"Độc Cô huynh sao? Hắn cũng không có ý định này!" Vô Danh cười cười, "Hắn ham võ thành si, luyện kiếm nhập cuồng, một lòng đắm chìm võ đạo, không nghĩ tới cũng sẽ thu đồ đệ? Độc Cô huynh bây giờ tốt chứ?"

"Còn tốt, so năm đó càng thêm tráng kiện!"

Sở Dương thần sắc nghiêm một chút, hếch thân thể nói.

Vô Danh khẽ giật mình, như có điều suy nghĩ, "Năm đó hai người chúng ta một trận chiến, hắn khí huyết bất ổn, trong lòng nóng nảy cuồng, tiếc bại một chiêu về sau, tâm thần tiêu tụy, lúc ấy ta khuyên hắn tu sinh dưỡng tính, bởi nguyên cố bản, nếu không sợ có không ngờ họa, làm sao hắn nghe không vào. Bây giờ nghe người lời nói, hình như có chỗ cải thiện, hi vọng, hi vọng!"

Nói, hắn nâng chung trà lên, uống một hơi cạn sạch, hiển nhiên thật cao hứng. Chờ hắn buông xuống về sau, Sở Dương vội vàng cấp hắn rót đầy, cười nói: "Năm đó bại vào tiền bối, sư phụ canh cánh trong lòng, nói chờ sau khi đột phá, lại tìm người luận võ đấu. Bất quá những năm này sư phụ cũng không có liệu lĩnh, rèn luyện khí huyết, bởi nguyên cố bản, kiên cố căn cơ, đền bù tiêu hao khí huyết."

"Liên ứng nên như vậy!" Vô Danh gât đầu, bỗng nhiên nói, "Thôi phát kiếm khí của ngươi, để ta xem một chút, ngươi kế thừa Kiếm Thánh mấy phần thực lực?"

"Vâng, xin tiền bối chỉ điểm!"

Sở Dương cũng không có đứng lên, vận chuyển Thánh Kiếm quyết, thôi động Thánh Linh kiếm pháp kiếm ý, xông ra đỉnh đầu, Lăng Tiêu mà lên, đem trên không trung vừa mới phiêu đảng đỉnh đầu một khối mây trắng trực tiếp vỡ ra.

Kiếm ý thôi phát, trên thị trấn lúc này có mấy người cảm ứng được, bất quá nhìn thấy truyền đến phương hướng, cũng liền trầm tĩnh lại, trong đó một vị luyện kiếm thiếu niên nhanh nhẹn, lông mày cau lại, thả người mà quay về.

"Thánh Kiếm quyết tu luyện ra kiếm khí, không gì không phá, lăng lệ chi cực, lại trải qua tràn ngập hủy diệt chi ý Thánh Linh kiếm pháp thôi động, lực sát

thương đạt đến cực hạn, nhưng cũng tổn thương kinh mạch, hao tổn khí huyết. Bây giờ gặp người kiếm ý, lãng lệ bên trong, lại có mọt mà cảm giác, cũng có thể gặp Độc Cô huynh đã lĩnh hội độc dương không có thể dài lâu lý lẽ, kiếm đạo tất nhiên tiến thêm một bước." Vô Danh gật đầu, phát tay để Sở Dương tán kiếm ý, lại ánh mắt ngưng tụ, nói ra, "Bạch Y Tu La liền là người đi?"

"Đúng vậy!"

Sở Dương không do dự, trực tiếp điểm đầu.

Hắn nhưng là biết, Vô Danh mặc dù thoái ẩn, nhưng chú ý chuyện thiên hạ, ít có hắn không biết sự tình, bây giờ gặp tu vi của mình, đoán được tự nhiên không khó.

Vô Danh gật gù, "Năm đó ta giết người quá nhiều, hữu thương thiên hòa, cũng làm cho vô lâm tàn lụi, liền thoái ẩn không ra. Sơn phi cũng không phải đều là ác nhân, có chừng có mực, mạc sát người tốt."

"Văn bối thụ giáo!"

Sở Dương chăm chú gật đầu.

"Người lòng có định tính, trầm ổn không ngạo, càng khó hơn chính là, người bắt quá mười một mười hai tuổi, liền đạt đến Tiên Thiên trung kỳ cảnh giới, thiên hạ hiếm thấy, vô đạo kỳ tài." Vô Danh mười phần tán thưởng, "Có thể nghĩ đến, tương lai giang hồ, chắc chắn truyền tụng tên của người, nhìn người định thiện tâm, làm việc thiện sự tình, kiên kiếm đạo, hộ thiên hạ!"

Sở Dương đứng người lên, hướng Vô Danh cúi người hành lễ, "Văn bối nhớ kỹ!"

Đúng lúc này, viện cửa mở ra, một vị thiếu niên áo trắng đi đến.

Tuổi tác cùng Sở Dương tương tự.

"Thần nhi, tới, ta giới thiệu cho người một vị sư huynh!" Vô Danh vẫy tay, "Đây là Kiếm Thánh đệ tử, tên là Sở Dương, người có thể gọi là sư huynh. Đây là đồ nhi ta Kiếm Thần, các người hai cái quen biết một chút."

"Gặp qua sư huynh!"

Kiếm Thần ôm kiếm hành lễ.

"Gặp qua sư đệ!"

Sở Dương cũng không khách khí, cũng ôm quyền thi lễ, lúc này mới quan sát tỉ mỉ đối phương. Kiếm Thần tuổi tác tuy nhỏ, lại khí khái hào hùng bùng bùng phần chân, mắt uân linh ánh sáng, cũng nho nhã lễ độ, đã có mấy phần quân tử phong thái, để hắn không khỏi thầm khen một tiếng, tốt một cái Kiếm Thần.

Nhìn chung kịch truyền hình, Kiếm Thần làm việc lỗi lạc, đường đường chính chính, có Vô Danh chi phong, duy nhất không được hoàn mỹ chính là, tâm tính hơi không đủ.

Nghĩ tới đây, Sở Dương từ trong ngực xuất ra một cái hộp ngọc nhỏ, mở ra về sau, đặt ở Vô Danh trước người nói: "Tiền bối, đây là văn bối bái kiến chi lễ."

"Huyết Bò Đề!" Vô Danh ánh mắt ngưng tụ, sau đó nhẹ gật đầu, "Tuổi còn nhỏ, dám xâm nhập Lăng Vân Quật, lá gan của người thật đúng là rất lớn. Nhưng gặp Hòa Kỳ Lâm?"

Sở Dương ngưng ngưng cười cười, "Gặp, kém chút bị hắn nuốt, may mắn kịp thời chạy ra."

"Tính người mạng lớn, chính là ta gặp gỡ, cũng không có nắm chắc tất thắng, về sau chớ có hành sự lỗ mãng!" Vô Danh đạo, "Huyết Bò Đề hiệu quả phi phạm, tăng lên công lực đối ta đã không có hiệu dụng, nhưng cũng có mấy phần cố bản bởi nguyên hiệu quả, ta liền nhận. Về sau người gọi sư thúc ta đi, ta mặc dù cùng Độc Cô huynh đánh nhau, nhưng cũng cùng chung chí hướng!"

"Bái kiến sư thúc!"

Sở Dương đại hi, liền vội vàng khom người hành lễ, đây chính là hắn mục đích chủ yếu.

"Người liền ở lại nơi này đi, các người hai cái hảo hảo giao lưu trao đổi." Vô Danh nói, từ trong hộp xuất ra một viên Huyết Bò Đề liền đi ra tiểu viện, lưu lại một đạo thanh âm, "Thần nhi, còn lại ba cái Huyết Bò Đề người thu lại, nhưng ăn vào một viên, tăng lên công lực, còn thừa hai viên, hảo hảo thu, nó cũng là thánh dược chữa thương!"

"Là sư phụ!" Kiếm Thần con mắt lóe sáng, lại vẫn đứng không nhúc nhích, thẳng đến lúc này mới xông Vô Danh rồi đi phương hướng thi lễ một cái, sau đó lại xông Sở Dương nói lời cảm tạ, "Đa tạ sư huynh."

"Chúng ta sư huynh đệ, liền chớ khách khí."

Sở Dương cười tùm tùm nói.

Kiểm Thần cũng trầm tĩnh lại, gãi đầu một cái, nhìn xem Huyết Bò Đề có chút do dự.

"Sur đệ, mùi vị không tệ, ngươi nếm thử?"

Sở Dương cố động nói.

"Vậy, vậy ta liền nếm thử!" Kiểm Thần thực sự nhin không được Huyết Bò Đề mùi thơm, cảm bốc lên một viên, đồng thời đem hộp đẩy lên Sở Dương trước người, "Sur huynh, cùng một chỗ ăn!"

"Thật đúng là một cái đáng yêu tiểu gia hỏa!" Sở Dương thầm nghĩ trong lòng, lại lắc đầu, "Ta nếm qua không ít, lại ăn liền là lãng phí."

"Vậy ta liền không khách khí!"

Kiểm Thần không do dự, một ngụm nuốt xuống, lộ ra vẻ say mê, sau đó thần sắc cứng đờ, sắc mặt liền đỏ lên.

"Huyết Bò Đề có tăng lên trên diện rộng công lực tác dụng, nhanh khoanh chân ngồi xuống, vận chuyển công pháp!"

Sở Dương nhìn hần bộ dáng, vội vàng nhắc nhở.

"Đa tạ sư huynh!"

Đến lúc này, Kiểm Thần vẫn không quên nói lời cảm tạ, sau đó ngồi xếp bằng xuống, bắt đầu hấp thu được lực.

Lập tức, trên đỉnh đầu hần liền toát ra sương trắng, sắc mặt cũng càng ngày càng đỏ.

"Công lực vẫn còn có chút thấp a, luyện hóa được lực, có chút miễn cưỡng!"

Sở Dương đứng lên, lại không có động thủ trợ giúp, mà là chăm chú nhìn chăm chăm, nếu là Kiểm Thần thực sự không cách nào kiên trì nổi, lại giúp hần một tay cũng không muộn.

Dần dần, Kiểm Thần ổn lại, khí tức của hần cũng bắt đầu điên cuồng tăng vọt.

Một cổ yếu ớt kiếm ý xông ra đỉnh đầu, Sở Dương cẩn thận cảm thụ, mặc dù không có Thánh Linh kiếm pháp lăng lệ, nhưng cũng càng thấy huyền diệu, quý dị khó lường.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Toa Chư Thiên* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 7: Trưởng thành

Lúc chạng vạng tối, Kiểm Thần nhay lên một cái, vui vô cùng, cũng khó có thể tin: "Ta vậy mà từ hậu thiên trung kỳ đỉnh phong, trực tiếp đạt đến hậu thiên viên mãn, thật khó có thể tưởng tượng, đây chỉ là một viên trái cây công hiệu mà thôi."

"Huyết Bò Đề chính là thiên hạ hiếm thấy linh vật, tự nhiên công hiệu phi phàm." Sở Dương cười nói, "Chúc mừng sư đệ, tu vi tiến nhanh."

"Còn muốn cảm ơn sư huynh, bớt đi ta mấy năm khổ công!"

Kiểm Thần lần nữa nói tạ, hần tu luyện cũng là kiếm khí, giờ phút này, một thân kiếm ý bành trướng chi cực, mắt lộ tinh mang, nhìn về phía Sở Dương, có chút kích động.

"Làm sao? Nghĩ đâu một trận?"

Sở Dương tự nhiên nhìn ra ý nghĩ của hần, tự tiểu phi tiểu nói.

"Sư huynh, thầy ta Vô Danh, danh xưng vô lâm thần thoại, kiếm đạo vô song, cũng ngộ ra thiên kiếm chi cảnh, có thể xưng thiên hạ tuyệt đỉnh. Ngươi sư Kiểm Thánh, kiếm đạo hiển hách, uy danh thiên hạ, Thánh Linh kiếm pháp không ai không biết." Kiểm Thần nghiêm mặt nói, "Hai người chúng ta giao thủ, cũng vẫn có thể xem là vô lâm giai thoại."

Sở Dương cười, "Tiểu tử ngươi ngửa tay liền ngửa tay, nào có nhiều như vậy đại đạo lý."

Kiểm Thần ngưng ngừng gãi đầu một cái.

"Vây thì tới đi!" Sở Dương đem bao khóa đón lấy, đặt ở trên bàn đá, rút ra tự thân trường kiếm. Chuôi kiếm này, mặc dù không phải nổi tiếng thiên hạ thần binh, nhưng cũng là khó được lợi khí.

"Cái kia tốt!"

Kiểm Thần lúc này hưng phấn, học nghệ đến nay, đều là sư phụ dạy, đồ đệ học, còn chưa từng có động thủ một lần, bây giờ có cơ hội, có thể nào không cao hứng.

Hai người tại viện từ chính giữa đứng vững.

"Kiếm Thần, không tên đệ tử!"

Kiểm Thần trân trọng ôm quyền.

"Sở Dương, Kiếm Thánh đệ tử!"

Sở Dương trong lòng buồn cười, nhưng cũng hết sức trịnh trọng, "Người xuất thủ trước đi!"

"Tốt!"

Kiểm Thần không khách khí, kiếm quang lóe lên, chính là kiếm ảnh đầy trời.

Sở Dương không chút hoang mang, thân thể nhoáng một cái, liền từ cho né tránh. Hẳn so Kiếm Thần thực lực cao quá nhiều, mấy tháng này sát phạt không ngừng, mài luyện kiếm pháp, cũng coi như có không ít kinh nghiệm.

Bá bá bá...!

Kiểm Thần kiếm quang triển khai, liên liên miên bất tuyệt, chọt trái chọt phải, phiêu miểu bất định, ở trong viện đều tạo thành một cỗ gió lốc, thổi tan bụi đất. Nhưng Sở Dương y nguyên như thế, chân đạp bộ pháp, ung dung không vội, thân hình quay tròn loạn chuyển, mặc cho Kiếm Thần như thế nào công kích, liền là không thể đụng vào mây may.

"Sư huynh, cẩn thận!" Kiếm Thần trường kiếm nhất chuyển, quý dị khó lường, "Không hiểu thấu!"

Sở Dương trong lòng hơi động, chỉ thấy mũi kiếm lấy một cái phương thức quý dị xuất hiện ở vai trái chỗ, để hắn trong lòng giật mình, dưới chân đạp một cái, liền rời khỏi hơn hai mét, nhưng mà mũi kiếm theo sát mà lên.

"Tốt một chiêu không hiểu thấu, quả thật tới không hiểu thấu!"

Sở Dương tăng lên mấy phần công lực, thân hình lóe lên, giống như lưu quang độn ảnh, đã biến mất tại Kiếm Thần trước mắt, xuất hiện ở bên trái của hắn, kiếm trong tay lác một cái, đâm về phía cổ họng.

Kiểm Thần kinh hãi, hơi bối rối, cổ tay rung lên, phát sau mà đến trước, "Danh chấn nhất thời!"

Khó khăn lắm chặn trường kiếm, cũng đem hắn dọa ra cả người toát mồ hôi lạnh.

Sở Dương hơi chăm chú, Kiếm Thần liên chặt vật không chịu nổi, dù là không hiểu kiếm pháp cao thâm mạt trắc, cũng khó có thể đền bù trong đó chênh lệch, lại nói, Sở Dương kiếm pháp cũng không so không hiểu kiếm pháp yếu, ánh mắt cùng kinh nghiệm càng là viễn siêu đối phương, chênh lệch tự nhiên rõ ràng.

Kiểm phong gào thét, lạng lẹ chi cực.

Hai người người tới ta đi, được không kịch liệt.

Sở Dương khó khăn lắm duy trì tại siêu việt Kiếm Thần một bậc, bức ra đối phương tiềm năng, cũng làm cho hắn đem không hiểu kiếm pháp hoàn toàn phát huy ra, thăm dò ảo diệu trong đó.

Nhưng mà không có tâm pháp yếu quyết, dù cho xem thấu kiếm chiêu cũng vô dụng.

Thời gian một nén nhang về sau, Kiếm Thần một thở hồng hộc, cái trán xuất mồ hôi, đỉnh đầu bốc khói.

"Tốt!"

Chẳng biết lúc nào, Vô Danh đã đứng ở nóc phòng, ngược lại hai tay chấp sau lưng, lúc này nhẹ nhàng rơi xuống, quát bảo ngưng lại giao đấu.

"Sư thúc thu đũa đồ nhi tốt, đợi một thời gian, Kiếm Thần chắc chắn danh chấn giang hồ!"

Sở Dương phi thân rút lui, xông Vô Danh thi lễ một cái.

Kiểm Thần hơi đỏ mặt.

"So sánh ngươi, lại cũng kém không ít." Vô Danh đạo, "Thần nhi, ngươi sở Dương sư huynh, tuổi tác cùng ngươi tương tự, nhưng tu vi lại đạt đến Tiên Thiên trung kỳ, ngươi không địch lại hẳn cũng tình có thể hiểu. Tiếp xuống một đoạn thời gian, liền để sư huynh của ngươi cho ngươi nhận chiêu, đem tăng vật tu vi lắng đọng xuống, làm chắc cơ sở."

Kiểm Thần thân thể đại chấn, không thể tưởng tượng nổi nhìn về phía Sở Dương, sau đó xông Vô Danh hành lễ đáp.

Một ngày này, Sở Dương liền lưu tại Trung Hoa các.

Bắt đầu từ ngày thứ hai, Vô Danh cho Kiểm Thần giảng giải công pháp lúc, cũng không có tránh Sở Dương, thậm chí cố ý đem không hiểu kiểm pháp tâm pháp yếu quyết từ đầu tới đuôi một lần nữa giảng giải một phen.

"Vô Danh liền là Vô Danh, một khi nhận định, liền giống như người một nhà, không chút nào tàng tư!"

Sở Dương trong lòng cảm thán, cũng chăm chú học tập, không hiểu liền mời dạy, đối với kiểm đạo lý giải cũng phi tốc tăng mạnh. So ra mà nói, Kiểm Thánh giáo đồ, còn kém rất nhiều.

Kỳ thật, Vô Danh đối với hắc tán đồng cũng là có mấy phương diện nguyên nhân, một là Sở Dương làm Kiểm Thánh đệ tử, thân phận không kém; hai là Sở Dương xuất đạo đến nay, liền chém giết giang hồ ác bá, son phi cường đạo, chưa bao giờ lạm sát người tốt; ba là đến một lần liền cung kính kính, kiểm tâm kiên định, tâm tính cứng cỏi, phẩm chất thượng giai; còn có điểm thứ tư, liền là đáng lên kỳ trân linh vật Huyết Bô Đề, mười phần đại khí.

Đạt được Vô Danh tán đồng cũng không dễ dàng, chỉ khi nào tán đồng, liền sẽ không tàng tư.

Vô Danh nhân phẩm, tại toàn bộ Phong Vân bên trong, đều ít người có thể sánh kịp.

Thời gian vội vàng mà qua, đảo mắt liền là nửa năm, Sở Dương rời đi Vô Song thành cũng gần thời gian một năm.

Một ngày này.

Trung Hoa các phía sau trong tiêu viện, xông ra một đạo võ ra bầu trời kiếm ý, không gì không phá, phong mang tất lộ, khiến cho chung quanh lá cây đều vang sào sạt, có tiêu sát chỉ khí.

Một lát sau, kiếm ý thu liễm.

"Chúc mừng sư huynh, tu vi tiến thêm một bước."

Nhìn thấy Sở Dương đứng người lên, bên cạnh Kiểm Thần vội vàng nói chúc, hắc song trong mắt lộ ra vẻ hâm mộ. Cũng khó trách, nửa năm qua này, đi theo Vô Danh học nghệ, Sở Dương đối với kiểm pháp lý giải, đối kiểm đạo lĩnh hội, xa không phải hẳn có thể bằng, liền là Vô Danh đều mấy lần bị xúc động, tán thưởng liên tục, để hẳn đều sinh ra mấy phần tâm tư đồ kị nghĩ.

Thậm chí Sở Dương đối không hiểu kiểm pháp lý giải, đều đã siêu việt hẳn.

Bây giờ thấy đối phương đạt đến tiên thiên hậu kỳ, chính mình mới bắt quá đem hậu thiên viên mãn cảnh giới ổn định mà thôi.

"Sư đệ, nhiều nhất một năm, ngươi liền có thể đạt tới Tiên Thiên cảnh giới!"

Sở Dương cười nói.

Trong lòng của hắn cũng cảm thán, hao phí lâu như vậy mới đột phá đến tiên thiên hậu kỳ, nếu là nghĩ đạt tới viên mãn, chỉ sợ cần hai ba năm tích lũy mới có thể, về phần tiên thiên về sau tông sư, Sở Dương đoán chừng, không có tầm mười năm khổ công, chỉ sợ không đùa.

Bây giờ giang hồ, Tiên Thiên cường giả liền không nhiều, như xông ra to như vậy thanh danh Đoạn Soái cùng Niếp Nhân Vương cũng bắt quá Tiên Thiên cảnh giới mà thôi, liền là giang hồ nam bắc giằng co, chia đều thiên hạ Vô Song thành chủ Độc Cô Nhất Phương cùng Thiên Hạ Hội trợ giúp Hùng Bá, khẳng định đều không có đạt tới cảnh giới tông sư, nhiều nhất tiên thiên viên mãn thôi.

"Hi vọng như thế đi, đến lúc đó ta cũng có thể đi xông xáo giang hồ!"

Kiểm Thần không có nắm chắc.

Nhìn xem đi ra Vô Danh, Sở Dương thi lễ một cái, sau đó chân thành nói: "Sư thúc, ta muốn khiêu chiến ngươi!"

"Từ khi ngươi lúc đến, ta cũng cảm giác sẽ có một ngày như vậy, tốt, ta đáp ứng ngươi!"

Vô Danh không có chút nào ngoài ý muốn.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Toa Chư Thiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8: Khiêu chiến Vô Danh

Phía sau viện, có một rừng trúc, gió mát thoang thoang, hoàn cảnh thanh u.

Sở Dương cùng Vô Danh đối diện mà đứng, trừ hai người bọn họ bên ngoài, còn có Kiếm Thần làm người quan chiến.

"Ngươi có biết cái gì là kiếm?" Vô Danh hỏi.

Sở Dương hơi trầm tư nhân tiện nói: "Kiếm giả, hung khí vậy. Chấp chi tại tay, làm ác, sát nhân hại mệnh, tàn sát thiên hạ; vì thiện, đường đường chính chính, tru sát gian tà."

"Không tệ!" Vô Danh rất hài lòng, "Kiếm chỉ thiện ác, bất quá là tâm chi thiện ác. Nhưng, kiếm gốc rễ thân, cũng có thuộc tính, cùng tâm tương thông, câu thông thiên địa, là vì kiếm đạo."

"Kiếm đạo?" Sở Dương ngưng lỏng mày.

Vô Danh gật đầu, "Kiếm đạo, liền là đối kiếm lý giải, đối với tu luyện kiếm pháp tổng kết, đầu tiên Kiếm Tâm Thông Minh, sáng tỏ mình chi đạo, tiếp theo hình thành kiếm đạo. Như Kiếm Thánh thánh linh kiếm tâm, ông trời của ta kiếm cảnh giới, cũng có hạo nhiên kiếm tâm, Sát Lục Kiếm Đạo các loại."

"Đối kiếm lý giải, đối với kiếm pháp tổng kết, tiếp theo Kiếm Tâm Thông Minh? Đi ra con đường của mình, hình thành kiếm đạo?" Sở Dương thân thể chấn động, cấp bách hỏi lại.

"Không tệ!" Vô Danh cười, "Tư chất ngươi ngộ tính, đương thời có một không hai, tương lai cô động tự thân kiếm đạo cũng không khó khăn. Nhưng nhớ lấy, làm người đường đường chính chính, làm việc quang minh chính đại, trong lòng không thẹn thiên địa, mới có thể đại đạo đường bằng phẳng, là vì chính đạo!"

Sở Dương lỏng mày ngưng tụ, khí khái hào hùng hội tụ, ôm quyền thi lễ, "Thụ giáo!"

Vô Danh lời nói đơn giản, lại cho hắn chỉ rõ tương lai con đường, đây là truyền đạo chi ân.

"Tốt, tương lai nếu để ta biết ngươi đi đến đường tà đạo, tứ ngược thiên hạ, ta liền tự mình lấy thủ cấp của ngươi." Vô Danh thanh âm đột nhiên tăng vọt mấy phần, sau đó nói, "Ra tay đi, ta sẽ đem tu vi cảnh giới áp chế ở tiên thiên hậu kỳ."

"Vâng, sư thúc!" Sở Dương ưỡn ngực một cái, rút ra trường kiếm, phong mang ngưng tụ, "Sư thúc, mạo phạm!"

Thoại âm rơi xuống, trường kiếm rung động, giống như một đạo lệ tránh, đã đâm về phía Vô Danh đầu vai.

Gấp như cuồng phong, nhanh giống như thiểm điện.

Lại không hiện phong mang, lẳng lẽ nội uẩn.

Vô Danh bước chân một sai, tùy tiện né tránh.

"Kiếm tám!"

Sở Dương không có chút nào giữ lại, cổ tay chuyển một cái, trường kiếm ngăm mình, y nguyên hướng về Vô Danh đầu vai. Đã thấy Vô Danh không chút hoang mang, nhẹ nhàng bước ra một bước, liền tránh qua, tránh né mũi kiếm.

Hắn đi bộ nhàn nhã, tại Sở Dương trong kiếm quang xuyên tới xuyên lui, mặc cho kiếm quang lít nha lít nhít, liền là không cách nào đụng phải hắn một tia góc áo.

Kiếm khí phá không, chặt đứt từng cây cây trúc, quét đầy trời lá trúc múa.

Kiếm Thần từng bước một lui lại, lại chăm chú nhìn chăm chăm hai người, mặc dù biết Sở Dương tu vi cảnh giới, cũng thường xuyên giao đấu, lại không biết cụ thể mạnh cỡ nào, bây giờ toàn lực thi triển, mới khiến cho hắn chân chính kiến thức đến Sở Dương cường đại.

"Nếu là sở Dương sư huynh toàn lực xuất thủ, chỉ sợ ta không kiên trì được ba chiêu!"

Kiếm Thần run rẩy, càng làm cho hắn bội phục là hay là Sở Dương đối với kiếm pháp lý giải cùng nắm giữ, xa siêu việt hơn xa với hắn.

"Kiếm hai mươi mốt!"

Bá...!

Trong nháy mắt, Sở Dương liền đem Thánh Linh kiếm pháp nhanh thi triển một lần, dừng nói làm bị thương đối phương, thậm chí đều không có bức ra Vô Danh xuất thủ, dù là biết Vô Danh cường đại, nhưng kết quả này, y nguyên dễ hấn khó mà tiếp nhận.

Một kiếm này, Phân Quang Hóa Ảnh, kiếm khí tung hoành, đem phiêu rơi xuống lá trúc nhao nhao từ giữa đó cắt đứt, tiếp theo quấy thành vờ nát, tan theo gió.

Vô Danh cúi đầu quay thân, một bước lui ra phía sau ba mét, bước chân một bước, liền lần nữa đi tới Sở Dương đối diện.

"Kiếm hai mươi hai!"

Sở Dương tâm tính kiên định, không do dự, một kiếm ra, lá trúc nhao nhao lay động, khoảng cách gần cây trúc từ giữa đó toàn bộ vỡ ra, kiếm khí vô hình, dễ quan chiến Kiếm Thần sắc mặt đại biến, hướng nơi xa rút đi.

Đây là Thánh Linh kiếm pháp trước mắt mạnh nhất một kiếm.

"Một kiếm này, ngươi lĩnh hội không tệ!" Vô Danh y nguyên tránh thoát, "Lấy ngươi cảnh giới trước mắt cùng đối với kiếm đạo lý giải, thi triển Thánh Linh kiếm pháp, khó mà làm gì được ta, dù sao đối với một kiếm này pháp, ta đã từng lĩnh giáo qua, thấy được trong đó mấy phần thần tùy. Sở Dương, toàn lực ra tay đi, để ta nhìn ngươi chân thực chiến lực!"

Sở Dương nhẹ gật đầu, chỉ sở dĩ thi triển thần linh kiếm pháp, chính là đối sư phụ tôn trọng, dù sao đối thủ là Vô Danh.

Hắn cũng biết, Thánh Linh kiếm pháp khó mà làm sao đối phương, nhưng không có bức ra Vô Danh xuất thủ, hay là mười phần thất vọng.

"Sư thúc, vậy ta liền không khách khí!"

Vận chuyển Băng Tâm quyết, đầu não thanh minh, tâm tư linh hoạt kỳ ảo, tinh thần trước nay chưa có tập trung.

Bước chân nhất chuyển, đằng không mà lên, chính là Hàng Long thần cước bên trong một chiêu Long Chiến Vu Dã, đồng thời cổ tay khê đao, lại là một chiêu kiếm chín, một nháy mắt, hắn thi triển hai loại tuyệt học.

Vô Danh nhãn tinh sáng lên, phi thân rút lui, không khỏi tán thưởng: "Chiêu thức kết nối ở vô hình, không có chút nào vương vãi cảm giác, ngộ tính của ngươi còn thật đáng sợ."

"Nhưng làm theo không làm gì được sư thúc ngươi!" Sở Dương nói, thi triển ra không hiểu kiếm pháp bên trong không hiểu thấu, cực kỳ đột ngột, đồng thời hai chân treo lên không, lãnh ý thật sâu, lại là một chiêu đập tuyệt tìm mai, lấy chân ngự đao, mặc dù không có đao, lại có thể không chế chân khí.

Chân khí của hắn liền là sắc bén vô cùng kiếm khí, thi triển ra đập tuyệt tìm mai, thiếu đi bá đạo chí ý, lại nhiều lảng lệ.

"Tốt một cái Sở Dương!"

Vô Danh cảm thấy ngoài ý muốn, vậy mà không tránh kịp, trường kiếm rút cục ra khỏi vỏ, linh dương móc sừng, xuất kỳ bất ý, một kiếm liền bức lui Sở Dương.

"Sư phụ hảo kiếm pháp, phản phác quy chân, đại xảo nhược chuyết!"

Sở Dương thán phục một tiếng, thi triển ra tất cả năng lực.

Thánh Linh kiếm pháp, Hàng Long thần cước, không hiểu kiếm pháp, tiếp ngay cả thi triển đi ra, ở giữa còn kèm theo từ trên thân Kiếm Thánh học được cái khác võ công, như cuồng phong mưa rào công kích không ngừng, lại không cách nào vượt qua Vô Danh kiếm võng.

Kiếm khí tràn ngập, dày đặc khí lạnh, cắt đứt không khí, phương viên mười mét bên trong cây trúc sớm đã bị chặt đứt, xoắn nát thành vờ nát, liền là bị gió thổi tới lá trúc, đều vô thanh vô tức bị cắt đứt thành mấy chục mảnh vỡ.

Quan chiến Kiếm Thần biến sắc tại biến.

"Đây mới là sở Dương sư huynh chân thực chiến lực sao? Quá mạnh, thật sự là quá mạnh."

Kiếm Thần run rẩy, sắc mặt trắng bệch.

"Nếu là ra tay với ta, ta có thể ngăn cản một chiêu sao?"

Hắn lần nữa phát hiện, khoảng cách Sở Dương chênh lệch quá xa.

"Ta cùng hấn tuổi tác tương tự, cũng bị sự phụ bình luận là thiên tài chỉ tự, đánh đồng người thiên hạ ít có, nhưng hấn, nhưng hấn...!" Kiếm Thần hít sâu một hơi, đề xuống trong lòng rung động, ánh mắt ngưng tụ, kiên định mấy phần, "Ta sẽ không nhụt chí, chờ ta kiếm đạo có thành tựu, tương lai lại đi thử qua!"

Trong nháy mắt, Sở Dương cùng Vô Danh đại chiến ba trăm hiệp.

Toàn lực xuất thủ, không giữ lại chút nào, càng đánh, Sở Dương đối với mấy loại công pháp khổng chế cũng càng thêm quen thuộc, đặc biệt là Thánh Linh kiếm pháp cùng không hiểu kiếm pháp chuyển đổi cũng càng ngày càng thuần thực, tâm động, tay đến, kiếm quang liền chớp động.

Vô Danh một mực bị động phòng thủ, nhưng theo thời gian trôi qua, ánh mắt của hấn càng ngày càng sáng.

Lại sau một lúc lâu, Sở Dương tu luyện võ công đã thi triển một lần.

"Tiếp tục như vậy, ta căn bản không làm gì được Vô Danh." Sở Dương trong lòng chuyển động, "Kiếm pháp của hấn, kiếm đạo của hấn, cảnh giới của hấn, đều xa siêu việt hơn xa ta, tại tiếp tục như vậy, y nguyên không dùng."

Nhưng hấn không có phát hiện, hấn đối với kiếm pháp lý giải cùng nắm giữ, tại tăng cường nhanh chóng.

Lúc này, Sở Dương linh cơ khẽ động, nghĩ đến một câu: Kiếm đạo chí cảnh, vô chiêu thắng hữu chiêu, không trệ tại vật, tâm động kiếm ra.

Linh quang thoáng hiện, cổ tay chuyển một cái, một chiêu danh chấn nhất thời, mũi kiếm run lên, lại hóa thành kiếm mười sáu.

Vô Danh nhãn tinh sáng lên, lộ ra vẻ ngoài ý muốn, kiếm trong tay hơi chậm chậm.

Bá bá bá...!

Vừa mới bắt đầu, hơi có vẻ vướng víu, nhưng theo trong đầu linh quang chớp động, càng lúc càng nhanh, cũng càng ngày càng không để lại dấu vết, để Vô Danh đều liên tiếp lui về phía sau nhiều lần.

"Sur thúc, lại tiếp ta một chiêu!"

Sở Dương hưng phấn hô to, nhảy lên cao năm sáu mét, chính là một thức kiếm hai mươi hai, tại phát hiện Vô Danh ngăn cản lúc, lại chuyển biến thành "Không hiểu thấu", thân thể rơi xuống lúc, lại là một thức thường thường không có gì lạ đâm thẳng.

Vô Danh con người co rút lại, thân hình nhanh lùi lại, đứng tại mười mét có hơn, đeo kiếm sau lưng, hài lòng gật đầu, tán thán nói: "Tốt một người ngộ tính vô song Sở Dương!"

"Sur thúc quá khen rồi!" Sở Dương khom mình hành lễ, "Sur thúc, vừa rồi ta linh cơ khẽ động, nghĩ đến vô chiêu thắng hữu chiêu, mấy loại kiếm pháp tùy ý tổ hợp, hạ bút thành văn, loại ý nghĩ này như thế nào?"

"Vô chiêu thắng hữu chiêu sao?" Vô Danh hơi trầm tư nhân tiện nói, "Tâm động tay đến, linh cơ nhất niệm, cái này thuộc về Tâm Kiếm phạm trù, không bị một kiếm nhất pháp giam cầm, tùy ý thi triển, thiên mã hành không. Bất quá người còn kém rất xa, muốn chân chính làm đến không trệ tại tâm, tâm động kiếm đến, hữu hình vô tướng, liền phải nhiều xem nhiều học kiếm pháp, dung hội quán thông, siêu thoát ra ngoài, mới tính chân chính đại thành. Đến lúc đó người có thể nhờ vào đó lĩnh hội tự thân chi đạo, thành liền thuộc về người của mình Kiếm đạo."

"Đa tạ sur thúc chỉ điểm!" Một lời nói, Sở Dương liền minh bạch, Vô Danh đã siêu thoát vô chiêu thắng hữu chiêu cảnh giới, dù sao đó là cái cao vô thế giới, mà Vô Danh chỉ ít cũng là tông sư chỉ cảnh cường giả, thậm chí có khả năng đạt đến cảnh giới Đại tông sư.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Toa Chư Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 9: Nê Bò Tát

Chiến một trận với Vô Danh, nói là giao đấu chẳng bằng nói là dẫn đạo và chỉ điểm, để kiếm pháp của Sở Dương tiến thêm một bước.

Ngày đó giao đấu về sau, Sở Dương liền rời đi Trung Hoa các. Ở bên ngoài dạo chơi một thời gian không ngắn, hơi nhớ Vô Song thành.

Một ngày này, hấn đi ngang qua một dòng sông, đang muốn đi rửa cái mặt, đã thấy bên cạnh có một vị lão già, mặc cũ nát áo gai, tay trụ quả trượng, lộ ra già nua, còn có mặt mũi tràn đầy mù đau nhức, mười phần buồn nôn.

Nhìn thấy Sở Dương về sau, lão già phát ra một tiếng kinh nghi thanh âm.

"Lão nhân gia, có vấn đề gì không?"

Nhìn xem lão già cổ quái nhìn mình chăm chăm, Sở Dương không khỏi cười hời.

"Tiểu hữu mặt hướng mười phần cổ quái, giống như nhảy ra thiên ngoại, không tại trong hồng trần."

Lão già quan sát tỉ mỉ Sở Dương, lông mày chậm rãi nhíu chặt.

Sở Dương trong lòng nhảy một cái, lúc này mới đánh giá cẩn thận lão già, một lát sau trong mắt tinh quang bùng lên, "Lão nhân gia ngài hẳn là liền là trên giang hồ truyền thuyết Nê Bồ Tát?"

"Ngươi vậy mà biết ta?"

Nê Bồ Tát lộ ra vẻ ngoài ý muốn.

"Đại danh鼎鼎鼎鼎 Nê Bồ Tát, lại có mấy người không biết, mấy người không hiểu!"

Sở Dương ôm quyền chấp tay, đối vị này Nê Bồ Tát hẳn nhưng là hết sức tò mò.

Toàn bộ Phong Vân, có thể nói liền là hẳn một câu xóc lên mở màn, thậm chí xuyên qua từ đầu đến cuối.

Nê Bồ Tát chính là trên giang hồ đại danh鼎鼎鼎鼎 thuật sĩ, thiện phê mệnh nói, không có không trúng, tên truyền thiên hạ. Giang hồ người, không không muốn đến nó một lời nửa câu phê ngôn, đáng tiếc hẳn cũng là thần long kiến thủ bất kiến vĩ, rất khó tìm đến.

Hùng Bá sáng tạo Thiên Hạ Hội về sau, hùng tâm vạn trượng, đã tâm bùng bùng, mời Nê Bồ Tát vì hẳn phê mệnh.

Nê Bồ Tát không có cự tuyệt, vì Hùng Bá nửa đời trước phê mệnh, lưu lại hai câu nói: Kim lân há lại vật trong ao, vừa gặp Phong Vân liền hóa rồng.

Liền là cái này một lời, để Hùng Bá thu Phong Vân làm đồ đệ, tại Phong Vân phụ trợ phía dưới, mở ra cường thịnh thiên hạ bá nghiệp, Hùng Bá phương bắc, về sau lại diệt Vô Song thành, định鼎鼎鼎鼎 thiên hạ, duy ngã độc tôn.

Thật ứng với Nê Bồ Tát phê ngôn.

Về sau lần nữa mời Nê Bồ Tát vì hẳn nửa đời sau phê ngôn, lưu câu tiếp theo: Cửu tiêu long ngâm kinh thiên biến, Phong Vân tế hội thiên thủy du.

Cái này một lời, liền để Hùng Bá nghi kỵ hai cái đồ đệ, thậm chí thiết hạ âm mưu, phân hoá hai người, nghĩ cuối cùng chém giết, giải trừ hậu hoạn, cái này cũng chân chính mở ra Phong Vân hai một đời người long đong vạn mệnh, cũng là Phong Vân thế giới một hệ liệt sự kiện lớn bắt đầu, cuối cùng Phong Vân hợp lực đem Hùng Bá chém giết, cũng ứng phê ngôn.

Trái lại Hùng Bá cả đời, đều bị Nê Bồ Tát bốn câu lời nói chi phối, không có nhảy ra Nê Bồ Tát mệnh lý.

Đây coi như là Phong Vân bộ thứ nhất kịch bản, bị Nê Bồ Tát tính toán giống như đúc. Đáng tiếc, Nê Bồ Tát quá mức cao điệu, không có gì không nói, đạo tận thiên cơ, bị Hùng Bá kiêng kỵ mà giết chết.

Nê Bồ Tát thành tựu Hùng Bá, cũng cuối cùng đem hẳn hủy diệt, nếu là không có phê ngôn, chỉ sợ lại sẽ là một phen khác cảnh tượng, cũng sẽ không có cái gọi là thiên mệnh.

Chính là Nê Bồ Tát một câu, quấy giang hồ Phong Vân xuất hiện lớp lớp, mở ra một vũ giả thịnh thế.

Nê Bồ Tát gạt đầu, giang hồ nhân sĩ, còn thật không có mấy cái không biết hẳn, bất quá hẳn nhìn xem Sở Dương khuôn mặt, một mực rất quái dị: "Tiểu hữu, có thể hay không ngồi xuống, để cho ta cho ngươi cẩn thận nhìn xem tướng mạo?"

Sở Dương lộ ra vẻ cổ quái, lúc này gạt đầu, "Có thể được tiền bối xem tướng, là tiểu tử vinh hạnh, cầu còn không được."

Hai người tại bờ sông tìm được mấy tảng đá, liền ngồi xuống.

"Quái tai quái tai!" Nê Bồ Tát lần nữa vì Sở Dương xem tướng, thậm chí cũng nhìn tay văn, nhưng mà càng xem hẳn chân mày nhíu cũng liền càng chặt, lại không được lắc đầu, "Tiểu hữu tướng mạo mười phần cổ quái, giống như không tại thiên địa bên trong, lại sẽ chọc cho động hồng trần hỗn loạn."

Sở Dương trong lòng lần nữa nhảy một cái, trong lòng thầm khen: Không hổ là Nê Bồ Tát, mệnh đạo chi thuật, siêu phàm thoát tục.

"Không tại thiên địa bên trong?" Sở Dương đề xuống suy nghĩ, khó hiểu nói, "Ta chẳng phải đang trong thiên địa sao?"

"Đây chính là kỳ quái địa phương!" Nê Bồ Tát đạo, "Từ khi xuất đạo đến nay, ta chưa từng thấy qua cổ quái như vậy mặt hướng, cũng chưa từng có không nắm chắc được qua. Nhưng ngươi, mệnh lý mờ mịt, bao phủ một tầng sương mù, thấy không rõ, đoán không ra, lại như tại thiên địa bên ngoài, không cách nào thăm dò, nếu là cưỡng ép suy tính, chỉ sợ...!"

Nói đến đây, tâm hẳn ngựa khó nhẹn, lại vô cùng kiêng kỵ.

Sở Dương hí hí mắt, "Tiền bối, cái gọi là thiên mệnh, thật tồn tại sao?"

"Đó là đương nhiên!"

Nê Bò Tát mười phần khẳng định, đây cũng là hấn lập thân gốc rễ.

"Thiên mệnh có thể thay đổi sao?"

Sở Dương hỏi lại.

Nê Bò Tát trầm mặc, hồi lâu mới nói: "Có thể cải biến được thiên mệnh cũng không phải là thiên mệnh."

"Thiên mệnh đã không thể thay đổi, nói cách khác, người một khi sinh ra tới, sau này trưởng thành quỹ tích liền đã nhất định?"

Sở Dương tiếp tục truy vấn.

Nê Bò Tát gật đầu, "Đây chính là thiên mệnh!"

"Nói cách khác, dù là biết thiên mệnh, dù là biết mệnh vận sau này, cũng vô pháp cải biến?" Sở Dương hỏi.

"Cái kia là đương nhiên!" Nê Bò Tát lần nữa gật đầu.

"Đã thiên mệnh đã nhất định, như vậy, thế nhân vì sao còn muốn phấn đấu? Không bằng cả ngày đợi trong nhà, ngồi ăn chờ chết?" Sở Dương bĩu môi nói.

"Đây chính là thiên mệnh huyền bí địa phương, không bởi vì ngươi biết mà thay đổi, cũng không bởi vì lẩn tránh mà né tránh. Thiên mệnh liền là thiên mệnh, không chế vạn đạo, thiên địa vạn vật, hết thảy tận ở thiên mệnh bên trong!"

Nê Bò Tát thanh âm cao.

"Vậy ngươi có biết, vận mệnh của ta?"

Sở Dương lộ ra vẻ trào phúng.

Nê Bò Tát nhú mày.

"Vậy ngươi có biết, ngươi chừng nào thì sẽ chết?"

Không đợi Nê Bò Tát trả lời, Sở Dương đứng người lên, tiếp tục nói: "Nếu là thiên mệnh nhất định, như vậy toàn bộ thiên hạ, đem sẽ như thế nào? Âm u đầy từ khí, đáng về già nua hưởng triều, không còn có động lực, nước đọng một đầm. Như thật có thiên mệnh, thiên mệnh là ai nắm giữ? Ai quy hoạch? Thiên đạo? Thiên đạo vô tình, đại công vô tư. Thiên đạo nếu có tình, có ý thức, vậy vẫn là trời sao?"

"Cái gọi là thiên mệnh, bất quá là sông dài vận mệnh bên trong một cái chi nhánh thôi!" Nói, Sở Dương hướng nơi xa đi đến, "Kim lân há lại vật trong ao, vừa gặp Phong Vân liền hóa rồng. Ngươi có biết? Bởi vì ngươi một câu nói kia, sáng tạo ra Hùng Bá dã tâm, để giang hồ náo động, ngươi lại có biết? Tương lai ngươi liền sẽ chết tại ngươi phê ngôn bên trong!"

Đi xa Sở Dương, lộ ra tươi cười quái dị. Nê Bò Tát a Nê Bò Tát, ngươi cái này đại thần côn, nghe ta cuối cùng một lời, không biết ngươi sẽ như thế nào?

Nê Bò Tát sớm đã ngốc trệ.

Đối với thiên đạo, hấn so Sở Dương hiểu rõ càng sâu, nhưng mà lại tin tưởng thiên mệnh, bây giờ nghe được khác loại thuyết pháp, không khỏi tâm thần chấn động, nhưng một câu cuối cùng, lại làm cho hấn rất là kinh hãi.

"Làm sao ngươi biết?"

Nê Bò Tát bỗng nhiên đứng lên, nhưng đầu còn có Sở Dương thân ảnh.

Hấn cũng nhìn không được nữa, bắt đầu toàn lực thôi diễn Sở Dương mệnh lý, nhưng hơi đỏ mặt, há mồm liền là một ngụm máu tươi phun tới, sắc mặt trong nháy mắt tái nhợt vô cùng, lộ ra vẻ kinh hãi: "Làm sao có thể? Làm sao sẽ còn trống rỗng, cái gì cũng đẩy không tính được tới?"

Nê Bò Tát đột nhiên ngừng đầu, nhìn phía không trung, "Tựa hồ, tựa hồ thiên mệnh phát sinh ba động!"

Đối với Nê Bò Tát sẽ như thế nào, Sở Dương không tiếp tục để ý tới, cái kia đại thần côn, biết rõ tiết lộ thiên cơ sẽ gặp phải phản phệ, còn cao điệu làm việc, không biết thu liễm, hoàn toàn là đường đến chỗ chết.

Nói tóm lại, Nê Bò Tát quá quan tâm danh lợi.

Đáng tiếc về sau mình ngộ, lại đã chậm.

Sở Dương bước chân dừng lại, suy nghĩ cuộn cuộn: "Bằng vào ta thực lực bây giờ, cũng không kém Hùng Bá nhiều ít, muốn hay không đi chiêu có hấn? Cũng nhìn xem Phong Vân hai người tình huống?"

Suy nghĩ cùng một chỗ, rốt cuộc áp chế không nổi.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Toa Chư Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 10: Nhiếp Phong cùng Đoạn Lăng

Sở Dương thay đổi phương hướng, bắt đầu hướng Thiên Hạ hội mà đi.

Thiên Hạ Hội ở vào Thiên Sơn, lộ trình không gần, nhưng hấn trên đường đi thi triển thân pháp, so thiên lý mã đều muốn mau hơn không ít, không thời gian vài ngày liền đi tới địa điểm.

Thiên Sơn chi đỉnh, chính là tổng đàn Thiên Hạ hội, xây dựa lưng vào núi, nguy nga hùng vĩ, khí thế ngàn vạn, làm người ta nhìn mà than thở.

Đệ tử trong hội, trấn giữ từng cái yếu đạo, cường tráng già dặn, từng cái khí thế bất phàm.

Ban ngày ở phía xa quan sát một ngày, chờ ban đêm giáng lâm, Sở Dương đổi lại y phục dạ hành, bịt kín khăn đen, đằng không mà lên, hóa thành u linh, lặng lẽ sờ lên trời hạ hội.

"Ta nói huynh đệ, vừa rồi ta giống như thấy được một bóng người?"

Giữa sườn núi, một vị đệ tử bỗng nhiên nói ra.

"Có sao? Ta làm sao không thấy được?"

Một tên đệ tử khác chất vấn.

"Vừa rồi một đạo hắc ảnh lóe lên một cái rồi biến mất, không có thấy rõ."

"Hai chúng ta mặc dù không phải rất mạnh, nhưng tốt xấu cũng tu luyện ra chân khí, trên giang hồ cũng là tam lưu hảo thủ, lại có ai có thể giấu diếm được hai người chúng ta con mắt. Lại nói, ai là gan lớn như vậy, dám đêm bên trên chúng ta Thiên Hạ Hội? Nhất định là người hoa mắt!"

"Nói cũng đúng, hấn là hoa mắt!"

"Hắc hắc, tiểu tử ngươi, đừng cả ngày tìm mấy cái kia nương môn lêu lổng, làm eo đầu gối bùn rùn, hoa mắt bắt lực!"

"Ngươi đi luôn đi!"

Sở Dương nghe lấy bọn hấn đàm luận, mỉm cười, tiếp tục tiến lên.

Không lâu, hấn ở trong một cái sân phát hiện một cái luyện công đệ tử, bất quá mười mấy tuổi, sắc mặt non nớt, mi tâm lại ngưng tụ khí khái hào hùng, lộ ra chấp nhất chi sắc.

"Đoạn Lăng, ngươi còn đang luyện kiếm đâu?"

Một người đệ tử ra khỏi phòng, nhìn Đoạn Lăng một chút, lên tiếng chào hỏi, liền đi tới góc tường bắt đầu đi tiểu.

"Ừm!"

Đoạn Lăng lên tiếng, tiếp tục diễn luyện kiếm pháp.

"Ngươi như thế khắc khổ cố gắng, tương lai nhất định có thể bị bang chủ thu vì đệ tử, đến lúc đó đừng quên chúng ta những huynh đệ này a!"

Đi tiểu về sau, cái kia vị đệ tử hướng gian phòng đi đến.

Đoạn Lăng dừng lại, lộ ra sầu khổ, lắc đầu, tiếp tục luyện kiếm.

Ngoài tường trên một thân cây, Sở Dương lộ xảy ra ngoài ý muốn chi sắc, "Vậy mà đụng phải Đoạn Lăng? Thời khắc này Đoạn Lăng, không có bị Hùng

Bá đã kích, cũng không có đạt được Hòa Lân kiếm, tâm tính còn duy trì thuần lương!"

Bá...!

Sở Dương thân hình chớp động, nhanh như lưu tinh, lóe lên ở giữa liền đi tới Đoạn Lăng trước người.

"Ai?"

Đoạn Lăng giật nảy cả mình, liền phải công kích, lại thấy đối phương đưa tay đặt ở đầu vai của hắn, để hắn không thể động đậy, "Người là ai?"

"Ta là ai không trọng yếu, trọng yếu là người là ai? Người có biết thân phận của chính người?" Sở Dương thanh âm hơi khàn khàn, lộ ra thành thực.

Đoạn Lăng không đáp.

"Nam Lân kiếm thủ Đoạn Soái nhi tử, lại ở đây làm một cái gã sai vật, người thật cam tâm?" Sở Dương nói tiếp.

"Chỉ cần ta khắc khổ cố gắng, tương lai nhất định có thể bị bang chủ coi trọng, thu vì đệ tử, trở nên nổi bật, không phụ ta phụ thân chi danh!" Đoạn Lăng âm vang nói ra.

"Người xác thực rất cố gắng, thực lực không thua Hùng Bá đệ tử Nhiếp Phong cùng Bộ Kinh Vân, nhưng thi tính sao? Người thật sự cho rằng chỉ phải cố gắng liền sẽ bị vì tư lợi, duy ngã độc tôn Hùng Bá coi trọng? Bị hắn thu vì đệ tử?" Sở Dương hơi giễu cợt nói.

Đoạn Lăng không chút do dự nói: "Cái kia là đương nhiên!"

"Vậy người có biết, Hùng Bá vì sao thu Nhiếp Phong cùng Bộ Kinh Vân làm đồ đệ?" Sở Dương nói ra

"Bởi vì, bởi vì..." Đoạn Lăng đáp không được.

"Tư chất của bọn hắn so người tốt? Bối cảnh của bọn hắn so với người còn mạnh hơn?" Sở Dương chất vấn, "Không, Nhiếp Phong thì cũng thôi đi, phụ thân hắn là năm đó trên giang hồ tiếng tăm lừng lẫy Nhiếp Nhân Vương, cùng phụ thân người nổi danh, mà Bộ Kinh Vân đâu, tuy là Hoắc gia trang Thiếu công tử, nhưng thân phận lại kém người không ít, vì sao Hùng Bá thu hai người bọn họ mà không thu người? Thật là bởi vì người có nghệ mang theo? Không phải, hết thấy không phải!"

Đoạn Lăng đã nắm chặt nắm đấm, "Vậy thì vì cái gì?"

Sở Dương cười, "Người có biết Nê Bò Tát?"

"Đương nhiên biết, Nê Bò Tát phê mệnh, không có không cho phép! Đoạn Lăng nói.

"Biết liền tốt!" Sở Dương nói ra, "Năm đó Hùng Bá sáng tạo Thiên Hạ Hội, bá nghiệp chưa thành, lại đã tâm bưng bưng, có tranh phong thiên hạ hùng tâm tráng chí, về sau tìm Nê Bò Tát phê mệnh, hắn nói một câu."

Đoạn Lăng dụng tâm nghe, chẳng biết tại sao, trái tim của hắn kịch liệt nhảy lên.

"Kim lân há lại vật trong ao, vừa gặp Phong Vân liền hóa rồng, đây chính là Nê Bò Tát vì Hùng Bá phê mệnh." Sở Dương chậm rãi nói ra.

Đoạn Lăng toàn thân đại chấn, hồi lâu mới nói: "Phong Vân, Phong Vân, Bộ Kinh Vân, Nhiếp Phong, hắn là liền là hai người bọn họ?"

"Quả nhiên không hổ là Đoạn Soái chi tử, Phong Vân liền là chỉ hai người bọn họ!" Sở Dương gật đầu nói, "Người bây giờ có biết, Hùng Bá vì sao thu bọn hắn làm đồ đệ đi? Không phải là bởi vì tư chất kém, cũng không phải là bởi vì hai người bọn họ thân phận cao quý, mà là bởi vì Nê Bò Tát phê ngôn. Lấy Hùng Bá vì tư lợi cá tính, ngoại trừ thu nhỏ liền bị hắn thu dưỡng Tàn Sương bên ngoài, như thế nào lại thu những người khác vì đệ tử? Liền ngay cả Tàn Sương, cũng không chiếm được tín nhiệm của hắn!"

"Không...!" Đoạn Lăng sắc mặt biến hóa, song quyền nắm chặt, ánh mắt hắn bỗng nhiên sáng lên, "Những này, người lại là làm sao mà biết được?"

"Trước đây không lâu, ta gặp được Nê Bò Tát!" Sở Dương điểm một câu, lại lộ ra không hiểu ý cười.

"Thì ra là thế, nhưng người vì sao lại muốn tới tìm ta?"

"Bởi vì người là một nhân tài, đáng giá bồi dưỡng!" Sở Dương trong lòng hơi động, bỗng nhiên nói, "Có người tới!"

"Là Nhiếp Phong!" Đoạn Lăng trả lời, vừa ý đầu xiết chặt, há to miệng, muốn nhắc nhở Nhiếp Phong, lại bị Sở Dương chỉ điểm một chút huyết.

Bá...!

Một cái thiếu niên áo trắng vượt qua tường vây nhảy vào, "Đoạn Lăng, người nhìn ta mang cho người món ngon gì?"

Nhiếp Phong rơi xuống về sau, khoát khoát tay bên trong gà quay, nhưng bỗng nhiên thấy được áo đen che mặt Sở Dương, liền là giật mình, "Người...!"

Đang muốn chất vấn, Sở Dương lách mình đi tới phụ cận, Nhiếp Phong quá sợ hãi, vội vàng thi triển Phong Thần Thối liền phải thối lui về phía xa, nhưng chỗ nào có thể đào thoát Sở Dương lòng bàn tay, tùy tiện đem hấn chế trụ.

"Đã đụng phải, liền nên thực hiện lời hứa của ta!"

Thầm nghĩ lấy, Sở Dương kẹp lấy hai người, đằng không mà lên, hướng phía dưới núi mà đi, tùy tiện ra Thiên Hạ Hội, vượt qua một con sông lớn, đi tới một ngọn núi dưới chân đem hai người để xuống, giải khai huyết đạo.

Nhiếp Phong lúc này lách mình rời đi, triển khai tư thế, Đoạn Lăng lại nhún nhún vai, không có nhúc nhích, hẳn biết Sở Dương kinh khủng, phản kháng căn bản vô dụng.

"Người đến cùng là ai?"

Đoạn Lăng hỏi thăm.

"Vì sao bắt hai chúng ta?"

Nhiếp Phong cẩn thận.

"Tâm như băng thanh, trời sập cũng không sợ hãi!"

Sở Dương cười nhìn về phía Nhiếp Phong, nói ra hai câu Băng Tâm quyết, để Nhiếp Phong thần sắc đại chấn, kích động nói: "Làm sao người biết ta gia truyền Băng Tâm quyết?"

"Ta và người phụ thân có chút nguồn gốc."

"Phụ thân ta? Phụ thân ta còn sống? Hắn ở đâu?"

Nhiếp Phong càng thêm kích động.

"Cái kia người cũng đã biết phụ thân ta?"

Đoạn Lăng cũng gấp, vội vàng hỏi thăm.

"Ngồi xuống đi, ta chậm rãi nói với các người!" Sở Dương chào hỏi hai người, ngồi xuống.

Trăng sáng sao thưa, gió mát nhẹ nhẹ, bội hiển mát mẻ.

"Ta biết năm đó Đoạn Soái cùng Nhiếp Nhân Vương đại chiến tại Nhạc Sơn đại phạt, khản yếu quan đầu, lại bị đột nhiên từ Lăng Vân Quật xuất hiện Hỏa Kỳ Lân bắt bỏ vào trong động!" Sở Dương chậm rãi nói.

Nhiếp Phong hai nhân trái tim xiết chặt, trắng bệch cả mặt.

Bọn hắn nhớ mang máng năm đó tình huống.

"Trước đây không lâu, ta tiến nhập Lăng Vân Quật một chuyến, tìm được Hỏa Lân kiếm cùng Tuyết Âm đao, cũng phát hiện hai bộ xương khô..." Sở Dương tiếng nói còn chưa rơi xuống, Nhiếp Phong cùng Đoạn Lăng đồng thời lớn tiếng lên.

"Không, không có khả năng, phụ thân ta thế nhưng là Đoạn Soái, làm sao lại chết?"

Đoạn Lăng run rẩy.

"Phụ thân ta, phụ thân ta..."

Nhiếp Phong nắm chặt hai nắm đấm, không ngừng run rẩy.

"Về sau, ta liền được hai kiện thần binh, đem cái kia hai bộ xương khô cho che đậy chôn ở Lăng Vân Quật bên trong."

Sở Dương nói tiếp, ngữ khí nhẹ nhàng.

"Ta hiện tại liền đi, liền đi tìm phụ thân ta!"

Đoạn Lăng vội vã không nhận nổi, liền muốn rời khỏi, lại nghe Sở Dương buồn bã nói: "Lấy thực lực người bây giờ, sau khi tiến vào, có đủ hay không Hỏa Kỳ Lân một miếng ăn?"

Đoạn Lăng bước chân im bặt mà dừng.

Chuẩn bị rời đi Nhiếp Phong cũng ngừng lại.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Toa Chư Thiên* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11: Nửa đêm giờ Tý, Tây Sơn chi đỉnh

"Ta đã đem bọn hán mai táng, xem như nhập thổ vi an, nơi đó cũng mười phần thanh tịnh, không ai quấy rầy, không bằng lại chờ mấy năm, chờ các ngươi tu vi tiến nhanh về sau, lại tiến vào Lăng Vân Quật đem Hỏa Kỳ Lân làm thịt, vì phụ thân các ngươi báo thù cũng không muộn."

Sở Dương thâm trầm nói.

"Nhưng, nhưng..."

Đoạn Lăng cùng Nhiếp Phong do dự.

Sở Dương mãnh liệt đứng lên, nhìn xem Đoạn Lăng nói: "Ngươi là nguyên ý trở lại Thiên Hạ Hội, tiếp tục làm người giả sai vật, cả đời cũng khó khăn có ngày nổi danh? Tốt hơn theo ta rời đi, đổi người tiền hành bồi dưỡng?"

"Người đến cùng là ai?"

Đoạn Lăng chăm chú nhìn chằm chằm Sở Dương, cảm xúc chập trùng, do dự.

"Ta đến từ Vô Song thành!"

"Vô Song thành? Độc Cô Nhất Phương?"

"Không phải!" Sở Dương lắc đầu, cao thâm khó lường nói, "Tiếp đó, ta đem tiếp quản Vô Song thành, lần này tới Thiên Hạ Hội, một là tìm kiếm người Đoạn Lăng, không thể để cho Hùng Bá đưa người mai một. Hai là gặp Nhiếp Phong, ta cùng hắn có chút nhân quả cần chấm dứt; ba là biết một sẽ Hùng Bá, xem hắn đến cùng đạt đến cảnh giới gì?"

"Tiếp quản Vô Song thành?" Đoạn Lăng toàn thân đại chấn, lại nghĩ không ra Vô Song thành còn có cái gì nhân vật lợi hại, nhưng hắn cũng là tâm chí kiên nghị hạng người, "Ngươi sẽ không gây bất lợi cho Nhiếp Phong a?"

"Ta như muốn giết hắn, sẽ còn chờ tới bây giờ?" Sở Dương cười, "Người bây giờ liền hướng Vô Song thành chạy tới đi, trong thành có cái trang viên, tên là Sở phủ, người trước tiên đi nơi này chờ ta. Nhớ kỹ, đến lúc đó, liền báo Bạch Y Tu La danh hào."

Sở phủ, liền là hắn cùng Kiếm Thánh trang viên, là vì thanh tịnh, cũng là vì ẩn tàng.

"Bạch Y Tu La?"

Hiển nhiên, Đoạn Lăng không có nghe nói cái danh xưng này, nhưng Nhiếp Phong lại toàn thân chấn động.

Đoạn Lăng nhẹ gật đầu, nhìn về phía Nhiếp Phong: "Nhiếp Phong, ngươi là ta bằng hữu duy nhất, nhưng... Tương lai chúng ta giang hồ gặp lại!"

"Cẩn thận!"

Nhiếp Phong quan tâm nói.

Bá...!

Đoạn Lăng quay người mà đi, chui vào trong bóng tối.

"Tại Lăng Vân Quật bên trong, ta chẳng những nhận được Tuyệt Âm đao, cũng nhìn được người Nhiếp gia tiên tổ Nhiếp Anh mai cốt chi địa, đạt được người Nhiếp gia Ngạo Hàn Lục Quyết cùng hoàn chỉnh Băng Tâm quyết!" Sở Dương nhìn xem Nhiếp Phong, cười, khoát tay chặn lại, không để cho Nhiếp Phong hỏi thăm, tiếp tục nói: "Ta chỉ nói hai lần, thực hiện ta đối Nhiếp Anh tiên bối hứa hẹn, nếu là không nhớ được, cũng đừng trách ta!"

Sau đó, Sở Dương liền đem hai loại công pháp chậm rãi nói ra.

Nhiếp Phong cẩn thận tâm thần, một mực lưu vào trí nhớ.

"Thế nào?"

Sau khi nói xong, Sở Dương hỏi thăm

"Đã nhớ kỹ, đại ân không lời nào cảm tạ hết được!" Nhiếp Phong ôm quyền khom người, mười phần cảm kích, lại do dự nói, "Ta Nhiếp gia Tuyệt Âm cuồng đao?"

"Tạm thời không thể giao cho ngươi!" Sở Dương lắc đầu, "Ta cho ngươi cái lời khuyên, tương lai nếu là cùng Hùng Bá bất hoà, nhớ kỹ đến Vô Song thành tìm ta, ta sẽ nói cho ngươi biết có liên quan đến ngươi phụ thân chân chính nguyên nhân của cái chết!"

"Cái gì?" Nhiếp Phong con mắt lập tức tròn tròn, "Phụ thân ta không phải, không phải...!"

"Đây chẳng qua là kết quả, nếu không phải là bởi vì một người, phụ thân ngươi cũng sẽ không chết, ngươi cũng sẽ không trở thành cô nhi, càng sẽ không trở thành một quân cờ!"

Nói ra những này, đã đủ rồi, Sở Dương lộ ra tươi cười quái dị, "Nhớ kỹ, tuyệt đối đừng tiết lộ thân phận của ta. Còn có, ta là đưa ngươi bắt tới, chỉ là vì uy hiếp Hùng Bá, để hắn đi ra đánh một trận!"

Dứt lời, hắn một chương đem Nhiếp Phong đập ngất đi, đặt ở dưới cây.

"Hùng Bá, liền để cho ta tới gặp một lần ngươi!"

Sở Dương nhìn phía Thiên Hạ Hội, chiến ý bùng bùng phản chấn.

Bay lên không, không mất một lúc liền đi tới Thiên Hạ Hội bên ngoài, nhìn một chút thủ hộ cửa chính hộ vệ, lấy ra sớm đã chuẩn bị xong vải, dùng phi đao đánh ra ngoài, cắm vào trên cửa, lập tức đưa tới cảnh giác.

"Hùng Bá, tuyệt đối đừng khiến ta thất vọng!"

Sở Dương xoay người bước đi, cũng không có rời xa, mà là núp ở nơi hẻo lánh chỗ.

Hộ vệ phát hiện phi đao, lúc này giật nảy cả mình, gỡ xuống phía trên vải, triển khai xem xét, liền là run một cái, lập tức báo cáo đội trưởng.

"Vậy mà bắt đi Nhiếp Phong? Xảy ra đại sự!"

Vị đội trưởng này sau khi xem xong, liền sắc mặt trắng nhợt, vội vàng bay người về phía đỉnh núi mà đi.

Thiên Hạ Hội tổng đàn đại khí bàng bạc, đặc biệt ở vào đỉnh núi cung điện, tọa bắc triều nam, nhìn xuống thiên hạ, thăm dò càn khôn, cũng hiển lộ ra Hùng Bá dã tâm.

"Vội vàng hấp tấp còn thể thống gì, nếu là quấy rầy bang chủ nghỉ ngơi, nhìn không chém đầu của ngươi?"

Văn Sưu Sưu nhìn xem chạy như bay đến đội trưởng, quơ quơ cây quạt, nhếch lên ngón út gõ gõ, thanh âm lạnh lạnh.

"Văn tổng quản, việc lớn không tốt!"

"Có cái đại sự gì? Không thể ngày mai lại bẩm báo?"

"Tổng quản ngài nhìn?"

"Đây là?"

Cầm phi đao, nhìn xem vải bên trên chữ viết, Văn Sưu Sưu sắc mặt cũng thay đổi, vội vàng hướng đại điện đi đến, đồng thời phân phó, "Ngươi trước ở chỗ này chờ lấy!"

"Vâng, tổng quản!"

Đội trưởng tuân mệnh.

Đại điện bên trong, từ kim chi tôn trên ghế, ngồi xếp bằng một vị dáng người vĩ ngạn, kiếm mi tà phi, bá khí ngập trời nam tử, chính là Hùng Bá, giờ phút này đang tu luyện.

"Bang chủ!"

Văn Sưu Sưu thận trọng đi tới gần, thấp thấp giọng nói.

"Văn Sưu Sưu a, có chuyện gì không?"

Hùng Bá thu công, phun ra một ngụm thật dài bạch khí.

"Bang chủ ngài nhìn!"

Văn Sứ Sứ đem vài dăng đi lên.

Hùng Bá tiếp nhận xem xét, lông mày nhíu lại, khí thế phun ra, lúc này tóc dài phiêu đảng, quần áo phần phật, làm cho cả đại điện bên trong đều tràn ngập hân uy thế, "Tốt sắc bén kiếm ý, tốt không chút kiêng kỵ khiêu khích!"

Vài bên trên viết một nhóm chữ bằng máu: Nửa đêm giờ Tý, Tây Sơn chi đình, Hùng Bá không đến, nhất định chém Nhiếp Phong.

Mỗi một chữ, đều ẩn chứa một sợi kiếm ý, Văn Sứ Sứ không có phát hiện, nhưng không giấu giếm được Hùng Bá.

"Là ai?" Hùng Bá đứng người lên, hai mắt như điện, "Bây giờ giang hồ, ngoại trừ không biết chỗ Vô Danh cùng ẩn tu không ra Kiếm Thánh bên ngoài, còn có ai dám khiêu khích ta?"

"Bang chủ, không phải là Độc Cô Nhất Phương?"

Văn Sứ Sứ càng chú ý.

"Độc Cô Nhất Phương nhất gan sợ phiền phức, bảo thủ, tuyệt đối không phải là hân!" Hùng Bá lắc đầu, tròng mắt hơi híp, hung quang bùng lên, "Bất kể là ai, dám khiêu khích ta, liền phải làm cho tốt tử vong chuẩn bị!"

"Vừa vặn, ta mấy năm này thiếu khuyết một cái đối thủ, lấy xác mình tu vi của ta. Tam Phân Quy Nhất, thật quá khó khăn!"

Dứt lời, hân đằng không mà lên, lướt ra ngoài đại điện.

Hùng Bá dẫn đầu đi tới Nhiếp Phong nơi ở, xác thực phát hiện Nhiếp Phong không tại, lúc này mới bay nhanh rời đi, hướng phía Tây Sơn mà đi.

Cái gọi là Tây Sơn, chính là Thiên Sơn chỉ tây hai trăm dặm có hơn một ngọn núi, mười phần hoang vu.

Thiên Hạ Hội bên ngoài Sở Dương, nhìn thấy một bóng người mau chóng đuổi theo, từ trong bóng tối đi ra, "Đây chính là Hùng Bá sao? Khí tức bên trong, lộ ra thâm nghiêm tự tin, còn có không thể nghi ngờ bá đạo! Không qua khí tức của hân, hình như có bất ổn, hân là đạt tới tiên thiên viên mãn không lâu, đứng là cái đối thủ tốt, bất quá trước lúc này..."

Quay thân ngẩng đầu, nhìn qua tổng đàn Thiên Hạ hội, Sở Dương cười.

Lại sau một lúc lâu, hân hướng phía Thiên Hạ Hội nội bộ mà đi, không lâu liền đi tới đỉnh núi đại điện bên ngoài. Đây là một cái rộng rãi quảng trường, giờ phút này, vừa mới đuổi đội trưởng rời đi Văn Sứ Sứ chính đứng ở chỗ này, ngóng nhìn đêm tối, cây quạt cấp tốc kích động.

"Là ai? Đến tột cùng là ai? Dám khiêu chiến bang chủ? Thật sự là chán sống rồi!"

Văn Sứ Sứ không được nói thầm.

"Thật sao?" Nhẹ nhàng thanh âm rơi vào Văn Sứ Sứ trong tai, để thần sắc hân cứng đờ, đang muốn kêu gọi, liền phát hiện mũi kiếm đã rơi vào cổ họng trước, "Hoa hồng quần áo, mặt xoa son phấn, ban đêm hoàn thủ dao động quạt lông, người chính là Văn Sứ Sứ đi."

Sở Dương từ trên xuống dưới dò xét một phen Văn Sứ Sứ, nhếch miệng, đối vị này còn thật không có bao nhiêu hảo cảm. Tốt tốt một cái đại lão gia, ăn mặc giống Đông Phương Bất Bại, mặc dù là vì nịnh nọt Hùng Bá sinh tồn đối sách, nhưng cũng quá không đúng khí.

"Người, người là ai? Người có biết đây là địa phương nào? Là Thiên Hạ Hội tổng bộ!"

Văn Sứ Sứ nhìn xem trước người người áo đen, trong lòng phát lạnh.

"Đừng dài dòng, mang ta đi tìm Hùng Bá Tam Phân Quy Nguyên Khí, nếu không, sang năm lúc này, liền là ngày giỗ của người!"

Sở Dương lạnh giọng quát.

"Tam Phân Quy Nguyên Khí? Đó là cái gì?"

Văn Sứ Sứ vì đó sững sờ.

Sở Dương khẽ giật mình, suy nghĩ chuyển động, bỗng nhiên phản ứng lại, Hùng Bá học được ở chỗ sư phụ Tam Tuyệt lão nhân quyền, chương, thói tam tuyệt, sau Tam Tuyệt lão nhân cảm giác nó tâm tính ác độc, lòng lang dạ thú, liền không có truyền Tam Phân Quy Nguyên tâm pháp.

Hùng Bá liền xuống độc thí sư, nhưng cuối cùng cũng không có đạt được Tam Phân Quy Nguyên tâm pháp, về sau dựa vào tự thân ngộ tính, liền lấy Tam Tuyệt riêng phần mình một phần, dung hợp lẫn nhau quy nhất, tự sáng tạo Tam Phân Quy Nguyên Khí, tu vi tiến nhanh.

Lúc này hiển nhiên còn không có làm đến.

"Vậy ngươi có biết Hùng Bá bí tịch võ công cất giấu chi địa?"

Sở Dương đổi cái thuyết pháp hỏi thăm

Văn Sừ Sừ lúc này lắc đầu: "Bang chủ sự tình, ta làm sao lại biết?"

"Cũng đúng, ngươi nếu là biết, cũng không sống được đến bây giờ!" Sở Dương nói thầm một tiếng, một kiếm đem Văn Sừ Sừ đập ngất đi, "Còn cần tự mình tìm kiếm!"

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Toa Chư Thiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12: Chiến Hùng Bá

Đại diện các nơi, trong thư phòng, đều lật toàn bộ, chính là không có tìm tới Tam Tuyệt công pháp bí tịch.

"Chẳng lẽ hần chỉ ghi tạc trong lòng?"

Sở Dương nhếch miệng, mười phần không cam lòng.

Nhìn chung Phong Vân, Hùng Bá Thiên Sương Quyền, Bài Văn Chưởng, Phong Thần Thối, mặc dù không thể nói thiên hạ tuyệt đỉnh, nhưng cũng là khó gặp tuyệt thế công pháp. Cái này Tam Tuyệt còn có một cái đặc tính, liền là có thể dung hợp quy nhất, phát sinh thuế biến, đây mới là Sở Dương chân chính xem trọng một điểm, nếu không, hần cũng không trở thành mưu đồ.

Cuối cùng, Sở Dương quay trở về đại điện, nhìn qua các nơi, cuối cùng nhìn về phía Hùng Bá chỉ tôn ghế dựa, hứng thú, liền đi tới, đặt mông ngồi xuống, nhìn xuống đại điện trống trải, không hiểu, trong lòng dâng lên trấn áp Bát Hoang, duy ngã độc tôn hào hùng.

"Đây chính là quyền thế sao?"

Sở Dương rung động trong lòng, chỉ là một cái ghế thôi, vậy mà cho hần loại cảm giác này.

"Trách không được từ xưa đến nay, người người đều muốn trèo lên trên, đặc biệt đỉnh phong nhất long ý, vì vị trí kia, giết cha giết huynh, dùng bất cứ thủ đoạn nào, diễn ra từng màn đẫm máu tàn nhẫn."

Hít sâu một hơi, đề xuống trong lòng xao động, hần vô vô rộng lượng cái ghế, liền chuẩn bị đứng lên, bỗng nhiên trong lòng hơi động, xoay người lại, gõ cái ghế, thanh âm có loại cảm giác trống rỗng.

"Hần là...!"

Sở Dương trái tim hưng hăng nhảy một cái, xóc lên da hổ đệm, ghế dựa mặt chính thể như một, căn bản không có bất cứ dấu vết gì. Hần cũng lười tốn nhiều công phu, rút ra trường kiếm, đem cái ghế trực tiếp chém thành hai nửa, lộ ra một trương quyền da cừu.

"Không hổ là Hùng Bá, ai có thể nghĩ tới hần đem bí tịch trốn ở chỗ này? Lại có ai có lá gan dám ngồi vị trí của hần?"

Thở dài một tiếng, triển khai quyền da cừu, phía trên liền là lít nha lít nhít chữ nhỏ.

"Thiên Sương Quyền chín thức, Bài Văn Chưởng mười hai thức, Phong Thần Thối sáu thức! Quả nhiên không phải truyền cho Tàn Sương, Bộ Kinh Vân, Nhiếp Phong ba người cất xén bản, đây mới là hoàn toàn nguyên bản tuyệt học!" Sở Dương đại hỉ, yên lặng ghi tạc trong lòng, sau đó nhìn xuống đi, "Ba phần thân chỉ? Đây chính là Hùng Bá tự sáng tạo, chuyên môn khắc chế Thiên Sương Quyền, Bài Văn Chưởng cùng Phong Thần Thối ba phần thân chỉ?"

"Đoạn ngọc phân kim, ba phần thiên hạ, cấp tốc, tại sao không có ba phần quy nhất? Đúng, Tam Phần Quy Nguyên Khí còn không có sáng tạo ra đến, ba phần thân chỉ chung cực một chiều tự nhiên còn không có không thấu! Bất quá Hùng Bá cũng không hổ là Hùng Bá, phần này ngộ tính, quả thật là đáng sợ."

Sở Dương đã công pháp hoàn toàn ghi tạc trong lòng, tại quyền da cừu đằng sau, còn có Tam Phần Quy Nguyên phỏng đoán, hiển nhiên là Hùng Bá tâm đắc bút ký, đã có đại khái dàn khung.

"Hắc hắc, Hùng Bá, nhìn xem là ngươi trước ngộ ra đến, hay là ta dẫn trước ngươi một bước mà sáng chế!"

Sở Dương tự tin cười một tiếng, lần nữa nhìn một lần, nhớ kỹ không sai, liền cuốn lại, thăm dò tại trong ngực, lách mình ra đại điện, hướng phía dưới núi mà đi.

Ra Thiên Hạ Hội, vừa mới vượt qua dòng sông, đang chuẩn bị về phía tây trước núi đi, đi gặp một lần Hùng Bá, đây cũng là hấn mục đích chủ yếu, chợt dừng lại, nhìn về phía bên cạnh trên ngọn cây.

"Hùng Bá!"

Sở Dương con ngươi co rụt lại, kêu lên.

"Ngươi là ai? Vì sao đem ta điều ra Thiên Hạ Hội?"

Hùng Bá rơi xuống, mắt lộ hàn quang, chân khí chấn động, râu tóc đều dựng, bên cạnh tảng đá đều bị chấn nát.

"Ngươi không có đi Tây Sơn?" Sở Dương lấy lại bình tĩnh, lộ ra vẻ quái dị, "Đề cho ta tới đoán xem, ngươi không phải không đi, mà là đi đến nửa đường, bỗng nhiên nghĩ đến, cái này rất có thể là kế điệu hổ ly sơn, lúc này mới vội vàng trở về?"

"Không tệ, nếu không phải ta kịp thời kịp phản ứng, liền để ngươi chạy trốn." Hùng Bá thừa nhận, "Nói, ngươi đến cùng là ai? Phong nhi ở đâu?"

Nhiếp Phong thế nhưng là hấn thành tựu bá nghiệp máu chốt, tuyệt không thể chết.

"Đem ta đánh bại, ngươi tự nhiên sẽ biết!"

Sở Dương nhiệt huyết sôi trào, chiến ý dâng trào, từ khi đi vào một phương thế giới này, học nghệ có thành tựu, nhưng còn chưa từng có toàn lực một trận chiến. Trước đây không lâu khiêu chiến Vô Danh, bởi vì chênh lệch quá lớn, dù là Vô Danh áp chế cảnh giới, cũng khó có thể rung chuyển, đo đạc không ra chính mình ranh giới cuối cùng.

Bây giờ đụng phải Hùng Bá, ẩn tàng trong nội tâm lệ khí phóng thích mà ra.

Âm vang một tiếng, trường kiếm ra khỏi vỏ, dưới bóng đêm, lúc này đánh một đạo lệ tránh.

"Nếu là không địch lại, tối nay là tử kỳ của ngươi!"

Bá...!

Kiểm quang lóe lên, liền đâm về phía Hùng Bá cổ họng.

"Thật nhanh kiếm, thật bén nhọn sát ý!"

Hùng Bá giật nảy cả mình, phi thân nhanh lùi lại, lật bàn tay một cái, chính là một chiêu mây đen tẻ nhạt, lúc này mây đen cuộn cuộn hơi nước tràn ngập, lại một chiêu vết sương từng đóng, hàn khí bức người, đông lạnh tận xương tủy, đem Sở Dương bức lui.

"Tốt một cái Hùng Bá!"

Sở Dương cũng lấy làm kinh hãi, không nghĩ tới Hùng Bá xuất thủ bén nhọn như vậy, biến chiêu như thế nhanh chóng, Bài Vân Chương cùng Thiên Sương Quyền kết hợp cùng một chỗ thi triển, uy năng đâu chỉ tăng vọt.

Dậm chân theo vào, chính là một thức kiếm chín, quấy Phong Vân xoay tròn, kiếm khí thẳng bức Hùng Bá trái tim.

"Thật bén nhọn kiếm pháp, ngươi đến cùng là ai?"

Hùng Bá thân hóa tàn ảnh, đằng không mà lên, né tránh một kiếm đồng thời, thi triển ra Phong Thần Thối, một cước đá hướng về phía Sở Dương cổ, đây là một chiêu gió mạnh mới hay cô cứng, di động nhanh chóng, công kích lăng lệ.

Một khi đá trúng, chắc chắn nổ đầu.

Bá...!

Sở Dương cũng đằng không mà lên, thi triển ra Hàng Long thần cước, lấy chân công chân, hai người trong nháy mắt va chạm vài chục lần, để Sở Dương nhanh lùi lại mà quay về, rơi trên mặt đất liền là một cái lão đảo, kém chút té ngã.

"Hùng Bá liền là Hùng Bá, Phong Thần Thối quả nhiên lợi hại!"

Liếm môi một cái, Sở Dương lộ ra cẩn thận chi sắc.

"Ngươi vừa rồi thi triển chính là Hàng Long thần cước, đây là Độc Cô gia tuyệt học, ngươi cũng không phải Độc Cô Nhất Phương, ngươi đến cùng là ai?"

Hùng Bá ép sát mà đến, mắt lộ ra sát cơ.

"Chờ ngươi giết ta, tự nhiên sẽ biết!"

Sở Dương cười lạnh, liền nhào tới, đồng thời cũng chuyển suy nghĩ: Tu vi, không bằng Hùng Bá, kinh nghiệm, không bằng Hùng Bá, làm sao có thể thắng?

Trong lòng đã có so đo.

Kiểm mười một!

Kiểm mười ba!

Sở Dương phát huy tự thân sở trường, Thánh Linh kiếm pháp chém ra, kiếm khí tung hoành, tràn ngập sát cơ, cổ mộc chặt đứt, lá cây vỡ nát, tràn ngập mây trắng phương viên, miễn cưỡng đem Hùng Bá ngăn cản được.

"Tốt một cái Hùng Bá, Thiên Surong Quyền, Bài Vân Chương, Phong Thần Thối tiện tay nhặt ra, nếu không phải ta đối với kiếm pháp lĩnh ngộ siêu tuyệt, chỉ sợ đã thua."

Hắn rút cục lĩnh giáo thể hệ trước cường giả cường đại.

"Hảo kiếm pháp!" Hùng Bá đột nhiên thét dài một tiếng, đằng không mà lên, cuốn lên đầy trời lá rách cát đá, hình thành gió lốc, hướng phía Sở Dương nổ bắn ra mà đến, đây chính là Phong Thần Thối bên trong một chiêu gió xoáy lâu tàn.

Kiểm quang vỡ vụn, Sở Dương rút lui.

"Lôi lệ phong hành!"

Hùng Bá lông mày nhảy lên, sát ý kinh thiên, đối cái này che mặt người áo đen giật mình đồng thời, cũng mười phần không hiểu, đây rốt cuộc là chỗ nào đụng tới cường giả, đã vậy còn quá cường đại.

Toàn bộ thiên hạ sẽ trừ mình ra, không đối thủ nữa, nếu là hôm nay không giết, ngày sau khó tránh khỏi trở thành hậu hoạn.

Lúc này liền là Phong Thần Thối bên trong một thức sau cùng, một chiêu này, liền ngay cả Nhiếp Phong hẳn đều không có truyền thụ.

Tàn ảnh lấp lóe, thổi ảnh đầy trời.

Sở Dương con người co rút lại, liền là một chiêu kiếm mười tám, miễn cưỡng ngăn cản được, nhưng cũng không ngừng lui lại, dưới chân giẫm ra từng cái hố sâu.

"Lão phu từ sáng tạo tuyệt học, còn chưa từng có thi triển qua, hôm nay liền lấy người tới thử chiêu!" Hùng Bá khí thế dậy sóng, bá khí vô song, theo sát mà lên, một ngón tay điểm ra ngoài, "Đoạn ngọc phân kim!"

Bá...!

Một chỉ ra, không khí chung quanh lập tức biến sền sệt vô cùng, kiếm chế chi cực, chỉ kinh như tiễn, lăng lệ vạn phần, thật có đoạn ngọc phân kim chi uy. Đây là ba phân thân trong ngón tay một chỉ, công kích lăng lệ, cực kỳ đáng sợ.

Sở Dương con người co rút lại, cũng cảm giác áp lực đập vào mặt, ngực khó chịu, thân hình nhanh lùi lại, nhưng mà Hùng Bá ngón tay như bóng với hình, đảo mắt liền tới phụ cận.

"Đi chết đi!"

Hùng Bá một chỉ điểm hướng Sở Dương cổ họng.

"Chết? Cũng muốn người chết trước?"

Giờ khắc này, Sở Dương trái tim bỗng nhiên thít chặt, hắn nghe một nhe răng, giận quát một tiếng, cổ tay khê đao, liền là một chiêu không hiểu thấu. Không hiểu kiếm pháp, tại thời khắc này rốt cục phát huy ra.

Không hiểu thấu, khó mà nắm lấy, quỹ dị khó lường, lấy nhất không nghĩ tới phương thức đâm về không nghĩ tới phương vị.

Cho tới nay, hẳn đều không có thi triển ra không hiểu kiếm pháp, liền là muốn cho Hùng Bá một cái xuất kỳ bất ý, khó lòng phòng bị, nhưng mà Sở Dương cuối cùng khinh thường Hùng Bá.

Một chỉ này quá nhanh

Phốc phốc!

Sở Dương một kiếm đâm ra, hất lên cổ, Hùng Bá một chỉ chính giữa đầu vai, chỉ kinh lập tức thấu thể mà vào, nửa người lập tức tê. Cùng một thời gian, trường kiếm của hắn cũng đâm vào Hùng Bá ngực trái, thẳng vào ba tấc sâu.

Bá...!

Hai người đồng thời nhanh lùi lại.

"Người đến cùng là ai? Đó là cái gì kiếm pháp?" Hùng Bá tại miệng vết thương tiếp điểm liên tiếp mấy lần, nhìn về phía Sở Dương, trên trán toát ra mồ hôi lạnh. Vừa rồi một nháy mắt, nếu không phải lâu dài chém giết để hấn bản năng nghiêng thân, liền một kiếm đâm vào trái tim của hắn.

Bây giờ suy nghĩ một chút đều nghĩ mà sợ vạn phần.

"Người cứ nói đi?" Sở Dương thanh âm khàn khàn, trầm thấp cười một tiếng, "Hùng Bá quả nhiên không hổ là Hùng Bá, bắt quả lần tiếp theo, tất nhiên lấy người trên cổ thủ cấp!"

Dứt lời, chẳng không mà lên, giẫm lên ngọn cây xa xa mà đi, chỉ lưu lại một đạo thanh âm: "Nhiếp Phong ngay tại cách đó không xa dưới cây!"

Hùng Bá bước chân giật giật, nhướng mày, hô hấp trì trệ, ngực trái đau đớn, lúc này dừng lại, nhìn qua Sở Dương biến mất phương hướng, hung quang lấp lóe: "Người đến cùng là ai?"

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Toa Chư Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 13: Về Vô Song thành

Sở Dương triển khai thân pháp, gấp nhanh rồi đi, chờ đến ngàn mét có hơn lúc bỗng nhiên dừng lại, sắc mặt trắng nhợt, há miệng liền phun ra ngụm máu tươi, lúc này mới cảm giác rất nhiều, "Thật mạnh Hùng Bá, chân khí tinh thuần, kinh nghiệm chiến đấu phong phú, nếu không phải xuất kỳ bất ý thì triển ra không hiểu kiếm pháp, hôm nay sợ rằng liền nguy hiểm."

Dù là như thế, chịu Hùng Bá một chỉ, cũng làm cho hắn ngũ tạng na di, khí huyết rung động, chân khí tán loạn, nếu không phải lúc ấy cường ép trấn áp lại, một khi bị Hùng Bá phát hiện mảnh khóc, liền thật không ổn.

"Hùng Bá, chờ lấy đi, lần tiếp theo định để người đẹp mặt!"

Quay đầu nhìn thoáng qua, lau đi khốc miệng máu tươi, tiếp tục mà đi.

Một mực rồi đi tám mươi dặm, cái này mới tìm một cái địa phương bí ẩn tiến hành chữa thương, đến lúc tờ mờ sáng, đã khôi phục tám phần, còn lại âm thương liền cần chậm rãi an dưỡng.

Lại dạo qua một vòng, thu hồi bao khóa, mấy ngày sau đã chạy về Vô Song thành.

"Hay là nơi này thân thiết a!"

Đi tại trên đường phố, nhìn xem quen thuộc hết thảy, Sở Dương triệt để trầm tĩnh lại, nhưng ngay sau đó liền nhú chặt lông mày. Hai bên đường, nước bắn chảy ngang, vô giá bá đạo, ức hiếp lương dân, đặc biệt là tuần tra thị vệ, xem ai không vừa mắt liền giáo huấn một lần, vợ vệt tiền tài, tiểu thương cùng cư dân khổ không thể tả.

"Độc Cô Nhất Phương a, người tuy là một cái thể thân, nhưng nếu là làm xong cái này vị thành chủ thì cũng thôi đi, bây giờ xem ra, thật đúng là xem trọng người, trách không được Vô Song thành những năm này một mực suy yếu, nếu không phải có sự phụ uy hiếp, chỉ sợ sớm đã bị Hùng Bá tiêu diệt."

Sở Dương nhìn ở trong mắt, ghi tạc trong lòng, rất nhanh liền đi tới sở trước cửa phủ, nhưng không có đi vào, mà là nhìn về phía bên cạnh chỗ ngoặt, biến đổi thanh âm, trầm giọng nói: "Đoạn Lăng, ra đi!"

"Người, người...!" Đoạn Lăng sớm liền phát hiện Sở Dương, nhưng không có coi ra gì, nhưng nghe được đêm hôm đó thanh âm quen thuộc, lúc này chân kinh, đi ra chỗ ngoặt chỉ vào Sở Dương, khó có thể tin đạo, "Người là, người là... Làm sao có thể?"

Hắn tới sớm hai ngày, nhưng một mực do dự, có nên đi vào hay không, liền chờ đến hôm nay.

"Ta chính là Bạch Y Tu La, Kiếm Thánh đệ tử!" Sở Dương không tiếp tục giấu diếm, "Đi thôi, theo ta đi vào!"

Đoạn Lăng y nguyên khó mà che giấu chân kinh chi sắc, thiếu niên ở trước mắt, tuổi tác rõ ràng cùng mình tương tự, nhưng mà thực lực lại đáng sợ đến bậc nào? Ngoại trừ chân kinh hay là chân kinh.

Hắn chóng mặt theo Sở Dương đi vào Sở phủ.

"Bái kiến thiếu gia!"

Sở phủ rất lớn, người hầu gặp Sở Dương về sau, nhao nhao hành lễ.

Bá...!

Lại tại lúc này, một đạo kiếm quang phá không mà đến, đâm thẳng Sở Dương cổ họng, lừng lẹ mau lẹ, kiếm quang ngưng tụ, để Đoạn Lăng con người co rụt lại, lúc này dừng chân lại, lộ ra vẻ mặt ngưng trọng.

Sở Dương khoe miệng khe cong, bước chân không ngừng, mắt thấy mũi kiếm đi tới trước mắt, hắn nâng lên cánh tay phải, duỗi ra hai ngón tay kẹp lấy mũi kiếm. Trường kiếm mình ngâm, khó mà tiến thêm.

"Hừ, thôi Đại sư huynh, chỉ biết khi dễ người nhà!" Gần thời gian một năm không thấy, Minh Nguyệt biến hóa không nhỏ, đã có mỹ nhân hình thức ban đầu, nàng miệng nhỏ một bĩu, bất mãn hết sức, "Đi ra ngoài chơi lâu như vậy cũng không mang theo người ta."

"Tốt, tốt, lần sau nhất định mang theo người được rồi!"

Sở Dương vội vàng bồi tội.

"Đây chính là người nói? Nếu là nói chuyện không tính toán gì hết, người chính là tiểu cầu!"

Minh Nguyệt lộ ra một vòng ý cười.

"Tốt, liền là chó nhỏ!"

Sở Dương bắt đắc dĩ, vội vàng cam đoan, nhưng trong lòng dâng lên trợn trợn ầm ập.

Ở chỗ này hơn mười năm thời gian, sớm đã đem đối phương trở thành người nhà, có lo lắng.

Minh Nguyệt cười đắc ý, ôm Sở Dương cánh tay.

"Sư phụ xuất quan sao?" Sở Dương hỏi.

"Năm trước liền xuất quan." Minh Nguyệt đáp.

Đem Đoạn Lăng an trí về sau, Sở Dương liền đi bái kiến sư phụ.

"Tốt, tốt!" Kiếm Thánh quan sát tỉ mỉ cái này đệ tử, càng xem càng hài lòng, "Mĩ tâm ngưng tụ khí khái hào hùng, trong mắt lộ ra sát khí, người trưởng thành không nhỏ, càng đáng quý chính là, vậy mà đạt đến tiên thiên hậu kỳ. Mười hai mươi ba tuổi niên kỷ, liền có bức này thành tựu, tương lai Thần cảnh đều có thể!"

"Cái này còn không phải sư phụ dạy thật tốt!" Sở Dương vội vàng cười nói, "Sư phụ, có thể đột phá rồi?"

"Không có!" Kiếm Thánh lắc đầu, nhưng không có thất lạc, ngược lại mười phần may mắn, "Vi sư thể nội ám thương nhiều chỗ, công pháp lại tiêu hao khí huyết, mặc dù thu người làm đồ về sau, rèn luyện phong duệ chi khí, nhưng cũng trong lúc nhất thời khó mà phục hồi, lần bề quan này nặng tại điều trị, hiệu quả không nhỏ, vì sư cũng thăm dò đến cảnh giới tiếp theo huyền bí, đã bước vào nửa bước."

"Chúc mừng sư phó!" Sở Dương đại hi.

"Vi sư còn cần tiến một bước điều trị, tràn đầy khí huyết, khôi phục sinh cơ, nếu không một khi đột phá, không có hoàn toàn khôi phục ám thương liền sẽ dẫn bạo, đến lúc đó kẻ nhẹ dừng bước không tiến, kẻ nặng tiềm năng hao hết, khí huyết khô cạn mà chết." Kiếm Thánh nghiêm túc nói, "Dương nhi, người nhớ kỹ, lâu cao vạn trượng đất bằng lên, căn cơ vạn phần trọng yếu, nếu không, liền tuyệt đối đi không đến võ đạo chi đỉnh."

"Đồ nhi ghi nhớ!" Sở Dương nói, đem bao khóa bên trong hộp ngọc lấy ra ngoài, từ từ mở ra, cười nói, "Sư phụ, lão nhân gia ngài nhìn đây là cái gì?"

Kiếm Thánh nghi hoặc, nhìn thấy từng khóa huyết hồng sắc trái cây, con mắt đột nhiên sáng lên, thân thể chấn động, "Đây là Huyết Bò Đề?"

"Đúng vậy sư phụ, ra ngoài du lịch, đồ nhi tiến nhập Lăng Vân Quật một chuyến, đụng phải loại này kỳ quả, liền hái trở về." Sở Dương đạo, "Sư phụ, Huyết Bò Đề là khôi phục thương thể linh dược, ngài thử một chút?"

"Tiểu tử người thật là lớn gan, dám đi Lăng Vân Quật, nơi đó Hòa Kỳ Lân nhưng rất lợi hại, liền ngay cả vi sư cũng không dám ngạnh bính." Kiếm Thánh chỉ vào Sở Dương, điểm một cái, nhưng khoe miệng ý cười lại càng lúc càng lớn, sau đó về lên một viên trái cây đặt ở miệng bên trong, nuốt vào về sau, lúc này nhắm mắt lại.

Sở Dương khăn trương nhìn xem.

Thời gian một chén trà về sau, Kiếm Thánh đột nhiên mở cặp mắt ra.

Hai vệt thân quang dâng lên mà ra, còn như thiểm điện, phá vỡ hắc ám

"Không hổ là Huyết Bồ Đề, thật đúng là thân được!" Kiếm Thánh đại hi, "Tăng lên công lực vô dụng với ta chỗ, nhưng khôi phục thương thế, trợ cấp khí huyết, lại công hiệu tâm đầu ý hợp, chỉ là một viên, liền đem vi sư ám thương khôi phục năm thành."

"Có hiệu quả liền tốt!" Sở Dương yên lòng, "Sư phụ, đây đều là cho lão nhân gia ngài chuẩn bị, chờ triệt để khôi phục về sau, đột phá cảnh giới, đây còn không phải là vô địch thiên hạ!"

"Vô địch thiên hạ có chút khó khăn, có thể chiến thắng Vô Danh, vi sư lại có lòng tin!" Kiếm Thánh lấy ra năm viên Huyết Bồ Đề đạo, "Những này đủ đủ rồi, còn lại ngươi giữ đi!"

"Tốt!" Sở Dương không có giả mồm, do dự nói, "Sư phụ, thiên hạ hôm nay, chí tôn vô vi, hữu danh vô thực. Thiên Hạ Hội cùng Vô Song thành nam bắc giằng co, thiên hạ đại loạn, dân chúng lầm than. Thiên Hạ Hội phát triển không ngừng, Hùng Bá có kiêu hùng chi tư, trái lại chúng ta Vô Song thành, trật tự hỗn loạn, làm việc bá đạo, không được dân tâm, ngược lại càng ngày càng yếu, đợi một thời gian, tất nhiên bị Thiên Hạ Hội chiếm đoạt."

Dừng một chút, Sở Dương tiếp tục nói: "Sư phụ, lần này ra ngoài, ta cũng nhìn được Vô Danh, cùng hấn học nghệ nửa năm!"

"Không sao, nói tiếp!" Kiếm Thánh từ chối cho ý kiến.

Sở Dương nhẹ nhàng thở ra, "Vô Danh tiền bối nói qua một cái bí ẩn, năm đó Kiếm Tông, hấn cùng Phá Quân chi tranh, mời thành chủ Độc Cô Nhất Phương trước đi quan chiến, Kiếm Tông tông chủ Kiếm Tuệ chỉ từ Phá Quân không địch lại Vô Danh, mất thấy lạc bại, Kiếm Tuệ liền thi triển xoay chuyển trời đất băng quyết, băng phong lúc ấy quan chiến mấy vị cường giả. Thành chủ Độc Cô Nhất Phương liền bị băng phong bên trong, mà bây giờ thành chủ..."

"Hắn chỉ là một cái thể thân, cái này ta một mực biết!" Kiếm Thánh thần sắc hơi âm đạm, "Ngươi có tính toán gì?"

"Sư phụ, đồ nhi nghĩ tiếp quản Vô Song thành!"

Sở Dương đứng người lên, xông Kiếm Thánh hành lễ.

"Tiếp quản Vô Song thành, lo liệu tục sự, sẽ ảnh hưởng tu luyện."

Kiếm Thánh lại lắc đầu, trong lòng hấn, trời đất bao la, cũng không có tu luyện lớn.

"Sư phụ, lấy đồ nhi thiên phú, còn sợ tu luyện chậm sao?" Sở Dương ngạo nghễ nói, "Tiếp quản Vô Song thành về sau, tranh bá thiên hạ, chiếm đoạt Thiên Hạ Hội, thu thập thiên hạ võ học, tiến hành tích lũy, dày đặc căn cơ, vì tương lai vô thượng võ đạo làm chuẩn bị."

Kiếm Thánh nhún mày.

Sở Dương trong lòng nhảy một cái, tiếp tục nói: "Trừ cái đó ra, còn có thể thu thập thiên hạ tài nguyên làm việc cho ta, như bổ dưỡng linh dược, luyện chế đại đan, bổ sung khí huyết, tất nhiên về mặt tu luyện làm ít công to."

"Tốt, bất quá ta muốn ngươi tự mình chiến thắng Độc Cô Nhất Phương!" Kiếm Thánh cuối cùng bị Sở Dương thuyết phục, "Ngươi tu vi tăng lên quá nhanh, cần làm chậm lại một chút, rèn luyện kiếm khí, tiến hành lắng đọng, nếu không tiếp tục đột nhiên tăng mạnh, chỉ sợ cũng sẽ bị ngăn tại tông sư ngoài cửa."

Sở Dương nhẹ nhàng thở ra, lại nghi ngờ nói: "Sư phụ, tông sư rất khó đột phá sao?"

"Vi sư thiên tư vô song, không nói cái thể tuyệt luân, nhưng cũng thiên hạ hiếm thấy, mười tám tuổi nhập tiên thiên, hai mươi một tuổi đạt tới Tiên Thiên đỉnh phong, lại tại ba mươi tám tuổi mới đột phá đến tông sư chỉ cảnh."

Sở Dương trong lòng bỗng nhiên trầm xuống.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Toa Chư Thiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 14: Bại Độc Cô Nhất Phương

Luyện võ tràng, Sở Dương ngồi tại trên bệ đá, nhìn xem trước người ngồi xếp bằng năm người, theo thứ tự là Minh Nguyệt, Độc Cô Minh, Đoạn Lăng, còn có đã từng cứu Dương Phong cùng Dương Tiểu Vũ.

Hắn đã trở về ba ngày, cũng đem Đoạn Lăng triệt để thu phục.

Gần thời gian một năm, Minh Nguyệt cùng Độc Cô Minh đều đạt đến hậu thiên hậu kỳ cảnh giới, tiến bộ không phải tục, không chút nào thua ở Nhiếp Phong cùng Bộ Kinh Vân, về phần Dương Phong cùng Dương Tiểu Vũ, cũng đạt tới hậu thiên sơ kỳ, tính là chân chính đi vào con đường võ đạo.

Năm người đều tinh thần mười phần, hăng hái.

Sở Dương mở ra một cái hộp ngọc lộ ra năm mai Huyết Bồ Đề, đặt ở trước người, xông vào mũi hương khí, để năm vị thiếu nam thiếu nữ thần sắc đại động, đặc biệt là Minh Nguyệt, nhin không được nói: "Đại sư huynh, đây là quả gì, thơm quá a, cho chúng ta ăn sao?"

"Đây là Huyết Bồ Đề!" Sở Dương ngửi khí thâm trầm, để Minh Nguyệt rút cổ một cái, "Trong truyền thuyết kỳ trân, Minh Nguyệt, Độc Cô Minh, Đoạn Lăng, ba người các ngươi nếu là ăn một viên, liền có thể lập tức đạt tới hậu thiên cảnh giới viên mãn. Muốn ăn không?"

"Thật?"

Minh Nguyệt lúc này nhảy dựng lên.

"Đại sư huynh, ngươi sẽ không gạt chúng ta a?"

Độc Cô Minh thần sắc đại động.

Đoạn Lăng cũng kích động vạn phần, bờ môi giật giật, lại cố kiềm nén lại hỏi thăm.

"Đương nhiên là thật, bất quá..." Sở Dương dè dặt tay, "Nếu như chờ các ngươi tự mình tu luyện đạt đến hậu thiên viên mãn, sau đó phục dụng, liền có thể nhất cử đạt phá, đi vào Tiên Thiên cảnh giới. Các ngươi có thể suy nghĩ một chút, là hiện tại ăn, vẫn là chờ về sau phục dụng?"

"Đại sư huynh, ta hiện tại ăn tiếp một cái, đạt đến hậu thiên viên mãn, sau đó lại ăn một cái, chẳng phải thành tiên thiên?"

Minh Nguyệt trừng mắt mắt to, ánh mắt sáng rực.

Độc Cô Minh cùng Đoạn Lăng cũng lộ ra màu nhiệt huyết.

"Nào có chuyện tốt như vậy tình!" Sở Dương liếc mắt, "Loại này linh quả, ngươi cho rằng rất nhiều sao? Lại nói, chỉ có viên thứ nhất hữu dụng, viên thứ hai liền đã mất đi tăng lên công lực hiệu quả, ba người các ngươi suy nghĩ một chút, cơ hội chỉ có một lần."

Ba người nhất thời trầm mặc.

"Đại sư huynh, chờ đến hậu thiên viên mãn, ta lại phục dụng."

Đoạn Lăng không có quá nhiều xoắn xuýt, lúc này làm quyết định, về phần xưng hô thế này, chính là Sở Dương yêu cầu, từ nay về sau, hẳn liền thành sở ngời trong phủ.

"Đại sư huynh, ta cũng đợi chút đi!"

Minh Nguyệt mười phần không bỏ.

"Ta cũng chờ chút!"

Độc Cô Minh mười phần xoắn xuýt, có thể nghĩ đến tiên thiên cường đại, cũng chỉ có thể nhẫn nhịn một nhẫn.

"Rất tốt!" Sở Dương cười, hẳn lúc đầu cũng là quyết định này, về phần đem Huyết Bồ Đề lấy ra, cũng coi là một loại khảo nghiệm, mà luyện tâm tính, xoay chuyển ánh mắt, hẳn nhìn về phía Dương Phong cùng Dương Tiểu Vũ, "Đến tại hai người các ngươi, chờ đến hậu thiên trung kỳ, liền cho các ngươi phục dụng, nhưng nhất cử đạt tới hậu thiên viên mãn, thiếu đi mấy năm khổ tu thời gian."

"Đại sư huynh, chúng ta tất cả nghe theo ngươi!"

Dương Phong hai người lập tức cung kính nói.

Trước kia bọn hắn muốn bá sư, nhưng Sở Dương mới mười mấy tuổi, lại có thể nào đáp ứng, sau khi trở về, liền để bọn hắn giống như Đoạn Lăng, gọi mình là Đại sư huynh.

"Rất tốt!" Sở Dương tại mấy người không thôi trong ánh mắt, đem cái nắp khép lại, cất kỹ về sau, lấy ra năm tấm tấm da dê, phía trên viết đầy chữ nhỏ, đối năm người đạo, "Đây là ta được từ Hùng Bá Thiên Sư Quyển, Bài Văn Chương cùng Phong Thần Thối, hiện tại truyền cho các ngươi."

"Rất lợi hại phải không?"

Minh Nguyệt ngây thơ hỏi thăm.

"Có nhà ta Hàng Long thần cước mạnh sao?"

Độc Cô Minh bĩu môi.

Đoạn Lăng lại toàn thân đại chấn, lộ ra chấn kinh chi sắc, sau đó liền nghĩ đến ngày đó Sở Dương nói, muốn gặp một lần Hùng Bá, thì càng thêm rung động. Đám người bên trong, liền số hấn đối loại công pháp này hiểu khá rõ, đâu chỉ cường đại, cho dù là hấn đều vạn phần trông mà thêm.

"Hết sức lợi hại, trên giang hồ, xem như tuyệt đỉnh công pháp, bất kỳ cái gì một loại, đều không thua tại Hàng Long thần cước." Sở Dương nghiêm túc nói, "Hiện tại, ta truyền cho các ngươi cái này ba loại công pháp, nhưng muốn nhớ lấy, không cho phép ngoại truyền, Độc Cô Minh, ngươi nhưng nhớ kỹ?"

"Không truyền ra ngoài liền không truyền ra ngoài."

Độc Cô Minh trầm nói.

"Tốt, nếu là ngoại truyền, để ta biết, kẻ nhẹ phế ngươi võ công, kẻ nặng giết ngươi!"

Sở Dương nghiêm khắc vạn phần.

Độc Cô Minh run một cái, lập tức trung thực, hung hăng gật đầu.

"Tốt!" Sở Dương gật gật đầu, "Minh Nguyệt, ngươi trước tu luyện Phong Thần Thối."

Bá...!

Nói, liền đem một trương tấm da dê trống rỗng đưa đến Minh Nguyệt trước người, bị nàng thu vào.

"Độc Cô Minh, truyền cho ngươi Thiên Sương Quyền; Đoạn Lăng, truyền cho ngươi Bài Văn Chương; Dương Phong, truyền cho ngươi Thiên Sương Quyền, Dương Tiểu Vũ, truyền cho ngươi Phong Thần Thối!" Sở Dương phân phối về sau, lại nói: "Nửa tháng sau đó, ta sẽ chỉ điểm các ngươi, nếu là không hiểu, tùy thời có thể hỏi, qua thời gian này, liền cần chỉnh các ngươi tìm hiểu! Chờ các ngươi tu luyện tới cảnh giới đại thành, ta cho phép các ngươi tu luyện cái khác hai loại."

"Vâng, Đại sư huynh!"

Năm người toàn bộ cung kính đáp.

Nửa tháng sau đó thời gian, Sở Dương cũng bắt đầu tu luyện Tam Tuyệt công pháp, đồng thời còn có ba phân thân chi, hấn vốn là thông minh, tư chất tuyệt đỉnh, bắt đầu tìm hiểu đến nhanh chóng vô cùng, xa không phải Minh Nguyệt mấy người có khả năng so.

Trong khoảng thời gian ngắn, hấn liền có tiểu thành, cũng đối Minh Nguyệt năm người chỉ điểm một lần.

Một ngày này, trong phủ thành chủ, trong sân, Độc Cô Nhất Phương sắc mặt hết sức khó coi.

"Đại ca, ngươi thật muốn bức ta?"

Độc Cô Nhất Phương nhìn về phía bên cạnh Kiếm Thánh.

"Đối tại cái gì quyền thế, ta không thêm để ý, chỉ là ta tên đồ nhi này nghĩ tiếp quản Vô Song thành sự vật, mưu đoạt thiên hạ. Ngươi nếu có thể chiến bại hấn, tự nhiên hết thấy như cũ, nếu là ngươi bại, liền đem chức thành chủ truyền cho hấn."

Kiếm Thánh đạm mạc nói.

"Liền hấn? Có thể chiến thắng ta?"

Độc Cô Nhất Phương lộ ra vẻ khinh thường, hấn biết Sở Dương là thiên tài, nhưng thiên tài đi nữa lại như thế nào, mới tu luyện bao lâu thời gian? Lại có bao nhiêu lớn tu vi?

Hấn nhưng là mấy chục tuổi uy tín lâu năm cường giả.

"Ta có một cái giang hồ danh hào, được người xưng là Bạch Y Tu La."

Sở Dương cười nhạt nói.

"Lại là ngoại?"

Độc Cô Nhất Phương rất là chấn kinh, hơi hơi lộ ra vẻ thận trọng.

"Trước đó không lâu, ta cùng Hùng Bá một trận chiến, hấn thương ta một chỉ, ta đâm hấn một kiếm."

Sở Dương còn nói thêm

"Không có khả năng!"

Độc Cô Nhất Phương con người co rụt lại, lúc này lắc đầu kêu to.

Hùng Bá là ai? Thiên Hạ Hội bang chủ, xưng bá phương bắc, bề ngoài thiên hạ, cho dù là hán đều mười phần e ngại. Sở Dương lại nói đã thương Hùng Bá, hán có thể nào tin tưởng?

"Thử qua chẳng phải sẽ biết?" Sở Dương rút ra trường kiếm, "Ta như bại người, người có thể thành vì Vô Song thành trường lão, y nguyên có thể hưởng thụ đại vị."

"Tốt!"

Độc Cô Nhất Phương nhìn thoáng qua bên cạnh Kiếm Thánh, trong lòng cảm giác nặng nề, rút ra vô song kiếm, lập tức một cỗ u lãnh khí tức tràn ngập toàn bộ viện lạc.

Sở Dương dậm chân tiến lên, cuốn lên một trận cuồng phong, liên thúc giục Thánh Linh kiếm pháp, lúc này kiếm khí tràn ngập, xé rách lá cây, để Độc Cô Nhất Phương con người co rụt lại, lộ ra vẻ mặt ngưng trọng.

"Kiếm mười hai!"

Kiếm quang một quyền, lăng lệ vạn quân, đem Độc Cô Nhất Phương bao phủ đi vào.

Bá...!

Độc Cô Nhất Phương không có ngành binh, triển khai Hàng Long thần cước phi tốc nhanh lùi lại.

Sở Dương theo sát mà lên, kiếm pháp triệt để triển khai, giống như một đầu ngân sắc giao long, vạch phá bầu trời, tràn ngập kiếm khí, tràn ngập toàn bộ viện lạc, bên cạnh mấy cây đại thụ đều kém chút bị tràn ngập kiếm khí chặt đứt.

"Kiếm mười sáu!"

"Danh chấn nhất thời!"

Thánh Linh kiếm pháp cùng không hiểu kiếm pháp thay thế giao tiếp, triệt để đem Độc Cô Nhất Phương áp chế, hán hai chân chớp động, đây là Phong Thần Thối, nhanh chóng tuyệt luân, thân pháp tuyệt đỉnh, càng thêm đáng sợ.

Độc Cô Nhất Phương chỉ là tiên thiên hậu kỳ tu vi, tu luyện công pháp ngoại trừ Hàng Long thần cước bên ngoài, cũng không có cái khác tuyệt học, so Hùng Bá kém không phải một điểm nửa điểm. Mà Sở Dương miễn cưỡng có thể cùng Hùng Bá đánh hòa nhau, cái này gần một tháng đến, lĩnh hội Tam Tuyệt công pháp, chiến lực lại tăng một mảng lớn.

Hán hiện tại có tự tin, nếu là lại đụng tới Hùng Bá, tuyệt đối sẽ không bị áp chế.

Trong nháy mắt, Độc Cô Nhất Phương liền dòn đến nơi hẻo lánh chỗ.

"Không hiểu thấu!"

Sở Dương đột nhiên hét lớn một tiếng, mũi kiếm đã đi tới Độc Cô Nhất Phương nơi cổ họng, kém chút đem đối phương hù chết, vội vàng lách mình né tránh, lại cũng đã chậm một bước, mũi kiếm ở đầu vai bên trên lưu lại một vết thương.

"Kiếm hai mươi hai!"

Sở Dương nhãn tình sáng lên, dậm chân theo vào, kiếm khí tràn ngập, uy áp cận kề, lưu quang lóe lên, mũi kiếm đứng tại Độc Cô Nhất Phương cổ họng phía trước, để thân hình hán cứng đờ, sắc mặt tái nhợt.

Từ bắt đầu đến kết thúc, hán vậy mà không có cái gì sức phản kháng, một mực bị đè lên đánh.

"Người làm sao sẽ mạnh như vậy?"

Độc Cô Nhất Phương đáng chết vạn phần.

Sở Dương chỉ là cười cười.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Toa Chư Thiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15: Cường thế lập uy

Ngày thứ hai, trong phủ thành chủ.

Sở Dương mang theo một cái mặt nạ màu bạc, ngồi ở thành chủ trên bảo tọa, đứng bên cạnh sắc mặt bình tĩnh Độc Cô Nhất Phương, phía dưới thì là Vô Song thành bên trong quân sự cường giả.

Những cường giả này, từng cái nghị luận âm ỉ, thậm chí có mấy vị nhìn qua Sở Dương ánh mắt lộ ra sát cơ.

"Chư vị, hôm nay đem bốn người triệu tập mà tới là có một chuyện muốn tuyên bố. Chúc thành chủ, truyền cho Bạch Y Tu La, từ nay về sau, hẳn liền là Vô Song thành chủ nhân."

Cứ việc mười phần không cam lòng, Độc Cô Nhất Phương hay là bất đắc dĩ tuyên bố.

Nếu chỉ là một cái Sở Dương thì cũng thôi đi, hẳn có thể triệu tập thành nội cường giả tiến hành vây giết, nhưng còn có một cái Kiếm Thánh ở phía sau duy trì, đừng nói là hẳn, dù là đổi thành Hùng Bá cũng không có lá gan kia.

"Cái gì? Thành chủ thay người?"

"Bạch Y Tu La là ai? Có thể nào làm Vô Song thành thành chủ?"

"Độc Cô thành chủ, đến cùng chuyện gì xảy ra?"

"Một ngoại nhân, muốn đánh thành chủ chủ ý, không có cửa đâu!"

Trong đại sảnh, lúc này loạn.

"Thế nào, các người không phục!"

Sở Dương thanh âm khàn khàn, mang theo không thể nghi ngờ lãnh khốc.

Hắn liếc nhìn một chút tả hữu cường giả, đôi trong đó năm vị cách bên ngoài chú ý.

Tại Vô Song thành bên trong, phân chia thế lực có năm khối: Thứ nhất, chương quân phủ thành chủ an toàn thị vệ, thống lĩnh là trương cảnh năm, quyền lợi rất lớn, tu vi cũng đạt tới tiên thiên sơ kỳ.

Thứ hai, chính là ám vệ, đây là ngành tình báo, thống lĩnh là Dạ Vũ Sinh, cũng là tiên thiên sơ kỳ cảnh giới.

Thứ ba, là duy trì thành nội trị an tuần bảo, thống lĩnh là ngựa Kiến Hoa, tu vi hơi yếu, nhưng cũng đạt tới hậu thiên viên mãn.

Thứ tư, không chế Vô Song thành bốn môn thủ vệ hộ thành quân sĩ, thống lĩnh là Độc Cô Hải, cái này một vị cũng là Độc Cô gia người, phần thuộc họ hàng xa, đại quyền trong tay, tu vi cũng là tiên thiên sơ kỳ.

Về phần thứ năm: Phân, chính là khách khanh, thu nạp giang hồ hảo thủ, về khách Khanh trường lão thả Võ Tôn quân hạt, cái này một vị cũng là tiên thiên sơ kỳ cường giả.

Trừ cái đó ra, còn có còn lại không số ít môn quân sự, phần lớn nổi danh không có quyền.

Đối với thành nội thế lực, hẳn đã sớm hiểu rõ.

Nhìn như Vô Song thành có mấy vị Tiên Thiên cường giả, nhưng so sánh Thiên Hạ Hội liền kém xa, không nói Hùng Bá, liền là thiên trì mười hai sát từng cái đều có Tiên Thiên cảnh giới tu vi, lại là sát thủ xuất thân, đáng sợ đến mức nào.

Tại trong nguyên tác, bọn hắn thậm chí truy sát thụ thương Hùng Bá.

Trừ cái đó ra, cũng tất nhiên có cái khác cường giả, chỉ là bình thường không lộ diện thôi.

"Đương nhiên không phục!" Thị vệ thống lĩnh trương cảnh năm đáng người khô ngô, nhân cao mã đại, lúc này đi ra, sát khí bùng bùng, "Độc Cô thành chủ trung niên cường thịnh, tu vi cao thâm, tọa trấn Vô Song thành đối kháng Thiên Hạ Hội, không có xâm phạm, hẳn làm thành chủ, không có không phục. Mà người, lại có tư cách gì làm thành chủ? Dù cho Độc Cô thành chủ truyền xuống đại vị, cũng hẳn là là Thiếu thành chủ mới đúng, mà không phải người."

"Còn có ai không phục?"

Sở Dương nhìn hẳn một cái, nhân nhật hỏi thăm.

"Ta cũng không phục!"

Tuần bổ thống lĩnh ngựa Kiến Hoa cũng đi ra, nhìn thẳng Sở Dương, không sợ hãi.

"Còn có ai không phục?"

Sở Dương tiếp tục hỏi thăm, lại đứng lên, theo thoai âm rơi xuống, trong đại sảnh lập tức kiểm chế vạn phần.

Lại có mấy cái ghế đứng ra, lại nhìn một chút mặt trầm như nước Độc Cô Nhất Phương, cuối cùng không có động tác.

"Không có sao?" Sở Dương thanh âm tăng vọt, "Vậy thì tốt, ta liền cho các ngươi một cái lý do!"

Bá...!

Sở Dương thân hình lóe lên, lưu lại một đạo tàn ảnh, kiếm trong tay chẳng biết lúc nào ra khỏi vỏ, đã đâm vào tuần bổ thống lĩnh ngựa Kiến Hoa cổ họng. Bước chân không ngừng, lại công về phía thị vệ thống lĩnh trương cảnh năm.

"Lớn mật, thẳng nhai ranh ngươi dám!"

Trương cảnh năm quá sợ hãi, lúc này ra quyền ngăn cản, nhưng chỗ nào ngăn cản được không hiểu kiếm pháp, một chiêu không hiểu thấu liền đâm vào giữa yết hầu, mũi kiếm từ cổ sau xuất hiện.

"Còn có ai không phục?"

Sở Dương rút ra trường kiếm, máu tươi vẩy xuống, khí thế phun ra, kiếm ý Lăng Tiêu, Hủy Diệt Kiếm Ý tràn ngập toàn bộ đại điện, để mấy vị ngo ngoe muốn động cường giả lúc này đổi sắc mặt, trung thực xuống tới.

Đại điện bên trong, nhất thời yên tĩnh.

Liền ngay cả thở hơi thở thanh âm, đều kiểm chế chi cực.

Có mấy vị vụng trộm nhìn một chút y nguyên đứng đấy bất động Độc Cô Nhất Phương, liền biết đại cục đã định.

"Không có người sao?" Sở Dương một lần nữa trở lại trên bảo tọa, cúi nhìn phía dưới, "Vậy thì tốt, ta hiện tại nhận mệnh Độc Cô Nhất Phương vì Vô Song thành đại trưởng lão, đứng hàng thành chủ phía dưới."

"Đa tạ thành chủ!"

Độc Cô Nhất Phương ôm quyền khom người, khóe miệng co giật.

Đại trưởng lão tên tuổi nhìn như rất lớn, lại hữu danh vô thực, không có bất kỳ cái gì thực quyền.

"Độc Cô trưởng lão không cần đa lễ." Sở Dương hừ đờ một cái, lại nói, "Thị vệ thống lĩnh, tạm có Vương Cương đảm nhiệm; tuần bổ thống lĩnh, tạm có Lưu phong đảm nhiệm!"

"Đa tạ thành chủ!"

Vương Cương cùng Lưu phong sững sờ, lúc này đại hi, đi ra, một chân quỳ xuống, biểu thị thần phục.

Sở Dương nhẹ gạt đầu, nhìn về phía bên cạnh vẫn đứng lão già, trầm giọng nói: "Vương phúc, tuyên bố thành nội pháp quy đi!"

"Vâng, thành chủ!"

Vương phúc là một vị lão già, một mực là phủ thành chủ quản gia, nghe được Sở Dương lời nói, lập tức đi ra, bắt đầu tuyên bố Sở Dương định ra đại khái pháp quy.

"Thành nội pháp quy, đầu thứ nhất, giết người vô tội, chết!"

"Đầu thứ hai, người hiếp bức cướp giật, chết!"

"Điều thứ ba, người phản bội chạy trốn, chết!"

"Đầu thứ tư, người mật báo, chết!"

Chết chết chết...!

Tám đầu tội chết, nghe mọi người ở đây đều trái tim băng giá.

"Đầu thứ chín, ức hiếp lương thiện người nhỏ yếu, roi hình!"

"Thứ mười đầu, lá mặt lá trái người, roi hình!"

Sau đó lại là mười mấy đầu, đều có thể nói là cực hình.

Cuối cùng, vương phúc ngừng lại, Sở Dương phát phát tay, để hấn lui xuống.

"Chư vị, cái gọi là pháp, chính là chế định quy củ, theo nếp làm việc, trật tự rành mạch, Vô Song thành mới có thể tiếp tục hưng thịnh, phát triển lớn mạnh, nhìn các ngươi tuân chỉ, đừng để đồ đao trước mắt!" Sở Dương âm vang đạo, "Dạ Vũ Sinh, Độc Cô Hải lưu lại, còn lại các ngươi, lui ra đi!"

"Vâng, thành chủ!"

Lần này, tất cả mọi người cung kính vô cùng, hành lễ về sau, nhao nhao đi ra ngoài, liền ngay cả Độc Cô Nhất Phương cũng là như thế. Ra đến bên ngoài, có mấy vị lập tức đem Độc Cô Nhất Phương ngăn lại, hỏi thăm tình huống.

Sự tình quá đột nhiên, để bọn hấn không có bất kỳ cái gì chuẩn bị.

Độc Cô Nhất Phương thở dài một tiếng, lắc đầu, im ắng rời đi.

Bên trong đại điện.

"Dạ thống lĩnh, Hải thúc thúc, các ngươi đều là Vô Song thành lão nhân, đã từng từng đi theo sư phụ ta, vậy ta cũng liền không khách khí." Sở Dương đi xuống chỗ ngồi, để cho hai người ngồi xuống, chậm rãi mà nói, "Hiện nay Vô Song thành, nhìn như cường đại, kì thực miệng cộp gan thỏ, nếu không phải còn có sư phụ trấn áp, chỉ sợ sớm đã bị Hùng Bá chiếm đoạt."

Ngày đó hướng sư phụ nói rõ muốn tiếp quản Vô Song thành lúc, Kiếm Thánh liền cho hấn giao cái ngọn nguồn, trong thành, hộ thành thống lĩnh cùng âm vệ thống lĩnh một mực thụ hấn tiết chế, Độc Cô Nhất Phương chưa từng có hỏi quyền lợi.

Đây cũng là Kiếm Thánh đối Độc Cô Nhất Phương duy nhất hạn chế địa phương.

"Đúng vậy a, ngoài có cường địch, bên trong hỗn loạn, tiền đồ đáng lo!"

Độc Cô Hải thở dài nói.

"Hùng Bá đã sớm đối chúng ta Vô Song thành nhìn chằm chằm, nhưng mà Độc Cô Nhất Phương vẫn còn tưởng tượng lấy cùng Thiên Hạ Hội kết minh, chia sẻ thiên hạ, nhưng hấn làm sao biết Hùng Bá dã tâm? Một mực xuống, tất nhiên bị gò ép, may mắn có thành chủ kế nhiệm, có thể ngăn cản xu hướng suy tàn, chống lại Thiên Hạ Hội."

Dạ Vũ Sinh nói ra lo lắng.

Sở Dương gật gật đầu, "Hùng Bá chính là kiêu hùng, có dã tâm chiếm đoạt thiên hạ, bất quá có ta ở đây, hấn nhất định là cái bi kịch. Thiên hạ này, đem thuộc tại chúng ta Vô Song thành tất cả."

Độc Cô Hải cười khổ: "Thành chủ, Thiên Hạ Hội phi thường cường đại, muốn chống lại cũng không dễ dàng, muốn đem bọn hấn chiếm đoạt..."

Hiển nhiên, hấn không coi trọng.

Dạ Vũ Sinh cũng nói: "Thiên Hạ Hội Tiên Thiên cường giả, chỉ ít có mười vị, bằng vào chúng ta Vô Song thành thực lực, không cách nào chống lại. Bất quá thành chủ chính là cái thể chi tài, thiên hạ vô song, đợi một thời gian, tất nhiên kiếm định thiên hạ, về phần trước mắt, hay là lấy ổn thỏa làm chủ!"

"Đây là chân thật chi ngôn!" Sở Dương cười nói, "Các ngươi chỗ lo lắng đơn giản liền là thực lực không đủ, hai vị mời xem, đây là cái gì?"

Nói hấn lấy ra hai cái hộp ngọc, đưa đến trước mặt hai người, ra hiệu bọn hấn mở ra.

"Đây là cái gì?" Mở ra về sau, Độc Cô Hải nhìn thấy màu đỏ trái cây, không rõ ràng cho lắm.

Dạ Vũ Sinh lại rất là kích động, "Thành chủ, hấn là, hấn là đây là trong truyền thuyết Huyết Bò Đê?"

Sở Dương gật đầu, "Chính là vật này, các ngươi sau khi ăn vào, có thể đề tu vi của các ngươi đạt tới Tiên Thiên trung kỳ, cũng có được tẩy căn phạt tùy công hiệu!"

"Thật chứ?"

Độc Cô Hải mãnh liệt đứng lên, kích động run rẩy.

"Thật!"

Sở Dương cam đoan.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Toa Chư Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 16: Kịch bản mở ra

Ung dung mấy năm mà qua.

Sở Dương đã trưởng thành thiếu niên nhanh nhẹn, áo trắng tóc dài, phong lưu tiêu sái, để hấn ngoài ý muốn chính là, bây giờ dung mạo, đang cùng lúc trước hấn xuyên qua đến Thiên Vũ đại lục "Sở Dương" chỉ thân hoàn toàn tương tự.

Ngoại trừ khí sắc bên ngoài, không có có chênh lệch.

"Đại sư huynh!" Đoạn Lăng đi vào phủ thành chủ trong đại điện, hành lễ về sau lên đường, "Thiên Hạ Hội phái đại lượng mật thám đến đây thành nội, Vân đường đường chủ Bộ Kinh Vân cùng Phong đường đường chủ Nhiếp Phong cũng rời đi Thiên Hạ Hội, phương hướng chính là Vô Song thành, chỉ sợ muốn đối với chúng ta động thủ."

Thời gian mấy năm, Đoạn Lăng càng thêm thành thực, trên trán, tràn ngập phong duệ chi khí.

"Cuối cùng cũng bắt đầu sao?" Sở Dương mở to mắt, trong lòng lăm lăm một tiếng, cười nói, "Chính chờ bọn hấn đến đây, đến lúc đó Bộ Kinh Vân liền giao cho ngươi, chèn ép chèn ép hấn khí diễm!"

"Đại sư huynh yên tâm, ta định để cái kia không khóc từ thần đẹp mắt!"

Đoạn Lăng mà quyền sát chương.

Sở Dương gật gật đầu, "Xuống dưới chuẩn bị đi!"

"Vâng, Đại sư huynh!"

Đoạn Lăng cung kính vô cùng, lui xuống.

"Kịch bản quán tính, thật đúng là đáng sợ!" Sở Dương đứng người lên, tại trong đại điện đi tới đi lui.

Ngày đó tiếp quản Vô Song thành về sau, vì dựng nên uy tín, tuân thủ pháp quy, hấn trắng trợn giết chóc, đầu người cuộn cuộn, để Vô Song thành nội nhân người trong lòng run sợ, nhưng qua đi thành nội cư dân lại phát hiện, trị an rất là chuyển biến tốt đẹp.

Về sau giáo huấn một trận đến đây chất vấn Độc Cô Minh, liền bắt đầu bố cục.

Đại quyền trong tay, hành động tự nhiên thuận tiện.

Kinh doanh vợ vệt của cải, thu nạp giang hồ hảo thủ, thu dưỡng cô nhi tiến hành bồi dưỡng, huấn luyện quân sĩ, đủ loại thủ đoạn áp dụng xuống tới, để Vô Song thành cấp tốc lớn mạnh, tiềm ẩn lực lượng phi tốc tăng lên.

Cho tới bây giờ, Vô Song thành chân chính thành có thể toàn diện chống lại Thiên Hạ Hội thế lực lớn, chỉ là loại tình huống này ít có người biết.

"Hùng Bá, ngươi là để Nhiếp Phong cùng Bộ Kinh Vân trước đi tìm cái chết sao?"

Sở Dương khẽ cười một tiếng.

Mấy năm qua này, hấn một mực che mặt gặp người, lấy Bạch Y Tu La chi danh truyền thế, thực lực cường đại, một chiêu chém giết Tiên Thiên cường giả, lấy Hùng Bá thông minh tự nhiên có thể đoán được hấn là đếm hôm đó cùng hấn chém giết người áo đen.

Biết rất rõ ràng Sở Dương cường đại, còn phái ra vừa mới đạt tới Tiên Thiên cảnh giới Bộ Kinh Vân cùng Nhiếp Phong đến đây, không là chịu chết, đâu còn có loại thứ hai khả năng?

"Chỉ sợ Nê Bồ Tát cũng bị Hùng Bá giết!"

Sở Dương cảm thán một tiếng.

Nê Bồ Tát khuy thiên tâm, tính nhân mạng, lại không cách nào sáng tỏ vận mệnh của mình, nhìn không thấu lòng người, cuối cùng cho Hùng Bá suy tính

một lần cuối cùng cũng kết thúc vận mệnh của mình: Cứu tiêu long ngâm kinh thiên biến, Phong Vân tế hội thiên thủy du, thành cũng Phong Vân, bại cũng Phong Vân!

Sau cùng lời bình luận, cũng là đường đến chỗ chết.

"Liền là không biết sau cùng lời bình luận có còn hay không là cái này vài câu? Liền là có chênh lệch, chỉ sợ cũng không lớn, không phải Phong Vân hai người cũng sẽ không đến đây Vô Song thành!" Nghĩ tới đây, Sở Dương cười, "Hùng Bá a Hùng Bá, ta đã dặt thật lớn lưới, liền đợi đến ngươi đến đây đâu!"

Bá...!

Lại tại lúc này, một đạo kiếm quang hoành không mà đến, vừa nhanh vừa vội, tin tức như lời đình, đâm thẳng cổ họng. Sở Dương giống như sớm có sở liệu, cong ngón búng ra, thanh thúy điểm tại, đem trường kiếm bắn ra.

"Mưa to gió lớn!"

Ngay sau đó chính là một đạo tịnh lệ thân ảnh chạy nhanh đến, hai chân vòng quanh cuồng phong, giống như mưa to, hướng phía Sở Dương phát khởi công kích mãnh liệt.

"Tốt một cái Phong Thần Thôi!"

Sở Dương tránh trái tránh phải, liền là để người tới không đụng tới may mắn.

"Lại tiếp ta một chiêu, lời lệ phong hành!"

Thanh âm uyển chuyển nhẹ nhàng, hai chân khổng lồ cuồng phong, uy áp mà đến, còn như lời đình, cuồng bạo đáng sợ, liền là một ngọn núi giống như đều có thể đập sập.

"Minh Nguyệt, ngươi lộ xuân quang!"

Sở Dương lộ ra một vòng cười xấu xa.

A...!

Minh Nguyệt hét lên một tiếng, hai chân dừng lại, rơi trên mặt đất, lúc này mới phản ứng được, hung hăng giậm chân một cái, khẽ nói: "Thôi Đại sư huynh, chỉ biết khi dễ người nhà!"

"Đến cùng là ta khi dễ ngươi, hay là ngươi khi dễ ta à?"

Sở Dương im lặng.

"Hừ, ai bảo ngươi là nam tử hán đâu, đương nhiên chỉ có ta có thể khi dễ ngươi!"

Minh Nguyệt lý trực khí trắng nói.

"Ai, ai bảo ngươi là người nữ hài tử đâu, còn xinh đẹp như vậy đáng yêu, người gặp người thích!"

Sở Dương buông tay.

"Hi hi ha ha, đó là đương nhiên!" Minh Nguyệt khẽ cười một tiếng, đi lên phía trước, lộ ra Sở Dương cánh tay, bộ ngực đầy đặn đặt ở cánh tay bên trên, nàng lại không thèm để ý chút nào, lại làm cho Sở Dương ý nghĩ kỳ quái: Nhà đầu này, đúng là lớn rồi, cái này quy mô, thật đúng là, thực sự là...!

Lắc lắc đầu, đề xuống kiêu diễm ý nghĩ.

"Cùng cố xong chưa?"

Sở Dương hỏi thăm, Minh Nguyệt nha đầu này, tại hán điều giáo hạ đã đột phá đến Tiên Thiên trung kỳ cảnh giới, tu vi tăng lên sự nhanh chóng, khiến cho Độc Cô Hải loại này thế hệ trước cường giả đều vô cùng xấu hổ.

"Không sai biệt lắm!" Minh Nguyệt đạo, "Tiên Thiên cảnh giới tu luyện quá khó khăn."

"Cái này còn gọi là khó a, người khác cả một đời đều không đạt được thành tựu, ngươi mười mấy tuổi liền hoàn thành, hẳn là cao hứng mới là." Sở Dương im lặng đạo, "Ngươi xem một chút Độc Cô Nhất Phương, hẳn bây giờ còn đang tiên thiên hậu kỳ bồi hồi, những năm này một mực không có tiến thêm, để hẳn làm sao chịu nổi."

"Hi hi ha ha, ta là thiên tài mà!" Minh Nguyệt không đồ mặt chút nào, hỏi, "Đại sư huynh, ngươi đây? Đột phá đến cảnh giới tông sư hay chưa?"

"Khó a!"

Sở Dương thở dài.

Hắn rất sớm đã đạt đến tiên thiên viên mãn, thế nhưng tạm thời dừng bước ở đây, vô luận như thế nào cố gắng, đều không thể đột phá tầng này cách ngăn, hạn chế tại Tiên Thiên cảnh giới.

Con đường tu luyện, chia làm hậu thiên, tiên thiên, sau đó liền là tông sư.

Từ từ năm đó Vô Danh tàn sát thập đại môn phái vây công, giết chóc thiên hạ, trên giang hồ đến nay hân hữu Tiên Thiên cường giả. Đã mất đi tông phái trấn áp, cũng làm cho Hùng Bá nắm lấy cơ hội, cấp tốc quật khởi, nếu không nơi nào có hắn chuyện gì?

Bây giờ tam lưu, nhị lưu, nhất lưu cùng siêu nhất lưu võ giả, bất quá là đối ứng hậu thiên sơ kỳ, trung kỳ, hậu kỳ cùng viên mãn mà thôi.

Đến Tiên Thiên cảnh giới, mới xem như tuyệt đỉnh cao thủ.

Tuyệt đỉnh cao thủ, tung hoành giang hồ, khó có đối thủ, gần thời gian hai năm, đã đi vào cấp độ này Bộ Kinh Vân cùng Nhiếp Phong, liền trên giang hồ nhắc lên cự sóng gió lớn, xông ra rất đại danh âm thanh, vì thiên hạ sẽ khai cương khoách thổ, lập xuống chiến công hiển hách, tên truyền thiên hạ, cũng đem phương bắc cương vực triệt để đặt vào Thiên Hạ Hội bản đồ, để Hùng Bá bắt đầu thăm dò Vô Song thành.

Vừa chuyển động ý nghĩ, Sở Dương liền nghĩ tới ngày đó đạt tới tiên thiên viên mãn về sau, tiến đến hỏi thăm sư phụ, muốn thế nào đột phá mới có thể đi vào cảnh giới tông sư.

Hắn còn nhớ rõ Kiếm Thánh trả lời: "Hậu thiên cùng tiên thiên, chính là luyện khí chi cảnh, bất quá là thật khí chất chuyển biến, đến cảnh giới tông sư, liền là một thế giới khác. Tông sư chỉ cảnh, ở chỗ khai phát thân thể tiềm năng, mở khiếu huyết, lớn mạnh chân khí đồng thời, rèn luyện tinh thần, ý chí cường đại, kiên định vô đạo tinh thần."

"Muốn đột phá đến cảnh giới tông sư, ít nhất phải đạt tới hai điểm yêu cầu: Một là tu luyện tới tiên thiên viên mãn, chu thiên Hồn Nguyên như một, không để lọt Vô Cầu, chân khí mượt mà, phản phác quy chân. Điểm này trọng yếu nhất, nhìn như đơn giản, kì thực khó khăn vạn phần, muốn để chân khí thông hành chu thiên kinh mạch, tinh thuần không tạp chất, như cánh tay sai sử, không có chút nào vướng víu. Nó hai, kiên định vô đạo, cô đọng tinh thần, ý chí cường đại, tinh cùng khí hợp, tinh khí hợp nhất."

"Chỉ có tinh khí hợp nhất, cảm ứng gông cùm xiềng xích, đánh vỡ cách ngăn, mình ngộ khiếu huyết chi bí, mới có thể chân chính đột phá đến tông sư chi cảnh! Nếu không, ngay cả khiếu huyết đều không cảm ứng được, còn như thế nào mở?"

Nghĩ tới đây, Sở Dương phun ra một ngụm trọc khí.

"Sư huynh, tư chất nguoi vô song, nhất định có thể đột phá!"

Cảm ứng được Sở Dương cảm xúc biến hóa, Minh Nguyệt vội vàng an ủi.

"Cái kia là đương nhiên!" Đối với điểm này, Sở Dương không lo lắng chút nào, bất quá là thời gian dài ngắn thôi, "Nhưng cảnh giới tông sư, cũng đúng là một đạo đại môn hạm."

Hiện nay, chân khí của hắn tinh thuần vô cùng, Hồn Nguyên như một, đã đạt đến yêu cầu, về phần cô đọng tinh thần, hắn là còn có chênh lệch, nhưng có Thánh Linh kiểm pháp ma luyện, Băng Tâm quyết rèn luyện, cũng đang không ngừng tăng lên.

"Sư huynh là tuyệt nhất!" Minh Nguyệt so Sở Dương đều có lòng tin, "Sư huynh, nghe sư phó nói, tông sư chi cảnh có tầng hai mươi bốn lâu thật sao?"

"Ừm!" Sở Dương gật đầu, "Phá vỡ mà vào tông sư về sau, liền phải mở hai mươi bốn khiếu huyết, tràn đầy khí huyết, đem thân thể tiềm năng đều mở phát ra tới, đạt tới nhục thân cực hạn, xem như viên mãn."

Nói đến đây, trong lòng của hắn lại hơi nghi hoặc một chút.

Thiên Vũ đại lục vô đạo, tựa hồ cùng nơi này có chút sai lệch, bất quá tiền thân thiên phú quá kém, tu vi không mạnh, không hiểu nhiều, hắn cũng khó có thể sáng tỏ, chỉ có thể đề xuống suy nghĩ, chờ về sau trở về, lại hệ thống tiến hành giải.

Hai người có một câu không có một câu trò chuyện, đảo mắt liền đã vào đêm.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Toa Chư Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17: Đoạn Lãng đối chiến Bộ Kinh Vân

Phủ thành chủ trong đại điện, Sở Dương ngồi lẳng lặng, lĩnh hội công pháp, rèn luyện kiếm khí.

Đại môn mở ra, Đoạn Lăng đi đến, cung kính đứng ở một bên, nhỏ giọng bẩm báo: "Đại sư huynh, Nhiếp Phong hai người đã vào thành!"

"Tới rồi sao?" Sở Dương mở hai mắt ra, đáy mắt chỗ sâu, giống như một vũng đầm sâu, "Ngươi nhưng chuẩn bị kỹ càng?"

"Đại sư huynh yên tâm!" Đoạn Lăng tự tin cười một tiếng, "Ta sẽ đem Bất Khốc Tử Thần ngao khí triệt để đè xuống."

Sở Dương gật đầu, "Mấy năm này, một mực áp chế mấy người các ngươi, liền là miễn cho bại lộ, gây nên phiền toái không cần thiết. Bây giờ đến trình độ này, các ngươi cũng có thể mở ra thần thông, tiểu ngao giang hồ, danh dương thiên hạ."

"Định không cho Đại sư huynh thất vọng!"

Đoạn Lăng hết sức kích động.

Đối với Sở Dương, vừa mới bắt đầu hấn mười phần kính sợ, nhìn như tuổi tác xấp xỉ nhau, nhưng thực lực lại một trời một vực, không thể tính theo lẽ thường.

Về sau đầu tiên là ban thường công pháp, lại cho Huyết Bò Đề, vô tư truyền thụ cùng dạy bảo, để trong lòng của hắn cảm kích vạn phần.

Càng làm cho hắn kính nể là, liền là đại sư huynh này, vậy mà đem Vô Song thành phát triển mười phần cường thịnh, dân chúng an cư lạc nghiệp, không nhất của rơi trên đường, để Vô Song thành trở thành được truyền tụng thế ngoại đào nguyên, không biết hấp dẫn nhiều ít người đến đây định cư.

"Mật thiết chú ý!"

Sở Dương phát phát tay, sau đó nhắm mắt, tiếp tục tham ngộ công pháp, tăng lên mình.

Thiên Hạ Hội, Hùng Bá ngồi tại trong đại điện, nhìn ra xa sơn hà, mắt ôm thiên hạ.

"Bang chủ, bên kia vừa mới truyền đến tin tức, Phong Vân hai vị đường chủ, đã đến Vô Song thành."

Văn Sưu Sưu quơ quạt lông, cẩn thận nói ra.

Mấy năm này, Hùng Bá uy thế mạnh hơn, cũng càng thêm bá đạo, cho dù là hắn, cũng phải cẩn thận. Hắn so với ai khác đều rõ ràng Hùng Bá cá tính, đây là một đầu Độc Lang, trong lòng chỉ có mình, không có người nào nữa, cho dù là nữ nhi của hắn đều bị u cấm, miễn cho trở thành tự thân sơ hở.

"Tới rồi sao?"

Hùng Bá lăm lăm một tiếng, hiện lên một vòng vẻ phức tạp, tùy theo lại bị tàn nhẫn thay thế. Hắn thông suốt đứng người lên, vươn tay, mở ra bàn tay hung hăng một nắm, như muốn đem toàn bộ thiên hạ giữ tại lòng bàn tay.

Hắn liền nghĩ tới Nê Bồ Tát lời bình luận.

"Kim lân há lại vật trong ao, vừa gặp Phong Vân liền hóa rồng, đến Phong Vân trợ giúp, bây giờ ta đã Long Đăng thiên hạ, thật ứng với phê ngôn. Còn Cửu tiêu long ngâm kinh thiên biến, Phong Vân tể hội thiên thủy du, thành cũng Phong Vân, bại cũng Phong Vân... Làm sao có thể? Ta Hùng Bá vận mệnh, như thế nào hai cái tiêu nhi có thể khống chế? Bá nghiệp chưa thành, thiên hạ không có nắm giữ, quyết không thể xuất hiện một chút lầm lỗi, không thể xuất hiện một tia uy hiếp. Nhiếp Phong, Bộ Kinh Vân, các ngươi phải chết!"

Hùng Bá trong mắt hung quang bùng lên, "Bạch Y Tu La sao? Ngươi liền trở thành trong tay của ta đao, chém hai người bọn họ, chỉ là thân phận của ngươi? Thật là Kiếm Thánh đệ tử? Nếu không làm sao lại mạnh như vậy?"

"Còn có...!"

Hùng Bá trông mắt hơi híp, lại nghĩ tới Nê Bồ Tát lúc sắp chết vẻ quái dị, còn có một vết phức tạp khó hiểu không hiểu, cùng sau cùng lăm lăm: "Vận mệnh, thật có thể cải biến sao?"

"Vận mệnh, thật có thể cải biến sao? Nhất định có thể, tuyệt đối có thể!"

Hùng Bá càng thêm kiên định suy nghĩ.

Vô Song thành bên trong, trên đường phố hai bên, đèn đuốc sáng trưng, người đến người đi, y nguyên phi thường náo nhiệt.

"Văn sư huynh, ngươi nhìn thấy cái gì?"

Nhiếp Phong một bộ áo trắng, tóc dài phát phới, phong độ nhẹ nhàng, tuấn dật phi phàm, hấn đánh giá hai bên đường, hỏi thăm người bên cạnh.

"Rất phồn vinh!"

Bộ Kinh Vân lạnh như băng nói.

"Đúng vậy a, rất phồn vinh!" Nhiếp Phong có cảm giác đạo, "Đường đi rộng lớn, phiến đá trải thành, sạch sẽ gọn gàng, không có nước bẩn tang vật, người đến người đi, trên mặt hồng quang, còn mang theo nhân nhĩ chi sắc, rõ ràng là giàu có yên vui chi cảnh. Vô Song thành, quả nhiên không hổ là nơi thế ngoại đào viên, chỉ sợ cũng ngay cả hoàng thành đều không cách nào so sánh."

"Thì tính sao?"

Bộ Kinh Vân thản nhiên nói.

"Chỗ như vậy, lại muốn chúng ta tự tay hủy đi?"

Nhiếp Phong nắm chặt nắm đấm.

Bộ Kinh Vân trầm mặc.

Nhiếp Phong yếu ớt thờ dài.

Hai người liền trong thành đi tới, nhìn xem, mãi cho đến trời tối người yên mới đi hướng phủ thành chủ.

"Trực tiếp giết đi vào!"

Đây chính là Bộ Kinh Vân sách lược, đến tại cái gì tính trước làm sau, Bộ Kinh Vân trực tiếp bác bỏ, hấn tin tưởng thực lực của mình, tin tưởng hợp hai người bọn họ chi lực, có thể chém giết thành chủ.

Gọn gàng mà linh hoạt, không chút nào dây dưa dài dòng.

Trăng tròn treo cao, bóng đêm tịch liêu.

Vừa tới phủ thành chủ bên ngoài, hai người liền bị ngăn cản.

"Hai vị, chờ các ngươi rất lâu!"

Sở Dương trên mặt y nguyên mang theo mặt nạ, đi hướng hai người, sau lưng hấn đi theo Đoạn Lăng, Minh Nguyệt, Độc Cô Minh, Dương Phong cùng Dương Tiểu Vũ. Trừ cái đó ra, không có người nào nữa.

"Vô Song thành chủ, Bạch Y Tu La!"

Bộ Kinh Vân dậm chân tiến lên, mắt ngậm lãnh quang, không thèm để ý chút nào hai người bọn họ bị phát hiện.

"Thiên Hạ Hội Phi Vân đường đường chủ, Bất Khốc Tử Thần Bộ Kinh Vân, quả nhiên không hổ theo như đồn đại sát thần, làm người lạnh lùng, tàn khốc thị sát!" Sở Dương nhẹ gật đầu, đối với vị này, hấn không có bao nhiêu hứng thú, xoay chuyển ánh mắt, nhìn về phía Nhiếp Phong, "Còn nhớ rõ Băng Tâm quyết sao?"

Nhiếp Phong thần sắc đại chấn, "Ngươi quả nhiên là người kia!"

Hắn nhớ kỹ mấy năm trước, đêm hôm ấy, một người áo đen đem hấn bắt đi, nhưng sau truyền thụ cho hấn sửa đổi phần Băng Tâm quyết cùng Ngạo Hấn Lục Quyết, hấn một mực không dám xác định liền là Vô Song thành hiện đảm nhiệm thành chủ.

"Nhiếp Phong, đã lâu không gặp!"

Đoạn Lăng đi ra, nhìn xem Nhiếp Phong, lộ ra tiếu dung.

Trước kia, Nhiếp Phong là hấn duy nhất hảo bằng hữu, cũng là hấn một mực lưu tại thiên hạ sẽ nguyên nhân thực sự, thẳng đến Sở Dương xuất hiện.

"Đoạn Lăng, đã lâu không gặp."

Nhiếp Phong lộ ra vẻ kích động, tùy theo sắc mặt cứng đờ, hiển nhiên, hấn nghĩ tới hiện nay hai phe đối lập tình thế, không khỏi cười khổ.

"Tốt, các ngươi đến Vô Song thành cái mục đích gì, chúng ta đều biết, như là đã đối lập, cái kia liền không có gì đáng nói!" Sở Dương nói, ra lệnh, "Đoạn Lăng, ngươi đem Bộ Kinh Vân cầm xuống; Độc Cô Minh, ngươi đi đối phó Nhiếp Phong."

"Vâng, thành chủ!"

Ngoại nhân trước mặt, Đoạn Lăng luôn luôn chính thức xưng hô, chấp tay, liền đi hướng Bộ Kinh Vân.

"Bất Khốc Tử Thần, Bộ Kinh Vân." Đoạn Lăng lộ ra một vòng vẻ quái dị, "Thiên Hạ Hội bên trong, ngươi từ trước đến nay không coi ai ra gì, hôm nay liền để ta lĩnh giáo một chút, ngươi cái này cái gọi là Bất Khốc Tử Thần đến cùng có năng lực gì?"

"Đoạn Lăng sao? Một cái phản bang người, ta hiện tại liền thanh lý môn hộ!"

Bộ Kinh Vân không có đông dài, tiến lên liền là Bài Vân Chương thức thứ tư Bài Sơn Đảo Hải, chương thể như như bài sơn đảo hải lăng lệ, không gì không phá, khí thế bàng bạc.

Hiển nhiên hấn đem Bài Vân Chương tu luyện đến đại thành tình trạng, chương thể tròn trịa như một.

"Bài Sơn Đảo Hải!"

Đoạn Lăng không sợ chút nào, đồng dạng một chương vũ ra, đem Bộ Kinh Vân đẩy lui.

"Người làm sao lại Bài Vân Chương!"

Bộ Kinh Vân giật nảy cả mình, hấn cũng cảm giác được, Đoạn Lăng chương lực rõ ràng cao hơn chính mình một bậc.

"Bài Vân Chương sao? Cũng không phải cái gì võ học cao thâm, sẽ liền biết, có cái gì kỳ quái đâu!"

Đoạn Lăng cười quái dị một tiếng, nhào thân mà lên, hướng phía Bộ Kinh Vân liền công tới.

Hai người đại chiến cùng một chỗ.

Đồng dạng Bài Vân Chương, đồng dạng uy thế, vân khí tràn ngập, hắc vụ cuộn cuộn, tràn ngập nửa đường phố, nếu không phải Sở Dương sớm đã làm an bài, nếu không định sẽ khiến đại lượng vây xem.

Một bên khác, Độc Cô Minh thi triển Thiên Sương Quyền đối chiến Nhiếp Phong, một cái sương lạnh cửa hàng, một cái mau lẹ như gió, Độc Cô Minh vậy mà đem Nhiếp Phong ngăn chặn.

Tại trong Tam Tuyệt, Thiên Sương Quyền uy thế mạnh nhất, tiếp theo là Bài Vân Chương, cuối cùng mới là Phong Thần Thối. Mà Độc Cô Minh tu vi cũng cao hơn Nhiếp Phong một đầu, tự nhiên có thể đem hấn áp chế.

Sở Dương mấy người thì say sưa ngon lành nhìn xem.

"Đại sư huynh, ta cũng ngứa tay đâu?"

Minh Nguyệt lộ ra kích động thần sắc, ôm Sở Dương cánh tay lay động không ngừng.

"Ngứa tay, muốn hay không...!" Sở Dương chân mày vẩy một cái, liếc qua Minh Nguyệt nộn hồng miệng nhỏ, lại nhìn một chút nàng như ngọc tay nhỏ, lập tức tâm viên ý mã, tâm hồ nhắc lên gọn sóng, tiếp theo trong nháy mắt, lại bị ép xuống, cười nói, "Ba người các người đi vây quanh đường lui, ai như đào tẩu, liền cho ta cắn lại!"

"Quá tốt rồi!"

Minh Nguyệt đăng không mà lên, thi triển ra Phong Thần Thối, trong chốc lát liền rơi vào đối diện, chặn đường đi.

"Rõ!"

Dương Phong cùng Dương Tiểu Vũ cung kính lên tiếng, chặn mặt khác hai cái phương hướng.

Hai người bọn họ, đã sớm đem Sở Dương xem như người tôn kính nhất. Tính mạng của bọn hấn vốn là Sở Dương cứu, về sau đem bọn hấn an trí, lại truyền thụ võ công, đại lực bồi dưỡng, trong lòng bọn họ, cái này so với bọn hấn lớn hơn không được bao nhiêu Đại sư huynh, liền là sư phụ nhân vật, cũng huynh Diệc sư Diệc phụ.

Sở Dương mệnh lệnh, bọn hấn chưa từng vi phạm.

Nhiếp Phong khóe mắt liếc qua nhìn thấy Minh Nguyệt, Dương Phong cùng Dương Tiểu Vũ thi triển thân pháp, tâm thần hung hăng nhảy một cái, lộ ra sâu khổ: Phong Thần Thối, ba người bọn hấn vậy mà tất cả đều sẽ Phong Thần Thối, làm sao có thể chứ?

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Toa Chư Thiên* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 18: Nhiếp Phong cuồng, Kinh Vân điên

Sở Dương ngược lại hai tay chấp sau lưng, nhìn xem đại chiến, gật đầu không thôi.

Đoạn Lăng cùng Độc Cô Minh từ không cần phải nói, sớm đã đạt đến Tiên Thiên trung kỳ, Tam Tuyệt công pháp tu luyện cũng đều không chỉ một loại, chỉ là thiếu khuyết tôi luyện thời.

Nếu là thả trên giang hồ, đó cũng là thỏa thỏa cường giả tuyệt đỉnh, có thể trấn áp một phương.

Hai người bọn họ tu vi tuy mạnh tại đối phương, cần phải nghĩ nhanh chóng cầm xuống, nhưng cũng khó khăn.

"Bộ Kinh Vân cùng Nhiếp Phong không hổ là khí vận sở chung người, chiến lực đáng sợ."

Sở Dương phát hiện, Bộ Kinh Vân ẩn ẩn đã lĩnh ngộ một tia vận chí ý cảnh, Nhiếp Phong cũng không kém là bao nhiêu, "Nhưng các ngươi tu vi dù sao cũng có hạn, mà đứt sống hai người đối công pháp của các ngươi chẳng những toàn sẽ, mà lại đều nắm giữ một thức sau cùng, cái nào sợ các ngươi là nhân vật chính, cũng ngăn không được mũi nhọn của bọn hắn."

Đoạn Lăng cùng Bộ Kinh Vân trong khoảng thời gian ngắn va chạm mười mấy chương, đem Bộ Kinh Vân kém chút chấn thổ huyết.

"Bộ Kinh Vân, ngươi cũng không gì hơn cái này." Đoạn Lăng thét dài một tiếng, "Lúc ở Thiên Hạ hội, ngươi xem thường bất luận kẻ nào, nhưng ngươi lại cái gì tự ngạo địa phương? Tu vi? Không, khi đó ngươi không phải ta đối thủ; bối cảnh? Ta là Nam Lâm kiếm thủ Đoan Soái chỉ tử, như thế nào lại kém ngươi! Tư chất? Thật sự cho rằng ngươi tuyệt đỉnh thiên hạ? Hắc! Ngươi chẳng qua là bá Hùng Bá vì sư thôi, ngươi lại có biết, Hùng Bá vì sao thu ngươi làm đồ?"

"Đồng dạng, chết đi cho ta!"

Bộ Kinh Vân nổi giận phùng phùng, ngạnh sinh sinh đem lực lượng tăng lên một bậc.

Đoạn Lăng bĩu môi, thành thạo điều luyện, "Bộ Kinh Vân a Bộ Kinh Vân, ngươi có biết Bài Văn Chương đến tốt cùng có bao nhiêu thức?"

Bộ Kinh Vân nao nao.

"Bài Văn Chương thật chỉ có mười một thức?"

Đoạn Lăng một chương vỗ ra, mây mù bốc lên, giống như Ma Thần.

"Đương nhiên chỉ có mười một thức!" Bộ Kinh Vân quát to, "Vân Lai Tiên Cảnh!"

Đây là Bài Văn Chương thức thứ mười một, một chương ra, mây mù phiêu miểu, để cho người ta đưa trong đó, giống như tiên cảnh, phiêu miểu khó tìm, để cho người ta khó lòng phòng bị.

"Thật sao? Vậy ngươi xem ta một chiêu này như thế nào?"

Đoạn Lăng lật bàn tay một cái, phiêu miểu ý cảnh biến mây đen không giương, hôn thiên ám địa, một cổ vè u sầu lượn lờ trong lòng, đem Bộ Kinh Vân chương pháp phá sạch sẽ, đem hắn đập bay ra ngoài, rơi xuống trên đường phố, há mồm liền là một ngụm máu tươi.

"Đây, đây là...!"

Bộ Kinh Vân triệt để chấn kinh.

"Đây chính là Bài Văn Chương thức thứ mười hai, cũng là mạnh nhất một chiêu, tên là Sầu Văn Thâm Đạm!" Đoạn Lăng đi ra phía trước, "Bài Văn Chương tổng cộng có mười hai thức, Hùng Bá truyền cho ngươi cũng chỉ có mười một chiêu, hiển nhiên, hắn lưu lại một tay. Lâm nhi đệ tử của hắn, vì hắn chinh chiến thiên hạ, khai cương khoách thổ công thần, vì sao muốn lưu lại thủ đoạn?"

"Không, không có khả năng!"

Bộ Kinh Vân miễn cưỡng đứng người lên, sắc mặt khó coi vạn phần.

"Không có cái gì không thể nào!" Đoạn Lăng đạo, "Chẳng những là Bài Văn Chương, liền ngay cả Phong Thần Thối cùng Thiên Sương Quyền, hắn đồng dạng lưu lại một tay, không có toàn bộ truyền xuống, ngươi có biết bởi vì cái gì?"

"Bởi vì cái gì?"

Bộ Kinh Vân chấn kinh, đã thất thần.

Một bên khác, Độc Cô Minh cũng đem Nhiếp Phong chiến bại, đã đi tới Bộ Kinh Vân bên cạnh thân, thần sắc cũng khó nhìn.

"Bởi vì sợ các ngươi phản loạn!" Sở Dương đi lên phía trước, nhìn về phía Nhiếp Phong, "Còn nhớ rõ năm đó ta cùng lời của ngươi nói sao? Lúc ấy ta cho ngươi biết, nếu là tương lai cùng Hùng Bá bất hòa, liền đến Vô Song thành tìm ta."

Nhiếp Phong gật gật đầu.

"Vây ta liền cho ngươi kể chuyện xưa đi!" Sở Dương biết, điều kiện đã thành thực, hiện tại Nhiếp Phong cùng Bộ Kinh Vân đều đã triệt để trưởng thành, cũng là hân thi triển kế hoạch thời điểm, "Năm đó Nhiếp Nhân Vương băng vào Tuyết Âm đạo, đánh khắp thiên hạ vô địch thủ, cùng Đoạn Soái hợp xưng thiên hạ hai đại cường giả, một kiếm một đao, tuyệt thế vô song."

Mấy người đều lắng lắng nghe, dù là Bộ Kinh Vân, cũng yên tĩnh trở lại.

"Về sau Nhiếp Nhân Vương lấy vợ sinh con, chán ghét giang hồ sinh hoạt, liền phong đao ẩn cư. Nhưng vừa vận quật khỏi Hùng Bá, muốn tìm thiên hạ cường giả mài luyện võ đạo, đã tìm được Nhiếp Nhân Vương, sau đại chiến, Nhiếp Nhân Vương không địch lại mà bại." Sở Dương dừng một chút, hiện lên một vòng dị sắc, tiếp tục nói, "Vì kích phát Nhiếp Nhân Vương đấu chí, đem vũ lực khôi phục lại đỉnh phong, Hùng Bá liền đem Nhiếp Nhân Vương vợ nhan ông ánh mạng đi, ước định kỳ hạn tái chiến!"

"Không, tuyệt đối không phải như thế!"

Nhiếp Phong hai mắt lúc này đỏ lên.

"Nhan doanh tham mộ quyền thế, không thích ẩn cư, tự nhiên đi theo Hùng Bá mà đi, lưu lại Nhiếp Nhân Vương hai cha con, lang thang giang hồ." Sở Dương tiếp tục nói, "Về sau nhan doanh phát hiện Hùng Bá căn bản không coi nàng là chuyện, chờ lần nữa nhìn thấy Nhiếp Nhân Vương hai cha con lúc, không chịu nổi Hùng Bá nhục nhã, liền nhảy xuống dòng sông."

Nhìn thấy Nhiếp Phong ảm ảm có phát cuồng xu thế, Sở Dương lại nói, "Nhiếp Phong, mẫu thân ngươi còn chưa có chết!"

"Không chết?"

Nhiếp Phong ngẩn ngơ.

"Vô lâm thần thoại Vô Danh đã từng bá nhập Kiếm Tông, nó có cái sư huynh tên là Phá Quân, chính là lúc ấy Kiếm Tông tông chủ chi tử, vị này Phá Quân đã từng thua với Vô Danh, không cam lòng phía dưới, lang thang giang hồ, trong lúc vô tình cứu được mẫu thân ngươi!" Sở Dương nói tiếp, "Phá Quân tàn nhẫn thị sát, vì chiến thắng Vô Danh, dùng bất cứ thủ đoạn nào, về sau đồng độ Đông Doanh, làm quen Vô Thần Tuyệt Cung bên trong Tuyết Vô Thần, đem mẫu thân ngươi đưa cho hắn, về sau sinh nhi tử, cũng là huynh đệ của ngươi, gọi là Tuyết Thiên!"

Nhiếp Phong triệt để ngây người: "Mẫu thân không chết? Ta còn có cái đệ đệ?"

"Nhưng này, ngươi lại là làm sao mà biết được?"

Bộ Kinh Vân không đếm xỉa đến, phát hiện chỗ kỳ hoặc.

"Ta chính là Vô Song thành thành chủ!"

Một câu, liền giải thích hết thảy.

Sở Dương nhìn xem ngẩn người Nhiếp Phong, thần nhiên nói: "Hùng Bá biết rõ cùng ngươi có không hiểu thù hận, nhưng vì sao còn muốn thu ngươi làm đồ? Vì sao Phong Thần Thối không có toàn bộ truyền cho ngươi?"

"Vì cái gì?"

Nhiếp Phong tự động hỏi thăm.

"Không vội, không hiểu, tiếp xuống liền nói một chút Bộ Kinh Vân!" Sở Dương cười.

"Ta?"

Chẳng biết tại sao, Bộ Kinh Vân cảm thấy bất an.

"Đúng, liền là ngươi!" Sở Dương đạo, "Ngươi bản sinh ra ở Bộ gia thôn, còn nhỏ mất cha, mẫu thân ngươi ngọc nồng mang theo ngươi tái giá Hoắc gia Hoắc bước trời. Hoắc bước trời tuy có hai tử, nhưng đợi ngươi lại giống như thân, mười phần yêu thương, lại đem tên của ngươi cải thành Hoắc giết mình!"

Nghe đến đó, Bộ Kinh Vân toàn thân đại chấn, trong mơ mơ hồ hồ, trong đầu hình như có đã từng một màn, còn có một trận kinh thiên đại hóa.

"Hùng Bá muốn xưng bá thiên hạ, đương nhiên sẽ không buông tha Hoắc gia, mời chào không thành, liền hạ xuống tuyệt sát lệnh, giết chỉ còn lại có ngươi một người. Lấy Hùng Bá cá tính, vốn nên là trăm thảo trừ căn, biết vì cái gì không có giết ngươi sao?" Sở Dương tiếp tục nói.

"Vì cái gì?"

Bộ Kinh Vân hai quyền đã nắm chặt.

Sở Dương hai tay chấp sau lưng, ngẩng đầu lên nói: "Hơn mười năm trước, Hùng Bá từng tìm Nê Bồ Tát phê mệnh, lúc ấy Nê Bồ Tát nói: Kim lân há lại vật trong ao, vừa gặp Phong Vân liền hóa rồng!"

Bộ Kinh Vân cùng Nhiếp Phong đồng thời thân thể đại chấn.

"Vừa gặp Phong Vân liền hóa rồng a, Nhiếp Phong, Bộ Kinh Vân, không vừa vận ứng Phong Vân? Thu các ngươi hai cái làm đồ đệ về sau, Thiên Hạ Hội liền cấp tốc khuếch trương, đặc biệt mấy năm gần đây, các ngươi hai cái đã thành tài, chém giết phương bắc, chinh chiến thiên hạ, đem Thiên Hạ Hội đẩy lên trước nay chưa có hưng thịnh tình trạng, thành là thiên hạ đệ nhất đại bang!" Sở Dương đạo, "Cái này chẳng phải là thật ứng với Nê Bồ Tát lời bình luận? Nhưng các ngươi hai cái xuất thân đặc thù, vì phòng bị, đương nhiên sẽ không đem tuyệt học tận truyền."

Nhiếp Phong hai người thân hình run lên.

"Mấy năm trước, ta liền cùng Hùng Bá đại chiến một trận, ta trúng hấn một chỉ, cũng đâm hấn một kiếm, đồng thời đem tuyệt học của hấn đều mưu đoạt mà đến!" Sở Dương không có chút nào giấu diếm, "Hấn biết rất rõ ràng ta tu vi cường đại, công lực cao thâm, vì sao muốn phái các ngươi hai cái trước đi tìm cái chết?"

"Bởi vì hấn lại tìm Nê Bồ Tát cho hấn lời bình luận tuổi già, nửa đời trước phê ngôn đã ứng nghiệm, lấy hấn kiêu hùng tâm tính, mặc dù không tin thiên mệnh, lại cũng muốn biết tuổi già tình huống." Sở Dương cười, "Nê Bồ Tát lời bình luận: Cửu tiêu long ngâm kinh thiên biến, Phong Vân tế hội thiên thủy du, thành cũng Phong Vân, bại cũng Phong Vân!"

"Thành cũng Phong Vân, bại cũng Phong Vân, nửa đời trước đến Phong Vân trợ giúp, giống như Tiềm Long Xuất Uyên, khiêu ngạo thiên hạ. Tuổi già, đại nghiệp đem chôn ở Phong Vân chi thủ, hấn làm sao lại cam tâm? Đành phải đem bọn ngươi phái tới, cho ta mượn chi thủ, đem các ngươi hai cái đánh giết, đồng thời cũng có thể tìm kiếm Vô Song thành nội tình!" Sở Dương đạo, "Các ngươi nhưng minh bạch."

"Nhưng, nhưng, nhưng nhiều như vậy bí ẩn, ngươi như thế nào lại biết?"

Nhiếp Phong khóe miệng co giật.

"Ta đã từng thấy qua Nê Bồ Tát, hàn huyền thật lâu, tự nhiên biết thiên hạ này rất nhiều bí ẩn." Sở Dương đương nhiên đạo, "Các ngươi còn không tin sao? Vậy thì tốt, Bộ Kinh Vân, ta để ngươi gặp một người, ngươi tự nhiên là sẽ tin tưởng."

"Hoắc Liệt, còn không ra, chờ đến khi nào?"

Sở Dương đột nhiên hét lớn.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Toa Chư Thiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 19: Dạy dỗ Phong Vân

Từ khi tiếp quản Vô Song thành về sau, Sở Dương bố cục thiên hạ, liền nghĩ đến thu phục Phong Vân phương pháp. Muốn đem Nhiếp Phong thu tới, cũng là không khó, khó khăn là kiệt ngạo bất tuân Bộ Kinh Vân, hấn liền nghĩ đến một cái nhân vật máu chốt, cái kia chính là Hoắc Liệt.

Bộ Kinh Vân kế phụ Hoắc Bộ Thiên có cái đệ đệ Hoắc Liệt, ngày đó Hoắc gia bị Hùng Bá diệt môn lúc, Hoắc Liệt trốn được một mạng. Tại nguyên bản kịch bản bên trong, Hoắc Liệt vì báo giết huynh mối thù, tiến về Thiên Hạ Hội, đụng phải sẽ Hoắc gia kiếm pháp Bộ Kinh Vân, này mới khiến Bộ Kinh Vân sáng tỏ tiền căn hậu quả, bắt đầu xem Hùng Bá vì cừ địch, mở ra đường báo thù.

Tại Bộ Kinh Vân trong lòng, Hoắc Bộ Thiên một mực là một cái không thể thay thế nhân vật.

Sở Dương liền đề ám vệ tìm kiếm Hoắc Liệt, lấy Vô Song thành quyền thế, tự nhiên không khó, về sau liền đem Hoắc Liệt thu tại Vô Song thành bên trong.

Bá...!

Một vị trung niên bay lên không mà đến, roi xuống về sau, nhìn thật sâu Bộ Kinh Vân một chút, sau đó rút ra trường kiếm, thi triển ra một loại kiếm pháp.

"Hoắc gia kiếm pháp!"

Bộ Kinh Vân thân sắc đại chấn.

Một kiếm này pháp cũng không quá mạnh, nhưng Bộ Kinh Vân lại cơ hồ nắm giữ đến phản phác quy chân tình trạng, tự nhiên một chút liền nhận ra được.

"Bộ Kinh Vân, ta chính là Hoắc Bộ Thiên chi đệ Hoắc Liệt, cũng là nhị thúc của ngươi!" Hoắc Liệt con mắt hơi đỏ lên, "Ngươi nếu có cái gì nghi vấn, có thể hỏi ta."

Hai người đi đến một bên, bắt đầu hồi ức quá khứ, cho đến lúc này, Bộ Kinh Vân mới chính thức tin tưởng Sở Dương lời nói.

Cuối cùng, mấy người theo Sở Dương về tới phủ thành chủ, phân phó một tiếng, mang lên tiệc rượu, hơi ăn một chút, Sở Dương liền hỏi thăm: "Tiếp xuống các ngươi có tính toán gì!"

"Đương nhiên là tìm Hùng Bá báo thù!"

Bộ Kinh Vân lúc này nói ra.

Nhiếp Phong nắm chặt lại quyền, hiện lên một vòng vẻ tàn nhẫn.

Sở Dương lắc đầu, "Lấy các ngươi thực lực bây giờ, còn còn lâu mới là đối thủ của Hùng Bá, lại nói, liền ngay cả các ngươi tu luyện Tam Tuyệt công pháp đều không được đầy đủ, nói thế nào báo thù?"

"Không từng thử, làm sao biết?"

Bộ Kinh Vân nhắm mắt nói.

Sở Dương cười cười, ngón tay búng một cái, hai tấm da dê nhẹ nhàng rơi vào trước người hai người, ra hiệu nói: "Các ngươi nhìn xem."

"Thiên Sư Quyền, Bài Vân Chương, Phong Thần Thối, còn có Tam Phân Thần Chi!"

Ánh mắt quét qua, Nhiếp Phong liền chấn kinh đứng lên, "Thành chủ, ngươi cái này là ý gì?"

"Muốn báo thù, đương nhiên phải có thực lực." Sở Dương đạo, "Các ngươi cũng đừng suy nghĩ nhiều, ta Vô Song thành sớm muộn sẽ cùng Thiên Hạ Hội đối đầu, bởi vì cái gọi là địch nhân của địch nhân liền là bằng hữu, thực lực các ngươi cường đại, tự nhiên có thể suy yếu Thiên Hạ Hội thực lực, ta lại có sao mà không làm."

"Đa tạ thành chủ!"

Nhiếp Phong ôm quyền khom người, thành khẩn chi cực.

"Về sau nhưng có phân phó, không có không chối từ!"

Bộ Kinh Vân cũng chấp tay hành lễ.

"Chỉ bằng những này, còn chưa đủ!" Sở Dương lắc đầu, "Hùng Bá chủ yếu tu luyện chính là Tam Tuyệt công pháp, năm đó hán bá sư Tam Tuyệt lão nhân, bị truyền cái này ba loại tuyệt học. Tam Tuyệt lão nhân vốn muốn đem Tam Phân Quy Nguyên Khí cũng truyền cho hán, nhưng lại cảm thấy Hùng Bá tâm tư lưu manh, liền cải biến tâm ý, lại bị Hùng Bá phát giác sau độc chết, nhưng Hùng Bá cuối cùng cũng không có đạt được."

"Hùng Bá cũng có được vô song chi tư, ngộ tính siêu tuyệt, chẳng những ngộ ra được Tam Phân Thần Chi, còn muốn lấy đem Tam Tuyệt dung hợp làm một, độc tự sáng chế khắc chế Tam Tuyệt công pháp Tam Phân Quy Nguyên Khí, dù cho hiện tại không thành công, cũng không kém là bao nhiêu." Sở Dương tiếp tục nói, "Lấy các ngươi tu vi hiện tại, còn có nắm giữ công phạt chi thuật, còn lâu mới là đối thủ của Hùng Bá."

Nhiếp Phong cùng Bộ Kinh Vân nhao nhao trầm mặc.

Sở Dương khẽ cười một tiếng, "Lấy tư chất của các ngươi, đợi một thời gian, tất nhiên có thể giết Hùng Bá, cái này liền cần các ngươi nhẫn nại, chỉ cần thời gian năm năm, liền hán là đủ rồi."

"Năm năm, quá lâu!"

Bộ Kinh Vân lắc đầu, hán kiệt ngạo tự phụ, tính cách cuồng liệt, làm sao có thể chờ?

Nhiếp Phong cũng lắc đầu. Hán nhìn như ôn hòa tùy tính, nhưng mấy năm này chinh chiến giang hồ, chém giết không ngừng, như thế nào nhân vật đơn giản? Chỉ là có thể rất tốt khắc chế mà thôi.

Nhưng mà bọn hán đều chẳng qua là mười mấy tuổi, chính là thiếu niên cuồng ngạo thời điểm, cho dù là Nhiếp Phong, cũng không muốn chờ đợi.

"Đã như vậy, ta liền tặng các ngươi một phần cơ duyên!" Sở Dương nói, lấy ra hai cái hộp ngọc, ném tới Nhiếp Phong cùng Bộ Kinh Vân trước người đạo, "Đây là ta tại Lăng Vân Quật lấy được Huyết Bò Đề, chính là thánh dược chữa thương, cũng có tăng lên công lực tác dụng, sau khi ăn vào, có thể đem công lực của các ngươi tăng lên tới Tiên Thiên trung kỳ."

"Thật?"

Lần này, hai người triệt để kinh ngạc.

"Thật đông dài, chẳng lẽ thành chủ sẽ còn lừa các ngươi hay sao?" Minh Nguyệt bắt mắt bữu môi, "Đây chính là Huyết Bồ Đề, vạn kim khó cầu, thiên hạ chỉ có."

"Nhiếp Phong, đây đúng là thiên hạ kỳ trân! Thành chủ ý chí thiên hạ, chí nuốt Bát Hoang, xưa nay không gạt người!" Đoạn Lăng cũng nói.

Bộ Kinh Vân thì không có chút gì do dự, trực tiếp nuốt vào.

Nhiếp Phong cũng ăn một miếng dưới.

Lúc này, hai người ngồi xếp bằng xuống, khí thế bắt đầu kéo lên.

"Chú ý nhìn đỉnh đầu bọn họ!"

Sở Dương đột nhiên nói ra.

Minh Nguyệt mấy người lúc này mới nhìn kỹ, lập tức phát hiện Nhiếp Phong đỉnh đầu xuất hiện một cổ gió lốc, ẩn chứa gió lực lượng, mười phần quỷ dị, tại Bộ Kinh Vân đỉnh đầu, xuất hiện nhiều lần mây trắng.

Phong Vô Tương, Vân Vô Thường.

Bất quá thời gian một nén nhang, hai người khí tức đồng thời kéo lên một mảng lớn, đạt đến một loại cực hạn.

"Tiên Thiên trung kỳ!"

Bộ Kinh Vân mở hai mắt ra, lộ ra vui mừng.

"Ta cũng vậy!"

Nhiếp Phong cũng hết sức cao hứng.

Hai người nhìn nhau, xông Sở Dương khom mình hành lễ, "Bảo thủ về sau, tất nhiên đến đây Vô Song thành hiệu mệnh."

"Tốt, ta chờ đám các ngươi!" Sở Dương muốn liền là một câu nói kia, lúc này cười nói, "Chúc mừng hai vị công lực đại tiến, nhưng mà như thế vẫn chưa đủ!"

Nhiếp Phong cùng Bộ Kinh Vân lúc này trầm mặc.

"Bất quá lấy hai người các ngươi, cũng không phải là không thể được." Sở Dương đứng người lên, dè ép tay, ngăn trở hai người hỏi thăm, nói tiếp, "Hùng Bá vì sao thu các ngươi làm đồ đệ về sau, Thiên Hạ Hội thế lực liên tiếp khuếch trương? Bởi vì các ngươi xác thực có thiên mệnh mang theo, thân có đại khí vận, Nhiếp Phong có gió chi thiên mệnh, Bộ Kinh Vân có mây chi thiên mệnh."

"Cổ lão tương truyền, một mực có loại huyền ảo sức mạnh khó lường, một khi nắm giữ, liền có thể gấp mười gấp trăm lần bộc phát." Sở Dương gấp lực chú ý của chúng nhân đều bị hấp dẫn tới, châm chọc lời nói, "Loại lực lượng này, được xưng là Ma Kha Vô Lượng! Nhiếp Phong, ngươi không bàn mà hợp thiên mệnh, lại tu luyện Phong Thần Thối, một khi phản phác quy chân, đạt tới vô tung vô ảnh, thoát ly âm thanh tướng chỉ cảnh, cũng chính là Phong Vô Tương, liền có thể nắm giữ Ma Kha Vô Lượng một trong phong lực lượng; Bộ Kinh Vân, ngươi cũng là như thế, làm tinh tu Bài Văn Chưởng, vân khí mờ mịt vô định, chur đi vô thường, đây là vô thường lực lượng chỗ, cũng đã là Vân Vô Thường!"

"Phong Vô Tương, Vân Vô Thường, Phong Vân kết hợp, Ma Kha Vô Lượng!" Sở Dương thâm trầm đạo, "Các ngươi hai cái làm thường xuyên câu thông, một khi Phong Vân kết hợp, bộc phát Ma Kha Vô Lượng, có thể chiến thắng Hùng Bá!"

Sau đó, căn cứ tự thân hiểu rõ, còn có linh hội, lại cho hai người giảng giải hồi lâu, lại thay hai người mưu đồ, nói ra bọn hắn trở về sau Hùng Bá khả năng châm đối động tác của bọn hắn, cuối cùng đem bọn hắn đuổi rồi đi.

"Nhiếp Phong, Bộ Kinh Vân, đến trình độ này, các ngươi như còn không thể giết Hùng Bá, vậy liền thật sự là phế vật!" Sở Dương nhìn qua hai người rồi đi thân ảnh, trong lòng suy nghĩ, "Vỡ kịch bắt đầu, ta ngược lại muốn xem xem, là kịch bản quán tính lớn, vẫn là của ta cải biến lớn?"

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Toa Chư Thiên* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 20: Thiên Hạ Hội đại biến

Đảo mất nửa tháng đi qua, lại là một buổi tối, Minh Nguyệt giữa trời, gió mát nhẹ nhẹ, mấy đạo nhân ảnh lướt ngang mà lên, tại trong phòng nhanh chóng hành tẩu, thời gian qua một lát liền đã vượt qua tường thành, đi tới ngoài thành.

Vô Song thành bắc, có một mảnh sơn lâm, mấy đạo nhân ảnh đứng tại dưới sườn núi.

"Các người xuất thủ một lượt đi, để ta xem một chút, mấy năm này các người trưởng thành."

Sở Dương ngược lại hai tay chấp sau lưng, nhìn xem trước người mấy người. Hắn cũng là tính cực tự động, muốn nhìn một chút mình mấy năm này tu luyện thành quả, cũng khảo nghiệm một chút trước mắt mấy người trưởng thành.

"Đại sư huynh, người còn không có đạt tới tông sư chỉ cảnh, sao có thể ngăn cản chúng ta mấy cái liên thủ?"

Minh Nguyệt trên mặt tiểu dung, ma quyền sát chương, kích động.

"Đúng vậy a, đại sư huynh!"

Dương Phong lo lắng nói.

Ngoại trừ hai người bọn họ bên ngoài, còn có Độc Cô Minh, Đoạn Lăng cùng Dương Tiểu Vũ.

Bọn hắn năm cái, tất cả đều là Tiên Thiên cường giả, ngoại trừ Dương Tiểu Vũ cùng Dương Phong là tiên thiên sơ kỳ bên ngoài, mặt khác ba vị, đều đạt đến Tiên Thiên trung kỳ đỉnh phong, kém một bước liền muốn đạt tới tiên thiên hậu kỳ, thả trên giang hồ, đều có thể là tuyệt đỉnh cao thủ.

"Ra tay đi!"

Sở Dương cười nói.

"Đại sư huynh, người bị đánh cũng không thể khóc nhè!"

Minh Nguyệt không có hảo ý nói.

"Nhìn xem đến cuối cùng là ai khóc nhè!"

Sở Dương mang theo mặt nạ, dùng nhìn chỉ là một thiếu niên, nhưng khí tức trầm ổn, uy nghiêm rất nặng, cho người ta một loại lão luyện thành thực cảm giác, nếu không phải người quen, ai cũng đoán không được số tuổi thật sự của hắn.

"Vậy thì tốt, ta xuất thủ trước!"

Độc Cô Minh đã không nhịn được, hai tay một vòng, chính là Thiên Sương Quyền, lập tức sương gió đập vào mặt, hàn phong lạnh lẽo, trên mặt đất đều xuất hiện một tầng sương trắng.

Chiều này, liền nhìn ra công lực của hắn cỡ nào thâm hậu.

"Đại sư huynh, ta cũng không khách khí!"

Bạch!

Đoạn Lăng từ khác một bên cũng phát khởi công kích, hắn đánh ra là Bài Vân Chương, phong quyền tàn vân, vân khí phiêu miểu.

"Hi hi, xem ta Phong Trung Kinh Thảo!"

Minh Nguyệt bước chân chuyển động, liền lưu lại từng đạo tàn ảnh, rõ ràng là Phong Thần Thối.

Dương Phong cùng Dương Tiểu Vũ theo sát phía sau.

Bọn hắn năm cái đem Tam Tuyệt đều toàn bộ tu luyện, bất quá đều có thiên về điểm, chỉ khi nào liên thủ, liền là mạnh như Sở Dương cũng không thể không thận trọng đối đãi.

"Tin đồn thất thiệt!"

Sở Dương hai chân đồng đưa, thân ảnh không ngừng thoáng hiện, linh động như tiên hạc, nhanh chóng như kinh hồng, bay múa theo gió, không trệ tại vật, đem Phong Thần Thối ẩn chứa tu luyện thân pháp đến cực hạn, tùy tiện tránh qua, tránh né ba người vây công.

"Bạo Vũ Cuồng Phong!"

Bước chân nhất chuyển, hai chân liên kích, đem mấy người toàn bộ bức lui.

"Xuất ra toàn bộ thực lực đi, nếu không không đáng chú ý!"

Sở Dương thả người nhảy đến trên ngọn cây, đưa lưng về phía ánh trăng, sau khi đứng vững, chậm rãi nói ra.

"VẬY THÌ TỐT, ĐẠI SƯ HUYNH, CHÚNG TA LIỀN THẬT KHÔNG KHÁCH KHÍ!"

Độc Cô Minh nói, thúc giục toàn bộ công lực, đâm ra một quyền, hơi lạnh suru suru, đem trọn cái cây bằng phong, chính là Thiên Sương Quyển bên trong một thớ vết sương từng đóng.

Minh Nguyệt mấy người từ chung quanh công tới, phong tỏa bốn phía.

"Lúc này mới có ý tứ!"

Cảm nhận được chung quanh truyền đến áp lực, Sở Dương khẽ cười một tiếng, bắt đầu phản kích.

Thiên Sương Quyển, Bài Văn Chương, Phong Thần Thối còn có Hàng Long thần cước hần tiện tay nhặt ra, tùy ý chuyển đổi, mỗi một chiêu mỗi một thức đều uy năng vô tận, mạnh lớn đến đáng sợ, chương phong phá hủy dễ dàng mấy chục năm cổ thụ, nắm đấm nhoáng một cái, liền bằng phong hai ba trượng phương viên, để Độc Cô Minh mấy người căn bản là không có cách cận thân.

Bóng đêm mênh mông, đại địa lơ mờ.

Chân núi rừng cây, bị phá hủy thất linh bát lạc, không biết nhiều ít cây đại thụ bị chà đạp mà nát.

Sở Dương tung hoành tới lui, cũng cố ý chỉ điểm mấy người, trong lúc nhất thời, cũng không có để mấy người lạc bại.

"Đại sư huynh, người cũng chỉ là Tiên Thiên cảnh giới, tức khiến cho chúng ta khoảng cách người có khoảng cách, nhưng cũng không trở thành như thế lớn a?"

Minh Nguyệt đã thờ hồng học, tức giận nói.

"Đúng vậy a đại sư huynh!"

Đoạn Lăng cũng nghi hoặc.

"Tiên thiên viên mãn cùng trung kỳ tại tu vi bên trên kém cách cũng không tính là nhỏ, viên mãn viên mãn, chân khí mượt mà như một, không dễ lọt Vô Cầu, đây mới là viên mãn chân ý, đây là nó một." Sở Dương một chương đem Dương Phong cùng Dương Tiểu Vũ bức lui, nói tiếp, "Thứ hai là đối lực lượng không chế, ta tu luyện đồng thời, không ngừng rèn luyện chân khí, không chế nhập vi, xuất thủ lúc lăng phí rất ít; thứ ba, liền là tu luyện công pháp, đồng dạng đều là Bài Văn Chương, cấp độ nhập môn cùng đại thành cấp tự nhiên uy lực khác biệt rất lớn! Bây giờ, Tam Tuyệt công pháp ta đều đạt đến phản phác quy chân tình trạng, mà mấy người các ngươi, nhiều nhất bất quá đại thành thôi."

Nói, một chương đem Đoạn Lăng đánh bay, đưa tay ngăn trở bọn hắn tiếp tục công kích.

"Hôm nay tới đây thôi, các ngươi trưởng thành cũng quả thật không tệ, nhưng còn kém xa lắm!"

Sở Dương ngược lại hai tay chấp sau lưng, không có chút nào mệt cảm giác mệt mỏi, trái lại Đoạn Lăng mấy người, cái cái hô hấp dồn dập, ngực đập từng, hiển nhiên mệt không được.

"Đại sư huynh, ai có thể cùng ngươi tên yêu nghiệt này so a!"

Minh Nguyệt thầm nói.

"Ừm!"

Đoạn Lăng bốn người rất ấn ý đồng thời gật đầu.

Nghỉ ngơi một lát, mấy người đi về.

"Đại sư huynh, lấy thực lực của chúng ta, hoàn toàn có thể trực tiếp giết đi qua, đem Hùng Bá diệt, lật đổ Thiên Hạ Hội, vì sao còn muốn bồi dưỡng Nhiếp Phong cùng Bộ Kinh Vân?"

Độc Cô Minh từ đầu đến cuối không hiểu, lúc này mới có cơ hội hỏi thăm, hần từ trước đến nay cao ngạo, nhưng lại cực kỳ e ngại cái này cũng không so với hần lớn đại sư huynh, thậm chí có đôi khi hỏi thăm đều cần thận.

"Đúng vậy a đại sư huynh, lấy thực lực của chúng ta, thì sợ gì Thiên Hạ Hội? Lại nói, bây giờ đã xúi giục Nhiếp Phong cùng Bộ Kinh Vân, chúng ta hoàn toàn có thể cùng bọn hắn cùng một chỗ giết đi qua, chém giết Hùng Bá, đem Thiên Hạ Hội diệt!"

Đoạn Lăng cũng không hiểu.

Sở Dương lắc đầu, thâm trầm nói: "Thế giới này rất lớn, cũng rất thâm trầm, cường giả cũng có rất nhiều, các ngươi muốn nhớ lấy, cảnh giới Tiên Thiên,

căn bản là không có cách tùy ý làm việc, liền là đặt đến tông sư chi cảnh, cũng không thể cưỡng vọng tự đại, nếu không tất nhiên tự chịu diệt vong! Thiên Hạ Hội không đáng sợ, Hùng Bá càng không đủ gây sợ, nhưng chỗ tối địch nhân, không thể không phòng!"

"Âm thầm địch nhân?" Minh Nguyệt nghi ngờ nói, "Hôm nay thiên hạ, chí tôn không làm, hữu danh vô thực, chỉ có Thiên Hạ Hội cùng chúng ta Vô Song thành nam bắc giằng co, ngoại trừ chúng ta bên ngoài, cái nào còn có cái gì thế lực? Đại sư huynh, hẳn là người nói những tông phái kia? Bọn hắn đều có đầu rút cổ một góc, cũng không có cường giả, làm gì sợ bọn họ?"

"Ta đã được đến tin tức, Đông Doanh cường giả, sắp xâm lấn, bọn hắn mới thật sự là đại địch." Sở Dương đạo, "Trừ cái đó ra, thiên hạ này, còn có rất nhiều cường giả bí ẩn!"

Nói đến đây, hắn không khỏi nghĩ đến Thiên Môn, nghĩ đến lão bát tử Đế Thích Thiên, còn có thần mẹ, cùng Thiên Môn bên trong một đại bang cường giả, liền trong lòng khẽ run rẩy.

Đó mới là điều khiến thiên hạ kinh khủng thế lực.

Cái gì Thiên Hạ Hội, cái gì Vô Song thành, toàn diện không đáng chú ý.

"Như thế giới này không chỉ là kịch truyền hình bản, kia liền càng có chuyện vui!"

Sở Dương khỏe miệng co giật, Phong Vân vốn là truyện tranh, sau cải biến kịch truyền hình, nếu dựa theo nguyên bản đến, vậy thế giới này liền phi thường khủng bố.

"Đông Doanh? Bất quá là một đám tiểu quỷ thôi, sợ bọn họ làm gì!" Minh Nguyệt ngao ngễ nói, "Về phần cường giả bí ẩn, thật sự có sao?"

"Có, có rất nhiều, chỗ lấy các ngươi phải nhanh lên một chút trưởng thành!"

Sở Dương không có nhiều lời.

Vừa mới trở lại phủ thành chủ, liền có người đến đây bẩm báo.

"Thành chủ, Thiên Hạ Hội phát sinh đại biến!" Đây là máu mủn hai, chính là Sở Dương tự mình bồi dưỡng Huyết Vệ một trong. Huyết Vệ tổng cộng có ba mươi sáu cái, chính là Thiên Cương số lượng, đều là chọn lựa xương cốt không phải tục cô nhi tiến hành bồi dưỡng, đều đã thành tài, để bọn hắn không chế ám vệ, giám thị thiên hạ.

"Nói!"

Sở Dương nói.

Đoạn Lăng mấy người đứng hàng hai bên, đều lắng lắng nghe.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Toa Chư Thiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 21: Kiếm hai mươi ba

Thiên Hạ Hội bên trong có một cái thị nữ tên là Không Từ, nàng cùng Hùng Bá ba người đệ tử Nhiếp Phong, Bộ Kinh Vân cùng Tần Sương là hảo bằng hữu, cùng nhau lớn lên, quan hệ không tầm thường.

Không Từ dịu dàng ngoan ngoãn ngây thơ, thiện lương thuần phác, không trải qua thế sự, không tranh quyền thế, cũng có thể nói nhàn nhạt chịu đựng, không có có chủ kiến, lại sâu thẳm Nhiếp Phong ba người yêu thích, đối nàng phi thường chiều chuộng.

Trở thành Phi Vân các Bộ Kinh Vân thị nữ về sau, đem thân thể giao cho Bộ Kinh Vân, nhưng Không Từ lại yêu tha thiết Nhiếp Phong.

Mấy ngày trước đây Nhiếp Phong cùng Bộ Kinh Vân trở về Thiên Hạ Hội, để Hùng Bá có chút thất vọng, lại phát hiện một chút manh mối, liền áp dụng bước thứ hai kế hoạch, đem Không Từ gả cho đại đệ tử Tần Sương, để phân hoá ba người đệ tử quan hệ.

Lại làm cho Bộ Kinh Vân tại chỗ bộc phát, không thể nhịn được nữa, liền thẳng hướng Hùng Bá, Nhiếp Phong bắt đắc dĩ, cũng đồng thời xuất thủ. Nhưng ở đâu là Hùng Bá đối thủ, hướng chi bên cạnh còn có cái Tần Sương, hai người tại chỗ bị đánh thành trọng thương.

Hùng Bá cũng triệt để lên sát tâm, tại sắp đánh giết Nhiếp Phong lúc, bị Không Từ ngăn lại. Không Từ bắt quá một cái thị nữ, không có tu luyện qua võ công, tại chỗ bị Hùng Bá đánh chia năm xẻ bảy, chết thảm tại chỗ.

Tần Sương ngu ngơ.

Bộ Kinh Vân cuồng nộ.

Nhiếp Phong nổi điên, kích phát thể nội điên máu, trong lúc nhất thời vậy mà cùng Hùng Bá chém giết cái tương xứng. Nhưng mà nơi đó dù sao cũng là Thiên Hạ Hội tổng đà, cao thủ nhiều như mây, Nhiếp Phong hai người thảm bại, hốt hoảng đào tẩu.

"Nhiếp Phong bị đặt xuống vách núi, Bộ Kinh Vân bị Hùng Bá chém xuống một tay, rơi xuống giang hà, cũng không biết tung tích!" Máu mủn hai nhất rồi nói ra, "Sau đó Hùng Bá ban phát tuyệt sát lệnh, như hai người bọn họ còn sống, giết chết bất luận tội, nếu là đã chết, tìm về thi thể!"

"Tại sao có thể như vậy? Không phải đã nói cho bọn hắn, để bọn hắn tính trước làm sau, làm sao lại không giữ được bình tĩnh?" Đoạn Lăng ngây dại, "Nhất định là Bộ Kinh Vân, hắn nhìn như lạnh lùng, lại cao ngạo cương liệt, xúc động dị thường, tất nhiên chịu đựng không nổi bạo phát, đáng chết, đem Nhiếp Phong cùng liên lụy!"

"Thành chủ, ta muốn đi tìm tìm Nhiếp Phong!"

Đoạn Lăng đi ra, xông Sở Dương một chân quỳ xuống.

"Đi thôi, nhớ kỹ, cắt không thể xúc động, không thể cùng Hùng Bá chính diện chống đỡ." Sở Dương nghiêm túc nói, "Bọn hắn đều có thiên mệnh mang theo, sẽ không dễ dàng chết đi, yên tâm chính là. Mặt khác, ta sẽ phân phó, tìm tìm hai người bọn họ!"

"Tạ thành chủ!"

Đoạn Lăng hành đại lễ, quay người liền ra đại điện.

"Hôm nay thiên hạ sẽ đã mất đi Phong Vân hai người, nhân tâm bất ổn, thực lực đại giảm, không như bây giờ liên quy mô xâm lấn, nhất cử diệt Thiên Hạ Hội? Đây chính là cái cơ hội tốt!"

Độc Cô Minh ma quyền sát chương.

"Còn không phải lúc!" Sở Dương lắc đầu, trong lòng của hắn lại nói: Nhanh, đã nhanh.

Hắn lại thật dài phun ra một ngụm trọc khí, lầm bầm nói: "Bộ Kinh Vân cuối cùng vẫn là tay cụt, chẳng lẽ quán tính cứ như vậy lớn? Bước kế tiếp liền là cánh tay Kỳ Lân xuất thế? Cánh tay Kỳ Lân a, chắc chắn chắc, xác thực rất cường đại, có thể tăng lên chiến lực, nhưng nếu là không thể cùng Nhiếp Phong liên hợp cùng một chỗ thôi động Ma Kha Vô Lượng, liền nhất định không phải là đối thủ của Hùng Bá."

Thời gian kế tiếp, Sở Dương một đi thẳng đến rất nhiều tin tức.

"Thành chủ, ở chỗ nhà thôn phát hiện Bộ Kinh Vân tung tích, hắn bị một cái tên là Vu Nhạc người cứu. Vu Nhạc nguyên lai là một cái thợ rèn, về sau chẳng biết tại sao đổi nghề làm lang trung. Hắn có một đứa con gái, gọi là tại sở sở, chính đang chiều cổ lấy Bộ Kinh Vân. Dựa theo thành chủ phân phó, chỉ là xa xa giám thị, không có quấy rầy!"

"Thành chủ, Vu Nhạc đem cánh tay của mình còn đổi cho Bộ Kinh Vân!"

"Thành chủ, bắt thần đuổi bắt Vu Nhạc, Bộ Kinh Vân không cho phép, bọn hắn bản chiến thành cái ngang tay, nhưng Bộ Kinh Vân đột nhiên bộc phát, đem bắt thần oanh sát. Về sau Vu Nhạc vì chuộc tội tiến đến tự thú, vào khoảng sở sở phó thác cho Bộ Kinh Vân."

Sở Dương ngồi tại trong đại điện, từng đạo tin tức truyền lại mà đến, hắn yên lặng suy nghĩ: "Kịch bản quán tính quả thật đáng sợ, Bộ Kinh Vân cái này một chỉ, lại về tới ban đầu quỹ đạo. Chỉ là cánh tay Kỳ Lân, cũng không phải tốt như vậy đến, đánh không thông tam tiêu cửa trước, tất nhiên lớn thụ dày vò. Bất quá lần này đi, cũng là hắn chân chính quét khỏi bắt đầu, nhưng cũng là gặp trắc trở bắt đầu. Không biết ta đến, có thể không thể thay đổi bọn hắn ban đầu vận mệnh."

Vu Nhạc người này, hắn còn có chút ấn tượng, vốn là một cái lương thiện thợ rèn. Có một ngày trong đêm, Hỏa Kỳ Lân phát cuồng tứ ngược, hắn nghĩ ngăn cản, lại phát hiện không thể làm gì, về sau phát hiện Hỏa Kỳ Lân trên người có một cái vết thương, liền lớn mật mà đâm vào một đao.

Kỳ Lân huyết phun ra, vậy xuống trên người hắn, liền tạo thành cánh tay Kỳ Lân. Về sau người nhà gặp nạn, dưới con nóng giận, liền đem cừu nhân hơn một trăm miệng đều chém giết, bắt đầu lang thang giang hồ, định cư Vu gia thôn, thành một cái lang trung.

"Bộ Kinh Vân đi hướng hắn ban đầu vận mệnh, Nhiếp Phong đâu?" Sở Dương nghĩ đến, "Nguyên bản vận mệnh, Nhiếp Phong xâm nhập Vô Song thành, kết bạn Minh Nguyệt, bị Độc Cô Nhất Phương phát hiện muốn đem hắn chém giết, Nhiếp Phong cùng Minh Nguyệt bị ép vào cô mộ, về sau cùng Minh Nguyệt kích phát ra vô song trong kiếm khuyh thành chi luyện, ngộ sát Minh Nguyệt mồ mồ. Minh Nguyệt bị Độc Cô Nhất Phương đánh xuống vách núi, Nhiếp Phong bị phản, phong huyết bạo phát, đem Độc Cô Nhất Phương phản sát. Về sau trở lại Thiên Hạ Hội, kinh lịch đủ loại, phản ra Thiên Hạ Hội, bị Hùng Bá phái ra thiên trì mười hai sát truy sát."

"Nhiếp Phong, người lại sẽ kinh lịch cái gì?"

"Vận mệnh? Thật là một đôi bàn tay vô hình?"

"Ta đi vào phương thế giới này lúc, vì sao là kịch bản mở ra trước đó?"

Sở Dương nhún xuống suy nghĩ, nghĩ càng nhiều, người cũng liền già càng nhanh, nhưng có đôi khi lại không thể không suy nghĩ, dù loại kỳ quái ý nghĩ sẽ thỉnh thoảng xuất hiện trong đầu, ép đều ép không đi xuống.

Có chút nhắm mắt, ý chìm thức hải, hần liền phát hiện một tòa thanh đồng cửa đá, tản ra khí tức cổ xưa, khó mà ước đoán, chỉ cần hần một cái ý niệm trong đầu, liền có thể thoát ly Phong Vân thế giới.

Loại cảm giác này phi thường chân thực.

"Dương nhi, tới một chuyến!"

Một đạo trăm ngưng thanh âm truyền đến bên tai, Sở Dương khẽ giật mình, vội vàng hướng về phía phương bắc thi lễ một cái: "Vâng, sư phụ!"

Sắc trời lơ mơ, một ngày thời gian lại lặng lẽ trôi qua, đối với đại đa số người mà nói, liền là kết thúc một ngày lao động, ăn nghỉ cơm tối, là khó được lúc nghỉ ngơi đợi.

Bá...!

Sở Dương lách mình ra đại điện, bay người lên phòng, thi triển ra Phong Thần Thối, hóa thành một đạo cuồng phong, mau chóng đuổi theo, bắt quá thời gian qua một lát liền đi tới Sở phủ, rơi vào trong đình viện.

Trong sân, Kiếm Thánh ngồi tại bên cạnh cái bàn đá, trước người đặt vào hương khí lượn lơ mà lên một chén trà thơm.

"Bái kiến sư phụ!"

Sở Dương đi lên phía trước, thi lễ một cái, liền ngồi vào đối diện.

"Không tệ, không tệ, khí tức lại trầm ổn mấy phần, đợi một thời gian, định có thể đột phá đến tông sư chi cảnh."

Kiếm Thánh nhìn xem Sở Dương, phi thường hài lòng, thậm chí đối với hần yêu thích, sớm đã vượt qua hần cái kia chất nhĩ. Bây giờ Kiếm Thánh, đã không có tóc trắng, trên đỉnh đầu, tóc đen lóng lánh, cũng không có vẻ già nua, hồng quang đầy mặt, nhìn liền là một vị tinh thần tràn đầy trung niên nhân.

Hiển nhiên, hần đã phá vỡ mà vào một cái khác trọng cảnh giới.

"Không có thời gian một năm rèn luyện, khó mà đột phá!"

Sở Dương bất đắc dĩ nói.

"Tuổi còn nhỏ, liền có bực này thành tựu, ngươi còn có sao không đây?" Kiếm Thánh cười chỉ điểm, "Sự trưởng thành của ngươi, để vì sư đều xấu hổ vô cùng, chừng một năm đột phá đến tông sư chi cảnh, cho ngươi thêm mười năm, nói không chừng liền có thể đạt đến đại tông sư. Chừng ba mươi tuổi đại tông sư a, liền ngay cả thần thoại Vô Danh, đều còn kém rất rất xa."

Nói đến đây, hần có chút tự hào.

"Cái kia là đương nhiên, cũng không nhìn một chút ta là đồ nhi của ai?"

Sở Dương cười nói.

"Ngươi nha!" Kiếm Thánh cười lắc đầu, "Lần này đưa ngươi đưa tới, là vì sư đã đem Thánh Kiếm quyết triệt để cải tiến, không có hao tổn khí huyết nhược điểm, nhưng cũng đã mất đi mấy phần phong duệ chi khí, nhưng cũng có tiềm lực vô cùng. Hai năm trước vì sư đột phá lúc liền phát hiện, nếu không phải thu ngươi làm đồ, kịp thời quay đầu, dù cho đột phá, cũng hần phải chết không nghi ngờ, đâu còn có được hôm nay công lực đại tăng, thọ nguyên tăng nhiều Kiếm Thánh? Chỉ sợ đã chôn xương cát vàng."

"Đây đều là sư phụ hồng phúc tề thiên!" Sở Dương đập cái miệng ngựa, "Sư phụ, ngài cải tiến Thánh Kiếm quyết, như vậy Thánh Linh kiếm pháp đâu? Tìm hiểu ra tiếp theo thức sao?"

"Tiếp theo thức?" Kiếm Thánh trầm ngâm, "Kiếm hai mươi ba sao? Đã tìm hiểu ra, nhưng vì sư không dám thi triển, nếu không, tất nhiên hao hết tinh huyết mà chết!"

"Cái gì?" Sở Dương giật nảy cả mình, mãnh liệt đứng lên, "Lấy sư phụ cảnh giới bây giờ, cũng không thể thôi động."

"Không phải là không thể thôi động, mà là không dám thôi động." Kiếm Thánh nghiêm túc nói, "Vì sư xúc động, kiếm hai mươi ba là kiếm pháp siêu thoát nhân gian, một khi thi triển đi ra, chắc chắn long trời lở đất. Uy năng đáng sợ, phản phệ liền kinh khủng. Mặc dù tìm hiểu đi ra, vì sư lại dè xuống suy nghĩ, đợi ngày sau, tinh tế rèn luyện."

"Đã vượt ra kiếm pháp nhân gian? Đó là cái gì cảnh giới?"

Sở Dương thất thần.

"Thôi được, hiện tại liền cùng ngươi nói một chút!" Kiếm Thánh hơi trầm ngâm, lại nói, "Tu luyện phân hậu thiên, tiền thiên, tông sư, tông sư phía trên, liền cần lĩnh ngộ đạo của chính mình, đi ra con đường của mình, là vì đại tông sư. Đến đại tông sư chỉ cảnh, trong lúc giờ tay nhắc chân, liền có uy lực lớn lao, phá hủy sơn nhạc cũng không tính là khó khăn."

Sở Dương yên lặng gật đầu.

Đối với đại tông sư, hẳn có chút hiểu rõ, chỉ là không nhiều, bây giờ tự nhiên muốn cẩn thận nghe Kiếm Thánh giảng giải.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Toa Chư Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23: Kiếm Tham

Trên đường đi, Sở Dương vừa đi vừa nghỉ, nhìn lướt sơn hà cảnh đẹp, thong dong tự tại. Bất quá hẳn mỗi đến một nơi, định có vô song thành ám vệ đến đây đưa tin tức, thời khắc chú ý thiên hạ động thái.

Một ngày này, hẳn dừng ở một mảnh rừng trúc bên cạnh, nhìn qua phía trước một đạo hoàng du du, hùng hùng hổ hổ mà đến bóng người.

Bá... Ba!

Đây là một vị trung niên đạo sĩ, trên môi có hai phiến thật dài sợi râu, dài có chút hèn mọn, tại dưới chân hẳn chính giẫm lên một thanh kiếm, niệm niệm lái nhai, phi nhanh mà đi, lại không cẩn thận, trường kiếm bay ra ngoài, hẳn lại nằm trên đất.

"Lão tử Phi Tiên kiếm pháp thế nhưng là thiên hạ tuyệt đỉnh, làm sao luôn thất bại đâu?" Kiếm Tham đứng người lên, phui mông một cái bên trên bùn đất, hùng hùng hổ hổ đi ra phía trước, còn không ngừng nói thầm, "Không phải là kiếm không tốt? Đúng, khẳng định là kiếm không tốt, nếu là lão tử có một thanh thần kiếm, định có thể chân chính ngự kiếm bay lên không, chao liêng cửu thiên, trở thành kiếm tiên."

Hắn chợt phát hiện, phía trước có một con ngựa trắng, bạch mã bên trên cưỡi một cái tuổi trẻ công tử áo trắng.

"Tiểu tử, nhìn cái gì vậy? Chưa thấy qua kiếm tiên a!" Kiếm Tham bị đối phương ánh mắt quái dị chọc giận, lại nhìn một chút Sở Dương dưới thân bạch mã, nhãn châu xoay động đạo, "Tiểu tử, ngươi bạch mã Đạo gia trung dụng, đuôi mau xuống đây."

"Kiếm Tham, từ khi chia tay đến giờ không có vấn đề gì chứ!"

Sở Dương cười chấp tay.

"A, tiểu gia hòa, ngươi biết lão nhân gia ta?"

Kiếm Tham có chút ngoài ý muốn, hẳn trên giang hồ tuy có chút thanh danh, nhưng cũng không phải bất luận kẻ nào đều biết. Hắn tỉ mỉ dò xét một phen Sở Dương, phát hiện ngoại trừ dài một trương tiểu bạch kiếm bên ngoài, cũng không có bất kỳ cái gì cố ý chỗ.

Sở Dương phi thân xuống ngựa, "Kiếm Tham, cái này thốt Đạp Tuyết Phi Vân mã, chính là ngàn dặm lương câu, nhưng ngày đi hai ngàn dặm, dạ hành một ngàn rưỡi, giá trị vạn kim, ngươi thật muốn?"

"Thật sự là bảo mã?" Kiếm Tham mười phần ý động.

"Cái kia là đương nhiên!" Sở Dương gật đầu.

"Vậy thì càng tốt hơn!" Kiếm Tham xoa xoa tay, "Lão tử Phi Tiên kiếm pháp còn không có đại thành, vừa vặn trung dụng ngươi cái này thốt ngựa, tiểu tử, nhanh cho Đạo gia dâng lên tới."

"Cái gọi là có qua có lại, ngươi muốn ta bạch mã, tự nhiên muốn xuất ra đồ vật đến trao đổi, không biết ngươi có vật gì tốt?" Sở Dương lắc đầu, không chút nào sinh khí.

Vị này Kiếm Tham, trời sinh tính xảo trá, cũng tự cao tự đại, miệng hạ không đức, nhưng không có thể phủ nhận, hẳn đối với kiếm pháp lĩnh ngộ, tuyệt đối là đương thời chỉ có mấy vị một trong những nhân vật.

"Ngươi còn muốn trao đổi?" Kiếm Tham lúc này giận, "Đạo gia muốn ngươi bạch mã, là coi trọng ngươi, lại muốn dâng dài, cẩn thận lão tử kết động kiếm quyết, một kiếm phi tiên, chém xuống đầu lâu của ngươi."

"Thật sao? Ngươi có thể thử một chút?"

Sở Dương y nguyên vẻ mặt tươi cười.

"A, hẳn là tiểu tử nguoi còn thật sự có tài?" Lần này Kiếm Tham thận trọng mấy phần, tùy theo cười lạnh, "Thật sự có tài lại như thế nào, chẳng lẽ còn có thể tại Đạo gia trong tay lật lên sóng tiêu xài không được?"

"Chớ có đông dài!" Sở Dương lạnh hừ một tiếng, "Kiếm Tham, xuất ra Phi Tiên kiếm pháp, ta liền cho nguoi chỉ điểm một con đường sáng, cho nguoi đi tìm kiếm đương thời đệ nhất thần kiếm, nếu không..."

"Nếu không như thế nào?"

Kiếm Tham lông mày nhảy một cái.

"Nếu không, vậy ta liền mình tới bắt!"

Sở Dương nói, cũng không dài dòng nữa, một chương vỡ ra, chính là một chiêu Bài Sơn Đảo Hải. Chương phong như biển, sóng trào mãnh liệt, phá hủy sơn nhạc, đem hai bên cây trúc đều gãy sinh sinh vén bay ra ngoài.

"Tốt chương pháp!"

Kiếm Tham quá sợ hãi, vội vàng bay ngược, nhưng nơi nào có Sở Dương tốc độ nhanh, trong nháy mắt liền bị bao phủ dưới lòng bàn tay, bắt quá hai ba chiêu liền bị đập bay ra ngoài, rơi xuống bụi bặm.

"Như thế nào?"

Sở Dương chấp tay tiến lên, đứng ở Kiếm Tham bên cạnh, cúi người hỏi thăm.

"Phi!" Kiếm Tham phun ra một búng máu từ, hung quang bùng lên, "Lão tử há có thể bị nguoi cái mao đầu tiểu tử khi dễ, nhìn ta Phi Tiên kiếm pháp!"

Hắn vẩy tay một cái, vậy mà lăng không đem trường kiếm của hắn nhiếp đi qua, giữ ra một cái kiếm hoa, liền hướng Sở Dương đâm tới.

Sở Dương tránh trái tránh phải, thành thạo điều luyện, lại thăm dò đến Phi Tiên kiếm pháp quả nhiên huyền diệu phi thường, có lẽ lực công kích không cường đại, lại mờ ra lối riêng, có tự thân đặc biệt địa phương.

Bá...!

Thời gian qua một lát, hắn liền hiểu rõ cái bảy tám phần, chấp chỉ thành kiếm, ngăn trở Kiếm Tham kiếm quang, cổ tay khẽ đảo nhất chuyển, liền bức tại Kiếm Tham nơi cổ họng, đầu ngón tay phun ra kiếm mang, đem Kiếm Tham gạt ngã mình, đứng đấy không dám nhúc nhích, trên trán toát ra mồ hôi lạnh.

"Nói ra Phi Tiên kiếm pháp!"

Sở Dương từ tốn nói.

"Cái kia là lão tử đích truyền kiếm pháp, muốn dựa dẫm vào ta lấy đi, mơ tưởng!"

Kiếm Tham cứng ngắc lấy cổ nói ra.

"Thật sao?"

Sở Dương đầu ngón tay kiếm mang phun một cái, liền tại Kiếm Tham trên cổ họng vạch ra một đạo vết máu, lạnh lẽo sát ý, trực thấu tâm thần, để Kiếm Tham rung động, toàn thân run rẩy.

Hắn cảm giác ra Sở Dương lạnh lùng cùng vô tình, một khi đối phương không đạt được yêu cầu, chắc chắn đem hắn chém giết.

Loại cảm giác này mười phần mãnh liệt.

"Tốt, ta nói!"

Kiếm Tham chặt vật phun ra mấy chữ, liền đem Phi Tiên kiếm pháp từ đầu chí cuối nói ra, Sở Dương nghe qua về sau, hơi phẩm vị, liền biết kiếm pháp không phải giả, đã thu chỉ kiếm, cười nói, "Đến kiếm pháp của nguoi, ta tự nhiên muốn chỉ điểm nguoi một phen, đi Bái Kiếm sơn trang đi, nơi đó có một thanh đệ nhất thiên hạ thần binh tức sắp xuất thế."

Kiếm Tham lạnh hừ một tiếng, quay đầu bước đi.

Sở Dương một lần nữa trở lại lập tức, chậm rãi tiến lên, lĩnh hội Phi Tiên kiếm pháp.

"Muốn Kiếm Tâm Thông Minh sao?" Điểm này hắn đã làm đến, hiện tại kiếm pháp của hắn mặc dù không bằng Kiếm Thánh cùng Vô Danh, nhưng phóng nhãn thiên hạ, cũng ít người có thể sánh kịp, "Phía sau chính là khí cùng kiếm hợp, nhân kiếm hợp nhất, ngự kiếm mà đi."

Sở Dương không ngừng ở trong lòng thôi diễn, đại khái đạo lý đã minh ngộ, cần phải muốn làm đến, chỉ sợ còn cần đại lượng thời gian tới tu luyện.

Lý luận cùng thực tiễn, ở giữa cách một đầu câu, có lẽ rất nhạt, cũng có lẽ giống như Thiên Uyên.

Bá...!

Một đạo người áo đen ảnh phi tốc mà đến, rơi vào lập tức trước, một chân quỳ xuống, "Bẩm thành chủ, Bộ Kinh Vân đã bị Hùng Bá phát hiện tung tích, phái ra phu hát, phụ theo, khua tay, dậm chân cùng bà mỗi tiến hành chặn giết!"

"Vân là bị phát hiện sao?" Sở Dương dừng lại dây cương, lăm lăm một câu, cái này cũng cũng không kỳ quái, cứ việc không có cảm giác tiên tri, có thể Thiên Hạ Hội thế lực nghĩ tra tìm một người cũng mười phần đơn giản.

Lúc trước Bộ Kinh Vân ở chỗ nhà thôn tình dưỡng, nơi đó đều là thôn dân, tươi có người ngoài, tự nhiên bí ẩn, bây giờ mang theo tại sở sở rồi đi Vu gia thôn, xông xáo giang hồ, nghĩ không bị phát hiện cũng khó khăn.

Bá...!

Không đợi Sở Dương làm ra quyết định, lại một Huyết Vệ phi tốc mà đến, quỳ gối một bên khác, "Thành chủ, ám vệ phát hiện Nhiếp Phong tung tích, đang chạy về Bái Kiếm sơn trang, cùng với hắn một chỗ chính là một vị nữ tử che mặt, theo đoán chừng, cũng không thấp hơn cảnh giới Tiên Thiên."

"Nhiếp Phong?" Sở Dương cười, "Ta liền nói tiểu tử kia mạng lớn hơn, quả nhiên không giả, về phần nữ tử che mặt, là thứ hai mộng sao? Sớm như vậy liền gặp nhau, có lẽ...!"

Nhiếp Phong bị Hùng Bá đánh rớt vách núi, có lẽ liền là bị thứ hai mộng cứu.

"Thiên Hạ Hội phát hiện Nhiếp Phong tung tích sao?"

Sở Dương hỏi.

"Tạm thời còn không có!" Huyết Vệ trả lời, "Không qua thiên hạ sẽ ở Bái Kiếm sơn trang chung quanh bố trí đại lượng mật thám, chỉ sợ không được bao lâu liền sẽ bị phát hiện."

"Đoạn Lăng đâu?"

"Đoạn thống lĩnh đã đến Bái Kiếm sơn trang!"

"Rất tốt, tiếp tục giám thị Nhiếp Phong, nhớ kỹ, các ngươi một mực giám thị, còn lại không cần quản!"

"Vâng, thành chủ!"

Cái thứ hai tới Huyết Vệ lên tiếng, phi thân trở ra.

"Máu sáu, dẫn đường trước đi tìm Bộ Kinh Vân!"

Sở Dương phân phó nói.

Bộ Kinh Vân bị năm cái thiên trì sát thủ vây công, hắn có lẽ có thể bảo mệnh, nhưng tại sở sở liền khó khăn.

"Cũng là lúc này rồi!" Sở Dương nhìn qua mây trắng ung dung, bàn tay một nắm, "Hùng Bá, ngươi nhưng chuẩn bị kỹ càng?"

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Toa Chư Thiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 24: Thiên Trì thập nhị sát chi đệ nhất sát

Trời chiều chiếu xéo, mặt trời lặn mây huy, giang sơn ánh nắng chiều đỏ, chim bay về tổ.

Trên quan đạo, có hai đạo nhân ảnh đi chậm rãi.

"Vân đại ca, thật muốn đi cái kia Bái Kiếm sơn trang sao?"

Tại Sở Sở tuổi vừa mới đôi tám, tuổi dậy thì, thanh xuân nảy mầm, đối cái gì đều rất ngạc nhiên. Nàng thuở nhỏ sinh trưởng ở chỗ nhà thôn, cơ hồ không

hè rời đi qua, đôi thế giới bên ngoài đã hướng tới, lại thấp thỏm.

Bây giờ đi theo Bộ Kinh Vân rồi đi sinh trường chỉ địa, trên đường đi chút chút trách trách, nói không ngừng, đáng tiếc a, Bộ Kinh Vân chỉ là có một câu không có một câu ứng hòa lấy.

"Ừm!"

Bộ Kinh Vân gật gật đầu.

"Tại sao muốn đến đó đâu? Bái Kiếm sơn trang, vì sao gọi là bái kiếm đâu? Chẳng lẽ cung phụng một đem thần kiếm, lâu dài tế bái, đây mới gọi là làm Bái Kiếm sơn trang sao?"

"Vân đại ca, đó là nhà của ngươi sao?"

"Vân đại ca, ngươi có mệt hay không? Người ta nâng không nổi chân?"

"Vân đại ca, chúng ta nghỉ ngơi một chút đi!"

"Vân đại ca, ngươi nhìn chân trời rắng mây, thật đẹp a!"

Tại Sở Sở như cái chim nhỏ đồng dạng, lúu rúu không ngừng, để Bộ Kinh Vân nghe phiền lòng, nhưng cũng để đường đi thiếu đi tịch tịch. Hắn mặc dù mặt lạnh tâm tàn, nhưng đối với làm ra hứa hẹn, lại nhất định phải hoàn thành.

Đây là một mảnh rừng đá, mười phần hoang vu, mang theo thê lương hương vị.

Bộ Kinh Vân bỗng nhiên dừng chân lại, vào khoảng Sở Sở kéo tại sau lưng.

"Vân đại ca, thế nào?"

Tại Sở Sở không rõ ràng cho lắm.

"Có sát khí!"

Bộ Kinh Vân đáp.

"Sát khí?"

Tại Sở Sở lúc này kinh ngạc.

"Hắc hắc, không hồ là chúng ta Phi Vân đường đường chủ Bộ Kinh Vân!"

Phu Xương cầm một cây trường sinh ngoạn xuất hiện ngay phía trước, chặn đường đi, cười lạnh nói.

"Bộ Kinh Vân, ngươi thật to gan, dám bội phản Thiên Hạ Hội. Bất quá Hùng bang chủ khoan dung độ lượng, bất kể hiềm khích lúc trước, triệu ngươi trở về, chỉ cần ngươi cùng theo chúng ta tiến về, Hùng bang chủ chắc chắn xá ngươi vô tội, như thế nào?"

Phụ Tuyền xuất hiện ở bên trái, hắn cùng Phu Xương chính là là vợ chồng, một khi xuất hiện, tất nhiên hai người làm bạn. Bọn hắn tâm ý tương thông, liên hợp lại, chiến lực tăng vọt, năm đó không biết từng giết bao nhiêu giang hồ hào khách.

"Còn có ai?"

Bộ Kinh Vân thần sắc lạnh lùng, khí tức liên tục tăng lên, chung quanh dâng lên nhàn nhạt sương trắng, để mặt trời lặn hạ thòi tiết, đều có chút thanh lương, phía sau hắn tại Sở Sở cũng không khỏi rung mình một cái.

Đối với Phụ Tuyền lời nói, căn bản không để ý tới.

"Không hồ là Bất Khốc Tử Thần, giết người như ngóc, tâm lạnh như sắt!"

Khua tay xuất hiện phía bên phải, hai tay của hắn to bằng ngón tay, khớp xương nổi lên, đây là tu luyện Tê Cốt Trảo lưu lại đặc thù. Tu luyện Tê Cốt Trảo hơn mười năm, một đôi tay cực kỳ đáng sợ, gãy xương liệt thạch không đáng kể, cái này chính là một môn cực kỳ tàn nhẫn trảo công.

"Bộ Kinh Vân, hôm nay là tử kỳ của ngươi!"

Ở hậu phương, dặm chân lặng yên không tiếng động xuất hiện. Hắn cùng khua tay chính là song anh ruột đệ, hắn vì đệ, khua tay vì huynh.

Hắn tu luyện chính là Tàn Tật Thối, phối hợp anh ruột Tê Cốt Trảo, càng lộ vẻ uy năng, hai người bọn họ cùng phu xướng phụ tùy đồng dạng, một khi xuất động, hẳn là hai người thành đôi.

Bốn người bọn họ, đều là thành danh mấy chục năm giang hồ cường giả. Có truyền ngôn nói, bọn hán nguyên bản một trăm linh tám người, chỉ là bị Vô Danh một người một kiếm, giết chỉ còn lại có bọn hán mười hai cái, về sau Vô Danh sinh lòng không đành lòng, thả bọn họ một đầu sinh lộ, cũng để bọn hán từ nay về sau mai danh ẩn tích, không được xuất hiện giang hồ.

Chỉ là về sau bị Hùng Bá thu phục, thành Thiên Trì thập nhị sát, bây giờ xem như tái xuất giang hồ.

"Xuất thủ, giết chết hán!"

Phu Xướng hét lớn một tiếng, liền lén người mà lên, vung lên trường sinh ngoạn, gào thét mà đi, hướng phía Bộ Kinh Vân đập xuống giữa đầu. Phụ Tùy theo sát phía sau, từ khác một bên phối hợp công kích, hai người bản là vợ chồng, tâm ý tương thông, phối hợp khăng khít.

Bá...!

Khua tay cùng dậm chân cũng đồng thời phát khởi tiến công, bọn hán một cái Tê Cốt Trảo chụp vào Bộ Kinh Vân cái cổ, một cái Tàn Tật Thối đá hướng Bộ Kinh Vân hai chân.

Bốn vị cường giả, tiến hành vây công.

Bộ Kinh Vân lòng này ngưng tụ, duỗi tay nắm lấy tại Sở Sở, hướng phía nơi xa ném ra ngoài.

Bốn người đều là đại địch, nếu là lại chiếu cố cho Sở Sở, hán phải chết không nghi ngờ.

A...!

Tại Sở Sở hét lên một tiếng, rơi vào một gốc cây thấp bên trên, tay bắt chân đạp, miễn cưỡng ổn lại, nàng cũng dọa sắc mặt tái nhợt, gắt gao bắt lấy thân cây.

"Vân đại ca, ngươi tuyệt đối không nên có việc a!"

Nàng chỉ có thể yên lặng cầu nguyện.

Năm người đại chiến, lập tức loạn thạch vẩy ra, kinh khí bay tứ tung, đối mặt bốn vị cường giả vây công, Bộ Kinh Vân không hề rơi xuống hạ phong một chút nào, nhưng mà theo thời gian trôi qua, cuối cùng không địch lại.

Vô luận là phu xướng phụ tùy, hay là khoa tay múa chân, đều là tiến hành hợp kích, phối hợp ăn ý, cơ hồ không có nhược điểm, đem Bộ Kinh Vân vây khốn ở giữa, căn bản thoát ly không đi ra, thời gian dần trôi qua để hán chống đỡ hết nổi.

Ba...!

Phụ Tùy một chương vỡ tại Bộ Kinh Vân đầu vai, đem hán đánh cái lao đảo, kém chút té ngã.

Phu Xướng hai mắt tỏa sáng, nhân cơ hội này, rẽ ngang đánh vào Bộ Kinh Vân cánh tay Kỳ Lân bên trên, lại bị một cổ đại lực đẩy lui, nhưng cũng để Bộ Kinh Vân càng thêm chật vật.

Khoa tay múa chân như thế nào sẽ bỏ lỡ cơ hội trời cho này, Tê Cốt Trảo chụp vào hậu tâm, Tàn Tật Thối đá hướng đầu lâu.

Giờ khắc này, Bộ Kinh Vân tâm thần cuồng loạn.

A...!

Mắt thấy nguy cơ sắp đến, hán điên cuồng gào thét một tiếng, cánh tay Kỳ Lân nộ trương, tăng vọt hai quyền có thừa, cuồng bạo khí kinh trần ngập quanh thân, hán một quyền oanh trên mặt đất, cuồng bạo khí lưu đem Phụ Tùy, khoa tay, dậm chân toàn bộ đánh bay ra ngoài.

Lại nhìn Bộ Kinh Vân dưới chân, xuất hiện một cái hố sâu.

"Lực lượng thật kinh khủng!"

Phu Xướng bốn người toàn bộ hít vào ngum khí lạnh, trên trán toát ra mồ hôi lạnh, một quyền kia xuống dưới, bọn hán không ai ngăn nổi.

"Bộc phát như thế một kích, hán tất nhiên không dễ chịu, nhanh xuất thủ, giết chết hán!"

Khua tay thấy được Bộ Kinh Vân sắc mặt trắng bệch, trên trán toát mồ hôi lạnh, lúc này nói ra.

Bá...!

Bốn người đồng thời thả người mà đi, lần nữa vây công.

Cùng lúc đó, lại một bóng người chạy nhanh đến, rơi trên tàng cây, một tay lấy tại Sở Sở bắt lấy, rơi trên mặt đất, bị hủ tại Sở Sở âm thanh kêu to.

"A... Ngươi là ai?"

Tại Sở Sở toàn thân run rẩy.

"Hắc hắc, ta là muốn mệnh Diêm Vương!" Người tới chính là bà mối, tay cầm lớn quạt lá cọ, âm trầm cười nói, "Bộ Kinh Vân, ngươi như dám phản kháng, ngươi cái này tiểu tình nhân ta liền một thanh bóp chết!"

Đối mặt bốn người vây công, chính muốn phản kích Bộ Kinh Vân đột nhiên cứng đờ.

"Yên tâm đối địch!"

Một đạo thanh âm quen thuộc cũng đồng thời truyền lọt vào trong tai, Bộ Kinh Vân hai mắt đột nhiên sáng lên, không để ý cánh tay Kỳ Lâm bộc phát về sau đau đớn, lần nữa cùng Phu Xướng bốn người đại chiến cùng một chỗ.

"Bộ Kinh Vân, ngươi lại còn dám phản kháng, vậy ta liền trước hết giết ngươi cái này tiểu tình nhân!"

Bà mối nổi giận, thối âm rơi xuống, nàng liền phải bóp chết tại Sở Sở, lại chợt phát hiện, hắn không cảm giác được tay trái, khẽ giật mình về sau, nàng liền hoảng sợ phát hiện, tay trái đủ khuỷu tay mà đứt, máu tươi đã phun ra.

A...!

Kêu thảm một tiếng, nàng tay phải bỗng nhiên hướng sau lưng một cái, phun ra đại lượng khói đen.

"Truyền ngôn làm mới bà thiện thi độc, quả nhiên không giả!"

Người tới chính là Sở Dương, lúc mới tới, hắn nhìn thấy trong tràng tình huống, liền vì thế mà kinh ngạc, thầm nghĩ trong lòng: Nguy hiểm thật, nếu là đến chậm một bước, nói không chừng tại Sở Sở liền bị giết, đến lúc đó Bộ Kinh Vân cũng khó có thể thiện.

Không kịp nghĩ nhiều, hắn chạy nhanh đến, chém xuống một kiếm bà mối cánh tay.

Nhìn xem đập vào mặt khí độc, Sở Dương một chương vỡ ra, gió xoáy vân dừng, đem khí độc đều bức lui.

"Ngươi là ai?"

Thừa cơ hội này, bà mối đã thối lui về phía xa năm mét có hơn, làm nàng nhìn thấy Sở Dương lúc liền vì đó sững sờ, thiếu niên ở trước mắt quá trẻ tuổi, tuổi trẻ không tương nổi, lại bị đối phương lặng yên không tiếng động mò tới phụ cận, còn chém hắn một cánh tay.

"Ta là Bạch Y Tu La!"

Sở Dương vào khoảng Sở Sở trên cổ tay cắt cầm xuống về sau, vỗ vỗ đầu vai của đối phương, để nàng an tĩnh lại, liền nhìn về phía bà mối, trả lời một câu, thân hình hắn bỗng nhiên biến mất.

"Không được!"

Bà mối là lão giang hồ, tự nhiên biết điều này đại biểu cái gì, liền hoảng sợ lấy nhanh lùi lại, đồng thời một tay quơ lớn quạt lá cọ.

Phốc phốc...!

Nàng chỉ bắt quá lui về phía sau một bước, Sở Dương liền đem mũi kiếm đâm vào cổ họng của nàng.

"Cái thứ nhất!"

Rút ra Vô Song kiếm, Sở Dương cũng không tiếp tục nhìn bà mối một chút, mà là nhìn phía Phu Xướng bốn người.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Toa Chư Thiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25: Liên tiếp chém giết

Sở Dương hoành không mà ra, kiếm giết bà mối, để Phu Xướng bốn người giật nảy cả mình.

Ba...!

Bộ Kinh Vân mượn cơ hội này, bức lui khuya tay cùng dặm chân, bay ngược đến Sở Dương bên người, sắc mặt tái nhợt, thờ hồng hộc, hiển nhiên tiêu hao rất lớn.

"Người là, người là...!" Một lát sau, Bộ Kinh Vân nhìn xem Sở Dương, khó có thể tin, "Thanh âm của người là hần, nhưng, nhưng người?"

Vô luận như thế nào, hần cũng khó có thể đem Sở Dương cùng Vô Song thành thành chủ Bạch Y Tu La liên hệ tới.

Người tuổi trẻ trước mắt quá trẻ tuổi, thậm chí còn không có tuổi tác của hần lớn.

Sở Dương cười cười, lại gật đầu một cái, "Giao cho ta đi!"

Bộ Kinh Vân lộ ra vẻ phức tạp, thối lui đến tại Sở Sở bên người.

"Bốn người các người, nhưng chuẩn bị kỹ càng!"

Sở Dương tay trái thả lỏng phía sau, chậm rãi đi ra phía trước, từ khi sau khi quyết định, liền định không tiếp tục ẩn giấu. Quang minh chính đại xuất hiện trước mắt người đời, dù sao so mang theo miễn cưỡng cảm giác lương tâm tốt hơn nhiều.

"Người đến tốt cùng là ai?"

Đối phương giết bà mỗi, để bọn hần không thể không thận trọng, cứ việc đối phương rất trẻ trung.

"Ta là Vô Song thành thành chủ Bạch Y Tu La!"

Sở Dương không có giấu diếm.

"Không có khả năng!" Phu Xướng lập tức phủ định, "Bạch Y Tu La đã xuất đạo mấy năm, bại Độc Cô Nhất Phụng, tiếp quản Vô Song thành, công lực cỡ nào thâm hậu, tuyệt không phải trong thời gian ngắn có thể đến. Mà người, tuyệt đối không cao hơn hai mươi tuổi, dù là từ trong bụng mẹ liền bắt đầu tu luyện, cũng không đạt được Bạch Y Tu La trình độ, người hần là đệ tử của hần a?"

Sở Dương khẽ giật mình, sờ lên cái mũi, không khỏi lắc đầu mà cười, "Người nói người đó là ai đi, các người ai trước tới nhận lãnh cái chết?"

"Tiểu tử, thật sự cho rằng đánh lén giết bà mỗi, liền có thể khinh thường người trong thiên hạ rồi? Nhìn ta không đem đầu lâu của người vụn xuống tới." Dặm chân sớm đã nhìn không được, bay người lên trước, liền giết tới đây.

Hần Tàn Tật Thối lãng lệ phi thường, xé rách không khí, có thể đá bể nham thạch.

"Tốt một cái dặm chân!"

Sở Dương nhãn tình sáng lên, đằng không mà lên, một chiêu Thần Phong phần nộ gào thét, đá hướng về phía dặm chân.

"Tiểu oa nhi, dám dùng chân cùng ta ngạnh bính? Muốn chết!"

Dặm chân tàn nhẫn cười một tiếng, khi hần cùng Sở Dương hai chân va chạm lúc, sắc mặt lúc này thay đổi, tùy theo liền là hét thảm một tiếng.

Răng rắc...!

Hai chân đứt gãy, dặm chân bay ngược mà đi.

Sở Dương nơi nào sẽ buông tha hần, một chiêu tin đồn thất thiệt, thật như trong gió chi thần, trong chốc lát liền đuổi tới phụ cận, một cước đem dặm chân đầu lâu đá bể, roi đầy đất máu tươi.

Biến hóa này quá nhanh, nhanh đến Phu Xướng mấy người đều chưa kịp phản ứng.

"Đáng chết a, dám giết huynh trưởng ta, chết đi cho ta!"

Khuya tay quát to một tiếng, liền nhào về phía Sở Dương.

Hần Tề Cốt Trảo chính là ngành công, cực kỳ đáng sợ, thậm chí càng mạnh hơn dặm chân Tàn Tật Thối một bậc.

"Cùng tiến lên!"

Cùng lúc đó, Phu Xướng, Phụ Tùy cũng giết tới đây.

Ba vị cường giả từ ba phương hướng, tiến hành vây công.

Gió đêm đầu hiu, cát bay đá chạy.

Sở Dương bình tĩnh cười một tiếng, bước chân chuyển động, lưu lại từng đạo tàn ảnh liền đi tới khua tay trước người, tay trái chấp ngón tay như kiếm, trong chốc lát liền điểm vào khua tay lòng bàn tay.

Đây là Tam Phân Thần Chi bên trong đoạn ngọc phân kim, "Phốc phốc" một tiếng, liền đưa tay múa lòng bàn tay xuyên thủng, mạnh mẽ chỉ kinh lập tức thuận cánh tay mà lên, đem trọn cánh tay tất cả đều đánh gãy.

A a a...!

Khua tay kêu thảm vừa mới vang lên, liền im bất mà dừng.

Sở Dương Vô Song kiếm, đã xẹt qua cổ họng của hắn.

"Nên các ngươi hai cái!"

Nhìn về phía đã đi tới phụ cận Phu Xướng cùng Phụ Tùy, Sở Dương lăm bầm một tiếng, liền triển khai Thánh Linh kiếm pháp. Bất quá hai ba cái hô hấp, liền đem hai người toàn diện áp chế.

"Kiếm hai mươi mốt!"

Một kiếm xẹt qua Phụ Tùy cổ họng, Sở Dương kiếm pháp biến đổi, một chiêu không hiểu thấu, xuyên qua Phu Xướng trường sinh ngoạn, đâm vào trái tim bên trong.

Rút kiếm, quay người, đi hướng Bộ Kinh Vân.

Phía sau hai người, đồng thời ngã xuống đất mà chết.

Gọn gàng.

"Thật mạnh!"

Thấy cảnh này, Bộ Kinh Vân càng thêm chấn kinh, nhìn xem đi tới Sở Dương, vội vàng chấp tay, "Thành chủ, đa tạ!"

"Chính thức nhận thức một chút, ta gọi Sở Dương, Kiếm Thánh đệ tử, cũng là Bạch Y Tu La, Vô Song thành thành chủ." Sở Dương cười nói.

"Thật đúng là làm cho người khó có thể tin!" Dù là giờ phút này, Bộ Kinh Vân y nguyên không thể bình tĩnh.

Bạch Y Tu La a, xuất đạo nhiều năm, chẳng phải là nói người tuổi trẻ trước mắt, bất quá mười hai tuổi liền xông xáo giang hồ, đánh giết không biết nhiều ít giang hồ cường giả?

Sở Dương nhún nhún vai, "Ngươi bây giờ liền đi Bái Kiếm sơn trang đi, nơi đó có một thanh thần binh tức sắp xuất thế, có lẽ cùng ngươi hữu duyên, nếu là có thể đạt được, có thể làm cho chiến lực của ngươi tăng lên gần gấp đôi."

Bộ Kinh Vân giật nảy cả mình, "Cường đại như vậy thần binh?"

Sở Dương gật đầu, "Có lẽ, nó sẽ thành là thiên hạ đệ nhất thần binh, đi thôi! Ta đi tìm Nhiếp Phong, đến lúc đó các ngươi sư huynh đệ liền có thể lần nữa gặp gỡ."

"Phong sư đệ? Hắn quả nhiên không có việc gì!" Bộ Kinh Vân nhẹ nhàng thở ra, "Hắn là Phong sư đệ cũng bị Hùng Bá truy sát?"

"Hùng Bá biết về sau, tất nhiên sẽ không bỏ qua cơ hội tốt như vậy, đi thôi, giao cho ta!" Sở Dương đạo, "Tại Bái Kiếm sơn trang ngươi có lẽ sẽ đụng phải Hùng Bá, đến lúc đó tạm thời đề phòng hòa khí, chờ ta đến."

"Tốt!"

Bộ Kinh Vân chấp tay một cái, quay người mà đi.

"Thật đúng là dứt khoát!"

Sở Dương khẽ cười một tiếng, đứng chấp tay, một lát sau, Huyết Lục phi thân mà đến, rơi vào trước người, một chân quỳ xuống.

"Thành chủ, phía đông truyền đến tin tức, phát hiện đại lượng giặc Oa!"

"Giặc Oa?"

Sở Dương vì đó sững sờ.

"Đúng vậy thành chủ."

Huyết Lục thành thật trả lời.

"Như thế đã sớm có giấc Oa, chẳng lẽ Tuyệt Vô Thần đã tới? Hay là sớm bố trí?" Sở Dương ngưng lông mày, "Mặc kệ là loại nào, đều phải nhanh một chút thu Thiên Hạ Hội, bằng không đợi đến Tuyệt Vô Thần thật tới, liền phiền toái."

Tuyệt Vô Thần thực lực xa siêu việt hơn xa Hùng Bá, dễ hấn cảm thấy áp lực.

"Nhiếp Phong đâu?"

Sở Dương tiếp tục hỏi thăm.

"Đã đến Bái Kiếm sơn trang, Hùng Bá cũng đến, bắt quá giấu ở chung quanh, không có động thủ."

Huyết Lục trả lời.

Sở Dương gật gù đầu, "Vậy thì bắt đầu thu lưới đi, từ ra phía ngoài bên trong, đem Hùng Bá mang tới Thiên Hạ Hội bang chúng, toàn bộ giết."

"Vâng, thành chủ!"

Huyết Lục tinh thần chấn động, quay người rời đi, trong chớp mắt liền biến mất tại trong rừng rậm.

"Bái Kiếm sơn trang sao? Cũng tốt, nơi đó đúng là một cái rất tốt chiến trường!"

Sở Dương đi đến bên cạnh trong rừng trúc, chuẩn bị cưỡi ngựa chạy về Vô Song thành, lại phát hiện một vị công tử áo trắng ngay tại giải dây cương, nhướng mày, quát: "Uy, không hỏi mà lấy, là vì trộm!"

Công tử áo trắng giật mình, ngay cả vội vàng chuyển người từ, nhìn thấy Sở Dương sau không khỏi sửng sò, bĩu môi nói: "Cái gì gọi là trộm, đây chính là ta lương câu."

"Mặt trắng không râu, dung nhan không rãnh, hầu kết không tại, thanh âm thanh thúy, môi hồng răng trắng, tay trắng ngọc thủ, phong yêu ngực núi, ha ha ha, nàng vốn giai nhân, làm sao làm tặc?"

Sở Dương cổ quái cười.

"Ngươi mới là tặc đâu!" Hiển nhiên, vị này là nữ giả nam trang, còn có chút vành vào hung hăng, hung hăng can quấy, "Đây là ta bảo mã lương câu, hẳn là ngươi muốn cướp đoạt hay sao?"

"Thật sao? Vậy ngươi có biết tên của nó?"

Sở Dương hứng thú.

"Hừ, cái kia, nó đương nhiên gọi là tiểu Tuyết!"

Nữ tử hơi xấu hổ, lại phản ứng nhanh chóng, vội vàng nói.

"Ừm, đây là thốt Đạp Tuyết Phi Vân mã, toàn thân trắng noãn, không có một cây tạp sắc, gọi là tiểu Tuyết cũng thỏa đáng." Sở Dương cười nói, "Bất quá không phải ngươi cũng không phải là ngươi, như thế nào giáo biện cũng không cải biến được sự thật. Tiểu Tuyết, tới!"

Hí hi hi hí..hí..(ngựa)...!

Nghe được Sở Dương triệu hoán, bạch mã một tiếng hót vang, hướng phía Sở Dương chạy tới.

Thiếu nữ lúc này tròn mắt, nhãn châu xoay động, cây mạnh nói: "Tiểu tặc, ngươi dám đoạt ngựa của ta, không muốn sống sao?" Nói, nàng lật bàn tay một cái, liền muốn động thủ, nhưng lại nghĩ tới điều gì, hung hăng giậm chân một cái, lại nói, "Ngươi nói giá tiền, con ngựa này ta mua."

"Thừa nhận là ngươi giành?"

Sở Dương cổ quái nói.

"Đúng thì thế nào?" Thiếu nữ khề nói, "Nếu không phải ta mệt đi không được rồi, mới không cần cái này thốt phá ngựa đâu!"

"Đã không tốt, ngươi cần gì phải muốn mua?" Sở Dương không có so đo, mà là cười nói, "Ngươi muốn đi đâu? Ta tiễn ngươi một đoạn đường."

"Ta muốn đi Bái Kiếm sơn trang, ngươi có biết đường đi sao?"

"Đương nhiên biết!"

"Vậy thì tốt, ngươi liền cho ta dẫn đường đi, cô nãi nãi ngươi cỡi ngựa, ngươi ở phía trước mặt chỉ đường."

Nghe nói như thế, Sở Dương trợn trắng mắt, không để ý đến, nhảy tốt lên ngựa, cúi người nói: "Nếu không ngươi ta cùng cưỡi một ngựa, nếu không ngươi liền ở phía sau đi theo?"

"Ngươi...!"

Thiếu nữ vừa định nổi giận, lại nhìn thấy Sở Dương trong mắt lãnh quang yếu ớt, không hiểu phát lạnh.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Toa Chư Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 26: Gặp lại Hùng Bá

"Ta nói, ngươi một cái đại lão gia có ý tốt sao? Ngươi trên ngựa cười, lại làm cho ta một cái cô nương gia nhà ở phía sau đi theo."

"Này này, ngươi tên là gì? Dù sao cũng phải nói cho người ta đi."

"Quý họp hời! Có ăn gì không, ta đuổi đến nửa ngày đường, đến bây giờ đều com nước chưa đi đến đâu?"

"Hừ, đừng để ta tìm tới cơ hội, nếu không, tất nhiên đưa ngươi treo lên, quất ngươi ba trăm roi!"

Thiếu nữ ở phía sau lầm bầm không ngừng, nàng có mấy lần mắt lộ hung quang, nghĩ rút ra bên hông đoản kiếm quanh quẩn kiểm, quả thực là nhìn được.

Sở Dương rất bình tĩnh, đối sau lưng thiếu nữ hờ hững.

Không lâu sau đó, bọn hắn liền đi tới Bái Kiếm sơn trang, đó là cái lớn vô cùng trang viên, mùi phấn xa hoa, chỉ ở trước cửa phủ cọc buộc ngựa liền có gần hai mươi cái.

Phủ trước cửa đứng đầy hai hàng thị vệ, từng cái cường tráng, hung hãn dị thường.

"Người tới xuống ngựa, nhưng có bái thiếp?"

Nhìn thấy Sở Dương cưỡi ngựa cao to đi thẳng tới trước cửa phủ, lúc này có cái thị vệ tiến lên ngăn cản, lạnh giọng quát hỏi.

"Bái Kiếm sơn trang!" Nhìn xem cửa phủ phía trên mạnh mẽ chữ lớn, Sở Dương gật gật đầu, lúc này mới nhìn về phía trước người người, "Không có bái thiếp liền không thể vào sao?"

"Bái Kiếm sơn trang thế nhưng là thánh địa trên giang hồ, há lại ai muốn vào liền có thể tiến, nếu không có bái thiếp, mau mau rời đi!"

Thị vệ không nhìn được nói.

"Hừ!" Sở Dương đi theo phía sau thiếu nữ áo trắng quái dị cười một tiếng, đi lên phía trước, vênh mặt hất hàm sai khiến quát, "Trợn to mắt chó của các ngươi thấy rõ ràng, đây chính là thiếu gia nhà ta, nhanh để các ngươi Thiếu trang chủ cùng trang chủ phu nhân trước tới đón tiếp, một số chậm trễ, liền đem bọn ngươi Bái Kiếm sơn trang cho bình!"

"Lớn mật!"

"Làm càn!"

"Dám đến chúng ta Bái Kiếm sơn trang quấy rối, không muốn sống sao?"

Sáu cái thị vệ toàn bộ xông tới, ma quyền sát chưởng, mắt lộ ra sát cơ.

"Làm sao? Còn muốn động thủ? Hắc hắc, cứ việc tới thử xem thử, nhìn xem thiếu gia nhà ta không đem bọn ngươi Bái Kiếm sơn trang tiêu diệt." Thiếu nữ lạnh giọng hét to, "Đều rút ngay cho ta, gọi các ngươi Thiếu trang chủ đến đây quỳ lạy bồi tội, để các ngươi trang chủ phu nhân đến đây hầu hạ, nếu là đồ đến thiếu gia nhà ta vui vẻ, nói không chừng sẽ bỏ qua các ngươi một cái mạng nhỏ."

Bạch mã bên trên Sở Dương im lặng chi cực, nhìn một chút thiếu nữ, khẽ lắc đầu, lại cũng không có ngăn cản.

Bá...!

Sáu vị thị vệ triệt để nổi giận, hướng phía thiếu nữ liền phát khởi công kích, có thể tại Bái Kiếm sơn trang làm cửa phủ thị vệ, tự nhiên không tuyệt vời,

bọn hần từng cái đầu tu luyện ra chân khí, mặc dù không thâm hậu, trên giang hồ cũng coi như tam lưu hảo thủ.

"Muốn chết!"

Thiếu nữ áo trắng cười lạnh, bước chân nhất chuyển, liền gấp đầy trời chân ảnh, đem sáu cái thị vệ toàn bộ đá bay ra ngoài, trên mặt đất lăn lộn, kêu thảm kêu rên. Lập tức Sở Dương con người co rụt lại, hơi suy nghĩ, liền bừng tỉnh đại ngộ, lộ ra vẻ hiểu rõ.

"Là ai lớn mật, dám đến ta Bái Kiếm sơn trang nháo sự?"

Một bóng người chạy nhanh đến, đứng ở trước cửa phủ, người này dáng người thon dài, phong lưu phóng khoáng, cái cảm khê nâng, lộ ra vẻ ngạo nhiên, nhìn thấy tình huống trước mắt về sau, con mắt co rụt lại, cười lạnh, "Thật can đảm, chết đi cho ta!"

Hiển nhiên, người này liền là Bái Kiếm sơn trang Thiếu trang chủ Ngao Thiên.

Hắn một chương vỗ ra, phong thanh lời động, đem thiếu nữ áo trắng bao phủ tại chương phong phía dưới.

Bá...!

Thiếu nữ áo trắng lách mình né tránh, đi tới Sở Dương sau lưng, vô cùng đáng thương nói: "Thiếu gia, hần thật hung a, người ta không phải là đối thủ đâu!"

Ngao Thiên bản tay vừa nhấc, chụp về phía Sở Dương.

Ba...!

Sở Dương cười nhạt một tiếng, một chương đem Ngao Thiên đánh bay ra ngoài, đập vào cửa phủ bên trên.

"Người là ai?"

Ngao Thiên đứng người lên, ngực khó chịu, sắc mặt khó coi, lạnh giọng chất vấn.

"Ngao Thiên, các người Bái Kiếm sơn trang chính là như vậy đãi khách?"

Sở Dương thần sắc lạnh lẽo, hần là Vô Song thành thành chủ, trường kỳ chương quân đại vị, tay cầm sinh tử, sớm đã có không tâm thường khí độ, chưa từng bị người khác xem thường qua.

"Đối đãi ác khách, chỉ có giết!"

Thanh âm rơi xuống, một vị trung niên hoành không lướt đến, phi thân nhào về phía Sở Dương, đồng thời ngón tay liền chửi, phát ra từng đạo kiếm khí, lăng lệ chi cực, có thể thiết kim đoạn ngọc.

"Kiếm Ma sao?"

Sở Dương ngồi ngay ngắn lập tức không hề động, ngón tay liền chửi, đem từng đạo kiếm khí đều phá vỡ, lại một chương đem đối phương đẩy lui.

"Tốt một người trẻ tuổi, người đến cùng là ai?"

Kiếm Ma rơi trên mặt đất, thân thể nhaoáng một cái, rút lui một bước, vốn là hắc thành một đoàn gương mặt lộ ra đỏ bừng chi sắc, vẻ tức giận lóe lên một cái rồi biến mất, nhưng cũng có chút kiêng kỵ.

"Vô Song thành thành chủ, Bạch Y Tu La!"

Sở Dương báo ra thân phận.

Đối vị này Kiếm Ma, hần không có chút nào hảo cảm. Kiếm Ma tu luyện đoạn mạch kiếm khí, thập phần cường đại, hiện tại đã đạt đến tiên thiên hậu kỳ, thả trên giang hồ chính là đường đường tuyệt đỉnh bên trong tuyệt đỉnh cao thủ.

Nhưng hần năm đó gặp Bái Kiếm sơn trang chủ phu nhân, thấy một lần phía dưới, mừng rỡ như điên, liền si mê không thôi, sau đó thi triển ra tay ác độc, đem Bái Kiếm sơn trang chủ chém giết, lại lấy toàn bộ Bái Kiếm sơn trang an nguy uy hiếp Ngao phu nhân, đề nàng đi theo mình.

Ngao phu nhân cũng là phi phạm nữ tử, liền là mặt lá trái.

Về sau Kiếm Ma ngay tại Bái Kiếm sơn trang ở lại, thậm chí thu Ngao phu nhân chi tử Ngao Thiên làm đồ đệ, nhưng không có hảo hảo dạy dỗ, đem Ngao Thiên bồi dưỡng thành kiệt ngạo bất tuân tính cách.

Kiếm Ma nhân phẩm rất kém cỏi, nhưng không có thể phủ nhận, đây là một vị cường giả.

"Người chính là Bạch Y Tu La? Lấy thực lực của người, xác thực nên được!" Kiếm Ma vì thế mà kinh ngạc, khoe miệng co giật, "Nhưng tuổi tác của

ngươi, ngươi...!"

Sở Dương còn quá trẻ, tuổi trẻ không tương nổi.

"Hắn là ngươi tu luyện cái gì phản lão hoàn đồng công pháp? Không phải làm sao lại còn trẻ như vậy?"

Ngao Thiên đi lên phía trước cùng Kiếm Ma đứng chung một chỗ, thôi động công pháp, vận chuyển lực lượng, phòng bị Sở Dương.

"Tuổi trẻ có cái gì kỳ quái đâu?" Sở Dương cười nhạt một tiếng, "Nhớ năm đó, vô lâm thân thoại Vô Danh tiên bối, bất quá chừng hai mươi tuổi, liền tàn sát vô lâm, chém giết nhiều ít cường giả? Ta có thành tựu như vậy, tựa hồ cũng không tính là cái gì a?"

"Mấy năm trước, Bạch Y Tu La liền bại Độc Cô Nhất Phương, lúc ấy mang theo mặt nạ, không người biết lai lịch, cũng không có người biết tướng mạo như thế nào. Nếu ngươi thật sự là Bạch Y Tu La, mấy năm trước, đây chẳng phải là chỉ có mười hai mười ba tuổi?" Kiếm Ma run run, "Không có khả năng, tuyệt đối không thể có thể, thế gian nào có loại kia đáng sợ thiên tài?"

"Đúng, tuyệt đối không thể có thể!" Thiếu nữ áo trắng từ phía sau đi ra, "Ngươi thế nào lại là Vô Song thành thành chủ, làm sao có thể là Bạch Y Tu La?"

Bá...!

Lại có lần lượt từng bóng người từ Bái Kiếm sơn trang bên trong đi ra, hiển nhiên động tĩnh bên này đem bọn hắn hấp dẫn đi ra.

"Bái kiến thành chủ!"

Độc Cô Minh, Minh Nguyệt, Dương Phong, Dương Tiểu Vũ, Đoạn Lăng nhìn thấy Sở Dương về sau, nhao nhao tiến lên hành lễ.

"Bái kiến thành chủ!"

Nhiếp Phong vội kéo bên người nữ tử, cũng đi lên phía trước, ôm quyền hành lễ.

"Bái kiến thành chủ!"

Bộ Kinh Vân cùng tại Sở Sở cũng đi lên phía trước, mười phần cung kính.

Một màn này, đem cái khác cường giả triệt để chấn kinh.

"Ngươi vậy mà thật là Vô Song thành thành chủ!"

Ngao Thiên sắc mặt cực kỳ khó coi, hắn từ trước đến nay tự phụ, thiên tư chi tốt, thế gian ít có, nhưng mà lại không phải một cái so với chính mình tuổi tác còn muốn nhỏ người đối thủ.

Càng làm cho hắn khó mà tin được chính là, chính là cái này so với chính mình nhỏ rất nhiều thiếu niên, không chế Vô Song thành, có thể cùng thiên hạ sẽ nam bắc giằng co, đem to như vậy một phương thế lực quản lý ngay ngắn rõ ràng.

So sánh dưới, hắn chẳng là cái thá gì a!

"Yêu nghiệt a!"

Dù là tâm tư ác độc Kiếm Ma, đều không thể không cảm thán một câu.

"Hắn lại là Vô Song thành thành chủ, Bạch Y Tu La!"

Phía sau Kiếm Tham khoe miệng không ngừng run rẩy.

Ngoài ra còn có rất nhiều được thỉnh mời mà đến xem kiếm cường giả, không không khiếp sợ.

"Tiểu tặc, ngươi vậy mà thật là Vô Song thành thành chủ!" Một mực đi theo Sở Dương mà đến thiếu nữ áo trắng sắc mặt khó coi, lạnh hừ một tiếng, dưới chân giẫm một cái, rút ra trường kiếm bên hông, hướng phía Sở Dương liền đâm đi qua.

"Dám đối thành chủ xuất thủ, muốn chết!"

Minh Nguyệt nhìn thấy thiếu nữ áo trắng đứng tại Sở Dương bên cạnh, sớm liền cảm giác khó chịu, lúc này nhìn thấy đối phương xuất thủ, lúc này giận dữ, dưới chân Phong Thần Thối, trong tay Bài Vân Chuông, đem thiếu nữ áo trắng đập bay ra ngoài.

"Ngươi làm sao lại Bài Vân Chuông cùng Phong Thần Thối?"

Thiếu nữ áo trắng kinh hô một tiếng, liền muốn lần nữa tiến lên, lại bỗng nhiên nghe được hét lớn một tiếng.

"U Nhược, còn không ngừng tay!"

Thanh âm bá đạo, duy ngã độc tôn, tràn đầy uy nghiêm vô thượng.

Thanh âm rơi xuống, chỉ thấy một vị thân hình cao lớn, mười phần khôi ngô trung niên nhân chậm rãi đi tới.

"Hùng Bá, từ khi chia tay đến giờ không có vấn đề gì chứ!"

Sở Dương phi thân xuống ngựa, xông Hùng Bá ôm quyền mỉm cười.

"Bạch Y Tu La, lại là người?!"

Hùng Bá con người co lại thành to bằng mũi kim, khó có thể tin bên trong, tràn đầy rung động, tùy theo bị hấn ép xuống.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Toa Chư Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 27: Trảm Hùng Bá (1)

Trời chiều đã rơi xuống đỉnh núi, gió đêm dần lạnh.

Bái Kiếm son trang trước cửa, sát cơ chập trùng, tràn ngập đầu hiu chi ý.

Sở Dương cùng Hùng Bá đối diện đứng thẳng, hai người khí thế đều nhảy lên tới đỉnh phong, trong bọn hấn ở giữa, thổi lên một trận vô hình phong bạo, xoắn nát lá rụng, chấn đá vụn.

Thiếu nữ áo trắng, cũng chính là U Nhược đều cảm giác khí muộn, không ngừng lui lại.

Nàng vốn là Hùng Bá chi nữ, thuở nhỏ bị Hùng Bá giam cầm tại giữa hồ tiểu trúc, giống như trong lồng chim hoàng yến, mặc dù hưởng thụ vô thượng vinh quang, lại như là phạm nhân không được tự do.

Lần này thừa dịp Hùng Bá điều ra đại lượng cường giả, nàng phát hiện có thể thừa dịp, liền len lén chạy tới.

Nàng nhìn xem Sở Dương ánh mắt hết sức phức tạp, cũng biết, đây là phụ thân đại địch.

Sở Dương bạch mã, từ lâu bị Minh Nguyệt dắt đi.

"Vô Song thành thành chủ, Bạch Y Tu La, đệ tử Kiếm Thánh, Sở Dương!"

Hùng Bá gần từng chữ.

"Thiên Hạ Hội bang chủ, đệ tử Tam Tuyệt lão nhân, Hùng Bá!"

Sở Dương bình tĩnh nói.

Đây là vô hình giao phong.

Hùng Bá con người lần nữa co rút lại, rung động trong lòng, hấn là Tam Tuyệt lão nhân đệ tử, thế gian ít có người biết, không nghĩ tới trước mắt cái này không đến tuổi tròn đôi mươi thiếu niên vậy mà sáng tỏ. Đề xuống trong lòng chấn kinh, hấn âm vang nói: "Mấy năm trước, người đem nhập Thiên Hạ Hội, đem ta điều đi, sau đó trộm đi tuyệt học của ta!"

"Đây không phải là tuyệt học của người, mà là Tam Tuyệt lão nhân tuyệt học!" Sở Dương không khách khí chút nào đạo, "Tam Tuyệt lão nhân chính là sư tôn của người, thuở nhỏ đối người tiên hành bồi dưỡng, chẳng những đem Thiên Sương Quyền, Bài Văn Chương, Phong Thần Thối đều truyền cho người, coi như truyền thừa y bát, mà người ngược lại tốt, lại còn không vừa lòng, vì đạt được Tam Tuyệt lão nhân Tam Phân Quy Nguyên Khí, vậy mà không tiếc lấy độc thí sư, coi là thật ác độc."

Hùng Bá thân thể đại chấn, con người co lại thành to bằng mũi kim, lại đột nhiên ngửa mặt lên trời cười to, "Ta Hùng Bá xưng bá thiên hạ, duy ngã độc tôn, khí lượng thôn thiên, người thật sự cho rằng bằng vào một chút lời nói vô căn cứ liền có thể dao động tâm thần ta? Cũng quá khinh thường ta Hùng Bá."

Sau lưng hấn, đứng đấy hấn đại đệ tử Tàn Sương.

Tàn Sương thuở nhỏ bị Hùng Bá thu dưỡng, truyền thụ võ công, trở thành đại đệ tử, dù là như thế, Hùng Bá đều không có đem Thiên Sương Quyền

hoàn toàn phiên bản truyền thụ cho cái này đệ tử.

Tần Sương tâm tính trầm ổn, trung hậu thành khẩn, tại trong nguyên tác, dù là Hùng Bá đem hai cánh tay của hắn phế bỏ, hắn cũng không hề rời đi Hùng Bá, có thể nói tình nghĩa vô song, tại toàn bộ Phong Vân bên trong, là ít có trung hậu người.

Đối với Sở Dương nói, hắn căn bản cũng không tin tưởng, chỉ là nhìn về phía một bên khác Bộ Kinh Vân cùng Nhiếp Phong, lộ ra vẻ thống khổ.

Trừ hắn ra, còn có Thiên Tri thập nhị sát bảy người khác, bất quá mấy vị này, đều lộ ra tươi cười quái dị.

Đây chính là Hùng Bá mang tới giúp đỡ.

"Thật sao?" Sở Dương tự tin cười một tiếng, "Người Hùng Bá có chiếm đoạt thiên hạ chỉ đã tâm, đáng tiếc a, người vì tư lợi, khí lượng quá nhỏ, cái này đã chú định, người bá nghiệp khó thành."

"Không muốn phủ nhận!" Sở Dương đột nhiên quát lớn, "Không nói người sư tôn sự tình, liền nói người ba cái đồ nhi, Tần Sương thuở nhỏ bị người thu làm đồ đệ, hắn cũng là thể gian ít có trung hậu hiếu đạo người, cần cù cù miến, thay người quản lý Thiên Hạ Hội, nhưng người đây? Mà ngay cả Thiên Sương Quyền đều không có toàn bộ truyền thụ cho hắn. Chớ nói chỉ là Bộ Kinh Vân Bài Văn Chương cùng Nhiếp Phong Phong Thần Thối."

Hùng Bá trầm mặc, đây là sự thật không thể chối cãi, nếu là đối phương không có đánh cắp hắn bí tịch còn có thể phủ nhận, bây giờ lại không được.

"Người giết Bộ Kinh Vân kế phụ cả nhà, lại thu hắn làm đồ; người nhục nhã Nhiếp Phong cha Nhiếp Nhân Vương, nhưng cũng thu hắn làm đồ; cái này vốn nên là người đại khí lượng, đáng tiếc a, người lại bảo đảm lưu lại thủ đoạn, liền lộ ra khó coi." Sở Dương cười quái dị nói, "Về phần vì sao dạng này? Hùng Bá, có muốn hay không ta nói tiếp sao?"

"Đủ rồi!"

Hùng Bá nắm chặt hai nắm đấm, con ngươi bùng cháy lên hỏa diễm, hắn không biết những chuyện này đối phương là làm sao mà biết được, thậm chí rất hiển nhiên, đối phương cũng biết Nê Bồ Tát cho hắn phê ngôn.

Cái này để hắn cảm thấy sợ hãi, đã mất đi đối chuyện không chế.

"Người từng tìm Nê Bồ Tát đo lường tính toán vận mệnh, nói nói: Kim lân há lại vật trong ao, vừa gặp Phong Vân liền hóa rồng, đây là người nửa đời trước vận mệnh, cho nên người đã thu Bộ Kinh Vân cùng Nhiếp Phong vì đồ đệ, người cho rằng bọn họ là thiên mệnh người, tốt giúp người thành tựu bá nghiệp, cho dù là bọn họ là cừu nhân của người. Nhưng người cũng bảo lưu lại một tay, thậm chí sáng chế chuyện môn khắc chế Bài Văn Chương cùng Phong Thần Thối Tam Phân Thần Chỉ." Sở Dương tiếp tục nói, "Bởi vì Phong Vân tương trợ, người bá nghiệp sắp thành, lại muốn biết tuổi già vận mệnh, lại tìm đến Nê Bồ Tát cho người đo lường tính toán: Cửu tiêu long ngâm kinh thiên biến, Phong Vân tế hội thiên thủy du, thành cũng Phong Vân, bại cũng Phong Vân. Người bá nghiệp nhất định bị hai cái này đồ đệ phá hỏng, cho nên, người liền lên diệt sát hai cái này tâm tư của đồ đệ. Hùng Bá, có phải thế không?"

"Cho nên, ta nói người khí lượng quá nhỏ, nếu là ta, liền toàn lực bồi dưỡng, xem bọn hắn có thể thành hình dạng thể nào, dù là biết tất cả mọi chuyện lại như thế nào? Làm có tự tin đem bọn hắn trở tay trấn áp, mà không phải người dạng này, đã dùng lại kiên kị." Sở Dương nói, khí thế liên tục tăng lên, trái lại Hùng Bá, ngược lại khí thế từ từ suy yếu, "Vận mệnh nói người sẽ thành công, cho nên người tin tưởng; vận mệnh nói người sẽ thất bại, cho nên lại không tin vận mệnh, thậm chí đem Nê Bồ Tát đều giết đi! Hùng Bá a, người quá mức tự tư, lại quá quá nhiều nghi, không tin bất luận kẻ nào."

"Ta nói đủ!"

Hùng Bá đỏ ngầu cả mặt, cũng không tiếp tục do dự, bay người về phía Sở Dương liền công giết đi qua.

"Hùng Bá, đây chính là người, vì tư lợi, tự đại tự cuồng, duy ngã độc tôn, trong lòng chỉ có mình, thậm chí là địch người phát hiện nhược điểm của người, liền đem nữ nhi ruột thịt của mình nhốt lại. Hắc hắc, tốt một cái Hùng Bá!"

Sở Dương nhanh chóng nói, chủ động nghênh đón tiếp lấy, đồng thời quát, "Hùng Bá giao cho ta, còn lại Thiên Hạ Hội đám người, toàn bộ giết chết bất luận tội!"

"Vâng, thành chủ!"

Đoạn Lăng bọn người lên tiếng, toàn bộ vỗ giết tới.

Liền ngay cả Nhiếp Phong cùng Bộ Kinh Vân đều chủ động xuất thủ.

Đặc biệt là Bộ Kinh Vân, có thể nói đối Hùng Bá hận cực, nếu không có Sở Dương phía trước, đã sớm xuất thủ.

Nhiếp Phong trong lòng mặc dù phức tạp vạn phần, nhưng cũng không chút do dự xuất thủ, liền ngay cả bên cạnh hắn Đệ Nhị Mộng cũng theo Nhiếp Phong mà phát khởi công kích.

Khác một bên, Tần Sương cùng Thiên Tri thập nhị sát bọn người chủ động phản kích.

Đại chiến trong nháy mắt bộc phát.

Sở Dương cùng Hùng Bá trong chớp mắt va chạm hơn mười lần, vậy mà thế lực ngang nhau, bất phân cao thấp.

"Hùng Bá, bên này rộng rãi, ngươi ta quyết một cái hùng!"

Một bên giao chiến, Sở Dương một bên đem Hùng Bá dẫn tới nơi xa.

Bên này quá nhiều người, không thi triển được.

"Tốt, hôm nay không phải ta vong, Thiên Hạ Hội bị vô song chiếm đoạt, liền là ngươi chết, ta xưng bá thế gian!"

Hùng Bá đã hạ quyết tâm, vô luận trả bất cứ giá nào, đều muốn đem cái này cái trẻ tuổi không tương nổi thiếu niên chém giết, nếu không, đợi thêm cái mấy năm, còn há có công việc của hắn đường?

Hai người giao chiến, thật là cát bay đá chạy, đại địa rạn nứt, cây cối xoắn nát, cực kỳ đáng sợ, trong nháy mắt, liền đã đến vài trăm mét có hơn.

Chiến trường rộng rãi, lại không có bất kỳ cái gì giữ lại, hai vị đương thời cường giả toàn bộ bạo phát.

"Tiểu Vũ, ngươi đối phó U Nhược!" Minh Nguyệt lo lắng nhìn thoáng qua đi xa Sở Dương, ánh mắt nhất định, cao thịnh quát, "Dương Phong, ngươi đối phó Tần Suồng, Bộ Kinh Vân, Nhiếp Phong, Đoạn Lăng, Độc Cô Minh, Đệ Nhị Mộng, theo ta đem Thiên Trì thập nhị sát chém giết, sau đó vây giết Hùng Bá!"

"Tốt!"

Đám người nhao nhao đáp ứng, bắt đầu tìm kiếm đối thủ.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Toa Chư Thiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 28: Trảm Hùng Bá (2)

Bái Kiếm son trang trước cửa, Vô Song thành cùng Thiên Hạ Hội đại chiến, để đến xem tuyệt thế hảo kiếm xuất thế các phương cường giả không không khiếp sợ thất sắc.

Thiên Hạ Hội bên trong, Hùng Bá mang tới đều là thế hệ trước cường giả, từng cái thực lực cường đại, kinh nghiệm phong phú, tàn nhẫn vô tình. Trái lại Vô Song thành bên này, liền mười phần quý dị, đại bộ phận đều hết sức trẻ tuổi, không đến tuổi tròn đôi mươi, trong đó còn có hai cái là Hùng Bá đệ tử.

Bọn hắn biểu hiện ra thực lực, triệt để chấn kinh người quan chiến.

"Đây chính là Vô Song thành đáng sợ sao?" Ngao Thiên thần sắc ngốc trẻ, "Bọn hắn mỗi một cái, đều không có ta tuổi tác lớn, mà tu vi, lại vượt qua ta, đợi một thời gian sẽ đạt tới loại trình độ nào?"

"Sẽ chiếm đoạt thiên hạ!" Kiếm Ma cũng chấn kinh dị thường, một cái Sở Dương thì cũng thôi đi, chỉ có thể nói là trăm năm thậm chí ngàn năm khó gặp một lần kỳ tài, nhưng mà Độc Cô Minh bọn người đâu? Cũng chỉ là so với hắn cái này tuổi trên năm mươi cường giả tuyệt thế hơi kém một bậc mà thôi, nếu là đợi thêm cái tam mươi năm, hắn tuyệt đối không phải là trong bọn họ tùy ý một cái đối thủ.

Dù là gian trá Kiếm Tham, cũng không ngừng nhếch miệng.

"Chúng ta đây?"

Ngao Thiên không cam lòng nói.

"Chúng ta?" Kiếm Ma con ngươi nhú lại, lẩm bẩm đạo, "Đây có lẽ là một cơ hội, không phải sao?"

"Sự phụ, ý của ngươi là?" Ngao Thiên thần sắc đại chấn.

"Nếu là bọn họ lưỡng bại câu thương?" Kiếm Ma mím môi.

Ngao Thiên con mắt đột nhiên vừa mở, lộ ra dã vọng, "Sự phụ, ngươi qua bên kia, tìm cơ hội, ta ở chỗ này, chờ kết quả. Nếu là trời cao chiếu cố chúng ta, thiên hạ này....!"

Nói đến đây, trái tim của hắn "Phanh phanh" trực nhảy.

"Tốt!"

Giờ khắc này, Kiếm Ma cũng dâng lên tranh bá tâm tư, khẽ gạt đầu, thả người mà đi, tiến đến Sở Dương cùng Hùng Bá đại chiến chỗ, tiến hành quan chiến, tìm cơ hội.

Kiếm Ma vừa vừa rời đi, một bên khác liền chạy như bay đến mười ba vị người áo đen, bọn hắn từng cái nhuộm máu, sát khí bùng bùng, đi vào về sau, liền gia nhập vây công Thiên Trì Thất Sát trong đội ngũ.

"Máu một, năm người khác đâu?"

Minh Nguyệt liếc nhìn một chút, vội vàng hỏi thăm, nàng sớm đã nhận được tin tức, lần này Huyết Vệ tổng cộng tới mười tám vị, mà trước mắt cũng chỉ có mười ba người, thiếu đi năm cái.

"Bị giết!"

Nó bên trong một người áo đen trả lời.

"Các người mười tám cái, ba cái tiên thiên, còn lại đều là hậu thiên viên mãn, còn có người bị giết?"

Minh Nguyệt gạt nài cả mình.

"Đừng phải Thiên Hạ Hội bốn cái Tiên Thiên cường giả!"

Máu một đơn giản đáp.

"Bốn cái tiên thiên?" Minh Nguyệt ngược lại rút ngụm khí lạnh, "Tốt một cái Hùng Bá, lại còn có ẩn tàng, bất quá hôm nay cũng đến đây chấm dứt. Giết!"

Mười ba cái Huyết Vệ gia nhập, triệt để đem Thiên Trì Thất Sát đánh vào tuyệt vọng vực sâu.

Ngao Thiên nhìn thấy Huyết Vệ đến đây, nhìn thấy bọn hắn bộc phát chiến lực, nhìn thấy bọn hắn không sợ sinh tử tàn nhẫn, triệt để sợ hãi: "Tốt một cái Vô Song thành, tốt một cái Bạch Y Tu La, vậy mà huấn luyện được nhiều cường giả như vậy? Hắn là làm sao làm được? Hùng Bá mang tới người xong, triệt để xong. Liền ngay cả Hùng Bá chỉ sợ cũng... Dù cho Bạch Y Tu La bị Hùng Bá giết chết, lại thế nào đối phó những người này?"

Vừa mới dâng lên dã vọng, liền bị đánh chìm đáy cốc.

Hắn không cam lòng nắm chặt nắm đấm, "Không đúng, còn có một tuyến khả năng, lấy sư phụ tu vi, lại thêm ta sắp lấy được tuyệt thế hảo kiếm, nếu là có thể giết Sở Dương cùng Hùng Bá, nhất định có thể trấn áp thiên hạ, duy ngã độc tôn!"

Một bên khác, Sở Dương cùng Hùng Bá tại trên ngọn cây không ngừng di động, đồng thời va chạm.

Hai người bọn họ thi triển công pháp hoàn toàn tương tự, Thiên Sương Quyền đối Thiên Sương Quyền, Bài Vân Chương đối Bài Vân Chương, Phong Thần Thối đối Phong Thần Thối, Tam Phân Thần Chi đối Tam Phân Thần Chi.

Giống nhau như đúc công pháp, đồng dạng cường đại.

"Lúc này mới ngắn ngủi thời gian mấy năm, vậy mà đem Tam Tuyệt tu luyện tới loại trình độ này, ngộ tính của người coi là thật đáng sợ!"

Hùng Bá là thật chấn kinh.

Hắn không tưởng tượng nổi, thế gian tại sao có thể có bậc này thiên tài, mười mấy tuổi liền có thể cùng hắn cái này tuổi gần năm mươi cường giả chiến cái tương xứng, hay là lấy tuyệt học của mình đối phó mình.

"Quá khen!"

Sở Dương lên tiếng, hiển nhiên, hắn còn có dư lực.

"Thì tính sao, hôm nay người cũng hẳn phải chết không nghi ngờ!"

Hùng Bá lạnh hừ một tiếng, liền là một chiêu cấp tốc, đây là Tam Phân Thần Chi một chiêu, phối hợp với Phong Thần Thối, đem uy có thể phát huy đến cực hạn.

"Thật sao? Nhìn xem rốt cục ai chết ai sống?"

Sở Dương trong chớp lát biến chiêu, liền tựa như phục chế đồng dạng, lần nữa cùng Hùng Bá đụng vào nhau, cuốn lên kinh khí, đem chung quanh cây cối toàn bộ chấn vỡ, cành lá loạn vũ.

Nơi xa, Kiếm Ma đã đến đến, khi thấy hai người va chạm lúc, liền là chấn động.

"Hùng Bá quả nhiên không hổ là Hùng Bá, loại thủ đoạn này, sức chiến đấu cỡ này, không phải ta có khả năng địch vậy!" Kiếm Ma trong lòng suy nghĩ, "Càng đáng sợ hay là Vô Song thành thành chủ Bạch Y Tu La, vậy mà thật đem Hùng Bá công pháp toàn bộ học, còn có thể phát sau mà đến trước cùng Hùng Bá thi triển hoàn toàn tương tự, tiến hành chống lại, không rơi mảy may hạ phong, đây càng thêm đáng sợ a!"

"Cái này Bạch Y Tu La, đợi một thời gian, lại chính là một cái thần thoại Vô Danh!" Hắn thậm chí thấy được càng đáng sợ một tầng, "Hắn một mực không có thi triển tự thân tuyệt học, có phải là vì dùng Hùng Bá đến tôi luyện mình đi!"

"Hùng Bá nhất định phải chết!" Kiếm Ma hít sâu một hơi, đè xuống trong lòng sát cơ, "Cái này Vô Song thành thành chủ, Bạch Y Tu La, Sở Dương, càng phải chết!"

Bá...!

Sở Dương cùng Hùng Bá va chạm lần nữa ba mươi hai lần, bọn hắn đã rời xa Bái Kiếm sơn trang, tại màn đêm sắp xảy ra trước, diễn ra tất nhiên oanh động vô lâm một trận chiến.

"Sở Dương, ngươi quả nhiên đáng sợ!" Hùng Bá bỗng nhiên lui lại, thét dài một tiếng, khí tức đột nhiên kéo lên một mảng lớn, "Ngươi trộm đi ta Tam Tuyệt, trộm đi ta Tam Phân Thần Chỉ, nhưng ngươi có thể trộm đi ta Tam Phân Quy Nguyên Khí sao?"

"Ngươi đã dung hợp?"

Sở Dương thần sắc đại chấn.

"Ta lĩnh hội mấy chục năm, chỉ kém lâm môn một cước, lúc đầu cái này là chuẩn bị chuẩn bị cho Phong Vân một món lễ lớn, bây giờ vừa vận dùng ở trên thân thể ngươi!"

Hùng Bá tay phải một nắm, trong lòng bàn tay xuất hiện một cái khối không khí, trái tay vỗ một cái, cũng xuất hiện đồng dạng quang mang, hắn hướng phía trước bỗng nhiên hất lên, khí kinh mau chóng đuổi theo, nhanh chóng như lưu tinh, trong chớp mắt đã đến Sở Dương trước người.

"Đây chính là Tam Phân Quy Nguyên Khí sao?"

Sở Dương con ngươi co rút lại, phía sau trường kiếm một trận minh âm, đột nhiên nhảy ra ngoài, rơi trong tay, cổ tay khẽ đảo, chính là từng đạo kiếm quang, đem Tam Phân Quy Nguyên Khí lẳng không bỏ ra, thân thể hơi chấn động một chút.

"Đây chính là Tam Phân Quy Nguyên Khí?" Ngăn trở về sau, Sở Dương hơi sững sờ, liền cười nhạo nói, "Ba loại chân khí quán giao như một, nhìn như một thể, cũng là bị ngươi cưỡng ép dung hợp, bên trong lẫn nhau xung đột, ngươi cũng chỉ là miễn cưỡng vì đó thôi."

Hùng Bá sắc mặt khó coi, "Thì tính sao, làm theo giết ngươi!"

Hai tay của hắn đẩy ra, ba loại chân khí dâng lên mà ra, Bài Sơn Đảo Hải, dập tắt hết thảy.

"Đồng dạng!" Sở Dương lạnh hừ một tiếng, khinh thường nói, "Nếu là ngươi thật có thể đem ba loại chân khí hoàn toàn dung hợp, không phân khác biệt, trở thành Tam Phân Quy Nguyên chân khí, ngươi cũng tất nhiên sẽ tiến vào tông sư chi cảnh, bây giờ sao? Chỉ là nửa bước mà thôi!"

"Đã nhìn thấu lai lịch của ngươi, cũng không có tất muốn tiếp tục dây dưa tiếp!"

Sở Dương hét lớn một tiếng, liền triển khai Thánh Linh kiếm pháp, đem đầy trời Tam Phân Quy Nguyên chân khí phá vỡ, hướng phía Hùng Bá giết tới.

"Kiếm Thánh Thánh Linh kiếm pháp!"

Hùng Bá nghiêng răng nghiêng lợi, lần thứ nhất cùng Sở Dương lúc đối chiến, hắn không có nhận ra, hiện tại làm sao không biết.

Hưởng dự thiên hạ Thánh Linh kiếm pháp, có thể cùng vô lâm thần thoại chống lại kiếm pháp tuyệt học, để trong lòng của hắn phi thường bất an.

Bá bá bá...!

Lần này, hai người toàn bộ bạo phát tất cả uy năng, kiếm khí bay ra hơn mười mét có hơn, khai sơn phá thạch, trên mặt đất vỡ ra từng đạo thật dài lỗ hổng, không gì không phá.

Hùng Bá càng thêm bá đạo, một chương xuống dưới, phương viên mấy mét bên trong hết thảy toàn bộ bị phá hủy.

Bóng đêm giáng lâm, thỏ ngọc sắp dâng lên.

Gió mát phát phơ, lại ép không hạ trong lòng xao động.

Sở Dương trong tay Vô Song kiếm đột nhiên tăng tốc, Thánh Linh kiếm pháp cùng không hiểu gia pháp giao thế sử dụng, như linh dương mọc sừng, không có dấu vết mà tìm kiếm, tùy ý một kiếm, liền cực kỳ tinh diệu, đem Hùng Bá triệt để áp chế xuống.

"Không hiểu thấu!"

Sở Dương hai mắt nhú lại, xuất kỳ bất ý, công lúc bất ngờ, một kiếm này lấy không thể tưởng tượng nổi phương thức xuất hiện tại không thể có thể xuất hiện phương vị, đâm về phía Hùng Bá trái tim.

"Cái gì?"

Hùng Bá kinh hãi, né người sang một bên, miễn cưỡng tránh khỏi, nhưng cũng chặt vật phi thường.

"Chính là lúc này!" Sở Dương con người co rút lại, quanh thân sát khí đột nhiên ngưng tụ cùng một chỗ, hóa nhập trường kiếm bên trong, thi triển ra vừa mới học được Tu La Kiếm pháp bên trong một thức, "Nhân Gian Trảm Luân!"

Một kiếm ra, sát khí mãnh liệt, vạn vật tàn lụi, Nhân Gian Trảm Luân.

Đã vượt ra phạm tục, hủy diệt hết thảy.

Hùng Bá bị sát khí chấn nhiếp, không khỏi vì đó ngẩn ngơ, đang muốn tránh tránh đã không còn kịp rồi, miễn cưỡng hất đầu, nghiêng nghiêng thân thể.

Phốc phốc...!

Vô Song kiếm không có vào Hùng Bá trên ngực trái, mũi kiếm từ sau đâm ra hiện.

Nếp xưa đang muốn thôi động kiếm khí, xoắn nát Hùng Bá nội tạng, chợt cảm thấy nguy cơ, hướng bên cạnh bỏ nhào về phía trước, một đạo kiếm khí hiểm hiểm từ bả vai bên cạnh xẹt qua, thậm chí đem quần áo đều cắt đứt một đường vết rách.

Thừa dịp công phu này, Hùng Bá rút lui mà đi.

"Kiếm Ma, người muốn chết!"

Sở Dương nhìn lại, phát hiện Kiếm Ma tiếp tục hướng hấn phát ra đoạn mạch kiếm khí, lại cảm ứng được Hùng Bá phi tốc đi xa, lúc này nổi giận, sát cơ ngập trời.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Toa Chư Thiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 29: Trảm Hùng Bá (3)

Kiếm Ma đi vào biên giới chiến trường, một mực đứng xa xa nhìn, đối hai vị này cường giả, hấn lên tất sát tâm tư. Nhưng vô luận là Hùng Bá hay là Sở Dương, tại tu vi thượng, đều vượt qua hẳn, chỉ có thể chờ đợi lưỡng bại câu thương cơ hội.

"Hùng Bá lại còn có ẩn tàng, Tam Phân Quy Nguyên Khí? Quả thật là đáng sợ, chỉ sợ ta đều tiếp không được mấy chiêu."

"Vô Song thành chủ cũng bạo phát, Thánh Linh kiếm pháp? Còn có, không phải là Vô Danh không hiểu kiếm pháp? Thân kiếm hai nhà chi trường, chuyển đổi ở giữa, không có chút nào vướng víu, tự nhiên mà vậy, không có dấu vết mà tìm kiếm, thật là đáng sợ lĩnh ngộ, thật kinh người tư chất. Đợi một thời gian, ai còn có thể chế trụ hắn?"

"Hùng Bá vậy mà không địch lại, bị áp chế."

"Cái này lại là cái gì kiếm pháp, thật kinh người sát khí, thật là khủng khiếp uy năng, Hùng Bá muốn hỏng việc!"

"Hùng Bá lại bị một kiếm xuyên ngực!"

"Cơ hội tốt, lúc này, Sở Dương tất nhiên đem toàn bộ tâm thần chú ý trên người Hùng Bá!"

Kiếm Ma rốt cục chờ đến cơ hội.

Suy nghĩ chuyển động ở giữa hấn liền đã phi thân nhào tới, ngón tay một điểm, chính là tuyệt học của hắn đoạn mạch kiếm khí, không màu vô hình, nhanh chóng tuyệt luân, điểm hướng về phía Sở Dương cái ót.

"Đem Sở Dương giết chết, trọng thương Hùng Bá, ta cũng tất nhiên có thể giết chết, đến lúc đó lấy Bái Kiếm sơn trang lực lượng, chiếm đoạt Vô Song thành cùng Thiên Hạ Hội, sau đó sắp tới tôn làm hoàng đế, ta chính là cái này thiên hạ vô thượng vương giả. Hắc hắc, đến lúc đó Ngao phu nhân còn có thể nào đào thoát lòng bàn tay của ta, tất nhiên để hắn ngoan ngoãn nằm ở trên giường, mà không phải hiện tại để cho ta không chỗ ra tay!"

Kiếm Ma nghĩ tới chỗ đắc ý, khóe miệng lộ ra tiểu dung, nhưng mà tiếp theo trong nháy mắt, thần sắc hắn cứng đờ.

Thất bại!

Vậy mà không có đánh lên thành công.

Ngược lại rước lấy Sở Dương lửa giận.

"Kiếm Ma, lại dám đánh lên ta, nguoi thật to gan!"

Sở Dương triệt để bạo nộ rồi, lại nhìn một chút đi xa Hùng Bá, trông mắt hơi híp, hung quang bùng lên, phi thân thẳng hướng Kiếm Ma, vừa ra tay chính là Kiếm Nhị mươi.

"Không được!"

Kiếm Ma lúc này sợ hãi, xuất thủ ngăn cản, lại bị một kiếm bức lui.

"Kiếm lửa Vô Danh!"

Sở Dương kiếm quang nhất chuyển, liền tại Kiếm Ma trên bờ vai lưu lại một đạo vết thương.

Một chiêu này chính là Vô Danh khi còn bé, gặp đồng môn sư huynh đùa giỡn một nữ tử, lên cơn giận dữ, sử xuất một kiếm chiêu đem đánh bại, về sau đem chiêu này dung nhập không hiểu kiếm pháp, tức kiếm lửa Vô Danh, lấy giận mà phát, lực công kích cực kỳ cường đại.

"Vô Song thành chủ, dừng tay, đuổi mau dừng tay!"

Kiếm Ma không kịp phong bế vết thương, miễn cưỡng ngăn cản, đồng thời cao giọng quát, tràn đầy lo lắng, còn có một vẻ hoảng sợ.

"Hắc hắc, sau khi đánh lên ta, còn muốn để cho ta dừng tay? Kiếm Ma, ta sẽ để cho nguoi ngu xuẩn hành vi trả giá đắt!"

Sở Dương nói, một chiêu kiếm hai mươi mốt, kếm chút đem Kiếm Ma cánh tay gọt sạch.

Kiếm Ma toàn thân lớn rung động, cảm thấy thâm hàn sát cơ, nội tâm hoảng sợ.

Vừa rồi quan chiến chỉ là cảm giác Sở Dương cường đại, bây giờ cùng nó đối chiến, mới chính thức cảm giác đối phương kinh khủng, đem mình hoàn toàn ngăn chặn, không có chút nào năng lực phản kháng, chỉ có thể miễn cưỡng chống đỡ.

"Thành chủ dừng tay, ta nguyện ý dâng lên Bái Kiếm sơn trang làm bồi tội, đứng, còn có tuyệt thế hảo kiếm, cùng một chỗ toàn bộ giao cho trong tay thành chủ. Ta cũng nguyện ý trở thành thành chủ tay hạ một tên lính quèn, vì thành chủ chinh chiến thiên hạ."

Kiếm Ma nào có tôn nghiêm cường giả, ăn nói khép nép, khiêm nhiên chính là một cái hèn mọn tiểu nhân.

"Hắc! Dù cho nguoi đầu nhập vào, ta sao lại dám thu? Người khác không biết lai lịch của nguoi, ta lại làm sao không biết? Vì chiếm lấy Ngạo phu nhân, nguoi liền đem Bái Kiếm sơn trang chủ chém giết, hiện tại tính mệnh lọt vào uy hiếp, liền đem toàn bộ Bái Kiếm sơn trang dâng ra. Vô tình vô nghĩa, tâm tư ác độc, lòng lang dạ thú, lại há có thể lừa gạt đến ta?"

Sở Dương sớm liền phát hiện Kiếm Ma đáy mắt chỗ sâu tích chứa sát cơ, mĩa mai một câu, một chiêu không hiểu thấu liền đâm vào dũng khí mất sạch Kiếm Ma trái tim bên trong.

"Nguoi, nguoi...!"

Kiếm Ma dùng nguyên rủa ánh mắt ngón tay Sở Dương, lại nhanh chóng không có sinh cơ.

Sở Dương rút ra Vô Song kiếm, chính muốn ly khai, trong lòng hơi động, một kiếm đẩy ra Kiếm Ma quần áo, lộ ra một quyển sách nhỏ, nhìn thấy phía trên đoạn mạch kiếm khí bốn chữ lớn, hơi ngoài ý muốn, "Thật đúng là tùy thân mang theo bí tịch."

Hơi lật xem, ngoại trừ đoạn mạch kiếm khí phương pháp tu luyện bên ngoài, còn có Kiếm Ma phê bình chú giải cùng cảm ngộ.

"Muốn để đoạn mạch kiếm khí tiến thêm một bước sao? Cũng trách không được mang theo trong người, tốt tùy thời lật xem, viết xuống tâm đắc cảm ngộ."

Sở Dương giật mình, thăm dò trong ngực về sau, quay người liền hướng Hùng Bá đào tẩu phương hướng đuổi tới.

Như linh viên nhảy vọt, tại trong rừng cây linh xảo nhảy vọt, lại như đại bàng giương cánh, tung người một cái, chính là hơn mười mét có hơn, Sở Dương đem thân pháp thi triển đến cực hạn.

"Hùng Bá đã bị ta trọng thương, tất nhiên trốn không xa."

Đối với Hùng Bá, hấn lên tất sát tâm tư.

Hùng Bá một khi bỏ mình, hấn lấy bá đạo chi pháp khổng chế Thiên Hạ Hội tất nhiên sụp đổ, lại thêm có Bộ Kinh Vân cùng Nhiếp Phong phụ trợ, chiếm đoạt Thiên Hạ Hội cũng không khó khăn.

Chờ hết thầy chinh hợp về sau, thu thập thiên hạ tài nguyên, hảo hảo lắng đọng một phen, đột phá tông sư chi cảnh, đến lúc đó liền tiến về hoàng thành, để chí tôn nhường ngôi, liền có thể quân lâm thiên hạ.

Sở Dương cũng có được dã vọng, nghĩ nếm thử chí tôn tư vị, cứ việc hứng thú không quá lớn. Nhưng mà vị trí kia, dù sao cũng là nam nhân hướng tới.

Bá...!

Vượt qua rừng cây, phía trước xuất hiện một mảnh rừng đá, Sở Dương đột nhiên dừng bước, mắt nhìn phía trước, lộ ra vẻ không hiểu.

Tại trước mặt hấn ba mươi mét có hơn, có một khối cao năm sáu mét cột đá, Hùng Bá chính đứng ở phía trên, trước ngực dính đầy máu tươi, sắc mặt tái nhợt, lại hết sức bình tĩnh.

"Người rốt cục đuổi tới."

Hùng Bá thanh âm rất lạnh nhạt, nhưng ý nguyên tràn ngập đặc hữu bá khí.

"Người làm sao không trốn rồi?"

Sở Dương từng bước một đi qua, đem cảm ứng thời phát đến lớn nhất, hấn cũng không muốn đến tới hậu quan đầu lật thuyền trong mương.

"Ta vì sao phải trốn?"

Hùng Bá mỉm cười, mười phần tự tin.

"Không trốn? Lấy trạng thái trước mặt của người như thế nào đối mặt ta? Hấn phải chết không nghi ngờ!"

Sở Dương khẳng định nói.

Ha ha ha...!

Hùng Bá đột nhiên ngửa mặt lên trời cười to, lại đánh rách cả toi vết thương, một trận ho khan, khóe miệng cũng chảy ra máu tươi, "Hấn phải chết không nghi ngờ? Không, không phải ta, mà là người!"

"Không thể không thừa nhận, Vô Song thành chủ, đệ tử Kiếm Thánh, Bạch Y Tu La, Sở Dương tư chất người nghịch thiên, tuyệt đối không thua tại võ lâm thân thoại Vô Danh, nếu để cho người tiếp tục trưởng thành tiếp, liền là siêu việt Vô Danh cũng có thể. Đáng tiếc a, thiên hạ này không cần thiên tài, người nhất định chết yếu nơi đây."

"Hùng bang chủ nói rất đúng, người nhất định phải chết ở chỗ này!"

Cột đá đằng sau, đi tới một vị trung niên. Người mặc bó sát người áo đen, mặt mũi lãnh khốc, má trái bên trên có một vết sẹo, ánh mắt bên trong hung quang không ngừng lấp lóe, trên lưng công một đao một kiếm.

Nhất làm cho Sở Dương khiếp sợ là, đối phương khí tức mạnh, vậy mà ả ả để hấn hít thở không thông, hiển nhiên, đây là một vị tông sư cường giả.

Ngoại trừ Vô Danh cùng Kiếm Thánh bên ngoài, đây là hấn lần đầu đụng phải tông sư.

"Người là Phá Quân!"

Não hải linh quang lóe lên, Sở Dương thốt ra, sau đó liền càng thêm chấn kinh, đồng thời liên quan tới Phá Quân hết thầy cũng xuất hiện trong đầu.

Phá Quân người này, hung ác tàn khốc, lạnh lùng vô tình, vì đạt được mục đích dùng bất cứ thủ đoạn nào, chính là chân chính độc ác hạng người.

Hấn là Kiếm Tông tông chủ Kiếm Tuệ chi tử, thuở nhỏ thông minh, thiên tư tuyệt đỉnh, đáng tiếc kém hấn sư đệ Vô Danh một bậc. Tại lúc ở trong tông, liền cùng Vô Danh ma sát không ngừng, sinh lòng khoảng cách, thậm chí giết cùng Vô Danh giao hảo đại sư huynh Thần Phong, triệt để chọc giận Vô Danh.

Kiếm Tuệ muốn đem Vạn Kiếm Quy Tông truyền xuống, tại Phá Quân cùng Vô Danh trong hai người tiến hành chọn lựa, lúc ấy cũng mời Kiếm Hoàng, Độc Cô Nhất Phương bọn người quan chiến.

Phá Quân cùng Vô Danh một trận chiến, tiếc bại, lúc ấy Vô Danh muốn mượn cơ hội giết chết Phá Quân. Tông chủ Kiếm Tuệ tâm hệ ái tử, liền đem Vô Danh bát sư chi lễ một khối ngọc bội ném ra, tiến hành ngăn cản. Không đặt tên là sư đồ tình nghĩa, kịp thời biến chiêu, nhưng cũng bị Vô Danh lấy một chiêu "Danh bất hư truyền" ở bên trái trên mặt lưu lại một đao vĩnh không tiêu diệt vết sẹo.

Đồng thời, Kiếm Tuệ lấy Hồi Thiên Băng Quyết băng phong luận võ chi địa.

Phá Quân sau khi trốn đi, vì cho hả giận, liền giết Vô Danh vợ Tiểu Du. Không lâu sau đó, hắn cứu Nhan Doanh, đồng thời đi xa Đông Doanh, lấy Nhiếp Phong chỉ mẫu Nhan Doanh trao đổi Tuyệt Vô Thần tuyệt học Sát Phá Lang.

Lại lấy được hai kiện hung binh, một là Thiên Lang kiếm, một là Thiên Nhận đao, cùng thuộc thần binh đương thời.

Lần này trở về, cũng là vì trả thù Vô Danh.

Chỉ là Sở Dương nghĩ không ra, Phá Quân làm sao lại sớm như vậy trở về, lại thế nào đột nhiên xuất hiện nơi này, còn cứu được Hùng Bá, chỉ có thể quy kết hẳn nhiều loạn kịch bản, đưa tới biến cố.

Nhìn xem Phá Quân, cảm thụ hắn bạo ngược sát cơ, Sở Dương tâm chìm đáy cốc.

"Ngươi vậy mà biết ta?" Phá Quân hơi sững sờ, "Là Vô Danh nói cho ngươi đi! Tuổi còn nhỏ, có thể chiến thắng Hùng Bá, thiên tư cao tuyệt, thế gian hiếm thấy, không thua lão tử năm đó, liền là Vô Danh cũng chưa chắc tốt hơn ngươi."

Sở Dương không có phủ nhận, mà chỉ nói: "Phá Quân tiền bối, hẳn là ngươi muốn tương trợ Hùng Bá? Lấy tư cách của ngươi, dù là Thiên Hạ Hội lại lớn, cũng hẳn là không vào ngươi mắt mới đúng."

Trên trụ đá Hùng Bá khoe miệng giật một cái.

"Cái kia là đương nhiên." Phá Quân ngược lại hai tay chấp sau lưng, hét thây tất cả đều nằm trong lòng bàn tay, ngao nghể nói, "Trong núi không lão hồ hầu từ xưng đại vương, nho nhỏ Thiên Hạ Hội, cũng chỉ có thể tại trong thế tục phạm trần xưng hùng. Còn tương trợ Hùng Bá? Hắc, hẳn được từ Tam Tuyệt lão nhân Tam Tuyệt công pháp không tệ, còn có Thiên Hạ Hội thu thập đông đảo võ học, đối ta có chút tác dụng."

"Lấy tu vi của ngươi, lấy thực lực của ngươi, hẳn là chường mắt những cái kia!"

Sở Dương lắc đầu, không tin nói.

"Hảo tiểu tử, đối ta còn thực sự là hiểu rõ!" Phá Quân càng thêm ngoài ý muốn, "Ngươi lại đoán xem, ta đến tới cùng vì cái gì tương trợ hắn?"

"Vì đối phó Vô Danh!"

Sở Dương không chút nghĩ ngợi nói.

Ba ba ba...!

Phá Quân vỗ tay, "Ngươi thật hiểu rất rõ ta. Muốn ta Phá Quân, vì đối phó Vô Danh, phiêu bạt nửa đời, bây giờ rốt cục có cơ hội, há có thể từ bỏ? Huống chi, ngươi e rằng tên không hiểu kiếm pháp, cũng coi như truyền nhân của hắn, thực lực lại không kém, tự nhiên muốn trước diệt đi, tránh khỏi về sau đuôi to khó vậy!"

"Không có nói chuyện?"

Sở Dương hít sâu một hơi.

"Đàm? Ngươi có tư cách gì?"

Phá Quân nói, rút ra phía sau Thiên Nhận đao, lẳng không một đao bổ xuống, giống như có thể đem thương thiên một phân thành hai. Bạo ngược sát khí, uy thế cường đại, để Sở Dương cảm giác hô hấp khó khăn, toàn thân run rẩy.

"Mở cho ta!"

Sở Dương bị khơi dậy chiến ý, trực tiếp liền là một chiêu kiếm hai mươi hai, lại bị Phá Quân một đao cho bổ bay ra ngoài.

"Thật mạnh!"

Ho nhẹ hai tiếng, hóa giải trong lồng ngực chấn động, Sở Dương con ngươi co lại thành to bằng mũi kim.

"Tu vi không tệ, nhìn ngươi có thể tự nhiên ở lão tử mấy đao!"

Phá Quân một bước một đao, ngang ngược bá đạo, sát cơ vô tận, đem Sở Dương không ngừng đánh lui, thậm chí khoe miệng đều rung ra máu tươi.

"Không hiểu thấu!"

Sở Dương tránh thoát một đao, kiếm quang lóe lên, đâm về phía Phá Quân cổ họng.

"Loại kiếm pháp này muốn đối phó ta?"

Phá Quân xùy cười một tiếng, tùy tiện né tránh, nào biết Sở Dương kiếm pháp biến đổi, liền là một chiêu Nhân Gian Trảm Luân, để hắn có chút giật mình, nhanh chóng rút lui hơn mười mét mới né tránh.

Bá...!

Bắt lấy cơ hội này, Sở Dương quay đầu bước đi, đem Phong Thần Thối thi triển đến cực hạn, tại trên ngọn cây liên tiếp chớp động, đảo mắt chính là trăm mét có hơn, thật như trong gió chỉ thần, phiêu miểu không dấu vết.

"Đó là cái gì kiếm pháp?"

Phá Quân lúc này mới cẩn thận dư vị, trong lòng chấn kinh, nếu là một cái đồng dạng thực lực đối thủ cho hắn như thế một kiếm, nói không chừng liền sẽ thụ thương.

Con mắt hí hí, nhìn về phía Sở Dương đảo tảo phương hướng, âm thanh lạnh lùng nói: "Nghĩ từ trong tay của ta đảo tảo? Vọng tưởng!"

"Hùng Bá, giết tiểu tử kia, ta liền đến Thiên Hạ Hội tìm người!"

Phá Quân dứt lời, bay lên không, hướng phía Sở Dương đuổi tới.

Liên tiếp tốc độ cao nhất chạy cách xa trăm dặm, dù là lấy Sở Dương tu vi cũng có chút không kiên trì nổi, nhưng cảm nhận được sau lưng sát cơ, cắn răng một cái, tiếp tục chạy trốn.

Hắn cách xa Bái Kiếm sơn trang phương hướng, nếu không, nếu là dẫn đi qua, không thông báo tạo thành nhiều ít thương vong.

"Đáng chết, làm sao đến đoạn nhai chỗ!"

Phía trước là một chỗ sườn đồi, mây trắng phiêu miểu, không biết bao sâu, để Sở Dương sắc mặt hoàn toàn thay đổi.

Quay đầu nhìn lại, Phá Quân thân ảnh càng ngày càng gần, cắn răng một cái, liền làm quyết định.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Toa Chư Thiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 30: Thiên Vũ đại lục chi truy sát

Sở Dương kịch liệt run rẩy, sắc mặt trắng bệch, tâm thần hồi hộp tới cực điểm.

Vừa rồi hắn bị Phá Quân truy sát, phía trước không đường, liền cầu thông trong đầu Thanh Đồng môn, lưu quang lóe lên, hắn cũng cảm giác thân thể của mình bị phân giải thành ức vạn vụn hạt bụi nhỏ hạt tròn, giống như Xuyên Toa Chư Thiên vạn giới, xem lượt ức vạn thời không, vượt qua thời gian trường hà, tòng mệnh vận bên trong rút ra đi ra, sau đó phân giải thân thể hội tụ cùng một chỗ, lần nữa hình thành thân thể hoàn chỉnh.

Có sinh đến chết, có từ đến sinh, xa so với lúc trước tiến vào Phong Vân thế giới tới phải mạnh mẽ, đơn giản liền là một trận luân hồi.

Tuyết trắng trên quần áo nhuộm điểm điểm vết máu, trên lưng cồng vô kiếm, trong tay phải y nguyên nắm Vô Song kiếm, bên hông trong túi tiền có từng khóa kim đầu cùng bảo thạch, trong ngực còn cất đoạn mạch kiếm khí võ học.

Không có bất kỳ cái gì khác biệt.

Thật dài phun ra một ngụm trọc khí, Sở Dương mới khôi phục lại, chung quanh là bãi sông, loạn thạch thành đồng, phía trước là một dòng sông, tại dưới chân hắn còn có mảng lớn vết máu.

"Cái này liền trở lại rồi? Thiên Vũ đại lục?"

Sở Dương lần nữa dư vị vừa rồi biến hóa, đối trong đầu Thanh Đồng môn mới chính thức dâng lên vô hạn kính sợ, đồng thời cũng minh ngộ tới, cái này Thiên Vũ đại lục, mới đi qua một canh giờ mà thôi. Lại muốn thông qua Thanh Đồng môn xuyên thẳng qua thế giới, liền phải chờ một tháng sau mới có thể.

Đi đến mép nước, cúi đầu xem xét, khuôn mặt không có biến hóa, đang cùng lúc trước lúc rời đi "Sở Dương" hoàn toàn nhất trí, đương nhiên về thần thái vẫn còn có chút khác biệt.

Sở Dương lỗ tai giật giật, nghe được bên cạnh trong rừng cây truyền đến động tĩnh, năm đó ký ức lập tức xông lên đầu. Hắn còn nhớ rõ, lúc ấy sau khi trùng sinh, liền phát hiện không trung có một đầu chim truy tung phát hiện tung tích của hắn, trong tuyệt vọng, liền thông qua Thanh Đồng môn tiến nhập Phong Vân thế giới.

Bây giờ đi qua một canh giờ, hiển nhiên, truy sát chỉ người đã chạy tới.

"Chiếm thân thể người, gánh nhân quả của người, Sở Dương ta, chắc chắn cừu nhân chém tận giết tuyệt, một tên cũng không để lại!"

Phong Vân thế giới vài chục năm, thường thấy giết chóc, sớm đã vững tâm như sắt.

Tay cầm Vô Song kiếm, đi tới.

Bá bá bá...!

Hồ hấp ở giữa, năm cái người áo đen xuất hiện trước mắt.

"Sở gia dư nghiệt, đem hãn cầm xuống, tiến hành khảo vấn!"

Sau khi nhìn thấy Sở Dương, chính giữa người áo đen vung tay lên, ra lệnh. Mặt khác bốn cái người áo đen lập tức xông tới, phân trái phải trước sau, trước đem Sở Dương vây khốn ở giữa, sau đó mới ra tay.

Sở Dương cười lạnh, cổ tay chuyển một cái, lưỡi kiếm liền cắt đứt bốn cái người áo đen gân tay. Không chờ bọn họ vũ khí trong tay rơi xuống, lại là một chiêu kiếm tám, phun ra kiếm khí, cắt đứt gân chân.

Bốn cái người áo đen kêu thảm té ngã.

"Hậu thiên viên mãn!" Sở Dương nhìn lướt qua ngã trên mặt đất bốn cái người áo đen, đem ánh mắt ném đặt ở người thứ năm trên thân, "Cảnh giới Tiên Thiên. Các người đến cùng lai lịch ra sao? Vì sao giết Sở gia ta cả nhà?"

"Người thật là Sở gia dư nghiệt? Làm sao sẽ mạnh như vậy?"

Cái thứ năm người áo đen trong mắt lóe lên vẻ kiêng dè, không trả lời mà hỏi lại.

"Thật không nói?"

Sở Dương thoại âm rơi xuống, hóa thành một đạo gió lốc, cuộn cuộn cuốn tới, để người áo đen con người bỗng nhiên thu nhỏ, đang muốn giờ lên trong tay đao tiến hành ngăn cản, cũng cảm giác cổ tay cùng cổ chân đồng thời đau xót, liền đã mất đi lực lượng, ngã xuống đất.

"Nói hay không?"

Sở Dương cúi người xuống, lạnh giọng chất vấn.

"Hắc hắc, dám đánh gãy tay của chúng ta gân gân chân, người hãn phải chết không nghi ngờ!"

Người áo đen phát ra cười lạnh.

"Thật sao?" Sở Dương đậm mạc nói một câu, tay nâng kiếm rơi, liền đem tay trái của đối phương chém rụng, để người áo đen kêu thảm kinh thiên, tiếp tục nói, "Nói hay không?"

"Có gan người liền giết ta, nhất định có các sư huynh đệ báo thù cho ta!"

Người áo đen nghiêng răng nghiêng lợi.

Bá...!

Kiếm quang lần nữa rơi xuống, chém rụng tay phải.

"Nói hay là không?" Sở Dương lại giờ lên trường kiếm, đậm mạc nói, "Nếu không nói, ta liền chém rụng hai chân của người, sau đó ném tới tổ kiến bên trong, nhìn xem có người hay không tới cứu người? Liền là có, bọn hãn sẽ cứu một cái phế vật? Lập tức, ta trước hết phế bỏ đan điền khí hải của người!"

"Người, người dám!"

Người áo đen rốt cục sợ hãi.

"Ta nói ba tiếng, cũng là người cơ hội cuối cùng, dù sao người không nói, bên kia còn có bốn cái đầu!"

Sở Dương lộ ra tiếu dung.

"Một!"

Người áo đen lộ ra vẻ giãy dụa.

"Hai!"

Giống như nghĩ tới điều gì, người áo đen trên trán toát ra mồ hôi lạnh.

"Ba!"

Người áo đen rốt cục hạ quyết tâm "Ta nói!"

Sau thời gian một nén nhang, Sở Dương đem năm người toàn bộ chém giết.

"Thiên Ma tông, Bạch Thu Sinh!"

Sở Dương đem cái tên này ghi tạc trong lòng, cũng biết rất nhiều chuyện.

Chuyện nguyên nhân gây ra rất đơn giản, kim quang chùa hai tên hòa thượng tại một chỗ đã từng phạt môn thánh địa trong di tích, tìm được một cuốn bí điển, lại bị Thiên Ma tông Bạch Thu Sinh biết được, liền lập tức tiến hành chặn đường, tiến hành cướp đoạt, đem hai tên hòa thượng trọng thương.

Bạch Thu Sinh một người một kiếm trước đuổi theo giết Tuệ Năng, một cái khác bày Thiên Ma tông đệ tử truy sát Tuệ Thông, vẫn tìm được Sở gia, không phân tốt xấu, liền đem từ trên xuống dưới nhà họ Sở cả nhà đồ tụyệt.

"Tuệ Năng bị giết, Bạch Thu Sinh chẳng được gì, lại lại có chuyện ràng buộc, sau khi an bài lại đột nhiên rời đi, lưu lại một bang đệ tử tìm kiếm tại Sở gia biến mất Tuệ Thông."

Sở Dương trong lòng suy nghĩ, "Tuệ Thông, sau khi nguoi trọng thương, đi vào Sở gia ta, như thế nào lại đào thoát?"

"Thiên Ma tông a!"

Ngẩng đầu lên, nhìn qua mây trắng ung dung, Sở Dương cũng cảm giác não nhân đau, vô luận là Thiên Ma tông hay là kim quang chùa, đều là hiện nay một trong tám đại tông phái, thế lực mạnh, để cho người ta sinh ra sợ hãi.

Nhưng bất kể như thế nào, đã gánh chịu nhân quả, liền phải đi cố hết trách nhiệm

Sưu...!

Sở Dương hơi thu thập một phen, căn cứ có chút trí nhớ mơ hồ, hướng phía Sở gia mà đi.

Trời chiều đã xuống núi, sắc trời triệt để tối xuống.

Không lâu hần liền đi tới Sở gia phế tích trước.

Lớn như vậy Sở gia bị cho một mối lửa, bây giờ còn có châm chút lửa chỉ riêng thoát ra, chung quanh đã bị nha dịch vòng lên, vẽ lên bạch tuyến, nhưng cái này thì có ích lợi gì?

Dù là bóng đêm giáng lâm, y nguyên có rất nhiều người vây xem, nghị luận âm ỉ, cảm thán dị thường.

Sở gia a, đặt ở toàn bộ Đại Sở hoàng triều có lẽ không tính là gì, nhưng tại Hà Dương huyện đó là chân chính đại tộc hào môn.

Sở Dương trạm trong bóng đêm, đứng xa xa nhìn, không hiểu, trong lòng dâng lên một cỗ bi thống, nhin không được nước mắt chảy xuống, đây là thuộc về cỗ thân thể này ký ức.

Đứng cho đến khi trời tối người yên, chung quanh người triệt để tán đi, Sở Dương mới từ trong âm u đi ra, hướng phía hơn mười cái lén lút người áo đen đi đến.

Bá bá bá...!

Thân hình chớp động, kiếm quang như thác nước, trong nháy mắt lưỡi kiếm liền xẹt qua từng cái cổ họng, chỉ để lại hai người, cũng bị hần phé đi tu vi. Đi qua một phen khảo vấn, đạt được không ít tin tức.

Bọn hần những người này thủ hộ nơi này, là muốn nhìn một chút có hay không cá lọt lưới, trước đây không lâu đạt được chim truy tung mang sẽ tin tức, liền phân công ra năm vị tiến đến xem xét tình huống.

Về phần chủ lực, sớm đã rời đi, tiến về một phương hướng khác truy sát, hoài nghi phát hiện Tuệ Thông tung tích.

"Tuệ Thông sao? Hi vọng nguoi có thể cho ta một cái đáp án hợp lý!"

Sở Dương ánh mắt lấp lóe, thuận người áo đen chỉ điểm phương hướng đuổi tới, Sở gia thân hậu sự, bây giờ còn chưa có công phu phản ứng, bất quá

hắn tin tưởng, tất nhiên sẽ có người giải quyết tốt hậu quả.

Phong Thần Thối phi nhanh như gió, giống như u linh ra huyện thành, hướng phía phía trước cách đó không xa sơn phong mà đi. Vượt qua hai ngọn núi, hắn ngừng lại, ở phía trước, đang có tiếng chém giết.

Nhàn nhạt ánh trăng tung xuống quang mang, để Sở Dương nhìn nhất thanh nhị sở.

Cái kia phiến địa phương, vốn có lấy cao lớn cây cối, bây giờ đều bị tàn phá, phương viên trăm mét bên trong giống như bị oanh tạc qua, mấp mô, còn nằm hơn hai mươi bộ thi thể.

Giờ phút này, còn thừa lại năm cái toàn thân mang thương người áo đen vây quanh một tên hòa thượng, một cái cánh tay trái bị chém giết, toàn thân máu me đầm đìa hòa thượng.

"Tuệ Thông, giao ra bí điển, chúng ta cho ngươi thống khoái!"

Một người áo đen phun ra một búng máu tử, u lãnh nói ra.

"Giao ra, nếu không giết ngươi về sau, liền đem ngươi tăng y lột xuống, ném tới Hà Dương huyện trên đường phố, để ngươi sau khi chết hồ thẹn!"

Khác một người áo đen uy hiếp nói.

"Hắc hắc! Muốn ta nói a, trước đem tứ chi của hắn chặt đứt, phệ đi tu vi, sau đó đem hắn ném đến trong kỹ viện đi, tìm mười cái già bảy tám mươi tuổi lão quy nô hảo hảo hầu hạ hắn!"

"Không, hắn là tìm vài đầu heo mẹ, để hắn ném thử tư vị mất hồn!"

Ngươi một lời, ta một câu, ô uest không chịu nổi.

"A Di Đà Phật!" Tuệ Năng nói một tiếng Phật hiệu, không vui không buồn, "Muốn ta Tuệ Thông, thuở nhỏ xuất gia, sáu tuổi tu luyện, mười lăm tuổi tiên thiên, tuổi vừa mới hai mươi bốn, liền phá vỡ mà vào tông sư chi cảnh. Cây tài khinh người, cuồng vọng tự đại, lại ý vào qua đầu người nào, tính toán qua không ít chuyện, lại bị Bạch Thu Sinh trọng thương, lại bị các ngươi những này dơ bẩn vật vây khốn. A Di Đà Phật, quả nhiên là tội nghiệt a, hắn là đây chính là Phật Tổ đối ta cuồng vọng hạ xuống tai nạn, đối ta âm u tâm tư trừng trị?"

"Không, cái này không là đối ngươi trừng trị, mà là đối ngươi trừng phạt!" Sở Dương đi ra, sắc mặt thâm hàn, khí tức âm lãnh, ánh mắt cực kỳ đáng sợ.

Phía trước Tuệ Thông, đúng là hắn đem qua cứu về nhà vị kia.

Lấy hắn chém giết đồng đạo người áo đen thực lực, tối hôm qua làm sao lại té xỉu đi qua?

Không nói cũng hiểu.

"Tuệ Thông, vì cái gì?"

Sở Dương gần từng chữ.

"A Di Đà Phật, sai lầm, sai lầm!"

Tuệ Thông nhìn thấy Sở Dương, run lên trong lòng, không khỏi run rẩy, cúi đầu xuống.

Bên cạnh người áo đen nao nao, lúc này đi ra một cái, hướng phía Sở Dương liền giết tới đây, "Trường hợp như vậy, ngươi lại dám xuất hiện? Hắc hắc, thật sự là chán sống rồi!"

Bá...!

Đao quang hạ xuống, Sở Dương một bên thân thể, kiếm quang lấp lóe ở giữa, đã phá vỡ đôi phương cổ họng.

"Tiên thiên hậu kỳ sao? Nếu ngươi không có có thụ thương, có lẽ còn có thể kiên trì mấy hiệp, bây giờ bắt quá là dè dặt làm thịt mà thôi!"

Sở Dương nhàn nhạt nói một câu, tiếp tục hướng phía trước đi đến.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Toa Chư Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 31: Khô Mộc Tâm Kinh

Bốn người khác, cũng đảo mắt bị Sở Dương chém giết.

"Tuệ Thông, ta hỏi lại ngươi một câu, vì cái gì?"

Sở Dương thanh âm cực kỳ băng lãnh.

Vừa rồi năm người, bốn cái tiên thiên hậu kỳ, còn có một cái là tiên thiên viên mãn, nếu không phải bọn hắn đã bị trọng thương, cho dù là hắn cũng khó có thể giết chết, thậm chí bị phản sát cũng có thể.

Cái này cũng nói một vấn đề, Tuệ Thông cường đại.

"A Di Đà Phật!" Tuệ Thông lần nữa niệm một câu Phật hiệu, trên người hắn máu tươi tí tách mà xuống, dưới chân đều bị nhuộm đỏ, hắn quả thực là ngay cả lông mày đều không hề nhú một lần, "Sở thí chủ, chờ ta trở về trong tông, sau khi xong xuôi mọi chuyện, liền cho ngươi một cái công đạo như thế nào? Là giết là phá ngươi tùy tiện."

Sở Dương lúc này cười, "Đến lúc đó, chỉ sợ ta là bị giết bị chà xát a?"

"A Di Đà Phật!"

Tuệ Thông trầm mặc.

Sưu...!

Lại tại lúc này, một bóng người hoành không mà đến, đứng tại bên cạnh, nhìn thấy Tuệ Thông thâm bộ dáng, vội vàng nói: "Sur đệ, ngươi làm sao? Ta cái này có đan dược, ngươi nhanh ăn vào!"

Người tới cũng là hòa thượng, nói, từ trong ngực lấy ra một hạt đan dược liền để Tuệ Thông nuốt xuống

Nhìn xem cái này tăng nhân, Sở Dương lạnh cả tim, cẩn thận tới cực điểm, cái này một vị khí tức, thậm chí so đuổi giết hắn Phá Quân đều cường đại hơn nhiều, hiển nhiên cũng là một vị tông sư cường giả, mà lại là một vị cực kỳ đáng sợ tông sư.

Hắn bắt động thanh sắc lui về phía sau hai bước.

"May mắn ngươi tới kịp thời, nếu không, ta liền phải đi gặp Phật Tổ!"

Tuệ Thông ăn đan dược về sau, thật dài phun ra một ngụm trọc khí.

"Sur đệ, là ai tổn thương ngươi? Ta báo thù cho ngươi!" Hòa thượng này nhân cao mã đại, dài mười phần thô kệch, nói liền nhìn về phía Sở Dương, lại nhíu mày, "Là hắn sao?"

"Không phải hắn!" Tuệ Thông lắc đầu, "Bất quá ngươi đi giết hắn đi, tiền hắn cùng người nhà của hắn đoàn tụ, cũng là công đức một trận."

Sở Dương trong lòng đại hân, nhìn về phía Tuệ Thông ánh mắt mang theo vẻ khó tin.

Tại trong ấn tượng của hắn, Phật gia người từ trước đến nay từ thiện, dù là làm ác, bình thường cũng có điểm máu chó. Nhưng mà cái này Tuệ Thông ngược lại tốt, liên lụy hắn cửa nát nhà tan, mới vừa rồi còn nói chờ sự tình xử lý xong sau cho hắn cái bàn giao, bây giờ tới viện trợ, lập tức liền phải đem hắn diệt sát, cái này là bức nào ác độc tâm tư.

Lại tại lúc này, một vòng ánh sáng bỗng nhiên xuất hiện, sát cái kia vĩnh hằng, trong nháy mắt phương hoa, vừa mới tới cao đại hòa thượng vừa phóng ra một bước liền kết kết dừng lại, trên mặt thần sắc cũng trong nháy mắt ngưng kết.

"Tốt một cái Tuệ Thông, quả nhiên tàn nhẫn ác độc!" Một vị thanh niên áo trắng đạo bước đi tới, nhìn xem Tuệ Thông cười lạnh nói, "Ngoan độc bất quá con lừa trọc, liền ứng hưởng năm đó Phệ Đà Tự đồng dạng, đem bọn ngươi Kim Quang Tự cho diệt trừ."

"Sở Vân Phi, ngươi vậy mà đến rồi!"

Tuệ Thông gian khó nói.

"Nếu không phải ta kịp thời đuổi tới, Sở gia ta một cái ưu tú tử đệ lại bị giết." Sở Vân Phi nhàn nhạt nói một câu, vượt qua Tuệ Thông, đi hướng Sở Dương, "Ngươi nghi hoặc, ta ngược lại có thể giải thích cho ngươi giải thích."

"Rửa tai lắng nghe!"

Sở Dương hít sâu một hơi, đề xuống lòng chấn kinh, gật đầu nói.

Vừa rồi tới cao lớn tăng nhân, chính là Tuệ Thông sư huynh, cũng là một vị vô cùng cường đại tông sư cường giả, lại bị Sở Vân Phi một chiêu diệt sát.

Hắn thậm chí không có thấy rõ đối phương sử dụng vũ khí gì?

"Tiểu gia hòa, người rất không tệ, may mắn ta chạy tới kịp thời, nếu không không phải để cho ta hối hận chết không thể." Sở Vân Phi ôn hòa cười nói, "Thiên hạ hôm nay, có tứ đại thánh tông, theo thứ tự là Đông Hoa châu Bạch Vân Tông, Xích châu Kim Quang Tự, Bạch Sa châu Thiên Ma tông cùng Huyền châu Tổ Nữ tông. Bốn đại tông môn này, chính là thánh địa tu luyện, mỗi một cái tông môn, mặc dù kém hoàng triều một bậc, nhưng cũng cường đại cực đoan đáng sợ! Tuệ Thông liền đến từ Kim Quang Tự, đuổi giết hắn chính là đệ tử Thiên Ma tông."

Sở Vân Phi chậm rãi mà nói, "Thiên Ma tông Bạch Thu Sinh biết được Tuệ Thông cùng Tuệ Năng tại Phệ Đà Tự đi chỉ ở bên trong lấy được một cuốn bí điển, liền dẫn người đuổi theo, đã thương nặng hai người bọn họ, nhưng cũng bị bọn hắn đào thoát. Hai cái này con lừa trọc tách ra đào tẩu, Tuệ Thông lại bộc lộ ra Tuệ Năng hành tung, dẫn Bạch Thu Sinh trước đuổi theo giết, hắn chạy trốn tới Hà Dương huyện sau liền cố ý "Tế xiu" tại sở trước cửa phủ, cũng lưu lại manh mối."

"Sở gia tại Hà Dương huyện tuy là gia đình giàu có, nhưng tuyệt sẽ không bị Tuệ Thông để vào mắt, vì sao muốn tiến vào Sở gia?" Sở Vân Phi lông mày ngưng tụ, sát cơ ẩn hiện, "Bởi vì Sở gia họ Sở, là cùng đương kim Sở Hoàng đồng dạng dòng họ, Sở phủ cũng là Hoàng gia một cái chi nhánh, chỉ là bây giờ suy tàn mà thôi! Bị dẫn tới Thiên Ma tông đệ tử, vì bảo thủ bí mật, tất nhiên đại khai sát giới, một khi Sở phủ bị diệt môn, tất nhiên kinh động triều đình, thậm chí để Tông Nhân phủ phái người đến đây điều tra, đến lúc đó chẳng những có thể lấy chuyện di ảnh mắt, cũng làm cho Thiên Ma tông chịu thiệt thòi lớn."

"Tuệ Thông, ta nói đúng hay không?"

Sở Vân Phi quay người, nhìn về phía Tuệ Thông.

"Tuần Sát Sứ tình báo, quả nhiên thiên hạ vô song!"

Tuệ Thông da mặt run run.

"Điểm ấy người nói đúng, nếu không phải tình báo đầy đủ, thiên hạ này, sớm đã bị các người bừa bãi." Sở Vân Phi gật đầu nói, "Nói, người lấy được đến cùng là cái gì bí điển?"

Tuệ Thông trầm mặc.

Sở Dương lại hỏi: "Những chuyện này, người đến cùng là làm sao mà biết được? Còn cần kể như vậy?"

"Tuệ Thông đã nói qua, ta là Tuần Sát Sứ." Sở Vân Phi đạo, "Tuần Sát Sứ muốn biết sự tình, trong thiên hạ ít có có thể giấu giếm, đáng tiếc ta vẫn là tới chậm một bước, để Sở gia gặp nạn."

Sở Dương cái hiểu cái không gật gật đầu, hiển nhiên, Tuần Sát Sứ là cùng loại tình báo bộ môn, bất kể như thế nào, chỉ cần đối phương không là địch nhân là được.

"Người đi giết hắn đi, cũng coi là người Sở gia cả nhà báo thù, sau đó tìm xem, nhìn xem rốt cục hắn đạt được thứ gì?"

Sở Vân Phi ra hiệu.

Sở Dương không có cự tuyệt.

Sở gia gặp đại kiếp, hiển nhiên là cái này Tuệ Thông có ý dẫn đạo, mục đích đúng là để Thiên Ma tông cùng triều đình đối đầu, chỉ là đáng tiếc Sở gia cả nhà.

"Ta vốn cho là, phật gia con cháu đều lòng dạ từ bi, kiêm tể thương sinh, phổ độ thiên hạ, nhưng đụng phải người, ta mới biết các người mới thật sự là ác ma, hất lên từ thiện áo ngoài, hành sự ác ma sự tình, thậm chí so Thiên Ma tông càng thêm đáng giận."

Sở Dương từng bước một đi tới.

"A Di Đà Phật." Tuệ Thông ngẩng đầu, nhìn xem Sở Dương, lộ ra vẻ thống khổ, yếu ớt thở dài, "Ta vi phạm với phật chỉ, sinh lòng ý nghĩ xằng bậy, mới có kiếp nạn này ác! Sở thí chủ, người liền ra tay đi, chờ ta trở về Phật Tổ ôm ấp, tất nhiên sám hối tội ác, cũng vì người cầu phúc."

"Một câu sám hối liền hữu dụng không? Chết liền là chết, lại cũng không về được. Ác cũng chính là ác, cái gọi là phóng hạ đồ đao lập địa thành phật, bất quá là đánh lấy giả nhân giả nghĩa nguy trang đi lừa gạt thiên hạ, bao che ác nhân thôi. Người đây, cũng là cũng giống như thế!"

Sở Dương nói, một kiếm đem không có phản kháng Tuệ Thông bêu đầu.

Ai!

Nhìn xem lỗ cổ phun ra tâm huyết, không hiểu, Sở Dương trong lòng dâng lên phiền muộn cảm giác, không có báo thù về sau khoái ý, ngược lại cảm giác cô đơn.

"Chết đi đã trở thành hoài niệm, còn sống còn muốn tiếp tục ngày mai, Sở Dương, bớt đau buồn đi!"

Sở Vân Phi đi tới, vỗ vỗ bờ vai của hắn.

"Tạ ơn!"

Sở Dương tự động muốn né tránh, lại bị hắn cưỡng ép đè lại.

Đối phương quá mức cường đại, ngay cả tông sư đều có thể tùy tiện chém giết, chớ nói chi là hắn.

"Không cần phải khách khí, xem một chút đi, trên người hắn đến cùng cất giấu thứ gì? Để hắn liệu linh muốn mang đi, lại để cho Bạch Thu Sinh truy sát không ngừng!"

Sở Vân Phi nói.

Sở Dương gật gật đầu, đẩy ra Liễu Tuệ thông quần áo, lộ ra một vạch kim quang, lại là một trương trang sách vàng óng.

"Đây là...!"

Sở Vân Phi con mắt đột nhiên vừa mở, lấy vượt qua Sở Dương tưởng tượng tốc độ chấp nhận kim trang cầm trong tay, đem Sở Dương giật mình kêu lên, lộ ra vẻ kinh ngạc.

Vừa mới đối phương bộc phát tốc độ, nếu là gây bất lợi cho hắn, tuyệt đối trốn không thoát.

Kinh khủng đáng sợ.

"Khô Mộc Tâm Kinh!" Sở Vân Phi sau khi xem, thần sắc không ngừng biến hóa, "Lại là loại vật này, trách không được Tuệ Thông liệu linh, phạm phải sát nghiệp."

"Một loại công pháp?"

Sở Dương nghi ngờ nói.

"Là một loại công pháp trong truyền thuyết." Sở Vân Phi ngưng trọng nói ra, "Tám trăm năm trước, có một tông môn, danh xưng thiên hạ đệ nhất thánh địa, cũng chính là Phệ Đà Tự. Bọn hắn trấn tông chi bảo liên là Khô Mộc Tâm Kinh, lúc ấy bị Sở thái tổ diệt đi về sau, cũng chỉ là đạt được Khô Mộc Tâm Kinh ba tầng trước mà thôi, về phần phía sau lại thất lạc, dù là kẻ thừa Phệ Đà Tự y bát Kim Quang Tự cũng không có, không nghĩ tới hôm nay hiện thế. Chỉ là đáng tiếc a...!"

"Thiên hạ đệ nhất thánh địa trấn tông công pháp? Cường đại như vậy, tại sao lại đáng tiếc?"

Sở Dương kinh hãi, nhưng cũng không hiểu.

"Tại hoàng thất trong Tàng Thư các, liền có Khô Mộc Tâm Kinh ba tầng trước, phạm là con cháu hoàng gia, cơ hồ đều có thể lĩnh hội tu luyện, nhưng mà tám trăm năm đến, tu luyện thành công tuyệt không đến năm ngón tay số lượng, cũng không có bất kỳ cái gì uy năng, còn lãng phí thời gian dài, lại không có đến tiếp sau công pháp, tu luyện được không bù mất!" Sở Vân Phi đạo, "Năm đó Sở thái tổ đã từng phê ngôn, công pháp này, như nghĩ tu luyện thành công, không chết mà hậu sinh, sinh sinh tử tử, tâm linh tịch diệt, khó mà thành công. Bây giờ, cũng bị đem gác xó, không có người tu luyện, thậm chí ngay cả lĩnh hội giá trị đều không có. Tựa như tám trăm năm trước, liền ngay cả Phệ Đà Tự tăng nhân, cũng không có mấy cái tu luyện thành công, về phần tu luyện tới trọn vẹn giai đoạn? Căn bản không có một cái, cho nên cũng được xưng là một bản kỳ thư."

Sở Dương trông mắt hơi híp, không hiểu, tâm thần hung hăng nhảy một cái, bình tĩnh nói: "Ta có thể nhìn xem sao?"

Sở Vân Phi hơi do dự, liền đưa tới, "Thôi được, tuy là vô thượng tuyệt học, nếu không có cơ duyên, căn bản tu luyện bất thành công. Ngươi xem một chút cũng được, nhưng nhớ kỹ, ngàn vạn không thể ngoại truyền, đặc biệt là Kim Quang Tự những cái kia con lừa trọc."

Nói đến đây, Sở Vân Phi bỗng nhiên lộ ra vẻ quái dị, "Từ nay về sau, ngươi chỉ sợ cũng phiền toái. Thiên Ma tông chúng đệ tử từ vong, Tuệ Thông, Tuệ Năng, tuệ biến bị giết, bọn hắn cũng chắc chắn tra được trên đầu ngươi, đến lúc đó ngươi liền không sống yên lành được!"

"Các ngươi liền mặc kệ quản sao?"

Sở Dương trong lòng cảm giác nặng nề.

"Ta ngược lại thật ra muốn quản, đáng tiếc a, không quản được, bọn hắn phần lớn thời gian cũng là điều thấp làm việc, tìm không thấy nhược điểm, liền không thể làm gì!"

Sở Vân Phi nhún nhún vai.

Sở Dương im lặng, tiếp nhận kim trang về sau, nhanh chóng xem, sau đó ghi chép trong lòng. Lại nhìn hai ba lượt, lúc này mới còn cho Sở Vân Phi.

Chương 32: Ngũ Đế quyền

Ba ngày sau, Sở phủ bên trong đã biến thành một cái cự đại phản mộ. Ngày đó Sở gia nhân bị giết về sau, lại bị cho một mồi lửa, thi thể đều đốt thành tro bụi, không phân biệt được ai là ai, không thể làm gì dưới, Sở Dương liền nghĩ đến phương pháp này, được sự giúp đỡ của Sở Vân Phi nhanh chóng tu xây xong một tòa trăm người mộ.

"Chỉ là phụ thân thi cốt, nhưng không có tìm được!" Đứng tại trước mộ phần, đốt tiền giấy, Sở Dương tâm trong lặng lẽ thở dài, "Nặc lớn Sở gia, trừ ta ra, còn có tại hoàng thành cầu học tiểu muội, cùng lưu lạc thiên nhai, không biết tung tích tiểu thúc."

Cuối cùng, Sở Dương theo Sở Vân Phi rời đi.

"Chúng ta cũng coi là bản gia, đều là Hoàng tộc chi nhánh, ngươi liền gọi ta một tiếng Vân Phi đại ca đi, không cần khách khí." Sở Vân Phi rất nhiệt tình, không có chút nào cường giả tư thế.

"Vân Phi đại ca!"

Sở Dương ngay cả vội vàng kêu lên.

"Ngươi suy tính thế nào?"

Sở Vân Phi lần nữa hỏi thăm.

"Ta đáp ứng ngươi!"

Sở Dương hơi trầm tư, liền đồng ý.

Ngày đó giết Tuệ Thông về sau, Sở Vân Phi liền mời hán gia nhập Tuần Sát Sứ, dùng hán lại nói, đều là người trong nhà, lại cùng tông phái là địch, tự nhiên muốn gia nhập Tuần Sát Sứ đội ngũ tuần tra thiên hạ, diệt trừ gian tà, giám thị tông phái đệ tử, thủ hộ Sở gia hoàng triều.

Có được hoàng thất huyết mạch, tự nhiên tóm tắt rất nhiều quá trình, nếu không liền sẽ từ ám vệ bắt đầu làm lên, nếu muốn trở thành Tuần Sát Sứ không biết muốn lập nhiều ít công lao, còn phải xem độ trung thành, lúc này mới có mấy phần có thể trở thành Tuần Sát Sứ.

"Ta liền biết ngươi sẽ đáp ứng!" Sở Vân Phi cười nói, "Chúng ta Tuần Sát Sứ, xem như Đế Hoàng chân chính nhân tuyển, căn cứ quyền hạn khác biệt, có thể điều động huyện cấp, quận cấp thậm chí châu cấp ám vệ, nếu là đặc thù sự tình, còn có thể điều động quân đội phụ trợ, quyền lực chi lớn, phi thường có thể so sánh. Nhưng cũng không thể lạm dụng quyền lợi, nếu không, liền sẽ rước lấy đại phiền toái. Những chuyện này, chờ đến thiên hòa quận nhập chức về sau, lại hướng ngươi nói rõ chi tiết."

"Cái kia liền đa tạ Vân Phi đại ca!" Sở Dương ôm quyền nói, "Sở gia ta sự tình?"

"Yên tâm, nợ máu trả bằng máu, Thiên Ma tông chạy không được!" Sở Vân Phi âm thanh lạnh lùng nói, "Chỉ là ngươi cũng đừng ôm hy vọng quá lớn, dù sao Thiên Ma tông chính là thiên hạ tứ đại thánh tông một trong, nhiều nhất chèn ép một phen, đạt được một chút lợi ích mà thôi."

"Ta minh bạch!"

Sở Dương trong lòng không thoải mái, nhưng cũng không thể tránh được, hán làm qua thành chủ, biết đại cục làm trọng.

"Chỉ muốn tốt cho ngươi tốt tu luyện, mình giết Bạch Thu Sinh là được!" Sở Vân Phi đạo, "Ngươi tuổi còn nhỏ, bất quá mười bảy tuổi mà thôi, liền đã tiên thiên viên mãn, phá vỡ mà vào tông sư ở trong tâm tay, nếu là ba mươi tuổi chỉ trước đạt đến đại tông sư chi cảnh, thậm chí có thể tranh đoạt hoàng vị."

"Tranh đoạt hoàng vị? Vân Phi đại ca, ngươi đừng nói giỡn!"

Sở Dương giật nảy cả mình, vội vàng nói.

"Đây không phải trò đùa, mà là sự thật, nói ra cái này một chuyện tình, không thể không bội phục lúc trước Sở thái tổ hùng tài đại lược, ánh mắt sâu xa." Sở Vân Phi lộ ra kính ngưỡng chi sắc, "Để bảo đảm Hoàng tộc thống trị, hoàng vị ổn định, đời đời tương truyền, Sở thái tổ liền thiết hạ một đầu không dung làm trái mệnh lệnh, một khi vi phạm, dù là Hoàng đế, thiên hạ người hoàng tộc cũng có thể hợp nhau tấn công, hoàng thất trưởng lão đoàn có thể diệt sát!"

"Cái gì mệnh lệnh?"

Sở Dương hô hấp một trận gấp rút.

"Phàm là Hoàng gia huyết mạch, đương kim Đế Hoàng đến tiếp sau bối phận tử đệ, ba mươi tuổi trước đó tu luyện đến đại tông sư chi cảnh, đều có thể tranh đấu hoàng vị." Sở Văn Phi tự tiểu phi tiểu nói, "Thế nào, có phải hay không động tâm?"

Sở Dương không có giấu diếm, hung hăng gật đầu, "Đây là sự thực sao? Ta Đại Sở hoàng triều, khai quốc tám bá dư chử, hoàng thất tử đệ tàn sát các phương sao mà nhiều vậy. Nếu là bị tông phái lợi dụng, chẳng phải là mầm tai vạ?"

"Có thể nghĩ tới chỗ này, nói rõ ngươi tâm tính không tệ." Sở Văn Phi hài lòng gật đầu, "Ngươi có thể nghĩ tới, lúc trước Thái tổ tự nhiên cũng có thể nghĩ đến. Hoàng thất huyết mạch, một khi ba mươi tuổi đạt đến đại tông sư chi cảnh, cố ý tranh đấu hoàng vị, liền muốn đi trước hoàng thành nghiệm mình huyết mạch, đồng thời tiếp nhận khảo vấn, nếu là quá quan thì cũng thôi đi, nếu là không quá quan, lúc ấy liền sẽ bị đánh giết!"

Sở Văn Phi khoát khoát tay, "Cửa này cực kỳ trọng yếu, cũng mười phần công bằng, dù là Đế Hoàng đều không thể nhúng tay. Quá quan về sau, liền có thể trở thành Thái tử!"

Sở Dương song quyền đột nhiên nắm chặt.

"Nếu là ngươi có thể trở thành Thái tử, giết một cái Bạch Thu Sinh, tự nhiên dễ dàng; nếu là ngươi có thể đoạt được đại vị, bình định Thiên Ma tông cũng chưa chắc không thể có thể!" Sở Văn Phi cười nói, "Thế nào? Có phải hay không nhiệt huyết sôi trào?"

"Cái kia là đương nhiên!" Sở Dương cao giọng, "Đại trượng phu sinh ở thiên địa, liền phải lực áp càn khôn, quyền chưởng thiên hạ!"

"Tốt một cái lực áp càn khôn, quyền chưởng thiên hạ!"

Sở Văn Phi vỗ tay khen lớn, hân hân mời Sở Dương gia nhập Tuần Sát Sứ, một là thân gia trong sạch, cũng là hoàng thất tử đệ, lại cùng tông phái là địch; hai là coi trọng Sở Dương thực lực, về phần trước kia ăn chơi đàng điếm, hiển nhiên bị xem như bất cần đời, ẩn tàng phong mang, chờ đợi một khi văn danh thiên hạ biết; ba là coi trọng tương lai tiềm năng.

Bây giờ câu này, hẳn càng đánh giá cao hơn Sở Dương một chút.

Không sợ có dã tâm, liền sợ không có năng lực.

"Văn Phi đại ca, ngươi đây?"

Sở Dương hỏi thăm.

"Ta cũng nghĩ a, đáng tiếc không đạt được yêu cầu, ta năm nay hai mươi tám tuổi, tông sư chi cảnh khiếu huyết còn chưa mở tích trọn vẹn, ba mươi tuổi trước đó căn bản là không có cách trùng kích đại tông sư chi cảnh."

Sở Văn Phi hơi cô đơn nói.

Sở Dương lại thân thể đại chấn, dù cho khiếu huyết không có mở trọn vẹn, cũng không kém là bao nhiêu, bằng không cũng sẽ không một chiêu liền diệt sát cùng là tông sư cấp tuế biến.

Hắn cũng rõ ràng một chút, Thiên Vũ đại lục võ đạo, vượt rất xa Phong Vân thế giới.

Chỉ thấy được cường giả mà nói, cũng quá nhiều, ra tới một cái liền là tiên thiên, liền là tông sư, liền có thể biết kinh khủng.

Mười ngày sau, Sở Dương theo Sở Văn Phi đi tới thiên hỏa quận quận thành, tiến nhập ám vệ ở chỗ này quận thành tổng bộ.

"Sở Dương, đây là đồng ấn, ta đã đem tin tức của ngươi đưa vào bên trong, nhờ máu nhận chủ về sau, liền trở thành thân phận của ngươi tiêu chí. Đương nhiên, loại này con dấu còn có những chức năng khác, ngươi liền chậm rãi tìm tòi đi!"

Sở Văn Phi đưa qua một cái thanh đồng ấn, so phổ thông bằng hiệu hơi dày chút, chỉ lớn cỡ lòng bàn tay, tiện cho mang theo.

Sở Dương sau khi nhận lấy, cắn nát ngón tay, nhờ một giọt máu tươi, lập tức bị đồng ấn hấp thu, đồng thời trong đầu hắn cũng xuất hiện đồng ấn tin tức, đúng là thân phận tượng trưng, bên trong cũng ghi chép hắn tình huống: Sở Dương, tước châu thiên hỏa quận Hà Dương huyện người, Hoàng gia huyết mạch, tiên thiên viên mãn tu vi.

"Thật thần kỳ đồ vật!"

Sở Dương sợ hãi thán phục.

"Chờ sau này ngươi liền sẽ phát hiện, nó sẽ càng thần kỳ!"

Sở Văn Phi thâm ý sâu sắc nói.

"Thật sao? Ta cũng có chút mong đợi!"

Sở Dương mong đợi nói.

"Cái kia là đương nhiên!" Nói, Sở Vân Phi đem Sở Dương lĩnh lên lầu hai, đồng thời nói, "Đồng ẩn phía trên, liền là ngân ấn Tuân Sát Sứ, muốn tấn thăng, có hai điểm yêu cầu, một là đột phá đến tông sư chi cảnh, hai là thu hoạch được đầy đủ điểm tích lũy."

Tu vi mới thật sự là hạn chế, về phần điểm tích lũy, có thể thông qua nhiệm vụ đến thu hoạch được, cũng coi là công lao.

Sở Dương lắng lắng nghe, ghi tạc trong lòng.

"Trở thành Tuân Sát Sứ về sau, hàng năm nhất định phải hoàn thành ba cái nhiệm vụ, nếu không sẽ khấu trừ đại lượng điểm tích lũy, điểm này người nhất định phải nhớ kỹ. Trừ phi có đặc biệt những nhiệm vụ khác nhất định phải tham gia bên ngoài, thời gian còn lại, đều rất tự do."

Sở Vân Phi nói, bọn hắn cũng đi tới lầu hai, "Trở thành Tuân Sát Sứ về sau, sẽ có một lần ban thưởng, có thể miễn phí chọn lựa một bộ trực tiếp tu luyện đến đại tông sư đỉnh phong công pháp, người có thể chọn lựa một cái."

"Còn có chỗ tốt như vậy?"

Sở Dương ngoài ý muốn.

Đến sau này, hắn liền tâm thần căng lên, cảm giác kiểm chế, hiển nhiên có cường giả trấn thủ.

"Có chỗ tốt, mới có động lực, không phải sao? Cũng chỉ là lần này thôi, về sau muốn muốn đạt được, liền phải dùng điểm tích lũy đến đổi!" Sở Vân Phi cười nói.

Gian phòng rất lớn, tả hữu đều có một trương dựa vào tường giá sách, trưng bày mấy trăm bản thư tịch.

Sở Dương một chút quét tới, lật nha lật nhut, không có lựa chọn sử dụng, mà là hỏi Sở Vân Phi, "Người giúp ta?"

Sở Vân Phi đồng ý gật đầu, "Bình thường lại tới đây, đều sẽ kích động, sau đó liền sẽ lãng phí tốt như vậy một cơ hội. Nơi này có rất nhiều tông phái bí tịch, liền ngay cả tứ đại thánh tông đều có, bất quá những cái kia đều là cơ sở thiên, bình thường tu luyện đến đại tông sư chi cảnh cũng sẽ không có đến tiếp xúc sau công pháp. Muốn chọn, liền phải chọn tốt, áp dụng, tương lai tiềm lực lớn, một mạch tương thừa! Đối người tu vi hiện tại tới nói, hay là lấy trực cơ làm chủ, đánh tốt thâm hậu căn cơ, tương lai mới có thể trùng kích cao hơn giai vị."

"Ta đề cử người tuyển Ngũ Đế quyền!" Sở Vân Phi rút ra một bản thật mỏng thư tịch đưa cho Sở Dương, "Ngũ Đế quyền, chính là hoàng thất mạnh nhất trực cơ tuyệt học, cũng là đương kim thiên tài ít có tuyệt học, đặc biệt dừng đến cuối cùng, tính mệnh song tu, uy năng mạnh hơn, có thể chống lại bất kỳ cái gì công pháp, ta đề nghị người tuyển nó!"

"Tốt!"

Sở Dương không do dự.

"Người rất thông minh! Nếu là hôm nay không chọn, chờ sau này dùng điểm tích lũy hối đoái lúc, người không phải hối hận chết không thể."

Sở Vân Phi cười nói.

Sau đó một đoạn thời gian, Sở Dương liền ngồi tại nơi này, một bên hiểu rõ quy củ, một bên lĩnh hội công pháp, thời gian liền phi tốc trôi qua.

Trong thời gian này, hắn cũng từ không hề rời đi Sở Vân Phi trong miệng đạt được không ít tin tức.

Thiên Ma tông có rất nhiều đệ tử đi tới thiên hỏa quận thành, trong đó không thiếu tông sư cường giả. Còn có Kim Quang Tự hòa thượng, cũng đến không ít, trong lúc nhất thời, quận thành Phong Vân khuấy động, mười phần kiểm chế.

"Là vì Khô Mộc Tâm Kinh, vẫn là vì báo thù?"

Sở Dương lộ ra vẻ tàn nhẫn, lại đề xuống xao động tâm tình.

Một ngày này trong đêm, hắn bỗng nhiên mở mắt, lẩm bẩm nói: "Hạ một cái thế giới, định phải thật tốt tu luyện! Thiên Ma tông, Kim Quang Tự, giữa chúng ta ân oán còn không có chấm dứt. Chỉ chết một cái Tuệ Thông, làm sao lại đủ?"

Thanh âm rơi xuống, thân ảnh của hắn cũng bỗng nhiên biến mất không còn tăm tích.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Toa Chư Thiên* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 33: Tu La Vương

Tiểu Lý Phi Dao, lại gọi là đa tình kiếm khách Vô Tình Kiếm, cũng có thể gọi là phi đao vạn tình, đây là cổ Long tiên sinh tác phẩm tiêu biểu, bây giờ lại diễn hóa thành một phương thế giới.

Lý môn thất tiến sĩ, phụ tử ba thám hoa, khám điểm cự lâm quan, tình nghĩa đi thiên nhai.

Nói liền là Lý Tầm Hoan, một thân văn võ song toàn, ngọc thụ lâm phong, thanh niên thời kì cực điểm huy hoàng, văn danh thiên hạ, vũ cái giang hồ. Nó tài hoa hơn người, thiên tư tung hoành, võ công chi cao càng là kinh thế hãi tục, bị Bách Hiểu Sanh bài bình khí phách, đứng hàng thứ ba.

Nhưng, nó trọng tình trọng nghĩa, cũng bởi vì cái này duyên cớ, cả đời ảm đạm tình thương, phiêu bạt không chừng.

Thuở thiếu thời cùng băng thanh ngọc khiết, ngọt ngào động lòng người biểu muội Lâm Thi Âm tương hồ cảm mến, sớm đã tư định chung thân, đáng tiếc người trong giang hồ, thân bất do kỷ.

Lý Tầm Hoan có một kết bối huynh đệ Long Tiểu Vân, thâm mến Lâm Thi Âm thật lâu sau, người này lòng nghi ngờ thận trọng, bạc tình bạc nghĩa thiếu tình cảm, tự biết văn võ đều không cùng nghĩa đệ, hắn giả bộ như không biết Lý Tầm Hoan cùng Lâm Thi Âm quan hệ, liền xin nhờ nghĩa đệ cầu hôn.

Tiểu Lý trở ngại tình huynh đệ, lại cảm giác tự thân chính là người trong giang hồ, phiêu bạt không chừng, không cách nào cho Lâm Thi Âm một cái hoàn chính nhà, liền từ ô danh âm thanh, đã thương Lâm Thi Âm trái tim.

Đồng thời, Long Tiểu Vân lại thiết lập vạn cực anh hùng cứu mỹ nhân, để Lâm Thi Âm tâm động, cuối cùng gả cho đối phương.

Tiểu Lý đau lòng tình thương, đi xa quan ngoại, mười năm sau trở về, cảnh còn người mất. Long Tiểu Vân nghĩ trừ bỏ Tiểu Lý, thiết hạ đủ loại âm mưu, lại cầu kết Kim Tiền Bang các loại, nhắc lên vô số giang hồ phân tranh.

Sở Dương đi tại cổ kính trên đường phố, có phần có hứng thú, hắn toàn thân áo trắng, anh tuấn tiêu sái, phong lưu phóng khoáng, khí chất thoát tục, hấp dẫn rất nhiều ánh mắt.

Ngày đó thời hạn một tháng đây về sau, hắn phát hiện Thanh Đồng môn bên trong xuất hiện một phương thế giới, chính là Tiểu Lý Phi Dao, đồng thời cũng cảm ứng được có thể tiến vào Phong Vân thế giới, lúc ấy có chút do dự.

"Tiến vào Phong Vân thế giới lại như thế nào? Thực lực không có tăng lên, khó mà chống lại Phá Quân. Không bằng tiến vào bên trong Tiểu Lý Phi Dao, rèn luyện căn cơ, tăng lên mình."

Làm ra lựa chọn, cũng không do dự nữa, lưu quang lấp lóe, xuất hiện ở phương thế giới này.

Đi qua ba ngày, Sở Dương mới tính hiểu rõ ràng, đây là Sơn Tây địa giới, chính là Tiểu Lý quê hương, lúc này Long Tiểu Vân cùng Lâm Thi Âm vừa mới thành hôn không lâu, Tiểu Lý cũng đã đi xa quan ngoại.

"Khoảng cách kịch bản mở ra, còn có thời gian mười năm!"

Sở Dương cũng không có coi ra gì, mười năm tuy dài, chính có thể chai vượt tự thân, tu luyện Ngũ Đế quyền cùng Khô Mộc Tâm Kinh, tiến một bước tích lũy, sau đó đột phá tông sư chi cảnh, đối với hắn mà nói, cái này mới là trọng yếu nhất, về phần kịch bản, lại không thêm để ý.

Đúng lúc này, phía trước truyền đến tiếng ồn ào.

"Đi mau, đi mau, đều nhanh đi, cạp con tói."

Từng tiếng quát khê truyền đến, chỉ thấy người đi trên đường lập tức tách ra, đem đường đi trống không. Sở Dương vì đó sững sờ, liền thấy phía trước đi tới hơn mười người, từng cái nghiêng đầu liếc mắt, dựng râu trừng mắt, chỉ có người cuối cùng, tay cầm gậy gỗ, cúi đầu.

"Tiểu ca, đuổi mau tránh ra, cái kia là cạp con, ăn người không nháy mắt hạng người!"

Bên cạnh có một vị lão hán gấp Sở Dương đứng không nhúc nhích, vội vàng thấp giọng thúc giục.

Sở Dương cười cười, không thêm để ý nói: "Bọn hán làm sao như thế ngang ngược?"

"Cái kia là Hắc Hồ bang bang chủ nhi tử, hoành hành bá đạo, không người có thể chế, tiểu ca, mau mau rời đi, tình rước họa tới cửa a!"

Lão hán nói, liền chui vào trong đám người.

Thời gian qua một lát, phía trước một đoàn người đã đi tới phụ cận.

"A... A, tiểu tử ngươi trứng mập a, lão tử tói, dám cản đường Hồ gia?" Đi ở phía trước là cái người lùn, râu sao lông mày, mắt gà chọi, cạp lo phát pho

đánh giá Sở Dương.

"Người là lão tử của ai?" Sở Dương lạnh lùng nói ra.

"Đương nhiên là lão tử ngươi!" Hồ Gia cậy mạnh nói.

Thanh âm hần vừa mới rơi xuống, chỉ thấy Sở Dương giơ ngón tay lên, bắn ra một đạo đoạn mạch kiếm khí, quán xuyên Hồ Gia đầu vai, đem hần mang bay ra ngoài, thê thâm lấy trên mặt đất kêu rên.

Đây là được từ Kiếm Ma tuyệt học, thuộc về kiếm pháp một loại, lĩnh hội không khó, đã tu luyện thành công.

"Người nói, người là lão tử của ai?"

Sở Dương cười đi tới.

"Là cả nhà người lão tử!" Hồ Gia gào thét, "Dám làm tổn thương ta, lên cho ta, giết hần, ta muốn giết hần!"

Không đợi hần sau lưng tay chân vây công, Sở Dương lại một đạo kiếm khí bắn thủng vai phải của hần, làm vỡ nát xương bả vai, cả cánh tay tính phể đi.

Hồ Gia đau kém chút ngất đi.

Hần mang tới tay chân lại không rõ ràng cho lắm, tưởng rằng ám khí gây nên, không lo được nhiều ít, liền hướng phía Sở Dương đánh tới.

"Một bầy chó dạng đồ vật, nói giáo cho giặc!"

Giơ ngón tay lên, liền tiếp chỉ vào, toàn bộ phể đi một cánh tay.

Trên đường phố, lúc này kêu rên không ngớt, thê thâm làm người ta sợ hãi.

Mười cái tay chân, bị Sở Dương phể đi chín cái, chỉ có một cái không có việc gì, bởi vì cái này một vị một mực cúi đầu, không có nhúc nhích.

"Người, tới!"

Sở Dương xông vị này mười lăm mười sáu tuổi thiếu niên vẫy tay.

Đối phương khẽ run rẩy, vội vàng chạy tới, hướng phía Sở Dương quỳ xuống, "Phanh phanh phanh" liền là năm sáu cái khấu đầu, đem da đầu đều đập phá, sau đó cầu khẩn nói: "Vị gia này, còn xin vì tiểu nhân làm chủ a!"

"Đứng lên mà nói!" Sở Dương khoát tay, tại đối phương ánh mắt hoảng sợ bên trong, không tự chủ được chậm rãi đứng lên, "Nói, người tên là gì?"

"Ta gọi Trương Thiết Trụ!"

"Vì cái gì đi theo loại người này?"

"Hần uy hiếp ta, nếu là không đi theo hần làm, liền cướp đi muối muối của ta, phể đi hai chân của ta."

"Người nhưng làm qua cái gì việc trái với lương tâm?"

"Không có, tuyệt đối không có, ta chỉ là theo ở phía sau, nếu là ta nói lời nói dối, chết không yên lành!"

Sở Dương nhìn chằm chằm ánh mắt của hần, không khỏi gật đầu, đối phương chưa hề nói lời nói dối, lại nói: "Người nói một chút cái này Hồ Gia đến cùng làm qua cái gì chuyện xấu? Còn có bọn hần, từng cái từng cái toàn bộ nói ra."

Trương Thiết Trụ lúc này do dự.

"Nói, hay là không nói?"

Sở Dương nhàn nhạt hỏi.

Trương Thiết Trụ cắn răng một cái, cứng ngắc lấy cổ nói: "Nói, vì cái gì không nói, hần hôm qua liền ra lệnh cho ta, trong vòng ba ngày đem muối muối phụng đến trên tay hần, nếu không liền đánh gãy chân của ta, đem muối muối ta cướp đi, sau đó bán được trong thanh lâu. Ta đang chuẩn bị tìm cơ hội giết hần đầu, dù sao đều không sống nổi!"

Nói, hần lau một cái chảy ra nước mắt.

"Nói đi!"

Sở Dương ngữ khí chậm chậm.

"Hắn, ý vào Hắc Hồ bang thế lực, khi nam phách nữ, việc ác bắt tận." Trương thiết trụ nghiêng răng nghiêng lợi, "Ba năm trước đây, hắn coi trọng Lý lão Hán khuê nữ, người ta không theo, liền vụng trộm giết Lý lão Hán già miệng, đem người ta nữ nhi cướp đi, đùa bỡn về sau bán được nhà mình trong thành lâu. Chuyện như vậy chỗ nào cũng có, không biết dễ nhiều thiếu người cửa nát nhà tan, tùy tiện hỏi một người đều sẽ biết, nếu không phải hắn nhìn ta có một cỗ ngoan kinh, muốn nhận vì tay chân, sớm đã đem ta giết, cướp đi muối muối ta. Những ngày này nhìn ta không xuất lực, đã đem hắn chọc giận."

"Thật đúng là việc ác bắt tận a!" Sở Dương lập tức nổi giận, hắn cũng nghe đến chung quanh nghị luận thanh âm, mặc dù thanh âm rất nhỏ, nhưng hắn cũng có thể nghe cái rõ ràng, toàn bộ là quả trách Hồ Gia tội ác."Trời mắc kệ, ta để ý tới; trời không phạt, ta đến phạt; trời không giết, ta tới giết!"

Sưu...!

Một đạo kiếm khí xuất tại Hồ Gia mi tâm, lúc này đem hắn diệt sát.

"Hắn, nhưng có nhân mạng mạng theo?"

"Có!"

"Vậy liền chết! Hắn đâu?"

Sở Dương từng cái chỉ điểm đi qua, hỏi thăm trương thiết trụ, còn có nghe chung quanh tiếng nghị luận, kết quả chín cái tay chân, bị hắn giết sáu cái, còn lại là ba cái cũng phế đi một chân một tay.

Trương thiết trụ nhìn hưng phấn vạn phần, kích động dị thường, nhắm mắt theo đuôi đi theo Sở Dương.

"Đi, mang ta đi Hắc Hồ bang tổng bộ!"

Sở Dương vung tay lên nói.

"Gia, Hắc Hồ bang quá mức cường đại a, dù có mấy trăm tay chân đâu!"

Trương thiết trụ lo lắng nói.

"Ta là Tu La Vương, người về sau liền gọi ta một tiếng "Vương" " Sở Dương lông mày ngưng tụ, không thể nghi ngờ đạo, "Tội ác đương đạo, chính không thắng tà, liền để ta Tu La Vương, còn thể gian một cái thanh bình. Đi, mang ta đi!"

Thanh âm âm vang, không thể nghi ngờ.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Toa Chư Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 34: Tông sư chi bí

Thành nam Hắc Hồ bang, thành tây Đại Dao môn, thành bắc liệt điểm đường, thành đông huynh đệ hội, trong vòng một đêm, đầu người cuộn cuộn, tươi máu nhuộm đỏ mặt đất, tiếng kêu rên giống như lệ quỷ.

Mọi nhà đóng cửa, người người cảm thấy bất an.

Thẳng đến rạng sáng lúc mới an tĩnh lại.

Ngày thứ hai, thành tây ở bãi tha ma xuất hiện một cái đầu người núi, rỗng rã hơn ba trăm cái, còn có một cái cự đại hàm mộ, táng lấy mấy trăm người.

Chỉ có đầu người núi lưu lại, loại người này đầu chồng chất mà thành, lại được xưng là kinh quan, đưa đến uy hiếp tác dụng.

Mười ngày sau, Sở Dương liền đem tứ đại hắc thế lực chinh hợp, đồng thời ban bố tàn khốc pháp lệnh. Hắn từng làm qua thành chủ, tự nhiên biết nói sao dạy dỗ những người này, tội ác tày trời người đều đã bị giết, còn sót lại sai lầm lớn không có, lại cũng không có bao nhiêu có đảm đương người, chỉ có thể thông qua khắc nghiệt pháp lệnh tiến hành thống trị.

Sau đó một đoạn thời gian, thành nội cư dân liền phát hiện một kiện kỳ lạ sự tình, đã từng hoành hành không sợ, cật nã tạp yếu lưu manh, bây giờ lại thật sớm rời giường, bắt đầu thanh quét đường, duy trì trật tự, thậm chí nhà ai tường viện phải ngã, đều đi hỗ trợ sửa chữa, nhà ai thực sự không vượt qua nổi, liền giúp sức giúp đỡ.

Loại tình huống này, để cho người ta không biết làm sao, nhưng cũng theo thời gian trôi qua bình yên tiếp nhận, bắt đầu tán dương những tên côn đồ này

mà: Nhân phẩm tốt, yêu lao động, rất chịu khó.

Đồng thời, cũng thu lấy cửa hàng "Quản lý phí", một khi thu lấy về sau, nếu là có phiền phức, liền có thể tìm bọn hắn giải quyết, không có tri hoãn. Thậm chí một chút trên quan trường sự tình đều có thể làm được, làm đến mọi chuyện thông suốt.

Không lâu sau đó, trong thành xuất hiện một cái cự đại cửa hàng, bên trong cũi gao dầu muối, ở không vật dụng các loại cái gì cần có đều có, phân loại, viết lên giá cả, tùy ý chọn lựa, giá cả rẻ tiền, trong lúc nhất thời gây nên oanh động cực lớn.

Nguyên Hắc Hồ bang đại đường, Sở Dương ngồi ngay ngắn thủ vị, hai bên ngồi mười mấy người, từng cái đề mi thuận nhãn, cung kính dị thường.

"Bây giờ đã đi đến quỹ đạo, liền phải một mực vận chuyển xuống dưới, ai nếu đề cho ta lá mặt lá trái, các người cũng biết thủ đoạn của ta." Sở Dương từ tốn nói, "Thành đông, thành tây, thành nam, thành bắc, ta các chỉ an bài một cái đường chủ, hai cái Phó đường chủ, những người còn lại sự tình, các người tự hành giải quyết, ta chỉ cần cầu một điểm, phẩm là mệnh lệnh của ta, không dung làm trái, kẻ làm trái, chỉ có một cái hạ tràng."

Mười mấy người đều thân thể凛凛 một cái, nhớ tới đêm hôm đó huyết tinh, đều sắc mặt trắng bệch.

Mặc cho bọn hắn như thế nào cũng nghĩ không thông, thiếu niên trước mắt, tuổi tác còn không có hai mươi số lượng, làm sao lại cường đại như vậy? Làm sao lại ác như vậy?

Đáng tiếc, bọn hắn nghĩ bề đầu cũng không nghĩ đến, vị này là đã từng cùng Hùng Bá tranh phong nhân vật.

"Đương nhiên, có phạt đương nhiên là có thưởng!" Sở Dương nói, đem một quyển sách đưa cho một mực cung kính đứng ở bên cạnh Trương Thiết Trụ trong tay, "Ngoại trừ lợi tức hàng tháng bên ngoài, còn có cái này một bộ tuyệt học, nếu là tu luyện thành công, giang hồ mặc dù lớn, nhưng mặc cho các người tung hoành, cái gọi là Bách Hiểu Sanh bình khí phổ bài danh, các người cũng có thể giẫm tại dưới chân!"

"Các người tu luyện về sau, không thể ngoại truyện, mặt khác huynh đệ trong bang, nếu là cống hiến đầy đủ, có thể truyền xuống một thức, nhưng nhất định phải báo cáo chuẩn bị. Tốt, các người ngay ở chỗ này truyền đọc, ghi lại về sau, liền các tự rời đi, mỗi người quản lý chức vụ của mình!"

Sở Dương dứt lời, đứng người lên đi ra ngoài.

Qua một hồi lâu, mọi người mới thở ra một hơi thật dài, thậm chí có mấy vị xoa xoa mồ hôi lạnh trên trán.

"Bang chủ uy thế, thật đúng là đáng sợ, ở trước mặt hắn, ta thở mạnh cũng không dám!"

"Đâu chỉ đáng sợ, đơn giản kiểm chế chi cực, uy thế chi trọng, chi sợ không thua đương kim thiên tử."

"Đương kim thiên tử tính là gì? Bất quá tay trái gà không chặt thôi, nếu là thay đổi bang chủ ngồi lên cái kia chỗ ngồi, nhất định có thể trọng chinh lục hợp, chiếm đoạt Bát Hoang."

"Mấy vị nói cẩn thận!"

Trương Thiết Trụ hết sức kích động, nhưng lại không thể không nhắc nhở một câu, sau đó nói: "Chư vị đường chủ, các người hay là xem trước một chút bang chủ ban thưởng tuyệt học đi!"

Bốn vị đường chủ cùng tám vị Phó đường chủ nhao nhao xông tới.

Bắt đầu bọn hắn còn lo lắng, chẳng qua là khi làm Sở Dương trấn an bọn hắn tùy ý xuất ra phổ thông công pháp thôi, thế nhưng là sau khi xem, lại đều kinh hãi.

Thực lực bọn hắn không mạnh, nhưng ánh mắt lại tại, tự nhiên biết đạo công pháp cường đại cùng đáng sợ.

"Cái này, bức này kinh thế hãi tục tuyệt học, nếu là tu luyện thành công, tuyệt đối có thể lực áp những binh khí kia phổ cường giả!"

"Bang chủ chi khí lượng, coi là thật thiên cổ không có a!"

"Chúng ta ôn hòa thế chết cũng đi theo, máu chảy đầu rơi!"

"Phong Thần Thôi, tên rất hay a, một khi tu luyện thành công, tuyệt đối có thể trở thành trong gió chi thần."

Giờ khắc này, bọn hắn từ e ngại, chuyển biến thành sùng kính.

Trên giang hồ, tuyệt học từ trước đến nay không truyền ra ngoài, dù là sư đồ cũng là như thế. Nhưng Sở Dương lại truyền cho bọn hắn vô thượng tuyệt học, chỉ một điểm này, liền có thể để bọn hắn bán mạng.

"Chư vị, bang chủ pháp lệnh mặc dù khắc nghiệt, nhưng cũng là vì chúng ta tốt. Các người cũng phát hiện đi, trong khoảng thời gian này, chúng ta thu nhập chẳng những không có giảm bớt, ngược lại tăng lên gấp bội, đồng thời cũng đã nhận được tán thành, lại cũng không phải người nào e ngại ác phách, đây mới thật sự là được cả danh và lợi." Trong khoảng thời gian ngắn, Trương Thiết Trụ đi theo Sở Dương xử lý sự tình, đã hơi có vẻ lão luyện, "Bang chủ cho chúng ta tên, cũng cho chúng ta lợi, thậm chí cũng ban thưởng bức này tuyệt học, chúng ta tự nhiên muốn vì lão nhân gia ông ta bài ưu giải nạn."

Trương Thiết Trụ đè ép tay, không để cho đám người đặt câu hỏi, nói tiếp: "Bang chủ lão nhân gia ông ta yêu thích các loại kỳ trân đại dược, chuẩn bị khai lò luyện đan, ta nhưng nghe lão nhân gia ông ta trong lúc vô tình để lộ ra, luyện chế đan dược có thể giải bách độc, khử bệnh cũ, liệu âm thương, còn có thể tẩy cân phạt tủy, tăng lên công lực, các ngươi nhưng nên nắm chắc cơ hội tốt nha!"

Dứt lời, hắn mang theo tiểu dung liền đi ra đại điện.

Hơn mười vị quân sự hai mặt nhìn nhau về sau, nhao nhao lộ ra tinh mang, sau đó bắt đầu vượt qua Phong Thần Thối phương pháp tu luyện, ghi ở trong lòng. Sau khi nhớ kỹ, ngay lập tức rời đi, an bài xuống người, thu thập linh dược.

"Làm không tệ!"

Cửa hậu viện bên ngoài, Sở Dương cười nhạt nói.

Hiển nhiên, vừa rồi Trương Thiết Trụ nói, đều là hắn chỗ an bài.

"Bang chủ, vì sao không trực tiếp phân phó?"

Trương Thiết Trụ thấp giọng hỏi.

Sở Dương cười cười, không có giải thích, ân uy tĩnh thi phía dưới, cho bọn hắn một cái làm hắn vui lòng cái bang chủ này cơ hội, sẽ bọn hắn càng thêm ra sức thu thập nhân sâm chờ linh dược.

Đẩy ra cửa sân, đi vào.

Tại cái này trong sân rộng, vừa vặn có ba mươi sáu người thiếu niên, bảy tám tuổi đến mười lăm mười sáu tuổi không giống nhau, bắt quá bọn hắn đều có một cái đặc điểm, liền là tư chất không tầm thường.

Đây là Sở Dương từ trong bang còn có thành nội cô nhi chọn lựa mà ra, chuẩn bị tiến hành bồi dưỡng.

"Bái kiến Tu La Vương!"

Nhìn thấy Sở Dương, bọn hắn đồng thời một chân quỳ xuống, hai mắt bên trong, đều mang sùng kính màu nhiệt huyết. Liền là người này, cho bọn hắn tân sinh, cho bọn hắn tương lai tốt đẹp.

"Ta cho các ngươi cung cấp hết thảy tiện lợi điều kiện, các ngươi duy nhất cần phải làm là cố gắng, cố gắng, lại cố gắng!" Sở Dương uy nghiêm đạo, "Mỗi một tháng, ta đều sẽ đối với các ngươi tự mình khảo hạch, nếu là không đạt được yêu cầu, các ngươi liền sẽ bị đá ra Tu La vệ, bị Huyết Vệ thay thế!"

Chỉnh hợp về sau, Sở Dương liền thành lập Tu La giúp, chọn lựa ba mươi sáu cái tư chất tuyệt hảo thiếu niên tạo thành Tu La vệ tiến hành bồi dưỡng, đồng thời còn có tám mươi một cái Huyết Vệ tiến hành dạy dỗ.

"Chết không lùi bước!"

Ba mươi sáu người thiếu niên, trăm miệng một lời, ngữ khí kiên định, tràn ngập cho dù là chết cũng không rời khỏi quyết tâm.

Sở Dương rất hài lòng, sau đó bàn ngồi ở bên cạnh trên tầng đá, từ trong ngực lấy ra một quyển sách, bắt đầu quan sát, đồng thời đuổi Trương Thiết Trụ, "Ngươi cũng không thể sống tồn thời gian."

"Rời!"

Trương Thiết Trụ tuân mệnh, lui ra ngoài.

Sở Dương đem tâm thần vui đầu vào trong sách, đây là một bản võ đạo cơ sở tường giải, chính là hắn đi vào phương thế giới này trước đó mua sắm, đề mà phong phú cơ sở, cũng bị mang theo tới.

Hắn phát hiện, chỉ cần là trên người mình vật phẩm, đều có thể theo mình vượt qua thời không.

"Hậu thiên cùng tiên thiên chỉ là đặt nền móng, vượng khí huyết, mở khí hải, thông kinh mạch, đến tông sư chi cảnh, mới là võ đạo chân chính nhập môn."

Đối với câu nói này, Sở Dương có chút đồng ý, bắt quá hắn càng tò mò hơn là tông sư chi cảnh tu luyện. Tại Phong Vân trong thế giới, tông sư cần mở hai mươi bốn khiếu huyết, mới có thể đạt tới viên mãn, trùng kích cảnh giới tiếp theo.

Mà ở Thiên Vũ đại lục, hắn hiểu qua, tông sư chi cảnh là cái thần kỳ cảnh giới.

Thấp nhất mở mười hai cái khiếu huyết, liền có thể trùng kích đại tông sư chi cảnh. Như tiếp tục tích lũy, lại có tầng hai mươi bốn lâu, ba mươi sáu thiên cương, bốn mươi chín thật khiếu, thất thập nhị địa sát, tám mươi một quy chân, một trăm linh tám Thiên Cương Địa Sát, một trăm tám mươi Tiểu Viên Mãn, hai trăm bốn mươi đại viên mãn mà nói.

"Nhân thể liền là một cái bảo khổ, cảnh giới Tiên Thiên, tẩy căn phạt tủy, tiên thiên quy nhất, không để lọt Vô Cấu. Tông sư mở ra bí tàng đại môn, mở ra tiềm năng, khai quật nhân thể cực hạn, tròn vành vạnh!" Sở Dương yên lặng nhìn xem, "Mở khiếu huyết càng nhiều, tích lũy càng thâm hậu, căn cơ cũng liền càng ổn, tương lai đi cũng liền càng xa. Nhưng, nhiều mở một cái khiếu huyết, ngoại trừ hao phí thời gian dài bên ngoài, liền phải vô số thiên tài địa bảo vì tư lương, mới có thể thành công! Tầng hai mươi bốn lâu cùng ba mươi sáu thiên cương, nhìn như chỉ là mười hai cái khiếu huyết khác biệt, nhưng ba mươi sáu thiên cương thời gian hao phí cùng tài nguyên, lại là tầng hai mươi bốn lâu nhiều gấp ba, cứ thế mà suy ra, muốn mở hai trăm bốn mươi đại viên mãn khiếu huyết, dù là tài nguyên đầy đủ, trong vòng trăm năm cũng khó có thể làm đến. Còn có một chút, mở ra khiếu huyết chi pháp, đều vì tông phái không truyền chi mê, muốn thu hoạch được, khó, khó, khó!"

Đây cũng không phải là Sở Dương lần thứ nhất nhìn, nhưng mà mỗi lần nhìn một lần, hần đều tâm thần căng lên.

"Ta muốn hay không thử một lần?"

Mặc dù còn không có đi vào tông sư chi cảnh, nhưng Sở Dương một mực tại quy hoạch tương lai, nhưng cũng mười phần do dự.

"Thôi, ta có Thanh Đồng môn, còn sợ thời gian không đủ? Duy nhất phải lo lắng liền là công pháp tương ứng!"

Hai tay hợp lại, liền đem quyển sách này vỡ nát, giờ tay lên, tan theo gió.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Toa Chư Thiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 35: Nhóm lửa tâm đăng

Sở Dương nhìn một chút đắm chìm trong tu luyện ba mươi sáu người thiếu niên, hải lòng gật đầu, chỉ có đầy đủ cố gắng, mới có thể thành công, đem người tới trước hiện thánh, nắm giữ vận mệnh của mình.

Đi vào thế giới này đi một lần, nếu không để lại chút gì, liền có chút tiếc nuối.

Thành lập cái thế lực, bồi dưỡng một số người mới, cũng bất quá tiện tay mà làm, cũng có thể vì chính mình phục vụ, có sao mà không làm.

"Công tử, mời dùng trà!"

Một cái mười hai mười ba tuổi tiểu nữ hài đi tới, mi thanh mục tú, đã có mỹ nhân phiêu nội tình, đang bưng một ly trà đi tới, nhẹ giọng thì thầm.

"Đề xuống đi!"

Sở Dương cười nói.

Thiếu nữ trước mắt, chính là Trương Thiết Trụ muội muội Trương Tiểu Mai, được an bài ở bên cạnh Sở Dương, có thể bưng cái trà, ngược lại cái nước, chôn cất cái bị.

"Vâng, công tử!"

Trương Tiểu Mai rất ngoan ngoãn, sau khi đề xuống liền lui qua một bên.

"Người cũng đi luyện một chút công đi, chỉ ít có thể cường thân kiện thể, có cái năng lực tự bảo vệ mình, ta bên này nếu là có cần, sẽ gọi người tới chính là."

Sở Dương khoát khoát tay.

"Vâng, công tử!"

Trương Tiểu Mai lên tiếng, trực tiếp bàn ngồi ở bên cạnh.

Sở Dương cũng không thêm để ý, lại từ trong ngực lấy ra một quyển sách, cùng nó nói là một quyển sách, không bằng nói là mấy tấm da trâu giấy, nội dung bên trong đúng là hần căn cứ ký ức viết xuống Ngũ Đế quyền.

Mặc dù đã ghi tạc trong đầu, hần còn là ưa thích lật xem, mỗi nhìn một lần, liền sẽ làm sâu sắc một phần giải.

"Thân người ngũ tạng, chính là khí huyết chi nguyên, sinh cơ chi căn, tạo hóa chi cơ, ngũ tạng mạnh, thì khí huyết mạnh, ngũ tạng yếu, thì sinh cơ suy. Ngũ Đế quyền, liền là lấy cường tráng ngũ tạng làm mục đích, cuối cùng tràn đầy khí huyết, tẩy luyện gân cốt, đạt tới rèn luyện toàn thân hiệu quả, tiếp theo tăng lên tiềm năng."

"Lá gan mộc chủ sinh cơ, sinh cơ vượng, tinh thần tốt; tâm hỏa chủ thần trí, lửa mạnh thần mạnh, ý chí kiên định; tỳ thổ chủ gánh chịu, hậu đức tái vật, tạo hóa khí huyết; phổi kim chủ khí tiết, thông kinh mạch, vận quanh thân; thận thủy chủ vận hóa, vận chuyển toàn thân, thủy hỏa đã tế!"

"Mạnh ngũ tạng, tráng thể phách, vượng khí huyết, kiên gân cốt, đào tiềm năng, đây chính là Ngũ Đế quyền bản chất, lớn mạnh bản nguyên, cường đại thể phách!"

Sở Dương tinh tế quan sát, chậm rãi chải vuốt, đối với Ngũ Đế quyền nhất làm cho hắn động tâm không ai qua được ba điểm, đây là tâm pháp đồng thời cũng là một loại cường đại quyền pháp, uy năng mạnh, dù là không có tu luyện, hẳn đều cảm giác siêu việt Thánh Linh kiếm pháp cùng không hiểu kiếm pháp.

Điểm thứ hai, liền là cường đại thể phách, tăng cường lực lượng, tu luyện thành công, mà nếu cổ tượng, như cự long.

Điểm thứ ba, tại tông sư chi cảnh, có thể mở chín chín tám mươi một quy chân khiếu huyết. Theo hắn hiểu rõ, trên Thiên Vũ đại lục, mở mười hai cái khiếu huyết xem như phổ thông, đã phổ cập thiên hạ, nhà có vật tư và máy móc, đều có thể mua được.

Mở hai mươi bốn khiếu huyết công pháp, bình thường nắm giữ tại tông phái cùng gia tộc bên trong. Còn ba mươi sáu cái trở lên khiếu huyết mở chi pháp, không phải đại tông phái, đại thể gia không cũng biết.

Đến chín chín tám mươi một quy chân khiếu huyết mở chi pháp, thuộc về hiếm thấy trên đời, chỉ có nhất lưu tông phái mới có tư cách nắm giữ. Còn mở một trăm linh tám Thiên Cương Địa Sát khiếu huyết chi pháp, không phải Hoàng tộc, không phải thánh địa, rất khó nhìn thấy.

Lại hướng lên một trăm tám mươi Tiểu Viên Mãn, hai trăm bốn mươi đại viên mãn khiếu huyết, thế gian căn bản không có lưu truyền tới, thánh địa Hoàng tộc có lẽ có, nhưng cũng chỉ có chân chính hạch tâm tử đệ mới có thể nắm giữ.

"Tuỳ tiện ban thưởng Ngũ Đế quyền, liền không sợ lưu truyền ra đi?"

Đối với điểm này, Sở Dương không hiểu.

Hắn làm sao biết, Đại Sở hoàng triều trấn áp thiên hạ, liền ngay cả thánh địa đều muốn ngoan ngoãn cúi đầu, sao mà cường hoành. Nhớ năm đó, Sở thái tổ trấn áp Bát Hoang, liền ngay cả lúc ấy đệ nhất thánh Phệ Đà Tự đều bị bình, sao mà ngang ngược bá đạo.

Ngũ Đế quyền thuộc về Hoàng gia công pháp, dù cho có thể có được, ai dám công khai tu luyện? Một khi phát hiện, tất nhiên bị đuổi giết đến chết, tuyệt đối không có loại thứ hai khả năng. Huống chi, có thể tu luyện loại công pháp này, đều là đi qua nghiêm ngặt khảo nghiệm tử đệ, rất khó truyền đi.

Lại tỉ mỉ nhìn mấy lần, hai tay hợp lại, cũng xoa thành tro tàn.

Thiên Sương Quyền, Bài Văn Chương, Phong Thần Thối tuy là tuyệt học, hẳn lại không thêm để ý, truyền đi cũng liền truyền ra ngoài, nhưng Ngũ Đế quyền không cho sơ thất.

Sở Dương đi đến nơi hẻo lánh chỗ, bình tâm ngưng khí, một lát sau liền triển khai tư thế, đánh ra Ngũ Đế quyền.

Một quyền này pháp, nội ngoại kiêm tu, hẳn lấy được chỉ có trước bốn tầng, đối ứng hậu thiên, tiên thiên, tông sư cùng đại tông sư phương pháp tu luyện.

Mỗi một tầng đều có ba mươi thức, mỗi ngũ thức đối ứng một cái tạng phủ, theo thứ tự là Thanh Đế quyền, Xích Đế quyền, Hoàng Đế quyền, Bạch Đế quyền, Hắc Đế quyền, cuối cùng ngũ thức chính là ngũ tạng dung hợp, ngũ hành quy nhất chi pháp, thông hợp chư quyền, rèn luyện toàn thân.

"Thanh đỏ hoàng bạch hắc, mộc lửa thổ kim thủy, ta trước hết từ Ngũ Đế quyền bên trong lá gan Mộc Thanh đế quyền bắt đầu!"

Sở Dương triển khai tư thế, quyền pháp triển khai, khí huyết chấn động, kiếm khí vận chuyển, uy thế tràn ngập, phương viên trong phạm vi mười thước đều tràn ngập cường đại uy áp, để nơi xa ba mươi sáu cái đang tu luyện Tu La vệ đều hấp dẫn ánh mắt, từng cái tròn mắt hốc mồm nhìn xem Sở Dương.

Chung quanh kinh khí xoay tròn, đỉnh đầu khí huyết bốc lên, giống như tiên giáng trần, lại như Thần vương tuần tra.

Thanh Đế ngũ thức đánh một lần về sau, Sở Dương ngừng lại, cẩn thận phẩm vị.

"Thế nội kiếm khí lại bị áp súc mấy phần, cũng hơi tinh thuần một chút, gan khí cơ cũng bắt đầu tràn đầy, khiến cho khí huyết sôi trào, quả nhiên không hổ là Hoàng gia tuyệt học."

Sở Dương là thật rung động.

Đây vẫn chỉ là bắt đầu tu luyện, liền có hơi tăng lên, như là tiếp tục tu luyện xuống dưới, lại có gì tương đương quả? Trước kia vốn cho rằng đạt đến tiên thiên viên mãn, lại cũng khó có thể tăng lên, mà lại kiếm khí bị đánh mài tinh thuần vô cùng, lại khó mà áp súc, nhưng hôm nay lại phá vỡ hẳn nhận biết.

"Thiên Vũ đại lục võ đạo, nội tình chi sâu, chi huyền, thật đúng là đáng sợ."

Hít sâu một hơi, đè xuống trong lòng chấn kinh, tiếp tục tu luyện quyền pháp.

Đào mất liền là một tháng trời qua.

Bá...!

Sở Dương thu quyền mà đứng, trong tiểu viện bốc lên kinh khí cũng bắt đầu trở nên bằng phẳng.

"Ngũ Đế quyền tầng thứ nhất rốt cục tu luyện viên mãn."

Hắn không có cao hứng, ngược lại cười khổ không thôi, tu luyện hơn mười năm kiếm khí bị triệt để chuyển đổi thành Ngũ Đế chân khí, mà lại từ tiên thiên viên mãn thối lui đến tiên thiên hậu kỳ.

Đây không phải là thật lui bước, mà là chân khí càng thêm cường đại, càng thêm tinh thuần, chiến lực không lùi phân thảng, chỉ ít tăng lên gần gấp đôi.

"Tu luyện tầng thứ hai lúc, chỉ sợ sẽ còn lui bước..." Sở Dương lắc đầu, tiếp nhận Trương Tiểu Mai đưa tới khăn mặt chà xát đem mặt, cười nói, "Cho ta xông một ly trà!"

"Vâng, công tử!"

Trương Tiểu Mai tùy thân hầu hạ, một mực rất yên tĩnh.

Đây là một cái độc lập viện lạc, cùng ba mươi sáu cái Tu La vệ tách ra, không phải hần lúc tu luyện, náo ra động tĩnh liền sẽ để Tu La vệ không cách nào tu luyện.

Trương Tiểu Mai đặt chén trà xuống về sau, liền ngồi xếp bằng bên cạnh trên tảng đá, tu luyện tĩnh công.

Sở Dương ngồi trên băng ghế đá, lấy ra một tấm da trâu giấy, chăm chú nhìn, thỉnh thoảng uống một ngụm trà thơm.

"Khô Mộc Tâm Kinh, thật đúng là huyền ảo, cho tới bây giờ, ta cũng chỉ là có chút đầu mối mà thôi!"

Tu luyện Ngũ Đế quyền lúc hần cũng không có buông xuống cái này một bộ để hần cửa nát nhà tan công pháp, chỉ là quá mức huyền ảo, khó mà minh ngộ, cho tới bây giờ đều còn không có nhập môn.

Sở Dương trong lòng hơi động, nghĩ đến Sở Vân Phi nói tới: Sở thái tổ phê ngôn không phải sinh sinh tử tử, chết mà hậu sinh, tâm linh tịch diệt, không thể thành công.

"Sinh sinh tử tử, chết mà hậu sinh, tâm linh tịch diệt!"

Sở Dương cẩn thận phẩm vị, nghĩ đến xuyên qua Thiên Vũ đại lục "Sở Dương" trên thân, mặt sắp tử vong tình thế nguy hiểm, trong tuyệt vọng bất lực. Kích phát Thanh Đồng môn, xuyên thẳng qua đến Phong Vân thế giới chuyển sinh, về sau trở về, thân thể tán loạn sau đó lại tụ lại.

Cái này chẳng phải là sinh sinh tử tử, chết mà hậu sinh?

Hắn bừng tỉnh đại ngộ!

Về phần tâm linh tịch diệt?

Sở Dương nhắm mắt lại, để tâm linh lâm vào mới vào Thiên Vũ đại lục lúc, gia tộc bị diệt, bị thương thật nặng, truy sát sắp đến, tử vong tiến đến, trong tuyệt vọng bất đắc dĩ bị ai.

Bài trừ hết thầy tạp niệm, toàn bộ tâm thần đều đắm chìm đến lúc ấy trong tuyệt vọng.

Tuyệt vọng, bất lực, bị ai.

Tâm linh lâm vào hắc ám.

Cả người quy về tĩnh mịch bên trong.

Bên cạnh ngồi xếp bằng Trương Tiểu Mai bỗng nhiên nhìn lại, lộ ra nghi hoặc về không hiểu, tại nàng cảm ứng bên trong, Sở Dương vậy mà không có bất luận cái gì sinh cơ.

Nàng muốn đứng lên đi xem một chút, nhưng lại sợ quấy rầy Sở Dương, lộ ra vẻ do dự, còn có chút nóng nảy, chỉ có thể lẳng lặng nhìn.

Bá...!

Tĩnh mịch trong tâm linh, đốt lên một ngọn đèn sáng.

"Xuân Hạ Thu Đông, hoa nở hoa tàn, cây khô gặp mùa xuân, ngày mùa thu hoạch đông giấu, sinh tử luân hồi, tịch diệt tân sinh, không gì hơn cái này!"

Sở Dương khoe miệng lộ ra tiểu dung, chân chính hiểu rõ Khô Mộc Tâm Kinh chân ý, cũng thuận thể tiến nhập tầng thứ nhất, đốt lên tâm đăng, mở ra tâm môn, tâm linh chiếu rọi phía dưới, chung quanh một mét phạm vi bên trong hết thấy, tất cả đều xuất hiện trong tâm hải, giống như một chiếc gương, không rõ chi tiết.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Toa Chư Thiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 36: Bích Huyết Song Xà

Một khi ngộ đạo, mê vụ diệt hết, rộng mở trong sáng.

Khô Mộc Tâm Kinh trên Thiên Vũ đại lục thuộc về một bản kỳ thư, từ xưa đến nay, nhập môn người ít càng thêm ít, cơ hồ không có mấy cái, chớ nói chi là đại thành.

Nếu không phải kinh lịch chỉ huyền bí, Sở Dương cũng khó có thể minh ngộ.

Cho tới bây giờ, hắn cũng mới rút cuộc minh bạch, Khô Mộc Tâm Kinh không phải tu luyện tinh thần, cũng không phải tu luyện chân khí, càng không phải là rèn luyện thân thể, mà là tu luyện càng thêm kỳ diệu, chỉ hiểu mà không diễn đạt được bằng lời tâm linh chỉ lực.

Tâm linh chỉ lực, không chất vô hình, vô tướng vô thường, như gió, giống như mây, là thiên địa tự nhiên, tâm linh cái bóng phía dưới, phạm vi bên trong, tất cả đều phản ứng ở trong đầu, nhưng lại khiến người ta khó mà phát giác.

"Không được hoàn mỹ chính là, ngoại trừ điểm này công năng, lại không có bất kỳ cái gì uy thế!"

Sở Dương cười cười, có thể tu luyện thành công, cũng đã là may mắn thiên chi may mắn, còn có cái gì không vừa lòng đây này. Nhập môn về sau, Khô Mộc Tâm Kinh mặc dù huyền bí, lại cũng đã có thể xem hiểu, không đang ở trong sương mù.

Lúc này, Trương Thiết Trụ đi đến, xông Sở Dương thi lễ một cái, cung kính nói: "Bang chủ, nhân sâm, hoàng tinh những vật này đã thu thập đi lên không ít, ngài muốn không mau mau đến xem?"

"A, đi xem một chút đi!"

Sở Dương con mắt to sáng.

Trong khoảng thời gian này, bốn vị đường chủ, tám vị Phó đường chủ cho hắn dâng lên đến không ít, hắn đều không để ý đến, bây giờ trên việc tu luyện cũng coi như tạm thời có một kết thúc, không bằng đi xem một chút, cũng thuận tiện tra nhìn một chút trong bang sự vật.

Nói, liền đi ra ngoài.

"Bang chủ, Tu La phủ đã làm xong, hiện tại chính đang sửa chữa, muốn vào ở, chỉ ít còn cần một tháng."

Trương Thiết Trụ nhất chuyện quan trọng tiến hành bẩm báo.

Cái gọi là Tu La phủ, là Sở Dương yêu cầu tu kiến một tòa trang viên, dùng tốt tại ở lại. Bây giờ hắn là dưới mặt đất vương giả, điều động số lớn tài nguyên tiến hành tu kiến, tự nhiên nhanh chóng, nếu không phải yêu cầu tinh xảo, chỉ sợ sớm đã tu thành lập xong được.

"Không tệ!"

Sở Dương gật gật đầu.

"Bang chủ..."

Trương Thiết Trụ có chút do dự.

"Nói!"

Sở Dương nhân vật bậc nào, tự nhiên không dung giấu diếm.

"Vâng, bang chủ!" Trương Thiết Trụ châm chước nói, "Hai tháng này đến, chúng ta cải biến phong cách hành sự, thu nhập tăng nhiều, đặc biệt là liên hợp cửa hàng, thu nhập càng thêm khả quan, ngày ngày kéo lên, đề Tri phủ đỏ mắt, tựa hồ muốn ra tay với bọn ta."

Sở Dương bước chân dừng lại, nói: "Không phải lên hạ chuẩn bị sao?"

"Lòng tham không đáy!" Trương Thiết Trụ nói.

"Đã như vậy, vậy liền để hấn thành thành thật thật, quy củ, sau đó thành nội trên dưới, toàn bộ thay đổi chúng ta người, để hấn thành vì một cái khôi lỗi chính là!" Sở Dương lãnh khốc nói.

Trương Thiết Trụ khẽ run rẩy, "Bang chủ, Tri phủ nha nội, có hai vị cao thủ trấn thủ, không Dịch Hành sự tình."

"Ta đi một chuyến!"

Sở Dương phát phát tay, tùy ý nói.

Trương Thiết Trụ lập tức hoàn toàn yên tâm.

Một lát sau, bọn hấn đi tới phòng chứa đồ, đối với nơi này vàng bạc, Sở Dương không có chút nào thêm quan tâm, mà là nhìn về phía từng cây linh được.

"Bang chủ, ngàn năm nhân sâm thu tập được năm chi, 500 năm trở lên mười ba chi, trăm năm trở lên hai mươi chín chi!"

Trương Thiết Trụ cho Sở Dương giảng nói.

"Nhiều như vậy?"

Sở Dương có chút ngoài ý muốn.

"Cái này lúc trước trân tàng, còn có gần chút thời gian thu thập, nếu là phóng nhãn thiên hạ, liền không đủ thành đạo."

Trương Thiết Trụ gật đầu nói.

"Phi thường tốt!" Sở Dương rất hài lòng, "Có nhân sâm vị này chủ dược, ta liền có thể chế biến đại dược. Chờ một lúc ta cho viết cái điều mục, dựa theo phía trên yêu cầu đi thu thập."

"Vâng, bang chủ!"

Trương Thiết Trụ tuân mệnh.

Thường ngày sự tình, đều là hấn tại truyền đạt.

Ban đêm hôm ấy, Sở Dương đi ra cửa, trực tiếp hướng phía phủ thành chủ mà tới. Lấy khinh công của hấn thân pháp, tùy tiện liền đi vào nội trạch, cẩn thận cảm ứng, xác thực phát hiện hai cái thực lực không tầm thường cường giả.

"Chỉ là hậu thiên viên mãn thôi, cũng hao hết tiềm năng, cả đời đều không thể đột phá đến tiên thiên!"

Sở Dương lơ đãng, nhưng đối với hiện tại Tu La giúp mà nói, trừ hấn ra, thật đúng là không ai có thể đối phó, trừ phi ý vào người đồng thể mạnh, cường thể đánh giết.

Đi tới gần, liền nghe đến trong phòng truyền đến tà âm.

Bàn tay theo trên cửa, kinh lực phun một cái, liền đem cửa phòng đẩy ra, đi vào. Nhìn lướt qua, Sở Dương liền lông mày cau chặt, đây là một cái rất lớn phòng ngủ, có một trương rất lớn giường, nằm trên giường ba bốn thiếu nữ, còn có hai cái dài dài nhỏ dài nhỏ nam tử.

Bọn hấn chẳng những gầy, mà lại xấu xí, một cái sắc mặt trắng bệch, một cái mặt như đáy nồi.

Lúc này, cũng kinh động đến bọn hấn.

"Dám tiến gian phòng của chúng ta, chán sống rồi hay sao?" Mặt trắng nam tử trực tiếp đi xuống giường, trần truồng trần thể, cũng không mặc quần áo, tùy tiện đi hướng Sở Dương, "Ai bảo ngươi tới, không hiểu quy củ sao?"

Ánh mắt hấn như rắn, âm trầm đáng sợ.

"Các ngươi là Bích Huyết Song Xà?"

Sở Dương nhìn thoáng qua trên giường mấy vị thiếu nữ, trái tim hưng hăng nhảy một cái, vội vàng đè xuống trong lòng xao động, đạm mạc nói ra.

Nhìn thấy hai người này bộ dáng, để hấn không khỏi nghĩ tới trong nguyên tác, khúc dạo đầu lúc Tiểu Lý trở về, trong khách sạn đụng phải chặn giết kim sư tiêu cục Bích Huyết Song Xà, bọn hấn lúc ấy vì cướp đoạt áp giải Kim Tỉ giáp, đáng tiếc vừa mới xuất hiện, liền bị giết.

"Vậy mà biết nói chúng ta?"

Bạch xà liếm môi một cái, hần cũng cảm thấy Sở Dương không bình thường, nếu là người trong phủ, căn bản sẽ không không hiểu quy củ, cũng sẽ không trấn định như thế.

"Quả nhiên là các ngươi! Bích Huyết Song Xà, tung hoành hoành hai bên bờ sông, việc ác bất tận, ác độc dị thường, vậy mà che chở tại Tri phủ nha nội, trong phủ thành chủ."

Sở Dương lắc đầu, ngón tay búng một cái, chính là hai đạo kiếm khí phun ra, tùy tiện xuyên thủng hai người mi tâm, lúc này óc hỗn hợp có máu tươi chảy ra, ngửa người ngã xuống.

Tròng mắt của bọn họ bên trong, còn có khó có thể tin hoảng sợ.

Trong nguyên tác, hai người ra sân lúc liền chấn nhiếp rồi cuồng phong kiếm Gia Cát lôi, nhưng khoảng cách Sở Dương liền kém quá xa. Còn giết bọn hần sẽ đối với sau này hình thành loại nào nhiễu loạn, hần căn bản không thêm để ý, càng không quan tâm.

Bá...!

Tay áo hất lên, kinh lực phun ra, liền chấn choáng trên giường thiếu nữ, tỉnh bọn hần kêu to, rước lấy phiền phức, lại không khỏi chăm chú nhìn thêm tuyết trắng thân thể, phun ra một ngụm nhiệt khí, liền vội vàng xoay người mà đi.

"Khí huyết xao động, miệng đắng lưỡi khô, mấy khó tự kiềm chế, ta có phải hay không cũng nên thoát khỏi thân xử nam rồi?"

Không khỏi, Sở Dương nhớ tới Phong Vân trong thế giới Minh Nguyệt.

Hai người bọn họ xem như thanh mai trúc mã, Minh Nguyệt thân hệ hần thân, hần cũng không phải lạnh lùng vô tình, tự nhiên có ngây thơ tình cảm, chỉ là bây giờ lưỡng giới cách xa nhau, lần sau gặp nhau, còn không biết như thế nào.

Đề xuống ý niệm, hướng phía Tri phủ phòng ngủ đi đến, không làm kinh động thị vệ, nhẹ nhõm liền đi vào trong phòng ngủ. Trong phòng, tràn ngập gay mũi mùi thơm, mờ tối ánh sáng yếu, lại gần không được ánh mắt của hần.

Bốc lên trên giường rèm, nằm ở trên giường một cái tai to mặt lớn nam tử trung niên, trên mặt mang hèn mọn chi cực tiểu dung, khoe miệng chảy chảy nước miếng, tại trong ngực hần nằm một cái chùng hai mươi mỷ mạo thiếu phụ.

Sở Dương khoe miệng giật một cái, vừa chuyển động ý nghĩ, liền tới ác thú vị, chập ngón tay như kiếm, kiếm khí phun ra, trong chốc lát, liền lặng yên không tiếng động đem hai đầu người phát toàn bộ gọt đi, thành cái đầu trọc.

"Lần này chỉ là cảnh cáo, nếu là không biết thời thế, lần sau liền nên gặp Diêm Vương."

Sở Dương nói thầm một tiếng, quay người mà đi.

Ngày thứ hai, Tri phủ trong phòng truyền ra một tiếng kinh thiên địa khiếp quỷ thần kêu rên, cũng là từ một ngày này bắt đầu, Tri phủ cả ngày vui buồn thất thường, thị vệ bất ly thân, hần không còn có đi tìm Diêm La giúp phiền phức.

Vội vàng ba tháng mà đi.

Sở Dương thân hình chớp động, tại trong sân lưu lại liên tiếp thân ảnh, bỗng nhiên, hần bước chân dừng lại, có động chuyển tĩnh, cực kỳ đột ngột, sau một khắc, song quyền triển khai, tiếng gió rít gào, lôi minh trận trận, để Trương Tiểu Mai cũng không dám đứng ở trong viện, chỉ có thể ngồi trong phòng, nếu không liền có thể bị chấn thành nội thương.

"Ngũ Đế quyền tầng thứ hai vừa mới tu luyện thành công, tu vi vậy mà hạ hạ xuống tiên thiên sơ kỳ!"

Sở Dương không biết là nên khóc hay nên cười, cái này chỉ có thể nói rõ một điểm, trước kia cơ sở xa còn lâu mới có được đạt đến cực hạn, mới có loại chuyển biến này.

Chờ lần nữa tu luyện tới tiên thiên viên mãn về sau, hần tin tưởng chiến lực của mình tuyệt đối không thua tại đuôi giết hần Phá Quân.

"Vào đi!"

Thu quyền mà đứng, Sở Dương từ tốn nói.

"Bang chủ, Tu La phủ đã tu kiến hoàn thành!"

Chờ ở ngoài cửa Trương Thiết Trụ đi đến, thi lễ một cái, sau đó nói.

"Vệ thì tốt, hôm nay liền dọn nhà. Còn lại còn chưa tính, nhưng muốn đem thu thập mà đến linh dược toàn bộ vận đi qua. Đúng, nhưng chuẩn bị được đỉnh?"

Sở Dương hài lòng nói.

"Đều đã chuẩn bị thỏa đáng!"

Trương Thiết Trụ nói.

"Vậy liền đi an bài đi, ta trước đi xem một chút!"

Sở Dương xông Trương Tiểu Mai vẫy vẫy tay, hai người đi ra tiểu viện, rồi đi chỗ ở, hướng phía đông mà đi, nơi đó có một tòa cự đại trang viên.

"Chế biến đại dược, có thể gia tốc ta tu luyện. Phản chính thời gian sung túc, có thể hảo hảo nghiên cứu một phen luyện dược chi pháp."

Nấu thuốc luyện đan, đây là Thiên Vũ đại lục mười phần hưng thịnh chức nghiệp, tại Âm Vệ tổng bộ lúc hần liền nghe nói qua kỳ vãn, có chút thần đan diệu dược, chẳng những có thể tái tạo lại toàn thân, mà lại có thể tăng lên trên diện rộng tu vi. Thậm chí có chút thần đan, có thể trực tiếp để không có tu luyện người đạt tới Tiên Thiên cảnh giới, càng sâu người, đạt tới tông sư chỉ cảnh diệu dược đều có.

Sở Dương cũng hơi nghiên cứu qua, liền dùng Sở gia còn lại vật tư và máy móc mua không ít phương diện luyện đan thư tịch, cũng ở trong tối vệ chỗ, tìm được mấy loại đan phương, chính là vì xuyên qua thể giới sau chuẩn bị.

Rất nhanh, bọn hần liền đi tới một tòa trang viên trước.

Trước có dòng suối, nước sông róc rách, hai bên bờ liễu rủ lắc lư, hoàng oanh hót vang.

Trang viên rộng lớn lại mộc mạc, bên ngoài sức điệu thấp, bên trong lại xa hoa, giả sơn suối nước, hồ sen đình nghỉ mát, rừng trúc vườn hoa, ba tiến ba ra, ruộng cật chạm trở, chiếm diện tích rộng rãi ba trăm sáu mươi mẫu.

"Đây chính là quyền lực diệu dụng, kim tiền thần thông!"

Sở Dương cảm khái một tiếng, ngồi ở chính đường thủ tọa phía trên.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Toa Chư Thiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 37: Thiên Cơ lão nhân

"Một năm!"

Bên trong hồ sen, trong lương đình, Sở Dương mặt hướng phương đông, phun ra một ngụm tấm lụa bạch khí, cô đọng như kiếm khí, thẳng tới mấy mét có hơn, mới bắt đầu tiêu tán.

Từ khi đi vào Tiểu Lý Phi Dao thể giới, ròng rã thời gian một năm.

"Ngũ Đế quyền tăng thứ hai viên mãn, trở lại Tiên Thiên đình phong!"

Giương thân đứng lên, đứng chấp tay, nhìn qua phương đông chân trời Đại Nhật như lửa, Sở Dương lặng yên suy nghĩ. Ngũ Đế quyền mang đến cho hần quá nhiều ngoài ý muốn, lúc tu luyện cô đọng chân khí, để tu vi phi tốc hạ xuống, đặc biệt vừa mới bắt đầu tăng thứ hai lúc trực tiếp hạ xuống tiên thiên sơ kỳ, bây giờ lại tu luyện từ đầu đến viên mãn chỉ cảnh.

Đã từng kiếm khí, cũng triệt để chuyển biến thành Ngũ Đế chân khí, so sánh trước kia, chân khí chất chỉ ít tinh thuần gấp năm lần, chân khí lượng cũng chỉ ít tăng lên gấp năm lần.

Chiến lực khách quan trước kia, đầu chỉ tăng lên gấp mười lần!

"Chỉ là Khô Mộc Tâm Kinh?"

Sở Dương lắc đầu, hần như cũ tại tầng thứ nhất bồi hồi, không có tiến vào tầng thứ hai, tu luyện mười phần chậm chạp. Để hần ngoài ý muốn hay là đan đạo phương diện thành tựu, tu luyện sau khi, nấu thuốc luyện đan, tăng lên thật nhanh, bây giờ đã có thể thành đan.

"Công tử, đây là Giang Nam Tế Vũ Nhu Hương trà, ngài nếm thử?"

Trương Tiểu Mai nhẹ nhàng đi tới, nàng y nguyên chậm âm thanh thì thầm, trên mặt mang khế cười cho, ngăn ngừ thời gian một năm, nàng khí chất đại biến, trở mã hoa dung nguyệt mạo.

Sở Dương nâng chung trà lên, nhấp một hớp nhỏ, tinh tế nhắm nháp, gật đầu nói: "Thanh nhã mùi thơm ngát, như trong mưa hoa sen, trong mộng lung

bay tới một sợi mùi thơm."

"Công tử ưa thích liền tới, vậy ta liền mỗi ngày cho công tử pha một ly!"

Trương Tiểu Mai cười nói.

"Ừm!"

Sở Dương lên tiếng, phản phó nói: "Đem cột sắt gọi tới."

"Vâng, công tử!"

Tiểu Mai thối lui, không một chút thời gian, Trương Thiết Trụ đi tới.

"Bái kiến bang chủ!"

Trương Thiết Trụ rất cung kính.

"Nói một chút trong bang gần đây sự tình."

Sở Dương tay chỉ băng ghế đá, đề cột sắt ngồi xuống.

Cột sắt không hề động, hồi bẩm nói: "Gần nhất trong bang ngay tại trù bị, trước đem Túy Tiên lâu chi nhánh lái đến lâm thành, sau đó mở rộng đại giang nam bắc."

Túy Tiên lâu, chính là Sở Dương ra ý tưởng, có tiền tiền quản lý kinh nghiệm cùng hân hoi biên soạn một bộ thực đơn, vừa mới khai trương, liền vang dội toàn thành, phi thường náo nhiệt, ngày nhập đầu kim.

Bây giờ cảm giác đã thành thực, liền bắt đầu ra bên ngoài khuếch trương.

Sở Dương không nói gì, chỉ là nhìn xem phương đông diệu dương vạn dặm, mây trắng ung dung, lặng lẽ nghe.

"Trong bang sự vật hoàn toàn như trước đây, chỉ là trẻ tuổi một đời cạnh tranh phi thường kịch liệt, nếu là mấy vị đường chủ còn không có tiến bộ, chỉ sợ cũng sẽ bị chen đi xuống."

Cột sắt lại nói.

"Trong bang đã triệt để ổn định, những lão nhân kia nếu là không có tiến thủ tâm tư, sớm muộn sẽ bị thay thế. Dù sao thiên hạ này, một mực cuốn cuộn hướng về phía trước, sóng lớn xoắn tới, không tiến tiến liền sẽ bị đào thải." Sở Dương đạo, "Còn có những chuyện khác a?"

"Vâng, bang chủ!" Trương Thiết Trụ hít sâu một hơi nói, "Liên hợp cửa hàng sớm đã khuếch trương ra ngoài, nhưng lọt vào các thế lực chống lại, thậm chí chèn ép, mười phần không thuận. Có nhiều chỗ, cũng xuất hiện giống nhau đại thương trái, chiếm trước việc buôn bán của chúng ta."

"Trong bang tạm thời không có lấy xuất thủ cường giả!"

Trương Thiết Trụ cúi đầu, cảm thấy xấu hổ.

"Loại ích chi tranh, trong dự liệu, tạm thời đề xuống đi, chờ các người triệt để trưởng thành sau khi đứng lên, lại tịch quyền thiên hạ cũng không muộn!" Sở Dương tia không ngạc nhiên chút nào.

"Nhưng phải đợi mấy năm?"

Trương Thiết Trụ không cam lòng nói.

"Không cần mấy năm!" Sở Dương cười nói, "Hôm qua ta luyện chế ra một lò đan dược, có thể tăng lên không ít công lực, đợi chút nữa để Tiểu Mai mang tới cho người, người phân phát xuống dưới."

"Vâng, bang chủ!"

Cột sắt rất là kích động.

"Đáng tiếc a, tạm thời chỉ có thể đối hậu thiên cảnh giới hữu dụng." Sở Dương thân nhiên nói, "Tiếp tục thu thập linh dược, có thể không tiếc tiền vốn."

Trương Thiết Trụ hai mắt đột nhiên lóe sáng, kích động nói: "Bang chủ yên tâm."

Sở Dương phát phát tay, hai huynh muội này chậm rãi rút đi.

Ngày thứ hai, Sở Dương tỉnh cực tự động, mang theo Trương Tiểu Mai, trong thành đi dạo một vòng, liền đi tới ngoài thành dòng sông trên bờ.

Lúc này chính là tháng tư phần, xuân hoa rực rỡ, chim bói cá hót vang, vạn vật sinh cơ bừng bừng. Du xuân dạo chơi ngoại thành người không ít, lui tới chơi đùa, có chút náo nhiệt, đặc biệt ngẫu nhiên một tòa họa thuyền, sơn phấn chi khí tuyết bay cách xa mười dặm, để mùa xuân nam nhi ngao ngao tru lên.

Hai người một trước một sau chậm rãi tiến lên, thưởng thức xuân quang cảnh đẹp, trong lòng phá lệ sáng sủa.

"Tiểu Mai, ngươi nhưng có ước mơ gì?"

Nhìn xem nước sông róc rách mà chảy, nhìn qua ong mật hoa bên trong bay múa, lắng nghe côn trùng trầm thấp kêu to, Sở Dương đột nhiên hỏi.

"Mộng tưởng? Tiểu Mai mộng tưởng liền là hầu hạ công tử cả một đời!"

Tiểu Mai cúi đầu nói.

Sở Dương khẽ cười một tiếng, lắc đầu nói: "Ta sớm muộn sẽ rời đi!"

"Công tử, ngươi muốn đi?"

Tiểu Mai trong lòng xiết chặt, mãnh liệt ngẩng đầu lên, hai quyền siết chặt góc áo.

Sở Dương không có trả lời, mà chỉ nói: "Tiểu Mai, ngươi thích gì? An tĩnh sinh hoạt? Thực lực cường đại? Chương quân thế lực? Hay là du sơn ngoạn thủy?"

"Tiểu Mai chỉ thích hầu hạ công tử!"

Tiểu Mai chân thành nói.

"Tốt a!"

Sở Dương trầm trầm thở dài, đây là một cô nương tốt, ôn nhu động lòng người, tâm tư cẩn thận, cũng có được ngây thơ huyền ảo, lại không tranh không đoạt, vĩnh viễn yên lặng, đem hết thảy sự vật quản lý ngay ngắn rõ ràng.

Cho dù là hấn, có khi đều trong lòng rung động.

Đúng lúc này, đối diện đi tới một già một trẻ, lão giả trắng kiện, đi bộ như bay, thiếu người cơ linh, nội uẩn linh tú.

Lão giả này hết sức kỳ lạ, đầu đầy tóc bạc như tuyết bay, một thanh râu dài trước ngực phiêu, người mặc lam sam, tay phải cầm một cái thật dài thuốc lá sợi, phía sau lưng lấy bên trên cõng một cái đầu hình túi, tay trái nắm bảy tám tuổi tiểu nữ hài.

Xem xét liền là ông cháu hai cái, khi lão giả nhìn thấy Sở Dương lúc, không khỏi kinh ngạc lên tiếng, lại nhìn xem Trương Tiểu Mai, lộ ra vẻ giật mình.

"Tốt một cái linh tú tiểu nữ oa nhi, tuổi còn nhỏ, tu vi không tầm thường, giang hồ hiếm thấy!"

Lão đầu nhi đối Trương Tiểu Mai lộ ra vẻ tán thán.

"Gia gia, nàng rất mạnh sao?"

Tiểu nữ hài ngây thơ mà hỏi.

"Thả trên giang hồ, cũng coi như nhất lưu hảo thủ!"

Lão đầu chân thành nói.

"Lợi hại như vậy a!" Tiểu nữ hài kinh ngạc nói, "Gia gia, chúng ta vào Nam ra Bắc, thấy qua cái gọi là thiên tài cũng không ít, cho tới bây giờ chưa từng nghe qua lão nhân gia người như thế tán dương một người đâu? Vị tỷ tỷ này, có thể nói cho người ta tên của ngươi sao?"

Tiểu nữ hài cuối cùng hướng về phía Trương Tiểu Mai hỏi.

Trương Tiểu Mai thiện ý cười cười, lại lui ra phía sau một bước, đứng ở Sở Dương sau lưng.

Sở Dương có chút im lặng, hai người đều đem hấn không để mắt đến, khoe miệng khẽ cong, cười nói: "Lão đầu nhi, ngươi thế nhưng là Thiên Cơ lão nhân Tôn lão đầu?"

"A, tiểu oa nhi, ngươi biết ta?"

Thiên Cơ lão nhân Tôn lão đầu giật nảy cả mình, hấn vừa mới bắt đầu nhìn thấy Sở Dương lúc, lần đầu tiên cảm giác người này khí chất không tầm thường, nhìn lần thứ hai không có phát hiện võ học mang theo, mắt thứ ba cũng liền không để mắt đến.

Giờ phút này nghe được Sở Dương lời nói, hần biết, lần này mất vọng về.

"Người khí tức phiêu miểu, giống như cùng thiên địa hợp, đây là tông sư chi cảnh, nhưng người tuổi già sức yếu, khí huyết suy yếu, sinh cơ không vượng, lại khó mà chân chính đột phá đến tông sư, tu vi chỉ là Tiên Thiên đỉnh phong, thậm chí ngay cả đỉnh phong đều khó mà duy trì." Sở Dương chậm rãi mà nói, "Tại tăng thêm người đáng tin thuộc lá sồi, hành tẩu giang hồ phong trần đầy mặt, lộ ra lại chính là Bách Hiểu Sanh bình khí phổ bên trên xếp hàng thứ nhất Thiên Cơ lão nhân."

"Tốt một thiếu niên lang, lại có nhân lực như thế!"

Lần này, Thiên Cơ lão nhân không phải giật mình, mà là chấn kinh.

"Đáng tiếc, nếu không phải Bách Hiểu Sanh, người có lẽ có hi vọng đạt tới tông sư chi cảnh, chỉ là hiện tại, cơ hồ vô vọng."

Sở Dương có chút tiếc hận.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Toa Chư Thiên* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 38: Đông Hải Ngọc Tiêu

Bình sinh nói tận chuyện giang hồ, bình khí phổ bên trên hạng nhất, một thanh ngân tu thân chính nghĩa, thề sống chết vì đem anh hùng lưu.

Nói liền là Thiên Cơ lão nhân.

Hần vốn có lấy tiền vào tông sư tu vi khả năng, lại hủy ở Bách Hiểu Sanh trong tay. Bình khí phổ đem hần xếp tại hạng nhất, từ nay về sau, làm tên chỗ một mối, không vớt được, bỏ không đi, mất nhục khí, cuối cùng chết tại bài danh thứ hai thượng quan kim hồng trong tay, để cho người ta tiếc hận.

Mang theo tôn nữ, nửa đời phiêu bạt, lang thang giang hồ, lấy thuyết thư mà sống, cũng coi như bình an, chỉ là thụ tên chỗ một mối, cả đời nom nớp lo sợ, sợ hãi khiêu chiến, trốn tránh nửa đời.

Hần lời bình thiên hạ, nói tận cổ nhân, giống như duyệt tận tang thương trí giả, nhưng mà đến phiên trên người mình, lại bị tên trói buộc, nhìn không thấu.

"Tông sư?" Nghe được Sở Dương lời nói, Thiên Cơ lão nhân lộ ra vẻ mờ mịt, lẩm bầm đạo, "Con đường phía trước đã đứt, đồ chi làm sao? Chỉ muốn bảo đảm một phần thanh danh thôi."

"Con đường phía trước đã đứt? Nói thế nào?"

Sở Dương nhú mày.

Đối với thế giới này vô đạo, hần chỉ biết là so sánh Phong Vân thế giới kém xa lắm, từ khi đi vào về sau, cũng không có đụng phải tương ứng cao thủ, đối với hiện nay giang hồ thật đúng là không phải hiểu rất rõ.

"Người cũng là một vị võ giả?"

Thiên Cơ lão nhân lấy lại bình tĩnh, lần nữa đánh giá cẩn thận Sở Dương, thiếu niên ở trước mắt, khí chất phiêu miểu xuất trần, nhưng không có võ giả đặc hữu phong mang, hai tay cũng không có vết chai, không giống võ giả ngược lại càng giống một người thư sinh.

Nhưng đối phương biết hần, một cái thị nữ lại tu vi không tầm thường, cái này làm hần nghi hoặc không hiểu.

"Đại ca ca, người thật là một võ giả sao?"

Tiểu nữ hài hiển nhiên là Thiên Cơ lão nhân tôn nữ Tôn Tiểu Hồng.

Sở Dương cười cười, nâng lên cánh tay phải, ngón trỏ cùng ngón giữa khép lại như kiếm, chân khí phun ra, hóa thành kiếm khí, ngưng tụ thành thực chất hóa kiếm ý dâng lên mà ra, để Thiên Cơ lão nhân sắc mặt hoàn toàn thay đổi, lời kéo Tôn Tiểu Hồng nhanh chóng thối lui, đứng tại mười mét có hơn, thần sắc rung động.

"Làm sao lại như vậy? Làm sao sẽ mạnh như vậy kiếm ý?"

Thiên Cơ lão nhân triệt để chấn kinh, hần có loại cảm giác, đối phương vừa rồi nếu là xuất thủ, dưới sự khinh thường, hần cũng có thể bị đối phương một chiêu chém giết.

"Đại ca ca, người thật lợi hại!"

Tôn Tiểu Hồng lại sắc mặt đỏ bừng, nàng hay là lần đầu thấy được gia gia thất thố như vậy, không khỏi đối Sở Dương lau mắt mà nhìn, lộ ra vẻ tò mò.

Chỉ có Trương Tiểu Mai đứng lẳng lặng, mười phần bình tĩnh.

"Như thế nào?"

Sở Dương tán kiếm ý, cười nói.

"Trên giang hồ lại còn có người cái này nhóm cường giả." Thiên Cơ lão nhân ngưng trọng nói, "Chỉ là ta không hiểu, người tuổi tác nhiều nhất bất quá hai mươi thôi, tại sao có thể có bức này tu vi? Liên ngay cả ta..."

Nói đến đây, hần toàn thân run rẩy, sắc mặt tái nhợt, song trong mắt lộ ra vẻ thống khổ, gầy dựa hồi lâu, mới thật dài thở dài một tiếng, "Liên ngay cả ta, đều không phải là đối thủ của người. Đối đầu người, chỉ sợ ta ngay cả chạy trốn đi đều làm không được."

Hần có tông sư cảnh giới, tự nhiên cảm ứng rõ ràng, vừa rồi một nháy mắt, Sở Dương thể nội bộc phát uy thế, để hần trong lòng run sợ, hải nhiên không thôi.

Mà giờ khắc này, nói những lời này về sau, hần bỗng nhiên thư thái một hồi, tinh thần ần ần có loại thăng hoa cảm giác.

"Người rốt cục buông xuống?"

Sở Dương mỉm cười.

"Bị người đã kích, cũng nhận rõ hiện thực, ta vẫn là không hiểu, người đến cùng đã tu luyện như thế nào?"

Thiên Cơ lão nhân một mực câu nệ tại Bách Hiểu Sanh bài danh, đi không đến, bây giờ đối mặt Sở Dương, rõ ràng không phải là đối thủ, trong lòng kịch liệt ba động phía dưới, không khỏi đòi phẫn, tiếp theo thấy rõ hiện thực.

"Cơ duyên thôi." Sở Dương không có nhiều lời, "Bách Hiểu Sanh làm cái bình khí phổ bài danh, bất quá là vì gây nên giang hồ phân tranh thôi, lấy đạt tới một ít không thể cho ai biết mục đích, dụng tâm ác độc. Còn có một chút, hần bài danh, không bao gồm nữ nhân cùng Ma giáo cường giả. Mặt khác, thiên hạ cường giả sao mà nhiều vậy. Hần lại gặp mấy cái? Như Thẩm Lăng, Hùng Miêu mà các loại, những cường giả này chỉ sợ cũng không thua người đi!"

"Người vậy mà biết Thẩm Lăng? Tuổi còn nhỏ, kiến thức còn thật đáng sợ!" Thiên Cơ lão nhân nói, trong mắt của hần tinh mang lóe lên, bưng bình đại ngộ đạo, "Nơi này là Sơn Tây đại đồng địa giới, ta nghe nói, một năm trước thành nội hắc đạo thế lực bị một vị Tu La Vương nhất thống, thành lập Tu La bang. Một thân cường đại tàn nhẫn, một đêm đồ sát mấy trăm người, khiến cho những cái kia kẻ liều mạng từng cái trong lòng run sợ, thần phục quy tâm. Nhưng Tu La Vương thập phần thần bí, không người nào biết lai lịch của hần, cũng không có người biết lai lịch của hần, hần là người đi."

Sở Dương gật gật đầu, "Chính là ta, nhân rồi nhảm chán, liền tùy tiện chơi một chút."

"Vậy còn gọi làm tùy tiện?" Thiên Cơ lão nhân cười khở lắc đầu, "Người làm ra liên hợp cửa hàng, không biết dẫn xuất nhiều ít mèo thích trộm đồ tanh, bất quá gặp được người, nhất định bọn hần không có kết cục tốt."

"Hi vọng bọn họ có tự mình hiểu lấy." Sở Dương nói ra, "Thiên Cơ lão nhân, vừa rồi người vẫn chưa trả lời ta, cái gì gọi là con đường phía trước đã đứt?"

"Người không biết?" Thiên Cơ lão nhân nghi hoặc, "Lấy tu vi của người, không nên không biết a!"

"Nói thế nào?"

Sở Dương nhún mày.

"Tông sư chỉ pháp tu luyện chỉ bí ẩn, đã đoạn tuyệt!"

Thiên Cơ lão nhân bị ai nói.

"Đoạn tuyệt?"

Sở Dương kinh ngạc.

"Ừm, không phải ta như thế nào lại một mực tại hồ thanh danh? Con đường phía trước đã đứt, không có truy cầu, chỉ có thể câu nệ tại danh lợi, không thể tự kềm chế, từng bước một đánh mất nhuệ khí."

Thiên Cơ lão nhân thở dài, cái này là võ giả bị ai.

"Vậy mà không có phương pháp tu luyện?" Sở Dương cảm giác buồn cười, "Tiền nhân đâu? Chừng nào thì bắt đầu đoạn tuyệt?"

"Truyền ngôn Đạt Ma tổ sư, Tam Phong chân nhân đều từng phá vỡ mà vào qua tông sư chi cảnh, trừ cái đó ra, tựa hồ không có ghi chép!" Thiên Cơ lão nhân lộ ra vẻ mờ mịt, "Chỉ là một đời truyền lại, nói linh khí không đủ, thiên cơ giam cầm, tông sư đường đã hết!"

"Linh khí không đủ có lẽ là một nguyên nhân, phương pháp tu luyện là một nguyên nhân khác, về phần thiên cơ giam cầm thì không phải vậy!" Sở Dương lắc đầu, trong lòng của hắn có suy đoán, cái này dù sao cũng là đê vỡ thế giới, với thân thể người nhận biết không đủ, đào móc có hạn, lại thêm thiên địa nguyên khí suy giảm, đạt tới tông sư chi cảnh khó khăn trùng điệp, dần dà liền đã mất đi tông sư chi cảnh phương pháp tu luyện, cũng liền đoạn tuyệt con đường phía trước.

Như cao vô thế giới Phong Vân, lại có bao nhiêu biết tông sư phương pháp tu luyện? Nhưng mà, so sánh Thiên Vũ đại lục, Phong Vân thế giới lại chẳng phải là cái gì.

Sở Dương lại nói, "Ta có thể cảm ứng được tông sư công cùm xiềng xích, có nắm chắc phá vỡ."

Thiên Cơ lão nhân rất là kinh hãi, "Người có thể cảm ứng đạo? Còn có thể phá vỡ?"

"Nhiều nhất một năm thôi, ta liền có thể đạt tới tông sư chi cảnh!" Đây là Sở Dương tự tin, chuyển tu Ngũ Đế quyền, đúc lại căn cơ, càng thêm tỉ mỉ chải vuốt tự thân, không có thiếu hụt, đối với hắn mà nói, muốn đột phá cũng không khó.

"Người có phương pháp tu luyện?" Thiên Cơ lão nhân tròn mắt hơi híp, nói chuyện đều run run.

Sở Dương cười cười.

Lúc này, dòng sông chính giữa, có một đầu lâu thuyền chậm rãi đến, phía trên sáo trúc không ngừng, oanh oanh yến yến, hương khí chảy xuôi, tốt một cái nữ tử tình trường chi địa.

Tại lâu thuyền ngay phía trước, có một đạo nhân, tay cầm Ngọc Tiêu, đối gió thổi tấu, ở bên cạnh hắn có mấy vị quần áo bại lộ nữ tử, vui cười chơi đùa.

Người đạo nhân này dương dương tự đắc, con người nhất chuyển, chợt nhìn thấy bên bờ Trương Tiểu Mai, con mắt đột nhiên sáng lên.

"Tốt một cái tiêu chí người!"

Bá...!

Người đạo nhân này cầm trong tay Ngọc Tiêu xấn cái bông hoa, đằng không mà lên, ở trên mặt nước liên tiếp chỉ vào, liền rơi xuống bên bờ, đi tới Sở Dương bọn người trước người.

"Tiểu cô nương, ta chính là Đông Hải Ngọc Tiêu chân nhân, ta xem người đỉnh đầu từ quang thoáng hiện, trong mắt thần mang chảy xuôi, là thiên thượng bạch ngọc kinh bên trong tiên nữ chuyển thế, nhưng theo ta tiến đến Đông Hải, phá vỡ người thai bên trong mê chướng, sau này theo ta ngao du tứ hải, đến đạo trường sinh, há không đẹp quá thay."

Người đạo nhân này quần áo phần phật, tóc dài phát phới, rất có xuất trần trích tiên hương vị.

Đối với Sở Dương cùng Thiên Cơ lão nhân, hắn liền nhìn đều không có nhìn nhiều.

"Giả thần giả quý!"

Tôn Tiểu Hồng bĩu môi, khinh thường nói thầm, nàng theo gia gia hành tẩu giang hồ, hạng người gì chưa từng gặp qua, lúc này đem người đạo nhân này phân loại đến thần còn một hàng.

Thiên Cơ lão nhân nhìn chằm chằm đạo nhân Ngọc Tiêu nhìn chỉ chốc lát, lông mày ngưng tụ, tùy theo lộ ra vẻ đăm chiêu.

Sở Dương ngược lại hai tay chấp sau lưng, tròn mắt hơi híp, dần hiện ra lãnh sắc.

Trương Tiểu Mai sững sờ, tùy theo hé miệng, đứng tại Sở Dương bên người không có nhúc nhích.

"Người bản tiên nhân, có thể nào tại thế tục trầm luân? Đi, đi, đi, theo ta đến Đông Hải long cung một chuyến."

Nói, đạo nhân lấy tay liền chụp vào Trương Tiểu Mai.

Sở Dương thân thể khẽ động, ngăn tại Tiểu Mai trước người, lãnh đạm nói: "Người thế nhưng là Đông Hải Ngọc Tiêu đạo nhân?"

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Toa Chư Thiên* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 39: Thiết Kiếm Quách Tung Dương

Bách Hiểu Sanh bình khí phổ xếp hạng thứ mười vị chính là Đông Hải Ngọc Tiêu, còn gọi là Ngọc Tiêu đạo nhân, tại trong nguyên tác cơ hồ không có ra sân, một thân thiện làm một chi Ngọc Tiêu, có thể đánh huyết, lại có thể làm kiếm, bên trong giấu ám khí.

Có thể bị xếp tới hạng mười, cũng có thể gặp vị này cường đại.

Nhưng có một chút, vị này háo sắc như mệnh, liền là quý còn hơn cả sắc quý, nhìn thấy Trương Tiểu Mai dài xinh đẹp như hoa, linh tú nội uẩn, liền không nhịn được đến đây cướp đoạt.

"Tiểu gia hòa, hẳn là ngươi là vị tiên tử này tục trần người nhà? Cũng được, ta liền mang ngươi cùng rời đi, hưởng thụ một chút Tiên gia niềm vui thú!"

Ngọc Tiêu đạo nhân ngừng lại, tay áo hất lên, phiêu phiêu dục tiên.

"Không xấu hổ!"

Tôn Tiểu Hồng trợn mắt cái mặt quý.

"Hắc hắc, tiểu muội muội, ngươi há biết Tiên gia diệu thú, nếu không ta thu ngươi làm đệ tử, đi theo lão tiên ta, tứ hải tu tiên, quan sát trần thế?"

Ngọc Tiêu đạo nhân nhìn về phía Tôn Tiểu Hồng, không khỏi hai mắt tỏa sáng, cô gái này tuy nhỏ, lại đã có mỹ nhân tuyệt thế hình thức ban đầu, nếu là dạy dỗ tốt, tương lai liền là một cái mỹ thiếp hương cơ.

Lần này đi ra du ngoạn, thật đúng là trời tốt, đưa ra hai cái tiểu mỹ nhân, đáng giá.

Thiên Cơ lão nhân lắc đầu, thờ dài: "Trời gây nghiệt còn đáng sợ, tự gây nghiệt thì không thể sống a, sắp chết đến nơi còn không tự biết, coi là thật thật đáng buồn!"

"Lão đầu nhì, ta có Tiên gia thủ đoạn, có thể khiến ngươi phản lão hoàn đồng, chờ một lúc cũng theo ta đi đi!"

Ngọc Tiêu đạo nhân trong mắt tràn ngập lãnh ý.

"Ngọc Tiêu đạo nhân!" Sở Dương cười, nhìn xem vị này Ngọc Tiêu đạo nhân, hẳn không khỏi nghĩ tới một vị khác, danh xưng Tinh Tú Lão Tiên hạng người, vị này so vị kia còn có thể ác, dù sao Tinh Tú Lão Tiên không thích chưng diện sắc, trước mắt vị này lại tại giữa ban ngày công nhiên dụ dỗ, có thể tưởng tượng đến, hẳn dùng loại thủ đoạn này tất nhiên lừa gạt không ít.

Những cái kia bị dụ dỗ thiếu nữ, hạ tràng tất nhiên sẽ không tốt.

"Dám đem chủ ý đánh tới trên đầu ta, cũng đừng nói ta khi dễ ngươi, ngươi xuất thủ trước đi!"

Sở Dương cười lạnh nói.

"A, tiểu gia hòa, ngươi vậy mà biết ta?" Ngọc Tiêu đạo nhân sùng sốt, "Ta tuy là trên trời Tiên Quân, nhưng từ lâu không giày trần thế, thế nhân thế nào biết? A, ta hiểu được, tất nhiên là ta đạo nhân chỉ thân cách ăn mặc, lại có Ngọc Tiêu nơi tay, rõ ràng như vậy tiêu chí, mới bị ngươi nhận ra được."

"Lại không ra tay, ngươi liền không có cơ hội!"

Sở Dương mỉm môi một cái, đối vị này thật đúng là bó tay rồi.

"Xem ra là người trong đồng đạo!" Ngọc Tiêu đạo nhân thần sắc cứng lại, lãnh đạm nói, "Nếu biết ta là Ngọc Tiêu đạo nhân, vậy liền ngoan ngoãn đi theo ta đi, tình chịu tội!"

Sở Dương lắc đầu, chỉ vào bên người Thiên Cơ lão nhân nói: "Ngươi có biết hắn là ai?"

Ngọc Tiêu đạo nhân không ngốc, nếu biết thanh danh của hắn, lại còn bình tĩnh như thế, tất nhiên lại lịch không tầm thường, quay đầu nhìn lại, lúc này mới đánh giá cẩn thận Thiên Cơ lão nhân, từ trên xuống dưới, tỉ mỉ, vừa mới bắt đầu lộ ra hoảng hốt chỉ sắc, tùy theo con ngươi co rụt lại, dưới chân khẽ động, liền lui về phía sau năm sáu mét.

"Dài hai thước thuốc lá sợi, lam sam tóc trắng, hẳn là ngươi là Thiên Cơ lão nhân?"

Cái này giật mình không thể coi thường, đơn giản khiếp sợ đến cực điểm.

"Ngọc Tiêu đạo nhân, không nghĩ tới ngươi còn có thể nhận ra lão nhân gia ta!"

Thiên Cơ lão nhân xoay một ngón thuốc lá sợi, phun ra một vòng sương trắng, vui tươi hơn hờ cười nói.

"Thiên Cơ lão nhân, người khác sợ ngươi, ta cũng không sợ!" Ngọc Tiêu đạo nhân nói, phi thân lui nhanh hướng phía trên sông lâu thuyền mà đi. Đối

Thiên Cơ lão nhân, hẳn thật đúng là phạm sợ hãi, nếu là bình thường thì cũng thôi đi, vừa rồi hẳn vậy mà đánh tới đối phương tôn nữ trên đầu, tự nhiên biết không thể thiện.

"Ta nói qua, ngươi không xuất thủ liền không có cơ hội." Sở Dương nói, ngón tay một điểm, đoạn mạch kiếm khí gào thét mà ra, nhanh như thiểm điện, thẳng đến Ngọc Tiêu đạo nhân cái ót, người này cũng xác thực cao minh, không hổ là bình khí phổ xếp hạng thứ mười cường giả, cảm ứng được nguy cơ, hẳn thân thể lẳng không uốn éo, ngạnh sinh sinh đảo ngược trở về, Ngọc Tiêu một điểm, chính giữa kiếm khí.

Phanh...!

Kiểm khí nổ tung, Ngọc Tiêu vỡ nát, bên trong cát giấu vụn vật một mạch ngã xuống.

"Không!"

Nhưng mà tiếp theo trong nháy mắt, Ngọc Tiêu đạo nhân liền hoảng sợ kêu to.

Lại một đạo kiếm khí đã lẳng không mà đến, chui vào mi tâm của hắn, động mặc một cái lỗ thủng, máu tươi chảy ra, cũng từ không trung rơi xuống, tiến nhập dòng sông bên trong, vừa mới nổi lên huyết hoa, liền bị sóng lớn một quyền, biến mất vô tung vô ảnh.

"Lại còn có thể ngăn cản một kiếm!"

Sở Dương lắc lắc tay, không có làm chuyện, lại đem Thiên Cơ lão nhân giật mình kém chút cắn nát đầu lưỡi, hắn trừng trừng mắt, lần nữa nhìn về phía Sở Dương, trong lòng vạn phần kinh hãi: "Vô hình kiếm khí, lẳng không bay ra hơn mười mét, đánh giết Ngọc Tiêu đạo nhân, ngươi loại thủ đoạn này, thật đúng là kinh thế hãi tục."

Lần này, hẳn là thật chịu phục.

"Thủ đoạn nhỏ thôi, nếu là Lý Tầm Hoan xuất thủ, chỉ cần một đao, liền có thể đem hắn đánh giết!"

Sở Dương lơ đãng nói.

Thiên Cơ lão nhân lại lắc đầu, "Tiểu Lý Phi Dao, lệ bất hủ phát, nhưng hắn mỗi ra một đao, tất nhiên toàn lực ứng phó, chắc chắn hao phí đại lượng tâm thần, nhưng ngươi khác biệt, tùy ý một chỉ, đoạt mạng sống con người, ngược lại càng hơn một bậc. Thật sự là giang sơn đời nào cũng có tài tử ra, tất cả tỏa sáng mấy trăm năm, không chịu nhận mình già không được a!"

"Thiên Cơ lão nhi, ngươi xác thực già rồi!"

Một bóng người từ đằng xa chạy nhanh đến, thanh âm vừa khi mới xuất hiện, người này vẫn đang đếm trăm mét có hơn, chờ một chữ cuối cùng rơi xuống, đã đi tới mấy người trước người.

Người đến là một cái miếng vải đen áo bào đen, hắc vớ hắc giày, phía sau đeo nghiêng lấy hắc thiết trường kiếm người áo đen. Hẳn thân hình cao lớn khôi ngô, song mi tà phi nhập tán, ánh mắt bề nghệ, kiêu căng khinh người.

"Bình khí phổ bài danh thứ tư, Quách Tung Dương, ngươi làm sao đến nơi này?"

Thiên Cơ lão nhân hơi có vẻ ngưng trọng.

"Thiên Cơ lão nhi, ngươi có thể đến ta liền không thể đến?" Quách Tung Dương đạo, "Du lịch thiên hạ, kiếm hội quần hào, ta ngược lại muốn xem xem, bài danh thứ ba Tiểu Lý Phi Dao, bài danh thứ hai Long Phụng Song Hoàn còn có Thiên Cơ lão nhi ngươi Thiên Cơ Bồng như thế nào so với ta mạnh hơn?"

"Thiên hạ rộng lớn, người tài ba xuất hiện lớp lớp, ta cái này nhanh nhập đất vàng lão nhi lại có tài đức gì xếp tại đệ nhất? Bất quá là Bách Hiếu Sanh quý mãnh khoẻ mà thôi, để chúng ta vì tranh đoạt bài danh mà tương hỗ tranh phong, nhắc lên từng tròng giang hồ phân tranh."

Bây giờ khám phá danh lợi, tăng thêm Sở Dương nói, Thiên Cơ lão nhân cũng chân chính thấy rõ Bách Hiếu Sanh dụng tâm hiểm ác.

"Phân tranh lại như thế nào? Chúng ta người trong giang hồ, không phải liền là tranh cái thanh danh?" Quách Tung Dương đạo, "Ta chi võ đạo, chỉ vì thứ nhất."

Dừng một chút, hắn khó hiểu nói: "Vừa rồi ta cảm ứng được một cỗ vô kiên bất tột kiếm ý, lóe lên một cái rồi biến mất, đem ta dẫn tới, đáng tiếc bây giờ lại không cảm ứng được. Thiên Cơ lão nhi, cái kia rõ ràng không phải ngươi, vừa rồi nơi này còn có ai? Loại kia kiếm ý, để cho ta nhiệt huyết sôi trào."

"Ngươi chỉ sợ không so được, liền không sợ xuất thủ mà chết?"

Thiên Cơ lão nhân lộ ra vẻ quái dị.

"Chúng kiến cường giả, lấy chúng ta kiếm đạo, chết lại như thế nào?"

Quách Tung Dương âm vang nói.

"Đáng giá không?" Thiên Cơ lão nhân thở dài nói, "Trước kia ta bị hạng nhất trời buộc, bởi vì tuổi già sức yếu, sợ hãi ngã xuống thần đàn, lúc này mới lâu dài du lịch đi giang hồ, lấy thuyết thư mà sống, phiêu bạt không chừng, trên thực tế cũng là đang trốn tránh khiêu chiến của các người, trong lòng bất an, thần khó có thể bình an thà. Quách Tung Dương, tranh đến thứ nhất lại như thế nào?"

"Loại như thế nào?" Quách Tung Dương hiện lên một vòng mê mang, tùy theo bị kiên định thay thế, đều hướng tới đạo, "Ta muốn leo lên kiếm đạo đỉnh phong, nhìn một chút, cái kia hào quang sáng chói."

"Chúng kiếm đạo, trèo đỉnh phong, liền phải có dạng này chấp nhất." Sở Dương bỗng nhiên chen lời nói, "Năm đó có một người, thuở nhỏ hảo kiếm, thường tập chỉ, đi đường cầm kiếm, ăn cơm đeo kiếm, ngũ cốc luân hồi lúc kiếm cũng bắt ly thân, dù là ngủ nằm thời điểm, cũng muốn ôm ấp tại ngực. Người không rời kiếm, kiếm bắt ly thân. Đợi trưởng thành, áo trắng như tuyết, phong lưu tiêu sái, lại như cũ kiếm bắt ly thân. Hồng trần thế tục, nỗi đời tòng đường, hẳn rồi cuộc tìm được cả đời tình cảm chân thành, đắm chìm trong ôn nhu mỹ hảo bên trong, chợt một ngày, đại địch tiến đến, hắn phát hiện cầm kiếm tay lại có chút bất ổn. Hắn chợt tỉnh ngộ, rồi đi thể tử, kiếm trăm tục trần, gửi gắm tình cảm tại kiếm, cực tình tại kiếm, trừ kiếm bên ngoài, không có vật gì khác nữa. Thậm chí hắn mỗi lần giết người lúc, đều muốn tắm rửa trai giới, thành tại tâm, thành tại kiếm. Cuối cùng, hắn thành tựu một đời Kiếm Thần."

"Quách Tung Dương, người có thể làm đến những này?"

Sở Dương ánh mắt ngưng tụ, nhìn gần nói.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Toa Chư Thiên* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 40: Chấn nhiếp

Quách Tung Dương, Bách Hiểu Sanh bình khí phổ bài danh thứ tư, có một thân chính khí, có tình có nghĩa, cũng có được đôi võ chấp nhất, không phục bài danh.

Sau cùng Lý Tầm Hoan giao hảo, tự mình vì Lý Tầm Hoan phó thượng quan kim hồng ước hẹn, đánh với Kinh Vô Mệnh một trận, biết rõ phần thắng xa vời lại ôm quyết tâm quyết tử lấy thân thử kiếm mà chết. Từ vọng trước đó, đem mình cùng tung dương kiếm sát cùng nhau cắm vào trên thác nước, chỉ là vì để Lý Tầm Hoan thấy rõ vết thương trên người hắn ngăn, cũng đã là Kinh Vô Mệnh kiếm chiêu, đủ thấy một thân chí tình nghị.

Thua thảm liệt, chết bi tráng, có tình có nghĩa, để cho người ta cảm khái.

Bây giờ lại bị Sở Dương đánh giết Ngọc Tiêu đạo nhân lóc lên một cái rồi biến mất kiếm ý hấp dẫn mà tới.

Mỗi nghe một câu Kiếm Thần sự tích, Quách Tung Dương liền chấn kinh một phần, sắc mặt tái nhợt một phần.

Đặc biệt là người không rời kiếm, kiếm bắt ly thân lúc, hắn đột nhiên chấn động; sau một câu kiếm trăm tục trần, gửi gắm tình cảm tại kiếm, cực tình tại kiếm, thân hình hắn một trận lay động, trên trán toát ra mồ hôi lạnh; nghe tới thành tại tâm, thành tại kiếm lúc, hắn "Bạch bạch bạch" rút lui ba bước, sắc mặt trắng bệch như tờ giấy.

"Thế gian thật có dạng này người?"

Quách Tung Dương thì thảo mà nói.

Hắn chấp nhất tại võ, chấp nhất tại kiếm, tự nhận thiên hạ tuyệt đỉnh, nhưng mà so sánh Sở Dương nói tới Kiếm Thần lại kém thực sự quá xa. Hắn chấp nhất, bất quá là thiên hạ đệ nhất thôi, câu nệ tại danh lợi, nhưng Kiếm Thần đâu, lại chỉ có kiếm.

Đây mới là thuần túy kiếm khách.

Hắn chợt phát hiện, tự thân đối kiếm lý giải, đối đạo lý giải, căn bản còn không có nhập môn.

"Thật có dạng này người?"

Thiên Cơ lão nhân sắc mặt cũng trắng, mười phần chấn kinh.

Bất quá hắn kiến thức rộng rãi, chuyện trong chốn giang hồ, hướng phía trước quét ngang năm trăm năm, cơ hồ không có hắn không biết sự tình, lại chưa nghe nói qua cái này Kiếm Thần.

"Có lại như thế nào, không có lại như thế nào?" Quách Tung Dương thật dài phun ra một ngụm trọc khí, "Người không rời kiếm, kiếm bắt ly thân; gửi gắm tình cảm tại kiếm, cực tình tại kiếm; thành tại tâm, thành tại kiếm; như có thể làm được những này, há có thể không phải Kiếm Thần?" Nói, Quách Tung Dương xòe Sở Dương khom người thì lễ, "Cái này vốn là kiếm đạo vô thượng chí lý, hôm nay đến này một lời, hiểu ra, Quách mỗ tất nhiên sẽ trên

kiếm đạo phóng ra một bước dài."

Sở Dương tay áo hất lên, chấp tay sau lưng, xoay người lại, nhìn qua nước sông cuộn cuộn, lại nói: "Còn có một người, tên Độc Cô Cầu Bại, hào Kiếm Ma, vì cầu bại một lần mà không thể được!"

Nghe được cái này một lời, Thiên Cơ lão nhân thân hình thoát một cái, kếm chút té ngã.

Hắn cái này nửa đời, vì bất bại, bốn phía như trút nước, tránh né khiêu chiến, mà Sở Dương ngược lại tốt, lấy ra một cái vì cầu bại một lần mà không thể được Kiếm Ma.

Hắn nghe chói tai, nhưng cũng thờ dài, cũng bị hấp dẫn tâm thần.

Quách Tung Dương lại toàn thân chấn động, có chút khom người mà lắng nghe.

Tôn Tiểu Hồng đã sớm mê mẩn, nàng ngồi xổm trên mặt đất, nâng cằm lên, nhìn chăm chăm Sở Dương, càng nghe con mắt mê càng nhỏ, khóe miệng đường cong càng càng lớn, tựa hồ, muốn chảy ra chảy nước miếng.

Trương Tiểu Mai hé miệng mà cười, một mực ở tại Sở Dương bên người, rất yên tĩnh.

Gió xuân nhu hòa, ngẫu nhiên đưa tới một sợi mùi thơm ngát, đem trong sông con cá dụ tới, nổi lên một đóa bọt nước, tiếp theo không vào nước bên trong, biến mất không thấy gì nữa.

"Độc Cô Cầu Bại từng tại táng thân chỗ lưu lại ba kiếm, đồng thời sách bình sinh sự tình: Dư tung hoành giang hồ hơn ba mươi chớ, giết hết thù khải, bại tận anh hùng, thiên hạ càng không đối thủ, không thể làm gì, duy ẩn cư thâm cốc, lấy điều là bạn. Ô hô, cuộc đời cầu bại một lần mà không thể được, thành tịch liệu khó xử."

Sở Dương thanh âm trầm thấp, tràn đầy từ tính, chậm rãi nói ra, "Lãng lệ cương mãnh, không gì không phá, nhược quán trước đó lấy chi cùng sông ngược dòng quần hùng tranh phong. Từ Vi nhuyển kiếm, trước ba mươi tuổi sở dụng, Ngô tôn thương nghĩa sĩ không rõ, chính là bỏ đi thâm cốc."

"Trọng kiếm không mũi, đại xảo bất công, bốn mươi tuổi trước đó cầm chi hoành hành thiên hạ. Bốn mươi tuổi về sau, không trệ tại vật, cõ cây trúc thạch đồng đều nhưng vì kiếm. Đến tận đây tĩnh tu, tiến dần đến không có kiếm thắng có kiếm chi cảnh."

"Tức vô địch khắp thiên hạ, chính là chôn kiếm tại tư. Ô hô, quần hùng bó tay, trường kiếm không lợi, không cũng buồn phu!"

Nói đến đây, Sở Dương sững sờ xuất thần, cũng là Kiếm Ma mà tán thưởng, cuộc đời cầu bại một lần mà không thể được, là bức nào tịch mịch, hắn lại là bức nào tài tình.

Chỉ là đáng tiếc, sinh không gặp thời, nếu là ở thiên vũ thế giới, lại sẽ nở rộ cỡ nào đặc sắc?

Thiên Cơ lão nhân cùng Quách Tung Dương sớm đã ngây người.

"Đây chính là hấn lợi kiếm chi cảnh, trọng kiếm chi cảnh, kiếm gỗ chi cảnh, còn có không có kiếm chi cảnh, kiếm đạo bốn cảnh, không giống với Kiếm Thần, nhưng lại là một loại khác kiếm đạo, như thế nào?"

Sở Dương xoay người lại, dò hỏi.

"Bái tạ chỉ giáo!"

Quách Tung Dương vái chào tới đất, vui lòng phục tùng.

Hai loại kiếm đạo, cho hắn chỉ rõ hai loại phương hướng, không quản sự chân tình giả, xác thực chân chân thật thật đối với hắn tiến hành truyền thụ. Loại này kiếm lý, đến nó một, liền có thể bồi dưỡng một vị vô thượng kiếm đạo cao thủ, tung hoành thiên hạ.

Bây giờ lại đều bị hắn nghe được, sao mà hạnh vậy!

Hắn không chút nghi ngờ, nếu là đem hai loại kiếm lý thả trên giang hồ, tất nhiên sẽ nhắc lên gió tanh mưa máu.

"Thiên hạ thật có dạng này người, dạng này kiếm?"

Thiên Cơ lão nhân si ngốc nói.

"Mặc kệ có hay không, dạng này người, để người say mê. Dạng này kiếm đạo, tuyệt đối không giả!"

Quách Tung Dương là một cái kiếm khách, tự nhiên minh bạch thật giả, liền là cái này thời gian qua một lát, hắn cũng cảm giác được kiếm pháp của mình có tiến bộ.

Sở Dương lần nữa nói: "Kiếm Ma tiền bối lúc tuổi già sáng tạo ra một bộ kiếm pháp, tên là Độc Cô Cửu Kiếm. Chia làm tổng quyết thức, tổng cộng có ba trăm sáu thức. Lại phân phá đao thức, phá thương thức, phá tiên thức, phá tác thức, phá chưởng thức, phá tiễn thức, phá khí thức, phát sau mà đến

trước, vô chiêu thắng hữu chiêu, có thể phá tận thiên hạ hết thầy tuyệt học. Đặc biệt là phá khí thức, chuyên môn đối phó thân có thượng thừa nội công người, thần mà mình chỉ, tồn hồ một lòng! Đáng tiếc a, chỉ là ghi chép, nhưng không có cụ thể phương pháp tu luyện, làm cho người tiếc nuối."

"Thật có dạng này kiếm pháp?" Thiên Cơ lão nhân kinh hãi hỏi.

"Không thể nào!" Quách Tung Dương lần nữa ngốc trệ.

Phá hết thiên hạ vạn pháp, quả thực là thần thoại.

Hôm nay Sở Dương nói, đã vượt ra khỏi bọn hắn nhận biết.

Sở Dương không để ý đến hai người, nhìn qua nước sông cuộn cuộn, tiếp tục nói: "Có một tiền bối, tự xưng Vô Danh, lĩnh ngộ một loại ý cảnh, tên là thiên kiếm. Kiếm ý vừa ra, vạn kiếm thần phục. Không người dám ở trước mặt hắn xuất kiếm, bởi vì hắn liền là trong kiếm Hoàng giả, nếu là cưỡng ép xuất kiếm, kiếm tất bẻ gãy. Ta mặc dù hiểu rõ mấy phần kiếm lý, lại vẫn là không có ngộ ra."

"Ta có một sư tôn, tên là Kiếm Thánh." Sở Dương dừng một chút, hơi xuất thần, nghĩ đến Phong Vân thế giới, nghĩ đến người ở đó cùng sự tình, khẽ lắc đầu, liền đề xuống hoài niệm, tiếp tục nói, "Hắn lĩnh hội Thánh Linh kiếm pháp, nhưng cùng thiên kiếm chống lại, cuối cùng một kiếm, tên là kiếm hai mươi ba, dù là lĩnh ngộ ra, hắn cũng không dám tể ra một kiếm này."

"Bởi vì một kiếm kia một khi thôi động...!"

Hắn không có nói tiếp, kiếm hai mươi ba, đã triệt để vượt ra khỏi hai người nhận biết, đối phương thế giới này mà nói, còn như thần thoại.

"Người nói những này?" Hồi lâu, Thiên Cơ lão nhân mới tiêu hao hết Sở Dương nói tin tức, bắt quá hắn lại cau mày, "Những người này, những này kiếm, ta làm sao đều chưa nghe nói qua? Còn có người sư phụ Kiếm Thánh?"

Quách Tung Dương sớm đã không còn ngạo khí, nhìn về phía Sở Dương mang theo cảm kích cùng vẻ phức tạp, chỉ là cũng nghi hoặc không hiểu.

Sở Dương không có nhiều lời, phía sau Vô Song kiếm trường ngâm một tiếng, nhảy nhảy đến trong tay, nhìn về phía Quách Tung Dương, "Ta trước hết nhất đi vào võ đạo lúc, cũng là tập kiếm, hôm nay đã đụng phải người thiên hạ này tuyệt đỉnh Kiếm giả, tự nhiên muốn tỷ thí một phen."

"Lộ ra người kiếm sát đi, để ta xem một chút, người đến tột cùng đạt đến trình độ nào? Phải chăng có thể làm cho ta tận hứng?"

Ngón tay phôi kiếm, ngăm mình như rồng.

Sở Dương thân thể ưỡn lên, kiếm ý dâng lên mà ra, đem từ trên đỉnh đầu vừa vọt bay qua một con chim sẻ trực tiếp chấn thành huyết vụ.

"Kiếm ý thật kinh người!"

Quách Tung Dương con ngươi co rút lại, trái tim đột nhiên gấp, cảm giác gặp bình sinh đại địch, nhưng cũng nhiệt huyết sôi trào, chiến ý phun trào."Âm vang" một tiếng, hắn kiếm sát cũng xuất hiện trong tay.

Hắn sớm đã không đem Sở Dương xem như một thiếu niên đối đãi, mà là đối thủ cả đời.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Toa Chư Thiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 41: Phi kiếm khách A Phi

Thiên Cơ lão nhân nắm Tôn Tiểu Hồng đã thôi lui đến nơi xa, Trương Tiểu Mai cũng xa xa đứng ra.

Sở Dương đứng lẳng lẳng, mũi kiếm chỉ xéo mặt đất, tay kia chấp sau lưng, rất tùy ý, nhưng quanh thân khí cơ lại tròn trịa như một, không có một chút kẽ hở.

"Ta muốn xuất thủ, toàn lực xuất thủ!"

Quách Tung Dương cảm thấy áp lực, áp lực lớn vô cùng, giống như đối mặt một tòa không có thể rung chuyển đại sơn, nhưng trong cơ thể hắn nhiệt huyết lại chảy xiết gào thét, chiến ý ngút trời.

Dậm chân xuất kiếm, giống như lưu tinh lóe lên.

"Thật nhanh kiếm, thật bén nhọn công kích."

Sở Dương trông mắt hơi híp, một kiếm này nhanh chóng, để hấn đều hoặc nhiều hoặc ít cảm thấy áp lực, bước chân khễ động, lại tùy tiện né tránh.

Quách Tung Dương kiếm pháp triệt để triển khai, kiếm ý lăng lệ, không gì không phá, còn đặc biệt nhanh, một kiếm nhanh giống như một kiếm, lít nha lít nhít, có như mưa roi, còn có loại khí thể bàng bạc, như Thần sơn giáng lâm, phá hủy hết thảy.

Kẻ đáng sợ, đáng sợ kiếm.

Nhưng mà Sở Dương lại tả điều hữu hoảng, bước chân chuyển động, đem từng kiếm một toàn bộ né tránh.

Bá...!

Đâm ra cuối cùng một kiếm, Quách Tung Dương lui ra phía sau, ánh mắt lạnh dần: "Vì cái gì không hoàn thủ?"

"Ta chỉ muốn nhìn một chút kiếm pháp của ngươi, phi thường khó lường!"

Sở Dương bình tĩnh nói.

Quách Tung Dương khoe miệng co giật, ánh mắt rù xuống, nhìn về phía Sở Dương hai chân, sợ hãi than nói: "Tại công kích của ta dưới, chân ngươi bước đi động, vậy mà không hề rời đi một mét phương viên. Ngươi chỉ phản ứng, để cho ta sợ hãi thần phục, tiếp đó, hi vọng ngươi toàn lực xuất thủ, dù là ta bị ngươi giết chết, ta cũng sẽ không oán hận. Ta chỉ hy vọng, có thể nhìn thấy kinh diễm tuyệt luân kiếm pháp, để cho ta mở mang tầm mắt."

"Như ngươi mong muốn!"

Bá...!

Sở Dương gạt đầu, nâng lên Vô Song kiếm, chính là kiếm ảnh đầy trời, xào xạc sát ý, nhanh như thiểm điện phong mang, xâm nhập thần hồn kiếm khí, để Quách Tung Dương sắc mặt hoàn toàn thay đổi, có loại đứng trước mưa to gió lớn cảm giác, không thể ngăn cản, không có thể rung chuyển.

"Lui, lui, lui!"

Thân hình hấn nhanh lui lại, muốn né tránh kiếm võng.

Kiếm nhị!

Kiếm ba!

Kiếm năm!

Kiếm chín!

Kiếm mười ba!

Kiếm mười tám!

Kiếm hai mươi hai!

Sở Dương một kiếm nhanh giống như một kiếm, đem Thánh Linh kiếm pháp từ đầu tới đuôi thi triển một lần, cũng đem Quách Tung Dương bức lui rờn rã ngàn mét xa, không thể chống đỡ một chút nào, thậm chí ngay cả ngăn cản đều làm không được.

Bá...!

Sở Dương thu kiếm mà đứng, cười nói: "Ta cái này Thánh Linh kiếm pháp như thế nào?"

Hô hô hô...!

Quách Tung Dương lúc này mới đứng vững, liền từng ngum từng ngum thở, trên đỉnh đầu bốc lên sương trắng, trên trán đều là mồ hôi lạnh, phía sau lưng đều ướt đầm, sắc mặt từng hồng, ánh mắt hồi hộp, hải nhiên tới cực điểm.

"Cái này, đây chính là Thánh Linh kiếm pháp? Thế gian vậy mà thật tồn tại bức này quý thần lui tránh kiếm pháp?"

Hấn thật là kinh hải đến.

Từ khi Sở Dương xuất kiếm, hấn liền không tự chủ được theo kiếm ý của đối phương xoay tròn, từng bước một ** tung lấy, bị về sau bức lui, tựa như một cái gạt dây con rối đồng dạng.

Biển cả sóng lớn, một chiếc thuyền con.

Tâm thần đều có loại xé rách cảm giác.

"Thánh Linh kiếm pháp lúc đầu chỉ có hai mươi hai thức, về sau sư phụ ngộ ra kiếm hai mươi ba, uy năng quá mạnh, chỉ có thể ẩn tàng phong mang." Sở Dương kiếm chỉ thương khùng, lạnh nhạt nói ra, "Sau đó căn cứ kiếm hai mươi ba chỉ kiếm lý, tổng kết Thánh Linh kiếm pháp, lại thành ba kiếm, vì Tu La Kiếm pháp. Kiếm pháp này không bằng kiếm hai mươi ba, lại thắng qua Thánh Linh kiếm pháp, ngươi có muốn thử một chút hay không?"

Quách Tung Dương con mắt đột nhiên sáng rõ, suy yếu khí tức bỗng nhiên tăng vọt, cũng rất thẳng người, không chút nghĩ ngợi nói: "Nhìn thấy kiếm chỉ mặt thật, chết cũng không tiếc, mời ra tay!"

Nói, hần hành đại lễ.

"Tốt!"

Sở Dương không nói nhiều nói, kiếm thế cùng một chỗ, sát khí như sóng biển ngập trời lan tràn ra, để Quách Tung Dương con ngươi co lại thành to bằng mũi kim, sắc mặt trắng bệch, toàn thân run rẩy.

Hần giống như thấy được vạn vật sụp đổ, nhân gian thảm liệt, tâm thần run rẩy, khó mà động đậy.

"Này vì Nhân Gian Trầm Luân!"

Sở Dương thanh âm, giống như từ Cửu U trong địa ngục truyền đến, thanh âm yếu ớt, kiếm quang lạnh lẽo, trong chốc lát, đã trên người Quách Tung Dương lưu lại mười tám đạo vết kiếm.

Quần áo vỡ ra, nhưng không có làm bị thương da thịt.

Cơ hồ chết lặng Quách Tung Dương, hung hăng run rẩy.

"Đây là Huyết Hải Phiêu Hương!"

Sở Dương kiếm quang nhất chuyển, khí tức lại biến, thâm nhiên đáng sợ, vậy mà ảnh hưởng đến chung quanh, đem cái này một mảnh địa vực hóa thành địa ngục thâm la, ẩn ẩn xuất hiện một cái biển máu, thi cốt như núi, chìm chìm nổi nổi.

Quách Tung Dương y nguyên đứng đấy bất động, khí tức uể oải, thần sắc ngốc trệ, run run rẩy rẩy, mấy muốn té ngã.

Liên ngay cả nơi xa quan chiến Thiên Cơ lão nhân đều con ngươi thu nhỏ, sắc mặt hoàn toàn thay đổi, khiếp sợ không thôi.

"Đây là kiếm pháp gì? Thật cường đại sát cơ, đừng nói ngăn cản, liền là nhìn lên một cái, tâm thần đều bị đoạt, thần chí đều bị trấn áp, như thế nào phản kháng?"

Thiên Cơ lão nhân trên trán cũng toát ra mồ hôi lạnh.

Bá...!

Sở Dương thu kiếm mà đứng, kiếm thứ ba không có thi triển đi ra, "Kiếm thứ ba tên là Tu La Địa Ngục, một khi thôi động, tất nhiên tổn thương tinh thần của ngươi, mang đến khổ mà ma diệt thương tích. Khi đó ngươi cả đời này cũng sẽ phá hủy."

Quách Tung Dương thật lâu im ắng, khí tức của hắn uể oải tới cực điểm, giống như trong gió ánh nến, bất cứ lúc nào cũng sẽ dập tắt. Chậm rãi, hắn bắt đầu khôi phục, trong mắt cũng có linh động.

"Nhìn thấy kiếm này, đời này không tiếc!" Quách Tung Dương thật dài thở dài một tiếng, "Ta mới phát hiện, trước kia luyện tự cho là đúng kiếm pháp, không bằng chó má."

"Không!" Sở Dương lắc đầu, "Lầu cao vạn trượng đất bằng lên, không có đơn giản căn cơ, nào có che trời cao lâu? Lại nói, không phải ngươi không được, mà là kiến thức của ngươi không đủ, nếu là có dạng này tuyệt học, ngươi cũng không nhất định thua ở ta."

"Không!" Quách Tung Dương đạo, "Đồng dạng kiếm pháp, linh ngộ khác biệt, kết quả cũng sẽ sai lệch quá nhiều."

Thiên Cơ lão nhân chậm rãi đi tới, tán thán nói: "Thánh Linh kiếm pháp, Tu La Kiếm pháp, này hai loại kiếm pháp vừa ra, giang hồ không có kiếm, thuộc về ngươi thứ nhất."

"Điểm này không thể nghi ngờ, liền là Tiểu Lý Phi Dao ở trước mặt, chỉ sợ cũng khó mà rung chuyển bức này kiếm pháp!" Quách Tung Dương nói, xong Sở Dương hành đại lễ, "Tiền sinh, ta có cái yêu cầu quá đáng, mong rằng đáp ứng."

Xung hô thay đổi, hần cũng là triệt để phục Sở Dương, xem như cao nhân tiền bối, biểu thị kính ngưỡng.

"Nói!"

Một năm tu luyện, cũng bị đè nén rất nhiều lệ khí, mới vừa rồi cùng Quách Tung Dương độ sức liền là cát phát tiết tâm tư, bây giờ phiền muộn chi khí tận tiết, Sở Dương tâm tình cũng đã khá nhiều.

"Ta muốn theo theo tiên sinh, tu luyện kiếm pháp!"

Quách Tung Dương rất cung kính.

"Đương nhiên có thể!" Sở Dương cười, "Người có kiếm đạo của người, ta có kiếm pháp của ta, trao đổi lẫn nhau, có thể xúc tiến trưởng thành, có sao mà không làm!"

"Đa tạ!"

Quách Tung Dương cũng cười, nhưng sắc mặt y nguyên ửng hồng, hiển nhiên vừa rồi tinh khí thần tiêu hao quá lớn, trong lúc nhất thời khó khôi phục.

"Có hoan nghênh hay không tiểu lão nhân chúng ta ông cháu hai cái?"

Đi khúc mắc, lại thấy được Sở Dương kinh khủng, cũng đoán được Sở Dương thân phận, không khỏi sinh ra mấy phần tâm tư, mượn Quách Tung Dương gió đông, đưa ra ý nghĩ.

"Bởi vì cái gọi là nhà có một già, như có một bảo, đương nhiên cầu còn không được!"

Sở Dương cười to.

Thiên Cơ lão nhân cùng Quách Tung Dương cũng cười.

Đang lúc mấy người muốn rời khỏi lúc, Sở Dương ánh mắt ngưng tụ, nhìn về phía dòng sông bờ bên kia.

"Làm sao? Có phát hiện gì?" Thiên Cơ lão nhân vì đó cũng sợ, quay đầu nhìn lại, trông mắt hơi híp, tinh quang bùng lên, sợ hãi than nói, "Tốt một khối ngọc thô, tốt một bộ kiếm xương."

"Bất quá tám chín năm tuổi, liền ánh mắt kiên nghị, lăng lệ như ưng, tương lai tất thành đại khí." Quách Tung Dương sau khi xem, cũng sợ hãi thán phục, "Nếu là hảo hảo bồi dưỡng, đợi một thời gian, chắc chắn danh chấn giang hồ."

"Đã phát hiện, liền không thể để hãn minh châu bị long đông!"

Sở Dương nói, nhún người nhảy lên, bạch y tung bay, đạp sóng mà đi, giống như tiên nhân, trong chớp mắt đã đến bờ bên kia, đi tới một cây đại thụ bên cạnh, nhìn về phía dựa vào cây hồ tiểu nam hài.

Tiểu nam hài này, trong tay dẫn theo dùi dây có mắc hai đầu cá, ngoại trừ bên hông vẩy quanh một cái đơn sơ da thú vẩy bên ngoài, liền ngay cả giày đều không có.

Hiển nhiên, đó là cái nhà cùng khổ hải tử, nhưng hãn ánh mắt sáng tỏ, giống như ban đêm sao trời, nhìn lên một cái liền khó mà quên.

"Người tên là gì?"

Sở Dương nhìn xem tiểu nam hài, ôn hòa hỏi.

"Người khác đều gọi ta là A Phi!"

Tiểu nam hài thanh âm rất thanh thúy, mang theo cảnh giác.

"A Phi? Người còn có người nhà sao?"

Sở Dương lông mày nhảy một cái, lộ ra vẻ ngoài ý muốn, tùy theo lại nói.

A Phi lắc đầu, nhưng nhìn lấy Sở Dương ánh mắt, ngoại trừ cảnh giác bên ngoài, còn có một vết sốt ruột khát vọng.

Vừa rồi hãn thấy được bờ bên kia giao đấu, một mực lưu luyện không đi.

"Vậy liền đi theo ta đi!"

Sở Dương lộ ra tiểu dung, đưa tay ra.

Tiểu nam hài do dự, nhưng nhìn đến Sở Dương chân thành tha thiết ánh mắt, liền vươn tay nhỏ.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Toa Chư Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 42: Thu đồ đệ chi diễn võ

Trong Tu La phủ, trong chính sảnh.

Sở Dương ngồi cao thủ vị, đẩy mặt tiểu dung, nhìn xem phía dưới quỳ hai người, sầm mặt lại nói: "Muốn bái nhập môn hạ của ta, trở thành ta chi đệ tử, liền phải tôn sư trọng đạo, bảo vệ đồng môn. Ta không muốn các ngươi có một thân hạo nhiên chính khí, thù hận thiên hạ, nhưng không thể làm xằng làm bậy, ức hiếp lương thiện, có thể làm đến?"

"Có thể làm được!"

Hai đạo thanh âm non nớt đồng thời vang lên.

Ngày đó mang về A Phi về sau, mấy người liền quay trở về trong trang, hẳn biểu thị muốn thu A Phi làm đồ đệ về sau, khiến người ngoài ý chính là, Tôn Tiểu Hồng cũng tranh cãi nháo muốn bái hẳn làm thầy, thậm chí phát ra hào ngôn, nếu là không thu nàng làm đồ, liền quỳ thẳng ngoài cửa.

Lúc đó Sở Dương cười một tiếng, nhìn về phía Thiên Cơ lão nhân, ông già này thấy được Sở Dương năng lực, như thế nào không đáp ứng, lúc này vui vẻ nói: "Đây chính là Tiểu Hồng phúc phận!"

Sở Dương cũng liền đem Tôn Tiểu Hồng cùng một chỗ thu tại môn hạ.

Đã điều tra một phen, lại trải qua đủ loại phỏng đoán, trên cơ bản đã xác định cái này A Phi liền là cái kia Phi kiếm khách.

A Phi trọng tình trọng nghĩa, kiên trì nguyên tắc, tại trong nguyên tắc hào quang của hắn có khi thậm chí siêu việt Lý Tầm Hoan, cơ linh cẩn thận, kiên trì nguyên tắc, tuân thủ hoàng dã một bộ lý luận, chỉ là thiếu khuyết đạo lý đối nhân xử thế, bây giờ quy về Sở Dương môn hạ, tương lai sẽ trưởng thành đến bộ dáng gì, để Sở Dương đều chờ mong không thôi.

Về phần Tôn Tiểu Hồng, cơ linh hoạt bát, thiên tư không phải tục, lại bị Thiên Cơ lão nhân cho lãng phí.

"Vây thì tốt, hiện tại bái sư đi!"

Sở Dương ngồi thẳng, trang trọng nghiêm túc.

Tại hai bên, có Quách Tung Dương cùng Thiên Cơ lão nhân, còn có Trương Tiểu Mai huynh muội, giờ phút này, ánh mắt của bọn hắn toàn bộ ném bỏ vào hai cái tiểu gia hỏa trên thân.

A Phi hai người sớm biết bái sư chương trình, lập tức ba quỳ chín lạy, sau đó bung lên bái sư trà phụng đến trước người, Sở Dương gật đầu, sau khi nhận lấy, các uống một ngụm, xem như bái sư thành công.

"Sư phụ, ngươi truyền cho chúng ta võ công gì? Là loại kia làm thiên địa biến sắc kiếm pháp sao?"

Tôn Tiểu Hồng cũng không rụt rè, lúc này nhảy mắt to, giòn tan hỏi.

A Phi cũng lộ ra hướng tới chi sắc, hẳn tại bên kia bờ sông thấy được Sở Dương cường đại, còn có cuối cùng đập nước mà đi, giống như tiên nhân ngư không, sao mà rung động.

Sở Dương lắc đầu, "Ta có một loại khác công pháp, vì quyền, chương, chân ba tuyệt, không thua Thánh Linh kiếm pháp nhiều ít, cũng không có tệ nạn, là thẳng tới tông sư tu luyện công pháp."

"Ta vẫn là muốn tu luyện Thánh Linh kiếm pháp!"

Tôn Tiểu Hồng chu môi.

Sở Dương cười, đứng người lên, đi hướng ngoài cửa, "Đi theo ta!"

Đám người nghi hoặc không hiểu, nhao nhao đứng dậy, đuổi theo Sở Dương bước chân.

Không mất một lúc, bọn hắn đi tới bên hồ sen.

"Các ngươi xem trọng!"

Sở Dương nói, lực lượng phun trào, quanh thân bốc lên hàn vụ, hẳn hướng phía hồ nước đánh đánh một quyền, lúc này hàn lưu cuộn cuộn, đem hồ nước đánh ra một cái trống rỗng, sóng lớn quét sạch, tóa lên bọt nước lại trong khoảnh khắc đông lạnh thành khối băng, không đợi thủy động khép lại, toàn bộ hồ nước đã bị băng phong.

Chính là xuân ôn thời tiết, nhưng mấy người không không rung mình một cái, hải nhiên thất sắc.

"Vậy mà có thể phát ra như thế lạnh lực? Nếu là trúng chiêu, há không bị băng phong? Ai có thể ngăn cản được?"

Thiên Cơ lão nhân trắng bệch cả mặt.

"Ta là ngăn không được!"

Quách Tung Dương vốn cho rằng Sở Dương chỉ là kiếm pháp lợi hại, hiện tại xem ra, là mười phần sai. Bất quá hẳn không rõ, Sở Dương nhìn bất quá mười bảy mười tám tuổi, tại sao có thể có bức này công lực thâm hậu, có bức này khả kính đáng sợ tuyệt học? Không phải là cái nào lão quái vật tu luyện đến phản lão hoàn đồng giai đoạn?

"Đây là ba tuyệt một trong Thiên Strong Quyền, như thế nào?"

Sở Dương thu quyền mà đứng, cười hỏi.

"Thật sự là quá lợi hại, học được loại quyền pháp này, mùa hè liền không sợ nóng lên!"

Tôn Tiểu Hồng con mắt lóe sáng, đỏ bừng khuôn mặt bé nhỏ nói đạo, lại làm cho mấy người không không trắng dã mặt, bức này tuyệt học, chỉ là vì hạ nhiệt độ?

"Ta muốn học!"

A Phi lại hung hăng gật đầu, hai mắt sốt ruột.

"Tốt, các ngươi đang nhìn!" Sở Dương lật tay hóa chưởng, đột nhiên quát, "Mây đến!"

Trên đỉnh đầu, lập tức hơi nước tràn ngập, mây đen hội tụ, ngăn ngòi hô hấp ở giữa, đã mây đen ngập đầu, cùng lúc đó, Sở Dương cũng một chưởng vỗ ra, lập tức gió nổi mây phun, cuộn cuộn tận chân trời, tạo thành cảnh tượng đáng sợ.

"Đây là thiên uy a!"

Thiên Cơ lão nhân run rẩy.

"Vô học thật phi phạm!"

Quách Tung Dương càng thêm kiên định hướng Sở Dương học nghệ suy nghĩ.

"Như thế nào?"

Sở Dương hỏi lại.

"Rất tuyệt đầu, trời nóng có thể đưa tới mây trắng ngăn cản ánh nắng, cũng có thể thổi bay con muỗi."

Tôn Tiểu Hồng ngây thơ nói

Sở Dương trợn trắng mắt, nhưng cũng nhìn ra, Tôn Tiểu Hồng đây là có ý mà nói, đừng nhìn nàng vẫn chưa tới mười tuổi, lại so Trương Tiểu Mai đều thành thực, thậm chí không thua trưởng thành.

"Đây chính là Bài Vân Chưởng!" Sở Dương đạo, "Tiếp xuống liền là Phong Thần Thối!"

Thoại âm rơi xuống, hần thân ảnh đã biến mất không thấy gì nữa, chỉ thấy toàn bộ trong sân đều là thân ảnh của hắn, phân không rõ thật giả, không biết ở vào phương nào, để cho người ta hoa mắt.

Cuối cùng, Sở Dương đột nhiên dừng lại, cũng đã về tới chỗ cũ, bất quá lại cách mặt đất hơn mười mét cao, chậm rãi rơi xuống.

"Như thế nào?"

Sở Dương hỏi lại.

"Phiêu miểu kinh hồng, giống như tiên nhân ngự không, thân pháp như thế, kinh thể hải tặc!"

Thiên Cơ lão nhân đã chấn kinh đủ nhiều, giờ phút này, vẫn cho ra kinh diễm tuyệt luân đánh giá.

"Thân pháp như thế mang theo, còn như trong gió chi thần, tiên thiên đứng ở thế bất bại!"

Quách Tung Dương triệt để phục.

"Sư phụ, người ta muốn học, nhất định phải học!"

Tôn Tiểu Hồng rốt cục không làm quái, lôi kéo Sở Dương cánh tay không ngừng lay động.

A Phi y nguyên hung hăng gật đầu.

"Đây chính là ba tuyệt, làm ba tuyệt hợp nhất, nhưng vì Tam Phân Quy Nguyên Khí, thắng tới tông sư chi cảnh."

Sở Dương lần nữa vạch trần.

"Thật có thể tu luyện tới tông sư?"

Dù là sớm đã biết, Thiên Cơ lão nhân y nguyên run rẩy hỏi thăm.

"Tông sư a, khai tông lập phái, trấn áp một thời đại, cũng có thể ngàn năm bất bại!"

Quách Tung Dương phức tạp nói.

"Cái kia là đương nhiên!" Sở Dương nói, đưa tay chộp một cái, trong lòng bàn tay, xuất hiện một cái quang đoàn, ngưng tụ xoay tròn, bóng loáng lượn lờ, nhưng Thiên Cơ lão nhân cùng Quách Tung Dương nhìn thấy về sau, đều rung mình, con ngươi co lại thành to bằng mũi kim.

"Đây chính là Tam Phân Quy Nguyên Khí lực lượng, đem Thiên Sương Quyền, Bài Văn Chương cùng Phong Thần Thối lực lượng dung hợp làm một, đáng tiếc, ta còn không có triệt để hiểu thấu đáo, nắm giữ không hoàn mỹ!"

Sở Dương hướng lên trên không đánh ra một chưởng, quang đoàn bay đến cao mấy chục mét không, đột nhiên nổ tung, bạo phát một vòng khí kinh, quét sạch vài trăm mét xa, sau đó liền là cuồng phong mãnh liệt, lá cây loạn quẫy.

Giờ khắc này, đám người lần nữa rung động.

Thật lâu không có lên tiếng, dù là Tôn Tiểu Hồng cũng triệt để ngây người.

"Sở Dương, ta có thể bái ngươi làm thầy sao?"

Quách Tung Dương lấy lại tinh thần, làm ra một cái chặt vật quyết định, đỏ mặt nói ra.

Hắn là triệt để giải trừ nét mặt hâm hồ.

"Ngươi tuổi đã lớn, tu vi định hình, còn muốn chuyển tu khác công pháp, khó khăn trùng điệp, cũng khó có thành tựu, chỉ có thể ở kiếm pháp bên trên chịu khổ cực." Sở Dương nói ra, "Ba tuyệt không thể truyền cho ngươi, nhưng Thánh Linh kiếm pháp lại có thể!"

Quách Tung Dương thần sắc tối sầm lại, nghe được cuối cùng, hai mắt lập tức sáng lên.

"Bất quá!" Sở Dương do dự, để Quách Tung Dương trái tim hung hăng nhảy một cái, lo lắng bất an, "Ta cũng sẽ không thu ngươi làm đồ, dù sao ngươi tuổi tác quá lớn, nhưng ta có thể thay sư thu đồ, không biết ý của ngươi như nào?"

"Đương nhiên có thể!"

Quách Tung Dương cuồng hỉ.

"Một khi ngươi bái sư, liền phải tuân thủ môn quy, điểm này ta nhất định phải sớm nói tốt."

Sở Dương sầm mặt lại, trang nghiêm nói.

Cái gọi là môn quy, bất quá là hắn chế định mà thôi.

"Cái này minh bạch!"

Quách Tung Dương cam đoan.

"Chúc mừng!"

Thiên Cơ lão nhân phức tạp chấp tay một cái.

Sở Dương cười thần bí, từ trong ngực lấy ra một quyển sách, ném cho Thiên Cơ lão nhân, "Loại vật này, ngươi hẳn là ưa thích, nếu là có thành tựu, ngươi đột phá đến tông sư chi cảnh cũng chưa chắc không thể?"

"Thật?"

Thiên Cơ lão nhân thần sắc đại chấn.

Sở Dương lại lộ ra một cái tươi cười quái dị.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Toa Chư Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 43: Tông sư chi phản loạn

Hai năm sau, Sở Dương an bài thỏa đáng, phân phó một tiếng, liền đi tới Đông viện, ngồi ở bên trong hồ sen trong lương đình.

Cái tiểu viện này, cũng lập tức bị hóa thành cấm địa, chung quanh giăng đầy Sở Dương dạy dỗ Huyết Vệ, còn có Thiên Cơ lão nhân cùng Quách Tung Dương thủ hộ, con muỗi khó tiến.

Sở Dương đứng tại trong lương đình, nhìn qua lá sen mưa may theo gió, nhìn xem con cá nghịch nước, tâm tình thời gian dần trôi qua hướng tới bình tĩnh, cuối cùng giếng cổ không gợn sóng.

Hắn đã đi tới thế giới này ròng rã ba năm.

Tu La bang theo liên hợp cửa hàng cùng Túy Tiên lâu cùng một chỗ ra bên ngoài khuếch trương, trong lúc đó đủ loại gió tanh mưa máu, không đủ vì ngoại nhân nói. Bất quá có một chút, phạm là ngăn cản tại trước thế lực, tất cả đều bị vỡ nát, Tu La bang mặc dù làm việc khiêm tốn, lại cũng chậm chậm đem thanh danh truyền ra ngoài.

Tu La vệ cùng Huyết Vệ đã triệt để trưởng thành.

Từ khi thu Tôn Tiểu Hồng cùng A Phi làm đồ đệ về sau, tu luyện sau khi, dạy dỗ dạy dỗ hai cái đồ nhi, cùng Quách Tung Dương luận kiếm, cùng Thiên Cơ lão nhân đàm luận đan đạo chi thuật, thành nội đạo chơi, ngoài thành đi đi, qua tiêu sái tự tại.

Sở Dương cho Thiên Cơ lão nhân một bản đan đạo cơ sở tường giải, triệt để đem cái này phiếu bạt nửa đời lão gia hòa cho mê hoặc, từ hai năm trước liền bắt đầu trăm mê trong đó, bây giờ đã có thể luyện chế thành đan, tiến bộ không phải tục.

Tại một năm trước, hắn vốn có đột phá tông sư nắm chắc, có thể nghĩ đến Sở Vân Phi đã từng bàn giao, căn cơ càng ổn càng tốt, càng sâu càng tốt, tốt nhất đột phá lúc tự nhiên mà vậy, nước chảy thành sông, tuyệt đối không nên tận lực, hắn liền có ý áp chế.

Lại kinh lịch một năm rèn luyện, vô luận là Ngũ Đế quyền, hay là Tu La Kiếm pháp, Tam Phân Quy Nguyên Khí, đều đạt đến hiện hữu giai đoạn cực hạn, lại khó mà tiến thêm mấy may, hắn cũng áp chế không nổi tu vi.

Duy nhất đáng tiếc liền là Khô Mộc Tâm Kinh, như cũ tại tầng thứ nhất bồi hồi, rõ ràng thấy được tầng thứ hai cánh cửa, liền là không cách nào tìm tới thời cơ, khó mà đột phá.

Sở Dương vung lên quần áo, đối diện phương đông, khoanh chân ngồi xuống, tâm thần chìm nhập thể nội, không có chút nào gợn sóng, bắt đầu vận chuyển Ngũ Đế quyền tâm pháp.

Ngũ Đế quyền, đã là hắn chủ tu công pháp, truyền thừa hoàn chỉnh, tiềm năng cường đại.

Ong ong ong!

Uy thế phát ra, khí thế dâng lên, Sở Dương chung quanh cuốn lên một cỗ gió lốc, thổi nhủ hồ nước bình tĩnh mặt nước, lá sen lẫn lộn, hoa sen phiêu hương, đồ cá nhảy nhảy dựng lên.

Toàn bộ viện lạc, đều bị hắn khí cơ tràn ngập.

Đông viện trước cửa, có một cái bàn, Thiên Cơ lão nhân cùng Quách Tung Dương ngồi lẳng lặng, trên mặt bàn bày đầy thịt rượu. Giờ phút này, hai người nâng chén đối ẩm.

"Tông sư chi cảnh a, làm cho người hướng tới, người nói hắn có thể đột phá sao?"

Thiên Cơ lão nhân cảm thán nói ra.

"Nhất định có thể!"

So sánh hai năm trước, Quách Tung Dương khí tức cường đại mấy lần không ngừng, càng hung hiểm hơn, càng thêm phong mang tất lộ, một khi xuất kiếm, tất nhiên phong vân biến sắc.

"Tông sư chi pháp, hẳn đều có thể tiện tay ban cho, thật không biết hẳn là lai lịch gì? Như thế thâm bất khả trắc."

Thiên Cơ lão nhân lần nữa cảm thán.

"Làm gì để ý tới nhiều như vậy? Chúng ta đã được đến cơ duyên to lớn, theo hẳn đi lên phía trước chính là." Quách Tung Dương nghiêng qua hẳn một chút, "Ta hiện tại đã là Tu La bang Đại bang chủ, đối bang chủ bất lợi, đối trong bang bất lợi, chính là ta chi đại địch, chắc chắn để cho ta chi kiếm mà uống máu."

"Người yên tâm, ta đã cùng Tu La bang kết nối cùng một chỗ, còn không đến mức lên cái gì lòng xấu xa nghĩ." Thiên Cơ lão nhân cười khò, "Hắn ban thưởng ta một quyền đan đạo tường giải, để ta thấy được một cái khác đầu đại đạo đường bằng phẳng, bây giờ luyện đan có thành tựu, mấy lần phục dụng, để cho ta trước kia lưu lại âm thương chẳng những đều khôi phục, mà lại tu vi cũng có tiến triển, khí huyết tràn đầy, cảm giác trẻ mười mấy tuổi. Bây giờ suy nghĩ một chút, thật nhục mộng bên trong đồng dạng."

"Đúng vậy a, phảng phất giống như giấc mộng Nam Kha, bất quá đây là vận may của chúng ta." Quách Tung Dương lộ ra kính ý, "Có bang chủ trấn áp, ai dám mạo phạm? Có Tu La bang vợ vết thiên hạ tài nguyên, đan đạo chi thuật của người tất nhiên đột nhiên tăng mạnh, chúng ta cũng có thể được không ít tiện nghi, tương lai..."

"Tương lai?"

Thiên Cơ lão nhân run lên.

Hắn sống hơn nửa đời người, lịch duyệt cỡ nào phong phú, cái này thời gian hai năm, hẳn là chân chính thấy được Tu La bang phát triển kinh khủng, nếu là chiếu cái này tình thế phát triển tiếp, không cần mấy năm, tất nhiên có thể tịch quyền thiên hạ.

"Đây không phải là chuyện tốt sao?" Quách Tung Dương nhú nhú mày, "Bang chủ giống như thiên nhân hạ phàm, chẳng những tu vi kinh thiên động địa, tùy tiện chỉ điểm vài câu, liền khiến thương mậu phồn vinh, áo cơm cải thiện, nông cụ cải tiến, đặc biệt loại kia quy mô nuôi dưỡng, lều lớn rau quả các loại, nếu là có thể phổ biến thiên hạ, Thiên Cơ lão nhi, người nói, có phải hay không người trong thiên hạ chi phúc?"

"Thế nhưng là?"

Thiên Cơ lão nhân lộ ra vẻ phức tạp.

"Nhìn ý tứ của bang chủ đi!"

Quách Tung Dương cười nói.

Thiên Cơ lão nhân im lặng gật đầu.

Lại tại lúc này, một cỗ bằng bạc tựa như biển triều, nặng nề như tinh không khí tức đột nhiên truyền ra, để cho hai người thần sắc đại chấn, quay đầu nhìn lại, chỉ thấy Đông viện trên không, ần ần có Thanh Long rít gào không, Chu Tước hét vang, bạch hổ rít gào, Huyền Vũ lắc lư, Kỳ Lân tùy tiện.

Quách Tung Dương cũng cảm giác tâm thần xiết chặt, ngực khó chịu, kiềm chế chi cực, cơ hồ khó mà thở dốc, hẳn thông suốt đứng người lên: "Vậy mà có cảnh tượng kì dị hiện lên trong trời đất hiển hiện, tất nhiên là bang chủ đột phá."

"Tông sư chi cảnh, lại có cảnh tượng kì dị hiện lên trong trời đất? Coi là thật không thuộc phạm tục, làm cho người hướng tới!"

Thiên Cơ lão nhân cũng đứng lên, cả kinh nói.

Trong lương đình, Sở Dương đột nhiên mở hai mắt ra, ngũ sắc quang hoa lóe lên một cái rồi biến mất.

"Tông sư chi cảnh, thoát thai hoá cốt, giờ tay nhắc chân, uy năng khó lường!"

Sở Dương lộ ra vui mừng, rốt cục bước vào cấp độ này, tu vi tăng cường, lực lượng tăng vọt, hẳn cảm giác mình bây giờ, có thể tùy tiện trấn áp hết thầy mình.

"Tu luyện Ngũ Đế quyền, đột phá lúc, trong đầu vậy mà xuất hiện Ngũ Thánh thú dị tượng, quái tai!" Theo hẳn biết, Ngũ Đế quyền thế nhưng là căn cứ thượng cổ năm vị đại đế diễn biến mà đến quyền pháp, cao thâm mật trắc, huyền ảo dị thường, không nghĩ tới đột phá lúc trong đầu xuất hiện Thanh Long, Chu Tước, Bạch Hổ, Huyền Vũ, Kỳ Lân mộng lung dị tượng.

"Ngũ Thánh thú đại biểu cho Ngũ Hành, Ngũ Đế quyền cô đọng ngũ tạng, hẳn là có quan hệ thế nào?"

Sở Dương không hiểu, tạm thời dè xuống suy nghĩ, hẳn ánh mắt lấp lóe, "Vừa rồi đột phá lúc xúc động tâm thần, tựa hồ, Khô Mộc Tâm Kinh có đột phá khả năng."

Ngay sau đó, hẳn lần nữa nhắm mắt, thu liễm khí tức, tâm thần đắm chìm bản thân thiên địa, đối với ngoại giới không quan tâm.

Bên ngoài, Đông viện trước cửa.

"Đột phá a?"

Quách Tung Dương thần sắc căng lên.

"Hắn là đột phá!"

Thiên Cơ lão nhân thần sắc cũng ngưng trọng.

Đáng tiếc, bọn hắn đợi trái đợi phải, liền không thấy viện cửa mở ra, mãi cho đến ngày thứ ba, y nguyên như thế.

"Gia gia, trưởng lão, sư phụ làm sao còn không xuất quan?"

Tôn Tiểu Hồng đã gấp, nếu không phải hai người ngăn lại, nàng sớm đã tiến nhập Đông viện nhìn xem tình huống.

"Đúng vậy a, bệ quan tu luyện, cũng không thể không ăn không uống ba ngày lâu a!"

A Phi cũng mười phần sốt ruột.

Từ từ mẫu thân sau khi qua đời, hắn liền không có người quan tâm, cùng trời tranh mệnh, đau khổ chi cực, từ khi bị Sở Dương thu vì đệ tử về sau, bên trên có sư phụ dạy bảo, bên trong có Quách Tung Dương cùng Thiên Cơ lão nhân dạy dỗ, dưới có sư muội chơi đùa, để hắn cảm nhận được trước nay chưa có hạnh phúc.

Bây giờ sư phụ bệ quan không ra, hắn lo lắng nhất bất quá.

"Chờ!"

Giờ khắc này, Thiên Cơ lão nhân vô cùng kiên quyết.

"Chờ!"

Quách Tung Dương trường kiếm ngậm mình.

Vô luận như thế nào, bọn hắn đều không cho phép bất luận kẻ nào quấy rầy Sở Dương bệ quan.

Lúc này, Trương Thiết Trụ đi tới, trên mặt hắn lộ ra một vòng vẻ lo lắng.

"Thế nào?"

Quách Tung Dương trong lòng trầm xuống.

Sớm đã đã phân phó, nếu là không có đại sự, tuyệt không thể tiếp cận nơi đây. Trương Thiết Trụ tự nhiên minh bạch trong đó tầm quan trọng, nắm gần đây, đều là hắn đang xử lý trong bang sự vật, bây giờ tới, thần sắc không đổi, tất nhiên có chuyện phát sinh.

Trương Thiết Trụ hơi do dự, hay là nói: "Bốn Đại đường chủ, nghĩ muốn tạo phản!"

"Ừm?" Quách Tung Dương chân mày vẩy một cái, hiện lên một vòng tàn khốc, "Tình huống cụ thể?"

Trương Thiết Trụ hít sâu một hơi nói: "Bốn Đại đường chủ phân biệt khống chế đông, tây, nam, bắc tứ phương sự vật, bọn hắn cũng là trong bang lão nhân, dưới tay thân tín đông đảo, lại rắc rối khó gỡ, giao du rộng lớn. Nhưng mà gần hai năm qua, phía dưới đệ tử đột nhiên tăng mạnh, rất có thay vào đó xu thế, địa vị của bọn hắn đã tràn ngập nguy hiểm. Nhưng bốn Đại đường chủ cửu cử cao vị, không cam lòng bị dồn xuống đi, liền tụ tập đại lượng trong bang, chuẩn bị tạo phản."

"Bọn hắn nghĩ muốn tạo phản, bang chủ hắn phải biết a?"

Thiên Cơ lão nhân bỗng nhiên nói.

"Sớm đã biết, nhưng mỗi lần nhắc lên, bang chủ lão nhân gia ông ta chỉ là cười cười, để cho ta không cần để ý, chỉ là giám thị là đủ." Trương Thiết Trụ cười khô, "Mấy ngày nay trong bang bỗng nhiên đề phòng, rất là khẩn trương, cũng để bọn hắn bất an, liền chuẩn bị tử chiến đến cùng, vậy công bang chủ."

"Bọn hắn thật to gan!"

Quách Tung Dương lệ khí dâng lên.

"Xác thực thật to gan!"

Thiên Cơ lão nhân cười lạnh.

"Trong hai năm qua, tại đan được giúp đỡ dưới, bọn hán đều đạt đến hậu thiên viên mãn, thả trên giang hồ, cũng coi như siêu nhất lưu hảo thủ. Thực lực cường đại, tự nhiên là sẽ bành trướng!" Trương Thiết Trụ cười khổ, "Lúc đầu bang chủ uy nghiêm sâu nặng, ai dám mạo phạm? Nhưng mà gần hai năm qua, bang chủ cơ hồ không lộ diện, để bọn hán dâng lên lòng chờ may mắn nghĩ."

"Vậy ta liền đi diệt bọn hán!"

A Phi lộ ra lãnh khốc chi sắc.

"Còn có ta!"

Tôn Tiểu Hồng kích động.

Thiên Cơ lão nhân mười phần ôn trọng, hán gõ bàn một cái nói, hỏi: "Tu La vệ cùng Huyết Vệ như thế nào? Nhưng có người tham gia?"

"Một cái không có!"

Trương Thiết Trụ lắc đầu.

"Bọn hán nếu là tạo phản, ta cái bang chủ này làm cũng liền quá thất bại!"

Lại tại lúc này, Đông viện chi cửa mở ra, Sở Dương đi ra, trên mặt mang tiểu dung, không có chút nào vẻ khẩn trương.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Toa Chư Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 44: Bài học sinh động

Chính sảnh, Sở Dương ngồi ngay ngắn thủ vị.

"Sư phụ, bọn hán đều muốn giết tới, ngươi còn không lo lắng?"

Tôn Tiểu Hồng nhìn xem Sở Dương điềm nhiên như không có việc gì thương thức trà, một bộ nhẹ nhõm bộ dáng, năng ngược lại gấp.

"Lo lắng?" Sở Dương cười, "Ngươi xem bọn hán mấy cái, có ai lo lắng?"

Tôn Tiểu Hồng lúc này mới phát hiện, vô luận là gia gia hay là Quách Tung Dương, cũng hoặc là sư huynh A Phi, cùng Trương Thiết Trụ cùng Trương Tiểu Mai, tất cả đều thần sắc bình tĩnh, khó hiểu nói: "Hán là sư phụ ngươi đã có an bài?"

"Không có, ta tính chờ bọn họ chạy tới!"

Sở Dương tính trước kỹ càng, đối cái gọi là phản loạn, không thêm đề ý chút nào.

"Thế nhưng là, thế nhưng là..."

Tôn Tiểu Hồng sốt ruột, lại không biết nên làm thế nào mới tốt.

"Ngươi nhớ kỹ!" Sở Dương bỗng nhiên nghiêm túc nói, "Bất kỳ âm mưu quỷ kế gì, ác độc mãnh khoẻ, trước thực lực tuyệt đối, đều như gà đất chó sành, không chịu nổi một kích."

"Đã dạng này, vì cái gì không đem bọn hán bắt?"

Tôn Tiểu Hồng lại nói.

Đây cũng là mấy người không hiểu địa phương.

"Không phải là vì lập uy?"

Thiên Cơ lão nhân thử dò xét nói.

"Xem như thế đi!"

Sở Dương nhẹ gật đầu.

Lúc nửa đêm, yên lặng như tờ, trên đường ngẫu nhiên có một đầu chó hoang sủa loạn hai tiếng, nhà ai mèo hoang nhảy đi nhảy lại, có một hai cái hán tử say dao động tây lắc, để bóng đêm bằng thêm mấy phần xao động.

Bỗng nhiên, từng đầu bó đuốc đốt lên, hình thành hàng dài, từ bốn phương tám hướng đem Tu La phủ bao vây lại. Mỗi một cái phương hướng, chỉ ít đều có hơn trăm người, từng cái mười phần cường tráng, đều là một tay hảo thủ.

Bọn hán đem Tu La phủ vây quanh về sau, từng cái bay người lên phòng, hoặc đứng tại tường viện bên trên, hoặc ghé vào nóc phòng, bọn hán đều eo cầm hậu bối khảm đao, tay cầm cường nỗ, kéo ra cung tiễn.

Nỏ đã mở, nhắm ngay trong viện.

Trên tên huyền, phong mang ngưng tụ.

Những này cung nỏ, thỉnh linh chỉ có trong quân mới có.

Ngoài cửa chính, đi đầu hơn hai mươi người sải bước đi tới, cầm đầu rõ ràng là Tu La bang tứ đại đường chủ. Bốn vị đường chủ, đều là lúc trước bị Sở Dương tiêu diệt Hắc Hồ bang bốn thế lực lớn để lại lão nhân, từng cái tuổi tác năm mươi, lại tinh thần quắc thước, mắt dựng dãi tâm.

Bọn hán đi vào Tu La trước cửa phủ, lại đột nhiên dừng lại, nhao nhao lộ ra vẻ do dự, còn có một vết sợ hãi.

Ba năm trước đây đêm hôm đó huyết sắc, bọn hán đến nay đều không có quên.

"Mở ra!"

Nghĩ đến hai năm này chuẩn bị, về do dự biến thành kiên định, thành nam phân bộ đường chủ Xích Thiên Dã nắm đấm cầm mấy năm, cuối cùng vùng tay lên, kiên định sau cùng quyết tâm.

Phanh...!

Lúc này đi tới một vị thân cao gần hai mét khô ngô thanh niên, vung lên đại chùy, đem cửa phủ một chùy đập nát, đại môn mở rộng.

Bên trong tĩnh mịch một mảnh, không thấy ánh lửa, không gặp người tới.

"Động tĩnh lớn như vậy, không nên nghe không được a!"

Thành đông phân bộ đường chủ Liễu Uyên cẩn thận nói.

"Hắn là sớm đã phát hiện? Thiết hạ bầy rập?"

Thành bắc phân bộ đường chủ Mặc Ứng Thành sợ hãi nói.

"Chỉ sợ là dạng này!"

Thành tây phân bộ đường chủ Bạch Khách bấp chân đều đang đánh chuyển.

Bọn hán từng cái nhìn về phía trong phủ, lại không dám tiến vào.

"Chư vị, đều đến trình độ này, chúng ta còn có đường lui sao?" Xích Thiên Dã lấy lại bình tĩnh, lớn tiếng nói, "Hắn chuẩn bị kỹ càng lại như thế nào? Chúng ta có bốn năm trăm người, lại có cường cung ngành nỏ, lại thêm chúng ta những người này, còn có mời tới vị kia tại, không cần sợ hắn!"

"Lui đường đã hết, nước đổ khó hốt, đã đi đến trình độ này, liền phải quyết chí tiến lên, nếu không chúng ta hẳn phải chết không nghi ngờ, đi thôi!"

Liễu Uyên cũng nói.

Không chờ bọn họ đi vào, trong phủ lại đột nhiên dâng lên ánh sáng, từng dãy bó đuốc, chiếu sáng trong phủ, cũng chiếu sáng nửa bầu trời khung, để bốn vị đường chủ run một cái, nhao nhao lui về phía sau mấy bước.

Đối Sở Dương, bọn hán y nguyên e ngại quá sâu.

Cộc cộc cộc...!

Sở Dương đi ra, sau lưng hắn, đi theo Tôn Tiểu Hồng, Trương Thiết Trụ, Trương Tiểu Mai, về phần A Phi, Quách Tung Dương, Thiên Cơ lão nhân thì chẳng biết đi đâu nơi nào.

"Bang chủ!"

Xích Thiên Dã sắc mặt lúc này trợn nhìn.

Sở Dương liếc nhìn bọn hắn một chút, thản nhiên nói: "Ta nhưng từng bạc đãi qua các ngươi?"

"Không có!"

Xích Thiên Dã bốn người đồng thời lắc đầu.

"Ta nhưng từng chèn ép qua các ngươi?"

Sở Dương hỏi lại.

"Không có!"

Xích Thiên Dã lần nữa lắc đầu.

"Ta nhưng từng để các ngươi làm qua trái lương tâm sự tình?"

Sở Dương tiếp tục hỏi.

"Không có!"

Đồng dạng vẫn lắc đầu.

"Vậy các ngươi vì sao muốn phản?" Sở Dương khó hiểu nói, "Nhớ ngày đó, các ngươi chỉ là trên đường lưu manh đầu nhi mà thôi, ta mặc dù tiêu diệt các ngươi chỗ bang phái thế lực, nhưng chẳng những không có chèn ép mấy người các ngươi, trả lại cho các ngươi càng lớn thế lực, thậm chí để các ngươi hiện tại trở thành nhân vật có mặt mũi, dù là Tri phủ tọa tiền, đều có các ngươi một vị trí. Mặt khác, ta còn truyền cho các ngươi tuyệt học, cùng linh đan, để các ngươi tu vi tiến nhanh. Tương so với lúc trước, có thể nói cách biệt một trời, các ngươi vì sao phải làm như vậy?"

Phía sau hắn A Phi cùng Tôn Tiểu Hồng đồng thời lộ ra nghi hoặc vẻ không hiểu, còn có Trương Tiểu Mai, cũng là như thế, chỉ có Trương Thiết Trụ, khóe miệng giật giật, dừng nhìn hắn còn quá trẻ, cũng đã cực kỳ thành thực, rất nhiều chuyện đều có thể nhìn thấu triệt.

Từ đại đường chủ phản loạn, người khác không rõ ràng, hắn làm sao không minh bạch.

Bất quá lợi ích huân tâm thôi.

Xích Thiên Dã hít sâu một hơi, đè xuống bất an trong lòng, nhìn Sở Dương, cắn răng nói: "Lúc trước ngươi diệt Hắc Hồ bang, giết ta nhiều ít huynh đệ? Ta liền trở mặt nhìn ngươi đem bọn hắn giết chết tại trước mắt ta, nhìn lấy đầu lâu của bọn hắn rồi đi cổ, nhìn xem máu tươi dâng trào, nhìn lấy bọn hắn bắt lực con ngươi, ta tim như bị đao cắt, hiện tại cũng thường xuyên làm ác mộng, bọn hắn oan hồn hướng ta chất vấn, vì cái gì không báo thù cho bọn họ?"

"Còn có, ngươi mặc dù sáng lập Tu La bang, nhưng người quản lý là chúng ta." Liễu Uyên nói tiếp, "Vì ngươi đã tâm chiếm đoạt thiên hạ, chúng ta liền thành ngươi đồ đao, che giấu lương tâm giết nhiều ít người vì tội? Chúng ta thụ đủ rồi, không muốn tiếp tục làm trong tay của ngươi đao." "

"Toàn bộ Tu La bang, ngươi cao cao tại thượng, lại để chúng ta liều mạng cho ngươi thu thập ngàn năm nhân sâm, trăm năm hoàng tinh, kỳ trân dị quả. Nghiêng một bang chi lực phục vụ cho ngươi, nhưng ngươi gì từng nghĩ tới huynh đệ trong bang?"

Mặc Ứng Thành mặt mũi tràn đầy phẫn hận nói.

"Điểm trọng yếu nhất, ngươi cấu kết man di, giả không Tri phủ, muốn mưu triều soạn vị, chúng ta há có thể đáp ứng?" Bạch Khách ác hơn, lạnh như băng nói, "Giống như ngươi vô tình vô nghĩa, không có vua không cha hạng người, người người có thể tru diệt."

Ba ba ba...!

Sở Dương chẳng những không giận, ngược lại vỗ tay cười nói: "Tốt một cái đao khách thành chủ, tốt một cái đường hoàng đại nghĩa lấy cớ, tốt một cái đôi trắng thay đen thù dật vô cớ, đánh lấy đạo đức nguy trang, quơ chính nghĩa đại bồng, tạo ra sự thật, muốn đem ta đánh xuống lòng đất vực sâu. Đại nghĩa, đạo đức, ta lại há có thể không biết? Chỉ là khinh thường vì đó thôi!"

Nói, hắn từ trong ngực xuất ra một cuộn giấy hương bốn người ném ra ngoài, "Trong này, ghi chép các ngươi mọi chuyện cần thiết!"

"Xích Thiên Dã, ngươi tự mình bao nuôi ba mươi hai cái tiểu thiếp, tham ô huynh đệ trong bang nguyệt lương, thật coi ta không biết?"

"Liễu Uyên, ngươi một mình súc dưỡng tử sĩ, bài trừ đối lập, lấy cớ lẽ có tội danh giết mười tám vị huynh đệ trong bang, thế nhưng là sự thật?"

"Mặc Ứng Thành, ta quyết định quy củ, là người không phạm ta ta không phạm người, nhưng ngươi đây? Vì hưởng bậc khuếch trương, ám sát, hãm hại, dùng bất cứ thủ đoạn nào, coi là thật tội ác tày trời."

"Bạch Khách, ngươi ngược lại là dùng xảo diệu tâm tư, cấu kết quyền quý, dùng vũ lực diệt người ta tộc, cướp bóc tài phú, thế nhưng là ngươi gây nên?"

Sở Dương trích địa hữu thanh, "Các ngươi sở tác sở vi, ta đều nhất nhất cho các ngươi nhớ kỹ đâu."

Xích Thiên Dã bốn người lúc này sắc mặt trắng bệch như tờ giấy, như là gặp ma trùng mắt Sở Dương, run rẩy nói: "Những này, những này, ngươi lại là làm sao mà biết được?"

"Ta là Tu La bang bang chủ!"

Sở Dương ngược lại hai tay chấp sau lưng, đương nhiên nói.

"Tốt, tốt, tốt, bang chủ quả nhiên không hồ là bang chủ, vốn cho rằng ngươi không để ý tới trong bang sự vật, cái gì cũng không biết, cho tới hôm nay chúng ta mới biết, đều khinh thường ngươi!"

Xích Thiên Dã giọng căm hận nói, "Nhưng thì tính sao, hôm nay ngươi hẳn phải chết không nghi ngờ."

"Liên những cái kia người bắn nỏ sao?" Sở Dương cười nhạo, "Ta nếu biết, lại há có thể bỏ mặc không quan tâm? Thành nội tổng cộng có hơn ba ngàn huynh đệ, các ngươi chương quân điều hành, cũng bắt quả năm sáu trăm mà thôi, còn lại bọn ngươi, tất cả đều đối ta trung thành tuyệt đối."

"Nhưng, nhưng...!"

Xích Thiên Dã hoảng sợ.

"Ngươi là muốn hỏi, vì cái gì ta đã biết những này, còn nắm giữ lấy tuyệt đối lực lượng, vì sao không rất sớm đem bọn ngươi một mẻ hốt gọn?" Sở Dương cười, xoay người, nhìn về phía A Phi cùng Tôn Tiểu Hồng, "Các ngươi nhưng thấy được thể gian hắc ám? Nhưng linh ngộ được đạo lý gì?"

"Chính nghĩa, có thể thuận miệng bịa chuyện; đạo đức, đã là cái gọi là quyền thế; tội ác, nếu ngươi nắm giữ đại thể có thể tùy ý định ra; lấy có, bắt quá là lợi ích điều khiển sản phẩm thời; còn lòng người, có thể tùy ý vận vẹo; cái gọi là thiện ác, chỉ thể thôi." Sở Dương lại nói, "Bọn hắc sở dĩ phản loạn, bắt quá là vì lợi ích, vì tiếp tục cầm quyền, vì triệt để khống chế Tu La bang, vì cao cao tại thượng, hưởng thụ quyền sinh sát trong tay quyền lợi! Sở dĩ một mực lưu lấy bọn hắc, liền là nghĩ cho các ngươi học một khóa, để các ngươi tận mắt nhìn, cái gì là hắc ám? Cái gì là thiện ác? Cái gì là dối trắng thay đen?"

Dứt lời, hắc lại khoát tay áo, tiếp tục nói: "Trên thực tế, ta nhất nghĩ nói cho các ngươi biết chính là, âm mưu quỷ kế gì, cái quỷ gì mị mắt khoé, cái gì mưu định sau động, cái gì đại nghĩa đạo lý, tội gì ác chính nghĩa, tại tuyệt đối lực lượng dưới, toàn diện có thể giẫm tại dưới chân. Đây mới là võ đạo thể giới, lực lượng vi tôn chân lý."

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Toa Chư Thiên* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 45: Thanh ma thủ Y Khốc

Sở Dương sáng tạo Tu La bang, mặc dù không thể nào quản lý, nhưng phía dưới phát sinh sự tình, lại có thể nào không biết? Chỉ là không muốn để ý tới thôi, sống tồn thời gian.

Bây giờ thu A Phi làm đồ đệ, đổi tên đồ nhi này, hẳn kỳ vọng rất cao, tự nhiên muốn hảo hảo dạy dỗ một phen, lúc này mới thuận thể đem Xích Thiên Dã dẫn ra, gióng trống khua chiêng làm dạng này vừa ra.

"Tại lấy võ vi tôn thể giới, thực lực mới là vương đạo." Sở Dương cười nói, "Ngươi xem bọn hắc, nhân số tuy nhiều, lại cũng bắt quá là gà đất chó sành thôi."

"Tu La Vương, đến lúc này ngươi còn đồng dạng, liền đừng trách chúng ta không nể tình." Xích Thiên Dã sắc mặt càng thêm khó coi, hắc lại hít sâu một hơi, dè xuống thấp thỏm, "Tu La Vương, cho ngươi thêm một cơ hội, chỉ cần ngươi tự phế tu vi, chúng ta liền tha cho ngươi một mạng."

Ha ha ha...!

Sở Dương ngửa mặt lên trời cười to, tựa như nghe được trên đời nhất nghe tốt trò cười: "Liên các ngươi, để cho ta tự phế tu vi? Là ngươi trong lòng bất an, đang thử thăm dò lai lịch của ta đi."

"Đã như vậy, quên đi." Xích Thiên Dã giờ tay lên.

Sở Dương khoé miệng khẽ cong, "Ta khuyên ngươi hay là không muốn hạ lệnh cho thỏa đáng."

"Ngươi sợ?" Xích Thiên Dã lạnh lùng nói.

"Ngươi thử một chút thì biết!" Sở Dương từ chối cho ý kiến.

"Còn có cái gì cùng hần đông dài, động thủ!"

Liễu Uyên không kiên nhẫn được nữa, lúc này ra lệnh một tiếng, truyền ra cách xa trăm mét.

Nhưng bọn hần lại đứng không nhúc nhích, chờ đợi động tĩnh nơi xa, sau một khắc, liền có kêu thảm vang lên, liên tiếp, nối thành một mảnh, liên tiếp bên tai không dứt.

"Thanh âm này? Không đúng!"

Xích Thiên Dã đám người sắc mặt cuồng biến.

Bọn hần nghe được chỉ có tiếng kêu thảm thiết, nhưng không có cung nỏ bắn ra thanh âm.

"Người quả nhiên đã sớm chuẩn bị!" Xích Thiên Dã nghiêng răng nghiêng lợi, vung tay lên, quát, "Cho ta đem bọn hần bắn giết."

Sau lưng hần, còn có hơn một trăm vị cung nỏ, sớm đã nhắm ngay trước cửa phủ.

"Ai dám!"

Sở Dương một tiếng quát lớn, còn như lời đình, chấn không khí đều run lấy bầy.

Hơn một trăm vị người bắn nỏ lúc này do dự.

"Giết hần, các người liền có vô tận vinh hoa phú quý, hưởng hồ đến lúc này, các người còn có quay đầu cơ hội sao? Nhanh, bắn cho ta giết hần!"

Xích Thiên Dã gào thét.

"Không phục khiến người, giết!"

Liễu Uyên quát lớn nói.

Suru suru...!

Từng cái ánh mắt lúc này kiên định, bắn ra tên nỏ.

"Đây vốn là ta cho các người một cơ hội cuối cùng, đã các người chọn tốt, cũng đừng trách ta."

Sở Dương không sợ chút nào, nhìn xem hơn một trăm mũi tên phóng tới, đâm ra một quyền, gió lạnh gào thét, hàn khí lạnh lẽo, đem bay tới tên nỏ toàn bộ ngưng trệ không trung, đóng băng, tiếp theo vỡ nát.

Không có một cây tên nỏ có thể đến phụ cận.

"Băng phong? Vỡ nát?"

Xích Thiên Dã đám người sắc mặt cuồng biến, tràn đầy vẻ kinh ngạc, lộ ra ánh mắt sợ hãi.

Bọn hần biết Sở Dương rất mạnh, mạnh phi thường, nhưng tối đa cũng bắt quả là Bách Hiểu Sanh bình khí phổ bên trên bài danh cường giả thôi, vậy mà hôm nay thấy một lần, lại triệt để kinh hãi.

Về phần Quách Tung Dương cùng Thiên Cơ lão nhân một mực ở vào ẩn cư trạng thái, lại không biết, từ đầu đến cuối không biết, nếu không cũng không sẽ phát động lần này đại biến.

"Các người còn thủ đoạn nào nữa, để ta kiến thức một chút đi!"

Sở Dương từng bước một đi về phía trước.

Xích Thiên Dã bọn người nhao nhao lui lại.

Bá...!

Lại tại lúc này, một bóng người từ trong đội ngũ mau chóng đuổi theo, phải thoát đi nơi đây. Tốc độ của hần thật nhanh, chột lách người chính là hơn mười mét có hơn, chính muốn tiếp tục thoát đi, lại phát hiện phía trước có một bóng người chặn đường đi.

"Ta để người đi rồi sao?"

Sở Dương đã sớm khóa chặt người này, tại trong những người này, cũng chỉ có vị này khí tức mạnh nhất, không thể so với trước kia Quách Tung Dương yếu bao nhiêu, lộ ra lại chính là Xích Thiên Dã đám người lực lượng chỗ.

"Tốc độ thật nhanh!"

Người này toàn thân áo đen, có một đôi ma thủ làm binh khí, nhìn thấy Sở Dương cản trước người, con người co lại thành to bằng mũi kim. Hắn rời đi lúc đối phương còn xa xa tại sau lưng, lúc này lại ngăn tại trước người, cái này là cỡ nào tốc độ đáng sợ.

"Người chính là Thanh ma thủ Y Khốc a?"

Sở Dương nhàn nhạt nhìn thoáng qua cặp kia ma thủ, nói ra.

Thanh ma thủ Y Khốc dài xấu xí, lại có một đôi trong chốn vô lâm bá đạo nhất binh khí một trong, liền là hắc thiết thủ sáo. Đây là lấy kim thiết chỉ anh, tôi lấy bách độc, đã luyện bảy năm phương thành Thanh ma thủ, Y Khốc cũng trọng chi hoành hành thiên hạ, bị Bách Hiểu Sanh bài danh binh khí phổ thứ chín.

Thanh ma thủ của hắn chính là tiêu chí.

Tại trong nguyên tác, đệ tử của hắn cũng chính là con riêng bị bị Lý Tầm Hoan giết chết, hắn tiến đến trả thù, kết quả chết tại A Phi trong tay.

Sở Dương cũng không nghĩ ra, hắn sẽ xuất hiện nơi này, bị Xích Thiên Dã bọn người mời mà tới.

"Bọn hắn cho người chỗ tốt gì, để người xuất thủ?"

Sở Dương lại nói.

Lúc này, chung quanh vọt tới số lớn trong bang, cầm đầu rõ ràng là A Phi, Quách Tung Dương cùng Thiên Cơ lão nhân, sau lưng bọn họ là ba mươi sáu cái Tu La vệ, cùng tám mươi một cái Huyết Vệ, còn có hơn hai ngàn bang chúng, áp tải những cái kia bị bắt người bắn nỏ.

Đến giờ khắc này, Xích Thiên Dã bọn người triệt để tuyệt vọng.

"Bọn hắn cho ta Tăng Khí đan đan phương!"

Thanh ma thủ Y Khốc khàn khàn nói.

"Tăng Khí đan?"

Sở Dương nhin không được cười lên.

Đây là hắn trước hết nhất luyện chế một loại đan dược, có thể lớn mạnh chân khí, tăng lên mấy phần tu vi, lúc ấy luyện chế ra về sau, ngoại trừ ban thường cho bang chúng cũng không có để ý.

Hắn lại không biết, loại đan dược này chảy ra về sau, được tôn sùng là thánh dược, có thể sánh vai Thiếu Lâm Tiểu Hoàn đan, một khi có thể số lớn luyện chế, sẽ tạo thì bấy nhiêu cao thủ.

Thanh ma thủ gật đầu, trên người hắn bắt đầu toát ra nhàn nhạt khói đen, "Có loại đan phương này, ta liền có thể bồi dưỡng một nhóm vô địch thiết quân, đến lúc đó cái gì Võ Đang, cái gì Thiếu Lâm, ta toàn diện có thể quét ngang."

"Không tệ ý nghĩ, nhưng người cho rằng, dùng độc đối ta hữu hiệu sao?" Sở Dương thân nhiên nói, "Đã người xuất thủ, cũng không có cần thiết lưu người!"

Tiếng nói còn chưa rơi xuống, hắn liền đánh đánh một quyền.

Thanh ma thủ Y Khốc cũng bỗng nhiên nhanh lùi lại, nhưng chỗ nào có thể đào thoát.

Luồng không khí lạnh mãnh liệt, đông cứng khói đen, cũng đem vừa mới lui ra phía sau hai mét Thanh ma thủ Y Khốc một quyền đánh thành mưa máu, huyết vụ còn không có tản ra, liền lập tức bị băng phong, rơi xuống trên mặt đất quăng thành ngàn vạn nát hạt.

Thậm chí ngay cả Thanh ma thủ đều bị chấn nát.

Như ma như thần một quyền, đem Tu La bang đám người toàn bộ chấn nhiếp rồi.

Xích Thiên Dã sau lưng người bắn nỏ, từng cái run rẩy quỳ xuống, nhận tội khẩn cầu.

"Các người còn muốn phản kháng sao?"

Sở Dương một lần nữa trở về trước cửa phủ, nhìn xem Xích Thiên Dã bốn người đậm mặc nói.

"Người, người làm sao sẽ mạnh như vậy? Đây chính là Thanh ma thủ Y Khốc a, bị Bách Hiểu Sanh danh liệt binh khí phổ thứ chín Thanh ma thủ." Xích Thiên Dã điên cuồng, "Người mới bắt quá chừng hai mươi tuổi thôi, tu vi đã cường đại loại tình trạng này, hắn là người là tiên nhân lâm thể hay sao?"

Sở Dương không có trả lời, ngược lại thân nhiên nói: "Bất kể như thế nào, các người cũng vì Tu La bang từng góp sức, ta liền không gây mài các người, cho các người thông khoái!"

Nói, hấn lẳng không năm chương, tại gần ba ngàn tên Tu La bang đệ tử trước mặt, đem năm vị đường chủ chụp chết. Chương lực ngưng tụ, không có tiết lộ, đối chung quanh không có có ảnh hưởng.

"Đến cho các người, tuy là bị bức hiếp, nhưng cũng có tức thành sự thực. Tội chết có thể miễn, tội sống khó tha, tự nhiên muốn nhận trọng phạt, Thiết Trụ ở đâu?" Sở Dương cao giọng quát.

"Có thuộc hạ!"

Thiết Trụ khom người tuân mệnh.

"Đem bọn hấn đè xuống, đánh vào quặng mỏ, để bọn hấn đi đào quặng đi, nếu là biểu hiện về sau, năm năm sau có thể trả lại tự do thân! Nếu là truy sát đến chân trời góc biển, cũng đem bọn hấn xử tử."

Sở Dương phân phó nói.

"Vâng, bang chủ!"

Thiết Trụ lần nữa thi lễ.

"Đa tạ bang chủ ân không giết, chúng ta nhất định thành thành thật thật cải tạo!"

Xích Thiên Dã mang tới đệ tử nhao nhao bái tạ.

Một đêm này, Sở Dương lập uy, triệt để đặt vững hấn chí tôn địa vị, hấn như ma như thần uy thế, cũng xâm nhập mỗi một vị hạch tâm giúp tất cả con em trong lòng, lại không người dám khiêu chiến hấn uy nghiêm.

A Phi cùng Tôn Tiểu Hồng, cũng chân chính lên nhân sinh lớp đầu tiên.

Ngày thứ hai, Sở Dương một lần nữa ban xuống bang quy.

Quách Tung Dương làm trưởng già, chương quản Giới Luật viện, trùng trị hết thầy trong bang phạm quy đệ tử.

Thiên Cơ lão nhân làm trưởng già, tọa trấn Công Đức Điện, chương quản đệ tử tấn thăng cùng kiểm tra đánh giá.

Lại có chiến đường, chương quản đối ngoại hết thầy chiến sự, từ Quách Tung Dương tạm thay, A Phi hiệp trợ.

Còn có ngoại sự điện, chương quản túi tiền, kinh doanh sản nghiệp, từ Trương Thiết Trụ vì Đại chấp sự, tiến hành trừ tính chung quản lý.

Đem sự vật phân chia về sau, Sở Dương liền làm vung tay chương quỹ, an tâm tu luyện, tăng thực lực lên, đây mới là gốc rễ của hấn.

Gần một tháng bận rộn, Tu La bang xem như triệt để an định lại.

"Chúng ta bận trước bận sau, đã sinh đã tử, đều nhanh một ngã, người ngược lại tốt rồi, nhìn xem sách, ném một chút trà, thông dong tự tại a!" Thiên Cơ lão nhân đẩy bụng bức tức đi tới, đặt mộng ngồi xuống.

"Đây không phải người tài giỏi đúng là luôn có nhiều việc phải làm mà!" Sở Dương cười nói.

"Hừ!" Thiên Cơ lão nhân bĩu môi, hiểu kỳ nói, "Tông sư chi cảnh, tu luyện dễ dàng sao?"

"Nếu là dễ dàng, ta cũng không cần phát sầu!" Sở Dương cau mày nói, "Hậu thiên, tiên thiên đều là súc dưỡng chân khí, đến tông sư chi cảnh, cần mở khiếu huyết, cũng không đủ tinh khí chuyển hóa thành chân khí, căn bản khó mà tiến thêm một bước. Cái này một tháng đến, ta ngoại trừ cùng cố tu vi, liền mở ra một cái khiếu huyết, nhưng mà muốn đem cái này khiếu huyết lấp đầy, liền quá khó khăn, ta đang lo tu luyện thế nào đâu."

"Phiền toái như vậy?"

Thiên Cơ lão nhân yên lặng.

"Đâu chi phiền phức, đơn giản muốn mạng người, nếu là không có ngoại lực phụ trợ, muốn tu luyện tới tông sư viên mãn, ta đoán chừng không có cái một hai chục năm căn bản liền làm không được!"

Sở Dương không có giấu diếm, đây là hấn phát sầu nguyên nhân.

"Cho nên người muốn thu tập thiên hạ linh vật, luyện chế đan dược, phụ trợ tu luyện?"

Thiên Cơ lão nhân ánh mắt lấp lóe.

"Chính là nguyên nhân này, bất quá đan dược hiệu quả đã không đủ, còn có đan độc, dùng nhiều hơn, dễ dàng lưu lại tai họa ngầm. Tiếp xuống ta sẽ dùng ăn bổ cùng tẩm thuốc tiến hành tu luyện, hiệu quả tuy chậm, nhưng không có tai họa ngầm."

Sở Dương bất đắc dĩ nói.

Hắn mang tới đan phương, đối với hậu thiên cùng tiên thiên hiệu quả không tệ, nhưng đối với tông sư cường giả mà nói, lại có chút không đủ.

Tông sư chỉ cảnh, đã bước vào một cái khác thiên địa, cảnh tình khí quá nhiều, bình thường đan dược đã không cách nào thỏa mãn.

Thời gian kế tiếp, Sở Dương bắt đầu phát ra từng đạo mệnh lệnh, để Tủy Tiên lâu khai biến từng cái các nơi, để liên hợp cửa hàng mọc lên như nấm, lại có kiểu mới cất rệu thuật, lưu ly chế tạo pháp các loại mới lạ đồ vật chèo chống, cũng làm cho Tu La bang rất nhanh kéo dài tới cả nước các nơi.

Đồng thời, mỗi loại kỳ trân đại dược bị bí mật trả lại, thành hấn đồ ăn, hoặc là tẩm thuốc.

Thời gian nhoáng một cái, chính là mấy năm trôi qua.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Toa Chư Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 46: Lần đầu gặp gỡ Tiểu Lý thám hoa

Vào đông tuyết bay, vạn dặm ngân trang, bao trùm hết thảy hắc ám, vạn vật lại tàn lụi tiềm ẩn.

Có người nói, tuyết là giữa thiên địa thuần khiết nhất vật chất, bởi vì từ trên trời giáng xuống, chính là không có rễ chi thủy ngưng tụ mà thành, lại khiết bạch vô hà, đại biểu cho thuần khiết, đại biểu cho vô tư.

Cũng có người nói, tuyết là đối trá nhung trang, là ô trọc tẩm màn che, bởi vì nó che giấu hết thảy hắc ám, lại không phải tịnh hóa, một khi Đại Nhật giữa trời, hết thảy sẽ khôi phục lúc trước.

Mặc kệ ngụ ý như thế nào, tuyết không tranh không đoạt, nên hạ thấp thời gian làm theo rơi xuống, nên hòa tan lúc làm theo biến mất.

Sở Dương ngồi tại trong lương đình, gió bắc lạnh rung, cuốn lên một hai phiến bông tuyết rơi vào trên người, hắn cũng không để ý chút nào. Bên người đặt vào một chén trà, trong tay nắm một cuốn sách, ngẫu nhiên ngẩng đầu nhìn một chút tuyết bay, dương dương tự đắc.

Cuộc sống như vậy, hấn thích vô cùng.

Rời xa giết chóc, đắm chìm bình tĩnh.

"Bang chủ!"

Thiết Trụ đi tới, hấn người mặc lông chồn áo khoác, đầu đội tuyết bóc lên, đầy người bông tuyết, hấn đứng tại đình nghỉ mát bên ngoài, nhẹ nhàng kêu gọi.

Hắn đã chân chính trưởng thành, dáng người vĩ ngạn, anh tư bừng bừng phấn chấn, đặc biệt là bởi vì quản lý mười phần khổng lồ Tu La bang, uy nghiêm rất nặng, mà ở Sở Dương trước mặt, hấn y nguyên duy trì lúc trước ti khiêm, chưa từng cải biến.

"Chuyện gì?"

Sở Dương đem thư quyền buông xuống, nâng chung trà lên uống một ngụm, hấn mặc mười phần đơn bạc, như giữa hè nhẹ nhàng khoan khoái, áo trắng như tuyết, lại chưa phát giác lạnh ý.

Đây là nóng lạnh bất xâm tiêu chí.

"Hắn về đến rồi!"

Thiết Trụ trả lời.

"Trở về rồi?"

Sở Dương sững sờ, bừng tỉnh đại ngộ, đứng người lên, nhìn qua bên ngoài phòng tuyết trắng mênh mang, tâm thần nổi lên gợn sóng.

Bởi vì chú ý người đã xuất hiện.

Hắn biết, từ khi đi vào Tiểu Lý Phi Dao thế giới, đã ròng rã mười năm.

Thời gian mười năm a, để hắn đều tâm thần hơi hoảng hốt.

"Chuẩn bị xe, đi gặp một lần hắn!"

Sở Dương phân phó nói.

Một lát sau, hắn đi tới trang bên ngoài, ngồi lên xe ngựa. Chiếc xe ngựa này, hai ngựa không chế, mười phần rộng lớn, nhìn mười phần vững vẻ, nhưng mà lại không thấy xóc nảy. Bên trong giống như non nửa gian phòng ốc lớn nhỏ, ở giữa có cái lò lửa nhỏ, ấm lấy thiên hạ đệ nhất đẳng rượu ngon.

Một bên là cái tinh xảo giường, hai bên là bao lấy da hổ ghế đầu.

Loài ngựa này xe, là Sở Dương triệu tập rất nhiều công tượng, nghiên cứu chế tạo hai năm cuối cùng mà thành.

Thủ công chế tạo giảm xóc hệ thống, tinh xảo tới cực điểm.

"Công tử, muốn uống một chén sao?"

Trương Tiểu Mai nhu hòa hỏi.

Nàng đã trở mã thành một cái mỹ nhân nhi, đặc biệt tu vi có thành tựu, đạt đến cảnh giới Tiên Thiên về sau, chân khí ôn dưỡng, càng thêm linh tú. Nàng tính cách nội liễm, dịu dàng nhu hòa, để cho người ta thấy một lần đều dâng lên yêu thích cảm giác.

Nàng nhìn về phía Sở Dương con người, ẩn chứa khó mà hoa nở ảm áp.

"Tiếp tục ấm lấy, chờ một người tới, lại uống mới có tư vị."

Sở Dương ngồi tại trên giường, trong tay y nguyên cầm một cuốn sách, đây là Đạo Đức Kinh, mỗi lần đọc qua một lần, hắn đều có loại đẩy ra mây ngày một rõ bình minh rộng mở trong sáng, thường thường sách không rời tay. Hắn giương mắt nhìn một chút Tiểu Mai, hỏi, "Có phiền toái gì sao?"

"Không có!" Tiểu Mai lắc đầu, biết Sở Dương hỏi cái gì, đây là giữa bọn hắn mười năm như một ngày ăn ý, lại buồn bã nói, "Quản lý nội vụ, chương quản trong bang tài vụ, cũng chính là cái quản gia nhân vật, ta đã thành thói quen."

Sở Dương trầm mặc, hắn làm sao không biết Tiểu Mai tâm tư, lại như thế nào không tâm động, thờ dài một cái nói: "Ta cuối cùng sẽ rời đi."

"Công tử, đây đều là người lần thứ hai nói, mặc kệ người đi chỗ nào, ta đều đi theo người, dù là núi đao biển lửa, dù là địa ngục sâm la." Tiểu Mai động tình nói, "Dù cho cuối cùng không cách nào cùng người rời đi, ta cũng nghĩ, cũng nghĩ lưu cái tưởng niệm."

Nàng xấu hổ, con mắt càng đỏ.

Đánh xe ngựa Thiết Trụ im ắng thờ dài, lộ ra vẻ phức tạp.

Đối Sở Dương, hắn đã kính lại đeo, nghĩ hắn lúc trước, chỉ là một cái chó săn thôi, khả năng ngày thứ hai liền sẽ chết, cũng là bởi vì đụng phải Sở Dương vận mệnh của hắn mới hoàn toàn cải biến.

Lấy thân phận của hắn bây giờ, dặm chân một cái, giang hồ đều sẽ rung lên ba lần, nhưng mà quan hệ đến muội muội hạnh phúc, khó tránh khỏi tâm tư phức tạp.

Hắn cũng đã sớm có cảm giác, đặc biệt là những năm gần đây, vốn cũng không làm sao quản trong bang sự vật Sở Dương, càng thêm không để ý tới, đem quyền lợi cơ hồ toàn bộ hạ phóng cho hắn, là hắn biết, bang chủ sớm muộn có một ngày sẽ rời đi.

Chỉ là đi hướng địa phương nào, dù là đánh vỡ đầu của hắn cũng không nghĩ ra.

"Bang chủ a, ngài thật sự là trên trời Tiên Quân hạ phàm sao?"

Thiết Trụ yên lặng nghĩ đến.

Xe ngựa một mực lái về phía ngoài thành.

Thiên địa một mảnh trắng noãn, ngẫu nhiên đi ngang qua một gian khách sạn, có thể người được nhận nhậ mùi rượu.

Rốt cục, phía trước xuất hiện một cỗ xe ngựa cũ nát, trong gió, loáng thoáng truyền đến ho khan thanh âm.

Hai xe gặp nhau, đều ngừng lại.

Đối diện trên xe ngựa, là một cái cao tới to con hán tử, ôm quyền, cẩn thận nhìn chằm chằm Thiết Trụ.

"Đối diện, thế nhưng là Thiết giáp kim cương Thiết Truyện Giáp?"

Thiết Trụ ôm quyền hỏi, lại tràn đầy khẳng định ý vị.

"Người tại sao biết ta? Lại làm sao biết chúng ta đi ngang qua nơi đây?"

Thiết Truyện Giáp quá sợ hãi, phi thân xuống xe ngựa, bày ra tư thế.

"Công tử nhà ta, muốn gặp thám hoa lang một mặt, còn xin thông bẩm!"

Thiết Trụ cũng xuống xe ngựa, không có phụ cận, chỉ nói là nói. Hắn trung khí mười phần, khí vũ phi phạm, chấn hai bên nhánh cây lay động, bông tuyết bay xuống, để Thiết Truyện Giáp càng càng cẩn thận.

"Đã muốn gặp người, liền muốn đích thân đi mời, mới lộ ra chân thành."

Thoại âm rơi xuống, Sở Dương đã xuống xe ngựa, từng bước một đi hướng đối diện, để Thiết Truyện Giáp kinh hãi là, Sở Dương những nơi đi qua, mềm mại tuyết bên trên, vậy mà không có để lại vết tích.

Đạp tuyết vô ngân.

"Các người rốt cuộc là ai?"

Thiết Truyện Giáp run rẩy.

"Thiết giáp kim cương Thiết Truyện Giáp!" Sở Dương nhìn xem thân hình buru hăn, đầy mặt râu quai nón Thiết Truyện Giáp, có chút ít phức tạp nói, "Nhớ năm đó, người cũng tung hoành giang hồ nổi tiếng một hào nhân vật, tu luyện Kim Chung Trảo Thiết Bó Sam, mười ba hoành luyện công phu, người đưa tên hiệu Thiết giáp kim cương. Những năm gần đây, người chịu nhục, gánh vác oan ức, đào vong quan ngoại, sống không bằng chết, nhưng từng hối hận?"

"Người, người...!"

Thiết Truyện Giáp như gặp quỷ nhìn chằm chằm Sở Dương, sắc mặt tái nhợt, toàn thân run rẩy. Hắn như thế nào cũng không nghĩ ra, đối phương làm sao lại biết những thứ này.

"Người chưa từng hối hận, chỉ là sống quá khổ, nếu không phải bị Tiểu Lý thám hoa phụ thân cứu, nếu không phải chiếu cố Tiểu Lý thám hoa có cái dựa vào, có lẽ, người đã sớm tự sát đi!"

Sở Dương bình tĩnh nói.

Lúc này, Tiểu Lý thám hoa đã xuống xe ngựa, hắn người khoác mềm mại lông chồn áo khoác, ngọc thụ lâm phong, nhưng sắc mặt tái nhợt, thỉnh thoảng che miệng ho khan vài tiếng, lộ ra cô đơn tiêu điều.

Sở Dương hướng hắn mỉm cười gật đầu, vừa nhìn về phía Thiết Truyện Giáp, "Nhớ năm đó, các người tám người kết bái, danh xưng Trung Nguyên tám nghĩa, cũng từng cái đều là nghĩa khí làm đầu hạng người, làm cho người kính nể."

"Đừng nói nữa!"

Thiết Truyện Giáp gào thét, song mắt đỏ bừng.

Lý Tầm Hoan nhú mày, trong tay xuất hiện một ngọn phi đao, lập tức để Sở Dương có loại phong vác trên lưng cảm giác, lập tức vận chuyển công lực, loại này cảm giác nguy hiểm mới hơi giảm xuống.

Bá...!

Thiết Trụ lập tức hoành thân ngăn tại Sở Dương trước người, ánh mắt lạnh lẽo nhìn chằm chằm Tiểu Lý thám hoa.

"Tiểu Lý Phi Đao không hổ là Tiểu Lý Phi Đao!" Sở Dương kéo ra Thiết Trụ, cười nói, "Vậy mà để cho ta có loại cảm giác nguy hiểm, thật nghĩ thử một lần phong mang."

Tiểu Lý thám hoa ưỡn một cái thân thể, đôi phế chi khí trong nháy mắt biến mất, vĩ ngạn chi khí tới người, hơn người, lại ngưng trọng nói: "Người cũng là ta cái thứ nhất, không có nắm chắc đối thủ!"

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Toa Chư Thiên* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 47: Chuyện xưa như sương khói của Thiết Truyện Giáp

Phong thanh rất nhẹ, bông tuyết rất nhu.

Rừng biên giới, đại đạo trung ương, lại tràn ngập tức sát chí khí.

"Vì cái gì ngăn trở đường đi của chúng ta?"

Lý Thám Hoa không có xuất thủ, cũng không có khả năng xuất thủ, chỉ là nhìn thấy Thiết Truyện Giáp khó chịu, lúc này mới lấy ra phi đao.

"Vì gặp người, nhưng nhìn đến hán về sau, ta liền không nhìn được muốn bao nhiêu nói vài lời, dù sao giống hán dạng này trọng tình trọng nghĩa, chịu nhục hạng người quá ít quá ít. Ta nếu là không điểm tỉnh hán, tương lai chẳng những sẽ hại chính hán, cũng sẽ hại mặt khác bảy người."

Sở Dương y nguyên đầy mặt tiểu dung.

Đã từng đã từng, trước mắt Lý Thám Hoa thế nhưng là thần tượng của hán, Tiểu Lý Phi Đao, lệ bất hủ phát, cỡ nào khiến người say mê, bây giờ nhìn thấy, cũng khó có thể áp chế tâm tình kích động, bất quá một lát sau cũng liền bình tĩnh lại.

"Sẽ hại bọn hán?" Thiết Truyện Giáp thần sắc đại chấn, "Vì cái gì?"

"Bởi vì người nghĩa tại tình trước, vì nghĩa khí, có thể từ bỏ hết thảy." Sở Dương đạo, "Đây là mỹ đức, nhưng có đôi khi cũng là ngu xuẩn. Nhớ năm đó, các người tám người kết nghĩa, danh xưng Trung Nguyên tám nghĩa, lão đại ông thiên kiệt danh xưng nghĩa bạc vân thiên, nhưng hán hoàn toàn không có nghề nghiệp, hai không có thế lực, lại muốn duy trì kinh người chi tiêu, những số tiền kia tài từ nơi nào thu hoạch được? Chỉ có làm mua bán không vốn, giết người cướp của, người phát hiện mảnh khóc, lại không cách nào ngăn cản, kết quả bị quan phủ để mất tới, trong vòng một đêm lọt vào huyết tẩy, hiểu lầm phía dưới, mấy người khác làm người giết đại ca. Vì giữ gìn lão đại danh dự, người liền gánh vác oan ức, như chó nhà có tang chạy trốn tứ phía, nếu không phải là bị thám hoa lang phụ thân cứu, người chỉ sợ sớm đã chết rồi."

Thiết Truyện Giáp run rẩy, cơ hồ không cách nào đứng thẳng, ánh mắt hán ẩn chứa hơi nước, là ủy khuất? Là bi ai?

Lý Thám Hoa mười phần ngoài ý muốn, hán biết Thiết Truyện Giáp có tâm tư, nhưng lại không biết chuyện cụ thể, bây giờ nghe được, khe khẽ thở dài, vô vô Thiết Truyện Giáp bả vai.

Thiết Truyện Giáp cũng nhìn không được nữa, bụm mặt ngồi xuống ghen ngào.

Làm bằng sắt hán tử, mấy chục năm kiếm chế, bây giờ bị điểm minh, lại có nhờ Lý Thám Hoa không lời duy trì, hán cũng không cách nào kiên trì nữa.

"Đây là nghĩa!" Sở Dương tiếp tục nói, "Nhưng người có hay không nghĩ tới, vì nghĩa khí, người chịu nhục mà cũng hắc oa, lọt vào vô tận truy sát, đây là đối đại ca người nghĩa khí, nhưng người nhà của người đâu? Cha mẹ người sinh người, vì nghĩa khí, người có thể không quan tâm? Người cưới thê tử, vì nghĩa khí, có thể bỏ đi không thèm để ý? Người sinh nhi nữ, vì nghĩa khí, có thể bỏ đi gãy rách?"

"Trung hiếu nhân nghĩa." Sở Dương âm vang đạo, "Đối quốc gia tận trung, đối phụ mẫu tận hiếu, một cặp nữ tử nhân, đối với bằng hữu vì nghĩa, trung hiếu nhân tại nghĩa trước, nhưng người đây?"

"Phụ mẫu sinh người, là thiên ân; thê tử bạn người cả đời, là trung thành; vì bằng hữu có thể không tiếc mạng sống, nhưng người đối phụ mẫu vợ con lại nên như thế nào?" Sở Dương lời nói không ngừng, biểu lộ cảm xúc, "Có lẽ cha mẹ người đã không tại, có lẽ người còn không có cưới vợ, nhưng đây cũng không phải là người vì nghĩa khí trốn tránh lý do. Bất hiếu có ba, vô hậu vi đại, gia gia người có nhi tử, phụ thân người có nhi tử, vì Thiết gia nói đời tông đường. Nhưng người đây? Người có nhi tử sao? Thiết giáp đến người thế hệ này, có phải hay không liền phải tuyệt hậu?"

Sở Dương ngôn từ như đao, để Thiết Truyện Giáp run rẩy, mặt không huyết sắc, liền ngay cả Lý Thám Hoa cũng hai chân run rẩy, tiếng ho khan âm thanh.

"Nghĩa khí rất trọng yếu, nhưng cái này cũng không hề là nhân sinh toàn bộ." Sở Dương phun ra một ngụm trọc khí, nói tiếp, "Người bây giờ trở về, tất nhiên bị người kết bái huynh đệ tìm tới, bị đại tẩu của người biết được, lấy người bản tính, cũng tất nhiên cam nguyện chịu chết. Nhưng đến lúc kia, duy nhất biết nói ra chân tướng lão tử kim phong bạch sẽ như thế nào? Trơ mắt nhìn người bị các huynh đệ hiểu lầm giết chết, hán định đau nhức như đao giao, nói không chừng liền sẽ tự sát, sau đó đem tình hình thực tế nói ra. Người những cái kia kết bái huynh đệ, từng cái nghĩa khí làm đầu, sẽ như thế nào? Khẳng định sẽ cùng người cùng chết. Kết quả đây? Người che giấu tình hình thực tế, sẽ toàn bộ từ vong, đây chính là kết quả người muốn?"

Hán biết nguyên kịch bản, chính là vừa rồi nói, chân tướng rõ ràng lúc, theo Thiết Truyện Giáp bị giết mà toàn bộ tự sát, thật đáng buồn đáng tiếc. Hán nói tuy có chút giọng ép, nhưng cũng hợp tình hợp lý, bởi vì bọn hán đều trọng nghĩa khí, phí hoài bản thân mình chết.

Nghĩa tại tình trước, cái này chính là cái này thế giới chủ yếu giá trị quan.

Thiết Truyện Giáp đặt mông ngồi xổm trên mặt đất, sắc mặt trắng bệch như tờ giấy, mồ hôi rơi như mưa.

Lý Thám Hoa cũng ngốc trẻ.

Như thật phát sinh chuyện như vậy, tuyệt đối là nhân gian thâm kịch.

"Ai!" Sở Dương yếu ớt thở dài, dạng này tình hoải, tại hấn kiếp trước đừng nói nhìn thấy, liền ngay cả nghe đều chưa nghe nói qua, coi trọng vật chất thời đại, hết thầy đều đậm mực. Nhìn xem Thiết Truyện Giáp, hấn lại nói, "Người chịu nhục, nhưng mấy vị kia đâu? Vì truy sát người, bỏ phụ mẫu, bỏ vợ con, bỏ hết thầy a, bọn hấn có lẽ sẽ không để ý, nhưng người nhà của bọn hấn đâu? Giá điểm giá quá lớn quá lớn, Thiết Truyện Giáp, vì ông thiên kiệt thanh danh, nỗ lực như thế lớn đại giới, người thật sự có thể tiếp nhận?"

Phốc...!

Thiết Truyện Giáp một ngụm máu tươi phun tới, ngã xuống.

"Lão Giáp!"

Lý Thám Hoa kinh hãi, liền tranh thủ Thiết Truyện Giáp đỡ lên.

"Yên tâm, hấn không có việc gì, chỉ là quá mức bị đè nén, một ngụm nghịch huyết mà thôi."

Nói, Sở Dương từ trong ngực lấy ra một cái bình thuốc, ném cho Lý Thám Hoa, "Đây là thánh dược chữa thương, cho hấn ăn vào một viên, lập tức liền sẽ không có việc gì. Đứng, còn có thể đưa người phổi tật trị liệu tốt, cũng không cần kiêng rượu."

Lý Thám Hoa thần sắc đại động, lấy ra một hạt đan dược, mùi thơm nức mũi, hấn biết đây tuyệt đối là đời trước bên trên đứng đầu nhất thánh dược, lúc này cho Thiết Truyện Giáp ăn vào, vận công tan ra, bắt quả mùi mấy hô hấp, Thiết Truyện Giáp liền sâu kín mờ mắt.

"Thiếu gia, ta sai rồi, ta thật sai! Ta chỉ muốn, nghĩ đến giữ gìn ta thanh danh của đại ca, không để hấn chết đi về sau, còn lọt vào thóa mạ. Ta không có nghĩ nhiều như vậy!"

Thiết Truyện Giáp ủy khuất chi cực, khóc rống nghẹn ngào.

"Hiện tại còn không muộn, thật còn không muộn."

Lý Thám Hoa an ủi.

Lại một lát sau, Thiết Truyện Giáp lần nữa long tỉnh hổ mãnh, khôi phục bình tĩnh.

Hiển nhiên, hấn đã làm ra quyết định.

"Thám hoa lang, ta trên xe có Chí Tôn tửu, muốn hay không nếm thử?"

Rốt cục, Sở Dương lần nữa phát ra mời.

"Chí Tôn tửu? Thế nhưng là theo như đồn đại, thiên hạ đệ nhất Tuyệt đỉnh chi tửu, liền ngay cả cung trong muốn mà đều không thể được đương thế rượu ngon?"

Lý Thám Hoa con mắt đột nhiên sáng lên.

Hấn bởi vì tình thương mà say rượu, bởi vì say, liền có thể quên hết mọi thứ. Bây giờ, tính mạng hấn bên trong căn bản là không có cách thiếu đi rượu, nếu không, sẽ sống không bằng chết.

Rượu ngon, đối với tửu quý tới nói, không thua mỹ nhân tuyệt thế lực hấp dẫn.

"Chính là rượu này!"

Sở Dương gạt đầu.

"Đã gặp rượu ngon, đương nhiên muốn nhắm nháp, nếu không, nhân sinh cũng quá không có ý nghĩa!"

Lý Thám Hoa thần nhiên nói.

Hấn lại nhìn một chút Thiết Truyện Giáp, phát hiện đối phương không có việc gì, liền mở ra vừa rồi Sở Dương cho hấn bình thuốc, đổ ra một hạt đan dược, đem cái bình tiện tay ném cho Sở Dương.

Sau đó không chút do dự đem đan dược nuốt xuống.

Sở Dương tiếp nhận bình thuốc về sau, cười cười, một lần nữa thả trong ngực, nói ra: "Hay là thám hoa lang làm việc đại khí."

"Người nếu có tâm hại ta, chỉ sợ ta cũng ngăn cản không nổi, căn bản không cần phiền toái như vậy."

Lý Thám Hoa nói, bắt đầu vận công luyện hóa dược lực, thời gian qua một lát, trên đỉnh đầu hắn liền dâng lên một vòng sương trắng.

Thiết Truyện Giáp cẩn thận thủ hộ bên cạnh hắn, cảnh giác Sở Dương hai người.

Thời gian một chén trà về sau, Lý Thám Hoa miệng rộng mở ra, phun ra một ngụm máu đen, mang theo tanh hôi chi khí, lại ho khan vài tiếng, hắng giọng một cái, cao hứng nói: "Ta cảm giác, trước nay chưa có nhẹ nhõm, thật là thần dược."

"Thuốc trong bình tổng cộng có mười hạt, lúc đầu ta đều đưa cho ngươi, đáng tiếc a, ngươi lại trả lại cho ta, về sau còn muốn liền sẽ không như thế dễ dàng."

Sở Dương cười nói.

"Nói như vậy, ta còn thực sự là hối hận!"

Lý Thám Hoa lộ ra thương yêu chi sắc.

Hai người nhìn nhau cười một tiếng, đi hướng Sở Dương xe ngựa.

Mở cửa màn, nhìn thấy bên trong còn có một vị khuynh quốc khuynh thành, khí chất dịu dàng thiếu nữ, Lý Thám Hoa lúc này sững sờ, hai mắt tỏa sáng, không khỏi cười nói: "Hong tụ thiên hương, rượu ngon giải nhân, huynh đài, có phúc lớn!"

"Cái này ta thừa nhận!" Sở Dương gạt đầu, "Ta họ Sở tên Dương, mời!"

"Mời!"

Hai người ngồi xuống về sau, Tiểu Mai đem sớm đã ấm tốt rượu ngã xuống trong chén. Rượu thanh không trọc, mùi thơm ngát nồng đậm.

"Rượu ngon!"

Lý Thám Hoa hít sâu một hơi, tán thưởng một tiếng, không nói hai lời, bung lên một bát liền uống một hơi cạn sạch, một chút không dư thừa.

Thật lâu, thật dài phun ra một ngụm tử khí.

"Quả nhiên là tuyệt thế rượu ngon, thuần hương mềm mại, không có cay độc chi khí, sau khi uống xong, hóa thành một dòng nước ấm, dung nhập toàn thân, xua tan hàn khí, tăng trưởng thể chất. Nói là rượu, không bằng nói một bát bổ dưỡng đại dược, đáng quý chính là, không có mùi thuốc, chỉ có thuần tửu thơm!"

Lý Thám Hoa nâng lên ngón tay cái, vui lòng phục tùng nói: "Bội phục!"

"Về sau muốn uống, ta bao no!"

Sở Dương đầy mắt ý cười.

"Ngươi nói như vậy, ta cũng không dám uống!"

Lý Thám Hoa để chén rượu xuống, mím môi một cái, nhìn chăm chăm Sở Dương, ánh mắt thanh liệt.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Toa Chư Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 48: Bí mật của Tiểu Lý Phi Dao

Tuyết đã song hoa, tổ thủ điều tửu.

Tiểu Mai ngồi lẳng lặng, không nói một lời, mang trên mặt nụ cười âm áp, nhìn thấy Lý Thám Hoa bát rượu đã trống không, lập tức rót đầy.

"Lý Thám Hoa sợ nhất nhân tình, nhưng ngươi vừa rồi đã nhận tình của ta, còn sợ mấy bát rượu sao?"

Sở Dương giống như không có cảm nhận được Lý Thám Hoa khí tức biến hóa, nhật vừa cười vừa nói.

Lý Thám Hoa nhún nhún vai, bung chén lên lần nữa uống một hơi cạn sạch, hắn phát hiện từ khi gặp đối phương về sau, một mực bị chi phối lấy cảm xúc, ở vào bị động bên trong, nhưng lại để cho hắn sinh không nổi ác cảm.

"Ta không tin ngươi có ý chờ ta chính là vì mời ta uống rượu, chúng ta dù sao chưa từng gặp qua, tuổi tác bên trên cũng kém hơn một hai chục tuổi, chưa nói tới bất luận cái gì gặp nhau, ngươi nhất định là có chuyện gì, nói một chút đi, không phải ta uống rượu đều không thoải mái!"

Lý Thám Hoa để chén rượu xuống, chân thành nói.

Sở Dương cười, nói thẳng: "Ta muốn hướng ngươi học tập phi đao chi thuật."

"Là cái này!"

Lý Thám Hoa thật dài nhẹ nhàng thở ra, triệt để trầm tĩnh lại, bụng lên bị rót đầy bát rượu, ực một cái cạn, vung tay lên đao, "Tiếp tục đồ đây."

"Ngươi không đề ý?"

Sở Dương vì đó cũng sờ.

Lý Thám Hoa phi đao chi thuật, có thể nói thế giới này chung cực công sát chi pháp, còn như thần thông, một khi xuất thủ, tất nhiên thấy máu, mạnh lớn đến đáng sợ, dù là mạnh hơn hẳn không ít thượng quan kim hồng tại sau cùng trong tỉ thí, cũng bởi vì muốn thử xem Tiểu Lý Phi Đao, kết quả bị giết.

Tiểu Lý Phi Đao, lệ bất hủ phát.

Còn như thần thoại.

Thần hồ kỳ kỳ!

"Ta cũng không của mình mình quý, thậm chí có rất nhiều người biết phi đao phương pháp tu luyện, nhưng kết quả, chỉ có ta một người có thể phát huy hán uy năng." Lý Thám Hoa cười, "Nói như thế nào đây, cái này cần thiên phú, nếu là không có thiên phú, tu luyện tới già, cũng chỉ là bình thường phi đao chi pháp thôi, vĩnh viễn không đạt được ta loại trình độ kia."

"Cần bác sức mạnh của tình yêu? Vì đại tình cảm? Bao dung vạn vật, khí thôn Bát Hoang khí khái?"

Sở Dương hỏi thăm.

Khụ khụ khụ...!

Lý Thám Hoa kém chút đem uống ở trong miệng rượu cho phun ra ngoài, "Thuật liền là thuật, nào có nhiều như vậy đạo đạo. Ngươi lại nghe kỹ, phương pháp tu luyện, ta chỉ nói một lần."

Sở Dương gật đầu, ngưng lỏng mày lắng nghe.

Phương pháp tu luyện, chỉ có ngắn ngủi ba trăm nói.

Sau khi nghe xong, Sở Dương nhắm mắt, tinh tế phẩm vị, từ từ suy nghĩ.

Lý Thám Hoa thì mỉm cười uống rượu, một bát một bát lại một bát, uống hào hùng, uống tận hứng, càng uống thoải mái. Hôm nay Sở Dương một lời, chẳng những đề tỉnh Thiết Truyện Giáp, đề cái kia làm bằng sắt hán tử không tại âm u đây từ khí, cũng làm cho hắn có loại kỳ quái cảm ngộ.

Trọng yếu nhất hay là, phổi của hắn thật đã tốt, không cần ho khan, cũng không đang lo lắng uống rượu vấn đề.

Nhân sinh còn có cái gì so đây càng tốt đâu?

Nếu là?

Nghĩ đến cái thân ảnh kia, cánh tay hắn run lên, lộ ra một vòng cười khổ, còn không có cách nào ức chế tưởng niệm.

"Thì ra là thế!"

Bất quá thời gian một nén nhang, Sở Dương thông suốt mở ra đóng chặt con ngươi, lộ ra bừng tỉnh đại ngộ chi sắc.

"Ngươi minh bạch rồi?"

Lý Thám Hoa giặt mình không nhỏ, có thể dùng chân kinh tới nói đều không thỏa đáng.

"Ngươi đến xem!"

Sở Dương vẫy tay một cái, trước người trong chén rượu rượu lắng không bay ra, rơi vào bàn tay hắn bên trên, hàn khí chảy xuôi, rượu kết băng, thành một thanh băng chi phi đao.

"Tốt một tay ngưng rượu thành đao chi thuật!"

Lý Thám Hoa nhìn con mắt to sáng, không khỏi gõ nhịp tán thưởng.

Sở Dương mỉm cười, bỗng nhiên thở ra một hơi, hóa thành một con bão táp, đem màn xe xốc lên, cũng không thấy như thế nào động tác, trong tay hắn băng đao đã bay ra.

Nhanh như lưu tinh, sát cái kia vĩnh hằng.

Siêu việt con mắt cực hạn, truy tung không đến băng đao vết tích.

Cũng là tại thời khắc này, ba trăm mét có hơn một cái cây đột nhiên run lên, thân cây bên trên xuất hiện một cái thật mỏng động.

Tê!

Lý Thám Hoa kinh hãi vạn phần, ngược lại rút ngum khí lạnh, mở to hai mắt nhìn, không thể tin nhìn xem Sở Dương: "Người vậy mà, đã vậy còn quá nhanh liền biết?"

Hắn còn chú ý một điểm, băng đao vậy mà có thể đạt tới ba trăm mét có hơn, uy năng không giảm mảy may, cái này cần mạnh cỡ nào tu vi?

"Sẽ người không khó, khó người sẽ không, không phải sao?" Sở Dương cười nói, "Chính như lời người nói, Tiểu Lý Phi Đao, cần thiên phú, mà ta, hoàn toàn có phương diện này thiên phú, cho nên vừa học liền biết."

"Trên trời rơi xuống kỳ nhân, không ngoài như vậy." Lý Thám Hoa lắc đầu cười khổ, tiếp nhận cái này khó mà tiếp nhận hiện thực, "Nhớ năm đó ta lúc tu luyện, cũng là thiên phú dị bẩm, nhưng rộng rãi học được tám năm, mới đạt tới thần hồ kỳ kỳ tình trạng, mà người...!"

Hắn lại lắc đầu.

Phi đao chi thuật, có một không hai thiên hạ, cũng là hắn cho rằng vì tự hào địa phương, càng là hắn bảo mệnh tuyệt kỹ, bây giờ lại phát hiện một người khác tùy tiện học sẽ tự mình bản lĩnh giữ nhà, dù là lấy lòng dạ của hắn, trong lòng đều ầm ầm cảm giác được ghen ghét.

"Bất quá là tâm niệm chi lực vận dụng thôi."

Sở Dương điểm danh nẫu chốt.

Đối với Tiểu Lý Phi Đao, hắn ngáp nghe hồi lâu, thậm chí vừa tới đến phương thế giới này lúc liền đang có ý đồ với Tiểu Lý Phi Đao. Tiểu Lý Phi Đao, lệ bất hủ phát, cho dù là hắn, đều vạn phần tâm động.

Bất quá hắn từ đầu đến cuối không rõ, vì sao từng vị đối thủ đều không thể tránh thoát, cái này rất không hợp với lẽ thường, thẳng đến vừa rồi, hắn lĩnh hội về sau, mới bừng tỉnh đại ngộ.

Đây là một loại tâm linh chi lực thô thiển vận dụng.

"Tâm linh chi lực lại còn có bậc này diệu dụng?"

Sở Dương tu luyện Khô Mộc Tâm Kinh từ lâu, tại bảy năm trước liền đột phá đến tầng thứ hai, tâm niệm vừa động, trong tâm hải liền xuất hiện lấy tự thân làm trung tâm, bán kính trong phạm vi mười thước hết thấy, không rõ chi tiết, tất cả đều phản ứng tâm trên biên.

So sánh tầng thứ nhất, rộng rãi làm lớn ra gấp mười lần.

Tâm linh chi lực, vô hình vô chất, không thể phỏng đoán, ngoại trừ cái này một cái công năng bên ngoài, hắn còn chưa phát hiện cái khác diệu dụng.

Cho đến vừa rồi, Sở Dương mới phát hiện Tiểu Lý Phi Đao vậy mà vận dụng tâm linh chi lực, mới đạt tới khó lường quỷ thần chi cảnh, mới chợt hiểu ra.

"Tâm niệm chi lực?" Lý Thám Hoa nghi hoặc, "Phi đao chi thuật của ta, thời điểm phát đao, tình khí thần hợp nhất, lực lượng ngưng tụ một điểm, mỗi một đao phát ra, đều mang tất trúng tín niệm. Đúng, liền là tất trúng tín niệm, giống như thành kính tín đồ, sẽ không xuất hiện loại thứ hai khả năng."

"Đây chính là tâm niệm, hoặc là nói là tín niệm càng thỏa đáng!"

Sở Dương cười.

Tình khí thần hợp nhất, tất trúng tín niệm, cũng có được ý chí chi lực, tăng thêm Lý Thám Hoa thiên phú dị bẩm, tâm linh cường đại, phát ra phi đao thời điểm liền tự nhiên mà vậy mang theo tâm linh chi lực.

Chỉ là Lý Thám Hoa không rõ mà thôi.

"Xác thực thỏa đáng!" Lý Thám Hoa như có điều suy nghĩ, "Thành tâm thành ý tín niệm, phát ra thiên nhân một đao. Tâm động, tay đến, trong đao, tồn hồ một lòng, chỉ ở nhất niệm."

Hai người sướng trò chuyện hồi lâu, một cái là thám hoa lang, đầy bụng tài hoa, nửa đời người kinh lịch, trong lúc giờ tay nhấc chân đều mang hấp dẫn người mị lực. Sở Dương kinh lịch càng thêm huyền bí, kỳ tư diệu tưởng tầng tầng lớp lớp, lại làm qua thành chủ, làm qua nhất bang chi chủ, ngẫu nhiên toát ra một tia bá khí, liền nhiếp nhân tâm phách.

"Chuyện hôm nay tắt, ngày khác trò chuyện tiếp, thám hoa lang, toà này khung xe, liền đưa tặng cho ngươi. Bên trong Chí Tôn tửu đầy đủ ngươi uống một đoạn thời gian, đợi ngày sau, cho ngươi thêm đưa một chút." Nói, Sở Dương cùng Tiểu Mai vung lên màn cửa, đi xuống xe ngựa.

"Đa tạ!" Lý Thám Hoa cũng không giả mồm, hẩn nhìn thấy Tiểu Mai, bỗng nhiên trong lòng hơi động, biểu lộ cảm xúc, "Giai nhân ở bên, cất không thể cô phụ, một khi bỏ lỡ, cả đời hối hận!"

Tiểu Mai thân thể run lên, mím môi, nhìn thật sâu Sở Dương bóng lưng.

Sở Dương bước chân dừng lại, lộ ra vẻ phức tạp, một lát sau liền đề xuống trong lòng gọn sóng, lại trong lòng khẽ động, khóe miệng khẽ cong, thâm ý sâu sắc nói: "Thám hoa lang, ngươi nói, nếu là một nữ nhân, nàng cũng không thương trọng phu bị giết, sẽ như thế nào?"

Lý Thám Hoa sững sờ, do dự nói: "Có lẽ sẽ thương tâm một đoạn thời gian a?"

"Nếu là nàng duy nhất âu yếm nhi tử bị giết đây?"

Sở Dương hỏi lại.

"Nàng sẽ liều mạng hết thấy đi báo thù!"

Lý Thám Hoa không chút do dự nói.

"Như là cừu nhân không thể địch lại, không thể chiến thắng, vĩnh viễn cũng vô pháp báo thù đâu? Nếu là báo thù, ngược lại sẽ bị giết đâu?"

Sở Dương tiếp tục hỏi.

"Nàng chỉ có một đường chết chui!"

Lý Thám Hoa thờ dãi, lại không rõ ràng cho lắm.

"Ngươi nói, làm sao không để nàng báo thù? Để nàng quên đi tất cả?"

Sở Dương ngay sau đó đặt câu hỏi.

"Cái này...!"

Lý Thám Hoa dừng lại.

Sở Dương ý vị thâm trường cười, "Lý Thám Hoa, tương lai ta sẽ đưa ngươi một món lễ lớn! Nhưng ngươi cũng phải nhớ kỹ, muốn một nữ nhân không đi vì ái tử báo thù, chỉ có một cái biện pháp, liền là để nàng cùng nam nhân nàng yêu mến tái sinh một cái. Có ràng buộc, liền có tiếp tục sống tiếp động lực, miễn là còn sống, mới có đặc sắc tương lai."

Lý Thám Hoa trong lòng lộ bộ một tiếng, có loại dự cảm xấu, lại không rõ ràng cho lắm.

Tiểu Mai lại chu mỏ một cái, trong mắt lóe ra không hiểu quang mang.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Toa Chư Thiên* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 49: Quét ngang thiên hạ

Nhìn qua ba người đi xa bóng lưng, Lý Thám Hoa lộ ra vẻ suy nghĩ sâu xa, hẩn bỗng nhiên chấn động, thấy được cảnh tượng khó tin. Sở Dương ba người nhìn như đi rất chậm, nhưng một bước liền là mấy mét có hơn, những nơi đi qua, vậy mà không có bất kỳ cái gì vết tích.

"Đạp tuyệt vô ngân, ba người bọn hẩn vậy mà toàn đều có thể!"

Dù là lấy hẩn lạnh nhạt, cũng không nhịn được hít vào ngum khí lạnh.

"Thiếu gia, bọn hẩn đến tột cùng là lai lịch gì?"

Thiết Truyện Giáp đã đi tới phía sau xe ngựa, cũng nhìn qua đã mộng lung tại tuyết bay bên trong thân ảnh, nghi hoặc không hiểu.

"Là kỳ nhân!" Lý Thám Hoa thờ dài, "Rượu ngon của hần, chí tôn vô song, xe ngựa của hần, tuyệt đối là thế gian chỉ có. Như thế rượu ngon tọa giá, bây giờ đều đưa cho ta, thoải mái thống khoái, người này tuyệt đối có địa vị lớn, chờ sau khi quay về, tất nhiên có thể nghe ngóng đến. Thay đổi xe ngựa, chúng ta cũng đi thôi."

Về phần ban đầu chiếc kia, liền treo ở chiếc này về sau, nhắm mắt theo đuôi đi theo.

Trở về Tu La phủ về sau, Sở Dương liền đi tới Đông viện trong lương đình, bàn ngồi ở trên tảng đá, đồng thời phân phó, thời khắc chú ý Lý Thám Hoa động tĩnh, còn có hưng mây trang hết thấy.

"Khô Mộc Tâm Kinh tầng thứ ba, ta tựa hồ thấy được thời cơ đột phá."

Linh hội Tiểu Lý Phi Dao chỉ pháp, cho Sở Dương xúc động rất lớn, sau khi trở về, hơi an bài liền bàn ngồi ở đây lẳng lặng thể ngộ, có cảm giác mơ hồ.

Khô Mộc Tâm Kinh một tầng so một tầng bắt đầu tìm hiểu đến khó khăn, bảy năm trước hần đột phá đến tầng thứ hai, bây giờ vẫn là tại tầng thứ hai, không có đầu mối, cũng không có bất kỳ cái gì tham khảo đồ vật, thậm chí ngay cả hỏi thăm người bên ngoài đều làm không được.

Bây giờ đạt được linh cảm, tự nhiên muốn bắt lấy.

Ba ngày sau đó, Sở Dương đứng lên, khe khẽ thờ dài, mặc dù linh cảm trong lòng, nhưng vẫn là khó mà đột phá đến tầng tiếp theo, cần chút thời gian rèn luyện.

"Công tử, ba ngày không có ăn cái gì, uống trước điểm trà sâm đi!"

Một mực ngốc ở bên cạnh Tiểu Mai, liền tranh thủ trà sâm nâng lên, đồng thời chân khí phun trào, sau một lát, hơi lạnh trà sâm đã bốc lên sương mù, "Thiếu gia, 500 năm trở lên nhân sâm nhanh dùng xong."

"Vất vả!" Sở Dương sau khi nhận lấy, uống một hơi cạn sạch, liền bên trong hai mảnh nhân sâm cũng nhai nhai nhắm nuốt mấy ngụm nuốt xuống. Mấy năm này, hần một mực uống trà sâm, uống thuốc cháo, dùng tám thuốc, lấy đại dược chi tinh khí đến tăng thêm tốc độ tu luyện, hiệu quả không phải tục.

"Bọn hần còn không có từ Trường Bạch sơn trở về sao?"

Sở Dương hỏi.

"Không có! Dù sao nơi đó quá xa, rét căm căm khó nhịn, lang hổ thành đàn, muốn tìm nhân sâm chờ đại dược, mười phần không dễ, cũng may bọn hần đều vào cảnh giới Tiên Thiên, thật cũng không nhiều ít nguy hiểm"

Tiểu Mai tiếp nhận bát trà, nhẹ nói nói.

"Địa phương khác có trân tàng sao?"

Sở Dương nhú mày, cái này liên quan đến lấy tốc độ tu luyện của hần, quan trọng nhất, không dung qua loa.

"Có!" Tiểu Mai tự nhiên biết Sở Dương hỏi là cái gì, "Mấy năm này thu mua thiên hạ kỳ trân đại dược, trên thị trường trên cơ bản không có, nhưng có nhiều chỗ khẳng định có. Trong hoàng cung, thế gia đại tộc, tông phái bên trong, tất nhiên có, mà lại không ít, đặc biệt là trong hoàng cung còn có tông phái bên trong"

Sở Dương trầm mặc, trong lòng do dự, đầu vừa lắc, nhìn về phía sâu trong hư không, âm thầm nghĩ tới: "Ta sớm đã bước vào tông sư chi cảnh, sáu, bảy năm qua một mực tĩnh tu, rèn luyện đại dược, mở khiếu huyết, tám mươi mốt khiếu đã mở ra bảy mươi hai cái, công lực chi thâm hậu, trong nháy mắt diệt sát tiên thiên không đáng kể, chỉ là mở khiếu huyết cũng càng ngày càng khó khăn."

"Ta tốc độ tu luyện nhìn như rất nhanh, chỉ là phóng tới trên Thiên Vũ đại lục, tuyệt đối không tính là gì?"

Hần còn nhớ rõ, Sở Văn Phi đã từng nói, con cháu hoàng gia, chỉ cần trước ba mươi tuổi đạt đến đại tông sư chi cảnh, đều là có cơ hội trở thành Thái tử.

Trong Phong Vân và phương thế giới này, hần đã tu luyện hơn hai mươi năm, cứ việc những thời giờ này không có dừng lại trên người mình, nhưng đem hai cùng so sánh, hần liền có chút không thỏa mãn.

Thậm chí tương đối mà nói, mười phần chậm chạp.

"Chủ yếu vẫn là thế giới này quá mức cằn cỗi, không có chân chính linh vật, còn có mấu chốt nhất một điểm, không có tương ứng đan phương, chỉ lấy tám thuốc cùng ăn bổ, hấp thu hiệu suất quá kém!"

Sở Dương chuyển suy nghĩ, bỗng nhiên nói ra: "Chúng ta Tu La bang, một mực chưa từng xuất hiện tại ngoài sáng lên đi!"

"Không có!" Tiểu Mai nhìn xem Sở Dương mười năm như một ngày mà không có bất kỳ biến hóa nào gương mặt, ánh mắt mê ly, lại không hề do dự trả

lời, "Chúng ta Tu La bang, chỉ là âm thầm phát triển, phụ trợ Tủy Tiên lâu cùng liên hợp cửa hàng, cùng mấy lớn nuôi dưỡng căn cứ cùng trồng trọt căn cứ, chưa từng xuất hiện bên ngoài, thế nhân tuy biết có cái này bang phái tồn tại, cũng không biết chúng ta nội tình."

"Vậy liền để hấn xuất hiện tại ngoài sáng bên trên, Tu La vệ cùng Huyết Vệ cũng đã dạy dỗ mấy đám, cũng nên là bọn hấn lượng kiếm thời điểm!"

Sở Dương cuối cùng làm quyết định.

"Rõ!"

Tiểu Mai run lên, con ngươi liền là co rụt lại, mím môi một cái, muốn nói lại thôi.

"Ta chỉ cần đại được, thuận ta thì sống, nghịch ta thì chết!"

Sở Dương thần sắc bình tĩnh, lại phóng nhãn thiên hạ, "Thông tri Thiết Trụ bọn hấn, lập tức trở về!"

"Vâng, công tử!"

Tiểu Mai lui xuống.

Tu La phủ, trong chính sảnh, Sở Dương ngồi ngay ngắn chính giữa, Tiểu Mai trạm ở bên người hấn.

Hai bên ngồi Quách Tung Dương, Thiên Cơ lão nhân, A Phi, Tôn Tiểu Hồng, Thiết Trụ, ngoại trừ bọn hấn bên ngoài, còn có sáu người trẻ tuổi. Sáu người này, chính là từ từng đám Tu La vệ bên trong nhảy ra nhất nhân tài ưu tú, bị Sở Dương phân biệt lấy họ Sở ban tên cho.

"Bang chủ, một khi xuất thủ, liền không có đường quay về, ngươi thật quyết định?"

Thiên Cơ lão nhân ôn trọng, nghĩ rất nhiều, hấn biết, một khi động thủ, đem sẽ khiến đáng sợ đến cực nào cục diện. Bất quá hấn nhìn xem Sở Dương không có một tia biến hóa dung mạo, cảm giác hết sức khó chịu.

"Quyết định!" Sở Dương gật đầu, không dung làm trái, "Lấy thế lực của chúng ta, không e ngại đương kim bất luận cái gì tông phái, ta chuẩn bị liền bắt đầu từ nơi này, ra bên ngoài khuếch tán."

"Muốn từ phía tác chiến?"

Quách Tung Dương giật nảy cả mình.

"Cứ như vậy, chúng ta rất có thể mặt đối với thiên hạ vậy công!"

Thiên Cơ lão nhân nhú mày.

"Sở Nam xin chiến, quét ngang phía nam, dọn sạch hết thầy chướng ngại!"

"Sở Bắc xin chiến, phá núi trại, diệt tông môn."

"Sở Tây xin chiến, vì tông chủ chinh chiến tứ phương, máu nhuộm thiên hạ!"

"Sở Đông xin chiến, quét ngang thiên hạ, đóng đô càn khôn!"

Bốn cái Huyết Vệ lúc này đi ra, một chân quỳ xuống, thanh âm âm vang, tiến hành xin chiến, kiên định dị thường.

Sở Dương cười, đứng người lên, ý khí phong phát nói: "Rất tốt, chính là thời điểm dùng các ngươi!"

Hấn một lời mà quyết, định ra nhạc đạo, tiếp xuống liền là bắt đầu thương thảo muốn thế nào làm việc, mới có thể tránh miễn thương vong, lấy được hiệu quả.

Cuối cùng thương nghị, đi trước sơn trại, phá môn phái nhỏ, còn lại chậm chậm mưu toan, đợi đại thế đã định, chặt đứt giang hồ kết nối, phân hoá khu vực, tiếp theo quét sạch toàn bộ võ lâm.

"Ngươi thật yên tâm bọn hấn?"

Thiên Cơ lão nhân nhìn xem sáu cái rồi đi thân ảnh, lo lắng nói.

"Bọn hấn đều có Tiên Thiên trung kỳ tu vi, công lực mặc dù không quá sâu, thật là khí tinh thuần, không thua lúc ấy Bách Hiểu Sanh bình khí phổ bài danh cường giả, lại thêm ba tuyệt công pháp, chiến lực không thể coi thường, liền là năm đó ngươi, cũng không nhất định thắng dễ dàng bọn hấn. Lại nói, bọn hấn cũng riêng phần mình suất lĩnh một bộ phận Tu La vệ cùng Huyết Vệ, lại thêm Sở Càn cùng Sở Khôn tùy thời phối hợp tác chiến, dù cho gặp được cường địch, không phải còn có A Phi, Tiểu Hồng cùng các ngươi hai cái sao?"

Sở Dương lơ đãng nói.

Sách lược của hắn rất đơn giản, liền là lấy Sở Nam bốn người, hướng bốn phương tám hướng quét sạch mà đi, mặt khác hai cái Huyết Vệ Sở Càn nhưng Sở Khôn, tùy thời tiến hành trợ giúp.

"Sur phụ, để cho ta cũng đi đi!"

A Phi sớm đã vội vã không nhịn nổi, lần này lại không hẳn chuyện gì, không khỏi thất vọng.

"Không, còn không phải ngươi xuất thủ thời điểm!"

Sở Dương lúc này bác bỏ.

A Phi chính là tập võ thiên tài, tại trong nguyên tác, dù là mình một mình trưởng thành, cũng đạt tới Quách Tung Dương độ cao, đáng sợ đến mức nào. Bây giờ đi qua Sở Dương mười năm dạy dỗ, đã bước vào tông sư cảnh cửa, có thể tùy thời đột phá.

Càng đáng sợ hay là chiến lược của hắn, một khi xuất thủ, chắc chắn long trời lở đất.

"Sur phụ, vậy ta đâu?"

Tôn Tiểu Hồng cũng hỏi, nàng tính cách nhảy thoát, tùy tiện, nhưng không mất khôn khéo, trên việc tu luyện mặc dù không phải quá chuyên tâm, trưởng thành cũng mười phần đáng sợ.

"Ngươi liền quản lý chuyện trong bang đi!"

Sở Dương cười nói.

"Quá không có gì vui!"

Tôn Tiểu Hồng bắt mẫn nói.

Cũng là từ một ngày này bắt đầu, Tu La bang không hề máy móc bắt đầu vận chuyển, lấy thế không thể đỡ chi uy, quét ngang thiên hạ.

Ban đêm hôm ấy, Sở Dương đạt được một cái tin tức, lúc này gọi tới Quách Tung Dương, A Phi cùng Thiết Trụ.

"Bang chủ, đây là đi nơi nào?"

Ba người không rõ ràng cho lắm, chỉ là theo chân Sở Dương tiến lên.

"Ta để các ngươi nhìn một trận nhân sinh vở kịch!"

Sở Dương thâm ý sâu sắc nói ra, đặc biệt đừng xem nhìn A Phi.

Không lâu sau đó, bọn hắn đi tới một cái trong rừng cây, đứng ở một gốc cao lớn cổ thụ bên trên, ẩn nấp thân hình, nhìn qua phía trước phòng ốc.

"Cái này, mới là các ngươi trưởng thành bước đầu tiên, thấy rõ về sau, hảo hảo ngắm lại, cái gì là mới là chân thực? Đối đãi sự vật, tuyệt đối không thể từ một cái phương diện."

Sở Dương nói rất chân thành, cười lại hết sức cổ quái.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Toa Chư Thiên* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 50: Lâm Tiên Nhi

Đây là rừng cây chỗ sâu, hoang tàn vắng vẻ, lại có dạng này một ngôi nhà.

Cửa sổ mở ra, tản ra nhàn nhạt son phấn hương khí, nhẹ nhàng ngửi bên trên một ngụm, trong lòng liền không hiểu tuôn ra nhiệt lưu. Ở bên trong có hai đạo nhân ảnh, nam tử anh tuấn tiêu sái, hơn người, nữ tử khuynh quốc khuynh thành, tuyệt đại phương hoa.

Đối với nam tử, A Phi mấy người không thèm để ý, nhưng khi thấy cô gái kia lúc, bọn hắn không không một cái giật mình, hai mắt tỏa ánh sáng.

Quá đẹp.

Đẹp cực kỳ bi thảm.

Đẹp không có một chút tí vết.

Đây là bọn hán nhìn thấy đẹp nhất nữ tử.

Dù là Sở Dương, cũng hơi ngượng chỉ chốc lát.

"Người thanh niên kia là Du Long Sinh!" Sở Dương đề xuống trong lòng xao động, thanh âm một phần, hóa thành ba đầu tuyến, truyền đến ba người trong tai, "Hắn chính là Tàng Kiếm son trang nhi tử của Tàng Long lão nhân, gia thế kinh người, tuổi trẻ tài cao, trên giang hồ có phần có danh thanh, chính là một đời mới kiệt xuất người nổi bật."

"Bang chủ, người dẫn chúng ta đến đến tột cùng là vì cái gì?"

Quách Tung Dương khô khốc nói.

"Tiếp tục xem tiếp!"

Sở Dương nhìn hán một cái, nhớ kỹ, tại trong nguyên tác, Quách Tung Dương liền là cô gái kia khách quý, cũng chính là giang hồ đệ nhất mỹ nhân Lâm Tiên Nhi.

Thời khắc này Lâm Tiên Nhi, ôn nhu động lòng người, giống như tiểu thư khuê các, từng câu từng chữ, rất có giáo dưỡng, nhưng mà bộ dạng phục tùng giương mắt, mê người vạn phần.

Thiết Trụ trợn cả mắt lên, bất quá kinh lịch nhiều lắm, gặp cũng nhiều, định lực phi thường, thời gian dần trôi qua chỉ còn lại có vẻ hân thưởng, mà A Phi thì rất tốt nhiều, trong mắt hán, chỉ có vô đạo.

Trong phòng, Du Long Sinh lấy ra một kiện thần binh, chính là Tàng Kiếm son trang chí bảo ngư trường kiếm, đưa cho Lâm Tiên Nhi.

Không lâu sau đó, cửa sổ đóng lại, bên trong vang lên tiêu hồn thanh âm.

"Cái kia là Lâm Tiên Nhi, giang hồ đệ nhất mỹ nữ, các người đối nàng ấn tượng như thế nào?"

Sở Dương đột nhiên hỏi.

"Thiên tiên hạ phàm, tiểu thư khuê các!"

Thiết Trụ dẫn đầu đáp.

"Ôn nhu động lòng người, hiền thê lương mẫu!"

A Phi nói ra.

"Chim sa cá lặn, tuyệt đại phương hoa, ôn nhu trang nhã, kiều mị dịu dàng ngoan ngoãn!"

Quách Tung Dương đánh giá.

Sở Dương từ chối cho ý kiến, chỉ là cười cười, đặc biệt đứng a bay đánh giá, vừa rồi suýt chút nữa thì cười ra tiếng. Hán quay người mà đi, nói thật nhỏ: "Đi thôi!"

Ba người đi theo Sở Dương quay trở về Tu La phủ, bọn hán từ đầu đến cuối đều không rõ, vì sao Sở Dương dẫn bọn hán nhìn dạng này vừa ra, tuy đẹp người làm lòng người động, nhưng đã là đồ vật của người khác, nhìn lên một cái, cũng chỉ là khiến trong lòng tiếc nuối thôi.

Ngày thứ hai, Sở Dương lần nữa đem bọn hán đổi lấy, đứng ở đồng dạng trên cây, nhìn về phía đồng dạng cửa sổ, nghe hơi có vẻ nồng đậm mùi thơm, nhìn xem đồng dạng hoàn mỹ bộ dáng, chỉ là nam chủ nhân cũng đã thay đổi.

"Nàng có thể nào dạng này?"

Thiết Trụ lộ ra tức giận đáng vẽ.

"Quả nhiên, nữ nhân xinh đẹp đều không thể tin!"

A Phi đạm mạc nói.

"Ta vậy mà nhìn sai rồi, nhưng, nhưng đây chính là thiết diện vô tư Triệu Chính Nghĩa, hán lại là bộ này sắc mặt, quả nhiên là người không tương mạo. Hắc hắc, tốt một cái thiết diện vô tư, chính trực hiệp nghĩa Triệu Chính Nghĩa!"

Quách Tung Dương xùy cười một tiếng, nhắm mắt lại, cũng không biết là thất vọng, hay là thất lạc, hoặc là nói có chút nam nhân tâm tư khác.

Sở Dương chỉ là cười cười, luôn luôn một lời.

Trong cửa sổ, Lâm Tiên Nhi thoát một tia không dư thừa, ngay tại Long Tiểu Vân kết bái đại ca, người xưng thiết diện vô tư Triệu đại gia Triệu Chính Nghĩa trước mặt nhảy điểm vũ.

Thiết diện vô tư Triệu đại gia bắt chéo hai chân, híp mắt, một tay gõ lên mặt bàn hát tiểu khúc, một cái tay khác bưng chén rượu, thảnh thơi phẩm một ngụm, có cuộc sống như thế, hán Triệu Chính Nghĩa cả đời này cũng đáng.

"Các người đối nàng ấn tượng như thế nào?"

Sở Dương hỏi vấn đề giống như trước.

"Không biết xấu hổ!"

Thiết Trạ lạnh hừ một tiếng.

"Kỹ nữ!"

A Phi đánh giá ác hơn.

"Móa đang phụ!"

Quách Tung Dương cấp ra đứng trọng tâm đáp án.

"Nàng mục đích làm như vậy là cái gì?" Sở Dương hỏi, "Trước đừng có gấp trả lời!"

Sau đó, mấy người trở về.

Lại một ngày, bọn hán y nguyên đi tới cùng trên một thân cây, đứng ở đồng dạng địa phương, nhìn phía đồng dạng bộ dáng.

Giai nhân tuyệt sắc y nguyên xinh đẹp tuyệt luân, khuynh quốc khuynh thành, hiếm thấy trên đời, một cái nhãn mày một nụ cười, chó không mang theo để cho người ta xuống Địa ngục dụ hoặc, thế gian nam nhi, có mấy cái có thể không trầm luân?

Vậy mà hôm nay, bọn hán lại thấy được làm bọn hán nôn mửa một mặt.

Lâm Tiên Nhi không mảnh vải che thân, như chó mẹ nằm rạp trên mặt đất, trên mặt lộ ra thuần chân vô cùng, giống như nhi đồng ngây thơ tiểu dung, đang cùng bốn cái người lùn chơi tận hưởng.

Bốn cái hài đồng thân cao, thô kệch khuôn mặt, phân biệt mặc áo vàng, áo đen, áo xanh, áo đỏ đồng tử.

Tại trong nguyên tác, cái này bốn cái người lùn bản bị A Phi giết chết, kết quả dẫn tới Ngũ Độc Đồng Tử trả thù Lý Thám Hoa.

"Bốn người bọn họ, là Miêu Cương Cực Lạc động Ngũ Độc Đồng Tử môn hạ, nhất không phải thứ gì, cái này Lâm Tiên Nhi vậy mà, vậy mà...!"

Quách Tung Dương chợt phát hiện, cùng Sở Dương lại tới đây là cái sai lầm, vô cùng vô cùng sai lầm lớn, ở chỗ này, hán thấy được nhân gian đẹp nhất dung nhan, cũng nhìn thấy thuần chân nhất tiểu dung, càng thấy được đẹp đến không tỳ vết chút nào thân thể, nhưng, nhưng kết quả lại làm hán buồn nôn, để hán muốn nôn mửa.

"Trên đời tại sao có thể có như thế chẳng biết xấu hổ nữ nhân?"

Thiết Trạ thở dài, trong lòng của hán mỹ hảo, cũng triệt để vỡ vụn.

Hán thậm chí không biết, tương lai còn sẽ không tin tưởng tình yêu.

A Phi luôn luôn một lời.

"Các người phát hiện một điểm sao?" Sở Dương kỳ dị đạo, "Nàng tại khác biệt người trước mặt, hiện ra khác biệt phong tình, nhìn không ra mấy may nguy trang. Du Long Sinh xuất thân phi phạm, giáo dưỡng rất tốt, cho nên nàng liền thể hiện ra ưu nhã dịu dàng một mặt. Triệu Chính Nghĩa mặc dù danh xưng thiết diện vô tư, nhưng thực chất bên trong lại là một cái vì tư lợi nguy quân tử, trong lòng một bụng nam đạo nữ xướng, cho nên nàng liền biểu hiện rất yêu kiều, rất dâm đẳng, dùng cái này đến thỏa mãn đối phương biến thái dục cầu. Mà cái này bốn cái đồng tử, từng cái đều trong lòng vận vẹo, cho nên nàng liền biểu hiện ra chó cái đáng ghét, dạng này mới có thể bắt bọn hán lại trái tim."

"Giống như đực, nhìn mà than thở!"

Sở Dương tổng kết nói.

Thiết Trạ ba người không lời nhìn xem Sở Dương.

"Khụ khụ khụ!" Sở Dương có chút xấu hổ, "Đây là cho các người bên trên nhất là sinh động bài học, các người đều học được cái gì?"

"Ta, ta muốn tìm cái xấu nàng dâu!"

Thiết Trụ buồn bã nói.

"Nữ nhân càng xinh đẹp càng không thể tin!"

A Phi từ tốn nói.

"Ta đều từng tuổi này, không quan trọng!"

Quách Tung Dương nhún nhún vai.

"Càng già càng dẻo dai, y nguyên có thể khai chi tán diệp, lão Quách, hẳn là người nghĩ tuyệt hậu hay sao? Ít nhất cũng phải có con trai, đưa người một thân bản sự truyền xuống a!" Sở Dương khuyên nhủ, "Lại nói, nói dối tông đường, kéo dài huyết mạch, đây là trách nhiệm của chúng ta."

"Vậy còn người?"

Quách Tung Dương quái dị nói.

Thiết Trụ cùng A Phi lập tức nhìn lại, đặc biệt là Thiết Trụ, há to miệng, cuối cùng không nói gì thêm.

"Ta sao?" Sở Dương cười khổ một tiếng, nói sang chuyện khác, "Cái này mấy lần mang các người đến đây, là muốn nói cho các người, tương lai tìm vợ, nhất định phải hiểu rõ, nếu không đừng chờ lấy đầu đầy nón xanh, cho người khác nuôi nhừ, còn cả ngày cười ngây ngô a. Đặc biệt là nữ nhân xinh đẹp, nhất định phải dò nghe lai lịch của đối phương."

"Bang chủ, đừng nói sang chuyện khác." Quách Tung Dương nghiêm túc nói, "Chúng ta Tu La bang, bây giờ gia đại nghiệp đại, mà thân là bang chủ người, tuy có đông đảo thần đệ, cũng có thể đem bang chúng đè xuống. Nhưng người nếu là không có dòng dõi, không có người nối nghiệp, liền sẽ để trong bang đệ tử không an lòng. Truyền thừa, là an ổn lòng người, lớn hơn hết thấy sự tình, nếu không một khi người có chuyện gì rồi đi, bọn hắn liền sẽ mất đi chủ tâm cốt."

"Ta sẽ cân nhắc!" Sở Dương trầm mặc một lát, cười khổ một tiếng, hẳn không nghĩ tới, kết quả sẽ đem mình cho tha đi vào, lắc đầu, ngưng trọng nói, "Nếu là ta không có mang các người tới gặp biết Lâm Tiên Nhi chân diện mục, nàng nếu như có ý tiếp cận các người, các người sẽ như thế nào?"

A Phi sắc mặt biến hóa, tùy theo lắc đầu, "Ta sẽ không phạm tương tự sai lầm!"

"Chỉ mong đi!"

Sở Dương thế nhưng là biết, tại trong nguyên tác, A Phi kém chút bị Lâm Tiên Nhi cho chơi phết đi. Bây giờ trải qua qua hắn dạy dỗ, lại sớm thấy được đối phương chân diện mục, nếu là A Phi còn như nguyên tác, nói không chừng hắn liền sẽ đem cái này đệ tử tự tay giết, tình rớt người khác.

Nhưng hắn tin tưởng, bây giờ A Phi tuyệt đối sẽ không.

"Tiểu thư khuê các, tư thái ưu nhã, gia thế trong sạch, cố ý tiếp cận, lộ ra hảo cảm, nếu là như vậy?" Thiết Trụ lập tức đầu đầy mồ hôi lạnh, "Ta còn thực sự không nhất định có thể ngăn cản được."

"Đừng nói người, chính là ta, cũng khó khăn!" Quách Tung Dương thở dài, "Nhưng mà bây giờ, ta nhìn thấy nàng chỉ nghĩ ngon!"

Sở Dương gật đầu, "Có thể có giác ngộ như vậy, đã rất tốt. Sau này phải nhớ kỹ, lòng người nhất là nhìn không thấu, nếu là can hệ trọng đại, nhất định làm rõ ràng, rõ ràng, nếu không, lấy Lâm Tiên Nhi dạng này lấy đùa bốn nam nhân thiên hạ tâm vì mục tiêu cuộc sống biến thái, một khi bị đối phương chừng không lấy nhược điểm, các người liền có thể ngấm lại hậu quả sẽ đáng sợ đến cỡ nào!"

"Vâng, bang chủ!"

Ba người đồng thời cúi người hành lễ, cũng minh bạch Sở Dương dụng tâm.

Sau khi quay về, Sở Dương ngoài ý muốn nhận được hưng mây trang tin tức.

Hưng mây trang, đã từng là Lý Thám Hoa nhà, cũng chính là Lý Viên, một môn thất tiến sĩ, phụ tử ba thám hoa, cỡ nào vinh quang, bây giờ bị đổi thành hưng mây trang.

"Lý Thám Hoa a Lý Thám Hoa, ta sớm giết hắc bạch song rắn, để người không có gặp phải A Phi, cũng chữa khỏi bệnh phổi của người, nhưng người ngược lại tốt, hay là từng bước một còn như sự an bài của vận mệnh, đi lên đường xưa!" Sở Dương thở dài, "Người nổi tiếng bên ngoài, nhưng cả đời long đong, cuối cùng âm thầm tàn lụi. Trước kia liền bội phục người, bây giờ lại phải người truyền Tiểu Lý Phi Dao, tự nhiên không thể để cho người từng bước một đi hướng vực sâu!"

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Toa Chư Thiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 51: Hưng Vân trang

Vào đêm, tinh hà lồng lộng thương khung, Minh Nguyệt chiếu thiên nhai.

Sở Dương như một trận gió nhẹ nhàng đi tới Hưng Vân trang, cũng chính là đã từng Lý Viên, tâm linh cái bóng dưới, phương viên mười mét tất cả đều xuất hiện trong tâm hải.

Bán kính mười mét phạm vi, quá nhỏ, không có bao nhiêu tác dụng.

Sau lưng hắn đi theo A Phi, như bóng với hình.

"Cũng may ta đã quen thuộc khí tức của Lý Thám Hoa, không phải còn muốn một phen tìm kiếm!"

Sở Dương Linh giác cỡ nào nhạy cảm, mà khí tức của Lý Thám Hoa cũng mười phần thâm hậu, không khó phát giác, để hắn ngoài ý muốn chính là, Lý Thám Hoa vậy mà tại trong chính sảnh.

Khoảng cách rất xa, liền nghe đến bên trong tiếng nghị luận, ngay tại thẩm phán Lý Thám Hoa.

Sở Dương không có chút nào che giấu, nghênh ngang đi vào.

"Người là ai? Như thế nào đi vào trong nhà của ta?"

Long Tiểu Vân lúc này đứng lên, chất vấn.

Trong phòng khách, ngoại trừ Long Tiểu Vân bên ngoài, còn có danh xưng "Thiết diện vô tư" Triệu Chính Nghĩa, một đầu côn bông áp thiên dưới, ba viên thiết đảm trấn căn khôn Điền Thất.

Ngoài ra còn có Long Tiểu Vân kết bái tam ca Tàn Hiếu Nghi, Ba Anh, Kim Sur tiêu cục tổng tiêu đầu Như Mãnh, Thiết Dịch tiên sinh, Du Long Sinh, bốn tên đồng tử, còn có Thiều Lâm hộ pháp Tâm Mi đại sư cùng mấy người đệ tử, Ma Vân Tẩu Công Tôn Ma Vân các loại mười mấy trên giang hồ danh vọng rất nặng hảo thủ.

Tại một bên, ngồi bị điểm ở huyệt vị Lý Thám Hoa cùng Thiết Truyện Giáp.

Sở Dương hai người vừa tiến tới, liền hấp dẫn tất cả mọi người chú ý, hắn nhìn lướt qua, lộ ra tiểu dung, thầm nghĩ trong lòng: "Đáng chết không đáng chết đều tới!"

Tại trong nguyên tác, Kim Sur tiêu cục Như Mãnh tại Lý Thám Hoa trước khi vào thành liền bị giết, còn có bốn tên đồng tử cũng đã chết, bây giờ đều bình yên vô sự, xuất hiện nơi này.

Nghĩ cách cứu viện Lý Thám Hoa không phải A Phi, đổi thành Thiết Truyện Giáp, lại bị bắt.

Sở Dương không để ý Long Tiểu Vân, mà là nhìn về phía Lý Thám Hoa, cười nói: "Gặp lại lần nữa, không nghĩ tới người sẽ chật vật như vậy?"

"Chê cười!"

Lý Thám Hoa lộ ra tiểu dung, nhưng sắc mặt, tràn đầy u buồn chỉ sắc. Cũng khó trách hắn như thế, nhớ ngày đó, vì đại ca Long Tiểu Vân, không tiếc từ ô đê Lâm Thi Âm bức đi, tương đương với tự tay đem thân yêu nữ nhân đưa đến Long Tiểu Vân trong tay, cuối cùng tại hai người thành hôn lúc, cũng đem gia viên đều đưa ra ngoài.

Lần này trở về, phát hiện hai người có nhi tử, trong lòng âm đạm, cái này thì cũng thôi đi, để hắn khó chịu là, cái này thân yêu đại ca, vậy mà vu hãm hắn, muốn đem hắn đưa vào chỗ chết cho thống khoái.

Vì Lâm Thi Âm, hắn còn không thể nói ra được, cũng may nàng đã biết.

Thiết Truyện Giáp khỏe miệng giật giật, liếc nhìn một chút mọi người chung quanh, thần sắc âm đạm. Trên người hắn có rất nhiều vết thương, nếu không phải tu luyện ngành công, khả năng đã chết mất.

"Cùng Lý Thám Hoa nhận biết, không phải là đồng đảng?"

Áo xanh đồng tử nói, một trào chụp vào Sở Dương cổ họng, lại hung lại hung ác.

"A Di Đà Phật, thí chủ thủ hạ lưu tình!"

Tâm Mi hòa thượng tương đối từ thiện, lúc này liền muốn xuất thủ ngăn cản, về phần còn lại bọn người, ngồi căn bản không nhúc nhích, liền ngay cả Lý Thám Hoa đều duy trì mỉm cười, không có mở miệng nhắc nhở.

Đáng tiếc cuối cùng đã chậm.

Áo xanh đồng tử khoảng cách Sở Dương cổ họng còn có xa một thước lúc, liền không cách nào tiến lên một hào.

Một thanh ngân quang lóng lánh mũi kiếm, đâm vào cổ họng của hắn.

Người xuất thủ, chính là đi theo Sở Dương mà đến A Phi.

Sử dụng chính là A Phi đem ba tuyệt tu luyện tốt về sau, đến truyền Thánh Linh kiếm pháp.

Đối với kiếm pháp, hắn có loại cố chấp yêu thích.

"Ngũ Độc Đồng Tử môn hạ, toàn bộ làm giết!"

A Phi rút ra trường kiếm, lạnh lùng nói ra.

"Muốn chết!"

"Dám giết huynh đệ của ta, làm càn!"

"Chết đi cho ta!"

Mặt khác hoàng y đồng tử, áo đỏ đồng tử cùng đồng tử áo đen, lúc này nổi giận, hướng phía A Phi giết tới đây, đã thấy kiếm quang lóe lên, ba cái đồng tử đồng thời bùng kín cổ họng, tròng mắt A Phi, ngã trên mặt đất, không có khí tức.

Một kiếm tam sát, để mọi người tại đây đều con người co rụt lại, hải nhiên biến sắc.

Bốn tên đồng tử thực lực phi phạm, ai muốn giết bọn hắn cũng không dễ dàng, lại tùy tiện chết tại một cái không biết tên trong tay người, bọn hắn nhìn về phía A Phi ánh mắt, mang theo thật sâu cảnh giác.

"A Di Đà Phật, thí chủ, quá mức!"

Tâm Mi đại sư trầm giọng nói.

"Qua?" Sở Dương cười nói, "Ngũ Độc Đồng Tử từng giết bao nhiêu người vô tội, cũng không gặp người đã nói. Bốn người bọn họ đồng tử, lại từng giết bao nhiêu người, người cũng đã biết? Ngược lại có thể ngồi ở chỗ này cùng người cái này hữu đạo cao tăng cùng một chỗ chuyện thương lượng."

"Ngã phạt từ bi, phóng hạ đồ đao lập địa thành Phật!"

Tâm Mi đại sư nói.

Ha ha ha...!

Sở Dương cười to, cuồng tiếu tùy ý, hắn quay người lại, nhìn chằm chằm Tâm Mi nói: "Ta như giết Thiếu Lâm phương trượng tâm hồ, sau đó bỏ xuống đồ đao, người có bằng lòng hay không?"

"Cái này, thí chủ, đây là nói đùa!"

Tâm Mi cãi chày cãi cối nói.

"Phật gia nhất là dối trá!" Sở Dương xùy cười một tiếng, đi hướng Lý Thám Hoa, "Ta tới cấp cho người giải khai huyết đạo!"

Bá...!

Triệu Chính Nghĩa, Điền Thất, Tàn Hiếu Nghi, Tâm Mi đại sư bọn người lúc này chặn đường đi, đem Sở Dương đang bao vây ở giữa, từng cái lộ ra vẻ hung ác.

"Thí chủ, Lý Thám Hoa quan hệ trọng đại, không thể thả."

Tâm Mi đại sư nói ra.

"Hắn là Mai Hoa đạo, người đeo trọng án, không thể thả!"

Tần Hiếu Nghi nghĩa chính ngôn từ nói.

"Người đến cùng là người phương nào? Hắn là thật sự là Lý Thám Hoa đồng đảng hay sao?"

Triệu Chính Nghĩa mặt mũi tràn đầy chính khí.

"Trước mặt mọi người giết người, còn muốn giải cứu Lý Thám Hoa, xem ra người là dụng ý khó dò!"

Điền Thất hừ lạnh nói.

"Trên giang hồ chưa nghe nói qua có các người cái này một hảo nhân vật, các người đến cùng là lai lịch gì?" Du Long Sinh nhíu mày, nhìn chăm chăm A Phi, "Kiếm pháp của người rất mạnh, mạnh phi thường, mạnh như vậy kiếm pháp, ta làm sao lại chưa thấy qua? Thậm chí chưa nghe nói qua!"

A Phi căn bản không để ý tới, chỉ là con mắt không ngừng liếc nhìn chung quanh người cổ họng, phàm là bị hắn nhìn qua người, đều lông tơ đứng đầy, giống như bị hung thú tập trung vào, rùng mình.

"Liên hắn? Là Mai Hoa đạo?" Sở Dương chỉ vào Lý Thám Hoa cười to, "Các người có thể hay không quá khôi hài. Lý Thám Hoa văn võ song toàn, thể gian tuấn kiệt, có đức độ, trác trác phong cốt, thiên hạ ít có, hắn sẽ là Mai Hoa đạo?"

"Nếu hắn là Mai Hoa đạo, hắn vì sao muốn giết người?" Sở Dương tiếp tục nói, "Vì tài? Hắn lúc trước đem trọn cái Lý gia đều đưa cho Long Tiểu Vân, đây chính là mấy đời người tài phú, rõ ràng không thành lập; làm tên? Lấy thanh danh của hắn, còn cần sao? Tiểu Lý Phi Dao, lệ bất hủ phát, hỏi thiên hạ người nào không biết quân? Báo thù? Chết tại dưới đao của hắn không ít người, lại không có một cái nào không nên giết!"

"Hắn tại sao muốn trở thành Mai Hoa đạo?"

Sở Dương cuối cùng lạnh giọng quát hỏi.

"Ha ha, chúng ta tận mắt nhìn thấy, tự tay chỗ bắt, chẳng lẽ còn có giả?" Triệu Chính Nghĩa âm thanh lạnh lùng nói, "Chúng ta ở đây đều là nhân chứng. Ngược lại là người, mười phần khả nghi, chẳng lẽ Lý Thám Hoa đồng đảng?"

"Triệu lão đại Thiết diện vô tư, làm người công nghĩa, hắn nói có thể là giả?"

Du Long Sinh nói.

Sở Dương nhìn xem hai người, cổ quái cười, "Du Long Sinh, người cũng đã biết? Người chỗ ái mộ cái kia Lâm Tiên Nhi, tại ba ngày trước một buổi tối, thoát đến không mảnh vải che thân, tại cái này Thiết diện vô tư Triệu lão đại trước mặt nhảy đầm vũ."

"Im ngay!"

Du Long Sinh hai mắt lúc này đỏ lên.

"Ngậm máu phun người!"

Triệu Chính Nghĩa khẽ run rẩy, vội vàng quát.

"Thật sao?" Sở Dương tiếp tục nói, "Du Long Sinh a, ngay tại trước một buổi tối, người cùng Lâm Tiên Nhi riêng tư gặp, còn đem Ngư Trùng kiếm đưa cho đối phương, có phải thế không?"

Du Long Sinh lúc này ngây người, "Người, làm sao người biết?"

"Ta liền nơi xa nhìn xem, xuyên thấu qua cửa sổ, nhìn xem các người chơi đùa, nhìn xem các người đóng lại cửa sổ cùng ngủ. Tại khác một buổi tối, ta lại nhìn xem vị này Triệu đại gia nhìn Lâm Tiên Nhi thoát y vũ, chắc chắn chắc, còn thật là mỹ diệu, có phải hay không a Triệu đại gia?"

Sở Dương cười khẩy nói.

"Người, người ngậm máu phun người!" Triệu Chính Nghĩa hoảng hốt, giận quát một tiếng, một quyền đánh về phía Sở Dương mặt.

Phốc phốc...!

Kiểm quang lóe lên ở giữa, A Phi mũi kiếm đã từ Triệu Chính Nghĩa giữa yết hầu rút ra.

Quá nhanh, nhanh vượt ra khỏi phản ứng của mọi người.

"Công chính vô tư, thiết diện vô tình Triệu lão đại, đức cao vọng trọng, được tôn sùng là công nghĩa, thả ra cái rắm đều là hương, lời nói ra tất nhiên là chân lý, hắc hắc!" Sở Dương giễu cợt nói, "Ai có thể nghĩ đến, hắn một bụng nam đạo nữ xướng, đối trá chi cực."

"A Di Đà Phật, thí chủ, những này đều là chính người nói, ai có thể làm chứng?"

Tâm Mi đại sư thờ dài nói.

Lúc này, Điền Thất, Tàn Hiếu Nghi đám người đã làm xong xuất thủ chuẩn bị, A Phi cho áp lực của bọn hắn quá lớn.

"Chúng không chúng đã không trọng yếu!" Sở Dương cảm thấy không thú vị, những người này đều nổi tiếng bên ngoài, gia đại nghiệp đại, bị nâng ở trên trời, phụng làm vô lâm công nghĩa, đáng tiếc a, đều là một đám nguy quân tử, bí mật nhất là ngoan độc bất quá.

Sở Dương nhìn về phía một mực rất an tĩnh Long Tiểu Vân, "Long trang chủ, ngươi kết bái đại ca chết rồi, ngươi có muốn hay không báo thù?"

"Nghĩ, đương nhiên muốn!" Long Tiểu Vân cắn răng nói, "Ta biết không phải là đối thủ của các ngươi, nhưng giết ta kết bái đại ca, ta sớm muộn sẽ báo thù."

"Cái dạng này, nhìn giống nhau một đầu nổi tiếng hán tử, các ngươi nói có đúng hay không?" Sở Dương cười hỏi, lại không người trả lời, hắn nhún vai tiếp tục nói, "Cái gọi là Mai Hoa đạo, giết người đoạt của, các ngươi ai gặp được chân nhân? Không có, một cái cũng không có, bởi vì nhìn thấy đều đã chết."

"Lý Thám Hoa là ở nơi nào bị phát hiện là Mai Hoa đạo đâu? Là nơi này, là Hưng Vân trang, đã từng Lý Viên. Phát hiện hắn đều là ai? Triệu Chính Nghĩa, Tàn Hiếu Nghi, Điền Thất, Công Tôn Ma Văn các loại, những người này đều có một cái gì đặc điểm? Liên là cùng Long Tiểu Vân giao hảo." Sở Dương liếc nhìn một chút đám người, chậm rãi mà nói, cuối cùng nhìn về phía thám hoa lang, "Lý Thám Hoa, lúc trước Long Tiểu Vân đã cứu ngươi, ngươi coi hắn là tên hán tử, liền cùng hắn kết bái làm huynh đệ. Các ngươi tương giao tâm đầu ý hợp, chung đụng một đoạn thời gian rất dài, hắn lại há không biết ngươi cùng Lâm Thi Âm quan hệ?"

Lý Thám Hoa bờ môi lắc một cái.

"Hắn biết, làm đại ca, biết rất rõ ràng các ngươi quan hệ trong đó, còn giả giả không biết, để ngươi vì hắn làm mối, hắc hắc, quả nhiên là cái hảo đại ca! Lý Thám Hoa, ngươi vì người đại ca này, cam nguyện từ ô, đã thương Lâm Thi Âm trái tim. Ngươi lại có biết, hắn vì đạt được mỹ nhân tâm, từng thiết hạ anh hùng cứu mỹ nhân chi cục, tại đối ngươi trong tuyệt vọng, liền tiếp nhận ngươi cái này hảo đại ca!"

Sở Dương mỗi nói một câu, Long Tiểu Vân sắc mặt liền bạch một phần.

Lý Thám Hoa cũng sắc mặt biến hóa.

Mọi người chung quanh, lại đều nghe nhập thần.

"Hắn thương vợ ngươi, chiếm phòng của ngươi, còn thề son hẹn sắc ngươi là đại ca tốt nhất của hắn!" Sở Dương cười quái dị một tiếng, "Ngươi xuất quan không trở về thì cũng thôi đi, hắn có thể yên tâm thoải mái. Đáng tiếc a, ngươi trở về, hắn liền mười phần bất an, sợ Lý Thám Hoa ngươi cướp đi thê tử của hắn, cướp đi phòng ốc của hắn, liền lấy Mai Hoa đạo chi danh thiết hạ cục này, đưa ngươi đưa vào chỗ chết! Điền Thất, Tàn Hiếu Nghi, có phải thế không?"

"Thật đúng là sẽ thù dật vô cớ, tạo ra sự thật!" Nơi hẻo lánh chỗ vang lên một tiếng thanh âm non nớt, phá vỡ cục diện bế tắc, lại là thân mặc đồ đỏ Long Tiểu Vân, hắn đi ra, lời lẽ chính nghĩa đạo, "Nếu ngươi nói là sự thật, chuyện năm đó, ngươi lại là làm sao mà biết được? Hiển nhiên, ngươi là vì cứu Lý Thám Hoa mà cố ý bôi đen phụ thân ta cùng các vị tiền bối. Chư vị, bọn hắn liền là Mai Hoa đạo đồng đảng, đồng loạt ra tay, đem bọn hắn toàn bộ giết, vì vô lâm trừ hại!"

Đám người nhao nhao hưởng ứng.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Toa Chư Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 52: Cái chết của Long Tiểu Vân

Bên ngoài phòng nơi hẻo lánh chỗ, đứng đấy một cái xinh đẹp thiếu phụ, chính là Lâm Thi Âm.

Dung mạo thanh tú, tuy nói không tính là chim sa cá lặn, nhưng cũng là thế gian ít có, đặc biệt là khí chất của nàng, để cho người ta thấy một lần, liền sinh lòng yêu thương.

Nàng đã biết Long Tiểu Vân hãm hại Lý Thám Hoa, đáng tiếc, nàng không cách nào ngăn cản.

Hôm nay lại nghe được Sở Dương một phen ngôn luận, vốn là sầu khổ mi tâm, càng thêm u buồn, để cho người ta thương yêu.

"Mệnh của ta, làm sao lại đáng như vậy?"

Lâm Thi Âm hai mắt đầm lệ song lưu, sững sờ xuất thần.

Yêu nàng cùng người nàng yêu, vì cái gọi là nghĩa khí, đem mình chấp tay nhường cho người, mà kết quả, cái kia anh hùng cứu mỹ nhân, nổi tiếng hán tử lại là một cái nguy quân tử, tiểu nhân một cái.

Yêu nhau không thể gần nhau, tương đối không thể ôm nhau.

Không lời bị ai, chảy xuôi trong tim

Trong sảnh, Long Tiểu Vân nhĩ tử Long Tiểu Vân bỗng nhiên đi ra, chớ nhìn hán tử tác không lớn, nhưng lại có thành tâm tư người, thông minh lanh lợi, xảo trá như hồ, nhưng lại mười phần tàn nhẫn, ác độc dị thường, giết người đều không mang theo chớp mắt, liền là một cái tiểu ác ma.

Như nguyên tác đồng dạng, y nguyên bị Lý Thảm Hoa phế đi tu vi, đoạn mất tiền đồ, hán có thể nói cực hận Lý Thảm Hoa.

Bây giờ gặp Sở Dương xuất hiện, từng câu từng chữ liền phải đưa phụ thân cùng mấy vị thúc thúc vào chỗ chết, lúc này đầu óc nhất chuyển, tiến hành phản bác, đồng thời cô động đám người.

Những người này, cái nào trong lòng không có quỷ, lập tức xuất thủ.

Bọn hán cùng nhau tiến lên, để Lý Thảm Hoa nhìn đều quá sợ hãi, đối diện với mấy cái này người, cho dù là hán, cũng hữu tử vô sinh, dù sao đây đều là giang hồ hảo thủ.

Sở Dương lại không thêm để ý chút nào, bàn tay một nhóm, làm lên Ngũ Đế quyền bên trong kinh lực luân chuyển chi pháp, đem Điền Thất côn sát dẫn tới một bên, vừa vịn rơi vào Long Tiểu Vân đỉnh đầu.

"Không được!"

Điền Thất quá sợ hãi, muốn thu hồi côn bổng, lại phát hiện đã thu lại không được.

"Điền đại thúc, ngươi muốn giết ta?"

Long Tiểu Vân lúc này hoảng sợ kêu lên, hán vô công bị phế, căn bản trốn không thoát!

"Không muốn!"

Lý Thảm Hoa nhìn nhất thanh nhị sở, lúc này kêu to.

Hết thầy đã trở rồi!

Phanh...!

Long Tiểu Vân đầu như nổ tung vạn đóa hoa đào, bị một côn đánh thành vỡ nát, ngã nhào trên đất.

Cùng lúc đó, Sở Dương hai tay một nhóm, Long Tiểu Vân nắm đấm khác ở Điền Thất ngực, đem vị này một đầu côn bổng áp thiên hạ cường giả đánh nát trái tim. Khác một bên, Du Long Sinh trường kiếm lại bị dẫn tới Long Tiểu Vân trên thân, đâm vào tim, vị này Hung Vân trang trang chủ, không cam lòng nhắm mắt lại.

Ba...!

Sở Dương nhấc chân, một cước đem Ma Vân Tẩu đá bay ra ngoài, trên không trung liên tiếp phun máu, không đợi rơi xuống đất, đã không một tiếng động.

Bá bá bá...!

Sau lưng A Phi, ánh kiếm lóe lên liên tục, lúc này giết mấy người.

"A Di Đà Phật, chư vị thí chủ, còn không ngừng tay?"

Cũng không có xuất thủ Tâm Mi đại sư nhìn xem thảm trạng, phát ra một tiếng Sư Tử Hống, như sấm nổ tại trong sảnh tiếng vọng, còn lại mấy người lập tức thu tay lại.

Ngoại trừ Du Long Sinh, Thiết Địch tiền sinh bên ngoài, liền là Tâm Mi đại sư cùng hán mạng tới bốn tên hòa thượng còn sống, còn lại bọn người, tất cả đều ngã trong vũng máu.

Nhìn xem loại này tình cảnh, mấy người nhao nhao không nói gì.

"Sở, Sở Dương, vì, vì cái gì?"

Lý Thám Hoa ngơ ngác nhìn bị giết Long Tiểu Vân, run rẩy hỏi.

"Lý Thám Hoa, giữa chúng ta, mặc dù có duyên gặp mặt một lần, nhưng ngươi cũng không thể vu hãm ta! Mọi người nhìn rõ ràng, là bọn hán trước vây công ta, mà Điền Thất cũng không biết lên con điền gì, vậy mà đem Long Tiểu Vân thủ giết, mà Long Tiểu Vân lại chết tại Du Long Sinh trong tay! Đại sư, có phải hay không cái dạng này?"

Sở Dương xoay chuyển ánh mắt, thâm nhiên nhìn xem Tâm Mi đại sư.

"A Di Đà Phật, đây đúng là bản tạng tận mắt nhìn thấy!"

Tâm Mi đại sư miệng lưỡi phát khô nói.

"Sự thật liền là sự thật, ta cũng nhìn thấy!"

Thiết Dịch tiên sinh khoe miệng co giật.

Một bên Du Long Sinh lại ngơ ngác nhìn trong tay mình kiếm, liền là không hiểu rõ, mũi kiếm làm sao lại đột nhiên chuyển biến? Cuối cùng đưa ánh mắt về phía Sở Dương, bỗng nhiên thân thể lắc một cái, xoay người rời đi, hai ba bước đã chui vào trong rừng, biến mất không thấy gì nữa.

"Ai! Làm gì như thế đâu? Ta chỉ là vì Lý Thám Hoa mình bất bình mà thôi, những này cái gọi là đức cao vọng trọng vô lâm tiền bối, cũng quá nóng lòng, kết quả như thế nào? Tự giết lẫn nhau! Cái này nói cho chúng ta biết một cái đạo lý, dục tốc bất đạt, ngược lại sẽ bị phông miện!" Sở Dương nói, chỉ vào không trung, đem Lý Thám Hoa cùng Thiết Truyện Giáp giải khai huyết đạo, liền xoay người mà đi, "Lý Thám Hoa, lần sau gặp nhau, hi vọng không phải phi đao tương hướng!"

Lý Thám Hoa cười khổ, nhìn xem Sở Dương bóng lưng rời đi, đột nhiên nghĩ đến lúc trước gặp mặt về sau Sở Dương đã nói: "Lý Thám Hoa, tương lai ta sẽ đưa ngươi một món lễ lớn! Nhưng ngươi cũng phải nhớ kỹ, muốn một nữ nhân không đi vì ái tử báo thù, chỉ có một cái biện pháp, liền là để nàng cùng nam nhân nàng yêu mến tái sinh một cái. Có ràng buộc, liền có tiếp tục sống tiếp động lực, miễn là còn sống, mới có đặc sắc tương lai."

Hắn lúc này run một cái, nhìn về phía Sở Dương rời đi phương hướng, vô cùng phức tạp.

Là bị ai, hay là may mắn?

Thiết Truyện Giáp lại rất cung kính bái.

Không lâu sau đó, trong sảnh truyền đến Lâm Thi Âm tê tâm liệt phế tiếng khóc.

"Sư phụ, vì cái gì trợ giúp Lý Thám Hoa?"

Ra Hưng Vân trang, A Phi nhin không được hỏi thăm

"Hắn đáng giá giúp, nếu là có cơ hội, ngươi có thể cùng hắn ở chung ở chung, ngươi liền phát hiện vì sư vì sao giúp hắn."

Sở Dương không có quá nhiều giải thích.

A Phi như có điều suy nghĩ.

Hai người nhìn như tuổi tác lớn, nhưng ở trong mắt A Phi, sư phụ liền là một cái hất lên người trẻ tuổi vô ngoài lão quái vật.

Trên đường rất yên tĩnh, tại dạng này băng lãnh ban đêm, thậm chí ngay cả chó hoang đều không có một đầu.

Ngẩng đầu nhìn, tinh đã bao la, mệnh mông vô ngần.

"Lý Thám Hoa a Lý Thám Hoa, ta chữa khỏi bệnh của ngươi, không cần chết sớm, lại đem Lâm Thi Âm đưa đến trong tay ngươi, nếu là còn không thể nắm chặt, vậy liền đáng đời ngươi đánh cả một đời lưu manh!"

Sở Dương hung tợn nghĩ đến, nhưng bước chân lại nhẹ nhàng thêm mấy phần.

Trở lại Tu La phủ, đuổi A Phi rời đi, Tiểu Mai liền ra đón.

"Công tử, nước nóng đã chuẩn bị xong."

Tiểu Mai nói khẽ, chỉ là sắc mặt phi thường đỏ.

"Thế nào? Hắn là bị cảm lạnh rồi?"

Sở Dương ân cần hỏi thăm.

"Không, không có!"

Tiểu Mai sắc mặt càng đỏ.

"Đợi chút nữa để thị nữ cho người nấu điểm Khương Trà, ừ ấm thân thể. Thời tiết thật lạnh, cũng chú ý một chút!"

Sở Dương nói hai câu, liền đi vào phòng tắm, bên trong đặt vào một cái lớn bồn tắm, bốc hơi lấy nhiệt khí, có cổ từ nước mũi mùi thuốc. Nhắm mắt lại, hương thụ lấy khó được sang khoái.

Nhưng một lát sau, hắn cũng cảm giác toàn thân khô nóng, phát giác không thích hợp.

"Tiểu Mai, hôm nay tăng lớn lượng thuốc sao?"

Sở Dương hỏi thăm.

Hắn biết, Tiểu Mai sẽ một mực ở tại sát vách, chờ đợi lấy hắn gọi đến.

"Có đúng không công tử?"

Trước cửa, Tiểu Mai nói thật nhỏ.

Nàng mặc cỡ đồ mặt, nâng lên ngọc như tay nhỏ, lại buông xuống, ba phen mấy bận, cuối cùng khẽ cắn bờ môi, đẩy cửa đi vào, run rẩy đạo, "Công tử, ta cho người chà lưng a?"

Sở Dương sững sờ, liền thấy Tiểu Mai đi đến, sau đó, sau đó chỉ thấy Tiểu Mai cúi đầu, rút đi quần áo, lộ ra một bộ hoàn mỹ đồng thể. Hắn cái mũi nóng lên, kếm chút chảy ra máu mũi, bất quá bụng dưới cũng xông lên nhiệt lưu, thẳng tới trán, để miệng hắn làm lưỡi khô, mặt đỏ tới mang tai.

"Công, công tử!"

Tiểu Mai đã đi tới bồn tắm trước, nhưng đầu thấp đến sung mãn trước ngực.

"Người, người cần gì phải!"

Sở Dương đâu còn có không rõ là chuyện gì xảy ra, hôm nay tắm thuốc, tất nhiên tăng thêm đặc thù gia vị.

"Ta sợ, ta sợ công tử đột nhiên rời đi, ta nghĩ, nghĩ đến cho mình chưa chút tưởng niệm, cũng lưu lại cho người huyết mạch!"

Tiểu Mai thanh âm, nhẹ như nhu gió lẩm bẩm.

Sở Dương cũng nhìn không được nữa, đứng người lên, một tay lấy Tiểu Mai kéo, đặt ở bồn tắm bên trong.

Tiểu Hồng gương mặt đã đỏ chảy ra nước, nhắm mắt lại, mặc cho quân đồ ăn hiệt.

"Ta không phụ người!"

Sở Dương biết, lấy Tiểu Mai tính cách làm ra phen này cử động, không biết cần muốn khí lực lớn đến đâu, nói một câu, bờ môi liền xệt tới.

Làm linh cùng thật hợp, tâm linh rung động sát na, tinh thần của hắn cũng bay múa lên, đã chạm đến biên giới Khô Mộc Tâm Kinh tầng thứ ba cũng trong nháy mắt đạt tới.

Trong tâm hải, xuất hiện trăm mét bên trong hết thấy.

Hai cổ tuổi trẻ thể phách, diễn ra nguyên thủy nhất xúc động, lại có trong bồn tắm được vật thôi tình, rờn rã chém giết một đêm, cho dù là bọn họ thể phách đều mười phần cường hãn, đến lúc tờ mờ sáng cũng mệt mỏi chăm chú ôm nhau thiếp đi.

Tuổi trẻ thật tốt.

Chính như phương đông dâng lên mà ra Đại Nhật, trong tích tắc, xán lạn son hà.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Toa Chư Thiên* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 53: Kết cục của Lâm Tiên Nhi

Lúc bình thường, Sở Dương nghỉ ngơi hai ba canh giờ như vậy đủ rồi, lần này thẳng ngủ đến giữa trưa mới mở mắt tỉnh lại. Nhìn xem trong ngực bộ dáng, không hiểu một trận thỏa mãn.

"Khô Mộc Tâm Kinh cũng đột phá đến tầng thứ ba, cái này có tính không song hỉ lâm môn?"

Sở Dương cười không ra tiếng.

Tâm niệm vừa động, cái bóng xuất hiện Tâm Hải, phạm vi lại làm lớn ra gấp mười lần, trực tiếp bao phủ phương viên trăm mét phạm vi, ba trăm sáu mươi độ không góc chết quan sát, có thể nói thượng đế thị giác. Khuyết điểm duy nhất chính là không có thanh âm, bất quá lấy thính lực của hắn, trăm mét phạm vi bên trong căn bản chạy không khỏi lỗ tai của hắn.

"Tựa hồ?"

Sở Dương cảm thấy khác biệt, tâm niệm co vào, nội thị thể nội, kinh mạch, mạch máu, gân cốt, tạng phủ chờ cả đám xuất hiện trong tâm hải, thân thể giống như một phương thiên địa.

Bất mắt nhất chính là đã mở mà ra bảy mươi hai cái khiếu huyết, giống như đại tinh, treo quanh thân các nơi, lại có chín cái mười phần âm đậm, chờ đợi lấy mở.

"Không đúng!"

Sở Dương bỗng nhiên ngồi dậy, lông mày ngưng tụ, tâm niệm ngưng tụ tới cực điểm, dò xét thể nội. Ngoại trừ bảy mươi hai cái đã mở khiếu huyết như tinh thần lập loè, chín cái chờ đợi mở khiếu huyết hơi âm đậm bên ngoài, căn bản cảm ứng, lại phát hiện hai trăm bảy mươi chín cái mười phần âm đậm khiếu huyết, nếu không phải cẩn thận, nếu không phải tâm niệm đặc thù, căn bản khó mà phát giác.

Bọn hắn căn bản không tại Ngũ Đế quyền tâm pháp vận hành phạm vi bên trong.

"Cộng lại sửa lại ba trăm sáu mươi cái khiếu huyết!"

Sở Dương hô hấp đều dồn dập.

Đến tông sư chi cảnh, hắn mới biết được, mỗi nhiều mở một cái khiếu huyết sẽ tăng dài bao nhiêu công lực, đơn giản đáng sợ. Theo mở khiếu huyết tăng nhiều, chân khí trong cơ thể cũng sẽ càng thêm tinh thuần, hai hạng điệp gia, liền đem tiềm lực tăng lên tới một mức độ khủng bố.

"Nếu là không tu luyện Khô Mộc Tâm Kinh, ta tuyệt đối không biết nhân thể sẽ có nhiều như vậy khiếu huyết."

Sở Dương khoe miệng co giật, tại Thiên Vũ đại lục thiên hỏa quận ám vệ tổng bộ bên trong, hắn tra duyệt không ít giới thiệu võ đạo điển tịch, tại đối tông sư chi cảnh tu luyện công pháp phân tích bên trong, nhiều nhất chỉ có thể mở mang hai trăm bốn mươi khiếu huyết thôi, những bí pháp này, phân biệt nắm giữ tại đương kim thế lực lớn nhất bên trong.

Bây giờ lại bị hắn phát hiện rõ ràng ba trăm sáu mươi cái khiếu huyết.

Nếu là không có phát hiện thì cũng thôi đi, cứ việc có dã vọng, nhưng cũng không có cách nào mở Ngũ Đế quyền bên ngoài còn lại khiếu huyết, bởi vì làm căn bản không biết ở nơi nào? Như thế nào tìm kiếm? Như thế nào đo đạc? Như thế nào mở các loại.

Bây giờ bị phát hiện, cũng liền có đem bọn hắn toàn bộ mở khả năng.

"Mở khiếu huyết càng nhiều, đồng cấp ở giữa, chiến lực càng mạnh, đây chỉ là việc nhỏ không đáng kể, mấu chốt chính là đối tiềm năng tăng lên, quyết định tương lai có thể đi bao xa!"

Sở Dương đề xuống nhịp tim đập loạn cào cào, phun ra một ngụm trọc khí, mồ hôi mắt ra, tinh quang bùng lên, đã tâm ngo ngoe muốn động.

"Công tử, thế nào?"

Tiểu Mai vừa rồi liền bị đánh thức, chỉ là nhìn thấy Sở Dương dáng vẻ, vẫn không có quấy rầy. Bây giờ thấy Sở Dương mồ hôi mắt ra, thư giãn xuống tới, lần này mắc cỡ đỏ mặt hỏi.

"Ta còn muốn!"

Sở Dương làm xấu cười một tiếng.

"Công tử!"

Tiểu Hồng ưm một tiếng, thân thể mềm nhũn, liền ôm tại Sở Dương trong ngực.

Chuyện nam nữ, một khi bắt đầu, liền sẽ ăn tùy trong xương mới biết liếm nó cũng ngon.

Dù là Sở Dương cũng là như thế.

Loại chuyện này, chính là nam nam nữ nữ leo lên cực lạc một loại chí cao hưởng thụ thể nghiệm, khó kìm lòng nổi, phiêu phiêu dục tiên, hưởng thụ lấy thể gian lớn nhất niềm vui thú, ai cũng không thể ngoại lệ.

Lại là một trận nguyên thủy xúc động.

Lúc chạng vạng tối, hai người mới rời giường.

Dù là lấy Tiểu Mai thể chất, đi trên đường cũng cẩn thận từng li từng tí.

"Ngươi hay là nằm ở trên giường đi, hôm nay ta đến hầu hạ ngươi!"

Sở Dương đem Tiểu Mai ôm đến trên giường, hôn một cái cái trán, lũng một cái tóc dài, ôn hòa nói.

"Ta có thể!"

Tiểu Mai trên mặt nhộn nhạo nụ cười hạnh phúc.

Sở Dương chỗ nào để năng, phân phó, bùng lên nước nóng, trà bánh các loại, cho nàng rửa tay một cái, xoa xoa mặt, cho ăn một chén nhỏ cháo.

"Công tử, ta là đang nằm mơ sao?"

Tiểu Mai hoảng hốt nói.

"Không phải là mộng, cái này là nam nhân bản phận, nữ nhân hạnh phúc!"

Sở Dương mỉm cười nói.

"Là đâu, là nữ nhân hạnh phúc, ta cảm giác đều nhanh hạnh phúc chết!"

Tiểu Mai đỏ bừng khuôn mặt bé nhỏ, mờ to mắt to, một thuận không thuận nhìn chăm chăm Sở Dương, trong mắt âm áp đều muốn hóa thành đại dương mệnh mệnh, để Sở Dương nhìn một trận nhịp tim, có cổ tử xúc động.

Mấy ngày nay, trong Tu La phủ tất cả mọi người phát hiện một kiện kỳ lạ sự tình, trăm tình bang chủ, cả ngày vui cười a a, mặt mày tỏa sáng, tinh thần phấn chấn.

Theo sát tại Sở Dương bên người Tiểu Mai, càng thêm kiều diễm, như nắng sớm bên trong hoa sen, liền là võ lâm công nhận đệ nhất mỹ nhân Lâm Tiên Nhi, khí chất đều kém một bậc.

"Bang chủ, lúc nào tổ chức điển lễ?"

Quách Tung Dương nhìn ra mánh khóe, không được cùng Sở Dương nói đùa.

"Đúng vậy a, đây chính là đại sự!"

Thiên Cơ lão nhân vuốt vuốt râu ria cười quái dị nói.

Chỉ có lúc này, bọn hắn mới phát hiện Sở Dương cũng là ăn khói lửa nhân gian phàm phu tục tử.

"Đại đại nghiệp thành lúc!"

Sở Dương ý khí phong phát nói.

Nâng chung trà lên, uống hai ngụm, đặt ở trên mặt bàn, tùy ý hỏi: "Hung Vân trang như thế nào?"

"Sau hôm đó, yên tĩnh một đoạn thời gian, liền ngay cả Mai Hoa đạo đều không có lại xuất hiện." Quách Tung Dương phàn nàn nói, "Ngày đó làm sao không mang ta đi, cũng cho ta tận tận hứng."

"Một đám gà đất chó sành thôi, không cần làm phiền đại giả của ngươi!"

Sở Dương khoát khoát tay, hất đi có mục đích của hắn, vì thành toàn Lý Thám Hoa thôi, nếu là Quách Tung Dương đi, có thể sẽ đại khai sát giới, sau đó đem Lý Thám Hoa cứu ra, lại không thể thành toàn đối phương.

"Ai, lớn như vậy Hung Vân trang, đã từng tân khách thành đàn, năm ngày một đại yến, ba ngày một tiểu yến, bây giờ lại trước cửa có thể giăng lưới bắt chim, Lý Thám Hoa xử lý tang sự, đều không có mấy cái tới cửa phúng viếng, đáng tiếc, đáng tiếc!"

Thiên Cơ lão nhân duyệt lấy hết thể sự tang thương, y nguyên cảm thán liên tục.

"Mắt thấy hần lên cao lâu, mắt thấy hần yến tân khách, mắt thấy hần lâu sập." Sở Dương đạo, "Muốn tự thân cứng rắn, mới có thể vĩnh viễn hưng thịnh!"

Mấy người đều gật đầu.

"Nói đến, ngày đó ta cùng A Phi đi phúng viếng, đụng phải một cái điệu nhân nhi!"

Nói đến đây, Quách Tung Dương lộ ra vẻ cổ quái.

"Mau nói, người không biết làm người khác khó chịu vì thèm đặc biệt phiền chán sao?" Tại mấy người này trước mặt, Sở Dương không có chút nào giá đỡ, "Có thể bị người nói thành điệu nhân nhi, tất nhiên khác biệt phàm tục."

"Cái kia là đương nhiên!" Quách Tung Dương hé miệng mà cười, "Nàng cũng thỉnh thoảng tại Hưng Vân trang ở, là Lâm Thi Âm nhận muối muối, nghe nói hai người mới quen đã thân, liền thành tri âm. Một cái đoan trang trang nhã, một cái tuyệt mỹ vô song, hai người đứng chung một chỗ, để trắng sao thất sắc, bách hoa khép kín."

Sở Dương đã biết hần nói tới ai, cổ quái nói: "Lâm Tiên Nhi? Hần là quán lên các người hai cái rồi?"

"Bang chủ liền là bang chủ, lợi hại!" Quách Tung Dương bốc lên ngón tay cái, đập cái mõng ngựa, tiếp tục nói, "Chính khi chúng ta trở về lúc, có người đến đây tìm A Phi, dẫn hần đi một chỗ, ta không yên lòng cũng liền đi theo, các người đoán làm gì?"

"Hần là trình diễn một đoạn thiên tiên phó?"

Thiên Cơ lão nhân xoch một ngum thuốc lá sợi, hứng thú.

Hiển nhiên, hần còn không biết Lâm Tiên Nhi chân diện mục.

Sở Dương đi cười không ra tiếng.

"Cũng coi như không kém bao nhiêu đâu!" Quách Tung Dương ý cười đầy mặt, "Trên lầu các, đẩy cửa ra, A Phi nhìn thấy là Lâm Tiên Nhi, lúc này quay đầu bước đi. Nhưng vị kia vỗ lâm đệ nhất mỹ nhân nhi lại giữ chặt cánh tay của nàng, khóc suốt suốt, ai oán réo rất thảm thiết, giăng một cái thống khổ cổ sự. Lại bị A Phi một thanh cho đẩy ra, các người đoán tiếp xuống lại như thế nào?"

Hần bắt đầu bán cái nút.

"Nàng bá kiến A Phi? Làm sao biết hần khác biệt phàm tục?"

Thiên Cơ lão nhân bắt lấy trọng điểm.

"Ta đã từng dẫn hần đi qua Hưng Vân trang, hần là bị nàng âm thầm thấy được."

Sở Dương chen lời nói.

Ngày đó giết Long Tiểu Vân ban đêm, chẳng những Lâm Thi Âm ở bên ngoài, Lâm Tiên Nhi cũng ở bên ngoài.

Cái này Lâm Tiên Nhi, cũng không phải nhục nữ tử.

"Cũng khó trách, ta nói nàng làm sao không tìm ta cái này bình khí phổ bài danh thứ tư cường giả, ngược lại đi trêu chọc A Phi, đây cũng là cái bất hạnh của nàng a, đổi thành ai, cũng sẽ không có kết quả như vậy, dù sao nam nhân mà, ai không thương hương tiếc ngọc." Quách Tung Dương lộ ra vẻ thương hại, còn có một vết khó mà diễn tả bằng lời không bỏ.

"Đến cùng thế nào?"

Thiên Cơ lão nhân thúc giục.

Sở Dương lại có mấy phần suy đoán, nhưng cũng không dám khẳng định, ra hiệu Quách Tung Dương nói tiếp.

"Lâm Tiên Nhi gặp A Phi lạnh lùng, đổi nàng hồ hững, rốt cục ra chung cục tuyệt diệu." Quách Tung Dương quái dị đạo, "Nàng thoát khỏi toàn bộ quần áo, đứng tại A Phi trước mặt, giấy dựa hoàn mỹ thân thể, lâm bầm nói mớ."

"Kết quả!" Quách Tung Dương thở dài, "A Phi một kiếm đâm vào trái tim của nàng!"

A Phốc...!

Sở Dương một miệng nước trà phun ra ngoài.

Thiên Cơ lão nhân tẩu hút thuốc rơi trên mặt đất.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Toa Chư Thiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 54: Càn khôn độc đoán

Trong lâu các, A Phi lạnh lùng đem mũi kiếm đâm vào Lâm Tiên Nhi trong trái tim.

Lâm Tiên Nhi nằm mơ cũng sẽ không nghĩ tới, sẽ có nam nhân tại nàng không mảnh vải che thân lúc đưa nàng giết. Nếu là lúc trước có người sẽ đối với nàng nói như vậy, đánh chết nàng cũng sẽ không tin tưởng.

Đối thân thể của mình, nàng quá tự tin.

Ngoại trừ Lý Thâm Hoa bên ngoài, còn không có nam nhân kia có thể ngăn cản được, cho dù là Thiết diện vô tư Triệu Chính Nghĩa, cũng ngoan ngoãn thân phục dưới người nàng.

Đây là vũ khí mạnh nhất của nàng.

"Vì cái gì?"

Lâm Tiên Nhi bắt lấy trường kiếm, khó có thể tin hỏi thăm.

"Ngươi quá dơ bẩn!"

A Phi lần đầu đáp lại.

"Ta dơ bẩn?"

Lâm Tiên Nhi lộ ra vẻ mờ mịt, nàng giật mình nghĩ đến, đêm hôm ấy, cái kia ánh nắng nam tử đã từng nói nàng hầu hạ qua Du Long Sinh cùng Triệu Chính Nghĩa, lúc ấy nàng cũng cũng không thêm để ý.

Biết lại như thế nào?

Tại ta tuyệt thế vô song dung nhan trước mặt, tại ta không tỳ vết chút nào đồng thể trước, tại ta Đại Sur cấp kỹ xảo trước mặt, cũng phải là lạ cúi đầu nghe lời.

"Nếu là ta không biết ngươi diện mục thật sự, thật là có khả năng bị ngươi lừa gạt, tiếp theo mê hoặc, đến lúc đó rất có thể mang đến hủy diệt tính tai nạn." A Phi làm người chấp nhất, một khi nhận định, rất khó sửa đổi, "Ngươi không quấy rầy ta thì cũng thôi đi, ta tự nhiên không biết, nhưng ngươi hết lần này tới lần khác đem chủ ý đánh tới trên người của ta, cũng nói ngươi để mắt tới chúng ta Tu La phủ, vậy ngươi chỉ có đi chết!"

Nói, hấn rút ra trường kiếm, quay đầu bước đi.

Đối với hấn mà nói, Tu La phủ chính là nhà của hấn, bên trong là thân nhân của hấn, không cho phép bất luận kẻ nào ngấp nghé.

"Ta còn không có chơi khắp thiên hạ xú nam nhân!"

Mang theo dạng này không cam lòng, Lâm Tiên Nhi ngã xuống, không có khí tức.

Nói ngày đó tình huống, Quách Tung Dương có chút ít thôn thức.

"Nữ tử như thế, có lẽ chỉ có A Phi mới có thể mặt không thay đổi đưa nàng giết."

Thiên Cơ lão nhân lắc đầu, đúng a bay tính tình, hấn hiểu rất rõ.

Sở Dương khước miệng giật giật.

Trở lại thư phòng, đứng tại trước bàn sách, cầm lấy bút lông, thật lâu không có rơi xuống.

"Như là dựa theo Ngũ Đế quyền phương pháp tu luyện, còn kém chín cái khiếu huyết, ta liền tông sư viên mãn, có thể vì đột phá đến đại tông sư làm chuẩn bị." Sở Dương trong lòng suy nghĩ, "Nhưng ta làm sao lại cam tâm? Nếu là dò xét tra không được thì cũng thôi đi, bây giờ ba trăm sáu mươi cái khiếu huyết đều ở tâm niệm quan sát, nếu là không mưu đồ một phen, cái kia chính là lãng phí Thanh Đồng môn xuyên qua khác biệt thế giới tài nguyên."

"Như thế nào mở?" Sở Dương phun ra một ngụm trọc khí, suy nghĩ phi tốc chuyển động, "Phương pháp tu luyện? Dù là trở lại Thiên Vũ đại lục, trong thời gian ngắn cũng không thể đạt được, dù sao những cái kia mở khiếu huyết chi pháp, đều là một phương thể lực chân chính nội tình, làm sao lại tùy tiện lấy ra? Dù cho lấy ra, cũng bắt quá hơn một trăm cái khiếu huyết chi pháp thôi, không thỏa mãn được yêu cầu của ta."

"Biện pháp duy nhất!"

"Tự sáng tạo công pháp, mở khiếu huyệt!"

"Trước lúc này, liền cần hải lượng tích lũy, vô số lắng đọng, ma sát ra trí tuệ hỏa hoa."

"Thế nào tích lũy? Cần tri thức, phóng nhãn thiên hạ!"

"Thiên hạ!"

Cuối cùng, Sở Dương viết xuống hai cái chữ to.

Sau đó, hần lần nữa đem Thiên Cơ lão nhân, Quách Tung Dương, Thiết Trụ, Tôn Tiểu Hồng, A Phi triệu tập mà đến, mặt khác còn mời tới Lý Thám Hoa.

"Tốt một cái Tu La phủ!"

Lại tới đây về sau, Lý Thám Hoa triệt để chấn kinh, trong cảm ứng của hần, toà này nhìn như phổ thông trong trang viên, lại có mấy chục cỗ cảnh giới Tiên Thiên khí tức.

Tiên thiên a, thả trên giang hồ liền là cường giả tuyệt đỉnh, Bách Hiểu Sanh bình khí phổ bài danh dựa vào sau những cường giả kia, cũng bất quá tu vi như vậy thôi.

"Lý Thám Hoa đại giả quang lâm, coi là thật bồng tẩu sinh huy!"

Sở Dương ra đón.

"Ta đã sớm nên nghĩ đến, ngươi là Tu La bang bang chủ, cũng chỉ có Tu La bang, mới có Chí Tôn tửu, mới đưa như thế xe ngựa xua đuổi như rác tỹ. Chỉ là ta nghĩ không ra, ngươi sẽ còn trẻ như vậy, căn cứ tình báo của ta, Tu La bang tựa hồ sáng tạo tại mười năm trước, khi đó ta vừa vừa rời đi thôi."

Lý Thám Hoa chấp tay một cái.

"Chính là lúc kia, ta chính hợp thành nội bang phái, thống hợp nhất lên, liền thành hiện tại Tu La bang!"

Sở Dương không có giấu diếm.

Lý Thám Hoa con ngươi co rút lại, hải nhiên dị thường, những ngày này hần nghe ngóng không ít có quan hệ Tu La bang sự tình, cái này bang phái, bang chúng rất nhiều, thế lực rất lớn, đơn giản dùng kinh khủng để hình dung đều không đủ.

Nhưng mà như vậy dạng một bang phái, lại làm việc công chính, không tranh không đoạt, thậm chí giữ gìn thị trường ổn định, đem tòa thành này quản lý ngay ngắn rõ ràng, không có loạn tượng.

Còn có một chút để hần khó có thể tin, nhượng tạo ra được một hệ liệt tửu, còn có Chí Tôn tửu bức này tuyệt thế tiên nhượng, cái này thì cũng thôi đi, cùng dân cũng không có bao nhiêu tác dụng. Nhưng Tu La bang lại nhiều lần cải tiến nông cụ, lều lớn trồng trọt, quy mô nuôi dưỡng, phồn vinh thương nghiệp, không biết kéo theo nhiều ít nông hộ giàu có.

Vô luận là thành nội hay là ngoài thành, cũng không biết có bao nhiêu dân chúng đối Tu La bang ca công tụng đức, kính phục không thôi.

Đây chỉ là thời gian mười năm làm được.

Cũng chỉ là hần có thể biết giải được một số việc thực.

"Khó có thể tin!" Lý Thám Hoa hít sâu một hơi, để xuống trong lòng gọn sóng, lại nghi ngờ nói, "Mười năm trước, ngươi mới mấy tuổi? Hiện tại bất quá chừng hai mươi a?"

"Ta tu luyện Trường Xuân Bất Lão công!"

Sở Dương cười cười, ngẩng đầu một cái, vừa hay nhìn thấy trên không bay tới một mảnh mây trắng, hần đưa tay liền là một chưởng, đem không trung mây trắng đánh ra một cái động lớn.

Bàn tay lớn vỗ một cái, mắt thấy là phải tán ra mây trắng bỗng nhiên ngưng tụ cùng một chỗ, thành một cái viên đạn, cấp tốc rơi vào Sở Dương lòng bàn tay, ngón tay vẽ động, liền phi hời yên diệt.

Lý Thám Hoa hải nhiên biến sắc, "Ngươi vậy mà đạt đến loại tình trạng kinh khủng này?"

"Mời!"

Sở Dương ra hiệu, lộ ra một tay, là chấn nhiếp Lý Thám Hoa, có thể gây nên hấn coi trọng.

Trong phòng khách, đám người vào chỗ, dâng lên trà bánh, Sở Dương phát phát tay, thị nữ lúc này rời đi.

"Bang chủ, đến cùng chuyện gì xảy ra? Chính thức như thế!"

Thiên Cơ lão nhân ngồi phía bên trái thủ vị, không khỏi dò hỏi.

Sở Dương liếc nhìn một chút nẩy người, trầm giọng nói: "Ta muốn sáng tạo một cái võ đạo thịnh thế, các ngươi nói một chút, muốn làm thế nào?"

Hắn một lời rơi xuống, lúc này tĩnh mạch trầm mặc.

"Bang chủ, võ đạo thịnh thế a, rất không có khả năng!" Thiên Cơ lão nhân cười khỏ nói, "Muốn tập võ, nhất định phải gia tư tương đối khá, nếu không ăn đều ăn không đủ no, còn như thế nào luyện võ? Phóng nhân thiên hạ, nghèo người rất rất nhiều."

Quách Tung Dương gật gật đầu, hiển nhiên đồng ý Thiên Cơ lão nhân nói, "Bang chủ, ngươi muốn thịnh thế, đến cùng là một cái khái niệm gì? Là bồi dưỡng cường giả, hay là?"

"Toàn dân tập võ!"

Sở Dương lặng lẽ nói.

Lý Thám Hoa lúc này lắc đầu, "Không cách nào làm đến, cũng căn bản làm không được. Từ xưa đều là nói, cùng văn phú vũ, không phải là không có đạo lý. Muốn toàn dân tập võ, đầu tiên muốn để bọn hắn ăn no, sau đó liền là có thời gian rảnh rồi, dạng này mới có thể luyện võ. Dù cho những điều kiện này đều đã đạt thành, nhưng muốn thế nào phổ cập? Dựa vào tông phái? Hay là trực tiếp cấp cho bí tịch? Lại có mấy cái nhận thức chứ?"

"Còn có hai điểm mấu chốt nhất!" Lý Thám Hoa suy nghĩ sâu xa đạo, "Nếu là mở rộng võ đạo, tất nhiên sẽ gây nên tông phái kiêng kỵ, tiếp theo chèn ép. Mở rộng võ đạo, cũng phạm vào triều đình kiêng kỵ, tất nhiên sẽ dẫn tới hủy diệt tính đã kích."

Đám người người một lời, ta một câu, tất cả đều phủ định toàn dân tập võ phán đoán suy luận.

Cuối cùng, Sở Dương đứng người lên, chân thành nói: "Ta vẫn còn nghĩ quá đơn giản, nhưng sáng tạo võ đạo thịnh thế, toàn dân tập võ, cũng bắt quá chi có ba cái chỗ khó! Một là triều đình chèn ép, hai là tông phái kiêng kỵ, hai là dân chúng tiếp nhận."

"Nói tóm lại, liền là cái này ba điểm, nhìn như đơn giản, muốn làm đến, không thua gì khai thiên tích địa, tái tạo càn khôn!"

Lý Thám Hoa gật đầu nói.

Sở Dương lại cười, vươn ba ngón tay hòa.

"Dân chúng giàu có, tự nhiên có biện pháp để bọn hắn tiếp nhận!"

"Tông phái kiêng kỵ, vậy liền diệt!"

"Triều đình chèn ép, vậy liền lật đổ!"

"Cản ta võ đạo, tất cả đều diệt chỉ!"

Sở Dương bàn tay lớn vỗ một cái, càn khôn độc đoán.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Toa Chư Thiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 55: Thượng Quan Kim Hồng

Sở Dương chợt phát hiện một sai lầm, dù là Thiên Cơ lão nhân duyệt tận thế sự tang thương, y nguyên có tư tưởng trung quân, hưởng chi từng làm qua quan Lý Thám Hoa.

Thiên hạ này, dù sao cũng là triều đình.

Võ lâm này, là tông phái duy trì.

Lật đổ bọn hắn, liền là tạo phản.

Muốn bọn hấn tạo phản, không phải khó khăn bình thường, huống chi quan niệm của bọn hấn cũng không phải bình thường cổ xưa, dù là Quách Tung Dương cũng là như thế. Đã như thế, cái kia chỉ có cường thế quyết định, làm một nhà độc tài.

Đêm hôm đó cùng Tiểu Mai phụ khoảng cách tiếp xúc, hấn liền có trách nhiệm, trong thời gian ngắn không sẽ rời đi; Khô Mộc Tâm Kinh đột phá, để hấn dò xét tra được thể nội ba trăm sáu mươi cái khiếu huyết, liền có dã tâm lớn, chuẩn bị thu thập thiên hạ võ học, đồng thời phổ cập võ đạo, lấy thiên hạ chi trí tuệ phục vụ cho hấn, loại suy, thôi diễn công pháp.

Cái này mới có lần này suy nghĩ.

"Người thật muốn tạo phản?" Lý Thám Hoa thông suốt biến sắc, đứng lên, nhìn chăm chú Sở Dương, "Người có biết hậu quả của việc làm như vậy? Tất nhiên thiên hạ đại loạn, sinh linh đồ tể, không biết nhiều ít dân chúng tử vong."

Thiên Cơ lão nhân lộ ra vẻ ưu sầu.

Quách Tung Dương xem thường.

A Phi, Tôn Tiểu Hồng, Thiết Trụ thì làm Sở Dương như Thiên Lô sai đâu đánh đó, căn bản sẽ không cân nhắc nhiều như vậy.

"Vốn cho rằng người là một vị cùng chung chí hướng hạng người, để người tới giúp ta tham tường một phen, xem bộ dáng là cái sai lầm." Sở Dương từ tốn nói, "Quách trưởng lão, dẫn hấn đi nhìn xem chúng ta thành quả, nếu là hấn còn khẳng khẳng như thế, liền phế tu vi của hấn an hưởng tuổi già đi!"

"Người...!"

Dù là Lý Thám Hoa tâm tính cho dù tốt, cũng không nhịn được đột nhiên biến sắc, hấn cổ tay khẽ đảo, đầu ngón tay xuất hiện một ngọn phi đao.

"Người muốn động thủ?"

Sở Dương xùy cười một tiếng, ánh mắt ngưng tụ, khí thế phun ra, trực tiếp đem Lý Thám Hoa đánh bay ra ngoài, liên tiếp phun ra mấy ngụm máu tươi, kém chút vỡ tan khung xương.

"Người làm sao sẽ mạnh như vậy?"

Lý Thám Hoa kinh hãi, hấn biết Sở Dương rất mạnh, mạnh phi thường, nhưng mạnh đến loại này không phải người tình trạng, còn là xa xa vượt ra khỏi tưởng tượng của hấn.

Hấn nhưng là Bách Hiểu Sanh bình khí phổ bên trên bài danh thứ ba cường giả, lại giống như hải nhi không chịu nổi một kích, phóng nhân thiên hạ, ai còn có thể chế trụ hấn.

"Xem ở chúng ta quen biết một trận phân thượng, đi xem một chút đi!"

Sở Dương không có hứng thú, người này tuy có bao la ý chí, có đôi khi cũng quá mức cổ hủ, bằng không thì cũng sẽ không đối triều đình thất vọng mà từ quan, bởi vì cái kia là trốn tránh; càng sẽ không đem nữ nhân yêu mến nhường ra đi, bởi vì cái kia là tính cách nhu nhược.

Nhìn chung Lý Thám Hoa sự tích, ngoại trừ Tiểu Lý Phi Đao tuyệt thế vô song bên ngoài, còn có không lạm sát người, cái khác còn thật không có cái gì đáng giá để cho người ta kính nể sự tình.

"Lý Thám Hoa, đi thôi!"

Quách Tung Dương bắt lấy Lý Tầm Hoan cánh tay, liền kéo ra ngoài ra ngoài, Lý Tầm Hoan căn bản gãy dựa mà không thoát, để hấn lần nữa đối sắc mặt, hiển nhiên, bài danh thứ tư Quách Tung Dương đã vượt xa hấn.

"Thiết Trụ!"

Sở Dương bỗng nhiên quát.

"Có thuộc hạ!"

Thiết Trụ lúc này một chân quỳ xuống.

"Truyền mệnh lệnh của ta, để Sở Nam, Sở Bắc, Sở Đông, Sở Tây tăng tốc độ khuếch trương, mặt khác, thu thập hết thảy công pháp, đặc biệt là đối võ đạo lý luận trình bày diễn tịch."

"Vâng, bang chủ!"

Thiết Trụ lĩnh mệnh mà đi.

"Tôn trưởng lão!"

"Có thuộc hạ!"

"Ngươi đi an bài, thu thập thiên hạ đạo diễn!"

"Rõ!"

"A Phi!"

"Có thuộc hạ!"

"Ngươi đi đem chín cái Tu La Vương Vệ triệu hồi đến!"

"Rõ!"

A Phi vì đó run lên.

Còn không hề rời đi Thiên Cơ lão nhân đôi sắc mặt.

Tu La Vương Vệ, là từ Tu La Vệ cùng Huyết Vệ bên trong chọn lựa ra chín cái thiếu niên có tư chất tốt nhất, bị toàn lực bồi dưỡng, trên người bọn hắn đầu nhập không chút nào thấp hơn A Phi.

Tại bồi dưỡng bọn hắn đồng thời, cũng thường xuyên bị Quách Tung Dương mang đi ra ngoài, phóng tới khắp thiên hạ, chém giết giang dương đại đạo, chém giết sơn trại ác phi. Trong bọn họ mỗi một cái, giết người số lượng đều không thua mấy trăm, đó là chân chính Tu La.

Dù cho A Phi đối mặt bọn hắn bên trong mỗi một cái, cũng sẽ tê cả da đầu.

Đó là chân chính giết người không chớp mắt ma đầu.

"Bang chủ..." Thiên Cơ lão nhân muốn nói lại thôi, rốt cục vẫn là đạo, "Hi vọng bang chủ, lấy thiên hạ vì niệm"

"Ngươi nói, thiên hạ này, như là dựa theo chúng ta quản lý đến vận hành, ngươi nói sẽ như thế nào?"

Sở Dương cười hỏi.

"Thiên hạ thái bình, thịnh thế phồn vinh, siêu việt cổ kim, vạn cổ đệ nhất!"

Thiên Cơ lão nhân không chút do dự nói.

"Vậy ngươi còn lo lắng cái gì?"

Sở Dương nói ra.

"Chỉ là, chỉ là thời điểm đại biến, sẽ có đại nạn, khổ nhất vẫn là bách tính tầng dưới chót."

Thiên Cơ lão nhân cười khổ nói.

"Ta minh bạch!" Sở Dương chân thành nói, "Lấy thể lực của chúng ta, quét ngang giang hồ không khó, khó khăn là khống chế thiên hạ. Dù sao chúng ta bồi dưỡng nhân tài còn chưa đủ, cho nên cái này không vội, chúng ta có nhiều thời gian. Liền dùng thời gian năm năm đi, đầy đủ."

"Năm năm?" Thiên Cơ lão nhân sắc mặt một trận tím xanh không chừng, nếu là bất luận kẻ nào cho hắn nói thay thế thiên hạ chỉ cần thời gian năm năm, hay là tương đối bình hòa quá độ, hắn không phải một ngụm nước miếng chết đuối đối phương không thể.

Bất quá lời như vậy từ Sở Dương trong miệng nói ra, vậy thật là có khả năng.

Đối Sở Dương nội tình, hắn lại quá là rõ ràng, không nói đã một đầu một vạn thực lực, liền là loại kia siêu việt thời đại trí tuệ, liền có thể nghiền ép hết thảy.

"Mười năm sau, ngươi xem một chút thiên hạ này; trăm năm về sau ngươi nhìn lại thiên hạ này; vạn năm về sau, thiên hạ này sẽ y nguyên tồn tại."

Đã quyết định chủ ý, Sở Dương liền chuẩn bị làm đến tốt nhất.

Thiên Cơ lão nhân run lên, sắc mặt lập tức đỏ lên, "Chỉ mong ta còn có thể nhìn thấy trăm năm về sau!"

"Sẽ, chỉ muốn tốt cho ngươi tốt luyện đan, luyện được gia tăng thọ nguyên đan dược, hoặc là ngươi võ đạo đột phá, đều có thể gia tăng chút tuổi thọ." Sở Dương cười nói.

"Chỉ hy vọng như thế!"

Thiên Cơ lão nhân cũng không có lạc quan như vậy.

Đúng lúc này, một vị thị vệ cấp tốc mà tới.

"Bang chủ, Sở Nam gặp khó!"

Thị vệ một chân quỳ xuống, đơn giản báo cáo!

"Nói!"

Sở Dương quay người ngồi xuống, mặt trầm như nước.

"Lúc đầu một đường rất thuận lợi, gặp núi diệt trại, gặp thành trấn giúp, lại tại trước đây không lâu đụng phải đại địch. Cái kia là Kim Tiền Bang, bang chủ là Bách Hiểu Sanh bình khí phổ bài danh thứ hai Thượng Quan Kim Hồng, vừa mới bắt đầu còn khắp nơi áp chế đối phương, coi như lần trước, Thượng Quan Kim Hồng suất lĩnh số lớn cao thủ đối Sở Nam thống lĩnh tiến hành ngăn chặn, kết quả không địch lại, Sở Nam thống lĩnh bị trọng thương."

"Không địch lại? Lấy Sở Nam tu vi, dù cho không phải là đối thủ của Thượng Quan Kim Hồng, cũng có thể chạy thoát, lại nói, ta thế nhưng là truyền cho Tu La Vệ cùng Huyết Vệ hợp kích chi pháp, một khi có mấy vị Tu La Vệ liên hợp lại, thực lực tăng vọt, hẳn là có thể trấn áp Thượng Quan Kim Hồng mới đúng." Sở Dương nhíu mày, "Nói một chút Thượng Quan Kim Hồng một phương, đều có cái gì cường giả?"

"Bang chủ, bọn hắn ngoại trừ Thượng Quan Kim Hồng bên ngoài, có Kinh Vô Mệnh, Thượng Quan Kim Hồng nhi tử Thượng Quan Phi, Kim Tiền Bang mạng lưới cao thủ Đường Độc, Cao Hành Không, Yên Song Phi, còn có không ít cường giả, bởi vì vì thời gian khẩn cấp, không có điều tra ra được."

"Khá lắm, đều đi ra!" Sở Dương cười cười, "Nếu là chỉ có những này, tuyệt đối ngăn không được Sở Nam, khẳng định còn có cái khác cường giả. Sở Cần cùng Sở Khôn đi chi viện sao?"

"Đã đi!"

Thị vệ sau khi trả lời, Sở Dương liền phát phát tay, đuổi hắn rời đi.

"Bang chủ, người không nóng nảy? Đây chính là Thượng Quan Kim Hồng, dù là trước kia ta đối đầu, cũng không có nắm chắc có thể bại hắn."

Nhìn xem thần sắc lạnh nhạt Sở Dương, Thiên Cơ lão nhân hỏi.

"Bất quá là tôm tép nhai nhếp thôi, trước mãi mãi một cái Sở Nam bọn hắn, chưa chắc không có chỗ tốt." Sở Dương lại nói, "Đi gặp một lần Thượng Quan Kim Hồng cũng không tệ, xem hắn đến cùng là nhân vật thế nào?"

"Người vừa đi, hẳn liền không phải nhân vật."

Thiên Cơ lão nhân thở dài một tiếng, bắt đầu vì Thượng Quan Kim Hồng bi ai.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Toa Chư Thiên* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 56: Lý Thám Hoa rung động

Ngoài thành năm mươi dặm, Quách Tung Dương ngừng lại.

"Các người nắm giữ thế lực đều khoảng cách thành nội xa như vậy?"

Lý Thám Hoa mười phần không hiểu. Khoảng cách thành nội càng xa, liền càng cần cỗi, không có gì tài nguyên, còn thế nào phát triển?

"Người xem một chút liền biết!"

Quách Tung Dương cười thần bí, chuyển qua một cái rừng cây, phía trước xuất hiện một tòa thôn trang. Cục gạch lam ngói, tứ phương tiểu viện, cục gạch trải đường, sạch sẽ như mới, lui tới thôn nhân, quần áo sạch sẽ.

"Hắn là đây là thế ngoại đào nguyên?"

Lý Thám Hoa giật nảy cả mình.

Hắn vào Nam ra Bắc, kiến thức bất phạm, tự nhiên biết nông thôn khổ sở, đừng nói ở tân phòng, liền là ngay cả một kiện bộ đồ mới đều không có, thậm

chỉ một ngày hai bữa cơm đều ăn không đủ no bụng.

Đặc biệt là quan ngoại, càng nghèo khổ.

Nhưng mà hết thấy trước mắt, phá vỡ hẳn nhận biết, nơi này sạch sẽ như mới, so thành nội còn sạch sẽ hơn, còn muốn có trật tự.

"Hương bên này!"

Quách Tung Dương cười cười, không có giải thích, tại thôn đầu đông bọn hắn ngừng lại, phía trước là một loạt phòng ốc, lại dùng tường viện vây lại. Đứng ở chỗ này có thể nghe được bên trong tiếng đọc sách, từng tiếng lọt vào tai, non nớt lại tràn đầy tinh thần phấn chấn.

"Thư viện?"

Lý Thám Hoa mỉm cười một cái.

Nông thôn cùng khổ, một cái thôn cũng không nhất định có một cái biết chữ thôn dân, nơi này lại xây xong thư viện, nghe đọc chậm âm thanh, đã lấy được rất lớn hiệu quả, "Từ nơi nào mời tới tiên sinh dạy học? Thư viện nhìn như đơn giản, nhưng tốn hao nhưng cũng mười phần to lớn, như thế nào chèo chống?"

"Bọn hắn buổi sáng đọc sách nhận thức chữ, học đạo lý làm người, buổi chiều liền tập võ, cường thân kiện thể!"

Quách Tung Dương tự hào nói.

Lý Thám Hoa con người co rút lại, hẳn nghĩ tới cấp độ càng sâu vấn đề: Đọc sách nhận thức chữ, bồi dưỡng quan văn? Cường thân kiện thể, từng cái đều có thể giết địch?

Bọn hắn ngừng trong chốc lát, Quách Tung Dương liền đem Lý Thám Hoa dẫn tới đầu thôn tây chân núi, nơi này có một dòng sông, vừa vừa đến nơi đây, Lý Thám Hoa liền hít sâu một hơi, lộ ra vẻ say mê: "Thật là nồng nặc mùi rượu!"

"Cái này chính là cái này thôn nghề nghiệp!" Quách Tung Dương chỉ về đằng trước đại viện lạc đạo, "Cái này là một cái trong số đó cất rượu nhà máy, trong thôn già trẻ, đều ở nơi này làm việc, kiếm tiền nuôi gia đình, đều đã có dư. Người đừng nhìn nhà máy rượu không lớn, nhưng liên quan lại hết sức rộng, cất rượu cần lương thực, buôn bán cần vận chuyển các loại, người có biết này lại để nhiều ít người có thể kiếm tiền nuôi gia đình?"

"Một cái nhà máy rượu, kéo theo một phương có dư, nhưng đây chỉ là tình huống đặc biệt thôi."

Lý Thám Hoa cường ép giải thích.

Quách Tung Dương nhíu mày, đúng lúc này, một cái hai mươi người tiểu đội, nửa để trần thân trên, hai chân cột bao cát từ một bên chạy tới, bọn hắn đều đầu đầy mồ hôi, lại không có một cái nào dừng lại nghỉ ngơi.

"Đây là?"

Lý Thám Hoa không hiểu.

"Trong thôn hộ vệ đội, hiện tại là huấn luyện thể năng thời điểm, cũng huấn luyện tập thể kỷ luật, bình thường đến tối sẽ tu luyện nội công."

Quách Tung Dương tùy ý nói.

Lý Thám Hoa lần nữa chấn động.

"Đi thôi, đến thôn kế tiếp đi xem một chút!"

Quách Tung Dương ra hiệu Lý Thám Hoa tiếp tục tiến lên.

Hai người bọn họ bước chân rất nhanh, không lâu liền đi tới thôn kế tiếp, nhưng mà vừa tới đây, Lý Thám Hoa liền không cảm nhíu mày.

Không khí nơi này, tràn ngập một cỗ gay mũi mùi thối.

Quách Tung Dương lại không thèm để ý, bọn hắn đi tới một cái hồ nước bên cạnh, liền thấy từng dãy thấp bé mà chính tề chuồng heo, các thôn dân ở bên trong bận rộn, dùng nước trôi xoát trong chuồng heo dơ bẩn vật, xếp vào đến một bên đào xong trong hầm.

"Nơi này chỉ sợ có bảy tám trăm con heo a? Làm sao nuôi sống? Liền không sợ phát ô?"

Lý Thám Hoa lần nữa khiếp sợ hỏi thăm.

"Đây là bang chủ nói ra quy mô nuôi dưỡng, chỉ phải gìn giữ chuồng heo bên trong sạch sẽ, bình thường sẽ không xảy ra bệnh. Mùa hè hơi phiền toái một chút, nhưng cũng có biện pháp. Căn cứ bang chủ phương pháp, những này heo, hơn nửa năm liền có thể xuất chuồng." Quách Tung Dương đạo, "Cất rượu hèm rượu sẽ lấy tiện nghi giá cả bán đến nơi đây làm heo ăn, những này heo bài tiết vật sẽ vận đến trong ruộng tăng mập!"

Ở trong thôn này, Lý Thám Hoa đồng dạng thấy được một cái thư viện, thấy được đồng dạng huấn luyện thôn dân.

Liên tiếp thăm viếng hơn mười cái thôn, mỗi một cái thôn đều có một hạng kinh doanh, mỗi một cái thôn đều mười phần có dư, tên thôn mang trên mặt tự hào tiêu dung.

Lò gạch, lều lớn rau quả trồng trọt, nuôi vịt, nuôi gà, vận chuyển, chế áo, quặng mỏ các loại, nhìn Lý Thám Hoa đều chết lặng.

"Thủ bút thật lớn, thật kinh người mưu đồ!" Lý Thám Hoa run rẩy, "Liên không sợ quan phủ sao?"

"Hắc hắc!"

Quách Tung Dương cười quái.

"Bị giá không?"

Lý Thám Hoa bừng tỉnh đại ngộ.

"Cho ít bạc, sự tình gì làm không xong? Bọn hần lại không nháo sự tình, thuế vụ đúng hạn hoàn thành, còn có ngoài định mức thu nhập, những cái kia quan phủ lão gia liền có thể tốt nhất thanh lâu, nghe một chút hí khúc, còn có so đây càng đẹp sự tình sao?"

Quách Tung Dương nói.

Lý Thám Hoa trầm mặc, lại nói: "Vì cái gì tại xa xôi sơn thôn? Là vì bảo thủ bí mật?"

"Tĩnh là một mặt!" Quách Tung Dương đạo, "Bang chủ nói, lấy nông thôn vây quanh thành thị. Dù sao, nông thôn là tầng dưới chót nhất, cũng là cấu thành thiên hạ này cơ sở, một khi đạt được bọn hần tán đồng, cải thiên hoá địa liền không còn là việc khó!"

Lý Thám Hoa gian nan gật đầu, "Loại thôn này, rất nhiều sao?"

"Bọn hần đều vì Túy Tiên lâu cung cấp nguyên liệu nấu ăn, vì liên hợp cửa hàng cung cấp hàng hóa, người nói nhiều không nhiều?" Quách Tung Dương nói.

"Túy Tiên lâu đã mở khắp thiên hạ, liên hợp cửa hàng khắp nơi đều có." Lý Thám Hoa chết lặng, "Nhà người bang chủ, đến cùng là làm được bằng cách nào?"

"Hần nha, là trên trời Văn Khúc tinh cùng Vũ Khúc tinh dung hợp cùng một chỗ hạ phàm mà đến!"

Quách Tung Dương nói một cái cười lạnh lời nói.

Lý Thám Hoa trầm mặc.

"Người nói, nếu là thiên hạ này đều là cái dạng này, sẽ như thế nào?"

Quách Tung Dương hỏi.

"Thiên hạ thái bình, mở vạn cổ thịnh thế!"

Lý Thám Hoa không chút nghĩ ngợi nói.

Quách Tung Dương cười, đối Lý Thám Hoa, hần ấn tượng rất không tệ, có thể không động thủ hay là không động thủ tốt.

Hắn để Lý Thám Hoa nhìn bắt quá một góc của băng sơn mà thôi.

Trên thực tế, dù là Quách Tung Dương cũng không biết, những này chỉ là Sở Dương đi vào phương thế giới này về sau, muốn lưu lại một vài thứ mà làm ra cái biến, nếu không nếu là toàn lực động tác, hiệu quả sẽ càng thêm đáng sợ.

Một ngày này, Sở Dương đi tới một cái trong trang.

"Bái kiến bang chủ!"

Sở Nam, Sở Càn, Sở Khôn suất lĩnh lấy một nhóm thủ hạ quỳ gối Sở Dương trước mặt, từng cái cúi đầu, lộ ra vẻ xấu hổ. Đặc biệt là Sở Nam, thần sắc uể oải, hiển nhiên thương thế còn không có hoàn toàn tốt.

"Đứng lên mà nói!"

Sở Dương ném ra một bình đan dược, liền đi tới trong chính sảnh ngồi xuống, "Kim Tiền Bang đến cùng có bao nhiêu người?"

"Ở chỗ này tụ tập đại khái hơn tám trăm người, từng cái đều có không tầm thường chiến lực." Sở Nam cúi đầu nói, "Ngoại trừ Kim Tiền Bang cường giả bên ngoài, còn có chút Thương phái, Thiếu Lâm tự, núi Võ Đang các loại tông phái phải ra cường giả."

"Ừm?" Sở Dương lông mày ngưng tụ, dần hiện ra tàn khốc, "Rốt cục phát hiện Tu La bang không thích hợp sao? Hiện tại ngăn cản, muộn! Bọn hần ở nơi nào?"

"Tại khoảng cách nơi đây mười dặm có hơn Thảm gia trang ở lại, lấy cái kia làm cứ điểm, đối với chúng ta tiến hành ngăn cản, sẵn giết đệ tử của chúng ta." Sở Nam nghiêng răng nghiêng lợi, "Cái này mười ngày qua, chúng ta tổn thất rất nhiều tay sai. Nếu không phải Sở Căn cùng Sở Khôn hai người bọn họ dẫn người đến đây trợ giúp, sợ là chúng ta...! Ròng rã hai cái đại đội bị đánh cho tàn phế!"

Trong Tu La bang có chiến đường, chủ quản sát phạt, có đại thống lĩnh Quách Tung Dương tọa trấn, nó dưới có từng cái phó thống lĩnh, mỗi cái phó thống lĩnh chưởng quản mười cái đại đội, một cái đại đội mười cái tiểu phân đội, một cái tiểu phân đội có mười người, đây đều là chiến sĩ. Trừ cái đó ra, chiến đường còn có chiến vệ, đây mới là cấp cao chiến lực.

Hai cái đại đội bị đánh cho tàn phế, chỉ ít cũng tử vong hơn một trăm vị chiến sĩ.

"Giết ta người, vậy sẽ phải trả giá đắt!" Sở Dương "Vụt" đứng người lên, trước nay chưa có nổi giận.

Bây giờ Tu La bang đệ tử cũng không giống như bảy năm trước, phạm là quy hoạch đến chiến đường đệ tử, đều là tinh anh chiến sĩ, ngoại trừ tu luyện chém giết chi thuật bên ngoài, còn tu luyện nội công tâm pháp, từng cái thực lực bất phàm.

Chết nhiều người như vậy, cho dù là Sở Dương, cũng đau lòng vô cùng.

"Theo ta tiến đến!"

Sở Dương tay áo hất lên, đi ra ngoài.

Đi theo mà đến Tiểu Mai, nhắm mắt theo đuôi theo sau lưng.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Toa Chư Thiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 57: Vương gặp vương

Tà dương chiếu bờ ruộng dọc ngang, sơn dã hiện kim hoàng.

Sở Dương suất lĩnh lấy hơn ba trăm đệ tử hướng phía Thảm gia trang mà đi, vừa đi ra ba dặm nhiều địa, liền bỗng nhiên dừng lại.

Đây là một cái rừng, cỏ cây tươi tốt, chỉ có ở giữa một đầu rộng hai mét con đường thông hướng Thảm gia trang. Nơi này rất yên tĩnh, vô cùng vô cùng tĩnh, không có côn trùng kêu vang, không có chim gọi, tĩnh quỷ dị.

Nhưng tiếp theo trong nháy mắt, nương theo lấy tiếng địch, xóc xếch thanh âm toàn bộ vang lên.

Sa sa sa!

Chi chi chi!

Trong bụi cỏ, trên nhánh cây, leo ra từng đầu đủ mọi màu sắc rắn độc, còn có đen kịt tỏa sáng bọ cạp, dài nửa xích con rết, lớn chừng bàn tay thạch sùng, đây người mù đầu nhưc con cóc, hướng phía Sở Dương bọn người nhao nhao bò tới.

Để cho người ta nhìn tê cả da đầu, liền ngay cả Tu La bang chiến sĩ cũng không thể ngoại lệ, đặc biệt là Tiểu Mai, trắng bệch cả mặt, thật chặt bắt lấy Sở Dương cánh tay.

Nương theo mà đến còn có một cỗ khí tức tanh hôi.

"Ngũ độc chi vật, không phải là Ngũ Độc Đồng Tử đại giá quang lâm?"

Sở Dương không có chút nào vẻ sợ hãi, bình thản nói ra.

"Hắc hắc, vậy mà biết lão tổ ta, tiểu bối, cũng coi như người có mấy phần kiến thức." Bén nhọn thanh âm chột trái chột phải, để cho người ta khó mà nắm chắc cụ thể ở phương hướng nào, "Người Tu La bang phát triển cấp tốc, làm việc khiêm tốn, đáng tiếc lại vẫn cứ giết ta đồ nhi, vậy liền tội đáng chết vạn lần, vừa vạn cho ăn tiểu bảo bối của ta nhóm."

Sở Dương ánh mắt lấp lóe, ngày đó tại Hưng Vân trang bên trong, A Phi giết chết bốn tên đồng tử liền là Ngũ Độc Đồng Tử đệ tử, hần yếu ót nói ra, "Nghe đồn người khi còn bé liền giết người như ngóc, khiến người trong võ lâm không không nghe tin đã sợ mất mật. Cùng cho tới bây giờ không ai thấy qua diện mục thật của người, bởi vì thấy qua người, đều đã bị người giết."

"Hắc hắc, đây chính là lão phu quang huy sự tích, người vậy mà biết, vì khen thưởng người, đợi chút nữa định không cho người chết mau mau!"

Tiếng địch ung dung, vốn nên là dễ nghe lần điệu, lại tại cái này trong rừng, giống như từ thần kêu gọi.

Đây là không chế độc vật chi pháp.

"Còn nghe đồn, người thiện dùng độc, nhưng lợi dụng hết thấy có thể lợi dụng đồ vật hạ độc giết người!" Sở Dương tiếp tục nói, "Tựa hồ người tướng mạo xấu xí, chưa từng lấy bộ mặt thật gặp người, cũng là một cái vĩnh viễn chưa trưởng thành người lùn, ta nói có đúng không?"

"Muốn chết!"

Trong rừng truyền đến Ngũ Độc Đồng Tử giận dữ thanh âm

"Người sở dĩ trở thành người lùn, tựa như là bởi vì mẫu thân người bị núi hoang heo chó gian, cho nên liền sinh ra người quái thai này. Cho nên người mười phần tự ti, phạm là bái kiến người thật mặt người, đều bị người giết. Người thu nhận đệ tử, cũng đều là người lùn chi thân, đúng không?"

Sở Dương cười khẩy nói.

"Người đáng chết! Ta muốn để người từng tận vạn độc phệ tâm nỗi khổ, để người từng tận thế gian độc nhất trùng phạt."

Ngũ Độc Đồng Tử triệt để bạo nộ rồi, hần thối tiếng địch cũng đột nhiên cao, bỏ qua tới ngũ độc chi vật đột nhiên tăng nhanh tốc độ, đã đi tới phụ cận.

"Người không tại Miêu Cương ở lại, càng muốn chạy tới Trung Nguyên, dù cho người không đến, ta sớm tối cũng muốn đi giết người, bây giờ ngược lại bớt việc." Đối dạng này không phân thiện ác, giết người như ngóc nhân vật, Sở Dương một chút hảo cảm cũng không có, hần lật bàn tay một cái, hơi nước ngưng tụ, thành một cái băng đao, cánh tay vừa nhấc, trong rừng liền truyền đến hét thảm một tiếng.

Hướng phía trước bỏ ngũ độc chi vật, đột nhiên dừng lại, thật nhanh trở về bỏ đi.

Bốc lên từng đầu mồ hôi lạnh Tu La bang đệ tử, thở ra một hơi thật dài, nếu không phải kỷ luật nghiêm cần, vừa rồi bọn hần liền không nhịn được xuất thủ.

"Ngũ Độc Đồng Tử, người hay là đi đường xưa!"

Sở Dương lăm lăm một tiếng, tại tâm linh của hần cái bóng phía dưới, ba mươi mét có hơn một cái cây về sau, Ngũ Độc Đồng Tử bùng bít lấy yết hầu ngã trên mặt đất, chung quanh rắn độc bọ cạp lập tức trở về, chui vào trong cơ thể của hần, điên cuồng cắn xé, không một chút thời gian, Ngũ Độc Đồng Tử cùng hần ngũ độc chi vật nhao nhao hóa thành nước mủ.

Đây cũng là trong nguyên tác cái chết của hần, bất quá cái kia là bị Lý Thám Hoa giết chết.

"Đi, tiếp tục lên đường!"

Sở Dương vung tay lên, đám người tiếp tục tiến lên, mới vừa đi ra rừng, liền thấy phía trước cản trở một đám người, trải tán ra đến, tạo thành nửa vây quanh chi thế.

Hiển nhiên, những người này cũng sợ Ngũ Độc Đồng Tử đặt tới độc vật.

"Ngũ Độc Đồng Tử quả nhiên bị người giết!"

Người cầm đầu chính là Thượng Quan Kim Hồng, thanh âm âm vang, tràn đầy thiết huyết sát phạt chi ý vị.

"Thượng Quan bang chủ!"

Sở Dương mỉm cười, chấp tay.

Đối vị này Kim Tiền Bang sáng lập người Thượng Quan Kim Hồng, hần nhưng là như sấm bên tai, có thể nói bên trong Tiểu Lý Phi Đao thứ nhất kiêu hùng.

Thượng Quan Kim Hồng long phượng vòng bị Bách Hiểu Sanh tại bình khí phổ bên trên bài danh thứ ba, nhưng một thân lại tự cho là là thiên hạ đệ nhất cao thủ, luôn luôn mắt cao hơn đầu, coi trời bằng vung, xưa nay không mua bất luận người nào sổ sách.

Tại trong nguyên tác, ban đầu ẩn vào giang hồ, chưa có nghe nói, lại tại trong vòng một đêm lấy kiêu hùng chi tư quét sạch võ lâm. Hần tin tưởng tiền có thể sai khiến quý thân, liền lấy tiền tài làm tiêu chí, thường đem tiền tài đặt ở người khác đỉnh đầu, tiền tài rơi xuống đất, đầu người cũng liền rơi xuống đất, đây chính là Kim Tiền Bang bang quy.

Thượng Quan Kim Hồng tuy là bang chủ, lại ở lại đơn giản chất phác, chỉ vì trong lòng đã mất nó muốn, duy quyền mà thôi.

Tài vật không thể động nó tâm, đẹp người không thể dễ ý chí, cùng Lý Thám Hoa nhưng tính xưng kiêu hùng anh hùng chi tuyệt thế kiêu hùng, như tiền tài chi chính phản hai mặt.

Võ công của hắc thiên hạ vô song, đã tâm bùng bùng, tại trong nguyên tác đánh chết binh khí phổ xếp hàng thứ nhất Thiên Cơ lão nhân, trở thành võ lâm đệ nhất nhân. Tại cùng Lý Thám Hoa quyết chiến lúc, vốn có thể đưa Lý Thám Hoa vào chỗ chết, lại không tin mình tránh không khỏi Tiểu Lý Phi Dao, cuối cùng chết đang phi dao phía dưới, cũng coi như chết không nhắm mắt.

Nhưng nó kiêu hùng chi tư, khiến người ấn tượng khá là sâu sắc.

Sở Dương đều ký ức vẫn còn mới mẻ.

"Tu La bang bang chủ, danh xưng Tu La Vương, tên thật Sở Dương, thế nhân lại không biết lai lịch của ngươi, truyền thừa của ngươi. Ai cũng không nghĩ ra trên giang hồ sẽ xuất hiện nhân vật như ngươi, trống rỗng xuất hiện, chỉ ngắn ngủi thời gian mười năm, liền để Tu La bang quét ngang thiên hạ, làm cho người kính nể!"

Thượng Quan Kim Hồng cũng chấp tay một cái, hắc nói rất chân thành tha thiết, cũng là thật bội phục Sở Dương, "Chỉ là ta không rõ, ngươi làm sao còn trẻ tuổi như vậy."

Hắc hiển nhiên đối Tu La bang cùng Sở Dương cẩn thận điều tra qua.

"Ta tu luyện chính là Trường Xuân Bất Lão công, vĩnh bảo thanh xuân!"

Sở Dương bịa chuyện đạo, lại làm cho Thượng Quan Kim Hồng cùng phía sau hắc mọi người không khỏi bạo động. Mười năm trước hắc sáng tạo Tu La bang, mười năm sau nhìn cũng không đến hai mươi tuổi, đây chính là rõ ràng chứng minh.

Lúc này có rất nhiều người hai mắt tỏa ánh sáng, nhìn chăm chăm Sở Dương giống như đang nhìn một khối thịt Đường Tăng.

"Trên đời thật có dạng kỳ công này?"

Thượng Quan Kim Hồng không quá tin tưởng.

"Hiếm thấy nhiều quái thôi! Thượng Quan bang chủ, nếu là không ngại, liền giới thiệu cho ta giới thiệu các vị võ lâm tiền bối, cũng cho ta được thêm kiến thức?"

Sở Dương lần nữa chấp tay.

Hắc sớm đã cảm ứng được, tại đối diện có rất nhiều cường giả, tiên thiên viên mãn cũng không dưới tại ba bốn vị, thả trên giang hồ, đều là cường giả tuyệt thế.

Đáng tiếc, hắc cũng không nhận ra.

"Tốt!" Thượng Quan Kim Hồng võ công giáo quyết, làm việc lại không dây dưa dài dòng, cũng coi như lỗi lạc, hắc chỉ vào bên người một vị đậm mực người trẻ tuổi đạo, "Đây là Kinh Vô Mệnh, kiếm pháp siêu tuyệt, không kém người những đệ tử kia."

"Kinh Vô Mệnh, là cái nhân tài không tệ!"

Sở Dương gật đầu thăm hỏi.

Kinh Vô Mệnh liền là Thượng Quan Kim Hồng cái bóng, đối Thượng Quan Kim Hồng tới nói, so nhi tử đều thân, đều đáng giá tín nhiệm. Liền là vị này, tại trong nguyên tác giết binh khí phổ bài danh thứ tư kiếm sát quách lỏng dương, cứ việc có Thượng Quan Kim Hồng ở một bên nhìn chăm chăm, phân tán lực chú ý, nhưng không có thể phủ nhận Kinh Vô Mệnh cường đại.

"Vị này là Kim Tiền Bang hộ pháp Chư Cát Cương!"

Thượng Quan Kim Hồng chỉ vào bên người lão giả giới thiệu.

"Nguyên lai là Gia Cát tiền bối, một đôi kim cương thiết quai chính là trên giang hồ chí cương chí dương đệ nhất binh khí, binh khí phổ bên trên bài danh thứ tám, kính đã lâu kính đã lâu."

Sở Dương tuy nói lấy khách khí, nhưng không có chấp tay, hiển nhiên đối vị này ấn tượng không tốt.

Chư Cát Cương ngoặt pháp chí cương chí dương, danh xưng Hoàn Hảo Thiên Quân, nhưng vì người lại âm hiểm xảo trá, để cho người ta khinh thường, tại ban đầu quỹ tích bên trong chết bởi Quách Tung Dương chi thủ.

"Tiểu oa nhi, ngươi nếu là thức thời, liền mau thần phục Thượng Quan bang chủ, miễn cho chết không có chỗ chôn!"

Chư Cát Cương hừ lạnh nói.

Sở Dương không để ý đến, thậm chí không tại nhiều liếc hần một cái, để Chư Cát Cương càng thêm tức giận.

Thượng Quan Kim Hồng tiếp tục nói: "Đây là hộ pháp Hường Tùng!"

Vị này Lưu Tinh Chùy tại binh khí phổ bên trên xếp hạng thứ mười chín, danh xưng mưa gió lưu tinh, tại ban đầu quỹ tích bên trong chết bởi Kinh Vô Mệnh chi thủ.

Sau đó còn có hộ pháp Cao Hành Không, hần Phán Quan Bút bài danh binh khí phổ thứ ba mươi bảy, chết bởi Quách Tung Dương sắt dưới thân kiếm. Còn có Yến Song Phi, thiện làm phi thương, binh khí phổ bên trên bài danh thứ bốn mươi sáu, tự ngạo phi thương chi thuật không thua Tiểu Lý Phi Dao, cuối cùng lại chết tại Lý Thám Hoa trong tay.

Đây đều là Kim Tiền Bang cường giả đỉnh cao, mười phần đáng sợ.

"Cái này một vị là Ngân kích ôn hậu Lữ Phụng Tiên!"

Thượng Quan Kim Hồng giới thiệu lúc, lộ ra một nét khó có thể phát hiện tốt sắc.

Sở Dương lại vì thế mà kinh ngạc.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Toa Chư Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 58: A Phi đến

Lữ Phụng Tiên, lấy tay bên trong ngân kích chiến vô bất thắng, xưng là Ngân kích ôn hậu, đứng hàng Bách Hiểu Sanh binh khí phổ thứ năm, chính là anh tài đương thời, làm người lại cực kỳ tự tôn tự ngạo, cao ngạo tự thưởng.

Binh khí phổ thứ năm bài danh, ở trong mắt người khác là lớn lao vinh quang, nhưng trong mắt hần lại là si nhục, liền tự hủy ngân kích, mở ra lối riêng, lấy tay làm vũ khí, luyện được ba cây sắt chỉ tuyệt kỹ.

Tự ngạo tự phụ, có thể thấy được lổm đổm.

Tại ban đầu quỹ tích bên trong, hần ứng Lý Thám Hoa nhờ, giả ý thua ở A Phi trong tay. Lại thụ Lý Thám Hoa nhờ vả đánh giết Lâm Tiên Nhi để A Phi giải thoát, đáng tiếc, lại bị Lâm Tiên Nhi dụ hoặc, đã thương Lý Thám Hoa tri kỷ Lâm Linh linh, khiến cho chết tại Lý Thám Hoa trong ngực. Sau lại bại vào Thượng Quan Kim Hồng chi thủ, đến tận đây không gượng dậy nổi, cam chịu.

Người này quá mức cao ngạo, không phục bất luận kẻ nào, có cổ tử chơi liêu, nhưng cũng chịu không được đại tóa gãy.

Sở Dương vừa chuyển động ý nghĩ, liền thu nạp con mắt nhìn đi qua, Lữ Phụng Tiên áo trắng như tuyết, không nhuộm bụi trần, mặc đơn giản, cũng rất lộng lẫy, hần có loại không cách nào hình dung ngạo khí, để cho người ta không tự chủ bị hấp dẫn tới.

Trạm tại mọi người ở giữa, giống như hạc giữa bầy gà.

Nhưng hần trên trán, lại mang theo vẻ âm đạm.

"Ôn Hậu Ngân Kích, binh khí phổ bên trên bài danh thứ năm, từ trước đến nay tự ngạo, không phục bất luận kẻ nào, như thế nào cam nguyện khuất tại người khác phía dưới?"

Sở Dương chấp tay, nghi hoặc hỏi.

Lữ Phụng Tiên lông mày nhảy lên, nhưng không có trả lời.

"Hai người chúng ta giao đấu, hần thua ta nửa bậc, liền đáp ứng vì ta thúc đẩy một năm!"

Thượng Quan Kim Hồng âm vang nói ra.

Sở Dương giật mình, đây cũng là hần nhiều loạn kịch bản bố trí, cũng trách không được Lữ Phụng Tiên khí sắc không tốt, thần sắc đòi phé, giống hần dạng này tự ngạo người bị người thúc đẩy, không có tự sát đã coi là tốt.

"Đây là Tây Môn Nhu!"

Thượng Quan Kim Hồng giới thiệu một vị khác bên hông quần lũy nhuyển tiền cao thủ.

"Bình khí phổ bên trên bài danh thứ bảy Tây Môn Nhu? Hẳn là cũng là bởi vì cùng ngươi đánh cược, mới tiến vào Kim Tiền Bang?"

Sở Dương yên lặng, gặp Thượng Quan Kim Hồng gật đầu, hẳn trong lòng có suy đoán, tất nhiên là cảm giác Tu La bang khó đối phó, lúc này mới bốn phía khiêu chiến cao thủ, lũy đánh cược hình thức đem những cường giả này để cho hắn sử dụng.

Lủy Lữ Phụng Tiên cùng Tây Môn Nhu tính cách cao ngạo, tự nhiên sẽ không cự tuyệt, một khi thua, cũng sẽ tuân thủ hứa hẹn.

"Hảo thủ đoạn!" Nghĩ thông suốt những này, Sở Dương tán thưởng một tiếng, hắn xoay chuyển ánh mắt, nhìn về phía một người quen cũ, "Tâm Mi đại sư, ngươi lại là bởi vì nguyên nhân gì xuất hiện nơi này?"

Ngày đó trong Hung Vân trang, Sở Dương chỉ thấy qua vị này Thiếu Lâm cao tăng, vừa rồi cũng một chút liền nhận ra được, lúc này mới điểm danh. Hắn nhìn rõ ràng, vừa rồi Thượng Quan Kim Hồng giới thiệu người, đều là đứng tại Kim Tiền Bang một phương cao thủ, Tâm Mi đại sư bọn người vẫn đứng ở một bên khác, phân biệt rõ ràng.

Không nói cũng hiểu, những cái kia là đến từ tông phái cường giả.

"A Di Đà Phật, ngăn ngừa chút thời gian không thấy, thí chủ càng có quyết đoán." Tâm Mi đại sư đi lên phía trước, chất vấn, "Giang hồ bản bình tĩnh không lay động, vì sao muốn nhắc lên giết chóc? Diệt trừ sơn phi ác bá thì cũng thôi đi, chúng ta làm bốc lên ngón tay cái tán ngợi một tiếng hiệp nghĩa, vì sao còn muốn hủy tông diệt phái?"

"Cần ta tiến lên, liền phải diệt tuyệt!"

Sở Dương không e dè, quả quyết nói ra.

Tâm Mi sắc mặt hoàn toàn thay đổi, chung quanh cường giả từng cái trợn mắt nhìn.

"Sở thí chủ, lạm sát kẻ vô tội, nhắc lên võ lâm hao kiếp, cùng thiên hạ là địch, ngươi đến tột cùng vì cái gì? Lủy ngươi chỉ tài trí hẳn là minh bạch, từ xưa đến nay, tà bất thắng chính, không cần nhắc lên giết chóc?" Tâm Mi đại sư tận tình khuyên nhủ, "Ngươi đối Tu La bang quản lý ngay ngắn rõ ràng, tiếp tục phát triển tiếp, có thể trở thành một cái khác ngàn năm tông phái, vì sao tự đoạn tiền đồ."

"Mục đích của ta, như thế nào các ngươi có khả năng minh bạch?" Sở Dương thản nhiên nói, "Đã ngươi mở miệng, ta ở chỗ này có thể cho ngươi cái hứa hẹn, chỉ cần đem bọn ngươi tất cả võ học dâng lên, ta có thể giữ lại các ngươi tông môn truyền thừa, nếu không?"

"Như thế nào?"

Tâm Mi đại sư trong lòng cuồng loạn.

"Cũng không có tồn tại hạ đi cần thiết!"

Sở Dương ngược lại hai tay chấp sau lưng, thản sắc đạm mạc.

"Ngươi đây là muốn cùng thiên hạ là địch!"

Tâm Mi đại sư nhin không được nổi giận.

"Thì tính sao?"

Sở Dương lãnh đạm nói.

Tâm Mi đại sư hít sâu một hơi, khó hiểu nói: "Ngươi chỉ võ công, không nói vô địch thiên hạ, cũng không kém là bao nhiêu, vì sao còn muốn thu thập thiên hạ võ học? Đối ngươi có tác dụng gì?"

"Cái này chính là các ngươi nông cạn." Sở Dương lộ ra một vòng trào phúng, "Võ học chi đạo, ở chỗ giao lưu, lấy thừa bù thiếu, mới có thể tầng tầng tiến, siêu việt trước đây. Mà các ngươi đâu? Tông phái ý kiến, môn hộ có khác, của mình mình quý, bảo thủ không chịu thay đổi, cuối cùng võ học tàn lụi, cảnh giới không tiến!"

"Các ngươi lại có biết, tiên thiên phía trên chính là tông sư chỉ cảnh, tông sư phía trên, vì đại tông sư, các ngươi có đạt tới tông sư tu vi sao? Chớ nói chi là đại tông sư rồi?" Sở Dương khinh thường nói, "Ta thu thập thiên hạ võ học, dung hội quán thông, một lần nữa biên soạn, sau đó phổ cập thiên hạ, khai sáng một cái võ đạo thịnh thế, lấy ức vạn dân chúng chỉ trí tuệ, mở võ học tiến lên chỉ đạo đường, tìm kiếm tiên hiền phá toái hư không chi huyền bí."

Oanh...!

Thoại âm rơi xuống, giống như đất bằng thẳng lồi, chấn động đến màng nhĩ mọi người đau nhức, giật mình không thôi, nhao nhao nhìn về phía Sở Dương, mang theo không hiểu, mang theo nghi hoặc, còn có tiếp tục tìm kiếm hương vị.

Võ đạo thịnh thế, phổ cập thiên hạ, mở con đường phía trước, phá toái hư không, để đám người nghe đều rung động, nhưng mà những cái kia thể hệ

trước cường giả lại nhao nhao bĩu môi, xem thường.

Có một số việc, nói đơn giản, làm so với lên trời còn khó hơn, dù cho biết rất rõ ràng có loại khả năng này, lại có mấy cái có thể buông xuống thành kiến?

Liên là võ lâm minh chủ Thiếu Lâm, đều sẽ đầu tiên không đáp ứng.

Ta nhìn ngươi có thể, nhưng muốn xem ta bí tịch, lại không được.

Cái này không thể nói là tự tư, chỉ có thể nói là bản tính.

"Hảo phách lực, đại trượng phu cũng đến thế mà thôi!" Thượng Quan Kim Hồng nghe hai mắt lóe sáng, thần sắc đại chấn, "Tiên thiên phía trên, thật có tông sư, đại tông sư?"

"Ta sao lại cần lừa ngươi?"

Sở Dương thần sắc từ nặc.

"Tốt, rất tốt, phi thường tốt! Ta trước kia tự nhận tu vi đạt tới tuyệt đỉnh, liên là xếp hàng thứ nhất Thiên Cơ lão nhân, ta đều có tự tin có thể đủ thắng quá, võ học đã không đường, liên nghĩ mưu đồ quyền lợi, chấp thiên hạ quyền lực chuỗi." Thượng Quan Kim Hồng thoải mái nói ra dã tâm của mình, "Hiện đang nghe ngươi lời nói, mục tiêu của ta đã cải biến, liên là như ngươi lời nói, thu thập thiên hạ võ học, dung hội quán thông, đánh vỡ giam cầm, phá vỡ mà vào tông sư chỉ cảnh."

Tâm Mi đại sư nghe được về sau, vừa rồi rung động hóa thành cười khổ.

Một cái Tu La bang liên cực kỳ khó chọc, hiện tại ngược lại tốt, ngắm bắn Tu La bang Kim Tiền Bang ngược lại phải ngã qua một kích, thật sự là đã rét vì tuyết lại lạnh vì sương.

"Ngươi muốn hợp tác với ta?"

Sở Dương cười, cười rất quái dị.

"Không!" Thượng Quan Kim Hồng quả quyết lắc đầu, không chần chờ chút nào, "Ta Thượng Quan Kim Hồng, từ không đánh phải người khác phía dưới, hoặc là không làm, muốn làm liên phải ta là tối cao. Ta cho ngươi một cơ hội, thần phục ta, đi theo bước chân của ta, quét ngang thiên hạ, trấn áp tông phái, thu thập võ học, khai sáng thuộc về ta thịnh thế."

"Nói ngươi là cuồng vọng tốt đâu, hay là vô tri tốt đâu?"

Sở Dương lắc đầu bật cười.

"Vậy phải xem xem ai thủ đoạn cao hơn!"

Thượng Quan Kim Hồng tự tin vô cùng.

Lại tại lúc này, đám người nhao nhao quay đầu nhìn về phía một bên, sau đó lộ ra kinh hãi chi sắc.

Suru suru...!

Một nhóm hơn mười người giẫm lên ngọn cây, gào thét mà đến, giống như trống rỗng ngự phong, trong gió chi thần, từ trên trời giáng xuống, rơi vào Sở Dương bọn người trước người.

"Bái kiến bang chủ!"

A Phi bọn người lập tức một chân quỳ xuống, trăm miệng một lời.

Ở bên ngoài, hần từ trước đến nay để giúp chủ xưng hô Sở Dương.

"Đứng lên đi!" Sở Dương nhìn một chút A Phi sau lưng chín người, cũng đã là Tu La Vương Vệ, khua tay nói, "Không tề, rất không tề, không có khiến ta thất vọng!"

"Vâng, bang chủ!"

A Phi bọn người nhao nhao đứng lên, bọn hần nhìn về phía Sở Dương ánh mắt đều mang lửa nóng sùng bái.

Bọn hần mười người vừa đến, lại đem Thượng Quan Kim Hồng bọn người dọa sợ.

"Sát khí thật là đáng sợ!"

Dù là Thượng Quan Kim Hồng cảm nhận được chín cái Tu La Vương Vệ khi tức trên thân, cũng đã biến sắc.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Toa Chư Thiên* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 59: Kết quả cuối cùng

Tà dương treo đỉnh núi, gió núi đưa muộn mát.

"Thượng Quan bang chủ, đã nguoi không chịu hạ mình, vậy chỉ có sinh tử tương hướng." Bên trong thanh âm của Sở Dương tràn đầy lãnh ý, "Là quân ầu, hay là đơn đầu? Mặc cho nguoi lựa chọn!"

Thượng Quan Kim Hồng con nguoi co rút lại, hấn từ trên thân Sở Dương thấy được lạnh nhạt tuyệt đối tự tin, không đem bọn hấn để ở trong mắt xem thường. "Chúng ta thân là người trong võ lâm, tự nhiên không thể cùng thôn phu cùng nhau tiến lên, vậy liền dùng võ luận anh hùng, lấy máu chứng thắng bại."

"Tốt!" Sở Dương lúc này đồng ý, quát, "Sở Cửu, nguoi đi trước đi!"

"Vâng, bang chủ!"

Chín cái Tu La Vương Vệ, bị Sở Dương ban cho họ vì sở, từ một đến chín mà mệnh danh.

Sở Cửu, cũng chính là cuối cùng một vị, sau khi trả lời hấn, liền hướng phía trước đi đến, không chút nào e sợ. Hấn mặc hắc y bó sát người, gọn gàng, thân sắc bình tĩnh như khối sắt thép, trong đôi mắt tràn ngập coi nhẹ sinh tử lạnh lùng, trong tay nắm một thanh kiếm sắc.

Hấn thẳng tắp nhìn chằm chằm Thượng Quan Kim Hồng, trong mắt bỗng nhiên toát ra thâm liệt huyết tinh chi sắc, liếm môi một cái, ngoắc ngón tay.

Thượng Quan Kim Hồng con nguoi liền là co rút lại.

"Làm càn, lại muốn khiêu chiến Thượng Quan bang chủ, không biết tự lượng sức mình, ta đến chiêu cố nguoi!" Kim Tiên Bang một vị tên là Đường Độc hộ pháp phi thân nhảy ra ngoài, đứng ở Sở Cửu đối diện, cười lạnh nói, "Tiểu oa nhi, tóc máu còn không có còi đi, liền biết tranh đấu hung ác, cha mẹ nguoi biết không?"

Sở Dương bĩu môi, hấn biết đây là Đường Độc sách lược, nghĩ tan rã Sở Cửu đầu chí, đáng tiếc hấn dùng sai đối tượng, trong lòng hơi động, hấn đột nhiên quát, "Sở Cửu, ngoại trừ Thượng Quan Kim Hồng, không giết mười nguoi, không thể về đơn vị!"

"Rõ!"

Sở Cửu quay nguoi, từ Sở Dương khom nguoi thi lễ một cái.

Lúc này, Đường Độc trong mắt đột nhiên bạo phát một đoàn tinh mang, thả nguoi mà lên, một chưởng vỗ hướng về phía Sở Cửu cái ót. Hấn thực lực phi phàm, tại khoảng cách gần như vậy dưới, liền ngay cả Kinh Vô Mệnh cũng không dám đưa lưng về phía hấn.

Tự tin một chưởng có thể đem đối phương chụp chết, không đợi bàn tay rơi xuống, hấn thân thể liền cứng đờ, lộ ra vẻ không thể tin được.

"Không có khả năng!"

Chật vật phun ra ba chữ liền từ không trung rơi xuống, ngã xuống đất mà chết.

Sở Cửu cũng thuận thể đem mũi kiếm từ đối phương trái tim bên trong rút ra, lắc lắc máu tươi, nhìn về phía đối diện, thân nhiên nói: "Kế tiếp!"

Thượng Quan Kim Hồng bọn nguoi không không giật nảy cả mình, hải nhiên thất sắc.

Đường Độc là người thế nào, chính là Kim Tiên Bang hộ pháp, liền là Kinh Vô Mệnh muốn giết hấn đều mười phần khó khăn, nhưng đối phương hay là đưa lưng về phía, một kiếm diệt sát.

Một kiếm kia nhanh chóng, vượt quá tưởng tượng.

"Hấn kiếm pháp quá nhanh, vẫn là ta tới đi!"

Yến Song Phi chờ lệnh.

Thượng Quan Kim Hồng trầm mặc một lát, nhẹ gạt đầu.

Yến Song Phi dừng ở Sở Cửu năm mét có hơn, áo khoác hất lên, lộ ra bên hông hai hàng đoản thương, đối với mình phi thương chỉ thuật, hấn từ trước đến nay tự tin, tự nhận không thua Lý Thám Hoa phi đao.

Bá...!

Hấn rút ra hai thanh phi thương, đang muốn phát ra ngoài, lại đột nhiên phát hiện không có Sở Cửu thân ảnh, chính muốn tìm, cũng cảm giác được cổ họng đau xót, cả thân thể liền đã mất đi tri giác.

Hấn há to miệng, liền co quắp xuống dưới.

Sở Cửu từ hấn giữa yết hầu rút ra trường kiếm, xoay người, đi về, đồng thời thân nhiên nói: "Kế tiếp!"

Kim Tiền Bang bang chúng, từng cái miệng lưỡi phát khô, sắc mặt khó coi.

Yến Song Phi cũng không phải vô danh tiểu tốt, mà là binh khí phổ bên trên bài danh thứ bốn mươi sáu cường giả, thậm chí ngay cả phi thương đều không có phát ra ngoài, liền bị một kiếm đâm trúng cổ họng mà chết.

Gió lạnh yếu ớt, thổi vào cốt tủy.

Dù là Thượng Quan Kim Hồng đều cảm giác được lạnh ý.

"Người thấy rõ sao?"

Thượng Quan Kim Hồng thấp hỏi.

"Thấy rõ, nhưng...!"

Kinh Vô Mệnh trước nay chưa có chần chờ, nếu là cùng Yến Song Phi đối, hấn không có nắm chắc đón lấy một kiếm kia, thật không có nắm chắc.

Thượng Quan Kim Hồng khoe miệng co giật một cái, lại liếc nhìn một chút A Phi chờ chín người, trái tim bất tranh khí hung hăng nhảy một cái, hít sâu một hơi, đè xuống trong lòng bất an, "Tây Môn Nhu, người đi thử một lần đi!"

"Tốt!"

Tây Môn Nhu nhũ nhũ mảy, mọi người ở đây, không có ai thích hợp hơn hấn, bởi vì binh khí của hấn là trường tiên. Roi dài mà mềm, chẳng những có thể đánh xa, cũng có thể hạn chế tốc độ.

Bá...!

Hấn sớm đem bên hông roi quất đi ra, cũng không nói chuyện, lăng không hất lên, giống như linh hoạt rắn, hướng phía Sở Cửu quần quanh mà tới.

Sở Cửu y nguyên thân sắc bất động, lại nâng lên cánh tay trái, lăng không đánh đánh một quyền. Lúc này hàn lưu mãnh liệt, kết băng sương, nhiệt độ trong nháy mắt giảm xuống mấy chục độ, để Tây Môn Nhu sắc mặt đại biến, nghiêng người tránh khỏi, lại bị vẫn bị hàn khí tập thân, liền là run một cái.

Trong chốc lát biến hóa, liền đã tuyệt đỉnh sinh tử.

Sở Cửu thi triển ra Phong Thần Thối, hóa thành phong trung chi thần, trong chốc lát liền xuyên qua trường tiên, đến Tây Môn Nhu trước người, mũi kiếm lóe lên, đã đến cổ họng trước.

"Không được!"

Tây Môn Nhu hoảng sợ, nhưng mà đã không tránh kịp, bị một kiếm đâm xuyên yết hầu.

"Kế tiếp!"

Sở Cửu rút ra trường kiếm, chậm rãi đi trở về, đồng dạng thanh âm vang lên lần nữa. Tựa hồ, hấn giết không phải đương kim cường giả tuyệt đỉnh, mà là gà con non, không thể gây nên hấn chút nào hưng phấn.

Ừng ực...!

Kim Tiền Bang cường giả, đồng thời cổ họng run run, nuốt nuốt nước miếng một cái.

Đây chính là Tây Môn Nhu a, binh khí phổ bên trên bài danh thứ bảy cường giả, có thần tiên danh hiệu Tây Môn Nhu, liền chết như vậy?

Một kiếm bị giết?

Không đúng, còn có một quyền!

Có thể phát ra đóng băng sương lạnh một quyền!

Bọn hấn đều sợ hãi.

Vô luận là cao ngạo Ngân kích ôn hậu Lữ Phụng Tiên, hay là Thiếu Lâm Tâm Mi đại sư, cũng hoặc là những tông phái khác trường lão cường giả, còn có Kinh Vô Mệnh, thậm chí Thượng Quan Kim Hồng, đều kinh hãi không thôi.

Kim Tiền Bang đám người, sĩ khí lập tức rơi xuống đến đáy cốc.

"Thượng Quan bang chủ, Tiểu Cửu thực lực như thế nào?"

Sở Dương bỗng nhiên đi ra, cười hỏi.

"Rất mạnh, mạnh phi thường, cho dù là ta, cũng không có nắm chắc chiến thắng hấn!"

Thượng Quan Kim Hồng đang hoảng nói ra.

Thanh âm rơi xuống, càng làm cho đám người Kim Tiền bang kinh hãi.

"Hấn chỉ là Tiểu Cửu, phía trước còn có Tiểu Bát, Tiểu Thất, thẳng đến Tiểu Nhất, các người ngăn cản như thế nào?" Sở Dương quát, "Thượng Quan bang chủ, cái gọi là kẻ thức thời mới là tuấn kiệt, chỉ cần người thân phục, ta có thể cho người một vị trí trường lão, phụ trợ ta khai sáng võ đạo thịnh thế, tất nhiên danh truyền thiên thu, như thế nào?"

Thượng Quan Kim Hồng tâm động, nhưng cũng chính là một sát na, liền bị hấn bóp tắt ý nghĩ này, hấn đột nhiên ngửa mặt lên trời cười to, "Ta có thể ăn cầu thả, có thể ở nhà cò, có thể mặc áo lậu, có thể không có nữ nhân, liền là không thể khuất tại người khác phía dưới!"

"Sở bang chủ, thực lực của các người mặc dù vượt qua suy đoán của ta, nhưng bây giờ luận thắng bại còn hơi sớm!" Thượng Quan Kim Hồng giơ tay lên cánh tay, đột nhiên quát, "Giết cho ta!"

Suru suru suru...!

Lúc này một mảnh mưa tên từ Thượng Quan Kim Hồng bọn người sau lưng bay tới, rơi về phía Sở Dương bọn người, một mảnh đen kịt, đem Sở Dương bọn người toàn bộ bao trùm ở.

"Cái này liền là át chủ bài của người sao?"

Sở Dương nhát cười một tiếng, dưới chân một bước đi thông thả, đằng không mà lên, triển khai hai tay, tay trái gió, tay phải mây, Phong Vân hội tụ, Ma Kha Vô Lượng, lực lượng mãnh liệt, giống như sóng lớn ngập trời, tạo thành lập kín khí tường.

Hai tay một khép, Thái Cực Viên Chuyển, đem tất cả mũi tên toàn bộ cho khép tại trong ngực. Hai tay đẩy, mưa tên lúc này bay ngược mà quay về.

Một màn này, để Thượng Quan Kim Hồng, Tâm Mi đại sư bọn người đều nghẹn họng nhìn trần trời.

"Đã như vậy, vậy liền giết cho ta!"

Sở Dương vung tay lên, phát ra tàn khốc mệnh lệnh, đồng thời cũng rơi vào trên mặt đất.

Suru suru suru...!

Tu La Vương Vệ cùng A Phi giết tới trước tiên, sau đó liền là Sở Càn, Sở Khôn, Sở Nam suất lĩnh chiến đường đệ tử, từ Sở Dương hai bên cùng nhau tiến lên.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Toa Chư Thiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 60: Ngự kiếm phi tiên

Kiểm khí tung hoành, máu tươi bay múa, tại yên tĩnh rừng cây biên giới, tại tà dương treo ở chân trời, diễn ra thảm liệt một màn.

Chín cái Tu La Vương Vệ dưới sự chỉ huy của A Phi, giống như sói lạc bầy dê, một kiếm liền chém giết một mảng lớn, căn bản không ai cản nổi mũi nhọn của bọn hấn.

Chém giết bên trong, liền ngay cả Tâm Mĩ đại sư bọn người không có may mắn thoát khỏi.

Ngân kích ôn hậu bị hai đạo kiếm khí giao sát.

Chỉ có bốn người đứng lẳng lẳng, một là Sở Dương và Tiểu Mai, hai là Thượng Quan Kim Hồng và Kinh Vô Mệnh.

"Ta không nghĩ tới ngươi có thể nuôi dưỡng được đệ tử mạnh như vậy, coi là thật phải sợ lại đáng sợ!" Nhìn xem bang chúng bị giết, thậm chí nhi tử từ vong, Thượng Quan Kim Hồng thần sắc vẫn không có một tia chấn động, mà là nhìn chăm chăm Sở Dương, nắm chặt song quyền, "Bất quá, ta còn có cơ hội duy nhất."

Hắn vốn cho rằng nắm chắc thắng lợi trong tay, còn có tuyệt đối nhân số, nào biết Tu La Vương Vệ quá mức cường đại, càng đánh giá thấp hơn Sở Dương thực lực, bây giờ thủ hạ của hắn, bị nghiêng về một bên đồ sát.

"Là giết ta, sau đó lật bàn sao?"

Sở Dương không chút nào khản trương.

"Liền là giết ngươi!"

Nói, Thượng Quan Kim Hồng hướng phía Sở Dương đi tới, lạc hậu một bước, chính là đi sát đằng sau Kinh Vô Mệnh. Chung quanh Tu La bang đệ tử giống như không nhìn thấy, căn bản không có ngăn cản.

"Thượng Quan Kim Hồng, ngươi là một kiêu hùng, đáng tiếc a, ngươi không phải một gian hùng, nếu không..." Nếu không cũng sẽ không tại trong nguyên tắc chết bởi Tiểu Lý Phi Dao phía dưới, nếu là bất tử, nhất định có thể quét ngang thiên hạ, bây giờ phương thế giới này lại đụng phải hắn, liền đã chú định Thượng Quan Kim Hồng bị kích. Chuyển suy nghĩ, Sở Dương bàn tay lớn vỗ một cái, mây mù phun trào, tụ mà thành nước, ngưng mà thành băng, trong lòng bàn tay xuất hiện một thanh óng ánh sáng long lanh băng đao, một mực đi tới Thượng Quan Kim Hồng bước chân dừng lại, ngừng lại, hắn hai mắt nhìn chăm chăm về phía băng đao.

"Tiểu Lý Phi Dao!"

Thượng Quan Kim Hồng gần từng chữ, nói cực kỳ khẳng định.

"Thời gian một nén nhang, ta liền nắm giữ." Sở Dương đạo, "Ngươi như tiếp ta một đao mà bất tử, ta liền thả ngươi một lần!"

Thoại âm rơi xuống, trong lòng bàn tay băng đao đã biến mất không thấy gì nữa.

Cùng một thời gian, Kinh Vô Mệnh liền ngăn tại Thượng Quan Kim Hồng trước người, tay trái tay phải đồng thời xuất hiện một thanh đoản kiếm, nhưng không đợi vùng vẫy, liền đứng im bất động.

Phía sau hắn Thượng Quan Kim Hồng lấy ra long phượng vòng, trên thân bốc lên uy thế cường đại, nhưng tiếp theo một cái chớp mắt ở giữa, cổ khí thế này liền tan thành mây khói, hắn cũng đứng im bất động.

Sở Dương không tiếp tục nhìn một chút, quay người mà đi.

Tiểu Lý Phi Dao, một đao song sát.

Dù là Kinh Vô Mệnh sớm lấy tự thân chi mệnh đi ngăn cản, y nguyên không cái biến được kết cục.

Lấy Sở Dương tu vi hiện tại, đối phó Thượng Quan Kim Hồng thuần túy là khi dễ người, huống chi còn thi triển ra Tiểu Lý Phi Dao, lóe lên ở giữa, xuyên thủng hai người cổ họng.

"Hậu táng bọn hắn!"

Sở Dương thanh âm xa xa truyền ra ngoài.

Cùng ngày ban đêm, Sở Dương ngồi tại trong hành lang, ra lệnh.

"Cho ta tiếp nhận Kim Tiền Bang, không thể náo ra nhiều loạn lớn, về sau liền nhanh chóng khuếch trương, nhưng không thể quấy nhiễu bách tính, không thể kinh động thế lực quan phủ." Sở Dương nói ra, "Gặp được tông phái, nếu là thần phục cũng giao ra điển tịch thì cũng thôi đi, nếu như không giao, liền diệt cho ta."

"Vâng, bang chủ!"

Sở Càn và Sở Khôn tuân mệnh mà đi.

"A Phi, ngươi mang theo Tu La Vương Vệ, tiến đến mấy đại tông phái!"

Sở Dương lần nữa phát ra mệnh lệnh.

"Rồ!"

A Phi lộ ra một vòng vè hưng phấn.

Chờ tất cả mọi người rời đi về sau, Tiểu Mai đi tới Sở Dương sau lưng, cho hắn nhào nặn bả vai, nói khẽ: "Đề Tu La Vương Vê đi, là muốn diệt bọn hắn a?"

Sở Dương gạt đầu, "Bọn hắn thế tất sẽ không thỏa hiệp, vậy chỉ có để bọn hắn mai táng tại bọn hắn đi qua trong huy hoàng."

"Hòa thượng, đạo sĩ, nội tình thâm hậu, chưa chắc không có tông sư cường giả."

Tiểu Mai hơi lo lắng nói.

"Không sao, dù cho có tông sư, cũng chỉ là sơ bộ đạt tới mà thôi, không có mờ khiếu huyết chi pháp, bất quá là cái thùng rỗng thôi. A Phi bọn hắn tu luyện có hợp kích chi pháp, có thể đối phó, ta cũng sẽ cho người thông tri Quách Tung Dương, để hắn tiến đến chiếu khán, dạng này liền ổn thỏa!"

Sở Dương sớm liền tính toán đến.

Hôm nay giết quá nhiều người, chẳng những đem Kim Tiền Bang đình tiêm thể lực một mẻ hốt gọn, cũng đem đến đây tông phái cường giả toàn bộ giết chết, tin tức một khi truyền ra, chắc chắn gây nên thiên hạ chấn động.

Cùng nó đến lúc đó bị vây công, không như bây giờ chủ động xuất kích.

Trong lúc nhất thời, trong giang hồ gió tanh mưa máu, cường giả tàn lụi như mưa.

Trên triều đình lại như cũ như trước kia, cho dù là từng cái thành nội, ban ngày bình yên vô sự, ban đêm lại lặng yên không tiếng động mai táng từng cái sinh mệnh.

Sở Dương sớm đã về tới Tu La phủ, tọa trấn nơi đây, quan sát bát phương, cùng lúc đó, từng quyền từng quyền điển tịch bị vận chuyển mà đến, một quyển sách trân quý đạo điển xuất hiện trong phủ.

Thiên Cơ lão nhân đã sớm triệu hoán đến một nhóm giang hồ lão tiền bối, cùng một chỗ chỉnh lý, cùng một chỗ phân loại, cùng một chỗ quy nạp, đặc biệt là cơ sở võ học, bị chỉnh lý thành sách, từng đám đưa đến Sở Dương trước mặt.

Hấp thu trí tuệ của các bậc tiền bối trăm ngàn năm qua, cũng khoáng đạt suy nghĩ giới, đặc biệt là một chút kỳ tư diệu tưởng, có thể loại suy.

Tu vi không có tăng lên, nhưng Sở Dương nội tình lại phi tốc dày đặc lấy.

Mỗi giờ mỗi khắc, hắn đều tại tích lũy.

Ban ngày lĩnh hội, ban đêm tu luyện.

Theo từng cây đại dược bị vận trả lại, Sở Dương tốc độ tu luyện cũng nhanh hơn không ít.

"Phốc...!"

Một cái khiếu huyết lại bị thành công mở ra.

"Ba tháng, ròng rã ba tháng, dưới sự phụ trợ của các loại đại dược, mới mở hai cái khiếu huyết, một cái chân khí bổ sung trọn vẹn, một cái mới vừa vận mở."

Sở Dương từ trên giường xuống tới, lộ ra sầu khổ.

Hắn phát hiện một vấn đề, theo tu vi tăng lên, tu luyện càng thêm khó khăn, tựa hồ thiên địa này tại hạn chế hắn tăng lên. Mỗi một tia tăng trưởng, đều sẽ hao phí gấp mười lần, gấp trăm lần cố gắng.

"Cũng may ta tích lũy tại tấn mãnh tăng trưởng."

Dạng này tính là một cái an ủi.

Đẩy cửa phòng ra, đi tới trong viện, nhìn trời nhai trắng sáng, tư tưởng phát ra, Sở Dương ngờ ngác xuất thần.

"Công tử, nghĩ gì thế?"

Tiểu Mai bị đánh thức, xuất ra một kiện quần áo cho Sở Dương phủ thêm.

"Ta đang nghĩ, lúc nào có thể sáng chế một bộ điển tịch xưa nay chưa từng có."

Sở Dương lấy lại tinh thần, ôm eo Tiểu Mai ngồi ở trên ghế mây.

"Công tử có được trí tuệ xưa nay chưa từng có, nhất định có thể sáng tạo ra một bộ võ điển khoáng cổ tuyệt kim, sánh vai sao trời quang huy."

Tiểu Mai hai mắt lóe sáng nói.

"Sao trời sao?"

Sở Dương lẩm bẩm một tiếng, lại hai mắt tỏa sáng, phản tay vỗ một cái, đem treo trong phòng Vô Song kiếm cho nhiếp đi qua. Giờ kiếm trước người, cẩn thận suy nghĩ, tinh tế cân nhắc.

Hắn nghĩ tới ngự kiếm phi hành, vừa mới có linh cảm.

Tiểu Mai ngồi tại Sở Dương trên đùi, không có nhúc nhích, chỉ là ánh mắt ái mộ nhìn xem tình lang, chỉ mong thời gian vĩnh viễn ngừng tại thời khắc này.

"Phi Tiên kiếm pháp, xem như gà mờ ngự kiếm chi thuật, Kiếm Tham lấy cảnh giới Tiên Thiên liền có thể ngăn ngại phi hành một khoảng cách, bây giờ ta đã đạt tông sư chi cảnh, hẳn là có thể!"

Bộ kiếm pháp này hắn buông xuống rất lâu, không chút linh hội, bây giờ có ý nghĩ, liên quan tới Phi Tiên kiếm pháp nội dung lập tức xuất hiện trong đầu.

"Lấy khí ngự kiếm sao?"

Sở Dương nhún mày, vỗ vỗ Tiểu Mai, để nàng trước đứng ở một bên, liền chân khí hóa tia, rót vào Vô Song kiếm bên trong, để Vô Song kiếm trống rỗng lơ lửng.

Thân hình nhảy lên, roi xuống trên thân kiếm, lúc này thân thể trầm xuống, kém chút ngã quy, vội vàng không chế lại, miễn cưỡng đứng vững.

"Đi vậy!"

Sở Dương lúc này hưng phấn, chú ý cẩn thận không chế Vô Song kiếm, xiêu xiêu vẹo vẹo phi hành về phía trước, chuyển hai vòng, hơi thuận thực, liền không thể không ngừng lại.

"Phi Tiên kiếm pháp quả nhiên đi đến thông, chỉ là tiêu hao chân khí quá nhiều, lấy tu vi của ta, chỉ sợ cũng bay không ra cách xa mấy chục dặm liền sẽ bị hao hết chân khí."

Sở Dương thở dài một tiếng, có chút bất mãn, bất quá có thể ngăn ngại bay lượn bầu trời, cũng coi như tròn mơ ước lúc còn nhỏ.

"Nhớ kỹ Phong Vân thế giới hậu kỳ, lúc Đế Thích Thiên đồ long, Nhiếp Phong bọn hắn đều có thể ngự kiếm hành không, dựa theo suy đoán, khi đó thực lực của bọn hắn hẳn là đạt đến tình trạng đại tông sư. Dù sao Đế Thích Thiên đã vượt ra phạm tục, tiến vào thần mà mình chi cảnh giới, nếu là Nhiếp Phong bọn hắn đạt không đến đại tông sư, căn bản không có khả năng mời mời bọn họ tiến đến đồ long! Lấy đại tông sư chi cảnh, bọn hắn cũng chỉ là ngẫu nhiên ngự kiếm hành không thôi, cũng hẳn là tiêu hao chân khí quá mức kịch liệt."

"Phong Vân thế giới, quả nhiên có không tầm thường chỗ."

Sở Dương trong lòng suy nghĩ, thế giới kia, hẳn tất nhiên sẽ còn trở về, ở nơi đó, hẳn lưu lại rất nhiều tiếc nuối, cũng có rất nhiều tài phú không có khai quật.

"Nếu là...!"

Hơi suy nghĩ, hắn nghĩ tới Tiểu Lý Phi Dao, "Nếu là cả hai kết hợp?"

Sở Dương âm âm tâm động.

Ngẩng đầu nhìn, trăng khuyết đã tây di, hàn lộ dần dần nặng, đã thu tâm tư, đi hướng Tiểu Mai bên người.

"Công tử, người thật sự là tiên nhân hạ phàm sao?"

Tiểu Mai nháy mắt to, ái mộ bên trong mang theo sùng kính.

"Người cứ nói đi?"

Sở Dương cười nói.

"Công tử khẳng định là tiên nhân hạ phàm, không phải sao có thể phi hành đâu?"

Tiểu Mai đương nhiên nói.

"Nếu như ta là tiên, vậy liền để người ném thử mùi vị phiêu diêu dục tiên!"

Sở Dương điều cười một tiếng, một tay lấy Tiểu Mai bế lên, nhanh chóng trở lại trong phòng, đặt ở trên giường.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Toa Chư Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 61: Thần tiên quyến rũ

Giang sơn như vẽ, nhất thời nhiều ít hào kiệt, long xà khởi lục vân, xưng hùng giang hồ.

Nhưng mà thiên hạ hiện nay, vô luận người là rồng hay là trùng, dưới Tu La bang, đều phải cúi đầu xưng thần.

Một ngày này, Sở Dương chính đang yên lặng cân nhắc, cẩn thận suy nghĩ, lại nghe được nơi xa truyền đến tiếng hò hét, trong lòng hơi động, tâm linh cái bóng chiếu rọi bát phương.

Chỉ thấy trước cửa phủ xuất hiện một trường giương lớn, phía trên có một tòa núi thịt, trừ cái đó ra, trên giường còn có mấy cái tô son điểm phấn xinh đẹp nam tử, mấy cái bốn năm trăm cân bên trong đại mập mập giờ lên, lại có mấy cái gái mập người đang cùng cửa phủ thủ vệ giao thủ.

"Du Long Sinh, vậy mà?"

Tại cái kia trên giường, Sở Dương thấy được đã từng phong lưu phóng khoáng Du Long Sinh, không khỏi cảm khái, "Cải biến quá nhiều, vẫn là không có cải biến vận mệnh của người sao, bị Đại Hoan Hi Nữ Bồ Tát cho bắt, làm tiểu bạch kiểm."

Khi thấy cái kia một đồng nhục thân lúc, Sở Dương liền hiểu được, tất nhiên là Ma giáo Đại Hoan Hi Nữ Bồ Tát, vị này tại trong nguyên tác bị Lý Thám Hoa bắn một đao đều không có giết chết hạng người.

Người nói muốn chỉ là béo thì cũng thôi đi, cũng sẽ không làm cho người ta chán ghét, nhưng người đây là béo sao? Chỉ ít hơn ngàn cân đồng, thuần túy liền là một đồng núi thịt, để cho người ta nhìn có loại cảm giác muốn nôn mửa.

Cái này thì cũng thôi đi, còn muốn tìm tiểu bạch kiểm, bọn hắn thật có thể hầu hạ người sao?

"Ta giết Ngũ Độc Đồng Tử, đây là tới tới báo thù!"

Sở Dương phun ra một ngụm trọc khí, đè xuống trong lòng ác khí, hắn biết Ngũ Độc Đồng Tử là Đại Hoan Hi Nữ Bồ Tát con nuôi, căn bản cũng sẽ không để ý.

"Đi!"

Tay áo hất lên, Vô Song kiếm đằng không mà lên, giống như giao long, vạch phá bầu trời, hiện lên một dải lụa giống như bạch quang, giáng lâm đến trước cửa phủ, trực tiếp quán xuyên Đại Hoan Hi Nữ Bồ Tát đầu lâu, theo trường kiếm trở về, tiến nhập trong vô kiếm.

"Lấy Tiểu Lý Phi Dao chi pháp, kết hợp Phi Tiên kiếm pháp, lại lấy tâm thần làm dẫn, trong vòng trăm thước, ngự kiếm tung hoành."

Đây chính là ngày đó ban đêm linh quang lóe lên về sau, chẳng những có thể ngăn ngừa ngự kiếm phi hành, còn sơ bộ nắm giữ càng thêm linh hoạt ngự kiếm giết địch chi pháp.

Trước cửa phủ, Du Long Sinh nhìn thấy một thanh kiếm hoành không mà đến, trong chốc lát liền đâm vào Đại Hoan Hi Nữ Bồ Tát đỉnh đầu, lên tiếng đều không có thốt một tiếng, vị này bên trong Tiểu Lý Phi Dao thứ nhất nữ cường nhân coi như tức mất mạng.

Hắn ngốc chỉ chốc lát, liền gào lên một tiếng, nhào về phía nhục thân, tay bắt miệng gặm, phát tiết ngập trời oán khí.

Trong Tu La phủ lại xông ra một đôi thị vệ, đem Đại Hoan Hi Nữ Bồ Tát mạng tới thủ hạ đều chém giết, chỉ thả đi Du Long Sinh.

Giết một đời cường nhân, Sở Dương cũng không hề để ý.

Lại một lát sau, Thiết Trụ đi tới, khom người nói ra: "Bang chủ, đương thời mấy đại tông phái, đã bị bình định, A Phi tìm được Ma Môn sở tại địa, chính dẫn theo Tu La Vương Vệ tiến đến."

"Lưu lại đạo thống sao?"

Sở Dương mở to mắt hỏi.

Khí tức của hắn càng thêm mờ ảo, không giống nhân gian nhân vật, giống như tùy thời đều có thể phi thăng mà đi.

"Lưu lại một bộ phận cơ hồ không có tu vi, kẻ thừa đạo thống."

Thiết Trạ khước miệng giật một cái.

Tưởng tượng năm đó, hắn bụng ăn không no, áo rách quần manh, còn bị thu làm tay chân, bây giờ thương hải tang điền, thế sự biến thiên, hắn vậy mà chỉ huy bát phương, ngồi xem ngàn năm cổ tháp một khi sụp đổ, danh sơn đại tông, như vậy suy sụp.

Thế gian sự tình, chớ quá như thế huyền bí.

"Vạn sự lưu một tuyến, cũng coi là cho mình tích đức đi." Sở Dương tự giễu cười cười, sắc mặt bỗng nhiên trầm xuống, "Gia tốc thâm thấu trong quân, tăng tốc bồi dưỡng tướng sĩ, còn có bồi dưỡng một nhóm cho chúng ta sử dụng quan văn."

"Vâng, bang chủ!"

Thiết Trạ chăm chú nhớ kỹ.

"Còn có, đem ly pha lê chờ xa xỉ vật buôn bán đến trên thảo nguyên đi, còn có những cái kia mới lạ đồ chơi, để bọn hắn không tự chủ quen thuộc hưởng thụ. Nhớ kỹ, còn có rượu trắng, muốn gấp mười gấp trăm lần đi bán đi, bóc lột của cải của bọn họ, suy yếu bọn hắn đấu chí."

Sở Dương con mắt có chút nheo lại, nói ra giống như hàn phong.

"Rồ!"

Thiết Trạ cúi đầu, hắn sớm đã đoán được Sở Dương dự định, cũng liền có chuẩn bị tâm lý.

"Người cũng nên thành gia, cho người Thiết gia nối dõi tông đường, cũng tốt có người kế tục."

Sở Dương thanh âm chậm lại.

Thiết Trạ sắc mặt đỏ lên, "Đã tại tìm kiếm, chỉ là, chỉ là..."

Hắn muốn hỏi, cũng không dám.

"Chờ hết thấy yên ổn, chính là thời điểm ta cưới."

Sở Dương cho hắn một cái cam đoan.

Đây cũng là trách nhiệm của hắn.

Thiết Trạ vui mừng, khom người rút đi, về sau thời kỳ, hắn làm việc cũng càng thêm ra sức, càng thêm thiết huyết.

Sở Dương đứng tại trong lương đình, nhìn qua màu lam thiên khung, nhũ mây, "Thanh Đồng môn a Thanh Đồng môn, thật không thể mạng nạng rồi đi sao?"

Vẫn không có đáp lại.

Hắn đã thử qua rất nhiều lần, vô luận như thế nào câu thông giao lưu, Thanh Đồng môn liền là không trả lời, giống như thật là một kiện tử vật, chỉ có thể để hắn xuyên thẳng qua thế giới khác nhau, trừ cái đó ra, giống như không có cái khác công năng.

Cũng may hắn phát hiện một điểm, bên trong thế giới xuyên toa, sinh mệnh lực của hắn sẽ chỉ tăng cường, lại sẽ không suy giảm, đây cũng là hắn một mực bảo trì dung nhan không đổi nguyên nhân.

Ngoại trừ Phong Vân thế giới đặc thù bên ngoài, chỉ sợ hắn nay sau tiến nhập thế giới, dung mạo đều khó mà phát sinh biến hóa.

"Có lẽ, ta tu vi quá thấp, còn không có triệt để đạt được Thanh Đồng môn thừa nhận."

Sở Dương cũng dạng này suy đoán qua.

Bất kể như thế nào, đều không có đáp án.

"Rốt cục viên mãn!"

Một ngày này, Sở Dương từ tiềm tu bên trong tỉnh lại, đứng người lên, thể nội liền truyền ra liên tiếp tiếng vang, đặc biệt là cột sống, từ trên hướng xuống, giống như pháo.

Khoảng cách ngày đó diệt Kim Tiền Bang, đã qua ròng rã thời gian hai năm, hắn cũng đem chín chín tám mươi một cái quy chân khiêu huyết mở trọn

vẹn, mỗi một cái đều đến cực hạn, chân khí sung mãn, giống như từng cái nhỏ đan điền khí hải.

Vốn nên càng nhanh, đáng tiếc, càng về sau càng chậm, đặc biệt cái cuối cùng, hẳn rèn luyện hồi lâu mới cuối cùng thành công mở ra, biết vừa rồi cô đọng chân khí đến cực hạn.

"Như là dựa theo Ngũ Đế quyền phương pháp tu luyện tới nói, ta hiện tại đã là tông sư đỉnh phong, hoặc là nói là viên mãn."

Tu vi như vậy, đặt ở tông sư chi cảnh chỉ mới hai mươi bốn khiếu huyết Phong Vân thế giới tới nói, đồng cấp ở giữa, tuyệt đối là vô địch tồn tại, liền là trấn áp đại tông sư cũng không phải là không thể.

Nhưng mà thả trên Thiên Vũ đại lục, mặc dù cũng là tuyệt đỉnh thiên tài chiến lực, nhưng so sánh mấy đại thánh địa đệ tử đích truyền mà nói, liền có chênh lệch rất lớn, mặc dù không nói chiến lực không nhất định so ra kém, nhưng tích lũy còn là chưa đủ.

"Chúc mừng công tử tu vi tiến nhanh!"

Tiểu Mai vội vàng đi tới, nâng bên trên một chén trà sâm.

"Cũng tạm được, người đây? Mấy ngày này thế nào?"

Sở Dương một ngụm đem tham gia uống sạch trà, chén trà đặt ở trên bàn đá về sau, liền ôm một cái Tiểu Mai eo nhỏ, cười hỏi.

"Ta cảm giác không được bao lâu, liền có thể phá vỡ mà vào tông sư chi cảnh."

Tiểu Mai hơi có vẻ đắc ý nói.

Tư chất của nàng cũng không so A Phi kém, chỉ là không thích tranh đấu, lại phải chiếu cố Sở Dương thường ngày sinh hoạt thường ngày, tu luyện liền hơi chậm một chút, nhưng nói ra cũng có thể hù chết người.

"Vậy là tốt rồi, đến tông sư chi cảnh, trên cơ bản có thể bách bệnh không sinh, chỉ ít có thể sống đến một trăm hai mươi tuổi."

Sở Dương nhẹ gật đầu.

"Chỉ cần có thể ở bên cạnh công tử, dù là ba mươi tuổi lại có làm sao?" Tiểu Mai ôm trong ngực Sở Dương, cả người đều hòa tan.

"Có ta ở đây, yên tâm đi!" Sở Dương xoa tóc của nàng, lẩm bẩm nói.

Cuộc sống của bọn hắn một mực rất bình tĩnh, sau khi tu vi viên mãn, Sở Dương cũng liền toàn lực sáng tạo công pháp mới, chỉ là quá mức khó khăn, thậm chí không có cái gì đầu mối, dù là tham khảo đều làm không được.

Mặt khác liền là thôi diễn dĩ vãng tu luyện công pháp tuyệt học, đặc biệt là Phong Vân kết hợp Ma Kha Vô Lượng chi lực, phá lệ coi trọng.

Tu vi không tiến, chỉ có thể thôi luyện võ kỹ, còn có liền là nghĩ hết tất cả biện pháp rèn luyện nhục thân, lấy chân khí rèn luyện thể phách, tràn đầy khí huyết, Sở Dương từ đầu đến cuối tin tưởng vững chắc, nhục thân mới là hết thảy căn bản.

Lại là ba năm qua đi.

Đỉnh núi Thái Sơn, Sở Dương ngồi tại nham thạch bên trên, trong ngực ôm Tiểu Mai, nhìn qua phương đông chân trời, quan sát mặt trời mọc.

Trong chốc lát, một vòng hồng quang vọt vào mí mắt, trong chốc lát, vạn dặm hồng mang, giang sơn kim sắc, đẹp không sao tả xiết.

"Thật đẹp a!"

Tiểu Mai si mê nói.

"Tuy đẹp cũng không đẹp bằng người!"

Sở Dương cúi đầu, nhẹ nhàng hôn một cái.

Tiểu Mai nhàn nhạt cười một tiếng, lại nhìn một lúc lâu, Sở Dương trên lưng Vô Song kiếm "Vực" một cái bay ra, lơ lửng trước người, hắn ôm Tiểu Mai nhảy tới trên thân kiếm, ngự kiếm phi hành, xuyên thẳng qua mây trắng ở giữa.

Tốt một đôi thần tiên quyền lữ.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Toa Chư Thiên* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 62: Định giang sơn

Tâm giống như mây trắng thường tự tại, ý như nước chảy mặc cho đồ vật.

Thái Sơn nhìn mặt trời mọc, Đông Hải câu cá ba ba.

Ý nghĩ rất tốt đẹp, đáng tiếc, Sở Dương tạm thời còn khó có thể toàn bộ làm đến.

Hắn ngự kiếm phi hành, mỗi đi trăm dặm đều phải dừng lại nghỉ một chút, bởi vì quá hao phí chân khí, khó mà lâu dài phi hành, nhưng mà cho dù dạng này, cũng thiếu chút đem Quách Tung Dương, Thiên Cơ lão nhân, Lý Thâm Hoa bọn người hãm mộ chết.

Tu La phủ, Sở Dương ở giữa mà ngồi.

"Sở Nam, như thế nào!"

Sở Dương điểm danh, trực tiếp quát hỏi.

"Chủ thượng, phương nam quân bộ, hết thấy tất cả đều nằm trong lòng bàn tay!"

Sở Nam đi ra, khom người trả lời, hắn xưng hô cũng đã thay đổi. Nhẹ nhàng đáp lời, nhưng bên trong đến cùng chất chứa nhiều ít gió tanh mưa máu, cũng chỉ có đương sự người mới biết.

"Sở Bắc!"

"Chủ thượng, phương bắc quân bộ, hết thấy tất cả đều nằm trong lòng bàn tay!"

"Sở Đông!"

"Chủ thượng, phương đông quân bộ, hết thấy tất cả đều nằm trong lòng bàn tay!"

"Sở Tây!"

"Chủ thượng, phương tây quân bộ, hết thấy tất cả đều nằm trong lòng bàn tay!"

"Rất tốt!" Sở Dương mỉm cười gật đầu, nhìn về phía Lý Thâm Hoa, "Như thế nào?"

"Đã thỏa đáng!"

Bây giờ Lý Thâm Hoa, lại không có chút nào đòi phe chi sắc, tựa hồ về tới thời đại thiếu niên, hăng hái, ý chí chiến đấu sục sôi, vĩ ngạn siêu quần, thật sự là nhân trung long phượng, hào quang của hắn, thậm chí ẩn ẩn đuổi kịp Sở Dương.

Năm đó hắn bị Quách Tung Dương mang theo đi quan sát Tu La bang sản nghiệp, liền khiếp sợ chết lặng, lại trải qua Quách Tung Dương một phen thuyết phục, liền thuận thể gia nhập Tu La bang, thành một trưởng lão.

Về sau hắn liền phụ trách thẩm thấu quan văn sự tình, bây giờ xem ra, rất có hiệu quả.

Về phần và Lâm Thi Âm sự tình, cũng tại bốn năm trước liền nặng tục tiền duyên, hai người còn có long phượng thai nhi nữ, gia đình có thể nói viên mãn. Sự nghiệp bên trên cũng đạt tới một loại nào đó độ cao, tu vi bên trên cũng đột phá đến tông sư, cuộc sống như thế, để hắn thường xuyên cảm thán: Nằm mơ đều có thể cười tỉnh.

Lý Thâm Hoa cũng không hồ là thế giới chi tử, một khi chủ động, đem Thiên Cơ lão nhân và Quách Tung Dương đều hạ thấp xuống, phụ trợ Thiết Trụ quản lý tông phái, ngay ngắn rõ ràng.

"Vậy thì tốt, sau ba tháng, ta muốn tọa bắc triều nam!"

Sở Dương đứng người lên, ý khí phong phát nói.

"Vâng, chủ thượng!"

Đám người trăm miệng một lời đáp lại, cũng đều kích động vạn phần, chờ đợi lịch sử thời khắc đến, đến lúc đó bọn hắn đều là khai quốc chi thần, tông long chi công.

Tại hai năm trước, triều đình liền phát hiện bọn hắn thế lực đã thành, đã có quét ngang thiên hạ chi thế, vừa nghĩ tới đề xuống, liền liên tiếp có trọng thần không hiểu thấu chết đi, cho đến muốn trấn áp Tu La bang đại thần toàn bộ biến mất tại triều đình bên trong, lại bình tĩnh lại.

Hiện tại, tích lũy đã đủ rồi.

Đám người nhao nhao rời đi, trước đi xử lý sự tình, Sở Dương liền đem Tiểu Mai ôm ở trong ngực, đặt ở trên đùi, cúi đầu một hôn, "Muốn làm hoàng hậu sao?"

"Chỉ cần đi theo công tử bên người, thân phận gì đều như thế."

Tiểu Mai hoàn toàn như trước đây, nàng là đối hoàng hậu chỉ vì căn bản không thêm để ý, để ý là bởi ở bên cạnh hắn, cái này là đủ rồi. Nàng thần sắc bỗng nhiên tối sầm lại, trong mắt bật kín hơi nước, "Công tử, ta có phải hay không quá bất tranh khí, đến bây giờ còn không có mang thai, chờ ngươi, chờ ngươi leo lên đại vị, liền nhiều nạp mấy cái a?"

"Nói cái gì đó đồ ngốc!" Sở Dương vuốt một cái nàng cái mũi nhỏ, "Ta nếu là làm cái tam cung lục viện bảy mươi hai phi tần, ngươi còn không thương tâm chết."

"Đây đều là việc nhỏ, Sở gia không thể không có huyết mạch, nếu không, ta chính là tội nhân."

Tiểu Mai vội vàng nói.

"Yên tâm, chúng ta tất nhiên sẽ có hậu đại!"

Sở Dương vuốt vuốt tóc của nàng, sở dĩ Tiểu Mai không có mang thai, là nguyên nhân bởi vì hắn. Hắn tu vi có thành tựu, luyện tinh hóa khí, có thể khóa lại tinh nguyên không tiết, nơi nào sẽ có hài tử?

Cùng lúc đó, Tu La bang trên dưới phát động dư luận thế công.

Đại giang nam bắc, đồ vật chi địa, phạm là thôn trấn, đều tại ca tụng thánh nhân giáng lâm, sắp mở trước nay chưa có thịnh thế.

Đưa vào khoai lang, dù là đất bị nhiễm mặn đều có thể sống được, mẫu sinh mấy ngàn cân, đến tận đây lại không chết đói người. Lại có chung, nẫu, phơi khô, miễn chờ chế pháp.

Vực ngoại bắp ngô, cao sản có thể thành lương thực chính; lại có cao sản lúa nước, một năm ba quen.

Trồng trọt bông, có áo bông, tăng thêm lò than phổ cập, vào đông chết cóng người đại lượng giảm bớt.

Phát minh xi măng, sửa đường cầu, đóng phòng ốc, vạn dân ca tụng.

Đây hết thảy, đều là thánh nhân Sở Dương mang đến, cải biến dân chúng sinh hoạt.

Nghe nói, có thuyền lớn nhưng đi thuyền đồ vật, xuyên qua nam bắc, phạm là mặt trời chiếu rọi địa phương, đều có thể đến.

Ngăn ngừa chút thời gian, các nơi vạn dân sách như tuyết rơi đồng dạng được đưa đến trên triều đình, lại thêm quan viên thuyết phục, âm thầm uy hiếp, không thể làm gì dưới, đương kim chi hoàng phát hạ thánh chỉ, nhường ngôi vu thánh người Sở Dương.

Trên long ý, tọa bắc triều nam.

Sở Dương nhìn hướng phía dưới quần thần, một cổ Hoàng giả chi uy từ thể nội bay lên, mắt sáng lên, nhìn thẳng ngoài điện, nhìn phía thượng khung chi đình.

Chúc mừng đã xong, quần thần ngồi ngay ngắn hai bên.

Đại Sở lập quốc, đầu thứ nhất pháp lệnh liền là không quỳ lạy, dù là đối mặt hán Sở Hoàng này, nhiều nhất một chân quỳ xuống là đủ.

"Ban bố pháp lệnh đi!"

Sở Dương trầm mặc một lát, trải nghiệm tâm tính biến hóa, cuối cùng trấn áp cái kia cổ phun ra nuốt vào Bát Hoang, trấn áp Cửu Thiên Thập Địa hào hùng, phát phát tay, phân phó nói.

Thiên Cơ lão nhân cúi người hành lễ, triển khai sớm đã chuẩn bị xong sách, bắt đầu tuyên đọc.

Đại Sở lập quốc, hủy bỏ thái giám.

Tổ kiến nội các, thiết trí bát đại Thủ tướng, xem tấu chương, phân tích thói xấu thời thế, phụ trợ Sở Hoàng, lại không nắm quyền.

Đây coi như là Sở Dương sơ bộ thiết định thành viên tổ chức, về phần về sau cải biến, còn cần chậm rãi quá độ.

"Đại Sở hoàng triều thổ địa chính lệnh, thu đủ quốc thổ, ấn đầu người thống nhất phân phối, nếu có người ngăn cản, giết chết bất luận tội!"

Đầu thứ nhất chính lệnh một cái, cả điện văn thần quá sợ hãi, đặc biệt là thế gia nâng đỡ đại thần.

"Hoàng ta, này khiến một cái, tất nhiên dao động nền tảng lập quốc, mời ta hoàng nghĩ lại!"

Một vị tóc trắng xoá đại thần đi ra, gián ngôn nói ra.

"Cái này là lần đầu tiên!" Sở Dương mặt không chút thay đổi nói, "Nếu có lần sau nữa, ngươi trực tiếp cáo lão hồi hương đi."

Quần thần đều run sợ, đại diện nghẹn ngào.

"Báo!"

Đúng lúc này, một tiếng cấp báo truyền đến.

"Tuyên!"

Một lát sau, một vị đầy mặt phong trần binh sĩ đi đến, một chân quỳ xuống, hai tay đưa lên một phần mật báo, lại hấp tấp nói: "Thảo nguyên xâm lấn, biên quan cấp báo!"

Sở Dương đưa tay đem mật báo hút tới, mở ra xem, trong mắt tinh mang thoáng hiện, "Truyền lệnh, A Phi suất lĩnh tám trăm Huyết Vệ, giết sạch thảo nguyên nam tử!"

"Lĩnh mệnh!"

A bay đi ra, một chân quỳ xuống, tiếp hạ mệnh lệnh. Đồng thời trong mắt của hắn cũng dần hiện ra khát máu chi sắc, thập phần hưng phấn.

"Truyền trấn Bắc tướng quân, đi theo Huyết Vệ, tiếp quản thảo nguyên Mục Dương trâu ngựa và nữ nhân!"

"Truyền lệnh, ám vệ điều tra, có hay không cấu kết man di người, một khi phát hiện, tru diệt cử tộc!"

Sở Dương liên tiếp hạ mấy đạo mệnh lệnh, để tiền triều để lại quần thần không không run rẩy.

Nào có vừa mới leo lên đại vị, liền huyết tinh như thế?

Đồ sát chỗ có thảo nguyên nam nhi?

Như thế khốc liệt thị sát, vạn cổ duy hữu.

Huống chi, chi có tám trăm người, có thể nào giết được thảo nguyên thiết kỵ, đáng tiếc bọn hắn không biết Huyết Vệ kinh khủng, nếu không cũng sẽ không nghĩ như vậy.

Sở Dương ngồi ngay ngắn long ý, lắng lắng nghe Thiên Cơ lão nhân tuyên bố pháp lệnh.

Ba ngày sau, đã truyền khắp thiên hạ, vạn dân reo hò, nhưng mà thế gia đại tộc, một chút địa phương nhỏ thổ hoàng đế, lại đều đổi sắc mặt, nhao nhao tiến hành chống lại, thậm chí có thế gia hộ vệ âm thầm đóng vai sơn phi, chặn giết người trong quan phủ.

Trong lúc nhất thời, thiên hạ có đại loạn xu thế.

Nhưng kế tiếp một đoạn thời gian, đồ đao gươm cao, thiên hạ Phiêu Huyết, Sở Hoàng ra lệnh một tiếng, cả nước trên dưới, mấy chục vạn đầu người cuộn cuộn rơi xuống đất, giết thiên hạ tất cả đều nghẹn ngào, bách tính quỳ lạy ca tụng.

Thiết huyết cổ tay, cường đại cỗ máy giết người, triệt để để một ít người hoảng sợ.

Thổ địa chính sách, lại thuận lợi phổ biến cả nước.

Sau ba tháng, Sở Hoàng đại hôn, cưới Trương Tiểu Mai, định là Nhân Đức Hoàng Hậu.

Nửa năm sau, A Phi suất lĩnh Huyết Vệ trở về, nơi bọn họ đi qua, trong vòng mười dặm côn trùng kêu vang yên tĩnh, chim bay không được, mãnh hổ chạy trốn, từng cái sát khí mạnh, đơn giản đạt đến mức nghe nói kinh người.

Thậm chí từng cái con mắt đều hiện ra hồng mang, nếu không phải có kỷ luật sắt, chi sợ đã có nhân hóa thân chân chính Tu La.

"Đi tĩnh tu, lĩnh hội Băng Tâm quyết, không hóa giải sát khí, không được xuất quan!"

Sở Hoàng tiếp kiến về sau, lúc này ra lệnh.

Đến tận đây, thảo nguyên bị nhất thống, tuyệt bắc hạp.

Năm thứ hai, hoàng hậu sinh hạ một đôi long phượng thai, nam nhi lấy tên Sở Vũ, nữ nhi Sở Nguyệt.

Năm thứ tư, lại xảy ra một, vì Sở Khắc.

Năm thứ năm, sinh một nữ, vì Sở Minh Châu.

Đến tận đây, lại không hài nhi xuất sinh.

Sở lịch mười năm, thiên hạ thái bình, bách tính giàu có, đại giang nam bắc, nhưng có thôn trấn chỗ, đã tất cả đều thiết lập Võ Bi, phía trên có Sở Hoàng thân khác cơ sở võ điển, tên là Thối Thế công, võ đạo chân chính phổ cập thiên hạ.

Đồng niên, phẩm là thôn trấn, tất cả đều có học viện, văn võ song hành.

Đồng niên, A Phi suất lĩnh Huyết Vệ đồng độ, cuối cùng một năm, tuyệt sát Doanh đảo, chỉ để lại nữ đồng, thiếu nữ, phu nhân, lão ầu, lại không nam đinh, chờ đợi phía sau đại quân tiếp quản, hóa thành một tỉnh chi địa. Đến tận đây, lại không thủy tặc tai họa duyên hải một vùng. Năm thứ hai, A Phi bọn người vượt biển mà bắc, tiến nhập Cao Ly quốc, những nơi đi qua, ngàn dặm không nam đinh.

Sở lịch mười ba năm, ba mươi vạn đại quân Nam chinh, một mực đánh tới bị Sở Hoàng xưng là Mã Lục Giáp Hải Hạp chi địa, trong đó hóa thành Thập Tam tỉnh, trở thành Đại Sở quốc thổ.

Sở lịch mười tám năm, đại quân tây chinh, giết tới Hồng Hải.

Sở lịch hai mươi lăm năm, thuyền thép vượt qua đại dương, rong ruổi vạn quốc chi vực, cuối cùng mười năm, đem Đại Sở long kỳ tra khắp cả tất cả thổ địa phía trên. Đại quân chỗ qua, huỷ bỏ thổ ngữ, phổ cập Hán ngữ, nhưng có không theo, ngay tại chỗ chém giết.

Sở lịch bốn mươi năm, Sở Hoàng thoái vị, truyền vị Thái tử vũ.

Vô sự một thân nhẹ, Sở Dương đi tới võ đạo viện nghiên cứu, thấy được ngồi xếp bằng hồ nước bên cạnh Lý Thám Hoa.

"Thế nào? Đột phá sao?"

Sở Dương hỏi thăm.

Đã cao tuổi Lý Thám Hoa đứng người lên, thi lễ một cái, lắc đầu cười khô, "Ba mươi năm trước, ta tu luyện Tam Phân Quy Nguyên Khí, mở ra hai mươi bốn khiếu huyết, đạt đến tông sư đỉnh phong, đến nay đã có ba mươi năm, mỗi một năm ta đều sẽ đem trạng thái điều chỉnh đến đỉnh phong, ý đồ đột phá, nhưng mà phía trước giống như một tòa vạn trượng đại sơn, ngăn cản con đường phía trước, liền là không phá nổi."

"Mất thấy đại đạo đang nhìn, lại xa không thể chạm, để cho người ta tuyệt vọng!"

Lý Tầm Hoan thở dài.

Sở Dương im lặng, vì để cho Tiểu Mai nhiều chút tuổi thọ, thử để người bên cạnh đều đạt đến tông sư chi cảnh, như Lý Thám Hoa bức này, sớm liền đạt đến viên mãn, đáng tiếc nhưng cũng dừng bước ở đây, lại không đột phá.

Đám người còn lại tất cả đều như thế.

Thậm chí toàn bộ thiên hạ, bất phẩm luyện võ kỳ tài, thậm chí bắn ra kinh diễm cổ kim hóa hoa, cho Sở Dương mang đến to lớn kinh hi, đối với hắn thời điểm công pháp cung cấp lớn lao công hiến, đáng tiếc a, liền là không người đột phá đến đại tông sư chi cảnh.

Dù là Thiên Cơ lão nhân, Quách Tung Dương, A Phi còn có Tiểu Mai, cũng toàn bộ dừng bước tương đối tông sư viên mãn.

Sở Dương cũng thử lấy Ngũ Đế quyền tâm pháp tiến hành đột phá, cũng phát hiện vấn đề này, đại tông sư chi cảnh, giống như vực sâu vạn trượng, khó mà với tới.

"Hiện tại không được, về sau chưa chắc không được, tiếp tục nghiên cứu đi!"

Sở Dương an ủi vài câu.

Sở lịch năm mươi năm, Sở Dương từ bế quan bên trong đi ra, lộ ra vui mừng, đến tận đây, tại Ngũ Đế quyền trên cơ sở, hắn rốt cục tiến một bước thời điểm mà thành, có thể trực tiếp mở một trăm linh tám cái khiếu huyết.

Tại trong lúc này, bởi vì tu vi không cách nào đột phá, khó mà tăng lên, hắn liền mở ra lối riêng, rèn luyện thân thể. Hắn thường thường vai khiêng cự thạch, người đeo khối sắt, chạy tại hoang dã, lấy chân khí thấm thấu cơ bắp xương cốt, hiệu suất không cao, lại có thể làm cho nhục thân chậm rãi tăng cường, lực lượng biến lớn.

Sở lịch sáu mươi năm, mở khiếu huyết chi pháp đạt đến một trăm năm mươi bốn. Một năm này, Thiên Cơ lão nhân thọ nguyên hao hết mà chết.

Sở lịch tám mươi năm, đạt đến một trăm tám mươi cả. Một năm này, Lý Thám Hoa và Quách Tung Dương tuần tự qua đời. Bọn hắn đều chết bình yên, trong một đêm, chân khí sụp đổ, sinh cơ tán diệt

Sở lịch một trăm năm, tại thiên hạ vô số kinh tài tuyệt diệu võ học kỳ tài phụ trợ dưới, Ngũ Đế quyền tiến một bước diễn hóa, vận hành kinh mạch phức tạp gấp trăm lần không ngừng, mờ khiếu huyết chỉ pháp đạt đến hai trăm bốn mươi, đến tận đây, lại không cái gì tăng lên.

Sở Dương khiếu huyết, cũng chỉ là mở ra một trăm linh tám, liền không còn cách nào đem kế tiếp khiếu huyết thành công mở ra.

Sở lịch một trăm hai mươi năm, đỉnh núi Thái Sơn, Sở Dương ngồi ngay ngắn nhâm thạch bên trên, nhìn ra xa phương đông, chờ đợi mặt trời mọc. Tại trong ngực hân, nằm một cái tóc trắng xoá lão ầu, lơ mơ còn có Tiểu Mai này lúc tuổi còn trẻ cái bóng.

"Tuế nguyệt không có ở trên thân thể ngươi lưu lại vết tích, cũng đã để cho ta tóc trắng xoá." Tiểu Mai mỉm cười nói, "Ta cả đời này, rất hạnh phúc, thật rất hạnh phúc, tiếc nuôi duy nhất, liền là không thể cùng ngươi tiếp tục đi tới đích."

"Ta sẽ nghĩ biện pháp, để ngươi nặng tục sinh mệnh."

Sở Dương đưa nằng hung hăng ôm vào trong ngực, đem cả đời này, hóa tại trong lòng.

"Không cần, thật không cần, có thể chết trong ngực của ngươi, cũng đã đủ rồi. Ta cả đời này, thật rất viên mãn." Tiểu Mai nói thật nhỏ, "Ta biết, ngươi vốn nên thật sớm rời đi, nhưng vì ta, ngươi vẫn lưu lại."

"Ta sẽ nghĩ biện pháp!"

Sở Dương nắm chặt tay của nàng.

"Đáp ứng ta, không muốn, tuyệt đối không nên, liền để ta mang theo mỹ hảo ký ức, vĩnh hằng ngủ say tại mảnh này ngươi ta chung độ đại địa bên trên, vì ngươi trông chừng mảnh này gia viên." Tiểu Mai nói, tinh thần chấn động, run run rẩy rẩy giờ tay lên cánh tay, chỉ vào phương đông động tình nói, "Mặt trời mọc, hay là giống như lúc trước đẹp a, đẹp đến trong lòng ta, đẹp ta cả đời."

Cánh tay của nàng đột nhiên rũ xuống.

Khóe miệng duy trì bình tĩnh mà nụ cười hạnh phúc.

Nàng liền như dĩ vãng đồng dạng, điềm tĩnh ngủ thiếp đi.

"Không...!"

Sở Dương phát ra một tiếng bi thiết, hai mắt đầm lệ song lưu.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Toa Chư Thiên* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 63: Đại Sở hoàng triều chi khủng bố nội tình

Lúc đó chỉ riêng hóa thành lắng đọng, ký ức thành trần tâng, chúng ta mong đợi, liền thành xa không thể chạm mộng tưởng.

Lưu quang lóe lên, Sở Dương xuất hiện tại trên giường.

Hân lặng lẽ nằm, thật lâu không có nhúc nhích.

Từ Tiểu Lý Phi Dao trong thế giới đi ra, để hân có loại thời không rối loạn cảm giác, ở nơi đó, hân là thánh nhân, là Sở thái tổ, là vô thần, là người trong thiên hạ chung kính ngưỡng Sở Dương.

Suy nghĩ khẽ động, trở lại Thiên Vũ đại lục, hân lại là một tiểu nhân vật không quan trọng.

Trước sau ở giữa khác biệt, hơi không thích ứng, cũng may hân sớm có chuẩn bị.

Tại táng Tiểu Mai về sau, hân lại ngây người ba năm.

Năm thứ nhất, một mực ở tại Tiểu Mai trong lăng mộ, tinh thần chán nản.

Năm thứ hai, hơi từ trong bi thương khôi phục, liền bắt đầu điều cả trạng thái của mình, nghĩ muốn đạt tới mới vừa tiến vào Tiểu Lý Phi Dao thế giới lúc cái chủng loại kia thần thái khí tức. May mắn cái này hơn một trăm năm thời gian, Khô Mộc Tâm Kinh lại có đột phá, đạt đến tầng thứ tư, chẳng những tâm linh cái bóng phạm vi làm lớn ra gấp mười lần, còn có công năng mới, liền là che giấu tu vi của mình, còn có thể thu liễm khí tức, lúc này mới thời gian sử dụng một năm hoàn toàn điều chỉnh xong.

Một năm cuối cùng, chính là vì trở về làm chuẩn bị.

Sở Dương ánh mắt lấp lóe, lúc này, giống như đã từng mới vừa tiến vào lúc đồng dạng, không có tông sư khí chất, không có Hoàng giả chỉ uy, không có bá giả thần thái, không có duy ngã độc tôn khí khái, hẳn chỉ là một cái tiên thiên viên mãn tiểu nhân vật.

Tại bên cạnh hắn, là một cái bao, bên trong chứa không ít đồ tốt.

Ngồi dậy, từ dưới gối đầu lấy ra Tuần Sát Sứ đồng ấn, vuốt ve một lát, liền đặt ở trong ngực. Trên người hắn mặc quần áo, là dựa theo lúc trước chế, không có gì khác nhau.

"Nơi này, mới là chiến trường chính của ta!"

Sở Dương lăm bằm một tiếng, tâm linh chi lực phóng thích mà ra, trong tâm hải, xuất hiện phương viên ngàn mét bên trong hết thấy hình ảnh, dù là trong phòng, dù là trong ngăn tủ các loại vô khổng bất nhập, tất cả đều xuất hiện trong lòng, không có bất kỳ cái gì bí mật có thể nói.

"Có ý tứ!"

Cười lạnh, hắn lần nữa nằm xuống.

Ngày thứ hai, Sở Dương thật sớm rời giường, liền hướng phía Âm Vệ tổng bộ mà đi. Khi tiến vào Tiểu Lý Phi Dao trước, hắn cố ý rời đi tổng bộ, để phòng bất trắc.

Âm Vệ tổng bộ bên ngoài là một cái quán rượu, xuyên qua một cái không đáng chú ý thông đạo liền đi tới đằng sau, nơi này có khác hẳn khôn, mới thật sự là thiên hòa quận Âm Vệ tổng bộ chỗ.

Lấy ra đồng ấn về sau liền đi vào, mới vừa tiến vào nhiệm vụ đại sảnh, chỉ thấy Sở Văn Phi vội vã mà đến, đem hắn kéo đến một bên.

"Văn Phi đại ca, có chuyện gì không?" Sở Dương không hiểu hỏi thăm.

Trước kia hắn nhìn đối phương, mông lung, còn như ngắm hoa trong màn sương, chỉ biết thâm bất khả trắc, không biết cụ thể tu vi, bây giờ Sở Văn Phi trong mắt hắn, không còn có bất luận cái gì bí mật có thể nói.

Đối phương tu luyện đồng dạng là Ngũ Đế quyền, mà lại đã mở ra sáu mươi tám cái khiếu huyết, tại tông sư chỉ cảnh, xem như đỉnh tiêm tồn tại, khoảng cách viên mãn đã không xa.

"Có nhiệm vụ khẩn cấp, ta muốn rời đi nơi này." Sở Văn Phi nói.

"Rời đi?" Sở Dương làm bộ chấn động, sắc mặt biến hóa, "Nơi này gió nổi mây phun, sẽ có đại biến, Văn Phi đại ca lại muốn rời khỏi?"

Sở Văn Phi gật gật đầu, nghiêm túc nói: "Ngoại giới lan truyền, Phệ Đà Tự truyền thừa xuất thế, hiện tại đã lưu truyền sôi sục. Truyền ngôn nói, đạt được truyền thừa trực chỉ hai người chúng ta. Mà lại nói, truyền thừa liền tại thiên hòa quận bên trong."

"Làm sao có thể?" Sở Dương con ngươi co rút lại, "Biết chuyện này chỉ có người ta, ngoại nhân làm sao lại biết? Lại có ai biết ta còn chưa có chết?"

"Cướp nhà khó phòng a!" Sở Văn Phi có ý riêng thờ dài một tiếng, "Ta lần này rời đi, liền là tra tìm nội tặc, người nhớ lấy, tuyệt đối không nên rời đi tổng bộ, nếu không liền nguy hiểm."

Sở Dương run lên, trắng bệch cả mặt, "Nhà ta thù chưa báo, sao có thể chết đi? Văn Phi đại ca yên tâm, ta sẽ cẩn thận."

"Nhớ lấy, nhớ lấy, người còn trẻ, an ổn trọng yếu nhất."

Bàn giao một câu, Sở Văn Phi liền vội vã rời đi.

"Ăn trộm sao?"

Sở Dương trong ánh mắt, lóe ra một mờ sát cơ.

Nhiệm vụ đại sảnh không nhỏ, treo từng mặt cao ba mét, rộng hai mét thủy tinh màn hình, trên đó viết từng đầu nhân vật treo thưởng, còn có những nhiệm vụ khác.

"Chỉ nhìn những màn hình thủy tinh này, liền có thể biết Đại Sở hoàng triều nội tình."

Sở Dương trong lòng cảm thán một tiếng, đối với treo thưởng nhiệm vụ, hắn đã sớm hiểu qua. Căn cứ thực lực khác biệt, nhiệm vụ chia khác biệt đẳng cấp.

Cấp một treo thưởng, đối ứng hậu thiên nhân vật, thấp nhất sẽ có một cái điểm tích lũy; cấp hai treo thưởng, đối ứng Tiên Thiên nhân vật, thấp nhất ban thưởng mười cái điểm tích lũy; cấp ba treo thưởng, đối ứng tông sư nhân vật, thấp nhất ban thưởng một trăm cái điểm tích lũy, về phần cấp bốn treo

thường, liền đối ứng đại tông sư, điểm tích lũy phi thường có thể nhìn, có thể đạt tới một ngàn điểm tích lũy.

Hơn kém một bậc, điểm tích lũy liền là gấp mười lần có khác.

Cái đại sảnh này, cũng chỉ có cái này bốn loại treo thường, về phần càng mặt trên hơn, quận cấp Âm Vệ tổng bộ, căn bản sẽ không xuất hiện, liền là cấp bốn treo thường, cũng lác đác không có mấy.

Mỗi một cái treo thường, đều đối ứng một nhân vật, có đơn giản giới thiệu, còn có vô cùng rõ ràng dung mạo hình ảnh, sinh động như thật, giống như chân nhân.

"Cho ta nắm cái đầu người tui!"

Sở Dương đi vào một bên một cái quầy hàng, lộ ra ngay đồng ấn lệnh bài, từ tốn nói.

"Được rồi!"

Vị này thiếu nữ nhìn thấy Tuần Sát Sứ lệnh bài, lập tức cung kính lấy ra một cái màu đen cái túi. Đây chính là đầu người tui, ở chỗ này, căn bản không có tiếp nhận nhiệm vụ nói chuyện, phàm là thủy tinh màn hình xuất hiện treo thường nhân vật, bất kỳ cái gì ám vệ và Tuần Sát Sứ đều có thể săn giết, sau đó dùng cái túi đem đầu lâu mang về liền có thể giao nhiệm vụ.

Cho nên loại này phòng thám đề lộ, lại ngăn cách mùi cái túi liền gọi là đầu người tui.

Tuần Sát Sứ có thể miễn phí nhận lấy, về phần ám vệ, liền không có loại này phúc lợi, muốn liền muốn mua, giá cả không ít.

Sau khi nhận lấy, Sở Dương trực tiếp đặt ở trong ngực.

Loại này cái túi mười phần mỏng, có tính bền dẻo, không có mở ra trước giống như một trương khăn tay nhỏ, một khi mở ra, có thể thịnh phóng mấy trăm cân đồ vật.

Không có ở lâu, hần xuyên qua một đạo hành lang, đi tới hồi đoái đại sảnh.

Nơi này, danh xưng điểm tích lũy có thể hồi đoái thể gian hết thấy vật phẩm.

Trong đại sảnh, tường phân tứ phía, mỗi một mặt đều treo to lớn thủy tinh màn hình, phía trên biểu hiện ra có thể hồi đoái vật phẩm cùng căn điểm tích lũy. Tại phía dưới màn hình, thì là một loạt quầy hàng, ở chỗ này có thể làm lý hồi đoái nghiệp vụ.

"Cũng chia cấp bốn sao?"

Cấp một vật phẩm đối ứng hậu thiên cảnh giới đủ khả năng sử dụng đồ vật, như công pháp, đan dược, binh khí, đồ vật các loại, đương nhiên cũng mười phần tiện nghi, một hai cái điểm tích lũy liền có thể hồi đoái một loại đồ vật, có cũng mười phần quý, cái kia chính là một hệ liệt công pháp cơ sở thiên, như Ngũ Đế quyền tầng thứ nhất, liền cần ròng rã một trăm điểm tích lũy.

Nhìn đến đây, Sở Dương khóe miệng giật một cái.

Tầng thứ nhất một trăm cái điểm tích lũy, tầng thứ hai liền là một ngàn cái điểm tích lũy, tầng thứ ba thì là một vạn, đối ứng đại tông sư chỉ cảnh Ngũ Đế quyền liền là mười vạn điểm tích lũy.

"Ta đây không phải vô duyên vô cớ được mười vạn điểm tích lũy? Đại Sở hoàng triều, quả nhiên thiện đãi sở gia con cháu, thiện đãi Tuần Sát Sứ, cũng trách không được những cái kia ám vệ đánh vỡ đầu gối nhất điểm tích lũy, muốn trở thành Tuần Sát Sứ."

Đang suy nghĩ, Sở Dương bỗng nhiên ánh mắt ngưng tụ, hai mắt liền bạo phát màu nhiệt huyết, tùy theo thu liễm vô hình, nhưng ánh mắt của hần lại chăm chú nhìn chăm chăm mặt phía bắc trên vách tường một cái so ra mà nói nhỏ bé thủy tinh màn hình.

Phía trên vật phẩm rất ít.

Chỉ có tâm sự mấy chục loại.

Cấp thấp nạp hư giới, một vạn điểm tích lũy.

Sở Dương liếc mắt liền thấy được cái này vật phẩm, lúc này trong lòng cuồng loạn, giật mình bên trong, mang theo kinh hãi, "Thiên Vũ đại lục, quả thật có loại vật này? Đại tông sư phía trên, đến cùng là cảnh giới gì?"

"Lấy vô nhập đạo?"

"Dùng vô diễn pháp?"

Sở Dương không hiểu, hần cũng từ chưa nghe nói qua đại tông sư phía trên cảnh giới, nhưng có thể khẳng định, cái kia tất nhiên là đã vượt ra phạm tục tồn tại.

"Thật đúng là làm cho người hướng tới a!"

Hắn lại thấy được rất nhiều thứ, đặc biệt là trong đó mấy loại cấp ba đan được, còn có đan phương, thậm chí trận pháp.

"Đây mới là chiến trường chính của ta, tối nay, liền để huyết sắc mở thành đẹp nhất hoa tươi đi!"

Sở Dương hí hí mắt, đi ra ngoài, trực tiếp trở về gây ngô khách sạn, lấy ra đồ vật, liền trở về Âm Vệ tổng bộ chỗ quán rượu, về tới Sở Vân Phi cho hắn đặt gian phòng.

Ở chỗ này, chỉ ít sẽ không nhận người bình thường quấy rầy.

Màn đêm buông xuống, làm Minh Nguyệt chuyển dời đến giữa bầu trời lúc, Sở Dương thân xuyên toàn thân áo đen, mang theo Tu La mặt quỷ che đậy, lặng yên không tiếng động đi ra ngoài.

Điểm tích lũy, mới là hắn hiện tại khát vọng nhất đồ vật.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Toa Chư Thiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 64: Bá Thể tông chi Long Tượng Thác Thiên Công

Tại trong thế giới Tiểu Lý Phi Dao, hắn sống hơn một trăm tuổi, làm qua bang chủ, làm qua thánh nhân, trở thành vô thần, cũng leo lên Cửu Ngũ Chí Tôn.

Phàm tục hết thầy, nên trải qua đều trải qua.

Quyền lợi, tài phú, mỹ nhân các loại hết thầy, đều đã từng có được qua, bây giờ cũng đã buông xuống.

Mục tiêu của Sở Dương, đã nhìn phía ngoài cửu trọng vân tiêu.

Đêm khuya yên tĩnh, đường đi quanh quẽ, hắn đi tại bóng ma xó xỉnh bên trong, dịch ra từng đội từng đội ngũ tuần tra.

"Tối nay, thật đúng là náo nhiệt!"

Tâm linh cái bóng phía dưới, Sở Dương thấy được rất nhiều dạ hành nhân, có tương hồ chấp đầu, có đêm tối thăm dò các nơi, cũng có bắt đầu báo thù.

"Cái thứ nhất, liền ngươi!"

Sở Dương nhãn tinh sáng lên, tuyên định mục tiêu.

"Dạ Thất Lang, Thiên Ma tông nội môn đệ tử, vì tu luyện ma công, từng tàn sát ba cái thôn trang đạt gần hơn hai ngàn người, treo thưởng điểm tích lũy ba mươi!"

Cùng lúc đó, trong đầu hắn lập tức xuất hiện tại nhiệm vụ đại sảnh nhìn thấy liên quan tới Dạ Thất Lang tin tức, nhân vật như vậy, tội ác tày trời, giết cũng sẽ không áy náy.

Bình thường đệ tử của đại tông môn, căn cứ tu vi khác biệt phân chia khác biệt đẳng cấp, hậu thiên vì ngoại môn, tiên thiên thuộc về nội môn, đến tông sư liền vì hạch tâm đệ tử, chỉ có thành tựu đại tông sư mới là chân truyền.

Sở Dương không nhanh không chậm đi lên phía trước lấy, tâm linh cái bóng phía dưới, quan sát một số người và sự tình, làm đến trong lòng hiểu rõ.

Tại Thiên Hòa quận thành bên trong, hắn phát hiện rất nhiều cường giả, khí tức không đồng nhất, có âm trầm quý dị, có hạo nhiên chính khí, có bá đạo vô song, còn có lăng lệ vạn phần.

"Lại còn có đại tông sư cường giả!"

Sở Dương bước chân dừng lại, thần sắc có biến hóa rất nhỏ, hắn cũng phát hiện, tại tâm linh chi lực quan sát dưới, đối phương không có chút nào phát giác.

Chuyển qua một cái góc, hắn đi hướng một gia đình, trong phòng đèn đuốc sáng trưng, chính giữa ngồi một cái người thấp nhỏ thanh niên nam tử, mang trên mặt một bộ mèo đùa chuột cười gian.

"Đến, đến, đến, cho đại gia tới!"

Thấp tiểu thanh niên ôm lấy ngón tay, trong con ngươi tàn ra nhiều lần tình mang, trên người hắn cũng nhận nhạo khó mà phát giác kỳ dị ba động, theo hắn rơi, gia đình này vợ chồng trung niên giống như con rối đồng dạng đi lên phía trước.

"Cởi y phục xuống!"

Yêu tiểu thanh niên thanh âm, giống như thượng đế mệnh lệnh, vợ chồng trung niên lập tức đem trên thân đơn giản quần áo toàn bộ cởi, lại quý dị cười nói, "Đi thôi, các ngươi là cùi khô lửa bốc, các ngươi là thần tiên quyến lữ!"

Vợ chồng trung niên lập tức ôm cùng một chỗ, trên mặt đất lăn lộn, lên tiếng lên tiếng chít chít.

"Mỹ nhân nhi, tới tới!"

Yêu tiểu thanh niên lần nữa câu ngón tay, ở bên cạnh góc lẳng thiếu nữ dờ dẫm đi tới.

"Tốt một bộ đỉnh lô, hấp thu ngươi nguyên âm chi khí, tất nhiên đệ tu vi của ta tăng thêm một bước, tông sư có hi vọng. Hắc hắc, bên cạnh còn có Xuân cung vỡ kịch, làm ta huyết mạch phún trương, lần này, tất nhiên hảo hảo chơi đùa!"

Thấp tiểu thanh niên đã không dần nổi lột sạch quần áo, lại tại lúc này, một đạo lưu quang lóe lên một cái rồi biến mất, lại là một thanh lớn chừng bàn tay tiểu kiếm, đem người này từ cái ót cho đập ngất đi.

Bá...!

Cửa phòng mở ra, một cỗ kinh lực xoắn tới, đem thấp tiểu thanh niên cho bức ra ngoài, sau đó cửa phòng lại tự động đóng lại, về phần nhà này người sau khi tỉnh lại sẽ như thế nào, Sở Dương đã không quan tâm.

Giờ phút này, hắn tay thuận bóp lấy thấp tiểu thanh niên cổ, nhìn một chút đối phương thật nhỏ như cây tăm thứ năm chi, nhếch miệng.

Đường đi nơi hẻo lánh chỗ bóng tối, Sở Dương tỉnh lại đối phương, "Dạ Thất Lang, ta hỏi ngươi nói, nếu dám không thành thật, ngươi sẽ bị một chút xúi bóp nát xương."

"Ngươi là ai?"

Dạ Thất Lang không ngốc, có thể vô thanh vô tức đem hắn bắt, chỉ ít cũng là tông sư tu vi, căn bản không dám phản kháng.

"Đừng hỏi ta là ai. Ngươi thôi miên chi thuật là công pháp gì?"

Sở Dương khóa chặt lại đối phương về sau, liền phát hiện người này thôi miên chi pháp phi thường cao minh, chỉ là Tiên Thiên cảnh giới, vậy mà để một nhà ba người như giật dây như con rối, để hắn có chút tâm động.

Phải biết, Dạ Thất Lang chỉ là tiên thiên tu vi thôi, có như thế năng lực, công pháp tuyệt đối khác biệt phạm tục.

"Đây là Ma Môn chi pháp của ta, người khác tu tập, tất nhiên sẽ lọt vào không ngừng không nghỉ truy sát."

Dạ Thất Lang vội vàng nói.

"Nói!"

Sở Dương lạnh như băng nói.

Nhìn xem cặp kia vô tình con ngươi, so trong tông những cái kia tự nhận là đáng sợ các sư huynh còn muốn vô tình thần sắc, Dạ Thất Lang liền là run một cái, "Ta nói, ta nói."

Một lát sau, một thiên tên là khổng thần quyết công pháp từ từ nói đến, "Ta là nội môn đệ tử, chỉ có thể tu luyện cái này hai tầng, tiền bối, xin ngài đem ta làm cái cái rắm thả đi, tiểu nhân nhất định lần đến xa xa, cũng không tiếp tục xuất hiện tiền bối trước mặt."

"Tốt!"

Sở Dương nhẹ gật đầu, Dạ Thất Lang thần sắc vui mừng, liền bỗng nhiên cứng ngắc bất động, chỉ thấy một đạo kiếm mang xẹt qua cổ của hắn, "Thả ngươi? Đi Tây Thiên cũng có thể."

Thu lên đầu lâu, đóng băng, thu nhập đầu người trong túi, sau đó đại thủ vỗ, mãnh liệt Hòa thuộc tính chân khí dâng lên mà ra, đem thi thể không đầu đập thành một đồng tro bụi.

Đây là Ngũ Đế quyền bên trong Xích Đế quyền diễn biến mà thành một bộ Hòa thuộc tính chưởng pháp, một khi thi triển ra, giống như Đại Nhật lâm thế, đốt cháy hết thảy.

Hơn một trăm năm linh hội diễn biến, ức vạn con dân trí tuệ chỉ hòa hội tụ, để Sở Dương không biết thôi diễn ra nhiều ít công pháp, Ngũ Đế quyền đều

bị thôi diễn mà thành Ngũ Đế Luân Hồi Quyền, có mở hai trăm bốn mươi khiếu huyết chi pháp, nếu là thả ra, tuyệt đối có thể gây nên thiên hạ cường giả tranh đoạt.

Ngũ Đế, chính là căn nguyên, luân hồi, lấy không ngừng xuyên thẳng qua chi ý.

"Mục tiêu kế tiếp!"

Sở Dương lại khóa chặt một người, cũng là đệ tử Thiên Ma tông.

Bất quá thời gian một nén nhang, hắn đã giết chín cái bị Đại Sở hoàng triều treo thưởng nhân vật vô lâm, trong đó cũng không thiếu giang dương đại đạo.

"A, cái này một vị?"

Sở Dương lộ ra vẻ ngoài ý muốn, hắn phát hiện một vị tông sư, một vị thể nội khí huyết chi tràn đầy, giống như cự long cổ tượng, trên đỉnh đầu đều có như ẩn như hiện lang yên tinh khí, khí huyết chi long.

"Lại là Bá Thể tông Vương Mãnh, vị này chính là cái mãnh nhân, giết vào quận thành, chém giết thành chủ, sau đó bỏ trốn mất dạng. Đáng tiếc không có chứng cứ, chỉ có thể làm treo thưởng, âm thầm săn giết. Ta nhớ được, Bá Thể tông thể nhưng là nhất lưu tông môn, gần với tứ đại thánh tông, lấy luyện thể làm chủ, tu luyện Long Tượng Thác Thiên Công, có Chân Long Cổ Tượng Chi Lực, nghe đồn có thể mở một trăm linh tám Thiên Cương Địa Sát Chi Khiếu, thậm chí tại tiềm năng bên trên siêu việt Ngũ Đế quyền, có thể so với Kim Quang tự Lưu Ly Kim Thân Quyết, thậm chí tại luyện thể phương diện càng hơn một bậc."

Sở Dương chuyển suy nghĩ, "Bá Thể tông thể nhưng là tại đông bắc phương hướng Vô Châu, hắn làm sao cũng đến nơi này? Có lẽ là đi ngang qua đi!"

"Đã mở ra sáu mươi sáu cái khiếu huyết, tu vi và Sở Vân Phi xấp xỉ như nhau!"

Ánh mắt nhất định, liền đi tới.

Không một chút thời gian, Sở Dương liền đi tới một tòa thanh lâu bên cạnh, đứng tại ngõ bên trong.

"Có ý tứ, vậy mà một lần ngự cử nữ, y nguyên long tinh hồ mãnh, không hồ là Bá Thể tông đệ tử thiên tài."

Sở Dương lắc đầu, tại tâm linh cái bóng phía dưới, phát hiện Vương Mãnh ngay tại lầu ba một gian trong phòng lớn, bên trong có một trương to lớn giường chiếu, phía trên nằm chín vị gái lầu xanh, còn có Vương Mãnh.

Ngay tại phiên vân phúc vũ, trình diễn một phen long phượng đấu.

Lên tiếng lên tiếng chít chít, hắc hắc vù vù, tấu lấy một khúc uyển chuyển tiểu khúc điệu.

"Vương Mãnh, đến đây một hồi!"

Sở Dương lộ ra tiểu dung, ngưng tuyến thành tia, đem thanh âm trực tiếp truyền đến Vương Mãnh trong tai, để ngay tại cây cây vị này cao tới hai mét mãnh nam bỗng nhiên cứng đờ, liền tả súc tích năm canh giờ cũng còn không có tiết tỉnh nguyên.

"Dám quấy rầy lão tử hào hứng, muốn chết!"

Vương Mãnh nổi giận, đẩy ra một đồng trống bóng eo nhỏ mông bự, mặc xong quần áo, lần theo thanh âm liền trực tiếp từ trên cửa sổ nhảy xuống tới, khi thấy Sở Dương lúc, vì đó sững sờ, liền cười lạnh nói: "Liền là nguoi cái gà con, dám quấy rầy lão tử? Hắc hắc, nhìn xem lão tử không đem nguoi bắt được, rửa sạch cái mông, để nguoi nếm thử hoa cúc đầy đất tàn mùi vị."

Hiển nhiên, Sở Dương triều khí phồn thịnh khí tức để hắn thập phần hưng phấn.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Toa Chư Thiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 65: Thiên nhân bí văn

Sở Dương nhướng mày, khoe miệng giật một cái, hắn không nói hai lời, liền đâm ra một quyền, lời minh bạo hưởng, Phong Vân cuốn lên.

"Tốt uy thế! Hắc hắc, cần phải muốn cùng nhà nguoi gia gia so năm đám, nguoi còn quá còn non chút!"

Vương Mãnh dữ tợn cười một tiếng, đồng dạng là một quyền, tại hắn trên nắm tay, lại có Long Tượng hư ảnh quán quanh, một quyền ra, đem không khí đều rút ra mười phần mỏng manh.

Phanh...!

Hai quyền đụng vào nhau có một nháy mắt, Vương Mãnh liền sắc mặt hoàn toàn thay đổi, lộ ra vẻ kinh ngạc. "Răng rắc" một tiếng, cổ tay của hắn ứng thanh mà đứt, ngay sau đó toàn bộ cánh tay liền bạo hưởng không ngừng, xương cốt vỡ thành trăm ngàn khối, cả người ném bay ra ngoài.

Không đợi kêu thảm, Sở Dương một chỉ phong bế á huyết, lại liên tiếp chỉ vào, đem Vương Mãnh triệt để chế trụ, bắt lấy quần áo, tùy tiện đem đôi phurong nhấc lên, sau đó ba lắc hai lắc liền biến mất không thấy gì nữa.

Vừa rồi tuy chỉ va chạm một quyền, nhưng cũng tạo thành tiếng vang to lớn, chắc chắn hấp dẫn người đến đây.

Chuyển qua ba con đường, Sở Dương ngừng lại, đem Vương Mãnh ném xuống đất.

"Vương Mãnh, đem Long Tượng Thác Thiên Công cho ta nói ra, như nếu không đáp ứng, hoặc là loạn hô gọi bảy, ta trước hết chặt đứt tứ chi của ngươi, phế bỏ tu vi của ngươi, sau đó cắt xuống ngươi đầu thứ năm chân cho chó ăn."

Sở Dương mặt không thay đổi nói, liền giải khai Vương Mãnh á huyết.

"Tiểu tử, nếu biết tên của ta...!"

Vương Mãnh lời còn chưa nói hết, liền im bất mà dừng, chỉ gặp Sở Dương chấp chỉ thành kiếm, phun ra một đạo kiếm mang, về hướng cánh tay của hắn, lập tức vang lên một trận khó nghe âm thanh chói tai.

"Cứng vai thân thể!"

Sở Dương giật nảy cả mình, hắn phát ra kiếm khí, vậy mà chỉ cắt đứt Vương Mãnh làn da, thậm chí ngay cả xương cốt đều không có làm bị thương.

"Hắc hắc, lão tử có Kim Cương Bất Hoại chi thân, ngươi có thể làm gì được ta?"

Vương Mãnh vừa rồi trái tim rụt lại một hồi, nhìn thấy kết quả này, liền nhẹ nhàng thở ra, cười nhạo nói.

"Thật sao?"

Sở Dương bĩu môi, bàn tay một nắm, ngưng khí thành kiếm, còn như thực chất, để Vương Mãnh nhìn sắc mặt hoàn toàn thay đổi, hét lớn: "Ngươi tại sao có thể có tinh thuần như vậy chân khí? Như thể bằng bạc lực lượng?"

Bá...!

Sở Dương không đáp, một kiếm rơi xuống, Vương Mãnh cánh tay ứng thanh chặt đứt. Không chờ đối phương kêu thảm, lập tức phong bế á huyết, để Vương Mãnh im ắng đau nhức hồ.

Qua một hồi lâu, chờ Vương Mãnh thích ứng về sau, lúc này mới giải khai á huyết, "Không nói có đúng không? Vậy liền chặt đứt tứ chi của ngươi, huy bỏ tu vi của ngươi, sau đó đưa ngươi tiểu lão đệ cắt mất, cuối cùng liền đem ngươi ném tới một đám phát tình heo đực trong đám."

Vương Mãnh run một cái, vốn là sắc mặt trắng bệch, càng thêm khó coi, hắn cắn răng nói: "Ngươi là đệ tử Thiên Ma tông? Còn là đến từ cực bắc tà ma?"

Sở Dương tròn mắt hơi hí, trong tay lần nữa phun ra xuất kiếm ánh sáng.

"Ta nói, ta nói!" Vương Mãnh giật mình nảy người, vội vàng nói, "Long Tượng Thác Thiên Công ngươi chính là học được cũng vô dụng, trước bốn tầng công pháp, đệ tử hạch tâm trong tông phái đều biết, nhưng tầng thứ tư về sau, muốn muốn tu luyện, nhất định phải phát tâm ma thệ ngôn, một khi nói ra, liền sẽ tâm ma bộc phát mà chết."

Sở Dương ánh mắt lấp lóe, đăm đăm nói: "Nói!"

"Tốt!"

Vương Mãnh khòe mắt co quắp mấy lần, hắn biết hôm nay gặp kẻ tàn nhẫn, lúc này thành thành thật thật đem Long Tượng Thác Thiên Công trước bốn tầng phương pháp tu luyện nói ra.

Sở Dương yên lặng nhớ kỹ, đồng thời tiến hành thôi diễn, một hồi liên tiếp ba lần, lúc này mới bỏ qua.

"Ngươi cũng đã biết, đại tông sư phía trên còn có cái gì cảnh giới?"

Sở Dương không có trước tiên giải quyết hắn, mà là dò hỏi.

"Ngươi không biết?"

Vương Mãnh ngoài ý muốn.

Đó cũng không phải bí ẩn, phạm là tông phái từ đệ, trên cơ bản đều biết, tính là công khai bí mật. Gặp Sở Dương ánh mắt lạnh lẽo, vội vàng nói: "Đại tông sư cần muốn lĩnh ngộ thần bí lực lượng tinh thần, hình thành đạo của chính mình, huyền chi lại huyền, diệu chi lại diệu, xem như bước vào cánh cửa võ đạo chân chính. Lại hướng lên liền là Nguyên Thần chi cảnh, cảnh giới này lại phân ba tiểu cảnh giới, theo thứ tự là Ngưng Thần cảnh, Hóa Thần cảnh và Chân Thần cảnh; trên Nguyên Thần vì Phân Hư, lại phân ba cấp độ, theo thứ tự là Thông Huyền, Pháp Tương và Quy Chân ; còn trên Phân Hư, chính là Thiên Nhân chi cảnh!"

Sở Dương yên lặng nhớ kỹ, lẩm bẩm nói: "Thiên Nhân?"

"Truyền thuyết, Thiên Nhân chi cảnh có được cải thiện hoán địa năng lực, ngôn xuất pháp tùy, đuổi bắt nhật nguyệt, phá toái hư không, mở động thiên các loại uy năng kinh khủng không thể tưởng tượng nổi."

Vương Mãnh đang hoảng nói.

"Đáng sợ như thế?"

Sở Dương tâm thần đại chấn, loại năng lực này và tiên nhân chân chính có cái gì khác nhau.

Cuối cùng, hắn đem Vương Mãnh đầu lâu chém xuống, thành đầu người trong túi cái thứ mười chiến lợi phẩm. Xích Đế chường rơi xuống, muốn đem thi thể không đầu đập thành tro bụi, kết quả chỉ làm cho làn da cháy đen.

Quyển trong bàn tay, đã hoàn toàn có thể tồn một lòng chi diệu.

Chuyển đổi tùy tâm, không ảnh hưởng uy năng.

"Long Tượng Thác Thiên Công tôi thể hiệu quả thật đúng là không tầm thường!"

Sở Dương hai mắt lóe sáng, lại không làm khó được hắn, Hắc Đế chường rơi xuống, lập tức đem thi thể băng phong, thành một khối tảng băng, tiếp theo Xích Đế chường rơi xuống, băng hỏa giao hòa, đem thi thể đập thành bột phấn, tay áo hất lên, biến mất giữa thiên địa.

Hắc Đế quyền uy năng, xa so với Thiên Sương Quyền cường đại gấp trăm ngàn lần không thôi.

Màn đêm thâm trầm, trở về tổng bộ lúc, hắn liền phát hiện chung quanh có thật nhiều mật mờ khí tức, đang dòm ngó Âm Vệ tổng bộ.

"Không biết sau khi chết đồ vật."

Sở Dương nhìn lướt qua liền không có để ý, thông qua một cái cửa nhỏ hộ trực tiếp đi đến bên trong, tiến nhập công đức đại sảnh. Khi biết cái tên này lúc, dù là lấy tâm tính của hắn, cũng không nhịn được bĩu môi.

Cái gọi là công đức đại sảnh, liền là nộp lên nhiệm vụ sở tại địa.

Nơi này, có thể nói đầu người cuộn cuộn.

Nhưng mà đối với Đại Sở hoàng triều tới nói, lại là công đức chi địa.

Đền được sáng trưng, cũng chỉ có một cái nhân viên trực.

"Lão nhân gia, giao nhiệm vụ!"

Sở Dương đem đầu người túi đặt ở trên quầy.

"Thu hoạch rất tốt mà!"

Đây là một cái gậy khô cần một cái tiểu lão đầu, ngay tại nâng má ngủ gà ngủ gật, nghe được thanh âm dụi dụi con mắt, khi thấy đầu người túi lúc liền nhãn tình sáng lên, nâng lên ngón tay cái.

Hắn từ bên cạnh xuất ra một cái tấm gương, hướng phía đầu người cái túi lung lay, lập tức nói, "Đã kiểm tra hoàn tất, không tệ không tệ, đều là truy nã tội ác tày trời nhân vật, trong đó lại còn có Bá Thể tổng một vị tông sư, khó lường, tiểu gia hóa thật khó lường!"

Sở Dương con ngươi co rút lại, hai mắt chăm chú nhìn chăm chăm cái kia một mặt cổ phác tấm gương, tùy ý quét qua, vậy mà liền biết bị giết tất cả mọi người?

Sở Dương hít sâu một hơi, đè xuống trong lòng gợn sóng.

Hắn phát hiện, với cái thế giới này hiểu rõ hay là quá ít.

"Đem lệnh bài lấy tới đi, ta đem điểm tích lũy chờ tình huống cận kề truyền lại cho người, đợi chút nữa nhìn kỹ một chút, một khi ra đại diện, nhiệm vụ lần

này liền triệt để thanh toán xong."

Tiểu lão đầu vươn khò cần tay nhỏ.

"Rồi!"

Sở Dương lấy ra đồng ấn, cung kính đưa tới.

"Tuần Sát Sứ? Sở gia con cháu sao? Lại là một nhân vật thiên tài, không tề, không tề!"

Tiểu lão đầu mà lại nhìn Sở Dương một chút, tán thưởng giống như gặt đầu.

Sở Dương lại có loại cảm giác, hẳn một chút nội tình bị nhìn đi, cũng không biết Khô Mộc Tâm Kinh ẩn tàng hiệu quả như thế nào, có thể hay không cũng bị nhìn xuyên?

Đồng ấn tại trước gương nhoáng một cái, lão đầu nhi tiện tay ném tới!

Vừa mới tiếp được, Sở Dương liền cảm ứng được đồng ấn truyền đến tin tức, chém giết các cái nhân vật điểm tích lũy, cuối cùng tập hợp vì, nhiệm vụ điểm tích lũy: Tám trăm mười hai điểm.

Chỉ Vương Mãnh, liền đạt đến năm trăm điểm tích lũy trình độ, cũng có thể gặp sự cường đại của hắn.

Tiểu lão đầu lại nói: "Nếu có cái gì chiến lợi phẩm, đừng quên ở bên trong hồi đoái điểm tích lũy, tránh khỏi lãng phí, dù sao chúng ta Tuần Sát Sứ và ám vệ tổng bộ, thế nhưng là tập trung khắp thiên hạ nhiều nhất vật phẩm."

"Hồi đoái điểm tích lũy?"

Sở Dương không hiểu.

"Thật đúng là cái phần nộn người mới, lão nhân gia ta liền yêu mến bọn người dạng này triều khí phồn thịnh, nhiệt huyết sôi trào, hăng hái, không sợ trời không sợ đất tiểu gia hòa." Tiểu lão đầu nhe răng cười một tiếng, "Điểm tích lũy có hai loại, một là nhiệm vụ điểm tích lũy, loại này điểm tích lũy đầy đủ trân quý, tấn thăng chức vị, hồi đoái hạn chế cấp vật phẩm các loại, nói ngắn gọn chính là có thể tại hồi đoái đại sảnh hồi đoái bất kỳ vật gì; hai là cống hiến điểm tích lũy, liền là người lấy được chiến lợi phẩm có thể chiết khấu nhất định điểm tích lũy cho người, hoặc là người dùng hoàng kim, tử kim, kỳ trân khoáng thạch có thể tiến hành hồi đoái điểm tích lũy, bộ phận này điểm tích lũy lại không thể dùng để tấn thăng chức vị, cũng không có thể hồi đoái một ít đặc thù đồ vật, như Ngũ Đế quyền."

"Đa tạ tiên bối!"

Sở Dương nghe rất chân thành, cuối cùng xong lão giả hành đại lễ, liền rời đi công đức đại sảnh.

"Không nghĩ tới địa phương nhỏ nhỏ như này, sẽ xuất hiện dạng này một cái tiểu gia hòa, khí huyết chi hùng hậu, thật đúng là đáng sợ." Tiểu lão đầu lâm lâm đạo, "Ngũ Đế quyền gốc rễ, lại chi tốt ở bề ngoài, hẳn là cũng là mình cải tiến sáng tạo cái mới? Như là như thế này, vậy liền thật sự là một cái thiên tài ghê gớm nhân vật. Hẳn trả lại cho ta một loại mộng lung, hình như có ẩn tàng cảm giác, coi là thật quái tài!"

Vừa mới đẩy cửa đi ra ngoài Sở Dương, con người co rụt lại, bất động thanh sắc đi ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Toa Chư Thiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 66: Vương lão kinh khủng chi Tỳ Hưu

Vừa rời tại công đức đại sảnh, Sở Dương có ý biểu hiện ra Tông sư tu vi, dù sao chém giết Vương Mãnh.

Hắn không có quay trở lại chỗ ở, mà là đi tới hồi đoái đại sảnh, chuẩn bị đem có thể dùng đến vật phẩm đều nhìn một lần, cần bao nhiêu nhiệm vụ điểm tích lũy hoặc cống hiến điểm tích lũy.

Sở Dương nhìn rất cẩn thận, đem có thể dùng đến đồ vật đều ghi chép trong lòng.

"Khai Khiếu đan: Ba mươi điểm tích lũy một viên, đây là Tông sư chi cảnh mở khiếu huyết phổ thông đan dược, nhiều phục hiệu quả yếu bớt, sẽ sinh ra đan độc!"

Giới thiệu rất kỹ càng, Sở Dương phá lệ ghi tạc trong lòng.

"Ban đầu phục dụng, một viên thuốc có thể mở một cái khiếu huyết, chỉ sợ đối ta vô dụng, bất quá...!"

Xoay chuyển ánh mắt, nhìn về phía phía dưới, "Khai Khiếu đan phương, hồi đoái hạn chế: Một ngàn điểm nhiệm vụ điểm tích lũy, không thể ngoại truyện!"

Cái này đan phương, cũng không có tường giải giới thiệu, nhưng hắn đã hạ quyết tâm, nhất định phải đạt được. Còn phía sau hạn chế, hắn không có cân nhắc.

"Chân Long Phá Khiếu đan: Ba trăm điểm tích lũy một viên, Tông sư chi cảnh mở khiếu huyết vô thượng thần đan, tùy ý khiếu huyết, đều có thể mở!"

Sở Dương hô hấp trì trệ, trong lòng rất là chấn động, con mắt không tự chủ được híp lại, ở phía dưới là đan phương hồi đoái phương pháp: "Chân Long Phá Khiếu đan đan phương, hồi đoái hạn chế: Mười vạn điểm nhiệm vụ điểm tích lũy, không được ngoại truyện!"

Nhìn đến đây, hắn lông mày cau chặt, cái này điểm tích lũy cũng quá là nhiều, nhưng mà hiệu quả lại làm cho hắn không đòi nổi mắt, Sở Dương trong lòng tính toán: "Một vị bị Tông sư cường giả bị treo thưởng, cất bước điểm tích lũy là một trăm, cứ dựa theo bình quân hai trăm điểm tích lũy tính toán, mười vạn điểm nhiệm vụ điểm tích lũy cần giết năm trăm vị Tông sư."

Hắn lập tức tê cả da đầu, nhếch miệng không thôi.

"Nếu là Đại tông sư đâu? Ít nhất cũng phải năm mươi vị đi!"

Sở Dương phun ra một ngụm trọc khí, cười khổ không thôi, lắc đầu, đề xuống trong lòng vọng tưởng, tiếp tục nhìn xuống.

"Tiên Thiên Phá Chương đan, có thể để hậu thiên viên mãn tấn cấp tiên thiên, đan dược một trăm điểm tích lũy một viên, đan phương một vạn nhiệm vụ điểm tích lũy!"

"Tông Sư Phá Chương đan, có thể để tiên thiên viên mãn chi cảnh tấn cấp Tông sư chi cảnh, đan dược một ngàn điểm tích lũy, đan phương mười vạn nhiệm vụ điểm tích lũy!"

"Tăng Khí đan, Quy Nguyên đan, Tạo Hóa đan, linh dược bách khoa toàn thư, Phàm cấp luyện đan bí điển, trận pháp cơ sở tường giải, Vạn Hóa Quy Nhất Kiếm Trận quyết...!"

Sở Dương càng xem càng kích động, nhưng nhìn đến cần hồi đoái điểm tích lũy, cũng không khỏi đến bị gọi cho một đầu nước lạnh, muốn đem những vật này hồi đoái đi ra, không có cái trăm vạn điểm tích lũy mơ tưởng làm đến.

"Đây là muốn bức ta đại khai sát giới sao?"

Hắn vốn định một đêm giết mười cái treo thưởng nhiệm vụ, dựa theo loại này tiến độ, dù cho một đêm đạt được một ngàn điểm tích lũy, một tháng thời gian cũng bắt quá ba vạn điểm tích lũy thôi, khoảng cách cần thiết kém quá xa.

Nghĩ tới đây, hắn quay đầu bước đi.

Sau nửa đêm, Sở Dương lần nữa về tới công đức đại sảnh.

"A, tiểu gia hỏa, người lại tới?" Gầy còm lão đầu nhí hơi ngạc nhiên, nhìn thoáng qua Sở Dương trong tay đã lấp đầy đầu người túi, tán thán nói, "Hiệu suất thật cao, giết nhiều người như vậy, còn không có một tia sát khí, tiểu hỏa tử, khó lường, thật là không tầm thường!"

Sở Dương mặc dù mang theo mặt nạ, lại chạy không thoát lão giả cảm ứng.

Tuổi còn trẻ, triều khí phồn thịnh, sinh mệnh lực tràn đầy.

"Không biết tiền bối xưng hô như thế nào?"

Sở Dương tư thái rất thấp.

"Người gọi ta một tiếng Vương lão là được." Gầy lão đầu nói, cầm tấm gương hướng đầu người cái túi bên trên vừa chiếu, lại đem Sở Dương đưa tới đồng ắn bên trên lưng lay, lập tức ném tới, "Nhìn xem đúng hay không?"

"Lần này một ngàn ba trăm điểm tích lũy, không kém mấy may!"

Sở Dương vội vàng cười nói.

"Vây là tốt rồi!" Vương lão nói, đem đầu người túi hướng phía sau quăng ra, chỉ thấy trong bóng tối đột nhiên xuất hiện một miệng mở lớn, đem đầu người túi cho nuốt vào, đem Sở Dương hạ kêu to một tiếng, không khỏi nói, "Vương lão, ngài, ngài cho ăn nó?"

Cái kia là một con hung thú, nguyên bản lẳng lẳng nằm sắp ở sau lưng Vương lão, Sở Dương cũng sớm liền phát hiện, không có làm chuyện, nhưng lúc này đây lại kinh đến.

"Đây là ta nuôi Tỳ Hưu, còn tại còn nhỏ, cần đại lượng dinh dưỡng tinh hoa, những này treo thưởng đầu lâu, đều là lớn nhất ác cực hạng người, vừa vận cho hần gia tăng điểm dinh dưỡng."

Vương lão không để ý nói.

Sở Dương khẻ miệng giật một cái, hơi hơi run rẩy nói: "Truyền ngôn Tỳ Hưu chính là là chân long chi chủng, có miệng không giang, có thể nuốt vạn vật mà không tiết, chỉ có vào chứ không có ra, thần thông đặc dị, có tính hóa tà khí, mang đến phúc vận hiệu quả!"

Đầu kia Tỳ Hưu, chính là long đầu, thân ngựa, bốn chân, tương tự sư tử, màu lông xám trắng, có một đôi cánh nhỏ. Nuốt mất đầu người túi về sau, hần liền nằm sấp ở ở sau lưng lão ta, về vô hại hiền lành.

"A, tiểu gia hỏa, ngươi biết không ít a!" Vương lão cười, bỗng nhiên giật mình, lại tỉ mỉ, từ trên xuống dưới một hồi lâu dò xét Sở Dương, con mắt hí hí, "Gần đây liên quan tới Phệ Đà tự truyền thừa lưu truyền sôi sùng sục, Sở Văn Phi tiểu gia hỏa kia cũng đã nhận được Phệ Đà tự trấn tông chi bảo Khô Mộc Tâm Kinh, ngươi là bị hần dẫn tiến vì Tuần Sát Sử, lại là Hà Dương huyện Sở gia di cốt, ta một mực cảm giác được ngươi có chút ẩn tàng, còn có bị ngươi thăm dò cảm giác, hần là ngươi tu luyện thành Khô Mộc Tâm Kinh?"

Sở Dương cái này giật mình không thể coi thường.

"Tiểu gia hỏa, tâm tính không tệ, nghe được phen này lời nói, ngươi vậy mà khí tức không có chút nào ba động, liền ngay cả tốc độ máu chảy cũng không có thay đổi nhanh, chỉ là trái tim nhiều nhảy hai nhịp, nếu không phải lão già ta, thật đúng là bị ngươi lừa gạt đến!" Vương lão mườì phần tán thưởng, lại lại lắc đầu, "Ngươi biểu hiện quá mức, như thế tin tức quan trọng, cho dù ai nghe đều sẽ kinh hãi, nhưng ngươi quá mức trấn tĩnh, đây chính là khác thường!"

Sở Dương cười khổ, "Vương lão, ngươi muốn như nào?"

"Ta ngồi ở chỗ này, lại biết những tin tức này, ngươi nói ta sẽ gây bất lợi cho ngươi sao?" Vương lão cười nói, "Tiểu gia hỏa, Khô Mộc Tâm Kinh ngươi tu luyện đến tầng thứ mấy?"

Ánh mắt của hần sáng rực, mang theo chờ đợi.

"Tầng thứ tư!"

Sở Dương không có chút nào giấu diếm.

"Tầng thứ tư?" Vương lão nói thầm một tiếng, mãnh liệt đứng lên, hai mắt bộc phát ra quang mang giống như nhật nguyệt, Sở Dương cũng trong nháy mắt bị khí tức của hần đánh bay ra ngoài, xương cốt đứt gãy, trong miệng không muốn mạng liều ra từng đạo huyết tiễn, khí tức trong nháy mắt uể oải tới cực điểm.

Vương lão sắc mặt đại biến, vội vàng đánh ra một đạo quang mang không có vào thể nội Sở Dương, để hần suy yếu khí tức lập tức ổn định, sau đó lại lấy chớp mắt tốc độ khôi phục như lúc ban đầu.

Bá...!

Vương lão bàn tay lớn vỗ một cái, Sở Dương liền quay trở về trước quầy, đồng thời công đức đại sảnh cũng xuất hiện một tầng màng ánh sáng, đem nơi này hết thảy ngăn cách bên ngoài.

"Kém một chút muốn ừ thành đại họa, a, ta bộ này tính tình, còn không bằng tiểu tử ngươi ổn trọng, chớ trách, chớ trách!" Vương lão vội vàng nói xin lỗi, "Vừa rồi ta dò xét một phen, không có đại năng nghe trộm, may mắn, may mắn, nếu không ngươi liền không có ngày yên tĩnh."

Sở Dương kinh ngạc đứng đấy, lần này là thật hải nhiên tới cực điểm.

Chỉ là ngoài ý muốn tiết lộ một sợi khí tức, thiếu chút nữa đem hần oanh sát, cái này căn cứ nào mạnh tu vi?

Đơn giản kinh thiên động địa, hoàn toàn siêu việt tưởng tượng của hần.

"Thiên Vũ đại lục, quả thật là đáng sợ!"

Đây là Sở Dương còn lại duy nhất niệm đầu, đối Vương lão, cũng càng thêm cung kính, chỉ là khó hiểu nói: "Chỉ là tầng thứ tư thôi, lại có cái gì tốt ngạc nhiên?"

Vương lão cười khổ lắc đầu, "Đại Sở hoàng thất chúng ta, liền có Khô Mộc Tâm Kinh trước bốn tầng phương pháp tu luyện, nhưng từ Đại Sở lập quốc đến nay, có thể tu luyện tới tầng thứ tư, cũng bắt quá rải rác tám vị thôi, đây là khẳng định số lượng, tuyệt đối sẽ không lại nhiều! Mà lại bọn hần mỗi một cái, đều hao phí trăm năm, thậm chí mấy trăm năm, mới đạt tới loại trình độ này, mà ngươi, lại chỉ dùng một tháng, thật khó có thể tin!"

Nói, hần hai mắt bắn ra một vệt kim quang, trực tiếp chui vào Sở Dương mi tâm, để Sở Dương bỗng nhiên ngốc trệ, liên động đan đều làm không được, loại này cảm giác vô lực để hần rừng mình.

Sau một lúc lâu, Vương lão thu liễm ánh mắt, không khỏi giật đầu, "Linh hồn hoàn chỉnh, không có đoạt xá, không có dung hợp, không có chuyển thế,

cũng không có bị khống chế, ngay cả huyết mạch đều thuần khiết vô cùng, là huyết mạch của Sở gia!" Nói, liền kích động, "Tiểu gia hỏa, thân phận của ngươi không có vấn đề, lấy ngươi đem Khô Mộc Tâm Kinh tu luyện tới tầng thứ tư thiên tư, tương lai tất nhiên quang mang vạn trượng."

"Không đến mức đi!"

Sở Dương ngoài miệng nói, trong lòng lại lật lên sóng biển ngập trời, hẳn biết, máu chốt một quan đi qua, chỉ sợ đây cũng là Thanh Đồng môn công lao, nếu không lấy lão già có thể dò xét linh hồn năng lực, tất nhiên có thể phát hiện hẳn không bình thường.

"Nếu không phải lão già ta thề không còn thu đệ tử, vô luận như thế nào ta đều sẽ đem ngươi nhận lấy!" Vương lão hồi hận vạn phần, "Đáng chết, đáng chết, năm đó tại sao muốn lập xuống như thế lời thề, để cho ta bỏ qua dạng này một cái lương tài mỹ ngọc, nếu là ở ta dạy dỗ dưới, cái gì thánh địa Thánh tử Thánh nữ, Thái tử hoàng triều, toàn diện đều là câu thí!"

Sở Dương cười khổ, chỉ là nghe, hẳn cũng nhẹ nhàng thở ra, hiển nhiên Vương lão sẽ không đem hắn diệt.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Toa Chư Thiên* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 67: Ngân ấn chi Nạp Hư giới

Diện mục của Thiên Vũ đại lục, đã hướng Sở Dương triển khai một góc của băng sơn, đặc biệt là nghe Vương Mãnh nói tới cảnh giới võ đạo, càng biết rõ hơn, thực lực của hắn bây giờ không đủ để tung hoành thiên hạ.

Đừng nói thiên hạ, liền là đất đai một quận, cũng khó khăn có đại hành động.

Bây giờ gặp được Vương lão kinh khủng, đem ở trong Tiểu Lý Phi Dao bồi dưỡng ngao khí, bá khí triệt để ẩn giấu đi.

Học biết làm người, đây mới là cách đối nhân xử thế bước đầu tiên.

Wang lão y nguyên nói không ngừng, "Ngươi vậy mà mở ra rỗng rã một trăm linh tám cái khiếu huyết, tại Ngũ Đế quyền trên cơ sở, thôi diễn ra công pháp của mình, nghịch thiên chi tài a! Căn cứ ngươi chân khí quý tích vận hành, tựa hồ có thể mở mang đến hai trăm bốn mươi khiếu huyết, đây đã là Đại Sở hoàng thất đứng đầu nhất công pháp có khả năng đạt tới. Ngươi làm sao làm được? Hẳn là Khô Mộc Tâm Kinh thật có như thế nghịch thiên?"

"Cũng đúng!" Vương lão tự quyết định, lại nhai cái không có chơi, "Năm đó Phệ Đà tự thề nhưng là thánh địa đệ nhất thiên hạ, trấn áp Bát Hoang, ngôn xuất pháp tùy, cỡ nào cường thế, nếu không phải ra cái càng thêm nghịch thiên Sở thái tổ, hiện tại chỉ sợ vẫn là thiên hạ của Phệ Đà tự. Làm Phệ Đà tự trấn tông công pháp, danh xưng thiên hạ đệ nhất kỳ công Khô Mộc Tâm Kinh, có công hiệu này, tựa hồ cũng có thể nói tới thông."

"Bất quá, lấy tu vi của ngươi, Sở gia làm sao lại diệt môn?" Vương lão nghi hoặc không hiểu, lại làm cho Sở Dương trong lòng kinh hãi, đây mới thật sự là lỗ thùng, dù sao người ở bên ngoài xem ra, mới một tháng mà thôi. Liền nghe Vương lão tiếp tục nói, "Khẳng định là ngươi ăn cái gì thiên tài địa bảo, hoặc là đến cái gì truyền thừa, tại Khô Mộc Tâm Kinh dẫn đạo dưới, tu vi đột nhiên tăng mạnh. Ta thế nhưng là biết, đã từng có một vị thư sinh, căn bản không có tu luyện qua, ngẫu nhiên đạt được một viên thần đan, trực tiếp đem tu vi tăng lên tới lớn Tông sư chi cảnh!"

Sở Dương dở khóc dở cười, lại bỗng nhiên nhẹ nhàng thở ra, hẳn đều muốn vì Vương lão nào bỏ lớn tiếng khen hay.

Hắn cũng minh bạch, cái này tất nhiên là Vương lão phát hiện linh hồn của hắn và huyết mạch không có chút nào cải biến, mới đối với hắn dạng này yên tâm, không có truy đến cùng.

"Người đã già, liền ưa thích lại nhai cái không xong!" Vương lão rốt cục dư vị tới, hỏi, "Ngươi rất cần điểm tích lũy sao?"

Sở Dương gật đầu, "Ta nội tình quá nhỏ bé, chỉ là gia nhập Tuần Sát Sứ lúc đạt được một bộ Ngũ Đế quyền công pháp, còn lại không lấy ra được, liền nghĩ kiếm một ít điểm tích lũy phong phú tích lũy."

"Cũng thế, dù sao Hà Dương huyện quá nhỏ, Thiên Hóa quận cũng cứ như vậy cái rầm lớn một chút địa phương." Vương lão đạo, "Khô Mộc Tâm Kinh đến cùng có năng lực gì? Có thể nói một chút sao?"

"Đương nhiên có thể!" Sở Dương không có giấu diếm, "Khô Mộc Tâm Kinh là tu luyện tâm linh chi lực phương pháp, một khi nhập môn, sẽ xuất hiện tâm linh cái bóng, đem hết thấy chung quanh tất cả đều phản ứng tâm trên bề mặt, cũng có thể chài vượt tự thân, ta chính là dựa vào tâm linh cái bóng mới phát giác thể nội có ba trăm sáu mươi cái khiếu huyết."

"Tiểu tử ngươi cũng là thực sự, nhân thể xác thực có ba trăm sáu mươi cái khiếu huyết!" Vương lão khen ngợi gật đầu, lại thở dài nói, "Cái này không tính là bí ẩn, chỉ là đáng tiếc a, hoàn toàn mở ba trăm sáu mươi cái khiếu huyết phương pháp đã biến mất. Thế gian người, Tông sư chi cảnh, cũng đã không thể viên mãn."

Nói đến đây, hắn bỗng nhiên dừng lại, "Ta biết một chút bí vấn, năm đó Phệ Đà tự có cái lão gia hỏa, tựa hồ đem khiếu huyết mở trọn vẹn, mà hắn Khô

Mộc Tâm Kinh cũng có không tầm thường tạo nghệ, hẳn là..."

"Thật có thể?"

Sở Dương "Kích động" nói.

"Có lẽ có thể, dù sao ngươi có thể phát giác được ba trăm sáu mươi cái khiếu huyết, nhờ vào đó thôi diễn công pháp, cuối cùng nói không chừng thật sự có thể thành công. Ngươi bây giờ không phải liền là tại hành tẩu trên đường sao?" Vương lão kỳ dị nói.

Sở Dương cười khổ, "Ta cơ sở quá kém!"

"Ngươi cơ sở xác thực rất kém cỏi, Tuần Sát Sứ chuyện xui xẻo này, mặc dù có thể được đến rất nhiều chỗ tốt, nhưng nhất định phải trả giá đắt, sống tổn thời gian, không có thời gian dài tích lũy, căn bản khó mà có cái gì thành tựu." Vương lão đạo, "Không bằng như vậy đi, ta đề cử ngươi đi Hoàng gia học viện, nơi đó tàng thư chi phong, chính là đương thời thứ nhất, ở nơi đó, ngươi có thể đủ đền bù không đủ."

"Hoàng gia học viện?"

Sở Dương sững sờ, nhớ tới "Thân này" mười mười, liền là tại Hoàng gia học viện cầu học.

"Thế nào?"

Vương lão hỏi.

"Đa tạ Vương lão!" Sở Dương cúi người hành lễ, "Chỉ là ta hiện tại còn không thể đi, ta muốn kiểm điểm tích lũy, hỏi đoái chút thứ ta muốn, thuận tiện mượn cơ hội này, giết nhiều điểm Thiên Ma tông và người của Kim Quang tự, vì Sở gia ta hơn một trăm miệng bảo thù."

"Tuổi trẻ, liền phải có cổ này huyết tính, đã quyết định, vậy liền đi làm đi. Chờ ngươi muốn rời đi lúc, liền tới tìm ta, ai để chúng ta hữu duyên đâu?" Vương lão nói, từ trong ngực móc lấy ra một cái chiếc nhẫn, ném cho Sở Dương đạo, "Cái này là một cái Nạp Hư giới, có một ngàn mét khối, đưa cho ngươi. Bất quá ngươi giết người, đều phải cho ta hoàn chỉnh mang về, cho ta nuôi nấng nhỏ Tỷ Hư, cũng coi là giao dịch của chúng ta!"

"Đa tạ Vương lão!"

Sở Dương đại hỉ, vội vàng gửi tới lời cảm ơn.

Loại vật này, hẳn sớm đã tha thiết ước mơ, không nghĩ tới dễ dàng như vậy liền được.

"Còn có một chút nhất định phải nhớ kỹ, kịp thời tăng lên chức vị Tuần Sát Sứ, sẽ có chỗ tốt." Vương lão tria hạt đạo, "Đồng ấn chỉ là ghi chép tin tức, đến Ngân ấn, liền có huyền ảo chi lực, có được ghi chép công năng, chỉ cần giết hoàng triều truy nã người, liền có thể thu hoạch được điểm tích lũy, không cần chém xuống đầu lâu nhắc tới giao nhiệm vụ."

"Thần kỳ như vậy?"

Sở Dương lật tới lật lui nhìn nhìn hẩn Đồng ấn.

"Thế gian a, thần kỳ đồ vật nhiều lắm, đây chẳng qua là cái đồ chơi nhỏ mà thôi! Chờ ngươi siêu việt Đại tông sư, ngươi liền sẽ phát hiện, thế giới này vô cùng vô cùng lớn." Vương lão thần bí khó lường cười cười, lại tria hạt đạo, "Ngân ấn còn muốn một cái công năng, liền sẽ cho thấy toàn bộ hoàng triều truy nã trọng phạm, phân loại, phân chia các châu, hết sức kỹ càng. Còn từng cái quận thành bên trong nhiệm vụ trong đại sảnh treo thưởng, chẳng qua là đất đai một quận cùng xung quanh thôi. Như hôm nay lửa quận nhiệm vụ đại sảnh treo thưởng nhân vật tương đối nhiều, cũng là bởi vì Phệ Đà tự truyền thừa hiện thân nơi đây, đủ loại tiểu quý đều chạy tới, mới có ý thêm."

"Tốt một cái thần kỳ Ngân ấn!" Sở Dương lần nữa giật nảy cả mình, loại này ấn rõ ràng có kiếp trước khoa học kỹ thuật vật phẩm công năng, nghĩ tới đây, cũng liền có minh ngộ, Thiên Vũ đại lục một thứ gì đó, tất nhiên có "Pháp bảo tiên vật" năng lực, "Có phải hay không Đồng ấn Tuần Sát Sứ thường thường chỉ ở tại một chỗ, mà Tông sư liền có hành tẩu thiên hạ năng lực, cho nên mới có công có thể khác biệt."

"Trẻ con là dễ dạy." Vương lão mỉm cười gật đầu, "Ngân ấn công năng còn là chưa đủ, không thể trực tiếp hỏi đoái muốn đồ vật, chờ đến kim ngân cấp bậc, ngươi liền sẽ phát hiện hẳn thuận tiện chỗ!"

Sở Dương khóe miệng co gật, đây không phải từng bước một thăng cấp sao?

Từ biệt Vương lão, liền trực tiếp về tới chỗ ở, hôm nay lấy được lượng tin tức quá lớn, cần phải thật tốt tiêu hóa một chút.

Ngồi xếp bằng trên giường, Sở Dương lấy ra Nạp Hư giới, lật xem một phen, liền lấy Vương lão truyền thụ cho phương pháp, trực tiếp nhả máu nhận chủ. Trong chớp lát, trong cảm ứng của hắn liền xuất hiện một vùng không gian, rộng rãi một ngàn mét khối, vuông vức, dài rộng cao đều mười mét.

"Ta nhớ được, trong đại sảnh hỏi đoái cấp thấp Nạp Hư giới chỉ có một cái lập phương, lại cần một vạn điểm tích lũy mới có thể hỏi đoái, mà đây là là nó gấp trăm lần!"

Sở Dương tắc lưỡi, lộ ra vẻ phức tạp.

Lắc đầu, ấn xuống tâm tình sôi động ba động, bắt đầu quy hoạch tương lai.

"Có cái trò này, liền có thể chân chính làm đến hủy thi diệt tích, như vậy tiếp xuống?"

Sở Dương trong mắt lạnh lóng lánh, sát cơ mãnh liệt.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Toa Chư Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 68: Thủy Thanh Linh

Lại là một ngày mặt trời chói chang, đại nhật chi hạ, hắc ám thối lui, vạn vật nghênh đón ánh sáng cùng nhiệt, bắt đầu cuộc sống của mình quý tích, hướng về cố định quỹ đạo tiến lên.

Trên quan đạo, có hai thốt bạch như tuyết, không có chút nào tạp sắc tuần mã song hành, loài ngựa này được xưng là "Tuyết bên trong bạch", có so tuyết còn trắng ý tứ.

Trên ngựa ngồi ngay thẳng hai vị được khấn lạy thiếu nữ. Các nàng dáng người linh lung, khí tức phiêu miểu, giống như Nguyệt cung tiên tử, không giống trong trần thế người, dù là che mặt, cũng làm cho người ý nghĩ kỳ quái, tuyết đối có trăm ngư chỉ cho, lạc nhận đáng về.

Xuất chúng khí chất, phối hợp tuyết trắng tuần mã, tại trên quan đạo không biết hấp dẫn nhiều ít ánh mắt.

"Tiểu thư, chúng ta du lịch hơn phân nửa nam vực, nên đi Trung Châu Thịnh Kinh đi?"

Trong đó áo vàng nữ tử thấp thấp giọng nói, thanh âm giòn như hoàng oanh, uyển chuyển đến lỗ tai.

Đại Sở hoàng triều, chia thành Cửu Châu, lấy tứ phương vi định, Bát Cực vi tuyến, định ra tám châu chi địa, ở giữa liền vi Trung Châu chi địa, ngồi trong trấn, nhìn xuống Bát Hoang.

Trung Châu trung tâm, cũng chính là hoàng thành sở tại địa, được xưng là Thịnh Kinh.

"Không có vội hay không!" Tiểu thư thanh âm linh hoạt kỳ ảo như u cốc chi thủy, chỉ ở son thủy ở giữa, không tại hồng trần thế tục, "Phệ Đà tự truyền thừa xuất hiện, tự nhiên không thể bỏ qua."

"Tiểu thư, đã lưu truyền sôi sùng sục, tất nhiên hấp dẫn đại lượng tà đạo nhân vật, lấy tiểu thư mỹ mạo nếu là đi, tất nhiên sẽ dẫn tới rất nhiều phiền phức. Tiểu thư, không bằng chúng ta trở về Thịnh Kinh đi, ngài ngày nghỉ thể nhưng là nhanh đến."

"Đã đụng phải, liền là hữu duyên, dù sao cũng không xa, đi xem một chút, gặp một lần anh hùng thiên hạ nhân vật. Lại nói, ta sẽ sợ những cái kia?"

"Vậy được rồi, bất quá tiểu thư, ngài ngàn vạn không thể tùy tiện ra tay, nếu là dẫn tới đối đầu, đó mới là phiền phức. Thiên Hòa quận thế nhưng là khoảng cách Thiên Ma tông rất gần đâu, đám kia ma đầu, từ trước đến nay vô pháp vô thiên."

Hai người dần dần từng bước đi đến, đi phương hướng, liền là Thiên Hòa quận thành.

Một bên khác trên quan đạo, một nhóm bốn con ngựa phi nhanh mà đi, nhanh như lưu tinh. Trong nháy mắt, bốn con ngựa liền đã thoát ra cách xa trăm mét, lấy tốc độ như vậy, nhưng ngày đi vạn dặm.

Bốn con ngựa này rất đặc biệt, một thân bộ lông màu đỏ, đỏ như lửa, bốn cái móng đều dài hơn lấy vẩy màu đỏ, như chân đạp hỏa vân, chính là ngựa bên trong cực phẩm lương câu Hỏa Long câu.

Đây là ngựa dị chủng, có thể một cước đá như chết Tiên Thiên cường giả, giá trị mười vạn kim.

Hỏa Long câu ngồi lấy hai nam hai nữ, nam anh tuấn tiêu sái, nữ tử dung mạo vô song.

Bọn hắn mới vừa từ Hà Dương huyện rời đi, tại trong huyện thành sở trước cửa phủ, còn có đại lượng tro giấy, bên trong còn có chút châm lửa ánh sáng.

"Chỉ Nghiên sư muội, ngươi yên tâm, ta tất nhiên giúp ngươi giết sạch những cái kia ma tề tử, vì ngươi xuất khí!" Một thốt Hỏa Long câu bên trên nam tử áo trắng lớn tiếng nói, ngữ khí mềm nhũn, lại nói, "Sư muội, có ta ở đây, sau này định không cho ngươi chịu một chút ủy khuất."

Hoi trước mặt một cái xinh đẹp thiếu nữ, khép chặt đôi môi, hai mắt đỏ bừng, trên mặt còn có nước mắt, nàng một mực toàn lực thôi động Hỏa Long câu.

Thiếu nữ này, vậy mà và Sở Dương có năm sáu phần tương tự.

"A a a..." Thiếu nữ bỗng nhiên ngửa mặt lên trời gào to, tràn đầy bi phẫn, khí tức của nàng chấn động kịch liệt, trong nháy mắt này vậy mà phá vỡ giam cầm, đạt đến Tông sư chi cảnh, bất quá nàng lại không có đề ý, mà là nghiêng răng nghiêng lợi nói, "Thiên Ma tông, ta tất nhiên đưa ngươi nhốt tận gốc."

"Sur muội, ngươi vậy mà đạt đến Tông sư chi cảnh, năm gần mười lăm tuổi a, đặt ở Hoàng gia học viện đó cũng là đứng đầu nhất thiên tài, huống chi ngươi đánh căn cơ tương đối trẻ." Vừa rồi thanh niên hưng phấn nói, "Sur muội, lấy thiên tư của ngươi, đem lấy thời gian, nhất định có thể đem Thiên Ma tông diệt đi."

Khác một cái tuổi trẻ nam tử nhếch miệng.

Trong Thiên Hóa quận thành, mỗi một ngày đều tràn vào đại lượng cường giả, để khách sạn quán rượu đều kín người hết chỗ, thành nội trị an cũng bắt đầu lâm hồng, không ngừng có người bị giết, thậm chí đồ môn diệt hộ.

Đáng tiếc, tuần bộ thành nội căn bản vô dụng, chỉ có thể mượn nhờ lực lượng của Âm vệ.

Ròng rã cho tới trưa, Sở Dương đều không hề rời đi, mà là một mực ngồi xếp bằng tu luyện.

Đêm qua là hấn sau khi quay về lần đầu tu luyện,

Lúc này cũng cảm giác thứ một trăm linh chín cái khiếu huyết ngo ngoe muốn động, tùy thời đều có bị xông mở xu thế.

Sở Dương lúc này biết, Thiên Vô Đạo đường không có đối võ đạo áp chế, tu luyện tương giao Tiểu Lý Phi Dao thế giới dễ dàng nghìn lần không thôi.

Không có áp chế, mang ý nghĩa có thể tiếp tục đột nhiên tăng mạnh.

Rốt cục tại tới gần giữa trưa lúc, thứ một trăm linh chín khiếu ứng thanh mà phá.

Lúc xế chiều, hấn đã củng cố, ổn định lại.

"Vẫn là như vậy tu luyện tương đối thống khoái!"

Sở Dương từ trên giường xuống tới, lộ ra vui mừng, đuổi ra chặn ngang, đẩy mở cửa sổ, liền phát hiện Đại Nhật đã ngã về tây. Ánh nắng vẩy xuống gian phòng, trải đầy đất kim hoàng.

"Chính là nhân gian tốt thời tiết!"

Gõ gõ cửa sổ, nhìn phía bầu trời mây trắng, không khỏi xuất thần, nghĩ đến Tiểu Mai. Hơn một trăm năm làm bạn, sớm chiều ở chung, bên người sớm thành thói quen đối phương.

Thần sắc tối sầm lại, thở dài một tiếng, ngồi xuống, rót chén trà.

"Nói đến, ta cũng là hơn một trăm tuổi lão đầu tử!"

Cười khổ một tiếng, nâng chung trà lên, uống một hơi cạn sạch.

Đem vật phẩm đều để vào Nạp Hư giới về sau, liền đẩy cửa phòng ra đi ra ngoài, Thiên Hóa quận thành, hấn còn không có đi dạo qua, thừa cơ hội này háo hạo nhìn xem, đồng thời cũng tìm kiếm một chút tin tức.

Nơi này không hổ là quận thành, hội tụ chung quanh mấy chục huyện thương nhân hưng thịnh chi địa, trên đường người đến người đi, chen vai thích cánh, mới vừa đi ra không bao xa, Sở Dương trong mắt liền mọc lên một tia lãnh ý.

Sau lưng hấn, lại có tám lần sóng người đi theo, rõ ràng nhất không ai qua được đệ tử Thiên Ma tông, còn có Kim Quang tự con lừa trọc.

"Đã đem ta khóa chặt sao?"

Sở Dương bất động thanh sắc, tiếp tục đi từ từ, dò xét chung quanh cửa hàng cảnh vật.

Phía trước xuất hiện một đầu xuyên qua toàn bộ Thiên Hóa quận dòng sông, đây là Xích Thủy sông, trùng trùng điệp điệp, tuôn trào không ngừng, Sở Dương trạm trong thành thứ nhất cầu lớn bên trên, nhìn qua nước sông, suy nghĩ xuất thần, lầm bầm nói: "Thệ giả như tư phu, bất xá trú dạ!"

"Tốt một cái thệ giả như tư phu!"

Bên cạnh truyền đến thanh âm không linh.

"Biểu lộ cảm xúc, chê cười!"

Sở Dương nghiêng đầu đi, chỉ thấy hai vị thiếu nữ chậm rãi đi tới, trong tay nắm trắng như tuyết ngựa, con người co rụt lại, ôm quyền cười nói.

"Nước sông cuộn cuộn mà chảy, một đi không trở lại, chính như thiên địa này vạn vật, mặc dù một năm một năm không lắm biến hóa, nhưng cầu bên trong cầu bên ngoài, đã không phải là năm đó chi thủy, năm đó người!"

Nữ tử áo trắng chậm rãi nói.

"Nhớ lại đi qua, nắm chắc hiện tại, nhìn ra xa tương lai!"

Sở Dương ă ý nói.

"Huynh đài hạo tâm ngực, không biết xưng hô như thế nào?"

Thiếu nữ chấp tay.

"Sở Dương. Không biết tiểu thư tục danh, có thể hay không bẩm báo?"

Sở Dương gật đầu thăm hỏi, không kiêu ngạo cũng không hèn mọn, độc lập trên cầu, khí chất xuất trần, hơn người.

"Thủy Thanh Linh!" Thiếu nữ ghi danh chữ về sau, dẫn ngựa tiến lên, "Giang hồ đường xa, sau này còn gặp lại!"

"Sau này còn gặp lại!"

Sở Dương xoay người lại, tiếp tục nhìn qua nước sông, mắt lóng lánh, chỗ sâu trong con người, lại lộ ra vẻ mặt ngưng trọng. Lời mới vừa nói thiếu nữ, bất quá mười tám mười chín tuổi thôi, nhưng một thân thực lực mạnh, lại còn vượt qua hẳn.

Đối phương thể nội, rỗng rã có một trăm năm mười ba cái điểm sáng, cái kia là đã mở khiếu huyết. Dù cho đối phương thị nữ bên người thái độ nữ tử, thể nội khiếu huyết cũng mở ra ba mươi sáu cái.

"Bực này cái thể chi tài, tất nhiên lai lịch bất phàm, có phải là vì Phệ Đà tự truyền thừa, bằng không thì cũng sẽ không tới Thiên Hỏa quận địa phương nho nhỏ như này."

Sở Dương trong lòng suy đoán.

Đã đi xa hai vị thiếu nữ trầm thấp trò chuyện.

"Tiểu thư, người đối nam nhân cho tới bây giờ đều sắc mặt không chút thay đổi, làm sao đối vị này hào ngôn duyệt sắc?"

"Hắn khí chất đặc thù, có bằng quan cách cục. Tiểu Hồng người không thấy được sao? Hắn mi tâm ngưng tụ khí khái hào hùng, đường đường chính chính, không phải âm tà xảo trá hạng người, ta có loại kỳ lạ cảm giác, người này tương lai tất nhiên thành sẽ bất phàm. Vừa mới nghe được một câu lời vàng ngọc, liền không cầm tiếp một câu."

"Vừa nói như vậy, đúng là đâu?"

"Đi thôi, chúng ta trước tiên tìm một nơi dàn xếp lại, nhìn nhìn lại nơi đây trình diễn cỡ nào đặc sắc, cũng coi như chúng ta tới luyện chương trình học!"

Dần dần từng bước đi đến, trên cầu Sở Dương hé miệng mỉm cười.

Đúng lúc này, thần sắc hắn khẽ động, khóe miệng có chút run rẩy, có chút nghiêng người, nhìn phía một bên, lộ ra vẻ phức tạp.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Toa Chư Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 69: Nhất Dạ Ngư Long Vũ

Bốn con Hỏa Long câu gào thét vọt đi, tuần nam tinh nữ, bảo mã ngân trang, hấp dẫn không ít sự chú ý.

Dưới tâm linh đảo ảnh, nhìn xem bốn con ngựa từ sau lưng chạy qua, nhưng Sở Dương lại chấp hai tay sau lưng, ung dung ngẩng đầu nhìn mây trắng, ánh mắt hết sức phức tạp.

"Ta là "Sở Dương", là Sở Dương chân chính!"

Lắm bảm một câu, không thể nào quên thân phận huyết mạch, đây cũng là gốc rễ của hắn ở trên Thiên Vũ đại lục.

Sở Dương suy nghĩ một lát liền chậm rãi đi về phương hướng bốn con Hòa Long câu đã đi. Tâm linh đảo ảnh của hắn bao phủ phạm vi ngàn mét nên ở trong thành rất khó chạy thoát khỏi sự quan sát của hắn.

Rảo bước di chuyển, hắn đi tới phía con hẻm, bóng người dần thưa thớt lại, qua một chập lại tiến nhập một đầu hẻm khác, nơi này hết sức yên tĩnh, không có người đi đường.

Sở Dương sau khi đứng vững thì xoay người lại, trên mặt mang theo thần sắc như cười mà không phải cười.

Một lát sau liền có hai người phi tốc đến, vừa mới quẹo góc đã nhìn thấy Sở Dương cũng đang nhìn lại thì sửng sốt. Bọn họ chưa kịp phản ứng gì thì Sở Dương đã vung tay áo lên, nhiếp hai người tới, đồng thời tiện tay đánh nát trái tim họ, thu mọi thứ vào trong Nạp Hư giới, gọn gàng không phát ra chút âm thanh nào.

Một lát sau, một thiếu niên thấp bé mòm tới cũng bị Sở Dương dùng phương pháp cũ diệt sát.

Trước sau có tám đợt, cộng cộng mười chín người, toàn bộ đều trở thành vật sưu tập bên trong Nạp Hư giới.

"Tám tên hậu thiên, mười một tên tiên thiên, tiên thiên thật đúng không bằng chó!"

Sở Dương thì thầm một câu, chẳng vượt tường, lặng yên không một tiếng động biến mất trên đường.

Màn đêm lần nữa giáng lâm, phồn hoa tan hết, chỉ để lại sự yên tĩnh thâm trầm.

Trong một khách sạn.

"Còn chưa trở lại hả?" Đây là giọng của một tăng nhân cao lớn.

"Giờ này còn chưa trở lại hẳn là gặp bất trắc, nếu không phải là đám điên Thiên Ma tông kia thì chỉ sợ do Âm vệ xuất thủ."

"Tuệ Quang sư huynh làm gì để ý cẩn thận như vậy, chẳng bằng trực tiếp đi bắt người không được à?"

"Ha ha, chỗ đó là tổng bộ Âm vệ của Thiên Hóa quận nên tất nhiên có Đại tông sư tạo trấn, người nếu muốn chết thì cứ đi đi!"

"Đại tông sư? Phiền thật!"

"Không vội, không vội, ngày mai hẳn lại đến con phố đó, người trực tiếp bắt hẳn lại đây. Người mới đạt đến tu vi Tông sư hẳn là vạn vô nhất thất!" Tuệ Quang nói.

"Dù thất bại thì cũng còn ta phối hợp tác chiến với người!"

"Nhưng nếu như tên Đại tông sư kia xuất thủ thì sao?"

"Tên kia tọa trấn tổng bộ Âm vệ thì sẽ không dễ xuất thủ đâu, lần này Thiên Hóa quận hấp dẫn đại lượng cường giả tụ tập đến đây, tên kia sao dám rời đi!" Tuệ Quang khẳng định, nói tiếp: "Với lại, Đại tông sư bên chúng ta sẽ lập tức tới ngay, đến lúc đó không cần e ngại bất luận kẻ nào!"

"Cần phải phiền toái đến thế sao?"

"Phiền? Với thực lực của chúng ta, dù đắc thủ thì người cho rằng chúng ta có thể ra khỏi Thiên Hóa quận này được à? Vọng tưởng! Chẳng qua là vì chiếm đoạt tiên cơ thôi." Tuệ Quang cười nhạo: "Ta biết Thiên Ma tông Mặc Kiếm và đám sự đệ của hắn đã đến, ta cũng không nắm chắc đối phó nổi bọn hắn đâu."

Một tửu lâu khác, trong một gian phòng, một nam tử áo đen ngồi ở giữa, chính là Mặc Kiếm mà Tuệ Quang nhắc tới.

"Bây giờ Tiểu Cửu còn chưa trở về, khẳng định không về được!" Mặc Kiếm bình tĩnh nói: "Tiểu Ngũ, Tiểu Lục, đêm nay hai người các ngươi triệu tập một nhóm giang hồ tác dụng trùng kích Duyệt Tân lâu, làm to chuyện ra cho ta, các ngươi thừa cơ tìm hiểu nội tình của tên tiểu tử kia đi, nếu được thì bắt hẳn lại đây."

"Vâng, Mặc sư huynh!"

Lúc này có hai thanh niên đi ra ngoài.

"Người đây là để bọn hắn đi chịu chết!"

Thiếu nữ bên cạnh luôn yên tĩnh đứng đấy đột nhiên ỏng ẹo đi tới, ngồi lên đùi Mặc Kiếm, bàn tay như ngọc sờ về phía hạ thân Mặc Kiếm.

Mặc Kiếm giật mình, ánh mắt híp lại: "Hai người bọn họ một mực nịnh nọt Bạch Thu Sinh, thật tưởng ta không biết sao. Hắc hắc, cò đầu tưởng bọn hắn giữ lại có ích gì? Duyệt Tân lâu là địa phương mạnh nhất Thiên Hóa quận nha."

"Người đây là để bọn hán đi chịu chết!"

Bên cạnh một mực yên tĩnh đứng đầy thiếu nữ, uốn éo người đi tới, ngồi ở Mặc Kiếm trên đồi, như ngọc tay nhỏ sờ về phía Mặc Kiếm hạ thân.

Mặc Kiếm một cái giật mình, ánh mắt híp lại, "Hai người bọn họ, một mực hướng Bạch Thu Sinh nịnh nọt, thật sự cho rằng ta không biết. Hắc hắc, bọn hán dạng này có đầu tường, lưu có ích lợi gì? Duyệt Tân lâu, thế nhưng là Thiên Hỏa quận mạnh nhất địa phương."

"Người nghĩ đánh có động rần sao?" Thiếu nữ tay kia ôm tới cổ Mặc Kiếm, vươn hương non cái lưỡi, si mê nói, "Phệ Đà tự truyền thừa, thế nhưng là hấp dẫn rất nhiều hạch tâm đệ tử đâu, đến lúc đó tranh phong, thế nhưng là rất bất lợi! Bất quá Bạch Thu Sinh tiểu bạch kiếm kia, lại gặp vận rủi lớn, trở mặt nhìn truyền thừa tới tay lại cho thất lạc, nếu không phải nhìn hán là một vị huyết mạch đích hệ của trưởng lão, không phải bị xử tử không thể."

"Hừ, Bạch Thu Sinh a, thế nhưng là có mấy vị đã sớm nhìn hán không thuận mắt, lần này sẽ thuận thế đem hán đánh vào đáy cốc. Huyết mạch đích hệ của trưởng lão lại như thế nào, tại trong tông, cường thế hơn hán cũng không ít."

Một lát sau, trong phòng truyền ra tiếng rên rĩ.

Trên ghế, trên mặt bàn, trên vách tường, cuối cùng đi đến trên xà nhà, tốt một cái phiến vân phúc vũ, trình diễn cực lạc.

Sở Dương lặng yên không tiếng động rời đi Duyệt Tân lâu, đứng tại nơi hẻo lánh trong bóng tối, quay đầu ngóng nhìn, lộ ra vẻ quái dị, "Tối nay, nơi này cũng không bình tĩnh, không thông báo sẽ không dẫn xuất mấy vị kia?"

Hán nhưng là nhất thanh nhị sở, nơi đó ngoại trừ thâm bất khả trắc Vương lão bên ngoài, còn có mấy vị khí tức mười phần đáng sợ, căn cứ phỏng đoán của hán, hán là lớn Tông sư chi cánh cường giả.

Tâm linh đảo ảnh dưới, Duyệt Tân lâu người chung quanh ánh đã càng tụ càng nhiều.

Sở Dương không để ý đến, thân như một sợi gió nhẹ, cấp tốc mà đi.

"Tối nay, chỉ cần Kim Quang tự con lừa trọc khai đao!"

Lần theo thành nội từng cái đường đi dạo qua một vòng, Nạp Hư giới bên trong đã dừng không ít con lừa trọc, ngoại trừ hai cái mới vào Tông sư bên ngoài, cũng không có cái khác ra dáng cường giả, cuối cùng, hán đi tới thức ăn chay lâu.

Đây là một nhà lấy thức ăn chay thức ăn nghe tiếng khách sạn, không lớn, nhưng rất yên lặng.

Chân đạp gió nhẹ, Sở Dương xuất hiện tại một vị đi tiểu đêm tăng nhân về sau, không có phát ra cái gì tiếng vang, nhẹ nhàng một chưởng đặt tại sáng loáng trên đầu trọc, vô thanh vô tức ở giữa, đã làm vỡ nát óc.

Cuối cùng, hán đi tới một gian nhà trước cửa.

Bên trong tĩnh tọa Tuệ Quang bỗng nhiên hải hùng khiếp vía, mười phần bất an, liền mở mắt.

"Không đúng, tại sao không có mây sư đệ khí tức của bọn hán? Không tốt, tất nhiên là tao ngộ bất trắc!"

Tuệ Quang phản ứng nhanh chóng, đứng vào lúc này, hán đột nhiên híp mắt lại, trên thân bộc phát ra một đoàn kim quang, đem bên trong căn phòng giường chiếu, cái bàn toàn bộ chấn vỡ.

Đáng tiếc, vẫn đã chậm.

Hai thanh lớn chừng bàn tay phi đao, không, phải nói thành là phi kiếm tương đối thỏa đáng, một trước một sau, trong nháy mắt đi tới phụ cận. Tuệ Quang cũng không giống phạm tục, treo trước ngực tràng hạt trong nháy mắt chấn động, vừa lúc chặn phi kiếm.

Phốc phốc...!

Nhẹ giọng một vang, tràng hạt vỡ vụn, phi kiếm một trước một sau đâm vào cổ họng và cái ót.

Kẹt kẹt...!

Lúc này, Sở Dương cũng đẩy cửa phòng ra, đi đến, nhìn về phía Tuệ Quang không cam lòng con mắt, "Đừng trách ta, muốn trách thì trách Tuệ Thông đi, là hán để Sở gia ta hơn một trăm miệng bị diệt môn, thù này hận này, chỉ có máu tươi của các người, mới có thể để cho bọn hán nhắm mắt!"

Máu chót hay là, đây là hán dùng cái này thân lập rễ gốc rễ.

Không báo thù, như thế nào nói còn nghe được?

Đã như vậy, vậy liền làm tuyệt một điểm

Vẫy tay, phi kiếm rơi vào lòng bàn tay, loại này nhìn như giống phi đao, lại như đoản kiếm binh khí, là hán tại Tiểu Lý Phi Đao trong thế giới, thu thập

thiên hạ, lấy cứng rắn nhất thiên thạch chế tạo thành, thành tựu cuối cùng mười chuỗi.

Lấy Tiểu Lý Phi Dao chi pháp, lấy Phi Tiên kiếm pháp thời động, đạt đến chân chính nghĩa khí ngự kiếm chi cảnh, có được cực lớn sát phạt chi lực.

Tâm linh đảo ảnh phía dưới, tùy ý tung hoành.

Sở Dương chuyển tới Tuệ Thông sau lưng, vỗ đối phương cái ót, còn không có ngưng kết huyết dịch lập tức phun ra một miệng lớn, sau đó liền thu vào. Hắn lại từ Nạp Hư giới bên trong lấy ra một mảnh nhỏ bị đánh rách tả tơi vải, ném vào nơi hẻo lánh chỗ.

Loại vải này, là cùng Thiên Ma tông đệ tử phục sức dùng tài liệu hoàn toàn tương tự, mặt trên còn có lấy Thiên Ma tông đệ tử khí tức.

"Được rồi!"

Sở Dương cười nhạt một tiếng, dặm chân đi ra ngoài, hắn cũng không có trở về, mà là đi tới một nhà tên là Hương Mãn Lâu khách sạn hậu phương, nhìn về phía một cái trong đó gian phòng, không khỏi lắc đầu: "Lỗi mạng, không biết che giấu, không có kế hoạch, không có thực lực, liền xông thẳng mà đến, đây không phải dè vào miệng cộp sao?"

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Toa Chư Thiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 70: Ngân ấn chi Tử Kim

Đêm đã thật khuya, cũng không biết nhiều ít người vô pháp yên giấc.

Dù loại nguyên nhân, quanh quẩn trong lòng, bức bối bất an, cuối cùng tại yên tĩnh trong đêm, buồn vô cớ thờ dài.

"Hân Nhi tỷ, ta nên làm cái gì?"

Sở Chi Nghiên bụm mặt, lần nữa nghẹn ngào khóc rống, dị thường bất lực.

"Chi Nghiên không khóc, không khóc, ta không khóc!"

Lưu Hân Nhi một tay lấy nàng kéo, không ngừng an ủi, trong mắt nàng lộ ra vẻ thương hại.

"Gia gia nãi nãi, phụ thân mẫu thân, đại ca đại tẩu, còn có và từ nhỏ cùng nhau chơi đùa tiểu Liên bọn hắn, đều đã chết, đều bị giết a!"

Sở Chi Nghiên ủy khuất vạn phần, "Bọn hắn làm sao lại chết đâu? Đây chính là thiên hạ của Đại Sở hoàng triều, bọn hắn làm sao lại to gan như vậy đâu?"

"Người của tông phái, vô pháp vô thiên, phá hư kỷ luật, không phục quản giáo, đều tội đáng chết vạn lần!"

Lưu Hân Nhi lộ ra thống hận chỉ sắc.

"Hân Nhi tỷ, ta muốn báo thù, nhất định phải báo thù!" Sở Chi Nghiên từ Lưu Hân Nhi trong ngực đứng dậy, lộ ra quả quyết chỉ sắc, "Ta ngày mai, không, hiện tại liền đi tìm đệ tử Thiên Ma tông, đem bọn hắn toàn bộ giết sạch."

"Chi Nghiên!" Lưu Hân Nhi khẽ quát một tiếng, kéo lại sở Chi Nghiên cánh tay, trầm giọng nói, "Lại tới đây về sau, ta liền nhận được phủ thành chủ tin tức truyền đến, bây giờ trong Thiên Hòa quận thành, truyền ra Phệ Đà tự truyền thừa xuất hiện tin tức, tụ tập số lớn tà đạo cường giả, mà nơi đây khoảng cách Thiên Ma tông rất gần, tới đây Thiên Ma tông đệ tử cũng tất nhiên rất nhiều. Trong đó có Thiên Ma tông hạch tâm đệ tử Mặc Kiếm, người nghe nói qua hắn đi, người này thực lực mạnh, tại Tông sư bên trong, ở vào đỉnh tiêm một hàng, chúng ta mấy cái như thế nào là đối thủ?"

"Thế nhưng là, thế nhưng là..."

Sở Chi Nghiên mười phần không cam lòng.

"Bàn bạc kỹ hơn."

Lưu Hân Nhi nhìn xem con mắt của nàng, chân thành nói, "Chúng ta còn trẻ, có nhiều thời gian, ta còn nghe nói, Phệ Đà tự truyền thừa, có khả năng tại một cái tên là trên người Sở Dương, hắn đến từ Hà Dương huyện, người nhà bị giết!"

"Cái gì? Khẳng định là tam ca, hắn không chết? Thật?" Sở Chi Nghiên giật nảy cả mình, lộ ra khó được vui mừng.

Lưu Hân Nhi gật đầu, "Hắn là thật!"

"Quá tốt rồi, thật sự là quá tốt, nguyên lai ta còn có thân nhân trên đời này." Sở Chi Nghiên kích động một hồi, liền bình tĩnh trở lại đạo, "Truyền thừa tại Tam ca của ta trên thân? Nhưng Tam ca của ta hần, hần không có thiên phú tu luyện, cả ngày chỉ biết chơi đùa, không có chỗ đặc thù, truyền thừa làm sao lại ở trên người hần?"

"Tin tức liền là nói như vậy."

Lưu Hân Nhi cũng không hiểu.

"Không được, ta muốn đi tìm tam ca, tam ca thuở nhỏ đối ta vô cùng tốt, ta không thể để cho chỗ hần tại trong nguy hiểm." Sở Chi Nghiên không bình tĩnh.

Nàng vốn là thông minh nữ tử, hơi tưởng tượng liền minh bạch, người mang Phệ Đà tự truyền thừa, tất nhiên thân ở vòng xoáy bên trong, khả năng đây cũng là toàn cả gia tộc bị diệt nguyên nhân.

"Người liền không thể ổn trọng điểm." Lưu Hân Nhi nổi giận, "Người ngay cả mình cũng còn chiếu cố không tốt, làm sao lo lắng người tam ca? Người tìm được lại có thể thế nào? Lại nói, những ngày này đều vô sự, hần tất nhiên có năng lực đặc thù. Một khi người đi tìm hần, ngược lại để hần phân tâm, nếu là bị hữu tâm biết, đem người bắt được uy hiếp hần lại đem như thế nào?"

"Nhưng, nhưng..."

Sở Chi Nghiên không biết như thế nào cho phải.

"Người nha, bản thông minh tuyệt đỉnh, chỉ khi nào gặp được sự tình, liền không biết làm sao. Sư phụ nàng lão nhân gia nói rất hay, người chính là thiếu khuyết tôi luyện, tâm tính không chừng." Lưu Hân Nhi dạy dỗ một câu, lại ôn hòa nói, "Còn nhớ rõ trước khi đi người làm sao cam đoan sao? Chỉ điều tra sự tình, đợi về sau lại báo thù, nếu không một khi bị cứu gia phát giác, còn có người cái này một người sống trên đời này, tất nhiên sẽ nghĩ trăm phương ngàn kế đem người giết. Lấy thủ đoạn của Thiên Ma tông, chúng ta tuyệt đối chạy không thoát, người nên ngẫm lại hậu quả."

Sở Chi Nghiên đòi phế ngồi xuống.

"Chúng ta còn có thời gian, còn có tương lai, còn có sư phụ, còn có học viện, còn có Đại Sở hoàng triều!"

Lưu Hân Nhi kiên định nói.

Sở Chi Nghiên rốt cục nhẹ gật đầu.

Phía ngoài Sở Dương, tâm linh đảo ảnh phía dưới, nhìn nhất thanh nhị sở, lại ngưng công bên tai, cũng nghe cái hoàn chỉnh, không khỏi gật đầu: "Cái này Lưu Hân Nhi, cũng là lý trí, tiểu muội đi theo nàng ngược lại cũng không sao, về phần hai người khác? Hắc hắc, hi vọng các người không muốn sai lầm!"

Sở Dương có chút nhắm mắt lại, lại cười, "Ta liền thay các người dọn sạch một chút phiền toái đi!"

Nói, quanh hần quần Hương Mãn Lâu dạo qua một vòng, Nạp Hư giới bên trong liền nhiều hơn không ít thi thể, đồng thời cũng hỏi thăm không ít tin tức.

"Muội muội a, đã có rất nhiều thế lực biết người là thân nhân của ta!"

Sở Dương cười khổ lắc đầu.

Tựa hồ, đã ngồi vững Phệ Đà tự truyền thừa liền ở trên người hần, cũng đánh lên sở Chi Nghiên chú ý.

"Vậy các người đáng chết!"

Sở Dương nắm chắc quả đấm, đại khai sát giới, âm thầm xử lý rất nhiều cường giả, trong đó không thiếu tông sư cấp tu vi.

Tông sư, là một cái đặc thù cảnh giới, cũng là tích lũy máu chốt nhất một cảnh giới, trong đó chỉ ở giữa chênh lệch, có thể là chút xíu, cũng có thể giống như khác nhau một trời một vực.

Mở khiếu huyết nhiều ít, đại biểu thực lực mạnh yếu.

Lấy Sở Dương mở ra một trăm lẻ chín cái khiếu huyết thực lực, thế gian Tông sư, đã không có nhiều ít là đối thủ của hần.

Chờ trở về Duyệt Tân lâu lúc, đã bốn canh thời gian, nơi này im ắng một mảnh, nhưng Sở Dương biết, trước đây không lâu, nơi này phát sinh một trận đại chiến, mười phần thảm liệt, nghĩ muốn gây chuyện những người kia bị giết sạch sẽ, giờ phút này trong không khí còn tràn ngập gay mũi mùi huyết tính.

"Chương quân thiên hạ này, dù sao cũng là Đại Sở hoàng triều!"

Sở Dương khẽ cười một tiếng, vừa đi vào Duyệt Tân lâu, hần cũng cảm giác được âm thầm phóng tới từng tia ánh mắt, phát hiện hần là nơi này tân khách về sau, liền không còn quan tâm.

Hần cũng không thêm để ý, một mực đi vào, chuyển qua mấy khúc quẹo đi tới công đức đại sảnh.

"Tiểu tử, hôm nay thu hoạch như thế nào?"

Vương lão nhìn hấn đi tới, vẫy vẫy tay, để Sở Dương ngồi xuống, liền cười nói.

"Thu hoạch cũng không tệ lắm, thả ở đâu?"

Sở Dương ngồi xuống về sau, giơ lên tay trái, trên ngón tay đang có một chiếc nhẫn.

Vương lão hướng về sau một trào, đem Tỳ Hưu ăn bốn cầm tới, hướng trên mặt đất vừa để xuống, liền nhanh chóng biến lớn, hấn chỉ chỉ, "Liền nơi này đi!"

"Biến lớn thu nhỏ? Làm sao làm được?"

Sở Dương kinh nghi, liền đem Nạp Hư giới bên trong thi thể từng cái toàn bộ lấy ra ngoài, khoảng chừng hơn hai trăm cỗ.

"Hiếm thấy nhiều quái! Khá lắm, ngươi đây là đại khai sát giới!"

Vương lão lấy làm kinh hãi, nhưng cũng không để ý, dùng tấm gương chiếu chiếu, lại đem tin tức truyền lại cho Sở Dương đưa tới Đồng ấn, ghi chép hoàn tất, "Đáng tiếc có hơn phân nửa không phải truy nã nhân vật, bất quá ngươi góp nhặt điểm tích lũy hấn là cũng đủ rồi, trong này nhưng rõ ràng có sáu vị bị truy nã Tông sư, Kim Quang tự đều bị ngươi làm thịt hai cái."

"Bọn hấn không có một cái tốt!" Sở Dương giọng căm hận nói, "Không làm sản xuất, cướp lấy thiên hạ tài phú, làm việc bá đạo, cái nào có một chút phật gia từ bi đáng về?"

"Người của tông phái, không nói luật pháp, làm theo ý mình, cao cao tại thượng, xem thiên hạ bách tính như thịt cá, tùy ý tung hoành, nhất là nên giết!" Vương lão đạo, "Há không biết, bọn hấn cũng là bắt nguồn từ không quan trọng, thực lực mạnh chút, liền quên đi căn bản."

Sở Dương phun ra một ngụm tặc khí, "Đáng tiếc a, thực lực của ta không đủ, nếu không tất nhiên giết tới Kim Quang tự, đem bọn hấn cho bình, để thế gian thiếu chút hư giả, nhiều chút chân thực!"

"Ha ha ha, tốt một cái hư giả con lừa tặc!" Vương lão đại vui, "Có muốn hay không ta cho ngươi thăng cấp Tuân sát làm chức vị?"

"Ngươi có thể?"

Sở Dương có chút ngoài ý muốn.

"Xem nhẹ ta có phải không?"

Nói, Vương lão đem Sở Dương trong tay Đồng ấn một lần nữa cầm tới, nhưng gấp ngón tay hấn một điểm, Đồng ấn bạo phát một trận quang mang, hình như có lực lượng nào đó tràn vào, trao đổi trong minh minh tồn tại, ẩn bài lập tức biến hóa, bạo phát ra ngân sắc quang mang.

"Khẩu trừ thăng cấp Ngân ấn một vạn nhiệm vụ điểm tích lũy, còn thừa lại mười tám điểm!" Vương lão đem Ngân ấn ném đi trở về, "Không đau lòng hơn, có loại vật này, tương lai ngươi hành tẩu thiên hạ, có thể một bên thay trời hành đạo, một bên tích lũy công tích."

"Đạo lý này ta minh bạch, cái gọi là ngồi mài đao cũng không làm mất kỹ thuật đốn củi!" Sở Dương trong lòng hơi động, từ Nạp Hư giới bên trong lấy ra hấn từ bên trong Tiểu Lý Phi Đao mang ra Từ Kim, "Ngươi xem một chút thứ này có thể hối đoái nhiều ít điểm tích lũy?"

Rõ ràng một trăm cân Từ Kim, đây là hấn lúc trước sau khi trở thành "Sở Hoàng", tìm kiếm thiên hạ, mở khoáng mạch, thu thập mà đến trân quý nhất vật phẩm. Trừ cái đó ra, liền còn thừa mười cái ngàn năm nhân sâm.

Tại Thiên Vũ đại lục, thông hành tiền tệ là kim ngân.

Một lượng vàng tương đương một trăm lượng bạc ròng, mà một lượng Từ Kim lại tương đương với một ngàn lượng hoàng kim.

"Từ Kim? Khá lắm, lại còn nhiều như vậy, cứ việc rèn luyện thô ráp, nhưng có thể được đến những này, cũng là vận khí của ngươi!" Vương lão ngoài ý muốn nói, "Chúng ta quy củ của nơi này là dạng này, mười lượng hoàng kim, tương đương với một điểm tích lũy, một lượng Từ Kim, tương đương với một trăm điểm tích lũy!"

Xuất ra tấm gương chiếu chiếu, lại đối chuẩn Sở Dương Ngân ấn lung lay.

"Vừa vận một trăm cân Từ Kim, cũng chính là một ngàn lượng, hối đoái thành mười vạn điểm cống hiến điểm tích lũy, miễn cưỡng đủ ngươi dùng!"

Vương lão cười nói.

"Đáng tiếc a, hối đoái không được trân quý vật phẩm!"

Sở Dương lại bắt đầu dĩ nói.

Vương lão thần bí cười cười, "Cái kia liền mau tăng lên đão Đại tông sư chi cảnh, tấn cấp kim ngân Tuần sát làm, lúc kia liền không có cái gì hạn chế rồi?"

"Thật chứ?"

Sở Dương đại hi.

"Đừng cao hứng quá sớm, ngươi thiên tư không tầm thường, lại có Khô Mộc Tâm Kinh mang theo, không thể lãng phí thiên phú của ngươi, nhất định phải hảo hảo tích lũy, một khi tại Tông sư chi cảnh bỏ lỡ, ngươi sẽ hối hận suốt đời, nhớ lấy, nhớ lấy!" Vương lão nghiêm túc bàn giao, "Như có khả năng, liền đem toàn bộ khiếu huyết mở, dù là hao phí cái năm sáu mươi năm!"

Sở Dương thân thể đại chấn, "Nếu là lúc kia, thọ nguyên gần, đều đã lão hủ, còn như thế nào đột phá đão Đại tông sư?"

"Ha ha ha!" Vương lão đại cười, "Tu luyện, nhìn chính là tiềm năng, nhìn chính là tâm trí, về phần thọ nguyên, có rất nhiều phương pháp tăng lên."

Sở Dương ghi tạc trong lòng, yên lặng gật đầu.

Hắn hiểu rõ một cái đạo lý, ở chỗ này, tiềm năng vạn phần trọng yếu.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Toa Chư Thiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 71: Pháp Nguyên

Sở Dương lựa chọn các chiến lợi phẩm kiếm được ra đổi lấy ba ngàn điểm công hiến tích lũy, cuối cùng hỏi: "Vương lão, có thể đổi đồ trực tiếp ở chỗ ngươi được không?"

"Có thể!" Vương lão cười nói: "Chỉ cần làm việc theo quy củ, mọi chuyện ở đây ta đều có thể thay mặt làm được. Muốn thứ gì?"

"Vậy thì tốt quá, đỡ phiền phức!" Sở Dương xoa xoa tay, biểu hiện bộ dáng kích động: "Ta muốn Chân Long Phá Khiếu đan, loại đan dược kia thật sự là dùng Chân Long luyện chế ư?"

Vương lão bĩu môi: "Chân Long con mẹ gì, chẳng qua là bỏ chút giao long huyết thôi, nếu thật sự là long huyết, hắc hắc, sao có thể chỉ cần ba trăm điểm tích lũy được? Nói đến Chân Long thì đã rất lâu rồi chưa được ăn, thật hoài niệm "

Sở Dương tắc lưỡi, không khỏi nâng ngón tay cái lên: "Ngài lợi hại, ngay cả Chân Long cũng đã ném qua!"

Vương lão cười cười, không nhiều lời: "Muốn bao nhiêu?"

"Trước cho ta ba trăm viên đi!"

Sở Dương không khách khí nói.

"Cái gì? Ngươi muốn bao nhiêu?"

Vương lão bỗng nhiên mở to hai mắt nhìn.

"Chỉ cần ba trăm viên thôi, sao lại lại ngạc nhiên đến thế chứ?"

Sở Dương khó hiểu nói.

"Không ngạc nhiên cái rắm! Chân Long Phá Khiếu đan mặc dù bình thường nhưng làm gì có chuyện đổi một lần nhiều như thế? Ba trăm viên? Muốn nhiều như thế để làm gì?" Vương lão tức giận nói.

"Ta còn có một muội muội!"

Sở Dương đang hoảng nói.

"Ừ ừ thật có tâm!"

Vương lão lộ vẻ tán thành, nhận Ngân ấn từ tay Sở Dương, sau đó sử một chiêu trên chiếc gương cổ phác, Sở Dương liền cảm giác được bên trong biến mất chín vạn điểm tích lũy, chỉ còn thừa lại một vạn ba ngàn.

Chân Long Phá Khiếu đan, một viên ba trăm điểm tích lũy, hồi đoái thành hoàng kim là ba ngàn lượng, ba trăm viên tương đương với chín mươi vạn lượng hoàng kim, dù là đại gia tộc cũng không chi nổi nhiều như vậy.

Vương lão điểm ngón tay lên trên gương, phía trên lập tức xuất hiện một cái động đen nhánh phun ra từng viên đan được màu hoàng kim, bị Vương lão lẳng không nhiếp trụ, lơ lửng bất động.

Rốt cục phun ra ròng rã ba trăm viên.

"Vương lão, tấm gương này rốt cục là bảo bối gì? Sao thần kỳ như thế?"

Sở Dương cất kỹ đan được, không khỏi hỏi lần nữa.

Chiếc gương này có thể quét hình, tự động tiến hành tính toán cũng có thể truyền đạt tin tức, lại có thể phun ra vật phẩm, đã vượt khỏi sự tưởng tượng của hắn.

"Thứ đồ chơi này dùng đến chán cũng chỉ có chừng đó công năng!" Vương lão không để ý nói: "Tiểu tử, chỉ điểm cho ngươi một chút, muốn nhanh thu hoạch được điểm tích lũy thì phải giết nhiều người bị treo thưởng, mặc khác cũng có thể dùng vật phẩm trân quý để hồi đoái, nhưng đó chưa phải là nhanh nhất!"

"Nhanh nhất là làm sao?"

Sở Dương hai mắt sáng lên.

"Công pháp mà trong Hoàng triều không có!" Vương lão híp mắt nói: "Chính ngươi thôi diễn mà thành, hoặc là xuất hiện bên trong di chỉ, hoặc các loại công pháp trấn phái của các đại tông cũng đều cũng có thể hồi đoái được, nếu như ngươi đạt được Lưu Ly Thần quyết của Phệ Đà tự, hắc hắc, ta đảm bảo cả đời ngươi sẽ không thiếu tài nguyên tu luyện."

Sở Dương khẽ giật mình, đột nhiên hỏi hận không thôi: "Vây, vậy Khô Mộc Tâm Kinh?"

"Hắc hắc, ngươi cho rằng vì sao tiểu tử Sở Vân Phi kia lại sáng khoái giới thiệu ngươi thành Tuần sát sứ? Chính là để trả lại phần nhân tình này của ngươi đấy." Vương lão cười quái: "Nếu không phải nhìn ngươi là huyết mạch của Sở thái tổ, nói không chừng người ta đã giết ngươi diệt khẩu rồi chứ làm gì có chuyện để ngươi quan sát Khô Mộc Tâm Kinh? Hắn đã đủ tâm ý, ngươi cũng yên tâm, với cách làm người của tiểu tử kia thì tương lai ngươi sẽ còn nhận được chỗ tốt khác."

"Cũng đúng nhỉ!" Sở Dương hít sâu một hơi, dè xướng ý nghĩ xằng bậy, thần nhiên nói: "Làm người nên biết đủ, nếu không chuyện tốt liền trở thành chuyện xấu."

"Làm người thì phải có thái độ lạc quan như vậy. Không tham mới có thể bình an!"

Vương lão gật đầu.

Sở Dương lại đổi hai trăm viên khí đan, loại bổ khí đan này chuyên bổ sung tiêu hao cho cường giả Tông sư, giá trị năm mươi điểm tích lũy, hắn ròng rã đổi hai trăm viên là tiêu tốn một vạn điểm tích lũy!

Dùng Từ Kim hồi đoái điểm tích lũy, triệt để tiêu hao hoàn tất, chỉ còn lại có chiến lợi phẩm hồi đoái ba ngàn điểm tích lũy.

Cuối cùng Sở Dương rời khỏi công đức đại sảnh, trực tiếp quay trở lại chỗ ở, hắn không có nghỉ ngơi mà là khoanh chân ngồi xuống, bình tâm ngưng khí điều chỉnh trạng thái. Chỉ mấy hơi thở, tâm thần đã như giếng cổ không gợn sóng.

Sở Dương nuốt xuống một viên Chân Long Phá Khiếu đan, vận chuyển tâm pháp Ngũ Đế Luân Hồi quyền, luyện hóa đan được.

Lập tức, một cỗ được lực mạnh mẽ nổ tung trong cơ thể, tựa như một con Chân Long mạnh mẽ húc tới.

"Được lực thật mãnh liệt!"

Sở Dương thâm sợ hãi thần phục, vội vàng trấn áp được lực, ý niệm không chể, lần theo tâm pháp vận chuyển trong kinh mạch, rốt cục đến trước khiêu huyết thứ một trăm mười.

OANH!

Nhất cổ tác khí, bình chương khiêu huyết bị phá bỏ, chân khí của Sở Dương lập tức tăng vọt một đoạn.

Khiêu huyết thứ một trăm mười mở ra thành công.

Sau đó, Sở Dương phục dụng một viên bổ khí đan, sau khi luyện hóa xong thì trong khiêu huyết tràn ngập chân khí, đạt tới trình độ tiểu khí hải, lại lấy tâm thần trấn áp sắp đặt, vận nhuận quy chân, trọn vẹn như một.

Nếu để cho người ngoài biết tốc độ tu luyện của Sở Dương thì không biết sẽ tiện sát bao nhiêu thiên tài.

Mở khiếu huyết dễ dàng, bổ sung sủng mẫn cũng dễ dàng, nhưng chân chính thuần hóa chân khí bên trong khiếu huyết đạt tới phản phác quy chân, điều khiển dễ dàng thì hết sức khó khăn, cần phải rèn luyện trong thời gian dài.

Đặc tính của Khô Mộc Tâm Kinh lại hiện ra.

Lúc này mặt trời đã lên cao, Tổ Trai lâu nghênh đón năm thanh niên tăng nhân, bọn hắn không có ý tứ muốn ăn, thần sắc trang nghiêm, vừa trừng mắt liếc dọa lão bản nghênh khách xuýt tí thì năm xấp, sau đó liền đi thẳng tới khách phòng mà Tuệ Quang từng ở.

"Tuệ Quang sư đệ không nghênh đón chúng ta, ta liền biết hắn nhất định đã bị ngộ hại, quả nhiên không giả!" Tăng nhân cầm đầu giữa mi tâm có một vết sẹo tựa như con mắt thứ ba, không giận tự uy, thậm chí có chút dữ tợn, hắn dò xét gian phòng, nhìn chút máu tươi Tuệ Quang phun ra, lại nhặt một sợi vải lên. "Đây là tâm huyết của Tuệ Quang sư đệ, mảnh vải này có khí tức của đệ tử Thiên Ma tông."

"Thiên Ma tông thật đáng chết!" Một tăng nhân trong đám hét lên: "Pháp Nguyên sư huynh, chúng ta đi diệt bọn hắn!"

"Đệ tử Kim Quang tự chúng ta trong thành nội, dù là đệ tử tục gia hay đệ tử nội môn cũng đều bị giết hầu như không còn. Có thể giết bọn hắn dễ dàng như thế mà không để lộ tin tức thì chỉ có hai khả năng." Pháp Nguyên y nguyên rất tỉnh táo. "Một là Âm vệ của hoàng triều, nhưng với bản tính của bọn hắn thì tuyệt đối sẽ không làm như thế. Vậy khả năng còn lại chỉ có thể là do đệ tử của Thiên Ma tông!"

"Pháp Nguyên sư huynh, liệu sẽ có người giá họa không?"

Tăng nhân tuổi tác nhỏ nhất đưa ra quan điểm khác.

"Không thể loại trừ khả năng này!" Pháp Nguyên mắt lóng lánh: "Nhưng đây khẳng định là do đệ tử Thiên Ma tông làm!"

Bốn tăng nhân khác tựa hồ minh bạch, đều hung hăng gật đầu.

"A Di Đà Phật, ngã phạt từ bị, đại ma đầu như thế đệ tử không thể không đại khai sát giới, trấn áp ma đầu!" Pháp Nguyên hòa thượng chấp hai tay niệm phạt hiệu. "Tối nay sẽ là thời điểm hàng ma."

Trăng sáng lên cao, lơ lửng giữa trời.

Sở Dương lại mở ra một khiếu huyết nữa, hắn phát hiện ra một tình huống nghiêm trọng, Chân Long Pháp Khiếu đan đường như đã không còn có chút tác dụng nào nữa, khiếu huyết này chỉ có thể miễn cưỡng mở ra thành công.

"Nếu như thế này thì thật phiền toái."

Hắn nhếch miệng không thôi, đẩy mở cửa sổ ngắm nhìn ánh trăng, trầm tư một lát, đang nghĩ ngợi đi thỉnh giáo Vương lão thì trong tâm linh đảo ảnh xuất hiện một màn thú vị.

"Ha ha, trò hay như này sao ta có thể bỏ lỡ được?"

Sở Dương cười lạnh, người mặc y phục dạ hành, đập cửa sổ mà ra, đồng thời mười thanh phi kiếm lặng yên không tiếng động bay về phía các nơi, ẩn nấp không thấy.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Toa Chư Thiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 72: Sáu quyền oanh bạo

ÀM! ÀM!

Gian phòng nổ tung, đám Mặc Kiếm bị đánh bay ra ngoài, rơi trên tường đài.

Chín người thì đã chết bảy, chỉ còn lại Mặc Kiếm và nữ tử áo lam y phục không chỉnh tề.

"Pháp Nguyên, ngươi vậy mà tới?"

Mặc Kiếm khòe miệng toét máu, sắc mặt khó coi.

"Ma đầu đương thời, ta sao có thể không đến?" Pháp Nguyên hừ lạnh một tiếng. "Mặc Kiếm, tự sát đi!"

"Hắc hắc, bắt ta tự sát?" Mặc Kiếm cười gằn nói: "Ngươi tuy là Đại tông sư nhưng cũng chỉ mới đạt tới mà thôi, ta nghe nói ngươi chỉ mở được bảy bảy bốn mươi chín chân khiếu, do thiên tư có hạn nên mới vội vã đối phá cảnh giới Đại tông sư. Phế vật như vậy dù bước vào Đại tông sư thì cũng mạnh được bao nhiêu?"

"A Di Đà Phật!" Pháp Nguyên chấp tay trước ngực niệm Phật hiệu, kìm nén không minh nghiệp hỏa trong lòng, nhưng da mặt của hắn thì cứ co rúm "Nếu đã không buông đồ đao, không quy ngã Phật thì bản tăng phải thi triển thủ đoạn hàng ma rồi!"

BÁ!

Pháp Nguyên vừa ra tay chính là La Hán Hàng Ma chương, một chương vỗ về hướng Mặc Kiếm, chương phong gào thét chấn vỡ những phiến đá dưới chân.

Đại tông sư là đại tông sư, dù Mặc Kiếm và nữ tử áo lam liên thủ cũng y nguyên không thể cản nổi phong mang của đối phương.

"Mặc Kiếm, hiện tại ngươi chỉ mở tới đa bảy mươi khiếu huyết nhĩ? Ở cảnh giới Tông sư có lẽ ta không phải là đối thủ của ngươi, nhưng bây giờ ngươi chỉ là sâu kiến trong mắt ta mà thôi."

Pháp Nguyên thay đổi thủ pháp, đập Mặc Kiếm bay ra ngoài.

"Sâu kiến sao?" Mặc Kiếm nổi sát cơ, sau đó giơ tay lên quát to. "Ném thử tư vị Tiêu Dao phân."

Bột phấn tán ra tạo thành sương mù.

"Đi!"

Mặc Kiếm lúc này lôi kéo nữ tử áo lam, quay người chạy như bay.

Pháp Nguyên hất tay áo tản đi sương mù, đuổi theo hai người kia, đồng thời quát: "Nghịch chương các ngươi, tối nay là kỳ hạn cúi đầu của các ngươi."

Trong nháy mắt, hai bên đuổi trốn qua ba con đường.

"Các ngươi còn không ra thì chờ đến khi nào?" Mặc Kiếm đột nhiên dừng lại, quát tháo nơi xa. "Pháp Nguyên đang đuổi tận giết tuyệt, sau khi ta chết sẽ là tử kỳ của các ngươi. Không bằng chúng ta liên thủ diệt hắn, coi như cũng là một cái công lớn!"

"Lam Diệp thỉnh các vị sư huynh đồng loạt ra tay!"

Nữ tử áo lam cũng quát lên.

Pháp Nguyên đuổi tới trước thì dừng chân lại chờ bốn vị sư đệ đuổi tới, lúc này mới lạnh lùng lên tiếng: "Tới đúng lúc, hốt gọn một mẻ!"

Không nói lời gì, Pháp Nguyên lấy ra tràng hạt đen kịt từ trong cổ áo, theo tay run một cái, hạt châu tán ra tựa như lưu tinh, lao vút tới đánh bay hai người ra ngoài, nhao nhao thổ huyết.

Không chờ Pháp Nguyên tiến lên kết liễu hai người thì đã xuất hiện ba mươi cường giả ở hai bên bọn họ, trong đó có tám Tông sư, còn lại đều là cao thủ tiên thiên hậu kỳ.

"Chư vị sư huynh tới tốt lắm, cùng nhau tiêu diệt bọn hắn!"

Mặc Kiếm rất hưng phấn, nuốt một viên đan dược xong lại lao tới.

Lần này, Pháp Nguyên không dám đơn đã độc đấu mà lui chấp sau lưng, liên hợp với bốn vị sư đệ, bắt đầu tranh phong.

Cách xa nhau hai con đường, Sở Dương bước đi chậm rãi, đôi mắt khế híp, hai tay chấp sau lưng, thông thả đi tới.

"Pháp Nguyên, Mặc Kiếm, Lam Diệp, có ý tứ!"

Sở Dương lăm lăm nhưng không vội đi qua mà lại đi tới bên ngoài Hương Mãn lâu, lại dọn dẹp một nhóm.

"Chính là hiện tại!"

Ánh mắt hắn đột nhiên hé ra, thân hình lao tới trước thật nhanh.

Đám người Pháp Nguyên và Mặc Kiếm chém giết nhau đã có kết quả.

Dù thân là Đại tông sư, lại có bốn sư đệ cảnh giới Tông sư phụ trợ nhưng không thể ngăn được đám Mặc Kiếm vây công, kết quả bốn sư đệ bị lần lượt bị giết, Pháp Nguyên cũng thâm trầm trốn bán sống bán chết.

Đám người Mặc Kiếm cũng thâm trầm không kém, chết chỉ còn lại bảy người.

Sở Dương dừng chân đứng lại một giao lộ. Hắn lấy ra Ngân ấn từ trong Nạp Hư giới đeo lên cổ, giấu trong y phục.

Tiếng bước chân rất nhỏ đã cấp tốc mà tới.

"Đại hòa thượng, đường này không thông!"

Sau khi Pháp Nguyên xuất hiện, Sở Dương từ tốn nói.

"Ngươi cũng là ma tề tử?"

Pháp Nguyên hết sức chật vật, trên ngực có một chưởng ấn, y phục rách rưới, chưởng ấn rất sâu, làn da chung quanh hiện ra màu đen. Sau khi hắn thấy Sở Dương thì con ngươi liền co rút lại, không chút nghĩ ngợi nói.

"Không phải!"

Sở Dương lắc đầu, hắn y nguyên mang theo mặt nạ quỷ Tu La, không thấy rõ dung mạo.

"Vậy thì tránh đi, đừng cản đường Phật gia!"

Pháp Nguyên cấp tốc va chạm, nếu người phía trước không tránh thì sẽ bị đâm chết.

Chết một con kiến hồi hắn sẽ không để ý.

"Ngươi nếu như tiếp được một bộ quyền pháp do ta sáng chế mà không chết, ta sẽ thả ngươi rồi đi!"

Sở Dương nói xong liền đi tới, lực lượng trong cơ thể hắn cũng bắt đầu liên tục tăng lên, khí thế tăng vọt, khiến cho Pháp Nguyên đang lao tới biến đổi sắc mặt, đột nhiên dừng lại.

"Ngươi là ai?"

Pháp Nguyên cảm giác được thực lực của đối phương tuyệt đối mạnh hơn Mặc Kiếm, không phải chỉ mạnh hơn một chút mà là cho dù bản thân ở thời kỳ toàn thịnh cũng chưa chắc đã có thể chống lại được.

"Ta là Diêm Vương đòi mạng!" Sở Dương hung hăng đạp mạnh chân, đánh ra một quyền. "Luân Hồi quyền chi Địa Ngục Đạo!"

Sát cơ sấm nhiên, hung uy dậy sóng, chung quanh lập tức quỷ khí âm trầm tựa như có oan hồn du đãng, ác quỷ hoành hành, một quyền chấn lui Pháp Nguyên ra ngoài, liên tục thổ huyết.

"Tốt một tên tà mà ngoại đạo!"

Pháp Nguyên nghiêm nghị thốt lên, sau đó thôi động công pháp, quanh thân tách ra từng đạo kim quang tựa như Phật Đà tại thế.

"Ngạ Quỷ Đạo!"

Sở Dương một khi xuất thủ thì tuyệt bất dung tình, lại ra tiếp một quyền, thê thê thảm thảm, chung quanh trở thành quỷ vực chân chính, chấn vỡ tất cả kim quang Pháp Nguyên tán ra.

"Súc Sinh Đạo!"

Một quyền này càng nhiều sát cơ hơn, đánh nát xương ngực Pháp Nguyên.

"Tu La Đạo!"

"Thiên Đạo!"

"Bất Cập Nhân Gian Chính Đạo!"

Ba quyền hung mãnh lao tới đánh chết Pháp Nguyên, đặc biệt là một quyền cuối cùng tựa như một bức tranh lịch sử, thái bình thịnh thế, bách tính sung túc, vạn dân ca tụng, ức vạn chúng sinh gia trì tín ngưỡng hình thành con sông nhân gian, thế không thể đỡ đánh nổ Pháp Nguyên.

"Đây là quyền pháp mạnh nhất mà ta thôi diễn ra, Sát quyền trong Ngũ Đế Luân Hồi quyền, lần đầu sử dụng, lấy Đại tông sư huyết tể, Pháp Nguyên ngươi chết có ý nghĩa, đáng giá!"

Trông thấy Pháp Nguyên chỉ sót lại đầu lâu, Sở Dương khẽ nói: "Tối nay ngươi đại chiến với đệ tử Thiên Ma tông chỉ sợ cả thành đều biết, bây giờ Đại tông sư ngươi chết ở đây thì Kim Quan tự nhất định sẽ không từ bỏ ý đồ đi!"

Vẫy vẫy tay áo, Sở Dương nhìn bảy vị cường giả đã đuổi đến nơi, thản nhiên nói: "Các ngươi xuống dưới địa ngục bồi tiếp Pháp Nguyên đi, cho hắn đỡ

tịch mệnh!"

VÚT! VÚT! VÚT!

Tùng đạo kiếm quang từ chung quanh bỗng nhiên xuất hiện, cực kỳ đột ngột, nhanh như lưu tinh, thoáng lóe lên liền xuyên qua cổ họng từng người, bảy vị tông sư bao gồm cả Mặc Nguyên đều bị giết hết.

"Ta thích đánh lén!"

Sở Dương nở nụ cười, đi tới thu thi thể của bọn họ vào trong Nạp Hư giới, nói: "Nếu như các người ở thời kỳ toàn thịnh, nếu các người có phòng bị thì phi kiếm chi thuật của ta khó có thể đạt được hiệu quả như mong muốn!"

"Cuộc sống tương lai..." Hắn càng chạy càng xa, biến mất cuối con đường. "Ta rất chờ mong!"

"Nơi này, ta sẽ biến nó thành một cõi xay thịt!"

Thanh âm dung nhập trong bóng đêm hắc ám.

"Tối tay ta đại khai sát giới, trước khi Đại tông sư nhao nhao đến phải khuấy đục nơi này mới được."

Sở Dương biểu lộ lãnh khốc, hắn đứng trước một tòa trang viên.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Toa Chư Thiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 73: Phân biệt thiện ác

Đại Sở hoàng triều định tứ phương, trấn bát cực, họa cửu châu. Dưới châu là quận, dưới quận là thôn trấn.

Ở phương chính nam là Xích châu, ở châu này có một tông phái siêu nhất lưu, hoặc gọi là thánh tông, mà cũng có thể nói là thánh địa, đây là Kim Quang tự.

Ở phương chính tây Bạch Sa châu, tổng bộ của Thiên Ma tông đặt tại đây, tông phái này cũng là một trong đương kim tứ đại thánh tông, uy thế dậy sóng, ám địa chi trung, nhưng cùng hoàng triều vật cổ tay, là tử địch của Kim Quang tự.

Giữa chính nam và chính tây là phương tây nam có một châu tên Tước châu.

Ở trong Tước châu có hai nhất lưu tông môn, phân biệt là Bách Hoa cốc do nữ tử tạo nên, và Vô Sinh kiếm tông tu luyện kiếm đạo. Hai đại tông phái này mặc dù không bằng thánh tông nhưng cũng chẳng kém là bao, nếu như liên thủ lại thì cũng có khả năng chống lại thánh tông.

Thiên hạ cửu châu, trừ Trung châu thì đều có đại tông môn tọa trấn.

Đây chính là cách cục thiên hạ hôm nay.

Thiên Hòa quận ở trong Tước châu.

Sở Dương đứng trước một tòa trang viên, nhũ mây, thần sắc do dự.

"Bách Hoa cốc đều là nữ tử, phần lớn không nhiễm bụi trần, tiềm tu trong núi, bàng quan, nhưng mấy người các nàng..."

Hắn hé mắt: "Sát Anh Lạc chuyên giết nam tử anh tuấn mặt trắng không râu, Lưu Oánh Oánh tìm nam tử mười bảy mười tám tuổi khí huyết tràn đầy giao hợp để luyện công. Triệu Phương tu luyện công pháp cực âm, sử dụng dương khí của đồng nam để điều hòa."

Nghĩ đến đây, sát cơ của Sở Dương càng nhiều hơn.

Thời điểm bình thường, hắn luôn kiên trì điểm mấu chốt của mình, bây giờ phương thiên địa này, đã trở thành Tuấn sát sứ thì cũng nên quán triệt đến cùng. Biết những người này đang ở trước mắt sao có thể thờ ơ được.

BÁ!

Vô Song kiếm xuất hiện trong tay, Sở Dương phóng người nhảy vào trong trang viên.

Hắn không hề ảm tàng.

Một thân sát ý kiếm khí lăng nhiên, xé rách hết thủy, hủy diệt vạn vật.

"Lớn mật, dám xông vào Bách Hoa viên chúng ta, muốn chết!"

Hai nữ tử canh gác buổi đêm lập tức phát hiện Sở Dương xông vào thì biến sắc, tiểu thủ vung lên bắn ra điểm điểm hàn quang, rõ ràng là từng viên cương châm.

Sở Dương thoát biến né tránh, đồng thời xuyên qua hai người mà đi.

Cổ họng hai nữ tử nhiều hơn một lỗ máu nhỏ.

Kiểm ý ngưng trời, khí tức băng lãnh, thẳng tiến không lùi, không giết không trở về.

Từng nữ tử xông ra nhưng không đỡ nổi uy một kiếm của hắn, tất cả nhao nhao ngã xuống hai bên bụi hoa, máu nhuộm mặt đất trở thành phân bón.

"Xông Bách Hoa viên ta, giết đệ tử Bách Hoa ta, thật to gan!" Động tĩnh bên này rất cục khiến Sát Anh Lạc và mấy vị đệ tử hạch tâm Bách Hoa cốc chú ý, ba người bọn nàng ngăn cản đường, cũng ngăn trở những đệ tử còn lại tiếp tục chịu chết.

Sát Anh Lạc phần nộ quát.

"Các hạ có thù oán gì với chúng ta?"

Lưu Oánh Oánh khẽ vuốt mái tóc dài, hiện ra dung nhan tuyệt thế, chân mày lưu ba nhất chuyển, chính là phong tình vạn chủng, trắng sáng thất sắc.

"Không oán thù!"

Sở Dương y nguyên bước tới từng bước, tựa hồ như không nhìn thấy vẻ phong tình của Lưu Oánh Oánh.

"Đã không oán thù thì sao lại xông Bách Hoa viên giết đông đảo sư muội ta?"

Lưu Oánh Oánh thấy đôi phương bất vì sở động, lập tức thu hồi tạo kinh, âm thanh lạnh lùng.

"Bởi các ngươi đáng giết!"

Ngữ khí của Sở Dương y nguyên bình thản, hần chạy tới hơn năm mét, khí thế cũng dâng lên đến đỉnh phong, trên đỉnh đầu xuất hiện vô hình kiếm ý.

"Sát ý kinh người, khí tức thâm hàn, ngươi là sư huynh Vô Sinh kiếm tông ư?"

Trương Phương tiến lên một bước, nói: "Bách Hoa cốc chúng ta và Vô Sinh kiếm tông cùng ở Tước châu, cùng nhau trông coi, giao hảo lẫn nhau, tại sao ngươi lại muốn giết chúng ta?"

Sở Dương dừng chân lại, nói: "Bởi các ngươi đáng giết!"

Mục đích đã đạt tới nên không cần thiết phải trễ nải thời gian.

Kiểm quang nhất chuyển, chính là chiêu kiếm thứ mười tám.

Hần hiểu sơ qua Vô Sinh kiếm tông, môn phái này lấy kiếm làm chủ, sát phạt lăng lệ, kiếm ra vô sinh, sát khí kinh thiên, chỉ tiến không lùi, không bàn mà hợp với kiếm ý của Thánh Linh kiếm pháp.

Sở Dương ngưng trang thành đệ tử Vô Sinh kiếm tông hết sức thỏa đáng.

"Muốn chết!"

Ba nữ Sát Anh Lạc nổi giận, cũng đồng thời phát động công kích.

Các nàng đáng người nổi bật, bộ pháp nhẹ nhàng, giờ tay nhắc chân phiêu miểu kinh hồng tựa như đang múa, nếu đối thủ không tự chủ sẽ trầm mê, bị giết trong một kích.

Sở Dương tâm tính cỡ nào, căn bản sẽ không bị mê hoặc.

"Hoa văn phong phú, mất đi tinh túy công sát chi thuật!"

Ba người đều là tu vi Tông sư, thực lực cường đại nhưng chẳng đáng chú ý. Đợi khi Sở Dương hiểu rõ bảy tám phần công pháp của các nàng, một chiêu kiếm hai mươi một đâm vào trái tim Sát Anh Lạc.

PHỐC! PHỐC!

Một chiêu nhân gian trầm luân bêu đầu Triệu Phuong, một kiếm huyết hải phiêu hương diệt Lưu Oánh Oánh dưới kiếm.

Sở Dương không nương tay, sử kiếm liên tiếp giết hết những đệ tử còn lại.

"Ác giả ác báo!"

Lạnh hừ một tiếng, liếc qua nữ tử nằm trong vũng máu, đầu ngón chân điểm đất bay lên không trung, rời khỏi trang viên. Vừa rời hẳn chú ý vị nữ tử kia, đầu ngón tay khẽ giật, khí tức suy yếu bắt đầu khôi phục.

"Vô Sinh kiếm tông!"

Lại một lát sau, nàng rốt cục bò dậy, nghiêng rặng nghiêng lợi, phần hận vạn phần.

Trên đường phố, phía trước xuất hiện một bóng trắng chặn đường đi.

"Vì sao?"

Thanh âm linh hoạt kỳ ảo tựa như không cốc u huyền.

"Đáng giết!"

Sở Dương đã sớm dừng bước, lãnh đạm nói.

"Các nàng phạm phải tội gì?"

Nữ tử áo trắng hỏi lại.

"Chẳng lẽ ngươi còn định hỏi ta có chứng cứ gì?"

Sở Dương cười lạnh, nói: "Nếu như thật giảng chứng cứ thì thiên hạ này sớm đã bị đệ tử tông phái họa hại đến không còn hình dáng."

Nữ tử áo trắng trầm mặc, hồi lâu buồn bã nói: "Nhưng trong các nàng nhất định có người vô tội."

Ha ha ha.

Sở Dương cười to, ý vị tràn đầy trào phúng, trầm giọng nói: "Trong số chết đi đó được bao nhiêu người vô tội?"

"Chẳng lẽ không thể chung sống hòa bình sao?"

Nữ tử áo trắng nói thật khế.

"Ha ha, chung sống hòa bình?"

Sở Dương cười lạnh một tiếng, bình tĩnh nói: "Ngươi nói thiên hạ này là thiên hạ của ai?"

"Thiên hạ của người trong thiên hạ!"

Nữ tử áo trắng suy nghĩ chốc lát nói.

"Nếu biết là thiên hạ của người trong thiên hạ, vậy tại sao tông phái không tuân thủ luật pháp hoàng triều, tùy ý giết người không chút kiêng kỵ nào, chà đạp bách tính, xem chúng sinh thiên hạ như sâu kiến, tùy ý thúc đẩy, tùy ý đánh giết?"

Sở Dương quát to: "Xem đằng trước đi, bọn họ ai không xuất thân dân nghèo, nhưng kết quả thì sao? Một khi nắm giữ lực lượng liền cao cao tại thượng, duy ngã độc tôn, nhìn xuống thương sinh, xem thiên hạ bách tính như kiến hôi. Đây là bản chất của tông phái, chỉ thờ phụng lực lượng, không tuân thủ quy củ, chà đạp thiên hạ, coi chúng sinh như tư lương."

Nữ tử áo trắng khẽ run lên, thờ dãi nói: "Chẳng phải trên triều cũng có thật nhiều những tồn tại như thế này sao?"

"Nhưng bọn hắn đều ở trong quy tắc, một khi bị phát hiện liền bị nhận trừng trị, còn tông phái thì sao?"

Sở Dương cười nhạo: "Căn bản không xem ra gì, tối đa thì công khai trục xuất đệ tử khỏi môn nhưng lại âm thầm bao che, y nguyên vô pháp vô thiên, tự theo ý mình."

"Tông phái cũng có người tốt!"

Nữ tử áo trắng cãi chày cãi cối nói.

"Ngoài hoang dã thì hung sói tàn nhẫn nhất, nhưng trong bầy sói chưa chắc không có sói tốt, nhưng chúng nó đầu sao cũng là sói. Là sói thì phải ăn thịt."

Sở Dương nhàn nhạt nói một câu, dậm chân mà đi, vượt qua nữ tử áo trắng, biến mất trong màn đêm.

Nữ tử áo trắng này chính là Thủy Thanh Linh, một trong hai nữ tử mà hần gặp phải trên cầu, lúc hần chém giết đệ tử Bách Hoa cốc thì nàng hiện thân.

Lúc đó hần rất bất ngờ, nhưng thấy đối phương không ngăn cản nên cũng hơi yên tâm.

Mới nãy nói nhiều như thế chẳng qua là kiêng kị đối phương thôi.

Nữ tử áo trắng lẳng lặng đứng, qua rất lâu mới yếu ớt thờ dài, phiêu nhiên mà đi, chỉ để lại thoại âm cô đơn: "Rốt cục thiên hạ này cái gì là đúng? Cái gì là sai?"

Không ai có thể cho nàng đáp án, cho dù là thánh nhân giáng lâm cũng không thể.

Người thiện làm việc thiện, người ác làm chuyện ác!

Nguy đầu đề này lại là khắc họa chân thực nhất về nhân tính.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Toa Chư Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 74: Thiên cơ chi Tiềm Long băng

Đây cũng là một tòa trang viên hết sức bình thường, trong phòng khách có hơn mười thanh niên đang trao đổi.

"Vương sư huynh, khó nói chúng ta vẫn chờ đợi? Duyệt Tân lâu tuy là tổng bộ Âm vệ nhưng sao ngăn được chúng ta? Không bằng trực tiếp xông vào đoạt người, trực tiếp ép hỏi. Chứ nếu tiếp tục chờ đợi như này, một khi cao thủ của Thiên Ma tông và Kim Quang tự đến, chỉ sợ không có phần của chúng ta."

"Đúng thế đó sư huynh! Đây là truyền thừa của Phệ Đà tự, đệ nhất thánh tông năm xưa từng trấn áp thiên hạ mấy ngàn năm, nội tình kinh khủng bậc nào. Bây giờ truyền thừa xuất thế, tất nhiên không thể coi thường, một khi bỏ lỡ e rằng sẽ hối hận muốn chết đó."

"Chi bằng hôm nay liền xông tới bắt tên Sở Dương kia, tiến hành tra hỏi, nếu như không nói thì dùng bí pháp thu hồn."

"Ban ngày ta thăm dò được tiểu tử kia có một muội muội, hiện tại đang ở Phiên Hương lâu, chi bằng chúng ta bắt nàng ta trước đi? Hoặc uy hiếp, hoặc dẫn dụ đều được!"

Ngươi một lời ta một câu, đám người nghị luận âm ỉ nhưng thanh niên cầm đầu lại không nói một lời nào, lúc này mới nói: "Nếu cướp đoạt trắng trợn thì chúng ta sẽ trở thành mục tiêu công kích, đến lúc đó hợp nhau tấn công thì làm sao cho phải?"

"Tước châu là thiên hạ của chúng ta, sao phải sợ? Làm xong lại tính, thu đi truyền thừa, cùng lắm triệu hoán trưởng lão tông tông tới đón chúng ta thôi."

Một đệ tử trong đám hết sức thất vọng.

Vương sư huynh cầm đầu lắc đầu, nói: "Ngươi có biết lý do tại sao trưởng lão trong tông một mực không xuất hiện? Chỉ để cho chúng ta đến đây do thám tin tức cụ thể, nếu như là thật cũng chỉ sẽ phái ra sư huynh tu vi Đại tông sư tới trước đón đưa?"

"Vì sao?"

Đám người nhao nhao không hiểu.

"Bối thiên hạ này là của Đại Sở hoàng triều, tông phái trong thiên hạ đều bị cường giả hoàng triều giám sát, một khi có cao thủ vượt khỏi cảnh giới Đại tông sư rời khỏi môn phái thì lập tức sẽ bị phát hiện, sau đó phá lệ chú ý. Nếu như bắt được cơ hội, hắc hắc, nhiều khả năng sẽ bị những con chó đại trong triều kia đánh giết."

Vương sư huynh cười lạnh, nói: "Nếu không phải như thế thì Thiên Hòa quận này sao có thể an tĩnh như thế? Để cho tiểu tử kia sống đến tận giờ?"

"Hóa ra là nguyên nhân này!"

Sở Dương bùng tình đại ngộ, đi thẳng vào.

"Là ai?"

Vương sư huynh nghe được động tĩnh thì quá sợ hãi, phi thân nhảy tới trong sân thì thấy một người áo đen mang mặt nạ quý tu la đang chậm rãi đi về phía bên này.

"Kẻ giết người!"

Sở Dương hai tay thoát hiện, khí huyết như hồng, bên trái long đằng, bên phải tượng minh, lại có dị tượng long tượng, một quyền đánh ra tạo nên lực hút cuốn Vương sư huynh vào.

"Long tượng chỉ cảnh, đây là Long Tượng Thác Thiên công của Bá Thể thông!"

Vương sư huynh kinh hô một tiếng, lập tức thôi động kiếm khí, chém giết tới.

Vô Sinh kiếm tông chỉ tiến không lùi, có công không thù, nhưng hắn chỉ mở ra ba mươi hai khiếu huyết thì sao có thể ngăn cản được một thân mạnh mẽ phối hợp với lực lượng cơ thể vô tận của Sở Dương?

Kiểm khí vỡ nát, thân thể bạo liệt.

Máu bắn lên cao, hết sức thê thảm

Sở Dương tu luyện Ngũ Đế quyền là công pháp luyện thể đỉnh cấp, đặc biệt đã từng cải tiến rèn luyện qua trong thế giới Tiểu Lý Phi Dao nên đạt hiệu quả càng tốt hơn. Trong mấy chục năm cuối, tu vi của hắn không tiến thêm chút nào, nhưng lại có thể vai khiên cự thạch, người đeo khối sắt, lại lấy chân khí kích thích, rèn luyện nhục thể đến một tình trạng hết sức khủng bố.

Trước đây không lâu oanh sát Vương Mãnh của Bá Thể tông, đạt được bốn tầng đầu của Long Tượng Thác Thiên công, Sở Dương hơi linh hội liền sáng tỏ tinh túy bên trong, vận chuyển công pháp lập tức có thể thi triển ra Long tượng quyền.

Loại quyền pháp này cực kỳ bá đạo, dùng quyền làm vũ khí, đạt đến cực hạn có thể oanh sát hết thảy.

"Chết!"

Sau khi giết chết Vương sư huynh, Sở Dương tả hữu khai cung oanh sát toàn bộ những đệ tử còn lại. Sau cùng vợ vết một phen chiến lợi phẩm, chọn lựa một số thi thể, phiêu diêu mà đi.

Một đêm này, phạm là cường giả Tông sư bị treo thưởng, hắn đều thi triển một số công pháp đặc thù của các môn phái oanh sát qua một lần.

Khi bình minh sáng tỏa, Sở Dương mới quay lại công đức đại sảnh.

"Tiểu tử, một đêm này ngươi thật đúng là điên cuồng!"

Vương lão giờ ngón tay cái, nói: "Có phong phạm của lão già ta năm xưa!"

"Bọn hắn đều đáng giết!"

Sở Dương lộ ra ngoan sắc, lại nói: "Ta cũng muốn quấy vùng nước này đục ngầu, sau đó mới có thể mò cá."

"Cẩn thận cá không bắt được mà còn bị đứt tay!"

Vương lão khuyên bảo, nói: "Hiện tại những tiểu gia hỏa Tông sư tới đây đều không có danh tiếng gì, tích lũy không đủ nên không tính là gì, chờ khi ngươi dựng phải nhân vật trên Tiềm Long bảng thì mới biết sự đáng sợ của bọn họ!"

"Tiềm Long bảng?"

Sở Dương không hiểu, đây là lần đầu tiên hắn nghe nói/

"Kiến thức của ngươi thật đúng là nông cạn!"

Vương lão thở dài một hơi, giải thích: "Cái gọi là tiềm long là đại biểu cho tiềm lực, một khi đắc thể, thể tất long xuất vu yên, bay lượn chân trời! Tông sư chỉ cảnh, căn cứ tích lũy sâu cạn cũng đại biểu cho tương lai có thể đi bao xa, cho nên mới tạo ra Tiềm Long bảng."

"Tiềm long cũng là dựng long đi!"

Sở Dương xen vào một câu.

"Lý giải này tương đối thấu triệt, tiềm long cũng chính là thai nghén, Tông sư chỉ cảnh áp ủ càng sâu, tích lũy càng dày thì tương lai hóa long cũng có thể bay cao hơn."

Vương lão gật đầu nói.

"Nhưng thiên hạ to lớn như thế, tông phái phong phú, gia tộc vô số, có chút thiên tài căn bản không xuất thế thì sao có thể bình chọn được?"

Sở Dương hỏi thăm.

"Người đang xem thường năng lực của bậc đại năng đấy!"

Xưa từng có một Thiên Cơ tông suy tính thiên cơ, thời diễn biến hóa, huyền diệu khó lường, xem quá khứ dòm tương lai, thuận thế mà đi, dù đệ tử phái này không nhiều nhưng lại trường thịnh không suy, bàng quan. Hôm nay Thiên Cơ tông đã trở thành Thiên Cơ viện của hoàng triều, chương đại thế hoàng triều, đây quốc vận tương lai. Thời điểm Đại Sở lập quốc, vì nắm chắc thiên hạ tuần tài nên đã luyện chế ra một thứ gọi là "Tiềm Long bảng", phàm là tông sư chỉ cảnh, chỉ căn ở trong thiên hạ này thì thứ đó đều có thể cảm ứng được, căn cứ thực lực mạnh yếu không giống nhau mà xếp ra một trăm người đứng đầu."

"Tiềm Long bảng đáng sợ như thế?"

Sở Dương giật nảy cả mình, hỏi: "Ta nghe nói thánh địa như Kim Quang tự và Thiên Ma tông đều có hộ sơn đại trận ngăn cách thiên cơ, như thế nó cũng cảm ứng được sao?"

"Thiên cơ, thiên cơ, đây chính là thiên cơ!"

Vương lão thâm ý sâu sắc.

Sở Dương co rụt con người lại, lòng cảnh giác của hắn với thế giới này lại tăng lên một cấp độ lớn.

"Nói cho người biết một thường thức."

Vương lão nói gấp: "Phân loại treo thưởng bên trong Ngân ấn cũng có danh sách Tiềm Long bảng, có cả nhân vật trên Đẳng Long bảng! Về phần Đẳng Long bảng thì đó là xếp hạng một trăm Đại tông sư hàng đầu, họ đều là những đại năng tương lai đang ở ngưỡng cửa chân chính bước vào đạo, chỉ cần không tồn lạc thì trong bọn họ chỉ ít có một thành người sẽ bước vào một cảnh giới khác!"

Một thành nhìn như rất ít nhưng lại cực kỳ đáng sợ.

"Nhân vật trên Tiềm Long bảng, hoàng triều sẽ không treo thưởng, nhưng với nhân vật trong tông phái thì quy tắc ngầm là có thể giết thì giết, giết một người chỉ ít cũng đạt được hơn vạn điểm tích lũy. Tiểu tử, nếu như người có thể giết chết toàn bộ nhân vật trên Tiềm Long bảng thì người cũng không cần phát sầu vì điểm tích lũy nữa."

Vương lão cười tủm tỉm nói.

Sở Dương lại lắc đầu cười khổ, nói: "Chỉ sợ một người thôi ta cũng không đối phó được!"

Bên trong Ngân ấn hàm ẩn tin tức, hắn còn chưa có sắp xếp.

"Không mở một trăm năm mươi khiêu huyết thì căn bản không được xếp trong danh sách, tiểu tử, đường dài đằng đặc, nhanh đuổi theo!"

Vương lão trêu ghẹo nói: "Đúng, người muốn quấy vùng nước này đục lên thì phải học được công pháp mang tính tiêu chí của tông tông phái, có muốn đổi đến hay không?"

"Đương nhiên!"

Sở Dương không chút do dự nói.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Toa Chư Thiên* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 75: Cao Thắng Hàn, Tiền Đa Đa

Điểm tích lũy của Sở Dương đến nhanh mà đi cũng lẹ, mặc dù điểm tích lũy kiếm được từ võ học cơ sở của các tông phái không nhiều nhưng cũng không thể ngăn hắn hối đoái nhiều hơn.

Sau đó một đoạn thời gian, Thiên Hòa quận thành gió êm sóng lặng, không có chút gợn sóng nào.

Một ngày này, Sở Dương ra ngoài phòng đi đến chủ doanh khu Duyệt Tần lâu, ngồi ở bàn bên cạnh cửa sổ trên lầu hai, ăn rượu uống thịt.

Tự rót tự uống, vui sướng tự tại.

Ngẫu nhiên nhìn xuống dưới, nhìn dòng người ngược xuôi, nhìn những lữ nhân bước chân vội vàng.

"Khá lắm, ta vừa đi ra liền bị theo dõi."

Sở Dương bất động thanh sắc, dưới tâm linh đảo ảnh, hần phát hiện rờn rã một đám mười ba người ở quanh con đường tựa như hữu ý vô tình nhìn qua cửa sổ chỗ hần ngồi.

"Huynh đài, có thể ngồi xuống chứ?"

Bên cạnh vừa đi tới một người thanh niên, gõ bàn lễ phép hỏi.

"Mời!"

Sở Dương nghiêng đầu lại, nhìn thoáng qua, đưa tay ra hiệu.

"Bỉ nhân Cao Thắng Hàn, Dương huynh, ngưỡng mộ đã lâu!"

Người này dáng người thon dài, trên áo trắng không một chút bẩn, sạch sẽ gọn gàng, khuôn mặt sáng loáng góc cạnh rõ ràng, sau lưng đeo một thanh trường kiếm, khoe môi nhếch lên tiểu dung: "Sở Dương, ngươi có biết chân dung của người đã bay đây trời?"

Hần xưng hô, liền tiếp tam biến.

"Vậy thì sao?"

Sở Dương lấp lóe mắt, bất vi sở động nói.

"Tốt cho câu vậy thì sao!"

Cao Thắng Hàn gõ nhịp tán thưởng: "Quần chi bên ngoài hồng thủy ngập trời, trong lòng ta một mực bình an, ngồi tại Duyệt Tân lâu xem thiên hạ gió nổi mây phun, dương dương tự đắc."

"Ngươi sẽ không chỉ nói những lời này thôi chứ?"

Sở Dương cười cười.

Cao Thắng Hàn trước mắt một thân chính khí, đường đường chính chính, đặc biệt trong mi tâm nổi lên ý chí hạo nhiên chi khí nhật nguyệt, nếu như đoán không nhầm thì đây là con cháu Nho gia trấn áp triều đình.

Nho gia ở thế giới này không phải chỉ là những người vô dụng tay trái gà không chặt, thư sinh miệng đồng đặc, mà nó là một hệ thống tổ chức kinh khủng nắm giữ hạo nhiên chính khí, có thể chống lại bất cứ thánh địa nào.

Quan văn quản lý thiên hạ, sắp xếp chính vụ.

Võ sinh hạo nhiên chi kiếm, chém hết thiên hạ gian tà.

"Dĩ nhiên không phải!"

Cao Thắng Hàn cười nói: "Dương huynh, ngươi không khản trương chút nào sao?"

"Hữu dụng không?" Sở Dương nhún nhún vai.

"Xác thực không!"

Cao Thắng Hàn cười một tiếng: "Ngươi có ý kiến gì với tông môn không?"

"Ngươi hần phải biết tao ngộ của ta chứ?" Sở Dương hỏi lại.

Cao Thắng Hàn thờ dài một tiếng: "Trước đây không lâu ta đã gặp Sở Vân Phi, hần là hảo hữu của ta nên đã nghe nói qua chuyện nơi đây. Dương huynh hãy nén bi thương "

"Giết nhiều người một chút sẽ không sao!"

Sở Dương thần nhiên nói.

"Đúng vậy thật, xác thực muốn bao nhiêu giết bấy nhiêu!"

Cao Thắng Hàn rất tán thành.

Hai người nói xong cũng không nói thêm gì nữa.

Sở Dương nhìn ra lai lịch của đối phương, mà Cao Thắng Hàn hiển nhiên cũng biết quá khứ của hắn, có một số việc hai người tựa như ăn ý nên không có nói quá nhiều.

"Người đã đạt đến cảnh giới Tông sư, thực lực như thế miễn cưỡng cũng có sức tự vệ, sau này chỉ cần bình yên ở tại Duyệt Tân lâu thì ta đảm bảo người không xảy ra chuyện gì. Chờ khi mọi chuyện qua đi, ta dẫn người đi để đô hoàng thành, nơi đó là cấm địa tông phái. Đến tương lai khi tu vi có thành tựu thì lại làm chuyện khác cũng không muộn."

Cao Thắng Hàn nói lời từ đáy lòng.

Sở Dương hiểu ra đối phương hẳn là do Sở Vân Phi nhờ vả, tới đây chiếu cố hắn: "Tại sao bọn hắn lại chỉ nhìn chăm chăm ta mà lại bỏ qua Vân Phi đại ca? Bọn hắn thật tưởng ta biết truyền thừa Phệ Đà tự ư?"

Lời nói vừa dứt thì bên cạnh có rất nhiều người đều nhìn lại.

Sở Dương và Cao Thắng Hàn chỉ coi như không thấy.

"Hắn không phải ở đây một tháng sao? Lúc đó, hắn đã báo nội dung lên trên, lại có một vị tiền bối có việc đi ngang qua nên liền dẫn hắn đi."

Cao Thắng Hàn nói: "Về phần người? Thà giết lầm còn hơn bỏ sót, đây là bản chất làm việc của tông phái."

Dứt lời, hắn đứng người lên đi ra ngoài.

Sở Dương cười cười, những chuyện này hắn há lại không biết.

Một lát sau, một thiếu nữ ở bàn đằng trước đứng lên đi tới đối diện hắn, sau đó ngồi xuống, gọn gàng linh hoạt nói: "Chúng ta làm một giao dịch nhé? Ta muốn truyền thừa, người ra điều kiện, gì cũng được!"

Sở Dương đánh giá nàng một chút, thiếu nữ trước mắt xinh đẹp như hoa, đẹp mà không ngán, khoe miệng noãn nụ cười khiến người ta không tự giác buông xuống lòng cảnh giác: "Điều kiện gì cũng được ư?"

"Gì cũng được!"

Thiếu nữ hơi do dự nhưng vẫn khẳng định.

"Nếu như để người theo giúp ta thì sao?"

Sở Dương lộ ra cười tà, hung hăng liếc nhìn đối phương từ trên xuống dưới bằng ánh nhìn xâm lược.

"Người muốn chết!"

Thiếu nữ vỗ bàn, giận dữ nói.

"Chẳng phải người nói điều kiện gì cũng được sao?"

Sở Dương cười lạnh: "Đây chỉ mới là điều kiện thứ nhất thôi mà người đã vỗ bàn, hắc, xem xét thì biết người không thành tâm. Muốn giao dịch mà không báo họ tên, không nói lai lịch, như thế thì cũng thôi đi, lại nói có thể ra bất cứ điều kiện gì cũng được nhưng điều kiện vừa ra thì lại trở mặt, thật tưởng ta là đồ đần à?"

"Ngu xuẩn không có não, cắt cho ta!"

Sở Dương quát.

"Người, người muốn chết!" Thiếu nữ nghiến răng nghiến lợi, cuối cùng truyền âm nói: "Trên địa bàn Bách Hoa cốc ta lại dám phách lối như thế, người yên tâm, ta sẽ không để người ra khỏi Thiên Hóa quận thành đâu!"

"Bách Hoa cốc sao? Ta nhớ kỹ!"

Sở Dương hí đôi mắt.

Sau khi thiếu nữ bỏ đi thì một lão già đi tới, bụng rượu lên ầm rót một chén xong uống một ngụm, vui tươi hơn hờ nói: "Tiểu hữu, người ra điều kiện gì cũng được!"

"Gì cũng được? Giống như vị vừa rồi hả?"

Sở Dương cười nhạo, bộ dáng khinh thường.

"Không, không, không!"

Lão già lắc đầu: "Ta không phải con bé ngu ngốc chưa trải thế sự kia, ta đến có thành ý. Trước xin tự giới thiệu một chút, ta đến từ Tiền gia hoàng thành, thế gia thương giả, sinh ý Tiền gia ta trải rộng khắp Đại Sở hoàng triều, không kể già trẻ lớn bé đều lấy sự tự tin làm gốc. Ta hiện tại là tổng chấp sự ở Tước châu, tên Tiền Đa Đa!"

Khụ khụ khụ!

Sở Dương thiếu chút phun rượu ra ngoài, tên "Tiền Đa Đa" thật cá tính, nhưng hắn lại nghiêm mặt lộ sự nghiêm túc, hắn từng nghe qua Tiền gia, đó là thế gia chân chính.

Tục truyền trước khi Đại Sở khai quốc thì Tiền gia đã tồn tại, tìm căn nguyên tổ nguyên thì có thể đã lâu mấy ngàn năm.

Tiền gia đời đời kinh thương, không tham dự chính sự, lại hào không bảo lưu tuân thủ luật pháp, tức thời nộp lên thuế khoản, làm ăn trên cơ bản công khai minh bạch. Chính như Tiền Đa Đa nói, Tiền gia làm ăn không kể già trẻ lớn bé đều lấy sự tự tin làm gốc, đây cũng là lí do mà Tiền gia một mực duy trì thanh danh.

Người làm ăn thì thanh danh còn hơn cả sinh mệnh.

"Tiền gia nghiệp đại gia đại, hẳn phải biết đồ trong tay ta chứ?"

Với dạng gia tộc cổ xưa như Tiền gia thì hẳn không dám chủ quan, loại thế gia trong thế chế này uy hiếp còn hắn còn hơn xa tông phái.

"Biết, Vân Phi công tử đã từng nhắc đến!"

Tiền Đa Đa truyền âm không muốn để cho ngoại nhân biết.

"Nếu biết thì sao còn tìm ta?"

Sở Dương không hiểu.

"Đồ vật đã báo không thể bị ngoại truyền, dù là thân vương cũng như vậy chứ nói chi là thứ này, không có giá cả to lớn thì ai có tư cách đi quan sát? Cho dù nhìn thấy thì lại có ai dám truyền ra ngoài? Nếu truyền đi thì dù là thân vương cũng sẽ bị trấn áp!"

Tiền Đa Đa thâm ý sâu sắc nói: "Quy củ hoàng triều không thể bị phá hư, đây là quy củ, là ranh giới cuối cùng."

"Nếu như thế thì tìm ta có ích lợi gì? Với lại, Tiền gia các người là người làm ăn thì sao còn quan tâm tới thứ này?"

Sở Dương càng không hiểu.

"Người khác biệt."

Tiền Đa Đa cười tủm tỉm nói: "Người là nhờ Vân Phi công tử báo cáo trước đó mới biết cho nên, người biết thì thuộc về người, có thể tùy ý xử trí, dù là Sở hoàng cũng sẽ không liên quan, tối đa là ban thưởng cho người để người giữ bí mật thôi! Đây là khí lượng, khí độ của hoàng triều ta! Người tính thông tri sao?"

Nhắc đến hoàng triều thì Tiền Đa Đa rõ ràng hiển lộ vẻ kính phục.

"Không có!"

Sở Dương lắc đầu, tựa hồ hiểu rõ.

Sở Vân Phi nộp Khô Mộc Tâm Kinh lên trên, thậm chí công công khai, chỉ muốn trả giá đắt, như vậy đủ cống hiến thì các chi sĩ trung thành của hoàng triều sẽ có thể học tập, tất nhiên học được sẽ là nhóm người có thân phận cao nhất nên tự nhiên sẽ không truyền ra ngoài.

Mà một con đường khác chính là ở chỗ hắn.

"Vậy là tốt rồi."

Tiền Đa Đa cười nói: "Người có thể giao dịch với Tiền gia ta, bán nội dung cho chúng ta, nhất định trong phạm vi điều kiện cho phép sẽ mặc người mở. Nếu không đồng ý thì chúng ta có thể đầu giá thứ đó thay người, để người trong thiên hạ cạnh tranh, đến lúc đó người có thể đạt được tài phú lớn nhất. Vô luận là tình huống nào cũng đều có thể giải thoát khỏi cục trước mắt của người, sao nào?"

"Điều kiện rất tốt, ta hẳn nên mừng rỡ mới đúng chứ?"

Sở Dương nghiêng ngả nói: "Người nói ta có nên đáp ứng hay không?"

"Không nên!"

Tiền Đa Đa lộ ra sầu khổ, đáp một cách trung thực.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Toa Chư Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 76: Bình tĩnh trước cơn bão

Sở Dương cười, giờ ngón tay cái tán thán nói: "Quả không hổ danh Tiền gia, một câu "không nên" này của ngươi đủ để ta bội phục!"

Đương nhiên không nên.

Nếu thật làm ăn với Tiền gia thì sẽ để lại ấn tượng xấu với rất nhiều người, bao gồm cả Vương lão, sẽ hết sức bất lợi trong tương lai.

Chỉ ít sẽ cho mọi người một đại cục kha khá, thế lợi ấn tượng mười phần.

"Tiền gia ta làm ăn tuân theo tôn chỉ trung thực thành tín không lừa gạt, không chèn ép, phải là phải, không phải thì không phải. Làm là sinh ý, kiếm là giá chênh lệch, thẳng ở lòng người."

Tiền Đa Đa đang hoảng nói.

"Chỉ có nhưng thế mới là đạo lâu dài."

Sở Dương khá tán đồng quan điểm này.

"Truyền thế chi đạo, căn cơ gốc rễ!"

Tiền Đa Đa gật đầu.

"Phương pháp này không thông nhưng chúng ta có thể làm chuyện buôn bán của nó!"

Sở Dương trầm động tâm, bỗng nhiên nói ra.

Tổng bộ Âm vệ có thể hỏi đoái mọi thứ trong thiên hạ, nhưng chủ yếu vẫn là công pháp và các loại đan dược, những thứ khác thì rất thưa thớt.

"Tỉ như?"

Tiền Đa Đa không có bao nhiêu chờ mong.

Thiếu niên trước mặt hết sức thành thực, tu vi cũng được nhưng tuổi hăng còn nhỏ, lại chẳng có mạng lưới quan hệ gì thì dù cho làm ăn cũng không khiến hắn cảm thấy hứng thú.

Sở Dương bụng chén rượu lên, trong tay lung lay, mùi rượu lập tức tản ra, mười phần nồng đậm. "Ta có một tửu phương càng thanh thuần hơn rượu này, hơn nữa càng thơm, càng nhẹ lại không cay, dư vị vô tận lại có thể trợ giúp tu luyện nữa. Đây là thực bổ chi pháp, lấy những tửu chi hành, hợp với luyện đan chi diệu mà nghiên cứu ra tửu phương này."

Tiền Đa Đa nhãn tình sáng lên: "Loại rượu này trong thiên hạ cũng không ít."

Sở Dương cười cười, vẫy vẫy tay, lúc này có một tiểu nhị chạy thật nhanh tới.

"Sở gia, có gì dặn dò?"

Người này chỉ mới hơn hai mươi tuổi nhưng mặt đầy tiểu dung, trông rất vô hại. Hắn tự nhiên biết Sở Dương, dù sao cũng là khách quý của Duyệt Tân lâu nên không thể lãnh đạm.

"Ngươi biết hắn chứ?"

Sở Dương chỉ người phía đối diện.

"Lão tiên sinh Tiền Đa Đa là chấp sự đại tổng quản của Tiền gia tại Tước châu sao có thể không biết."

Tiểu nhị nhìn thoáng qua, liền cung kính chấp tay nói.

"Đa tạ!"

Sở Dương bắn ra một hạt kim to cỡ hạt đậu, đuổi đi.

"Xác nhận thân phận của ta rồi chứ?"

Tiền Đa Đa y nguyên cười nói tùm tùm, may may không hề tức giận.

"Lời hấn nói ta tin!" Sở Dương nói, hơi trầm tư, liền cầm đũa trạm chút rượu, viết thật nhanh chữ lên trên bàn.

Đũa qua rượu cạn.

"Thấy rõ không?"

Sở Dương buông đũa xuống, hỏi.

"Thấy rõ!"

Tiền Đa Đa cau mày tựa như đang suy nghĩ.

"Người trước tiên có thể thử một chút xem hiệu quả ra sao, rồi chúng ta bàn lại cũng không muộn."

Sở Dương tùy ý nói.

Tiền Đa Đa chau mày, rốt cục nhìn thẳng vào, đối phương có thể đưa ra loại tửu phương này mà không thêm đề ý chút nào thì hiển nhiên càng có giao dịch lớn hơn, tửu phương trước mắt chẳng qua chỉ là thăm dò thôi, nhìn xem Tiền gia đến cùng có thật thành tín hay không.

"Ba ngày, chỉ cần ba ngày thì ta cho người một cau trả lời chắc chắn!"

Tiền Đa Đa đứng dậy, quay đầu bước đi.

Sở Dương cười.

Cát rượu nói khó không khó nhưng cũng không phải dễ, với Tông sư hoặc Đại tông sư thì gia tộc cát rượu sẽ rất đơn giản, có thể tiết kiệm được rất nhiều thời gian.

Về phần phương pháp sản xuất Chí Tôn đã trải qua vô số lần cải tiến ở trong thế giới Tiểu Lý Phi Dao thì hần tin tưởng, Tiền Đa Đa sẽ coi trọng.

"Tiền gia?"

Sở Dương trầm suy tính, đủ loại ý nghĩ xông lên đầu nhưng bị ép xuống.

Sở Dương sáng mắt lên, nhìn về phía đầu bậc thang, nơi đó đang có bốn người bước thật nhanh tới.

"Sở huynh, lâu ngày không gặp, phong thái vẫn như cũ!"

Thanh âm linh hoạt kỳ ảo vang lên xua tan mọi phiền não, người tới chính là Thủy Thanh Linh, nàng đi thẳng tới đối diện Sở Dương. Ở bên cạnh nàng là thị nữ Tiểu Hồng, hai người khác hần cũng biết, một trong đó là Cao Vĩ Quang đi theo tiểu muội mình tới thành nội, đối phương cũng có ý tứ sâu xa với tiểu muội này, mà một người khác thì đến từ phủ thành chủ.

"Thủy cô nương càng thêm xinh đẹp động lòng người rồi."

Sở Dương cười cười, ra hiệu đối phương ngồi xuống.

Cao Vĩ Quang lại hừ lạnh một tiếng: "Người như thế thật không lễ phép, Thủy cô nương đại giá quang lâm mà người thậm chí cũng không hề đứng lên."

"Chuyện này liên quan đến người à?"

Sở Dương thần sắc lạnh lẽo.

"Sao lại không quan hệ? Thủy cô nương là nhân vật bậc nào? Thân phận cỡ nào? Người không đứng lên đón đã là không tôn trọng nàng rồi, mà không tôn trọng nàng thì chẳng khác nào vũ nhục ta."

Cao Vĩ Quang tức giận nói.

"Hắc! Ta nghe nói người đang theo đuổi một cô gái khác, phải không? Gặp được Thủy cô nương liền di tình biệt luyện à?"

Sở Dương cười lạnh nói.

Cao Vĩ Quang thần sắc hoảng hốt, mấy ngày trước đây hắn trong lúc vô tình phát hiện Thủy Thanh Linh đi tới Thiên Hỏa quận thành, khi biết thân phận của đối phương thì hắn đại hỉ, bỏ qua ba vị bạn đồng hành mà mặt dày mày dạn đi theo hai vị thiếu nữ.

Bây giờ bị Sở Dương nói thẳng ra thì hắn buồn bực nói: "Nói hươu nói vượn, ta mới tới Thiên Hỏa quận thành thì sao ngươi biết chuyện của ta được?"

"Hắn không biết nhưng chúng ta lại biết!"

Lại có ba người đi tới, người đi đầu chính là Lưu Hân, giờ phút này mặt lạnh như sương: "Biết người biết mặt không biết lòng, may mắn Thủy cô nương đến đây, bằng không thì cũng không thấy rõ diện mục thật của ngươi!"

"Yếu điệu thực nữ, quận tử hảo cầu thôi, tính không được cái gì?"

Trương Dương bên cạnh Lưu Hân xấu hổ thay cho Cao Vĩ Quang.

"Ngươi cũng chẳng tốt lành gì."

Lưu Hân buồn bực nói.

"Ta?"

Trương Dương hơi úy khuất.

Sở Chi Nghiêng đi cùng không để ý đến những người khác mà là nhìn Sở Dương, ánh mắt của nàng đã đỏ lên, đi mau hai bước nhào tới trong ngực Sở Dương thì khóc nức lên.

"Tiểu muội đừng khóc, đừng khóc!"

Sở Dương ánh mắt phức tạp an ủi.

"Tam ca, chết rồi, bọn họ đều đã chết rồi!"

Sở Chi Nghiêng triệt để bộc phát những nỗi niềm đã kiềm chế mấy hôm nay, khóc rống lên không thôi.

"Gia gia nãi nãi, phụ thân mẫu thân, đại ca nhị ca, họ đã chết cả rồi, hu hu hu, tam ca, sao bọn họ lại chết thế? Ta ngay cả thấy lần cuối cũng không được?"

"Yên tâm, có ta ở đây thì họ sẽ không chết vô ích đâu!" Trước mắt Sở Dương tựa hồ hiện ra hình tượng ngày đó, ánh lửa đầy trời, máu tươi thấm dẫm mặt đất, cả cảnh "phụ thân" ném hắn ra khỏi đó nữa.

Sát cơ trong lòng chậm rãi dâng lên.

"Tam ca, ta, ta muốn báo thù cho bọn họ!"

Sở Chi Nghiêng rời khỏi ngực Sở Dương, quệt đi nước mắt chảy ròng, quả quyết nói.

"Chuyện báo thù giao cho ta, nhiệm vụ của ngươi là tu luyện, mau chóng cường đại lên!"

Sở Dương nói chắc như đinh đóng cột.

"Hiện tại ta lợi hại lắm đó, đã đến cảnh giới Tông sư rồi, không giết mấy ma đầu thì ta khó giải mối hận!"

Sở Chi Nghiêng nói giọng căm hận.

Sở Dương giữ vai nàng, để nàng ngồi bên cạnh mình, ở đây đông người không tiện nói thêm gì.

"Ngươi nói cái gì?"

Cao Vĩ Quang không ngờ được bọn người Sở Chi nghiêng sẽ tới đây, giờ phút này hắn đang hết sức khó xử đứng đó, lòng thì nghĩ nên giải thích sao đây với Thủy Thanh Linh để xóa đi ấn tượng xấu trong lòng đối phương, lại nghe thấy Sở Dương hét lên thì hắn tức giận.

"Ta nói ngươi cút đi, điếc à? Thử chướng mắt."

Sở Dương mặt không chút thay đổi nói.

"Ngươi dám mắng ta?"

Cao Vĩ Quang ngậy ngấn cả người, từ nhỏ đến lớn chỉ có hấn mắng chửi người ta chứ đâu ai dám mắng hấn.

"Không đi?" Sở Dương cười gằn một tiếng, nhô tay ra chụp cổ đối phương.

"Không được tam ca!"

Sở Chi Nghiên kinh hãi, nàng biết thực lực của Cao Vĩ Quang, đối phương đã sớm bước vào cảnh giới Tông sư, nghe nói đã mở ra mười lăm khiếu huyết, là nhân tài kiệt xuất trong thế hệ trẻ, còn tam ca thì sao? Chi là một thiếu gia ăn chơi thôi.

Nàng muốn ngăn cản, đáng tiếc đã chậm.

Dù sao khoảng cách quá gần.

ÔNG!

Thế nội Cao Vĩ Quang lập tức hiện ra từng đạo chân khí tạo nên lực phản chấn đánh tới bàn tay Sở Dương, trong lòng hung ác nói: "Nhà quê đáng chết, trước cho ngươi ăn chút thiệt thòi rồi sau này dành thời gian diệt ngươi!"

Nhưng mà bàn tay Sở Dương khẽ run lên khiến chân khí sụp đổ, một tay bóp lấy cổ đối phương.

"Cái gì?"

Cao Vĩ Quang quá sợ hãi, muốn giãy dụa nhưng lại phát hiện một thân chân khí bị trấn áp.

"Ngươi không rút thì ta tiến ngươi đi một đoạn!"

Nói xong, Sở Dương liền nhấc Cao Vĩ Quang lên, sau đó buông tay ra một chưởng vỗ lên ngực đối phương, chỉ nghe tiếng "răng rắc" vang lên, Cao Vĩ Quang cả người như con tôm cong lại bay ra ngoài cửa sổ, lúc này máu bắn lên không trung, tiếng kêu đau đớn thảm thiết vang vọng cả con đường.

Mặt ai nấy đều sững sờ, một lúc sau mới phản ứng lại.

Ai cũng không ngờ được Sở Dương lại hung tàn như vậy, càng khiến bọn họ xuýt xoa là Cao Vĩ Quang đường đường là Tông sư lại chẳng có chút phản kháng nào.

"Ban ngày ban mặt mà ngươi dám giết người, thật to gan!"

Viêm Thăng con của thành chủ từng đi cùng Cao Vĩ Quang lúc này giận dữ.

Ở ngay trước mặt hấn, đánh bay bạn tốt của hấn, đây là coi thường hấn, ở Thiên Hòa quận thành thì là giẫm mặt của hấn.

"Sao nào? Ngươi có ý kiến?"

Sở Dương xoay chuyển ánh mắt, nhìn về phía Viêm Thăng, u lãnh nói ra.

"Ta, ta..."

Thấy đôi mắt lạnh lùng của Sở Dương, đáy lòng Viêm Thăng mát lạnh, quả thực là không thể nói ra một câu ngoan thoại. Hấn dám khẳng định, chỉ cần mình dám chất vấn thì dù đối phương không giết nhưng kết quả của mình cũng sẽ chẳng tốt hơn Cao Vĩ Quang bao nhiêu.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Toa Chư Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 77: Hoàng Đạo Đế Vương quyết

Viêm Thăng nhúc nhích môi hiện lên thần sắc xấu hổ buồn bực nhưng lại kìm nén cơn giận, quay sang nói với Thủy Thanh Linh: "Thủy cô nương, nơi đây không an toàn, theo ta rời đi chứ?"

"Thiên Hòa quận thành mặc dù lớn nhưng ai có thể tổn thương được tiểu thư nhà ta?"

Tiểu Hồng khinh thường hừ lạnh một tiếng.

"Viêm Thăng công tử, ta có quen Sở Dương nên có chuyện muốn nói, ngày khác lại đi phủ thành chủ bái phỏng!"

Thủy Thanh Linh nói khách khí nhưng bên trong ẩn chứa ý tứ cự tuyệt.

"Vậy thì tốt, nếu như Thủy cô nương có chuyện gì không tiện xử lý thì có thể gọi Viêm mỗi lúc."

Viêm Thăng y nguyên mười phần khách khí, chấp tay, sau đó rời khỏi Duyệt Tân lâu, thuận tiện mang Cao Vĩ Quang đang hôn mê nằm trên đường phố đi cứu chữa.

"Không ngờ người lại là ca ca của Chi Nghiên!"

Thủy Thanh Linh thấy Sở Dương, lộ ra ý vị tìm hiểu.

Đây là lần thứ ba nàng nhìn thấy đối phương, lần thứ nhất là bị khí chất hấp dẫn gây xúc động tâm linh bản thân nên nàng liền phá lệ lưu ý trong lòng; lần thứ hai là ban đêm đi tìm hiểu ít chuyện thì ngoài ý muốn thấy Sở Dương đại khai sát giới, khi đó nàng mới phát hiện Sở Dương không đơn giản; lần thứ ba là ở chỗ này, nàng không ngờ được đối phương là ca ca của một tiểu muội mà nàng biết.

"Thủy tỷ tỷ, người biết tam ca của ta ư?"

Sau khi mọi người ngồi xuống, Sở Chi Nghiên không hiểu hỏi.

Thân phận của hai người khác biệt như ngày và đêm, tỷ lệ quen biết gần như bằng không.

Tuy nhiên nàng cũng hết sức nghi ngờ tam ca này của nàng, bởi trong ấn tượng thì tam ca ngoại trừ sống phóng túng thì cũng chẳng có điểm đặc biệt gì xuất chúng, mà một chiêu chế phục Cao Vĩ Quang mới này cộng thêm khí chất xuất trần kia khiến nàng hơi nghi ngờ.

Rất cục tam ca đã trải qua cái gì mà mới một năm không gặp đã thay đổi đến thế?

"Tùng có duyên gặp mặt hai lần!"

Sở Dương đáp lời, sắc mặt ngưng trọng nhìn Sở Chi Nghiên, nói: "Người đã đến đây thì từ nay về sau liền ở lại Duyệt Tân lâu đi, không được đi đâu cả!"

"Tam ca, ta ở tại Hương Mãn lâu rất tốt, có sư tỷ và sư huynh ở đó nên không cần lo vấn đề an toàn."

Sở Chi Nghiên lắc đầu nói.

Sở Dương cười, truyền âm nói: "Người có biết ta âm thầm giải quyết không ít phiền phức cho người không? Tông cộng có mười tám phe thế lực đang có ý đồ xấu với người, cường giả Tông sư ta đã giết hết mười tám tên!"

"Cái gì?"

Sở Chi Nghiên quá sợ hãi, đứng phắt dậy, không thể tưởng tượng nổi nhìn Sở Dương.

"Yên tĩnh ngồi xuống!"

Sở Dương uy nghiêm nói, giọng điệu không thể không tuân.

Sở Chi Nghiên vĩnh viễn miệng, ngoan ngoãn ngồi xuống.

Những người khác không rõ lắm, riêng Thủy Thanh Linh lại xoay chuyển sống mắt, nói: "Ồ lại đây cũng tốt, dù sao nơi này là chỗ an toàn nhất trong thành, nếu như đủ phòng thì ta cũng muốn ở đây, Sở công tử, có được hay không?"

Khóe miệng Sở Dương giật một cái, hần gật đầu nói: "Đương nhiên có thể!"

Thủy Thanh Linh là đối tượng hần kiêng kỵ nhất, vị này chính là nhân vật trên Tiềm Long bảng, mấy ngày trước còn xếp hạng chín mươi bảy mà hôm nay đã lên đến hạng chín mươi hai.

Điểm sáng trong cơ thể nàng từ lần đầu gặp là một trăm năm mươi ba cái đến giờ đã tăng đến một trăm sáu mươi sáu cái.

Mới chỉ hơn nửa tháng mà tăng lên ròng rã mười ba khiêu huyết, loại tốc độ này khiến cho hần cảm thấy rùng mình.

"Vậy xin đa tạ rồi!"

Thủy Thanh Linh dịu dàng nói.

"Nếu như có thể ở cùng một chỗ với Thủy sư tỷ thì an toàn của chúng ta không cần lo lắng!"

Lưu Hân Nhi hết sức cao hứng.

Bây biện rượu thịt trên bàn lại lần nữa, mọi người vừa ăn vừa trò chuyện, trong lúc đó Sở Dương đi an bài, sắp xếp phòng của chúng nữ ở cạnh phòng mình, như thế hẳn cũng dễ chiều cổ.

Sau cùng, mấy người Sở Chi Nghiễn rời đi, chỉ để lại Sở Dương và Thủy Thanh Linh.

"Sở Dương, truyền thừa Phệ Đà tự?"

Thủy Thanh Linh nhìn chằm chằm Sở Dương.

"Sao vậy? Ngươi cũng muốn ư?"

Sở Dương cười nhạt một tiếng, nhưng trong tiếng cười không có chút âm áp.

"Ta cũng không muốn giống những tên ngu xuẩn đến chết cũng không biết chết trong tay ai kia."

Thủy Thanh Linh hơi híp mắt, đôi mắt biến thành vàng trắng khuyết nhưng lại đẹp hơn xa, nàng nói: "Khô Mộc Tâm Kinh của Phệ Đà tự ở tám trăm năm trước danh xưng là thiên hạ đệ nhất kinh thư. Sớm đã nghe qua nhưng chưa được gặp, bây giờ xuất thế quả là may mắn của chúng ta."

Sở Dương chỉ cười mỉm.

Thủy Thanh Linh biết rõ mọi chuyện như thế hiển nhiên là bối cảnh sau lưng rất đáng sợ, tự nhiên không cần nhiều lời.

"Ta muốn xem thì phải trả cái gì?"

Thủy Thanh Linh nói thẳng.

"Vừa rồi ngươi cũng đã nói, Khô Mộc Tâm Kinh là thiên hạ đệ nhất kỳ kinh, giá trị vô lượng. Tạo Hóa quyết của Đông Hoa thánh tông ngươi mặc dù có thể mở mang hai trăm bốn mươi khiếu huyết nhưng cũng chỉ ngang Hoàng Đạo Đế Vương quyết của Đại Sở, Phổ Độ Tâm Kinh của Kim Quang tự, Vạn Ma Bảo Điện của Thiên Ma tông và Tổ Nữ Kinh của Tổ Nữ tông mà thôi, kém hơn Xuân Phong Vũ Hóa công một bậc."

Sở Dương coi như cũng có hiểu biết nhất định về nội tình của đương kim hoàng thất và mấy đại thánh địa.

Nhìn khắp thiên hạ, Ngũ Đế quyền mở ra chín chín tám mươi một quy chân chi khiếu có thể nói là công pháp tuyệt đỉnh trong tuyệt đỉnh, nhưng với Đại Sở hoàng thất thì nó chỉ là thủ đoạn họ dùng để bồi dưỡng nhân tài mà thôi.

Không hiểu rõ thì không biết nội tình sâu dày kinh khủng của thế giới này.

"Trừ cái đó ra thì không thể nói chuyện?"

Thủy Thanh Linh lòng có linh khiếu, phát hiện Sở Dương quả quyết liền biết không thể nói nữa.

"Điều kiện ta đã nói, phải xem ý ngươi sao?"

Sở Dương nhún nhún vai.

"Sở Dương ngươi không có bối cảnh, không có thế lực, mặc dù quan duyệt Khô Mộc Tâm Kinh nhưng tối đa thượng tằng Đại Sở chỉ biết tên ngươi mà thôi chứ chẳng ai quan tâm ngươi."

Thủy Thanh Linh giọng hơi lạnh lùng: "Hiện tại ngươi đang ở trong tình cảnh gì? Với sự thông minh của ngươi hẳn cũng biết, chung quanh hồ lang rình rập, nơi này tuy là tổng bộ Âm vệ của một quận nhưng có thể bảo đảm ngươi bao lâu? Ta nhưng biết Kim Quang tự, Thiên Ma tông, Vô Sinh kiếm tông và Bách Hoa cốc đã phái ra số lượng lớn Tông sư và Đại tông sư đến đây, đến lúc đó bọn hắn tuyệt đối sẽ cưỡng ép xâm nhập nơi này, bắt giữ ngươi."

"Vậy thì liên quan gì đến ngươi?"

Sở Dương lặng lẽ nói.

"Ta có thể bảo vệ ngươi!"

Thủy Thanh Linh âm vang nói.

"Ở chỗ này, ngươi có thể bảo vệ ta?"

Sở Dương cười, mang theo trào phúng.

Thủy Thanh Linh trầm mặc.

Sở Dương bỗng nhiên ngồi thẳng, nhô ra nửa người, nhìn gần nói: "Dù ngươi là thánh nữ Đông Hoa tông thì ở đây bảo vệ ta như thế nào? Đừng bảo rằng ngươi có thể mời những lão tiền bối trong tông của ngươi, Tước châu là phạm vi thế lực của Kim Quang tự và Thiên Ma tông, một khi tiền bối Đông Hoa

tông người dám nhúng tay thì ta dám khẳng định hẳn không rời khỏi Thiên Hóa quận được."

Thủy Thanh Linh trầm mặc lần nữa.

"Vốn tưởng tâm tư người không linh, thuần thật như tuyết nhưng không ngờ cũng chẳng ra gì như thế."

Sở Dương đứng dậy, muốn rời khỏi.

"Chỉ ít ta có thể bảo vệ muội muội của người!"

Thủy Thanh Linh khẽ thờ dài, lại nói.

"An toàn của Liên muội muội cũng không thể chiếu cố, Sở Dương hiện tại sống trên đời này còn có tác dụng gì?"

Sở Dương xùy cười một tiếng, sai bước mà đi.

Thủy Thanh Linh tối sầm mặt lại, lộ ra vẻ phức tạp, lại sau một lúc lâu, một lão ẩu đột ngột xuất hiện đối diện Thủy Thanh Linh, ngồi ngay chỗ Sở Dương ngồi lúc đầu.

"Mồ mỗ, tại sao muốn bức ta?"

Thủy Thanh Linh u oán hỏi.

"Trước Khô Mộc Tâm Kinh, không thể không thử."

Lão ẩu đạm mạc nói.

"Nếu đã thế thì tại sao người không xuất thủ trực tiếp? Với năng lực của ngài thì hoàn toàn có thể làm được thần không biết quỷ không hay."

Thủy Thanh Linh nói.

"Ta cũng nghĩ qua nhưng ta không dám!"

Lão ẩu nghiêng răng nghiêng lợi, nhìn hậu phương Duyệt Tân lâu.

"Quên đi, ở chỗ này chúng ta chỉ là một lữ khách qua đường thôi!"

Thủy Thanh Linh như có điều suy nghĩ, thần nhiên nói.

"Linh nhi..."

Lão ẩu còn do dự, nói: "Khô Mộc Tâm Kinh quan hệ trọng đại, khó có thể đạt được ở chỗ Sở hoàng, Sở Văn Phi kia cũng đã về tới hoàng thành nên chúng ta không thể làm gì. Mà tiểu tử kia là cơ hội duy nhất của chúng ta, tuyệt không cho phép bỏ lỡ, với dung nhan kinh diễm đương thời của người..."

"Đủ rồi!"

Thủy Thanh Linh lạnh lùng, đứng dậy nói: "Ta kính người mới gọi người một tiếng mỗ mỗ, mới làm một chuyện trái lương tâm như thế, kính xin người không nên được voi đòi tiên!"

Lão ẩu mắt lóe hung quang.

Sở Dương đã đi xa lộ ra nụ cười, lẩm bầm nói: "Có ý tứ."

Bóng đêm lại một lần nữa phủ xuống.

Sở Dương lặng yên không tiếng động rời khỏi Duyệt Tân lâu.

"Bồ cục mấy hôm trước rốt cục cũng đâm hoa kết trái!"

Hắn như u linh, tránh qua, né tránh tất cả ánh mắt, rời khỏi Thiên Hóa quận thành.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Toa Chư Thiên* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 78: Pháp Ngu

Tùng Trúc lâm bên ngoài thành, một nhóm mười tám tăng nhân ngồi xếp bằng giữa ngã tư đường.

Bọn họ từng người khí độ thâm nghiêm, pháp tướng đoan trang, ngồi xếp bằng trên đất tựa như Phật đà la hán. Khí tức của bọn họ như một thể, khuếch tán bao phủ một phương khiến cho côn trùng không kêu, gió đêm yên tĩnh.

"Đường này không thông!"

Một lão hòa thượng xếp bằng ở trước bỗng nhiên mở miệng nói ra.

Ở phía trước xuất hiện một nhóm người áo đen, tổng cộng hơn ba mươi người, khí tức đáng sợ tựa như tu la khát máu, khí tức của mỗi người bọn họ cũng chẳng kém gì Mặc Kiếm bị Sở Dương chém giết.

"Pháp Ngu?"

Thanh niên áo đen đứng trước nhất nao nao, ngoài ý muốn nói: "Lão lừa trọc nhà ngươi thế mà cũng xuất quan! Sao nào? Căn đường đi của chúng ta, muốn sao đó?"

"Thế tôn sở ngôn, ma đầu đương đạo, ứng hóa phần nộ minh vương, hàng yêu trừ ma."

Pháp Ngu mở hai mắt, lóe ra quang mang hoàng kim nháy, nói tiếp: "Pháp Nguyên sư đệ ứng kiếp mà đi, lòng này sinh ý nghĩ nên chủ động xuất quan đến đây trừ ma. Bắc Minh Tinh Hải, theo ta đến chỗ Phật tổ tọa tiền, sám hối sai lầm, nếu không hôm nay liền để ngươi tan thành tro bụi."

Ha ha ha!

Bắc Minh Tinh Hải ngửa mặt lên trời cười to tựa như nghe thấy chuyện đáng cười nhất thế gian, tiểu dung ngưng lại thì hân lạnh lùng nói: "Pháp Ngu, ở trong số cao thủ Đại tông sư của Kim Quang tự thì chỉ có ngươi là ngu dốt không chịu nổi, tựa như gỗ mục, tư chất kém hiem, hiem thấy trên đời! Ngươi thuở nhỏ đã là đệ tử của Kim Quang tự, chuyên tu công pháp nhưng phải đến ba mươi tuổi mới đến tiên thiên, bốn mươi chín tuổi đột phá cảnh giới Tông sư, tám mươi tám tuổi mới gian khổ mở được mười hai khiếu huyết."

"Mười hai khiếu huyết là cánh cửa thấp nhất để bước đến cảnh giới Đại tông sư. Qua tuổi chín mươi sáu rốt cục ngộ đạo Đại tông sư, thành tích kinh thiên như thế, chắc chắn, thật khiến thế nhân sợ hãi thần phục. Bởi thế nên sư phụ ngươi mới đổi Phật hiệu của ngươi là Pháp Ngu!"

Bắc Minh Tinh Hải trào phúng nói: "Mà ta đây dù bất tài những mười hai tuổi là tiên thiên, mười tám là Tông sư mở ra chín chín tám mươi một quy chân khiếu huyết, ba mươi tám tuổi đạt tới cảnh giới Đại tông sư. Tuy ở Thiên Ma tông ta không tính là gì nhưng một tay ta cũng đủ giết ngươi dễ dàng rồi."

"Thật sao?"

Pháp Ngu thần sắc bất động.

"Lực lượng của ngươi hẳn là bốn người bọn họ hả?"

Bắc Minh Tinh Hải chỉ tay về phía bốn hòa thượng sau lưng Pháp Ngu, nói: "Pháp Bất, Pháp Động, Pháp Như, Pháp Sơn, bốn con lừa trọc bất động như sơn, tốt, tốt, tốt, lần này coi như Kim Quang tự xuất đại thủ bút. Vừa vặn giết bọn ngươi báo thù cho nhóm sư đệ kia của chúng ta."

"A Di Đà Phật, vậy mà mình ngoan mất linh, thế thì xuống địa ngục xám hối đi!"

Pháp Ngu hé mắt, sát cơ đột khởi.

"Các ngươi có năm Đại tông sư và mười ba Tông sư, bên ta có mười hai Đại tông sư và hai mươi bốn Tông sư."

Bắc Minh Tinh Hải hét to: "Các ngươi muốn đấu với ta? Hắc hắc, muốn chết, vậy ta sẽ thành toàn đưa tiễn các ngươi về vòng tay ôm ấp của lão lừa trọc!"

"Giết!"

Bắc Minh Tinh Hải vung tay lên, phát ra mệnh lệnh.

Hắn không thích phải một đối một, bởi đã có lực lượng tuyệt đối thì phải dùng để nghiền áp.

"Chư vị sư đệ, đã đến giờ hàng ma."

Pháp Ngu quát một tiếng thật to, lập tức hất bàn tay đang chấp trước ngực ra, lúc này một vệt kim quang thoát chưởng mà ra, hóa thành một bàn tay lớn màu vàng óng đập bay Bắc Minh Tinh Hải ra ngoài.

"Sao ngươi mạnh như thế?"

Bắc Minh Tinh Hải ngã roi xuống đất, hãì nhiên nói: "Ngươi chỉ dùng mười hai khiếu huyết thành tựu Đại tông sư thì hẳn phải kém cỏi nhất mới đúng, rất nhiều thiên tài tông sư đủ để trấn áp ngươi, nhưng, nhưng..."

"A Di Đà Phật, đây chính là lực lượng của phật."

Pháp Ngu mặt không đổi sắc nói.

"Vậy thì sao, vậy giết cho ta."

Bắc Minh Tinh Hải dữ tợn nói.

Cách xa vài trăm mét, Sở Dương nằm trên một chạc cây cũng nghi hoặc không hiểu: "Mười hai khiếu huyết chứng đạo Đại tông sư là lựa chọn bất đắc dĩ nhất, nhưng sao lại mạnh như thế? Một chương kia cả ta cũng rất khó ngăn được."

"Không phải nội tình càng sâu thì sau khi thành tựu Đại tông sư càng mạnh à? Lẽ nào bên trong có bí ẩn gì khác?"

Sở Dương nhắm hai mắt, tâm linh đảo ảnh bao quát hết thảy mọi thứ trong phạm vi ngàn mét, quan sát tỉ mỉ, rõ ràng rành rành.

"Dù sao đi nữa thì đây cũng là một trò hay!"

Sở Dương không tự chủ nhòèn miệng cười.

Mười thanh phi kiếm lặng yên không tiếng động từ trên tay hất bay ra ngoài, chui vào trong bóng tối.

Đi sẵn thì phải phòng ngừa mọi chuyện.

Sau một lúc lâu, hắc sáng mắt lên, từ trên cây nhẹ nhàng hạ xuống, đi tới chỗ đại chiến.

Hai phe đại chiến chỉ ít là cường giả Tông sư, thực lực cỡ nào? Uy năng triển khai có lực lượng phá hủy sơn nhạc, phạm vi chiến trường mỗi lúc một lớn.

Mỗi một hòa thượng của Kim Quang tự đều cường đại hết mức nhưng không thể ngăn được nhiều người của Thiên Ma tông, nếu không nhờ Pháp Ngu quá mức cường đại, một người độc chiến năm Đại tông sư thì e rằng đã bị vây giết.

PHỐC! PHỐC!

Hai đệ tử Thiên Ma tông đang vây công một tên hòa thượng, sắp oanh sát đối phương tới nơi thì một người trong số đó chợt run lên, lộ ra sơ hở, bị hòa thượng nắm lấy cơ hội, một quyền đánh nát đầu sọ.

Một người khác đang muốn đi hỗ trợ thì bỗng nhiên lão đảo, kém chút té ngã, cũng bị hòa thượng oanh sát.

"Xảy ra chuyện gì?"

Hòa thượng không hiểu, nhưng giờ khắc này nào có thể để tâm nhiều như vậy, vội vàng phi thân về một phía khác hiệp trợ đồng bạn. Hắn không phát hiện, hai thanh phi kiếm lặng yên không tiếng động chui vào lòng đất, đi sát mặt đất.

Trên chiến trường, từng tên đệ tử Thiên Ma tông bị giết một cách khó hiểu, từ từ, thế lực hai phe bỗng nhiên ngang nhau, nhưng lúc này mỗi bên đều đã chết gần nửa đệ tử.

PHANH!

Pháp Như bị một chương vũ bay ra ngoài, ngã roi xuống đất, đang định đứng lên thì bỗng nhiên biến sắc, bụng kín tim, ngắc đầu ngã xấp, mất đi khí tức.

Phi kiếm lớn chừng bàn tay rời khỏi trái tim, đi sát mặt đất.

"Sur đệ!"

Pháp Động phát cuồng, thúc giục công pháp cấm kỵ, lực lượng tăng vọt, quả thực là lôi kéo hai tên Đại tông sư Thiên Ma tông đồng quy vu tận.

Đại chiến diễn ra quá mức thảm liệt.

Thanh thế thật lớn theo thời gian dần trôi qua mà thu nhỏ lại.

Bắc Minh Tinh Hải và bốn sư đệ vây công Pháp Ngu mặc dù ở thế thượng phong nhưng quả thực không thể bắt được đối phương, không khỏi gấp, lúc này phát hiện động tĩnh nơi xa không thích hợp, quay đầu nhìn lại thì neho mắt.

"Sao chết hết cả rồi?"

Chiến trường ở xa đã yên tĩnh lại, không còn một ai đứng, toàn bộ đều nằm trên mặt đất, không một tiếng động.

"Không thể nào!"

Pháp Ngu cũng phát hiện dị thường: "Với thực lực bất đồng như sơn của bốn vị sư đệ, dù không phải là đối thủ nhưng liên hợp một chỗ tạo thành Hàng Ma đại trận tuyệt đối có thể kiên trì nổi, làm sao lại chết?"

Bọn hắn đều cẩn thận cảm ứng, không phát hiện ra bất kỳ khí tức khác lạ nào.

Vậy chỉ có một đáp án, đồng quy vu tận.

Đây thực quá thảm liệt.

A!!!

Pháp Ngu hét to, triệt để mất đi tinh táo, hai mắt đỏ lên, khí thể dâng cao, quanh thân tách ra kim quang trùng điệp tựa như Phật đà tại thế. Hắn phi tốc cả người lên không trung, quát to: "Ma đầu các ngươi đáng chết muôn lần."

"Vạn phát hướng tông!"

Một chưởng vỗ ra khuếch tán mấy trượng chung quanh, dẫn động cuồng phong quét sạch, cỏ mọc tàn phá.

"Đáng chết, sao ngươi lại mạnh như vậy?"

Bắc Minh Tinh Hải sắc mặt hoàn toàn thay đổi, dưới một chưởng này không ngờ hắn hô hấp khó khăn, có cảm giác bái phục, năm người bọn hắn bị chưởng đánh bay ra ngoài, người người thổ huyết, đều bị trọng thương.

Giết Pháp Nguyên sư đệ ta, lại hại Pháp Bất, Pháp Động, Pháp Như, Pháp Sơn, toàn bộ các ngươi đáng chết."

Pháp Ngu đại hòa thượng triệt để cuồng bạo.

Lại một chưởng vỗ ra, đập một người trong đó nganh sinh thành vũng máu.

"Lão lừa trọc quá mạnh, nhanh thi triển Xả thân quyết."

Bắc Minh Tinh Hải sắc mặt hết sức khó coi, thời khắc này bọn hắn không ngờ lại không thể chống lại Pháp Ngu, đối phương đã cường đại đến mức vô pháp vô thiên.

ONG! ONG! ONG!

Bốn người bọn họ đều vận chuyển ma công, khí thể tăng vọt.

"Cửu chuyển ma công, quán thể quy nhất."

Tâm hữu linh tê, Bắc Minh Tinh Hải ở trước, ba sư đệ khác ở sau đáp song chưởng lên lưng, chân khí quán thông cùng một chỗ, truyền lực lượng vào trong thể nội Bắc Minh Tinh Hải khiến khí thể của hắn tăng vọt lần nữa, đạt đến một loại cực hạn nào đấy.

"Thiên Sát Ma quyền, chết đi cho ta!"

Bắc Minh Tinh Hải mặt đỏ bừng, đánh ra một quyền mạnh nhất đến nay.

ẦM! ẦM!

Khí lưu nổ tung, bùn đất tứ tung, cây cối trong phạm vi trăm thước đều bị chấn nát.

"Tà ma ngoại đạo, thù pháp chết mà thôi!"

Pháp Ngu hừ lạnh một tiếng nhưng tỏ ra hết sức thận trọng, tung ra một chiêu Phục Ma quyền oanh sát hết thảy khí thể.

OANH!

Hai quyền một đen một vàng va chạm vào nhau rồi nổ tung tựa như hạn địa thẳng lồi, càn khôn mông lung.

Bốn người Bắc Minh Tinh Hải đều bị đánh bay ra ngoài, phún máu tươi máu sắc sưa, nhao nhao rơi xuống đất xa hơn trăm mét, mà Pháp Ngu cũng không chịu nổi, bị đánh bay trên mặt đất, phun ra một ngụm máu tươi kèm theo mảnh vụn nội tạng vỡ nát.

PHỐC! PHỐC!

Lại ngay lúc này, mấy thanh phi kiếm đột ngột xuất hiện, xoay tròn ở giữa rồi chém xuống đầu ba Đại tông sư bên cạnh Bắc Minh Tinh Hải.

"Người là ai?"

Bắc Minh Tinh Hải không hổ danh là cường giả nổi danh, cảm thấy nguy cơ liền tránh đi một kích tất sát.

"Người giết người!"

Sở Dương ngưng tụ ánh mắt, lại xuất hiện thêm mấy thanh phi kiếm, ngạnh sinh giết chết Bắc Minh Tinh Hải.

"A Di Đà Phật, sai lầm, sai lầm!"

Pháp Ngu đã đứng lên, sắc mặt vàng nhạt, thần sắc cũng đã bình tĩnh trở lại.

"Đại hòa thượng, người cũng là nò mạnh hết đà đi?"

Sở Dương chậm rãi bước tới chỗ Pháp Ngu, mỉm cười nói: "Người mạnh hơn Bắc Minh Tinh Hải nhưng cũng không mạnh đến nỗi hấn không thể phản kháng nổi, hiển nhiên là do người thúc giục bí pháp, lại thêm mới nãy lưỡng bại câu thương, bây giờ thể nội người hấn là trống rỗng đi?"

Nói nghi vấn nhưng giọng lại khẳng định.

"Không tệ, nhưng nếu muốn giết người cũng không khó!"

Pháp Ngu nói tiếp: "Vừa nãy những sư đệ của ta đồng quy vu tận với đệ tử Thiên Ma tông hấn là do người tạo ra hả?"

"Không sai!"

Sở Dương thừa nhận.

"Để cho ta lại đoán xem, Pháp Nguyên sư đệ và những đệ tử Thiên Ma tông mấy hôm trước cũng là bị người giết, muốn cho hai phe bọn ta trước đầu người chết ta sống?"

Pháp Ngu tiếp tục nói.

"Cũng không sai!"

Sở Dương gật đầu.

"Như thế thì người hấn là Sở Dương."

Thời khắc này, Pháp Ngu nào có bộ dáng ngu xuẩn.

"Ta chính là Sở Dương, ngày đó Tuệ Thông hại nhà ta chết thảm, ta tự nhiên phải trả thù các người!"

Sở Dương không có giấu giếm.

"A Di Đà Phật, sai lầm, sai lầm. Nhân nhân quả quả, quả quả nhân nhân, chẳng qua chỉ là một vòng luân hồi."

Pháp Ngu niệm một tiếng Phật hiệu, lộ ra vẻ xấu hổ.

"Nói những thứ đó có ích lợi gì? Nhưng mà Pháp Ngu này, ta có một chuyện không rõ, người thành Đại tông sư chỉ với mười hai khiếu huyết thì sao lại mạnh hơn Bắc Minh Tinh Hải?"

Sở Dương dò hỏi.

"A Di Đà Phật, đáp án rất đơn giản."

Pháp Ngu lộ ra tiểu dung, hiển lộ hết mực, tựa như cao tăng đắc đạo muốn phi thăng Phật quốc lực lạc, nói: "Dưới địa ngục, người tự nhiên sẽ hiểu!"

Vừa dứt lời, hấn liền chụp một chuông về phía đầu Sở Dương.

Về từ bi tiểu dung trên gương mặt hấn một mực không có biến mất.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Toa Chư Thiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 79: Lục Tự Chân Ngôn

Sở Dương lạnh cả tim, phi tốc rút lui, tránh né một kích.

"Lòng ngươi có ác niệm, sắp rơi vào ma đạo nhưng lại đạt được truyền thừa tổ đình, nói rõ có duyên với Phật tổ, Sở thí chủ, chẳng bằng quy tọa hạ Phật tổ, tiêu trừ ma niệm, ngày sau dễ đăng cực nhạc."

Pháp Ngu đánh ra một chưởng liên đậm chân tiến lên, đồng thời nói, sau lưng hắn xuất hiện một đạo công đức kim luân tựa như vàng mặt trời, tản mát ra vạn đạo kim quang khiến hắn trở nên nổi bật tựa như một la hán Phật Đà.

Lại một chưởng vỗ ra, phong quyền tàn vân, thiên địa gào thét, trong phạm vi mấy trượng đều tràn ngập Phật lực nồng đậm, bài xích hết thảy dị khí.

Sở Dương đang định phản kích thì cảm thấy thân thể trầm xuống, bị áp chế cực lớn, con ngươi co rút lại, nhanh chóng lui lại lần nữa.

"Sở thí chủ, ngươi sinh tâm ma, nếu không tụng kinh trước Phật ắt sẽ trở thành ma đầu chi biết giết chóc."

Pháp Ngu nói liên tục, mỗi một câu nói hắn đánh ra một chưởng. Chưởng lực của hắn hết sức sâu dày tựa như có thể dẫn động thiên địa chi lực, bao quát khu vực, áp chế hết thảy.

"Ngươi phải nên kiệt lực mới đúng chứ sao còn mạnh như thế?"

Sở Dương không rõ lắm, hỏi thăm lần nữa.

Vốn tưởng đã nắm giữ cục diện, tùy thời có thể giết chết đối phương nhưng không ngờ được Pháp Ngu lại có sức chiến đấu cỡ đó, điều này khiến hắn rất là giật mình, trong lòng tràn ngập cảnh giác.

"Quy y ngã Phật, ngươi tự nhiên sẽ biết!"

Về từ bi tiểu dung trên mặt Pháp Ngu một mực không đổi, bước chân hắn đột nhiên đình trệ, kim quang sau đầu lóe lên liên tục, há miệng nôn âm, âm âm bạo hưởng, chân nhiếp chúng sinh, khuất phục quỷ thần.

"Úm, ma, ni, bá, mê, mu!"

Sáu chữ kim quang lớn từ trong miệng hắn chớp lên rồi đánh lên trên người Sở Dương.

"Không được!"

Sở Dương quá sợ hãi, cảm thấy nguy cơ mãnh liệt.

"Lục Đạo Luân Hồi quyền!"

Hai tay nhoáng một cái, long tượng giao hội, khí huyết ngưng tụ, lực lượng trong cơ thể mãnh liệt tuôn ra hóa thành biển cả gầm gừ, tựa như sóng ngầm, sáu quyền liên tục ngạnh sinh đánh tan sáu đạo kim quang, thế nhưng hắn cũng bị đánh bay xa trăm mét.

"Lục Tự Chân Ngôn trong truyền thuyết?"

Sở Dương sục sôi khí huyết, khóe miệng rỉ máu, hắn nhìn kinh hãi nhìn về phía Pháp Ngu.

Lục Tự Chân Ngôn là vô thượng bí pháp của Phật gia, nếu như đạt được tinh túy của nó thì có thể hóa thành thủ đoạn hàng ma đáng sợ.

"Sở thí chủ quả nhiên có đại vận, thật hữu duyên với Phật môn ta, tới đi, Phật tổ tọa tiền tất có một tịch vị của ngươi!"

Pháp Ngu không nhanh không chậm bước tới trước, khí thế trên người hắn còn đang dâng lên, quanh thân Phật quang vô lượng tựa như có ba ngàn Phật tử thiện tướng, dị tượng kinh người.

"Phật tổ? Hắc hắc!"

Sở Dương cười lạnh một tiếng, hai mắt lạnh băng, thân thể của hắn không ngờ chậm rãi bay lên, bên trái mây đen cuộn cuộn, bên phải cuồng phong rít gào, hai loại dị tượng phân biệt rõ ràng vậy mà lại phi tốc dung hợp ở đằng sau.

"Cảnh tượng bức này chứng tỏ ngươi nhập ma sâu rồi, hôm nay không trừ bỏ ngươi thì ngày sau tất thành đại ma!" Pháp Ngu cau mày, quát.

"Ngã Phật Như Lai phổ độ chúng sinh, lại có Phẫn Nộ Minh Vương tượng trấn áp cửu uyên địa ngục, nhất pháp nơi đây gột rửa ô trọc thế gian, là Đại Nhật Như Lai chưởng!"

Một chuông tung ra lại có thần uy mạnh mẽ trấn áp cửu thiên thập địa.

"Hay cho một Đại Nhật Như Lai chuông!"

Sở Dương cau mày, mặc dù không biết thế giới này có "Như Lai" hay chỉ là ý nghĩ tâm linh, nhưng một chuông này khẳng định không thể coi thường.

"Vậy ngươi hãy ném thử thần thông của ta! Phong vân kết hợp, Ma Kha Vô Lượng!"

Vừa dứt lời, Sở Dương lao vút tới như mũi tên, song chuông khẽ động, ma lộng cản khôn, uy thế tăng vọt hơn mười lần, tựa như tảng nổ không khí chung quanh.

ẦM! ẦM!

Hai người va chạm vài chục lần trong nháy mắt, vậy mà thế lực ngang nhau.

"Giết!"

Sở Dương thét dài, lực lượng cuộn cuộn, không sợ hãi. Pháp Ngu trước mặt khiến hấn nhiệt huyết sôi trào, chiến ý tăng vọt, từng khiêu huyết trong cơ thể điên cuồng vận chuyển, thấu xuất giang hà chân khí.

Pháp Ngu lại khó có thể phân thân.

Ngay lúc này, mấy đạo lưu quang hoành không mà đến, tập kích những chỗ trí mạng quanh người Pháp Ngu.

"Hay cho một ngự kiếm pháp!"

Cổ tràng hạt đeo trên cổ Pháp Ngu đột nhiên tàn mát, hóa thành từng hạt bồ đề kim sắc, phóng tới đánh bay chín thanh phi kiếm ra ngoài.

"Hòa thượng ngươi hay lắm, quả nhiên ghê gớm!" Sở Dương lui ra sau mấy bước, vừa hươ cánh tay, một đạo lưu quang lóe lên một cái rồi biến mất.

"Phương pháp này không dùng được với ta!"

Pháp Ngu hừ lạnh một tiếng, giờ bàn tay lên muốn đánh bay đạo lưu quang này, con ngươi của hấn lại bỗng nhiên co lại to bằng mũi kim, bỗng nhiên hắt lên đầu, lưu quang xẹt qua cổ, lưu lại một đạo tơ máu.

"Tốc độ thật nhanh!"

Pháp Ngu sờ vết máu trên cổ thì toát mồ hôi lạnh, tốc độ chuôi phi kiếm mới rồi nhanh hơn chín thanh phi kiếm trước đó mấy lần mà lại ẩn chứa uy năng đáng sợ, nếu không phải cảnh giới cao thâm thì đã bị chiêu đó giết rồi.

"Đáng tiếc!"

Sở Dương nói thầm một tiếng, lần nữa phi lên, đồng thời điều khiển chín thanh phi kiếm tung hoành vừa đi vừa về khiến cho Pháp Ngu ứng phó một mỏi, hoàn toàn bị áp chế.

"Pháp Ngu như thế quá mạnh mẽ, mặc dù phi kiếm có thể quấy rầy nhưng lực sát thương lại quá yếu, nhất thời khó có thể làm gì hấn được, nếu thời gian lâu dài..."

Sở Dương âm thầm sốt ruột, bỗng nhiên trong lòng hơi động, tâm niệm lực không thờ như thủy ngân chảy, đổ xuống một mạch tập kích về phía Pháp Ngu.

Pháp Ngu ngưng thần tĩnh sắc, hai mắt lóe ra sát na mê mang, khí tức trong người có hỗn loạn.

"Cơ hội tốt!"

Cùng một thời gian, Sở Dương cũng cảm giác quanh thân chợt nhẹ, không rõ tại sao, lại nắm lấy cơ hội, kết hợp phong vân, vận dụng lực lượng từ Ma Kha Vô Lượng thúc giục Lục Đạo Luân Hồi quyền.

ẦM! ẦM!

Lúc nắm đấm chạm tới người thì Pháp Ngu đã thanh minh, lâm thời chống đỡ, nhưng há có thể ngăn cản được một kích toàn lực của Sở Dương.

Quyền thứ nhất đánh bật bàn tay Pháp Ngu.

Quyền thứ hai phá vỡ hộ thể kim quang của Pháp Ngu.

Quyền thứ ba đập nát hộ thể cả sa Pháp Ngu mặc trên người.

Quyền thứ tư để lại một quyền ẩn trên ngực của hắn.

Quyền thứ năm thì ngực thỏm, xương ngực vỡ nát, thiếu chút xuyên thấu từ trước ra sau, Pháp Ngu cũng phun ra đại lượng máu xen lẫn mảnh nội tạng.

Khí tức của hắn trong nháy mắt xuống tới đáy, tựa như một ngọn lửa cháy hùng hực bị một ngọn núi đè xuống gần như dập tắt.

"Chết đi cho ta!"

Quyền thứ sáu của Sở Dương liền hạ xuống, không chút do dự, không nề mặt mũi.

RẮC! RẮC!

Thể nội Pháp Ngu phát ra tiếng vang giòn, khí tức suy yếu tới cực điểm của hắn đột nhiên tăng vọt, từ thể nội phóng xuất ra đại lượng kim quang, rớt cục xen lẫn cùng một chỗ hội tụ đến trước ngực.

Nắm đầm hạ xuống, Pháp Ngu bay rớt ra ngoài, không đợi rơi xuống đất thì hắn đã xoay người hóa thành một đạo lưu quang, Sở Dương chân đạp ngọn cây mau chóng đuổi theo, trong một hô hấp đã đuổi được hơn vài trăm mét. (Chỗ này ảo lòi, một hô hấp tầm 1-3s mà đuổi được chừng đó, tốc độ ánh sáng à.)

"Chạy đi đâu?"

Sở Dương không rõ tại sao Pháp Ngu còn bộc phát được như thế, nhưng thấy đối phương bỏ chạy thì lập tức đuổi theo, đồng thời mười đạo lưu quang thoáng lóe lên đã tới sau lưng Pháp Ngu.

PHỐC! PHỐC!

Khiến cho Sở Dương ngạc nhiên là mười ngọn phi đao lại dễ dàng xuyên thủng thân thể Pháp Ngu, mặc dù né được chỗ trí mạng nhưng cũng khó có thể chịu đựng.

Pháp Ngu khựng lại một cái, từ trên nhánh cây ngã xuống.

Sở Dương vui mừng định tiến tới thì bỗng nhiên cảm giác được một cỗ khí tức kinh khủng từ nơi xa cấp tốc đến đây, hắn biến sắc mặt, trong lòng suy nghĩ đang muốn dùng phi kiếm triệt để chém giết Pháp Ngu thì trong tâm linh đảo ảnh đã xuất hiện một đoàn kim quang.

Cùng thời điểm đó, một bàn tay vàng óng ở xa hơn ngàn mét đập tới phía hắn.

"Không thể chống lại!"

Sở Dương con người co rụt lại, trong lòng phát lạnh, liền cấp tốc rút lui.

Chỗ cũ hắn đứng đã bị một chưởng kia đánh thành một cái hố sâu.

"Khuôn mặt trông khá quen thuộc, không phải hắn chứ?"

Kim sắc phạt quang không ngờ lại tác động đến tâm linh đảo ảnh, chỉ có thể nhìn thấy một thân ảnh mơ hồ khiến hắn cảm thấy quen thuộc. Không kịp nghĩ nhiều, Sở Dương lập tức chạy như bay về phía nội thành.

Người tới mang đến cho hắn cảm giác còn kinh khủng hơn Pháp Ngu, mà đối phương tới đa chỉ ở cảnh giới Tông sư mà thôi.

Kim quang thu liễm, là một thanh niên hòa thượng, góc cạnh rõ ràng, mắt uẩn trí tuệ, hắn dừng lại bên cạnh Pháp Ngu, lập tức lấy ra một viên đan dược từ trong ngực đưa cho Pháp Ngu ăn vào.

"Không, không cần!"

Pháp Ngu sắc mặt trắng bệch, không có một tia huyết sắc, gian nan nói: "Sở, Sở, Sở, là, đại ma!"

Pháp Ngu khó khăn phát ra mấy chữ thì ngoẹo đầu, mắt sạch khí tức.

"Sư huynh!"

Thanh niên hòa thượng nổi giận, khí tức tun trào ra khiến hoa cỏ cây cối chung quanh đều bị chấn nát.

Hắn ôm thi thể Pháp Ngu, đột nhiên đứng lên nhìn về phía Thiên Hòa quận thành, đôi mắt hắn tựa như có thể nhìn thấy một thân ảnh đang phi nhanh, ánh mắt đậm chiêu, nói: "Chẳng cần biết người là ai? Ta tất giết người!"

Sở Dương đã lên tường thành, cảm giác phía sau mát lạnh.

"Tuệ Nhân!"

Sở Dương quay đầu, ánh mắt híp lại.

Hắn rốt cục nhớ đối phương là ai, chính là một nhân vật hắn từng thấy trên Tiềm Long bảng, tăng nhân Kim Quang tự xếp hạng thứ ba mươi hai, hòa thượng Tuệ Nhân tuổi gần hai mươi sáu.

Trên Tiềm Long bản, trừ xếp tên ra thì chỉ ít có gần nửa chân dung, trong đó có Tuệ Nhân.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Toa Chư Thiên* được tải miễn phí tại Wwv.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 80: Đêm trăng máu

Sở Dương trở lại Duyệt Tần lâu liền đánh thức ba người Sở Chi Nghiên.

"Tam ca, trễ vậy rồi có chuyện gì không?"

Sở Chi Nghiên thần sắc hơi có vẻ ngưng trọng.

Lưu Hân Nhi và Trương Dương cũng nhìn sang Sở Dương.

"Các người hiện tại hãy rời khỏi nơi này!"

Sở Dương ngưng trọng nói.

"Vì sao?"

Đây là câu hỏi của Trương Dương.

"Nếu như không đi thì sẽ không thể rời khỏi nơi này!"

Sở Dương nhìn chằm chằm tiểu muội, thần tình nghiêm túc nói: "Nghe ta nói, hiện tại lập tức rời đi, đi ra ngoài thành đi!"

"Tam ca, rốt cục xảy ra chuyện gì?"

Sở Chi Nghiên gắt.

"Hắn là nguy hiểm đến?"

Lưu Hân Nhi ánh mắt lấp lóe.

"Ngay lúc này, hơn mười vị Đại tông sư của Kim Quang tự và Thiên Ma tông đại chiến sống mái ngoài thành, tiếp đó sẽ có thêm nhiều cường giả đến, gần thì Bách Hoa cốc và Vô Sinh kiếm tông, xa thì Bá Thể tông, Tuyệt Dao cốc, Trán Thiên tông sẽ chạy đến. Đến lúc đó khó tránh khỏi một trận huyết chiến, nếu người không rời đi thì đến lúc đó chỉ sợ cũng phải chôn xương nơi đây."

Sở Chi Nghiên khẽ run rẩy, sắc mặt liền trợn lên: "Vậy chúng ta cùng đi đi, tam ca."

Nàng đã nghe Sở Dương nói qua nên biết đại khái sự tình.

"Ta tự có biện pháp riêng, cứ yên tâm đi, điều ta lo lắng duy nhất chính là người, chỉ cần người có thể an toàn thì ta liền có thể yên tâm đấu với bọn hắn!"

Sở Dương nói, lấy một cái bình sứ từ trong ngực ra đưa cho Sở Chi Nghiên, tiếp theo là một tờ kim phiếu rồi nói: "An tâm ở tại hoàng thành chờ ta đến!"

"Nhưng..."

Sở Chi Nghiên lo lắng vạ phần.

"Hay là rời đi đi!" Cửa phòng cách đó không xa mở ra, Thủy Thanh Linh đi ra nói: "Ta rời đi cùng các người!"

"Ta có thể tin tưởng người không?"

Sở Dương cau mày hỏi.

"Tùy ngươi nghĩ!"

Thủy Thanh Linh đậm mặt nói.

"Sở Dương, Thủy sư tỷ là bạn tốt của chúng ta nên sẽ không hại chúng ta, ngươi cứ yên tâm."

Lưu Hân Nhi vội vàng nói.

Sở Chi Nghiên cũng gật đầu: "Lúc ở học viện, Thủy sư tỷ rất quan tâm ta!"

"Vậy thì tốt, các ngươi mau rời đi đi!"

Sở Dương rút cục bàn giao.

Sau cùng, bọn họ lặng yên không tiếng động rời khỏi Duyệt Tân lâu, nhìn qua thân ảnh dần dần đi xa, bên tai hân vang lên thanh âm của Thủy Thanh Linh: "Nhớ kỹ, ngươi nợ ta một món nợ ân tình."

Sở Dương hiểu ý, khẽ gật đầu.

Khô Mộc Tâm Kinh quan hệ trọng đại, tất nhiên có rất nhiều cường giả mưu đoạt, cứ việc để Sở Chi Nghiên lặng yên rời đi cũng có khả năng bị chặn lại, nhưng có Thủy Thanh Linh thì không cần lo lắng quá.

"Tối nay, huyết hoa sẽ nở rộ."

BẠCH!

Sở Dương thoát biệt, tựa như một làn gió mát hòa trong bóng tối, sau khi đám người Sở Chi Nghiên rời đi thì hắn liền diệt sát những nhân vật khả nghi ven đường.

Vì bảo vệ bí mật, hắn triệt để đại khai sát giới.

Trên tường thành, dưới tâm linh đảo ánh đã không có bóng dáng bọn họ nữa, Sở Dương quay người lại, một lần nữa dung nhập trong bóng tối.

Trụ sở Bách Hoa cốc, nơi kiếm khởi, sát khí che cả bầu trời, Sở Dương huyết chiến hai Đại tông sư, dùng lực lượng của Ma Kha Vô Lượng thôi động Tu La kiếm pháp biến một tòa trang viên thành địa ngục thâm la.

Sau cùng tàn sát gần như sạch sẽ.

Vô Sinh kiếm tông, Lục Đạo Luân Hồi quyền phách tuyệt vô song, tàn nhẫn vô tận, san bằng vài tòa lầu các.

Những cường giả ở gần đây như Thiên Kiếm tông, Bảo Thể tông, Tuyệt Đạo cốc, Trần Thiên tông đều bị tàn sát sạch, kể cả những đám cường đạo, cường giả tán tu thế gia, tất cả đều ngã xuống trong bóng đêm.

Một đêm này, toàn bộ Thiên Hòa quận thành thành linh bộc phát khí tức kinh khủng, một số thế lực bản địa bị hù dọa nấp lo sợ, đều co đầu rút cổ.

Lúc tờ mờ sáng, Sở Dương quay trở lại Duyệt Tân lâu.

"Ngươi đúng là điên!"

Cao Thắng Hân ôm trường kiếm đứng trên nóc phòng Duyệt Tân lâu nhìn thấy cả người Sở Dương toàn máu, chỉ ít hơn mười vết thương thì khóe miệng khẽ giật một cái.

"Không điên không sống được!"

Sở Dương cười nhạt nói: "Ngươi nếu đến bảo vệ ta thì hiện tại có thể yên tâm đi!"

"Ngươi mạnh hơn ta!"

Cao Thắng Hân nhếch miệng: "Trước đó ít ngày ngươi nhận được cơ duyên gì à?"

Sở Dương khẽ gật đầu.

Cao Thắng Hân trầm mặt, hồi lâu mới nói: "Ngươi làm như vậy là tự dồn mình vào chỗ chết."

"Làm hay không thì kết quả sẽ khác sao?"

Sở Dương thoải mái cười một tiếng.

Cao Thắng Hàn trầm mặc, thờ dài một tiếng: "Nếu như ngươi chết thì ta nhặt xác cho ngươi!"

Dứt lời, Cao Thắng Hàn nhảy xuống dưới, đi vào gian phòng của mình.

Sở Dương quay người đi tới phía công đức đại sảnh, đặt mộng ngồi đối diện Vương lão. Máu tươi trên người hắn chảy xuống "tí tách", qua một lát thì dưới chân hắn xuất hiện một vũng máu tươi, đại bộ phận đều là máu của hắn.

Hắn mặt không đổi sắc lấy từng cỗ thi thể từ trong Nạp Hư giới ra, ném tới trong bảo bồn của Vương lão.

"Tiểu Cao nói rất đúng, ngươi đây là đang muốn chết."

Vương lão nhìn chằm chằm Sở Dương, lúc này mới nói.

"Vẫn là câu nói kia, không điên không sống, sống mà uất ức thì không bằng tà dương nở rộ xán lạn, phải khiến cho những tên gia hỏa có ý đồ kia đau đớn một phen!"

Sở Dương cúi đầu nhìn vết thương sâu nhất chỗ ngực, đây là bị một vị Đại tông sư của Vô Sinh kiếm tông chém phải, thiếu chút đã phân thân, xương ngực cứng cáp cũng nứt ra, nếu không nhờ nhục thân đủ mạnh thì tới nay hắn đã không về được. Lúc này Sở Dương cười khổ, nói: "Vương lão, ta đã thế này rồi mà không chiếm được sự đồng tình của ngươi ư?"

"Ha ha, tiểu tử ngươi, hóa ra là đánh chủ ý lên ta à?"

Vương lão tức giận nói: "Xem ở phân lượng ngươi cho Tỳ Hưu thức ăn, lần này ta sẽ trị liệu miễn phí cho ngươi, lần sau thì không có đãi ngộ này đâu!"

Nói xong, lão vung tay lên, một đạo quang mang phủ xuống cơ thể Sở Dương, vết thương vỡ ra, xâm nhập cơ thể khiến các loại chân khí dị chủng nhao nhao tan rã, phi tốc khôi phục.

Trong nháy mắt, Sở Dương đã khôi phục lại như lúc ban đầu.

"Lần tiếp theo ta sẽ mang nhiều đồ ăn hơn!"

Sở Dương mặt dù cười hi hi nhưng vẫn hành đại lễ với Vương lão.

"Tiểu tử, ta không thể không nhắc nhở ngươi, tranh phong từ Đại tông sư trở xuống ta sẽ không xuất thủ."

Vương lão nghiêm túc nói: "Tới nay ngươi đại khai sát giới để hấp dẫn sự chú ý cho muội muội mình rồi đi, nhưng động tĩnh lần này quá lớn, những tông môn kia tất nhiên sẽ không từ bỏ ý đồ, những người tiếp theo sẽ đến chỉ sợ ngươi không thể ứng phó được!"

Sở Dương trầm mặc, đột nhiên hỏi: "Chiến lược Đại tông sư rốt cục phân chia như thế nào?"

"Ý ngươi là Pháp Ngụ?"

Vương lão cười thần bí.

Sở Dương gật đầu, hắn đã sớm ngờ tới, chuyện xảy ra trong khắp nội thành khó thoát khỏi con mắt của lão gia hỏa này.

"Nói chung, lúc ở Tông sư tích lũy càng sâu thì khi đột phá đến Đại tông sư chiến lược sẽ càng mạnh, đây là sự thật, nhưng mọi chuyện không phải tuyệt đối!"

Vương lão chỉ điểm, nói: "Đại tông sư coi như là một cảnh giới hoàn toàn mới, liên quan đến lĩnh vực tinh thần và đạo của bản thân. Ngộ đạo càng sâu thì thực lực càng mạnh, như Pháp Ngụ tuy chỉ mở mười hai khiếu huyết miễn cưỡng đạt đến cảnh giới Đại tông sư nhưng ngộ tính của hắn phi phàm, lĩnh ngộ Phật lý cực kỳ sâu sắc, lại tìm hiểu thêm mấy loại công Phật chỉ thuật phi phàm của Kim Quang tự nên chiến lược mới đáng sợ như thế. Lúc sau cùng, hắn tự bảo xá lợi giả, suýt chút nữa đã thoát khỏi tay ngươi."

"Xá lợi giả?"

Sở Dương chú ý lắng nghe, coi như hiểu.

Cảnh giới Tông sư xem như cô đọng.

Đến Đại tông sư là lĩnh ngộ đạo của bản thân, chân chính bước lên con đường của "đạo", đi vào ảnh cửa "tu".

"Những con lừa trọc Kim Quang tự ở cảnh giới Đại tông sư nếu ngộ tính phi phàm, lĩnh ngộ Phật lý sâu sắc thì có thể ngưng tụ xá lợi giả. Một khi thành tựu xá lợi giả thì tương lai có thể đột phá cảnh giới Đại tông sư, đánh vỡ giam cầm phạm tục."

Vương lão nói.

"Tuệ Nhân thì sao? Hẳn chỉ là Tông sư mà sao lại khiến ta cảm giác không thể địch lại?"

Sở Dương hỏi lại.

Vương lão cảm thán nói: "Tuệ Nhân xếp hạng thứ ba mươi hai trên Tiềm Long bản là thiên tài chân chính, thiên chi kiêu tử! Hẳn là đệ tử đích truyền của Kim Quang tự, tu luyện Phổ Độ Tâm Kinh, hiện tại đã mở được hai trăm khiêu huyết. Lại thêm nắm giữ các loại thần thông hàng ma như Đại Nhật Như Lai chú, Lục Tự Chân Ngôn thì trong Tông sư đương thời, mấy ai dám nói chắc chắn bắt được hắn?"

Khóe miệng Sở Dương co giật.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Toa Chư Thiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 81: Tám ngàn vạn điểm tích lũy

Một đệ tử đích truyền nói rõ rất nhiều vấn đề.

Ở trong tông phái, hậu thiên là ngoại môn, tiên thiên là nội môn, Tông sư bình thường đều là đệ tử hạch tâm, nhưng chỉ có đệ tử đích truyền mới là căn cơ của tông phái.

Đích truyền, truyền thừa dòng chính.

Chỉ có trở thành đệ tử đích truyền mới có tư cách tu luyện công pháp cao nhất của tông phái, nếu không thì không bàn nữa.

Công pháp mà Tuệ Nhân tu luyện chính là một trong những công pháp cao thâm nhất trên đời, có thể mở hai trăm bốn mươi khiêu huyết, nắm giữ công phạt chi thuật, có uy năng vượt cảnh giới giết địch.

Đây chính là chỗ đáng sợ của đối phương.

Vương lão nói bóng gió cũng chính là điểm này, đồng thời cũng coi như khuyên bảo Sở Dương, tiểu tử ngươi hiện giờ nội tình quá kém, dù là phương diện nào cũng đều không phải là đối thủ của người ta, cẩn thận bị thu thập.

Lại thỉnh giáo một ít chuyện, Sở Dương mở miệng nói: "Vương lão, ta muốn nộp lên một chút công pháp, thử nhìn xem có thể đổi điểm tích lũy hay không?"

Ánh mắt Vương lão lấp lóe, không hỏi nhiều mà đưa tấm gương ra, nói: "Nhập tâm thần vào trong, trực tiếp truyền lại là được, tự sẽ đánh giá. Nhưng mà ta nói trước cho ngươi biết, một khi nộp công pháp lên thì không thể tùy ý truyền ra ngoài."

Sở Dương cau mày, khẽ gật đầu.

Nhìn chằm chằm tấm gương, tâm thần ngưng tụ, cũng cảm giác cả người bị hút vào, lúc này một cỗ cảm giác kỳ quái xông lên đầu, có mình ngộ, liền truyền Thánh Kiếm quyết tới.

Chỉ trong nháy mắt liền có đánh giá: Đổi được ba ngàn điểm tích lũy nhiệm vụ, đổi hay không?"

Ngay sau đó chính là Thánh Linh kiếm pháp, cũng là vạn ngàn điểm tích lũy.

Sở Dương thu hồi tâm thần, cau mày khó hiểu hỏi: "Vương lão, sao điểm tích lũy thấp như thế?"

"Công pháp Tông sư trở xuống đều thuộc loại bất nhập lưu nên tự nhiên phải thấp, mà hai loại công pháp của ngươi trực chỉ Đại tông sư, mặc dù tiềm năng có hạn nhưng cũng có chỗ thích hợp, đặc biệt là kiếm pháp còn chưa hoàn thiện, có thể đổi được ba ngàn điểm tích lũy coi như rất tốt rồi."

Vương lão trực tiếp trả lời, hiển nhiên hẳn đã hiểu rõ trong lòng.

Sở Dương trầm mặc, lấy công pháp đổi điểm tích lũy thì hẳn đã sớm có dự định rồi nhưng một mực không áp dụng là do không rõ lai lịch. Bây giờ nguy cơ trước mắt, Vương lão lại cho hắn cơ hội nên lúc này hắn mới thử một lần.

Đáng tiếc lại hết sức không như ý.

Vô luận là trong Tiểu Lý Phi Dao hay thế giới Phong Vân thì công pháp hắn lấy được cũng rất nhiều, nhưng tuyệt học của Kiếm thánh mới chỉ giá trị này giá trị thì dù lấy hết ra cũng cách xa mục tiêu mà hắn mong muốn, tựa như hạt cát trong sa mạc.

"Không bằng giết người!"

Sở Dương bỗng nhiên cảm khái.

"Không phải!"

Vương lão lắc đầu, cười tủm tỉm nói: "Cảnh giới Tông sư, thừa tiền khái hậu, là một cảnh giới hết sức trọng yếu, nếu ngươi có công pháp mở ba trăm sáu mươi khiếu huyết thì ta dám khẳng định ngươi có thể đạt được một tỷ điểm tích lũy."

Sở Dương run lên, con ngươi co rút lại, hỏi: "Nhiều thế sao?"

"Tông sư là tích lũy, là căn bản, liên quan đến tương lai!"

Vương lão chân thành nói.

Sở Dương giật mình gật đầu, tóm lại một câu: Tông sư là căn cơ.

Hơi do dự, tâm thần lần nữa chìm vào trong cổ kính, truyền Ngũ Đế Luân Hồi quyết tự thôi diễn ra.

Lúc trước mệnh danh là Ngũ Đế Luân Hồi quyền, lại không đúng lúc, không thỏa đáng bằng "quyết", dù sao chủ yếu là để mở khiếu huyết.

ONG! ONG! ONG!

Không ngờ cổ kính lại rung động, toát ra từng tia sáng lóa.

Vương lão nhìn đến đây thì cười không ra tiếng, hài lòng gật đầu.

Sở Dương thu hồi tâm thần, lộ ra tiểu dung.

"Ngươi thật quyết định? Một khi nộp lên thì sau này ngoại trừ nhất hệ của ngươi ra thì không thể truyền ra ngoài."

Vương lão nghiêm túc nói.

"Nhất hệ của ta rốt cục là sao?"

Sở Dương hỏi thăm.

"Gia tộc của ngươi, đệ tử của ngươi!"

Vương lão giải thích.

"Được rồi!"

Sở Dương gật đầu, đưa ra quyết định.

"Ngũ Đế Luân Hồi quyết quả nhiên là căn cứ Ngũ Đế quyền mà thôi diễn thành vô thượng tông sư chi pháp, có thể mở hai trăm bốn mươi khiếu huyết."

Vương lão cảm thán: "Đáng tiếc, đáng tiếc, nếu như tiếp tục thôi diễn tiếp thì tuyệt sẽ không chỉ có tám ngàn vạn điểm tích lũy mà là tám trăm triệu, tám tỷ, tám mươi tỷ."

Sở Dương hô hấp trì trệ, cười khổ lắc đầu: "Nếu như cửa trước mắt này còn không qua được thì nói gì sau này?"

"Trọng ở lập tức, nắm chắc hiện tại!"

Vương lão chớp chớp ngón tay cái, sau đó hẩn bắt đầu thao tác để hoàn thành giao dịch, cũng đưa cho Sở Dương tám ngàn vạn điểm tích lũy.

Ở nơi xa tại đế đô hoàng thành, Sở hoàng ngồi xếp bằng trên chí tôn long ý, phun ra đạo đạo tử khí bỗng nhiên mở mắt, trong chốc lát không gian ngưng kết, thời gian ngừng lưu chuyển.

Một mặt gương càng thêm cô phác lạnh yên không tiếng động xuất hiện trước người hẩn.

"Ngũ Đế Luân Hồi quyết? Mở hai trăm bốn mươi khiếu huyết?"

Sở hoàng yên lặng, tâm thần chìm vào trong gương, một lát sau lộ ra nụ cười cổ quái.

"Có ý tứ!"

Thu hồi tám gương, hẩn lần nữa đắm chìm trong tu luyện.

Thiên Hòa quận thành, tổng bộ Âm vệ.

"Tiểu tử, ngươi một đêm chọt giàu thì có nên đổi chút đồ không hả?"

Vương lão như cười như không nói.

"Chuyện đó là đương nhiên!"

Sở Dương chà sát hai tay, hết sức hưng phấn.

Đan phương Khai Khiếu đan, một ngàn điểm tích lũy, đổi.

Đan phương Chân Long Phá Khiếu đan, mười vạn điểm tích lũy, đổi.

Đan phương Tiên Thiên Phá Chương đan, một vạn điểm tích lũy, đổi.

Đan phương Tông Sư Phá Chương đan, mười vạn điểm tích lũy, đổi.

Linh dược bách khoa toàn thư, một ngàn điểm tích lũy, đổi.

Phạm cấp luyện đan bí điển, một vạn điểm tích lũy, đổi.

Trận pháp cơ sở tường giải, một ngàn điểm tích lũy, đổi.

Vạn Hóa Quy Nhất kiếm trận quyết, phạm cấp, một vạn điểm tích lũy, đổi.

Ân nặc trận, một ngàn điểm tích lũy, đổi.

Kim Cương Thiết Cốt đan, một vạn điểm tích lũy, đổi.

Phù văn cơ sở tường giải, một vạn điểm tích lũy, đổi.

Chờ chút!

Sở Dương không chút khách khí tiêu phí lượng lớn điểm tích lũy khiến cho Vương lão trực nhảy mí mắt, rốt cục không nhịn được nói: "Tiểu tử ngươi, sao đổi cả luyện đan trận pháp? Ngươi muốn tìm hiểu? Hắc, tâm ngươi thật đúng là lớn. Còn đan phương của Khai Khiếu đan, Tiên Thiên Phá Chương đan, ngươi muốn có để làm gì?"

"Có chỗ hữu dụng."

Sở Dương cười thần bí, cũng không thể nói cho đối phương biết hẳn đây là đang làm chuẩn bị để tiến vào một thế giới khác.

"Tùy ngươi vậy!"

Vương lão bỗng nhiên cười thần bí, nói: "Ta có một loại thần bí thư tịch rất thích hợp với ngươi, muốn không?"

Sở Dương hơi động lòng, vội vàng nói: "Sách gì?"

Vương lão lung lay tấm gương trong tay, bên trong phun ra một quyển thư tịch vô đen: "Quyển sách này, thế gian biết tồn tại, số lượng tuyệt đối không cao hơn hai tay."

"Sách gì?"

Sở Dương hỏi vấn đề giống như trước, thần sắc vội vàng nhưng chỗ sâu trong con ngươi lại lấp lóe hiểu ra.

"Tâm linh bí điển!"

Vương lão gắng từng chữ một: "Không phải công pháp cụ thể nhưng lại tường giải tâm linh chỉ lực, phân tích tâm linh thần bí nhất thế gian."

"Có cả bí điển bực này?"

Sở Dương động dung.

Lúc trước, khi đối phó với Pháp Ngụ, nếu không ngờ suy nghĩ mau chóng lấy tâm linh chỉ lực trùng kích đối phương khiến cho Pháp Ngụ thất thần trong chốc lát, mới có cơ hội này, nếu không muốn chém giết đối phương tuyệt đối khó khăn muôn phần.

"Đương nhiên, nhưng giá trị của quyển sách này cũng không thấp, không thua gì Ngũ Đế Luân Hồi quyết ngươi nộp lên. Ta cũng nói cho ngươi biết đây là bản thư tịch phân tích tâm linh đệ nhất thế gian, bỏ qua hôm nay chỉ sợ sau này không còn cơ hội."

Vương lão híp mắt nói/

"Bao nhiêu điểm tích lũy?"

Sở Dương nghiêng răng nghiêng lợi.

"Không nhiều, không nhiều, chỉ cần bảy ngàn vạn!"

Vương lão cười hắc hắc nói.

"Cái gì?"

Sở Dương kêu sợ hãi.

"Muốn hay không!"

Vương lão về sau nằm xuống, nhếch chân lên bắt chéo.

"Ngươi đây là ăn cướp?"

"Ngươi có thể không cần!"

"Ta, ta thật từ bỏ!"

"Bỏ qua hôm nay thì sau này sẽ không có cơ hội tìm được."

"Đáng chết, biết rõ ta tu luyện Khô Mộc Tâm Kinh liền dùng nó dụ hoặc ta. Nhưng ta, nhưng ta hết lần này tới lần khác lại hoàn toàn không biết cách vận dụng tâm linh chi lực. Ngươi đây là nắm chấp thóp của ta."

"Hắc hắc, ngươi cũng không ngốc sao? Bảy ngàn vạn điểm tích lũy, thiếu chút cũng không được."

"Đây là đồ bảo mệnh của ta, Vương lão, Vương đại gia, Vương tổ tông, có thể đưa tặng chút thứ khác không? Như thần khí? Như tiên binh? Như bảo bối có thể tùy tiện oanh sát Đại tông sư? Vật hộ thân có thể ngăn cản một kích của Nguyên Thần cường giả?"

Sở Dương khổ hê hê nói.

"Thứ đó là đồ tốt, lão nhân gia ta còn muốn nữa là!"

Vương lão chà sát tay, lại nhìn Sở Dương một phen, do dự nói: "Dù sao đi nữa thì ngươi coi như là một mầm mống tốt, nếu chết thì thật đáng tiếc."

"Vậy ngài?"

Sở Dương vội vàng tiến tới góp mặt, trên mặt chan chứa tiểu dung.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Toa Chư Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 82: Sở Cử Cử

"Vậy được rồi, ai bảo chúng ta hữu duyên chứ?"

Rốt cục Vương lão cũng thỏa hiệp, từ trong ngực móc ra một ngọc bội, nói: "Sau khi ngươi đổi thì ta liền đưa tặng một ngọc bội hộ thân, thứ này có thể đưa chân khí vào, một khi sung mãn là dùng được, thời gian sử dụng trực tiếp thôi động, sẽ hình thành một đạo bình chương hộ thể, có thể ngăn cản một kích toàn lực của Đại tông sư. Lực lượng bên trong tiêu hao hết thì bổ sung tiếp là được, nhưng nhớ là một khi nó ngăn cản lực lượng vượt quá cực hạn thì sẽ bị vỡ nát."

"Thật sự là bảo bối tốt!"

Sở Dương đại hi, sau khi đổi xong thì liền đeo miếng Giao Long ngọc bội này trên cổ.

Nhưng nhìn thấy chỉ còn lại có tám trăm vạn điểm tích lũy thì không khỏi méo miệng.

"À phải rồi Vương lão, tại sao công hiệu của Chân Long Phá Khiếu đan ta dùng lại kém đi nhỉ, ít nhất phải hai viên mới có thể mở một khiếu huyết?"

Sở Dương nghi ngờ hỏi.

Tới đây, ngoài trừ hồi đoái ra thì là tìm kiếm một chút đáp án.

Pháp Ngu cảnh giới Đại tông sư hình thành cảnh giới áp chế, thêm cả "phật lý" thâm hậu, khiến hắn có hiểu biết cơ bản về cường giả Đại tông sư. Đại tông sư bình thường thì hình thành cảnh giới áp chế cực kỳ bé nhỏ, nhưng những người ngộ "đạo" càng sâu thì áp chế lại càng lớn.

Bây giờ Sở Dương lại đưa ra một nghi vấn khác.

"Chân khí của người hết sức tinh thuần, thế gian hiếm thấy cho nên công hiệu của Chân Long Phá Khiếu đan phải yếu đi nhiều, cộng thêm người đã mở ra hơn một trăm khiếu huyết, càng về sau càng khó khăn, hơn nữa nhục thể của người cực kỳ cường hoành, không tự chủ sẽ hấp thu được lực, dưới nhiều tình huống như thế thì tự nhiên cảm giác công hiệu yếu bớt."

Vương lão giải thích, lại nói tiếp: "Sau này có lẽ sẽ phải dùng ba hoặc bốn viên mới có thể mở một khiếu huyết."

"Phiền toái vậy ư?"

Sở Dương nhún mày.

"Trên thực tế, phương pháp mở khiếu huyết tốt nhất chính là phục dụng thiên địa linh vật. Bọn chúng ẩn chứa chứa tạo hóa chi khí, lại không có đan độc hay tác dụng phụ, chỉ cần có lực lượng mạnh mẽ không chế thì sẽ mở khiếu huyết thể như chẻ tre!"

Vương lão chỉ điểm lần nữa.

Sở Dương ghi tạc trong lòng.

"Thủy Thanh Linh kia có thứ đó, thời khắc hấp thu thiên địa linh khí hóa thành được lực hết sức tinh khiết rót vào trong cơ thể. Qua một thời gian sau, với thiên tư của nàng hẳn có thể trùng kích tới mười Tiềm Long băng."

Vương lão thâm ý sâu sắc nói, lại hên gặp rút nói: "Tiểu gia hỏa, đây chính là lương phối, nếu có cơ hội thì nhất định phải sớm xuất thủ."

Sở Dương sờ mũi, trong lòng lại chấn kinh, hỏi: "Chỗ chúng ta có thứ này để đổi không?"

"Có, mà lại không ít!"

Vương lại nhún nhún vai: "Đáng tiếc thật, không tới phiên người."

Sở Dương im lặng.

Cuối cùng, hắn rời khỏi công đức đại sảnh.

Nhìn bóng lưng hắn rời đi, Vương lão phức tạp thì thầm: "Tiểu gia hỏa, cục này không dễ phá đâu!"

Trong phòng ngủ, trên giường, Sở Dương khoanh chân nhắm mắt, sau khi tâm tư không linh thì mới bắt đầu nghĩ đến chuyện đã xảy ra hôm nay.

Đại tông sư: Đi ra con đường của mình, lĩnh ngộ "đạo", với uy áp cảnh giới của Đại tông sư thì hiểu "đạo" càng sâu áp chế càng mạnh.

Tâm linh bí điển: Đổi ra Ngũ Đế Luân Hồi quyết, lập tức liền xuất hiện, mà Vương lại chủ động lấy ra, hẳn có thâm ý.

SỞ Chi Nghiên: Âm thầm hộ tống ra khỏi thành lại đại khai sát giới, hấp dẫn lực chú ý, lại thêm Thủy Thanh Linh hộ tống, hẳn là đủ an toàn quay về hoàng thành.

Thiên địa linh vật: Nhớ kỹ trong lòng.

Tuệ Nhân: Tiếp theo sẽ phải đối diện với những Tông sư thiên tài chân chính này, cả Đại tông sư.

Sau khi sắp xếp xong xuôi mọi chuyện, Sở Dương mở hai mắt ra, trí tuệ chảy xuôi, lý trí thâm tàng, đầu còn về bối rối khi ở trước mặt Vương lão.

Cúi đầu nhìn Giao Long ngọc bội trước ngực, lực lượng bên trong sung mãn nên tạm thời không cần bổ sung. Tâm tình hơi bất an cũng dần dịu lại.

Lật tay lấy ra tâm linh bí điển, sau khi mở ra liền chìm vào trong sách.

Tâm linh chi lực, xen hư ảo vào hiện thực, mờ ảo nhất, không thể phỏng đoán, huyền diệu nhất, khó có thể phát giác.

Thế gian chỉ có lác đác người nhập môn.

Sở Dương hấp thu tri thức bên trong, qua đó lĩnh ngộ Khô Mộc Tâm Kinh được tăng cường nhanh chóng, trước kia hắn chỉ căn cứ điển tịch nên lĩnh hội được chút xiu, hao phí hơn trăm năm mới khó khăn lắm đạt tới tầng thứ tư, dù là như thế thì hắn vận dụng cũng hết sức thô thiển.

Bây giờ có cuốn bí điển này, hắn tựa như lữ nhân đạt được cam tuyến trong sa mạc.

Liên tiếp mấy ngày hắn đều không ra ngoài, nếu không phải hắn không che giấu khí tức để cho người ngoài nhận biết thì chắc họ đã khẳng định là hắn chạy trốn.

Giờ phút này, Thiên Hòa quận thành chân chính gió nổi mây phun, cường giả hội tụ, một cỗ áp lực vô hình bao phủ toàn thành. Ngoại trừ bách tính không phát hiện được ra thì phạm là người có tu vi đều cảm thấy giống tổ đang kiểm chế sắp bộc phát.

"Hay cho một tâm linh bí điển!"

Sở Dương gấp sách lại, lộ ra kinh hi rung động, đặc biệt là cái tên sau cùng của trang sách khiến hắn chân chính kinh hãi.

Sở Cửu Cửu!

Cửu ngũ, phi long tại thiên, lợi gặp đại nhân, Đế hoàng chi vị.

Cửu cửu, thiên thượng địa hạ, duy ngã độc tôn, vạn dân chi chủ, chúng thần chi vương.

Đây là danh hào của Sở thái tổ.

"Sở thái tổ rốt cục là người thế nào? Diệt thánh địa đệ nhất thiên hạ là Phệ Đà tự, trấn áp tứ cực bát hoang, thánh tông thần phục, sáng chế Hoàng Đạo Đế Vương quyết, khai sáng Đại Sở thịnh thế."

Sở Dương rất bội phục vị hoàng đế khai quốc này.

Thế giới này thật sự có bậc đại thần thông phiến giang đảo hải, có thể lấy sức một mình trấn áp tất cả, điều này cần vĩ lực cỡ nào.

ĐÔNG! ĐÔNG! ĐÔNG!

Tiếp gõ cửa bỗng nhiên vang lên.

Áp xuống suy nghĩ trong lòng, Sở Dương mở cửa phòng đi ra ngoài, hắn đã biết là chuyện gì, đuổi người đến gọi, sau đó đi bàn gần chỗ cửa sổ lúc đầu hắn từng ngồi.

"Sở công tử, bội phục!"

Tiền Đa Đa đi đầu nâng lên ngón tay cái, hắn nhìn Sở Dương, ánh mắt phức tạp, trong bội phục càng nhiều hơn là thờ dài.

"Sao vậy?"

Sở Dương sau khi ngồi xuống thì hỏi.

Hắn hỏi là Chí Tôn tửu, giá trị ra sao.

"Vốn là đỉnh cấp chi phẩm, lại có thể thôi nhi quảng chi (*làm cho nó phổ biến), không kém gì vật tuyệt thế."

Tiền Đa Đa giờ ngón tay cái, trực tiếp nói: "Ngươi cho một cái giá đi?"

"Ngươi cho rằng giá trị thế nào?"

Sở Dương không đáp, vút vấn đề cho đối phương.

"Nếu ngươi bán tửu phương cho ta, ta cho ngươi trăm vạn lượng hoàn kim; nếu ngươi muốn trừu thành (*chiết khấu phần trăm) thì ta cho ngươi một thành lợi nhuận; nếu ngươi muốn hợp tác..."

Điểm thứ ba, Tiền Đa Đa không có nói tiếp.

"Rất có thành ý!"

Sở Dương rất hài lòng, Tiền Đa Đa chẳng những không giấu đi tửu phương mà còn đưa ra giá cả như thế, hiển nhiên là kiên thủ quy củ của mình.

"Ta muốn vật bảo mệnh, ngươi có không?" Đây là truyền âm.

"Tỉ như?"

Tiền Đa Đa hơi híp mắt.

"Tự bạo chi trận, vật kịch độc, phương pháp giết người!"

Sở Dương lãnh khốc nói.

"Trừ thứ đó ra?"

Tiền Đa Đa hỏi lại.

"Ta muốn một thành lợi nhuận, lại cho ta hủy diệt chi trận cường đại nhất trong phạm vi quyền hạn cho phép của ngươi."

Sở Dương đưa tay nói: "Ngươi trước dùng cự tuyệt, đồ tốt trong tay ta còn không ít đâu."

"Tí như?"

Tiền Đa Đa nhú mày.

"Muối không đáng cho bách tính dùng để ăn, có thể sản xuất hàng loạt; tí như đường trắng chân chính như bạch tuyết, ngọt như mật, cũng có thể sản xuất hàng loạt; tí như phương pháp sản xuất hàng loạt lưu ly."

Sở Dương cười tủm tỉm nói.

Thế giới này vô đạo phồn thịnh, có được lực lượng không thể nào tưởng tượng nổi, tuy nhiên về mặt vật chất lại tương đối nghèo nàn.

Nhân vật thượng tầng ăn uống đều rất tinh xảo, nhưng bách tính dưới tầng chót lại có mấy ai quan tâm?

Muối ăn cay đắng.

Đường trắng biến màu vàng, có vị chát.

Đương nhiên, lợi dụng thần thông chi thuật có thể tiếp tục tinh luyện, nhưng nào có cường giả làm như thế? Trừ đồ ăn uống của mình.

Cao quý, vĩnh viễn ở trong mây.

Tầng dưới chót chỉ có thể lớn vồn quanh gốc cây.

"Thật chứ?"

Tiền Đa Đa hô hấp dồn dập, hẳn biết câu sản xuất hàng loạt mà Sở Dương nói ý vị như thế nào, là dân chúng bình thường cũng có thể sản xuất ra vật cao quý.

Sở Dương cười không đáp.

Chỉ cần ngươi lấy ra trước một vật thì điều kiện vừa rồi ta làm chủ đáp ứng ngươi, hơn nữa..."

Hai mắt Tiền Đa Đa lấp lánh kim sắc quang mang, đó rõ ràng là bộ dáng kim tệ, hẳn nói tiếp: "Hơn nữa, vì vật trong tay ngươi, ta sẽ hết sức bảo đảm cái mạng này của ngươi."

"Ngươi sẽ phát hiện, đáng giá, hơn nữa..."

Sở Dương cười: "Những vậy này đều không có ý nghĩa!"

Tiền Đa Đa hô hấp trì trệ.

Ngay sau đó, Sở Dương liền truyền âm cho đối phương phương pháp luyện chế đường trắng, làm sao trồng cây mía ngọt, lấy ra làm sao, làm như nào mới có thể trắng như tuyết, ngọt như mật.

"Đồng dạng, khẩu trừ một thành lợi nhuận!"

Sở Dương cười nói: "Ngươi hẳn phải biết thân phận của ta, muốn biết các ngươi có giấu một thành lợi nhuận hay không cũng không khó. Nếu ta thật đã chết rồi..."

Sở Dương trầm mặc, tuy có thể xuyên việt nhưng không phải tuyệt đối an toàn, hẳn hít sâu một hơi nói: "Đưa những thứ đó cho muội muội của ta."

"Yên tâm!"

Tiền Đa Đa ngồi thẳng người, nghiêm túc nói.

Thiếu niên trước mặt hắn có phách lực không sợ tử vong, đáng giá tôn kính.

"Mặt khác, lại chuẩn bị cho ta một đỉnh lô luyện đan đi!"

Sở Dương nói xong, đứng dậy mà đi.

Tiền Đa Đa ngồi hồi lâu, thần sắc phức tạp: "Thật đúng là một người trẻ tuổi cao thâm mạt trắc, nhìn không thấu, thật nhìn không thấu."

Vừa về đến phòng, Cao Thắng Hàn liền không xin phép mà vào.

"Người cũng đã biết tình huống bên ngoài hiện tại?"

Ánh mắt Cao Thắng Hàn nhìn Sở Dương tựa như đang nhìn một người chết.

"Còn thật không biết!"

Sở Dương ngồi xuống, tùy ý nói.

"Ài!"

Cao Thắng Hàn khẽ thở dài: "Nơi đây đã là thập diện mai phục, ta không nhìn ra bất kỳ cơ hội sống sót nào của người cả. Tất nhiên là trước bị bắt, sau đó sưu hồn, tiếp theo là giết chết."

"Trước khi chết, ta sẽ kéo theo mấy tên."

Sở Dương nhún nhún vai, không thêm để ý chút nào, nói tiếp: "Nói một chút, bên ngoài rốt cục như thế nào? Có cường giả nào chạy đến đây?"

"Ta sợ nói ra người sẽ tuyệt vọng?"

Cao Thắng Hàn ngồi ở một bên, thần sắc vô cùng phức tạp.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Toa Chư Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 83: Diên cuồng sau cùng

Cường giả Kim Quang tự đã đến với Tuệ Nhân là lãnh đạo, hiện đang ở tại Báo Ân tự.

Ngoại trừ thiếu niên cuồng giả trên Tiềm Long bảng là Tuệ Nhân này thì còn có rong rã mười tám Đại tông sư, ba mươi tám Tông sư nội tình thâm hậu, những cuồng giả này đều là lão niên.

Lão niên không có hy vọng đột phá nhưng nội tình thâm hậu, không sợ tử vong.

Thiên Ma tông cũng tới một đám người, lãnh đạo là một thiếu nữ tên Hoa Thiển Ngữ, cũng là siêu cấp cuồng giả trên Tiềm Long bảng, xếp thứ ba mươi lăm.

Đồng dạng, nàng cũng mang đến một nhóm lớn cuồng giả.

Bọn hắn âm thầm tranh đấu mấy lần, thương vong không ít nhưng không thương cân động cốt.

Trừ họ ra thì Bách Hoa cốc và Vô Sinh kiếm tông cũng tới một nhóm cuồng giả, bọn họ vốn là hai tông phái có quan hệ mật thiết với nhau mà lần này lại vô duyên vô cớ đấu đến người sống ta chết, chết năm sáu vị Đại tông sư, mười phần thảm liệt.

Ngoài ra còn có cuồng giả của Bá Thử tông, Tuyệt Dao cốc, Trấn Thiên tông ám đấu không ngừng, mỗi đêm đều có cuồng giả tử vong.

"Từ hôm qua bọn hắn đều yên tĩnh trở lại!"

Cao Thắng Hàn nói đại khái tình huống, lại nói tiếp: "Tiếp đó, không giải quyết chuyện của người thì bọn hắn sẽ không đấu lại."

Sở Dương trầm mặc.

Tuệ Nhân và Hoa Thiển Ngữ tạo áp lực rất lớn cho hắn.

Còn có một đám lão gia hòa, đây mới là uy hiếp thật sự.

Lão gia hòa không sợ tử vong, bạo phát nội tình sẽ đáng sợ đến mức nào? Nghĩ đến Pháp Ngu sẽ biết sơ qua. Tuy rằng những cố gắng trước kia hắn làm cũng không phí công, chỉ ít khiến bọn hắn đấu nhau một hồi, cừu hận sâu hơn.

"Người chuẩn bị chết như thế nào?"

Cao Thắng Hàn trầm trầm hỏi.

"Người cứ thế muốn ta chết?"

Sở Dương bất đắc dĩ nói.

"Ta không nhìn thấy hy vọng để người sống!"

"Hoàng triều mặc kệ ư? Trơ mắt nhìn ta bị giết?"

"Sao quản được? Bọn hắn đều không phải phạm nhân, cũng không có động thủ thì không có khả năng đuổi đi!"

"Vậy vì sao người còn không đi?"

"Chuẩn bị nhặt xác cho người!"

"Nếu như thật đến một bước kia, chỉ sợ ngay cả thi thể của ta cũng không còn."

Sở Dương tự giễu nói.

Cao Thắng Hàn trầm mặc, rốt cục rời đi.

"Thời gian không nhiều lắm!"

Sở Dương lăm bằm, dù là dưới tâm linh đảo ảnh hắn cũng không dám rời khỏi Duyệt Tân lâu, không biết có bao nhiêu cường giả âm thầm khóa chặt khí tức của hắn, một khi rời đi chắc chắn hắn sẽ gặp lời đing nhất kích.

Hắn tới công đức đại sảnh lần nữa.

"Tiểu tử người đến vĩnh biệt?"

Vương lão không khách khí nói.

"Ta muốn biết, bọn hắn một khi xâm lấn Duyệt Tân lâu thì Đại tông sư trấn thủ nơi này có ra tay hay không?"

Sở Dương lăm lẹ, nghiêm túc dị thường hỏi.

"Xâm lấn nơi này là giẫm đạp ranh giới cuối cùng của hoàng triều, người nói xem có xuất thủ hay không?"

Vương lão ngao ngễ nói.

"Vậy là tốt rồi!"

Sở Dương cười.

"Đừng cao hứng quá sớm, ta sẽ không xuất thủ, người không trông cậy được đâu!"

Vương lão vội vàng khuyên bảo.

"Ngài không thể ủng hộ chút sao?"

Sở Dương vô tội hỏi.

Vương lão về sau ngửa mặt lên, nằm trong ghế.

Sau đó, Sở Dương bắt đầu đổi không ít thứ khiến Vương lão không khỏi nhích mí mắt, nhin không được nói: "Tiểu gia hòa người thật sự độc ác!"

"Hắc hắc, vô độc bất trượng phu, không phải sao?"

Sở Dương cười lạnh nói: "Huống chi ta sắp phải chết, vậy thì chơi một trận lớn với bọn hắn!"

"Người nếu không chết, tất thành đại khí!"

Vương lão trầm mặc một lát, đưa ra đánh giá.

Sở Dương không quan trọng cười cười, bỗng nhiên nói: "Vương lão, ta muốn đổi Phá Vọng chi kim, luyện chế loại phi đao này! Năm thanh, cần đổi bao nhiêu điểm tích lũy?"

Hắn lấy ra một thanh phi đao đặt lên quầy, chính là đáng về Tiểu Lý phi đao.

Sở Dương phát hiện, phi kiếm hắn đặc chế không sắc bén như Tiểu Lý phi đao, thời điểm ra tay cũng ít đi một phần hàm ý.

Ngoại hình kém nhưng uy có thể có chút khác biệt.

Nhưng vẫn như cũ có thể điều khiển phi hành.

"Phá Vọng chi kim à!"

Vương lão nhú mày, nói: "Năm chuôi, ta thuận tiện luyện chế giúp người, cần bốn trăm vạn điểm tích lũy, người xác định?"

"Xác định!"

Sở Dương xót xa cắn răng một cái, nặng nề gật đầu.

"Thôi được!"

Vương lão không nói thêm gì, từ trong gương lấy ra một kim loại đen như mực, bình thường không có gì lạ: "Loại kim loại này tuy có tác dụng có thể phá vỡ chân khí dễ dàng, đặc tính vô kiên bất tòng nhưng lại không có bao nhiêu tác dụng khi dùng để đối địch với cường giả siêu việt Đại tông sư. Dù là đối phó Tông sư và Đại tông sư cũng rất khó kiến công, dù sao linh giác của bọn họ đều rất nhạy cảm. Lại do giá của nó quá cao nên gần như không có ai đổi."

"Ta chỉ vì hết sức đánh cược một lần!"

Sở Dương cười rất miễn cưỡng.

Chỉ thấy Vương lão chấp hai tay lại, Phá Vọng chi kim hết sức cứng rắn lập tức tan hóa thành một đoàn chất lỏng, hắn tiện tay vạch một cái chia làm năm đám, vô thanh vô tức tạo thành hình phi đao.

"Định!"

Vương lão hơi híp mắt, tay điểm liên tục, quang mang nổ rộ khiến Sở Dương không tự chủ nhắm mắt lại, khi mở mắt ra lại thì phi đao đã triệt để thành hình.

"Người chỉ còn lại hai trăm vạn điểm tích lũy, muốn gì nữa không?"

Vương lão ném phi đao cho Sở Dương, hỏi.

"Đủ rồi, nếu như..."

Sở Dương nhếch miệng, trong lòng hiện lên một sự bi thống không hiểu thấu: "Nếu như ta thật chết đi thì có thể chuyển điểm tích lũy cho muội muội ta được không?"

"Quy củ là chỉ có thể đổi thành hoàng kim hoặc vật phẩm có giá trị đồng dạng. Dù sao nàng không phải Ám vệ, cũng chẳng phải Tuân sát sứ."

Vương lão đáp.

"Như thế cũng tốt!"

Sở Dương gật đầu, nhìn Vương lão, giống như thoải mái cười nói: "Hy vọng tương lai ta còn có thể tới đây."

Dứt lời, hắn quay người mà đi.

Vương lão há to miệng, rốt cục thở dài.

Sở Dương mặt không đổi sắc quay trở lại phòng, ngồi xếp bằng trên giường, trong mắt lóe ra vẻ không hiểu.

Dùng thời gian một nén nhang để bố trí, hắn bắt đầu tu luyện, không quan tâm mọi chuyện bên ngoài.

Một nơi xa xôi khác, Tước châu châu thành.

Sở Chi Nghiên đứng trong một gian phòng ở tửu lâu, nhìn qua ô cửa, nhìn hướng Thiên Hòa quận thành xa xa, miệng lẩm nhẩm: "Tam ca, ta chỉ có một người thân là ngươi, ngàn vạn lần đừng gặp phải chuyện xấu nhé!"

Mỗi một ngày, nàng đều muốn cầu nguyện một phen.

Mỗi một khắc, nàng đều thăm hện thực lực của mình quá kém.

Mỗi một phút, nàng đều đang luyện hóa Chân Long Pháp Khiếu đan mà Sở Dương cho nàng để tăng thực lực lên.

"Tam ca ngươi yên tâm, chờ sau khi quay về, ta liền bế tử quan!"

Nàng nghiêng răng nghiêng lợi, trong mắt toát lên vẻ lo lắng, còn cả ngọn lửa cừu hận.

Trong một gian phòng khác.

"Ngươi giết Pháp Ngụ, Bắc Minh Tinh Hải cũng chết trong tay ngươi ư? Thật sự là khinh thường ngươi!"

Thủy Thanh Linh lộ ra vẻ phức tạp trong mắt: "Bây giờ, Tuệ Nhân của Kim Quang tự, Hoa Thiển Ngữ của Thiên Ma tông, Tử Linh Lung của Bách Hoa cốc, Kiếm Diệt của Vô Sinh kiếm tông, ngươi chống lại thế nào? Trong bọn họ, Tử Linh Lung kém nhất cũng là cường giả xếp thứ bảy mươi bảy trên Tiềm Long bảng. Trừ bọn họ ra còn có một đám lão gia hỏa mục nát, bọn hắn cũng sẽ không có bất kỳ cố kỵ gì. Bọn hắn còn sống chính là vì tông phái."

"Cứ việc tổng bộ Âm vệ tại Thiên Hòa thành có một vị đại năng nhưng hắn tuyệt sẽ không dễ dàng xuất thủ!"

Thủy Thanh Linh nói nhỏ: "Cửa này ta không nhìn ra bất cứ hy vọng nào sống sót của ngươi cả, phá cục duy nhất là giao ra Khô Mộc Tâm Kinh, nhưng ngươi dám ư?"

"Nếu giao ra thì chỉ sợ Tuệ Nhân và Hoa Thiển Ngữ kia cũng sẽ không bỏ qua ngươi. Ngươi bố cục xảo diệu nhưng đáng tiếc, vì Chi Nghiên mà ngươi bị bại lộ. Nhưng ngươi cũng xác thực thành công, khiến bọn hắn thù hận sâu sắc khó có thể giải khai."

Thủy Thanh Linh thảm thán một tiếng.

Duyệt Tân lâu, chỗ ngồi gần cửa sổ.

"Sở công tử, ngươi nếu đáp ứng đưa phương pháp luyện chế Chí Tôn tửu và đường trắng không hoàn lại thì ta hiện tại y nguyên có thể cam đoan hộ tống ngươi rời đi, thẳng đến hoàng thành."

Tiền Đa Đa nghiêm túc nói.

"Ta sẽ không chết!"

Sở Dương lạnh nhạt nói.

"Vậy được rồi!"

Tiền Đa Đa cười khò một tiếng, trực tiếp ném cho Sở Dương một chiếc nhẫn, nói: "Đan lô ngươi muốn ở bên trong, còn có hai bộ khí cụ, bên trong có nói rõ, mặt khác là ta tự tặng cho ngươi một chút linh dược!"

"Đa tạ!"

Sở Dương chấp tay một cái, cầm đồ vào tay rồi ném vào trong Nạp Hư giới.

"Hy vọng tương lai chúng ta còn có thể giao dịch!"

Tiền Đa Đa phức tạp nói một tiếng, quay đầu bước đi.

"Tiền gia quả nhiên tuân thủ quy củ!"

Sở Dương yên lặng gật đầu, với tình cảnh trước mắt của hắn, nếu Tiền Đa Đa muộn chút thời gian thì hắn có khả năng sẽ bị giết, đến lúc đó bọn hắn tâm ngoan một chút liền có thể giấu được hai loại phối phương kia.

Nhưng bọn hắn không làm như vậy.

"Vạn sự sẵn sàng!"

Sở Dương nhìn về phía ngoài cửa sổ, trong mắt lóe ra hung quang.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Toa Chư Thiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 84: Cục trong cục

"Rốt cục các người đang chờ cái gì?"

Trở lại phòng một lần nữa, ngồi xếp bằng trên giường, Sở Dương tỏ vẻ khó hiểu.

Cường giả Kim Quang tự và Thiên Ma tông đều đã đến, vốn nên cùng nhau tiến lên nhưng chờ đến bây giờ vẫn chưa thấy động tĩnh, chỉ nhóm ngó trong bóng tối.

"Hắn là..."

Hắn nhìn phía tổng bộ Âm vệ.

Chỉ có một khả năng.

"Ta vốn tưởng rằng cần ngăn cản mấy ngày, vượt qua mấy ngày nay, hiện tại ngược lại bớt đi một phen công phu."

Sở Dương nhắm mắt lại, nuốt Chân Long Phá Khiếu đan, luyện hóa được lực, mở khiếu huyết, tăng cao thực lực.

Lại qua hơn mười ngày, không hề có động tĩnh gì.

Sở Dương cũng chờ đến có chút tâm phiền.

Trong đêm ba ngày trước, thời hạn một tháng đã đến nhưng ở chỗ này hắn còn thật không dám vô cớ biến mất, dù là chỉ có một canh giờ. Lúc lần đầu tiên thì hắn chỉ là một tiểu nhân vật không ai chú ý, mà bây giờ không nói Vương lão, đến cả những Đại tông sư tọa trấn tổng bộ Âm vệ kia cũng luôn luôn chú ý động tĩnh của hắn.

Còn có một Cao Thăng Hàn.

Chính muốn tiếp tục tu luyện thì trong lòng bỗng nhiên dâng lên ý nghĩ bức bối, Sở Dương ánh mắt ngưng tụ, dưới tâm linh đảo ảnh thì chỉ thấy trong tổng bộ Âm vệ có một ám vệ đi tới bên ngoài cửa một nơi được gọi là cấm địa, đột nhiên bạo phát khí tức cường đại, liền vọt vào.

Ngay sao đó là một tiếng nổ vang.

"Hóa ra đây mới là mưu đồ của các người, bố trí một ám vệ làm đại giá, phá hư thủ hộ đại trận nơi này!"

Sở Dương bỗng nhiên từ trên giường nhảy xuống, sắc mặt nghiêm trọng, sát cơ lộ ra, hắn lấy ra một chiếc mặt nạ từ trong Nạp Hư giới, trong khoảnh khắc, khí tức của hắn liền biến mất không còn một mảnh.

Lúc này, có hơn tám vị Đại tông sư giết vào tổng bộ Âm vệ, mỗi người bọn hắn đều mang áo đen che mặt chỉ lộ ra hai mắt, chặn Đại tông sư đi ra trấn thủ.

Đại chiến bộc phát trong nháy mắt.

"Động thủ!"

Cường giả Thiên Ma tông, Kim Quang tự, Vô Sinh kiếm tông và Bách Hoa cốc đã sớm thăm dò từ bên ngoài đồng thời xông về phòng Sở Dương.

Tuyệt sát chi cục, rốt cục mở ra.

Sở Dương chỉ là đứng chính giữa gian phòng, ánh mắt lạnh khốc.

Cửa phòng vỡ vụn, đi đầu xông tới là một lão giả áo đen che mặt.

Cửa sổ mở toang, cũng có một vị giết tiến vào.

Bọn hắn mặc dù mang áo đen che mặt nhưng sao có thể thoát khỏi tâm linh đảo ảnh của Sở Dương, hắn càng biết một chút, mục đích của bọn họ là bắt sống hắn, đạt được Khô Mộc Tâm Kinh rồi sau đó lăng trì xử tử hắn.

Người áo đen xông tới từ cửa phòng nhô ra bàn tay đen kịt chụp tới cổ của hắn, còn cường giả phá cửa sổ ở trên tiến đến thì chụp tới vai của hắn.

PHỐC! PHỐC!

Tốc độ bọn họ nhanh đến cực điểm, mắt thấy sắp bắt được thì đã thấy hai đạo lưu quang lóe lên một cái rồi biến mất.

"Không được!"

Bọn hần đều là cường giả Đại tông sư, cảm ứng nhạy cảm cỡ nào, lập tức phát hiện phía sau đánh lén liền thôi động huyền công, ngưng tụ chân khí bình chương tiến hành ngăn cản.

Nhưng phi đao tựa như chạm đầu hủ, dễ dàng đâm vào, chui vào cái ót.

Lạch cạch!

Hai đại tông sư ngã xuống đất mà chết.

Ngay sau đó lại xông tới hai vị Đại tông sư, còn chưa phát hiện tình huống ra sao đã bước theo gót.

Cùng một thời gian, Sở Dương tay run một cái, một vị Đại tông sư đang muốn đánh ra Phách Không chương phá nát gian phòng thì đột ngột cứng đờ, từ cổ họng phun ra một đạo huyết tiễn.

Thẳng đến lúc này, cường giả vây công mới cảm giác được không đúng, biết trong phòng có mai phục.

ẦM! ẦM!

Họ là những người bậc nào, lập tức tiến hành đánh xa, trong chốc lát liền chấn gian phòng vỡ nát.

BÁ!

Sở Dương thi triển thân pháp nhảy tới đằng sau Duyệt Tân lâu, trước tổng bộ Âm vệ, đây là một viện lạc (*sân) rất lớn.

"Tiểu tử, cho gia gia ta đi thôi!"

Một cường giả lẳng không tấn công đến, tựa như chim tu hú trong đêm tối, dưới bàn tay lượn lơ hắc vụ.

Sở Dương không nói, giương hai tay lên.

Liền là hai đạo hắc quang.

"Loại thủ đoạn này..."

Tránh qua, tránh né một đạo nhưng không né được đạo còn lại, lời còn chưa dứt đã ngã xuống đất, mất đi khí tức.

"Còn ai nữa?"

Sở Dương hét to.

Tổng bộ Âm vệ đại chiến liên miên, sáu vị Đại tông sư trấn giữ bị tám người áo đen cuốn lấy, khó mà tới được, nhưng bọn hần trong lúc nhất thời cũng không có nguy hiểm.

Dưới tâm linh đảo ảnh, tình hình chung quanh hiện ra trong tâm hải không xót một chút gì.

Ngay tại mấy hơi thở ngắn ngủi vừa rồi, hần giết sáu vị Đại tông sư, nhưng mà cường giả Đại tông sư thăm dò chung quanh còn những ba mươi người.

Về phần cao thủ Tông sư thì càng nhiều.

Nơi xa, có cường giả thỉnh thoảng chạy đến.

Tối nay nhất định phải có một cái kết.

Trên đường phố trước Duyệt Tân lâu, song song đứng đầy bốn người.

Một hòa thượng, một nam tử, hai thiếu nữ.

"Tuệ Nhân à Tuệ Nhân, vốn nên có tuệ căn, có nhân từ nhưng sao ta lại không thấy những thứ đó từ ngươi?"

Thanh âm ngọt ngào khiến người nghe không khỏi ngửa ngác, nhin không được liền muốn nhìn sang. Chỉ khi nào nhìn thấy mặt thật, hai mắt liền không còn cách nào di động, đây chính là Hoa Thiên Ngự, một trong những đệ tử hạch tâm mạnh nhất hiện tại ở Thiên Ma tông.

Thanh âm khiến người ta mơ màng vô hạn.

Dung nhan nhìn một lần cả đời khó quên.

"Không Thần quyết của ngươi không có tác dụng với ta, bỏ suy nghĩ đó đi!"

Tuệ Nhân tiểu hòa thượng từ tốn nói.

"Nếu vô dụng thì ngươi đã không để ý tới!"

Trong giọng nói của Từ Linh Lung có phần lãnh ý, nàng không kiêu không mị nhưng lại thanh lạnh như nguyệt, ngạo nghễ như tuyết.

"A Di Đà Phật!"

Tuệ Nhân niệm một câu Phật hiệu.

"Các ngươi nói xem chúng ta nên xử trí tiểu gia hỏa kia như thế nào đây?"

Hoa Thiên Ngữ trầm thấp cười một tiếng, nói lần nữa.

"Đều bằng bản sự, ai được được thì là của người đó!"

Tuệ Nhân đáp gọn gằn linh hoạt.

"Nếu thế hấn ắt phải chết trước!"

Thanh âm của Kiếm Diệt tràn ngập lãnh ý, liền giống như hấn ôm ấp trường kiếm, có phong mang chém chết hết thảy.

Ba người khác trầm mặc.

Kiếm Diệt nói là sự thật, nếu như bị một phương đạt được thì hai bên trừ tam phương, còn có những thế lực khác tất nhiên sẽ nghĩ hết biện pháp tiến hành diệt khẩu. Ta đã không lấy được thì cũng không thể để người đạt được.

"Vậy trước tiên bắt giữ, chúng ta lại thương lượng!"

Hoa Thiên Ngữ một câu mà định ra, ba người khác nhao nhao gật đầu.

Bốn người bọn họ là người tổng phụ trách lần hành động này của bốn phái, có thể quyết định.

Trong sân, từng bóng người phi thân xuống, bao vây Sở Dương.

"Thuật phi đao của ngươi quả nghiên ghê gớm, tâm động tay làm, tốc độ vô song nhanh chóng tuyệt luân khó có thể tránh né, đáng sợ hơn là phi đao của ngươi được chế tạo từ Phá Vọng chi kim chuyên phá hộ thể cương khí."

Đây là một giọng nói già nua nhưng trung khí mười phần, âm vang rung động, đối phương đứng cách Sở Dương hơn năm mét, hoàn thành phòng ngự.

"Vậy thì sao?"

Sở Dương biết người áo đen đối diện là hòa thượng đến từ Kim Quang tự, thực lực hùng hậu tuyệt đối hết sức khó chơi.

"Chỉ cần tránh đi phi đao của ngươi thì ngươi có thể làm gì được?"

Lão hòa thượng nói ra.

"Ngươi có thể tránh thoát à? Có muốn thử một chút hay không?"

Sở Dương chế giễu nói.

Chung quanh đã xuất hiện hai mươi vị Đại tông sư, còn cả người nhìn trộm trong bóng tối.

"Dù cho không tránh khỏi, chúng ta cùng tiến lên thì ngươi làm gì được?"

Lão hòa thượng đậm mặt nói.

"Hắc hắc!"

Sở Dương cười lạnh, lấy ra một quyển sách từ trong ngực, hắng giọng nói: "Đây chính là truyền thừa Phệ Đà tự, thần công đệ nhất thiên hạ năm đó, ai

muốn lấy thì tôi đây coi?"

Dứt lời, cường giả Đại tông sư ở chung quanh lao nhào động dung, bao nhào đến, ngay cả Tông sư và Đại tông sư âm thầm thăm dò cũng không tiếp tục ẩn giấu chờ đợi cơ hội xuất kích mà hiện thân tiến hành cướp đoạt.

Trong giây lát, quanh người Sở Dương xuất hiện sáu mươi bảy vị cường giả.

"Hắc hắc!"

Sở Dương cười lạnh thành tiếng, mang theo khoái ý.

"Không được!"

Lão hòa thượng khi nãy lúc này mới phát hiện không ổn, đáng tiếc muốn truy thì đã chậm.

"Tĩnh Bạo Tru Tà trận, lên!"

Ở quanh viện, từ lòng đất dâng lên mười tám lá cờ mặt tinh hồng, lập tức sương đỏ tràn ngập, khí cơ hỗn loạn.

"Chư vị, ta tiễn các ngươi một đoạn!"

"Bạo cho ta, bạo, bạo!"

Sở Dương phát ra thanh âm từ thần.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Toa Chư Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 85: Ra khỏi thành

Vì một ngày này, Sở Dương đã chuẩn bị rất nhiều, không tiếc Ngũ Đế Luân Hồi quyết mà hắn đã tiêu phí thời gian trăm năm để thôi diễn mà thành trong thế giới Tiểu Lý Phi Dao để đổi lấy đại lượng điểm tích lũy, đồng thời cũng đòi một lượng lớn sát khí.

Diệt sát cường giả tông môn cũng chính là trung thành với hoàng triều.

Giết càng nhiều thì càng trung thành.

Nước cờ này hắn đã nghĩ rất lâu rồi mới quyết định.

Dù sao cũng đã có Vương lão ở sau lưng nên đáng giá mạo hiểm.

Sở Dương đổi lấy tổng cộng hai bộ Tĩnh Bạo Tru Tà trận từ chỗ Vương lão, mỗi bộ trị giá năm mươi vạn điểm tích lũy, đắt đỏ khiến Sở Dương ê răng.

Nhưng hiệu quả chúng mang lại khiến hắn quyết tâm, quả thực là đổi hai bộ.

Loại trận pháp này chỉ có một tác dụng duy nhất, một khi kích phát sẽ tự bạo, có thể xé nát Đại tông sư dễ dàng. Chỉ có chỗ trận nhãn là bình yên vô sự.

Đại trận hủy diệt một lần duy nhất.

Ngoại trừ dạng nhà giàu mới nổi như hắn thì làm gì còn ai có khả năng?

ÀM! ÀM!

Lôi hỏa chi lực nổ tung, mê mang càn khôn, oanh diệt sinh cơ.

Toàn bộ viện lạc hóa thành tu la địa ngục, không dưới bảy mươi cường giả Đại tông sư và Tông sư vậy công đều bị nổ tan nát, hóa thành tro tàn.

Sở Dương đứng ở chỗ trận nhãn, lặng yên nhìn xem, không có chút thương cảm.

Người giết ta thì là kẻ thù của ta, vậy ta phải nghĩ hết tất cả biện pháp để giết chết người.

Chỗ tốt duy nhất nhận được chính là điểm tích lũy đang gia tăng trong Ngân ấn đeo ở trước ngực, hiển nhiên những người này là nhân vật bị treo thưởng.

dù che mặt nhưng cũng không ngăn được sự dò xét thần kỳ của Ngân ấn.

Trong công đức đại sảnh, Vương lão y nguyên ngồi ở sau quày, bộ dáng chưa tỉnh ngủ.

"Người trong những tông phái này ngày càng làm càn."

Wương lão trầm nói: "Tuy nhiên Sở tiểu tử thật đúng là tâm ngoan, nhiều cường giả như vậy chết chung một chỗ, dù là Kim Quang tự hay Thiên Ma tông cũng phải đau lòng một hồi."

"Gan lớn, tâm ngoan, quyết đoán mạnh mẽ, lại thêm khí vận thâm hậu, ngộ tính siêu tuyệt, tư chất nghịch thiên, tương lai..."

Wương lão run sợ: "Nếu như thuận lợi trường thành tiếp, hắc hắc, tương lai có trò hay để xem rồi! Thiên Ma tông, Kim Quang tự, các ngườ không biết rốt cục đã chọc đến một tiểu quái vật như thế nào đâu?"

"Rồng lặn trong nước không quá mức dị trạng, một khi bay lên trời chắc chắn sẽ hét cửu thiên!"

Wương lão nghĩ thầm.

Trước Duyệt Tần lâu, bốn vị cường giả Tuệ Lâm biến sắc trong nháy mắt.

"Ta biết mọi chuyện sẽ không thuận lợi như thế!"

Hoa Thiển Ngữ sắc mặt rất khó coi: "Động tĩnh lớn như thế, sao triều đình lại thờ ơ? Đây là đang dẫn chúng ta cắn câu, hốt gọn một mẻ!"

"Có thể làm gì?"

Từ Linh Lung tỏ ra nghiêm trọng.

"Giết vào trong!"

Kiểm trong ngực Kiếm Diệt không ngừng phát ra tiếng ong ong, sát cơ tràn đầy, gần như không nhịn được.

"Chúng ta giết vào trong mới là cục diện mà bọn họ muốn thấy!"

Tuệ Nhân bình tĩnh nói.

"Đúng thế, mục tiêu của bọn hấn chắc chắn là chúng ta."

Hoa Thiển Ngữ bình tĩnh nói: "Những tiền dù sao đã sớm hao hết tiềm năng, không có tương lai nên chết đi thì cũng không sao cả, nhưng chúng ta thì sao? Tương lai tươi sáng, nắm chắc trùng kích Nguyên Thần cảnh. Lỡ như xông vào thì ai có thể nắm chắc xông ra được?"

"Vậy chẳng lẽ chờ ở đây?"

Kiểm Diệt hừ lạnh một tiếng.

Mọi người trầm mặc.

Biết rõ có mai phục sao dám đi vào? Nếu vào thì đúng là đồ đàn.

Khách phòng Duyệt Tần lâu trừ một số ám vệ ở đây ra thì đã không còn ai khác. Động tĩnh trong sân mặc dù lớn nhưng lại chẳng có mấy ai quan sát.

Sau khi bụi mờ tan hết, Sở Dương không nhìn nhiều mà giết tới sau lưng tổng bộ.

Nơi đó có tám Đại tông sư.

Động tĩnh bên này mặc dù khiến bọn họ chấn kinh muốn chạy trốn nhưng sáu Đại tông sư trấn thủ ở đây sao có thể khiến họ như ý được? Lại thêm hơn mười vị Tông sư ngăn cản gắt gao khiến bọn họ khó thoát thân.

"Các ngườ đều đáng chết!"

Sở Dương hét dài một tiếng.

Tay trái tay phải giương lên, hai đạo hắc quang lóe lên một cái rồi biến mất, chui vào hậu tâm hai vị Đại tông sư đang bị ngăn cản khiến họ nát tim, ngã xuống đất mà chết.

Nếu như chính diện chống lại thì Sở Dương đối phó một vị Đại tông sư còn khó khăn, nhưng lúc này những Đại tông sư này đều đã tiêu hao rất lớn, cũng bị cuốn lấy nữa nên sao có thể phân thân, liền để Sở Dương như hổ sa bầy dê, chỉ mấy hơi thở đã diệt sát hết.

"Tiểu hóa tử, không tầm thường, thật không tầm thường!"

Một lão giả tóc trắng thờ hớn hớn, giờ ngón tay cái lên về phía Sở Dương.

Ám vệ ở chung quanh đều nhìn hẩn bằng ánh mắt kính sợ.

Vô lượng là phương pháp gì thì người có thể giết hết sáu bảy mươi vị cường giả một lúc không phải người thường có thể làm được, đặc biệt là phi đao sau cùng giết Đại tông sư như heo chó, khiến mọi người run rẩy.

"Không có chi!"

Sở Dương khiêm tốn cười cười, hẩn vừa nghiêng đầu nhìn về phía công đức đại sảnh, hơi trầm mặc nhân tiện nói: "Chư vị, nơi đây dựa vào các người thủ vững, giữ gìn tôn nghiêm triều đình!"

"Người thì sao?"

Lão giả vừa rồi giật mình.

"Ta muốn rời khỏi đây, thừa dịp đại loạn này lên rời khỏi đây, dù sao cũng khó có được cơ hội như này, nếu không chỉ sợ ta thật không đi được!"

Sở Dương nói xong chấp tay chào mọi người, sau đó thì triển thân pháp bay tới phía hậu viện, một lát sau thì biến mất không thấy tăm tích.

"Người của tông phái, giết từng người một, dạng thanh niên kinh tài tuyệt đỉnh này đều bị bọn hẩn đẩy vào tuyệt lộ."

Lão giả giọng căm hận nói tiếp: "Vì sao triều đình không phải cường giả đến đây trấn áp? Vì sao?"

Ngữ khí của hẩn mang theo vẻ cô đơn không hiểu.

Mọi người chung quanh lộ ra vẻ ảm đạm.

Ngay cả Cao Thắng Hàn ở xa xa cũng khẽ thở dài một hơi.

"Tốt, quét dọn chiến trường, chữa trị trận pháp, chúng ta còn có chức trách của chúng ta!"

Lão giả phát tay, đám người bắt đầu bận rộn.

Nhưng trong âm thầm lại có mấy ám vệ truyền lại tin tức ra ngoài.

Tốc độ của Sở Dương rất nhanh, qua lại trong bóng tối nhanh chóng, chốc lát đã ra khỏi thành. Sở Dương quay đầu nhìn lại, không khỏi lẩm bẩm: "Đuổi theo cũng nhanh đấy nhỉ?"

"Cục này ta đã mở ra, chỉ không biết các người sẽ diễn tiếp như thế nào đây?"

Khóe miệng khẽ cong, quay đầu bước đi.

Hẩn tăng tốc độ lên mức nhanh nhất, tựa như không bị lực gió cản lại, chỉ trong chốc lát đã đi được hơn trăm mét, đảo mắt đã biến mất trong màn đêm.

Trước Duyệt Tân lâu.

Lỗ tai Hoa Thiển Ngừ bỗng nhiên giật giật, không có lên tiếng kêu gọi, xoay người rời đi.

Dáng người của nàng nổi bật, tốc độ tuyệt luân, đầu ngón chân điểm đất đã đi hơn mấy chục mét, tốc độ không kém hơn Sở Dương.

Ba cường giả thanh niên Tuệ Nhân không hiểu ra sao, nhưng một lát sau, lỗ tai bọn hẩn cũng đồng thời giật giật, nhận được tin tức, đuổi theo phương hướng Hoa Thiển Ngừ rời đi.

Công đức đại sảnh, Vương lão đứng dậy nhìn phương hướng Sở Dương rời đi, mỉm cười nói: "Tiểu gia hỏa, người thật đúng là hảo phách lực."

Hẩn đi tới phía sau quầy, dừng ở cửa ra vào, chấp tay sau lưng, nhìn qua vầng trăng trên trời.

Trong rừng cây, Sở Dương phi nhanh như gió về phía đông bắc, hướng đó là hướng hoàng thành.

Biển rộng mặc cá bơi, trời cao mặc chim bay.

Nhưng Sở Dương lại không cảm thấy như thế, ngược lại tâm tình nặng nề.

Trong cảm giác của hẩn đã có mấy đạo nhân ảnh đuổi theo.

"Nơi này cách Thiên Hỏa quận thành quá gần!"

Ánh mắt lấp lóe, dưới chân Sở Dương xuất hiện Vô Song kiếm, dán ngọn cây, ngự kiếm mà đi, tốc độ tăng lên rất nhiều. Dưới chân nhoáng một cái, nghiêng bay về phía dãy núi cách đó không xa.

Dãy núi kia kéo dài tám trăm dặm, chính là Hỏa Vân sơn.

Mỗi khi mùa thu đến, lá phong đỏ như lửa điểm khắp núi, đặc biệt là lúc chạng vạng tối có ráng chiều chiếu rọi tạo nên một thế, là một đại thắng cảnh ở Thiên Hỏa quận thành.

Nhưng chỗ sâu trong dãy núi lại có dã thú bồn tẩu, hung thú tung hoành, người bình thường căn bản khó có thể xâm nhập.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Toa Chư Thiên* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 86: Pháp Không, Bạch Y Tử

Bóng đêm thâm mê, vạn dặm bi tịch.

Mắt thấy được chân núi, Sở Dương thu hồi Vô Song kiếm, dừng bước.

"Thí chủ, đường này không thông!"

Phía trước xuất hiện một đại hòa thượng, ánh mắt như đuốc, chấp tay trước ngực, cựa sa phồng lên, bên trong đã vận chuyển công pháp, tùy thời có thể bộc phát một kích mạnh nhất.

Hiển nhiên hắn đã nhận được tin tức liên quan đến Sở Dương.

Có phi đao chế tạo từ Phá Vọng chi kim.

"Đường này không thông? Vậy ta liền đã thông!"

Sở Dương sao lại không biết phía trước có người cản đường? Sở dĩ tới đây là do những hướng khác cũng có cường giả, trong lúc chạy như bay thì căn bản không thể che giấu khí tức được.

Về phần phi kiếm phá không mà đi thì hắn tạm thời chưa nghĩ đến.

"Nhìn phi đao ta!"

Hai tay run lên một cái, hai đạo hắc quang mau chóng đuổi theo, đồng thời lại có ba thanh đi theo sát phía sau. Sở Dương giẫm chân một cái hóa thành mũi tên lao tới giết.

Phong vô thường, vân phiêu miểu, phong vân hợp bích, ma kha vô lượng. Sở Dương đồng thời sử dụng thủ đoạn mạnh nhất, đánh ra Lục Đạo Luân Hồi quyền.

VÚT!

Đại hòa thượng sớm đoán được, cựa sa trên người đột nhiên phồng to hơn chặn hai ngọn phi đao, đồng thời cũng ngăn ba thanh phi đao khác ở bên ngoài cơ thể.

Cựa sa của hắn khá đặc thù.

"Thí chủ, đây chỉ là tiểu đạo mà thôi!"

Đại hòa thượng nói xong thì đánh ra một chưởng, đánh bay Sở Dương ra hơn trăm mét khiến hắn run rẩy hai tay, thiếu chút đứt gãy.

"Thật mạnh!"

Sở Dương miễn cưỡng đứng vững, lộ vẻ kinh ngạc.

"Hắn đương nhiên mạnh!"

Nơi xa đi ra một nam tử áo trắng.

Áo trắng như tuyết, sạch sẽ như trăng.

Bước ra một bước, từ phía xa hơn trăm mét đã đến phụ cận, hần lung đeo trường kiếm, hạo nhiên chính khí lượn lờ.

"Hắn gọi là Pháp Không!"

Nam tử áo trắng thân nhiên nói: "Năm mươi năm trước, hắn từng xếp hạng thứ chín mươi chín trên Tiềm Long bảng, bây giờ đã qua năm mươi năm thì mặc dù chỉ dừng lại ở cảnh giới Đại tông sư nhưng đã sớm ở đỉnh phong trong đỉnh phong, người sao có thể chống lại?"

"Thụ giáo!"

Sở Dương cố nén khí huyết sôi trào trong cơ thể, chấp tay hỏi thăm.

"Bạch Y Tử, người muốn ngăn ta?"

Từ khi người áo trắng xuất hiện, ánh mắt Pháp Không liền không nhìn chăm chú Sở Dương nữa.

"Khó lắm Đại Sở ta mới xuất hiện một vị thiên tài, há có thể giống đám sâu một các người, mang tiếng là người Đại Sở ta nhưng lại chẳng biết quân ân."

Bạch Y Tử hừ lạnh một tiếng, nói với Sở Dương: "Người lại đây đi, ta sẽ xử lý con lừa trọc này!"

"Đa tạ!"

Sở Dương chấp tay một cái, không có dừng lại, vòng qua một vịnh nhỏ, ngang nhiên đi về phía trong núi.

Pháp Không muốn ra tay chặn đường, quả thực là nhịn được.

Hai người giằng co, khí thế liên tiếp dâng lên khiến cho không khí vẩn vò, nham thạch rạn nứt.

Sở Dương đã ơ xa âm thầm tắc lưỡi, thầm nghĩ trong lòng: "Đây mới là cường giả trong Đại tông sư, ta hoàn toàn không phải đối thủ, lúc này nếu không có phi đao quá nhiều thì e rằng một chương của Pháp Không đã đủ khiến ta trọng thương."

Sự cảnh giác trong lòng hắn tăng lên lần nữa.

Không lâu sau đó, bên cạnh hai người giằng co xuất hiện bốn người, chính là Hoa Thiên Ngừ bốn vị cao thủ đỉnh cao xếp hạng trên Tiềm Long bảng truy tung đến.

"A Di Đà Phật, Pháp Không sư huynh!"

Tuệ Nhân dừng bước, niệm một tiếng Phật hiệu.

"Đi thôi!"

Pháp Không nhìn không rời mắt, nói.

Bạch Y Tử cũng không để ý đến bọn hắn.

Bốn vị cường giả cau mày, thận trọng vòng qua bên cạnh, tiếp tục đi truy kích tới trước.

Không lâu sau đó, phía sau bọn họ truyền đến một cỗ sóng gợn mạnh mẽ.

"Không ngờ Pháp Không lại xuất thế, với cảnh giới hiện tại của hắn thì hắn nên tĩnh tu để cầu đột phá mới đúng, bây giờ xuất hiện ở đây, nếu như có chút sơ xuất thì chỉ e thật phải dừng bước tại Đại tông sư!"

Từ Linh Lung lộ vẻ khó tin.

"Hắn là vô vọng đột phá mới ra ngoài tìm đối thủ để ma luyện, mượn tay người khác bước vào Nguyên Thần cảnh. Chẳng qua chỉ sợ ngay cả hắn cũng không ngờ đến đối thủ của hắn lại là Bạch Y Tử!"

Đề cao Bạch Y Tử.

Với tâm tính của Hoa Thiên Ngừ mà nàng cũng không nhịn được dâng lên sự sợ hãi sâu sắc.

"Bạch Y Tử đó!"

Kiểm Diệt cảm thán: "Mặc dù không nhập Đẳng Long bảng nhưng thực lực của hắn trong số toàn bộ Đại tông sư trong thiên hạ, tuyệt đối có thể xếp trong top ba trăm. Đối thủ như thế, chỉ sợ ta không tiếp nổi một kiếm của hắn."

"Không phải chỉ sợ, mà là khẳng định!"

Hoa Thiển Ngữ nói: "Đừng tưởng chúng ta hiện tại là nhân vật trên Tiềm Long bảng, khi đến cảnh giới Đại tông sư sẽ chìm xuống, muốn xếp trên Đẳng Long bảng chẳng khác gì khó hơn lên trời."

Mấy người nhao nhao trầm mặc.

"A Di Đà Phật!"

Tuệ Nhân niệm một tiếng Phật hiệu, quay đầu một cái, lộ vẻ lo lắng nói: "Bây giờ Bạch Y Tử xuất hiện, phía trước tất nhiên có những cường giả khác tương trợ, chúng ta..."

"Đều có các đối thủ!"

Hoa Thiển Ngữ vung tay lên, không chần chờ đi truy kích Sở Dương.

Sở Dương như thần gió, đi nhanh tới trước, không bao lâu sau hắn đi tới một chỗ loạn thạch, nơi này kiếm khí tung hoành, nham thạch vỡ nát, hiển nhiên đã trải qua một trận đại chiến.

Ánh mắt ngưng tụ, hắn thấy được một cỗ thi thể, đó là một vị trung niên, trên người toát ra khí tức âm trầm không tan.

"Đây cũng là đệ tử Thiên Ma tông!"

Sở Dương suy đoán.

Hắn không dừng lại, trong đó hắn lại đi qua mấy nơi rách nát do đại chiến lưu lại, mỗi nơi đều hiện một cỗ thi thể.

Sau cùng, phía trước xuất hiện một con sông vô cùng lớn, mênh mông bát ngát, tuôn trào không ngừng.

Ở bên kia bờ sông đang diễn ra một hồi đại chiến kinh thiên.

Kiếm khí tung hoành, đao quang lấp lóe, chưởng phong làm rạn núi, chém giết hết sức thảm liệt, thỉnh thoảng lại có tiếng kêu thảm truyền ra cách xa mấy chục dặm.

"Dùng ta làm chất dẫn bày ra sát cục này sao? Cũng không biết rốt cục ai ăn thiệt thòi!"

Sở Dương nhìn bờ bên kia, thì thào.

Vương lão thương thức hắn như thế thì không có khả năng từ bỏ hắn, nhưng lại không quan tâm hắn thì hiển nhiên là dùng hắn để thiết hạ sát cục, dẫn dụ cường giả tông phái đến đây truy sát, sau đó tiến hành vây quét.

Chỉ có điều, hắn không rõ như thế có hiệu quả không?

Giết nhiều Tông sư và Đại tông sư thì có ảnh hưởng gì đến đại cục không?

Với Sở hoàng cao cao tại thượng thì cục diện này vậy khẳng định chỉ là tiểu đả tiểu nháo, không coi vào đâu.

"Bên kia bờ sông hẳn là sát cục cuối cùng, nếu như ta sở liệu không giả?"

Sở Dương ngẩng đầu lên, mày nhăn lại.

Sau đó cười khổ một tiếng, lắc đầu, lấy ra trận kỳ Tinh Bạo Tru Tà trận còn lại, tìm kiếm phương vị, đánh xuống lòng đất, sau đó đến tới cách đó không xa, quay lưng về phía dòng sông, nhìn về phía chỗ đến.

"Đã tới thì sao không đi ra gặp nhau?"

Một lát sau, Sở Dương bỗng nhiên mở miệng.

"Tiểu gia hỏa, ngươi trấn định như thế, khẳng định có mai phục nhỉ?"

Hoa Thiển Ngữ đi ra từ sau cây nhưng không dám tiến lên, sóng mắt lưu chuyển, yếu ớt cười một tiếng.

"Đương nhiên có mai phục, nếu không thì sao ta có gan đối mặt với những tinh anh trên Tiềm Long bảng như các ngươi."

Sở Dương không khẩn trương chút nào, ngược lại cười nói.

"Mai phục? Ta ngược lại muốn xem ngươi mai phục cái gì?"

Kiểm Diệt sớm đã tức giận, tiến lên trước mấy bước, trường kiếm rời khỏi vỏ, kiếm ý diệt tuyệt sinh cơ tràn ra, trường kiếm liệt không, lóe lên một cái đã phát ra hơn mười đạo kiếm khí.

Sở Dương đứng không nhúc nhích.

Kiểm khí từ hai bên mà qua, rơi trên chân nam thạch, lập tức ầm ầm rung động chém ra từng vết rách nhưng không xúc động bất rập gì.

"Hắn là đại chiến bên kia bờ, ngươi không dám đi qua, lại bị chúng ta đuổi kịp nên mới dừng lại ở đây đi!"

Kiểm Diệt cười lạnh một tiếng, đi lên phía trước, nói tiếp: "Nói ra truyền thừa, ta cho ngươi thông khoái!"

"Bất được ta thì truyền thừa sẽ là của ngươi!"

Sở Dương nói, tháo mặt nạ xuống: "Để ta kiến thức một chút, nhân vật trên Tiềm Long bảng rốt cục mạnh cỡ nào?"

Hắn chủ động nghênh chiến.

"Ngươi sẽ rõ!"

Kiểm Diệt mỉm cười, chém ra một kiếm.

Sinh cơ diệt tuyệt, chém giết hết thảy, sát ý không ngờ còn lớn hơn Thánh Linh kiếm pháp.

"Phong vân hợp bích, ma kha vô lượng, Lục Dao Luân Hồi quyền!"

Sở Dương tập trung mười hai phần tinh thần, song quyền một vòng, đại khai đại hợp, quyền ra phong vân động, đối cứng kiếm mang.

Hai người va chạm, trong lúc nhất thời không ngờ chẳng ai làm gì được nhau.

Bờ sông, thiếu niên tranh phong, phong mang lớn đến nỗi khiến ánh trăng cũng phải ảm đạm phai sắc.

"Hay cho Sở Dương, tuổi như thế đã có được chiến lực như vậy, nếu không sớm bị diệt trừ thì tương lai tuyệt đối là đại địch!"

Hoa Thiển Ngữ chớp đôi mắt đẹp liên tục, kinh thần không thôi.

"A Di Đà Phật, thật đáng tiếc, lại làm ung khuyến của triều đình!"

Tuệ Nhân thở dài một tiếng, giống như đang tiếc hận một lương tài ngộ nhập mưu đồ.

Từ Linh Lung nhếch miệng.

Đánh mãi không xong, Kiểm Diệt bỗng nhiên lui ra sau mấy bước, quát: "Hồng trần đục trướng, trần phế phiền nhiễu, ta có một kiếm tên là Đoạn Hồng Trần!"

"Đi chết đi cho ta!"

Sở Dương nào cho hắn đông dài, biết đối phương muốn thi triển đại chiến nên lúc này tay run một cái, hai đồ chơi đen thui bay ra ngoài.

"Không tốt, đây là Hóa Lôi Từ!"

Kiểm Diệt khẽ giật mình, sắc mặt hoàn toàn thay đổi, trường kiếm của hắn vừa mới rơi xuống, bị đụng thẳng.

ẦM! ẦM!

Hai viên Hóa Lôi Từ nổ tung, lúc này hỏa diễm phun ra, lôi quang lấp lóe, vây Kiểm Diệt vào trong.

"Ba ngàn điểm tích lũy một viên Hóa Lôi Từ đó, ta không tin không nổ chết ngươi!"

Sở Dương hun tợn nghĩ thầm.

Thứ này hắn đổi ở chỗ Vương lão khá nhiều.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Toa Chư Thiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 87: Hết trong tuyệt vọng

Một đêm chợt giàu, điểm tích lũy hưng hăng đập xuống, đây cũng là lực lượng của Sở Dương.

Nhưng hần lại quý dị phát hiện, sau khi ba người Hoa Thiên Ngừ biến sắc thì liền khôi phục bình thường.

"Chẳng lẽ?"

Ngưng lòng mày quan sát, tâm linh đảo ảnh quan sát, chờ lời khỏi tan đi, Kiếm Diệt hoàn hảo không chút tổn hại xuất hiện ở trước mặt hần.

"Sao có thể được?"

Sở Dương thật giật mình.

Hai viên Hỏa Lôi Tử thì dù là Đại tông sư không cẩn thận quan sát cũng sẽ bị oanh sát, nhưng Kiếm Diệt lại hồn nhiên chẳng bị sao cả. Mất sáng lên, hần nhìn bên hông Kiếm Diệt, chỗ đó có một quả ngọc phù.

"Chẳng lẽ ngươi không biết? Thân là đệ tử đích truyền của tông phái, nhân vật trên Tiềm Long bảng, một trong những thiên tài kiệt xuất nhất đương thời thì sao ra ngoài hành tẩu lại không có vật bảo mệnh?"

Kiếm Diệt bình tĩnh nói, nhưng sát cơ trên người hần gần như hóa thành thực chất, nếu không phải sư phụ ban cho bảo mệnh ngọc phù thì mới này đã bị oanh sát.

Đến lúc đó, hần chắc chắn sẽ trở thành trò cười trong miệng người khác.

"Ta quả thực tính sai!"

Sở Dương yếu ớt thở dài, lật bàn tay một cái lại xuất hiện hai viên Hỏa Lôi Tử, ném tới phía Kiếm Diệt, rồi lạnh lùng nói: "Nhưng ngươi có thể ngăn cản được mấy lần?"

"Đáng chết!"

Kiếm Diệt chửi mắng một tiếng, cấp tốc đi xa.

Lần này hần né thật.

"Ngươi muốn chết hả!"

Hơn trăm mét, Kiếm Diệt cuồng nộ, cả người hần bị kiếm quang quán quanh, lao vun vút tới phía Sở Dương, tốc độ nhanh hơn xa ngự kiếm chi pháp của Sở Dương.

"Nhân kiếm hợp nhất?"

Sở Dương biến sắc mặt, lướt ngang qua bên trái, đến chỗ mắt trận đã sớm bố trí tốt.

"Đại trận, lên!"

Hần cảm thấy nếu như không thi triển át chủ bài bảo mệnh thì hần tuyệt đối không tiếp nổi một kiếm này, lúc này tâm hung ác, điều khiển trận pháp vây khốn Kiếm Diệt đang tiến tới.

"Bạo!"

Không chút do dự, dẫn động đại trận.

Hủy diệt hóa điểm phun ra, lôi quang lấp lóe, lần này bộc phát ra uy năng vượt xa gấp trăm lần Hỏa Lôi Tử ban nãy. Kiếm Diệt lúc này ở trong trạng thái nhân kiếm hợp nhất bị nổ bay ra ngoài, thôi động ngọc phù hình thành lồng sáng phòng ngự, nhưng trong chớp mắt liền bị đánh tan.

"Ta làm sao lại..."

Kiếm Diệt hét lên một tiếng không cam lòng, thanh âm đột nhiên ngừng lại.

Cùng lúc đó, trên bầu trời truyền đến một tiếng rít: "Nguyệt chương ngươi dám, dừng tay cho ta!"

Thanh âm cuộn cuộn như sấm, chấn động sơn dã lác lác.

Ngay sau đó chính là một bàn tay chụp xuống đánh nát đại trận, hủy diệt lời hòa, mò nắm lấy Kiếm Diệt lên. Sở Dương lại gặp vạ lây, bị đánh bay ra ngoài, rơi xuống trên nhام thạch bên bờ sông, thiếu chút chấn nát khung xương.

Sở Dương há miệng phun ra một ngụm máu tươi, sắc mặt trắng bệch như tờ giấy, khí tức uể oải.

"Đây, đây là Nguyên Thần đại năng?"

Sở Dương khổ sở đứng lên, nhìn về phía không trung, tâm chìm đáy cốc, đồng thời ý niệm câu thông Thanh Đồng môn, chuẩn bị tùy thời đào tẩu.

Người tới quá mạnh!

Nếu không phải đại trận hơi cách trở, hẳn không kịp phản ứng sẽ bị đánh chết.

Nguyên Thần cường giả siêu việt Đại tông sư, trừ Vương lão ra thì đây là lần đầu tiên hắn gặp, hơi lộ ra chút phong mang đã cường đại khiến hắn tuyệt vọng.

Đây đã không phải sức người.

"Nghịch chương, giết ái đồ của ta, ngươi đáng chết!"

Bóng người trên không trung đến khi thấy rõ tình hình của Kiếm Diệt thì cuồng nộ, mây đen trên đỉnh đầu cuộn cuộn, nộ phong gầm gừ, dị tượng kinh người. Lúc này Kiếm Diệt đã tắt thở, thi thể bị cháy đen đến nỗi nhìn không ra bộ dáng người.

"Chết cho ta, chết, chết!"

Gầm thét liên tục, đại thủ buông xuống phía Sở Dương.

Giờ khắc này, Sở Dương hô hấp trì trệ cảm giác không thông. Uy áp giáng lâm khiến hắn đột nhiên cảm thấy mình như một con cừu non, không thể phản kháng chút nào.

Suy yếu!

Hèn mọn!

Sâu kiến!

Những từ này cứ quanh quẩn trong lòng hắn.

Sở Dương nghiêng răng nghiêng lợi, hắn từng làm thành chủ, bang chủ, trở thành đế hoàng, được xưng là thánh nhân, võ thần trong truyền thuyết, thân phận cỡ nào?

Đại quyền trong tay, nô dịch thiên hạ.

Mặc dù trải qua năm tháng ma luyện mà thu liễm ngạo khí, rèn luyện cao ngạo nhưng thực chất bên trong y nguyên ngạo khí lãnh vân.

Dù phải đối mặt với anh kiệt đương đại trên Tiềm Long bảng như Tuệ Nhân mà hắn vẫn không sợ chút nào.

Bây giờ lại thật sự cảm nhận được lực lượng nhỏ yếu hèn mọn, không có chút sức phản kháng.

Trong đầu, Thanh Đồng môn chấn động đang chuẩn bị không tiếc bại lộ nguy hiểm để xuyên không thì bỗng dưng có một đạo hắc quang chạy nhanh đến, đánh bay đại thủ.

"Kiếm Khuê, tạm dừng con tức!"

Hai đạo nhân ảnh hoành không mà đến, ngăn trước người Kiếm Khuê sư phụ của Kiếm Diệt.

"Dạ Lang, Dạ Đại, hai huynh đệ các ngươi muốn ngăn ta?"

Kiếm Khuê nhướng mày, trên đỉnh đầu tuôn ra một đạo kiếm ý vô hình, vỡ tan phong vân, rung chuyển minh nguyệt.

"Truyền thừa không xuất hiện, hắn chưa thể chết."

Dạ Lang lạnh lùng nói.

"Truyền thừa của hắn, Thiên Ma tông ta muốn!"

Dạ Đại nói tiếp.

"Ta cứ muốn giết hấn đây?"

Kiểm Khuê một khắc cũng không muốn buông tha, Kiếm Diệt là đệ tử hấn thích ý nhất, bồi dưỡng nhiều năm rốt cục cũng thành nhân vật phong vân trên Tiềm Long bảng, qua một thời gian tất nhiên có thể đạt tới trình độ của mình, thậm chí siêu việt.

Bây giờ lại bị một tiểu bối vô danh giết chết.

Nếu như giao đấu quang minh chính đại thì cũng thôi, nhưng hết lần này tới lần khác lại bị trận pháp giết chết. Điều này khiến hấn nổi sát tâm, mãnh liệt trước nay chưa từng có.

"Vậy ngươi sẽ chết!"

Dạ Lang chớp mắt, dữ tợn cười một tiếng.

"Thật tưởng ta sợ các ngươi?"

Kiểm Khuê cuồng nộ.

"Cần gì như thế?"

Lúc này, một thanh âm thâm thúy truyền đến, chỉ thấy hư không hoa nở, hương khí tràn ngập, một nữ tử thanh niên đạp nguyệt chậm chậm di chuyển đến.

"Tử Sắc Vi bái kiến chư vị đạo huynh."

"Ngươi cũng muốn mưu đoạt truyền thừa Phệ Đà tự?"

Dạ Lang lạnh lùng nói.

"Vừa lúc gặp phải thôi, lại nói, truyền thừa Phệ Đà tự cũng không phải là vật của Thiên Ma tông ngươi."

Tử Sắc Vi không giận chút nào, ngược lại lộ ra tiếu dung.

Nàng chậm rãi đi đến bên cạnh Kiếm Khuê, hiển nhiên muốn liên thủ với đối phương chống lại hai người Thiên Ma tông.

Lúc này, hai phe giằng co.

"A Di Đà Phật!"

Một tiếng Phật hiệu vang vọng thương khung, lập tức chỉ thấy ba tòa đại Phật từ đằng xa chạy thật nhanh đến, đảo mắt đã đến bên cạnh mọi người. Bọn hấn từng người bao phủ kim quang, ngồi xếp bằng trong hư không tựa như Phật Đà chân chính.

"Chư vị thí chủ, truyền thừa Phệ Đà tự tất cả đều thuộc sở hữu của Kim Quang tự ta, kính mong nể mặt Kim Quang tự ta mà rời đi thôi!"

Đại hòa thượng cầm đầu hiền lành nói ra.

"Con lừa trọc Thiên Độ này, đây không phải là địa bàn của Kim Quang tự ngươi, không đến phiên các ngươi kêu gào!"

Dạ Lang cười lạnh.

"Còn cả Thiên Pháp và Thiên Hải nữa, các ngươi không thành thành thật thật niệm kinh tụng Phật đi, sao lại tham dự chuyện hồng trần, nếu xảy ra sự cố gì thì e là sẽ phải trở về vòng tay ôm ấp của Phật tổ đấy."

Dạ Đạo không có hảo ý nói.

"Các vị!"

Lại một thanh âm nữa truyền đến, âm vang rung động, thanh âm sát phạt nồng đậm.

Đây là một người đàn ông trung niên lưng còng trường đao to dài hơn hai mét, bước qua một bước thì băng sơn địa liệt, uy thế cực mạnh tựa như có uy khai thiên tích địa.

"Chẳng bằng chúng ta liên thủ xử ba con lừa trọc này, sao hả?"

Người đàn ông trung niên đi thẳng tới bên cạnh hai người Dạ Lang, nhìn chằm chằm ba người Thiên Độ.

"Ta thấy được, nhất định được, có Tuyệt Tam của Tuyệt Đạo cốc ở đây thì nhất định có thể làm thịt được ba con lừa trọc này."

Dạ Lang cười to nói.

"Kiếm Khuê, Từ Sắc Vi, ý các ngươi như nào? Đám hòa thượng Kim Quang tự duy ngã độc tôn đã quen, nghĩ thiên địa là nhất còn bọn hán thứ nhì, ngay cả Sở hoàng cũng không coi vào đâu, tông phái của hai ngươi ở gần bọn hán chắc cũng bị ức hiếp không ít đâu nhỉ? Dứt khoát, mấy đại tông phái chúng ta liên hợp lại nhổ tận gốc Kim Quang tự đi, cho nó triệt để tan thành mây khói giống như Phệ Đà tự năm đó đi."

Tuyệt Tam đưa ra đề nghị.

Tuyệt Dao cóc ở Hồ Khiếu châu phía tây bắc, là tông môn nhất lưu, từ xưa đến nay luôn giao hảo với Thiên Ma tông nên tự nhiên không nề mặt Kim Quang tự.

VÚT!

Kiểm ý trên đỉnh đầu Kiếm Khuê phát ra tiếng kêu, hán nhìn ba hòa thượng Thiện Độ không có hảo ý.

Từ Sắc Vi cũng hí hí mắt, từ chối cho ý kiến.

"A Di Đà Phật, chư vị thí chủ cần gì làm to chuyện. Phải biết là cường giả hoàng triều đang ở trong bóng tối chờ chúng ta loạn trước rồi bọn hán sẽ ngư ông đắc lợi. Dù sao chúng ta đã cho bọn hán cái cơ ngàn năm có một đấy."

Thiện Độ cau mày, vội vàng nói.

Lúc này Tuyệt Tam trầm mặc.

Mấy vị khác cũng âm thầm nắm chặt tay.

Bờ sông, Sở Dương đứng lẳng lặng nhìn qua cường giả đương đại chân chính ngự không phi hành chân chính, đứng trong hư không, sắc mặt rất khó coi.

Những người này đều mang ý đồ xấu với hán.

"Vương lão, hy vọng ngươi đừng để ta thất vọng?"

Sở Dương hít sâu một hơi, y nguyên trấn định.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Toa Chư Thiên* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 88: Một chiêu hèn hạ nhất, quần đuôi

Ánh trăng chiếu rọi son hà, vạn dặm một màu bạc.

Trên không trung, tám đại cường giả chia làm ba phe.

Thiện Độ, Thiện Pháp và Thiện Hải là cường giả Kim Quang tự, cũng là sư huynh đệ nên đứng chung một chỗ; Dạ Lang và Dạ Đại xuất thân từ Thiên Ma tông, cũng là huynh đệ đồng môn, lại thêm cường giả Tuyệt Tam của Tuyệt Dao cóc có mối quan hệ tốt với họ, tuyệt đối có thể chống lại ba vị cường giả Kim Quang tự.

Phe còn lại, Kiếm Khuê và Từ Sắc Vi bất tri bất giác liên hợp lại với nhau.

Sở Dương mặc dù bố trí một phen khiến đệ tử bọn họ thù hằn lẫn nhau nhưng với những cường giả đã siêu thoát phàm tục như bọn họ thì chuyện đó chẳng tính là gì.

"Các vị, chẳng bằng bắt tiểu tử kia để hán khai ra truyền thừa Phệ Đà tự, chúng ta miễn phải đánh lẫn nhau, sao hả?"

Từ Sắc Vi đề nghị.

"Đề nghị này coi như đứng trọng tâm!"

Dạ Lang nhìn chung quanh một hồi tựa như đang tìm kiếm cường giả âm thầm ẩn tàng, mặc dù không phát hiện ra ai nhưng vẫn gật đầu đồng ý.

"Mọi chuyện xong xuôi thì ta muốn tiểu tử kia phải chôn cùng đồ nhi của ta!"

Kiếm Khuê hung ác nói.

"Tùy người!"

Dạ Lang không thèm để ý nói.

"A Di Đà Phật!"

Thiện Độ không muốn, nói: "Truyền thừa Phệ Đà tự là căn cơ của chúng ta nên không thể tiết lộ, mong rằng các vị thí chủ hãy đưa ra cách khác?"

Thiện Pháp và Thiện Hải tiến tới trước một bước, trên thân tách ra phát quang soi sáng muôn phương, che lấp cả ánh trăng.

"Hắc hắc!"

Dạ Lang, Dạ Đại và Tuyết Tam đều nở nụ cười lạnh, sát cơ đã tràn ra bên ngoài, ngay cả Kiếm Khuê và Từ Sắc Vi khi cũng nhìn bọn họ bằng vẻ bất thiện.

"A Di Đà Phật!"

Thiện Độ thần sắc khó coi, nói: "Không bằng như thế này đi, Kim Quang tự chúng ta bồi thường cho chư vị một chút, thế nào?"

"Ta muốn Phổ Độ Tâm Kinh!"

Dạ Lang không chút do dự nói.

"Ta muốn Đại Nhật Như Lai chương!"

Dạ Đại nói tiếp.

"Ta muốn Lưu Ly Kim Thân quyết!"

Tuyết Tam hắc hắc cười không ngừng.

"Phổ Độ Tâm Kinh quả thực không tệ, không nói thôi động kinh văn có thể bắt tri bất giác độ hóa, nô dịch tâm linh!"

Từ Sắc Vi hé miệng cười.

"Ta muốn Lưu Ly Kim Thân quyết cộng thêm tiểu từ kia!"

Kiếm Khuê càng không khách khí.

A Di Đà Phật, vậy là không thể nói chuyện?"

Thiện Độ thờ dài một hơi, bỗng nhiên lắc khẽ tăng y rộng thùng thình một cái, từ bên trong bay ra một mảng kim quang hóa thành một cái lưới lớn che khuất bầu trời, bao phủ toàn bộ đám người Dạ Lang.

Thiện Pháp và Thiện Hải lập tức niệm động kinh văn đề gia trì lên tám lưới khiến uy năng của nó tăng vọt, vây khốn mọi người.

"Con lừa trọc đáng chết, các người muốn chết!"

Dạ Lang phát ra tiếng hét.

Thiện Độ không để ý đến, quay người bay xuống phía dưới, đồng thời mở ra đại thủ chop tới Sở Dương.

Hắn mặt mũi tràn đầy hiên lành từ bi nhưng trong con ngươi lại băng lãnh như sương.

Sở Dương trong lòng cuồng loạn, lập tức cũng cảm giác không khí chung quanh sền sệt khiến hắn khó có thể động đậy.

Hắn nhìn chằm chằm đại thủ đang hạ xuống.

"Vương lão, chẳng lẽ ngươi trơ mắt nhìn ta bị giết?"

Sở Dương bỗng nhiên mở miệng, ngửa mặt lên trời hét âm lên, tràn đầy bi phẫn. Nhưng sâu trong đáy mắt lại hoàn toàn tỉnh táo.

"Ai nha, uống rượu hồng việc, quả nhiên là uống rượu hồng việc, ợ!"

Một thanh âm bỗng nhiên truyền đến, lúc phát ra chữ đầu tiên thì còn ở xa cuối chân trời nhưng đến tiếng ợ rượu thì đã tới phụ cận, đây là một người đàn ông trung niên đáng vẻ lười nhai.

Hắn tóc tai rối bời, mặt mũi tèm nhem, bên hông đeo một hồ lô rượu, toàn thân nồng nặc mùi rượu.

Ngáp một tiếng, hắn liền vỗ một chưởng về phía Thiện Độ, nói: "Thiện Độ con lừa trọc kia, ngươi không thành thành thật thật niệm kinh lại chạy tới giết đệ tử thiên tài của hoàng triều ta, quả nhiên không xứng làm người, thật đáng giết!"

BÓP!

Bàn tay kim sắc của Thiện Độ bị đập nát dễ dàng nhưng phát ra lực lượng dư âm khiến Sở Dương ở bên dưới bị đánh bay ra ngoài, rơi xuống dòng sông đang chảy siết.

BÓP!

Cùng thời điểm đó, Hoa Thiên Ngừ ở cách đó không xa một mực lăng lảng quan sát đột nhiên sáng mắt lên, liên tiếp tung hai chưởng đánh bay Tuệ Nhân và Tử Linh Lung đang ngây ngốc bay ra ngoài, nhao nhao thổ huyết, trọng thương ngã xuống đất.

"Yêu nữ này?"

Tử Linh Lung giận dữ muốn đuổi theo nhưng lại phát hiện chân khí hỗn loạn.

"Ồ bên cạnh nàng vậy mà ta lại mất đi sự cảnh giác!"

Tuệ Nhân nắm chặt hai tay, lộ vẻ ảo não.

Cũng khó trách bọn hắn mất đi cảnh giác, bởi dù sao trên không trung liên tiếp xuất hiện từng cường giả, quá mức rung động, đặc biệt là người đàn ông say rượu xuất hiện sau cùng khiến tâm thần bọn hắn run lên, để cho Hoa Thiên Ngừ bắt lấy cơ hội.

Hoa Thiên Ngừ phi nhanh như điện, quả thực đuổi kịp Sở Dương trước khi hắn rơi xuống nước, một tay bắt lấy Sở Dương, sau đó hai người đồng thời rơi xuống nước.

Trên không trung, người đàn ông say rượu gãi đầu một cái, thầm thì: "Uống rượu hỏng việc, quả nhiên là uống rượu hỏng việc, thiếu chút nữa đã ngộ sát tiểu gia hòa kia rồi. Cũng may không sao, về phần tiểu nương kia, hắc hắc, tiểu gia hòa, phải xem ngươi rồi!"

"Turu quý, ngươi cũng tới ư?"

Thiện Độ lộ ra vẻ khó tin, mười phần dè chừng sợ hãi.

"Ta vốn không muốn tới, tiêu dao uống ba ngàn chén nào có say, nhưng ai bảo các ngươi gây ra động tĩnh lớn thế làm chi?"

Turu quý bất mãn nói: "Đối phó một tiểu gia hòa lại xuất động những lão bắt tử như các ngươi thì thật không biết xấu hổ, thật coi Đại Sở ta không có ai sao? Đến, đến, đến, xem ta hôm nay có vắn hết đầu chim bọn ngươi xuống không!"

Giờ phút này, Thiện Pháp và Thiện Hải đã thu lưới lớn lại, đám người Dạ Lang phóng ra đi tới bên cạnh Thiện Độ, cùng một chỗ cảnh giác nhìn Turu quý.

Cả đám Dạ Lang đều tê cả da đầu, không dám tìm ba người Thiện Độ gây phiền phức mà là không ngừng lui ra sau.

"Đỗ Viễn ta đã mười năm không giết người!"

Turu quý ưỡn người, tóc dài phiêu đảng, quần áo phất phơ nào có bộ dáng chưa tỉnh ngủ? Toàn thân toát ra từng tia từng sợi sương mù tinh hồng, quần quanh chung quanh.

Đám cường giả Thiện Độ thấy cảnh này thì toàn bộ tâm thần cuồng loạn.

"A Di Đà Phật, Đỗ, Đỗ thí chủ, ngươi hãy buông đồ đao, thu liễm sát khí đi, cần gì phải động can qua để tôi luyện nhiều năm qua của ngươi bị hủy chỉ trong chốc lát?"

Thiện Độ cũng run run.

"Hắc hắc!"

Turu quý Đỗ Viễn liếm môi nói: "Đỗ Viễn ta là Turu quý, càng là quý giết người, không giết đám loạn thần tặc tử như các ngươi thì ta sao có thể buông đồ đao?"

"Hôm nay ta muốn đại khai sát giới một lần nữa!"

Turu quý nói xong thì phun ra một tia tửu tuyến từ trong bụng hóa thành những đóm nhỏ tản ra tám hướng, tạo thành một loại trận thế khó hiểu, bao phủ đám Thiện Độ vào trong.

"Không được!"

Đám người Thiện Độ, Dạ Lang đều kinh hãi la lên.

Trong dòng sông lớn đang chảy siết lại là một cảnh tượng khác.

Sở Dương bị chấn ngã bay ra ngoài, mắt nổi đom đóm, tâm thần tán loạn, liên tiếp phun ra mấy ngụm máu tươi, mắt thấy đang chìm trong nước nhưng cảm giác thân thể đang bị xiết chặt như bị thứ gì đó quấn lấy thì phóng tâm linh đảo ảnh ra xem, phát hiện là Hoa Thiển Ngừ thì sắc mặt hần hoàn toàn thay đổi.

PHÙ! PHÙ!

Sóng lớn phật phù, hai người đồng thời đắm chìm trong đó, theo sóng lớn đưa đẩy đi xa.

Chờ đến khi ló lên mặt nước, hai người nhìn đối diện nhau, hai chân Hoa Thiển Ngừ cuộn bên hông Sở Dương, mặc dù tư thế này không quá thảm mỹ nhưng lại có thể giữ chặt Sở Dương không để hần chạy thoát.

ĐỪNG! ĐỪNG! ĐỪNG!

Hai người trong mắt vô tình, đồng loạt công kích mãnh liệt về phía đối phương, mà ở trên thân hai người đều có một màn sáng ngăn cách.

Giao Long ngọc bội của Sở Dương đã sớm kích phát.

Hoa Thiển Ngừ cũng có thứ tương tự, nếu không đã không dám chém giết ở khoảng cách gần.

"Người thật muốn đuổi tận giết tuyệt?"

Thừa dịp hít thở, Sở Dương sau khi đánh ra một quyền thì vội vàng nói.

Liên tiếp hai lần bị tác dụng coi như đã mất đi hơn nửa cái mạng, bây giờ lại đối phó một Hoa Thiển Ngừ mạnh hơn hần thì trong lòng sớm đã kêu khổ không thôi.

"Người thật hạ thủ với một thiếu nữ như hoa như ngọc như ta ư?"

Hoa Thiển Ngừ ta xinh đẹp đáng yêu, quyến rũ mê người, giữa dòng sông chảy siết vẫn phong tình vô hạn.

Hắc hắc!

Sở Dương cười lạnh đáp lại, hai người công kích càng thêm điên cuồng, bọn họ cũng biết phòng ngự của ai bị phá trước thì kẻ đó không may. Sở Dương liên tục đâm lên ngực đối phương.

Hoa Thiển Ngừ thì đang công kích đầu Sở Dương.

Sông lớn dậy sóng, chảy siết cuộn cuộn.

Qua thời gian một chén trà, màn sáng phòng ngự trên thân hai người đồng thời nát tan.

"Không được!"

Sở Dương quá sợ hãi, không chút nghĩ ngợi lại đâm ra một quyền, đồng thời dùng tâm niệm lực tập kích.

Hoa Thiển Ngừ cũng biến sắc, đưa tay đón đỡ, đồng thời ánh mắt mơ hồ, nhiếp hồn đoạt phách.

Nàng thúc giục Khổng Thần quyết.

Một quyền một chương chạm nhau, Khổng Thần quyết của Thiển Ngừ khiến tinh thần Sở Dương tán loạn, ánh mắt không ngừng ba động, mà Hoa Thiển Ngừ bị tinh thần tập kích cũng trở nên ngốc trệ. Khổng Thần quyết không bị khống chế nên phản phệ, Hoa Thiển Ngừ phun máu tươi lên người Sở Dương.

Dưới lực chấn động của một quyền một chương mà y phục của cả hai bị nát tan.

Trên cổ Sở Dương chỉ còn lại Hàn Băng tâm ti buộc Giao Long ngọc bội.

Trên cổ Hoa Thiển Ngừ lại có một ngọc thạch hình trái tim.

"Đồi núi trập trùng đây!"

Sở Dương hoảng hốt trong nháy mắt liền khôi phục lại, lúc này bị một mảnh trắng bóng khiến hần suýt lác mắt, không khỏi thốt lên.

"Muốn chết!"

Hoa Thiển Ngừ nổi giận lôi đình, khễ cắn bờ môi, lộ ra sát cơ sâm nhiên, song chưởng vun lên chụp về phía hai tai Sở Dương.

"Đàn bà quả thực độc ác!"

Sở Dương chửi rủa một tiếng, vội vàng ngăn cản, nhưng hắn biết mất đi phòng ngự của Giao Long ngọc bội thì tất nhiên không phải đối thủ, thời gian dài không phải không thể bị giết.

Dù hiện tại câu thông Thanh Đồng môn rời đi cũng sẽ mang theo Hoa Thiển Ngừ đi cùng, không thay đổi được cái gì.

"Làm sao bây giờ?"

Vừa ngăn cản, Sở Dương lại bị bàn tay của Hoa Thiển Ngừ chặn cho thổ huyết liên tục.

Lúc này hay người vẫn quần nhau cùng một chỗ, không bị bất cứ thứ gì ngăn trở, dạ thị chạm nhau, dưới sự phản ứng tự nhiên của cơ thể, Sở Dương cũng phản hiện ra bụng dưới nóng hừng hực.

"Xú nương môn, ngươi thật muốn đuổi tận giết tuyệt?"

Dòng nước chảy chậm lại, hai người lần nữa lộ ra mặt nước, Sở Dương hét lên.

"Giết ngươi là xong!"

Hoa Thiển Ngừ xấu hổ giận dữ, có thể nói khó thở, một thiếu nữ trinh nguyên như nàng lại bị đối phương chiếm hết tiện nghi. Da thị bị thấy hết, lại còn chạm nhau nữa, khiến nàng cũng nóng ran trong lòng, tâm linh run rẩy.

Trong lúc nói chuyện, lại một chương bỏ xuống, đánh cho Sở Dương phún máu, nếu không phải thân thể của hắn đủ mạnh đủ cứng rắn thì e rằng xương cốt sớm nát, máu hết người chết.

"Ngươi thật không lưu tình?"

Sở Dương triệt để giận.

"Giết chết tên dâm dê ngươi là xong!"

Hoa Thiển Ngừ khễ kêu.

"Hắc hắc, ngươi là tiểu ma nữ của Thiên Ma tông mà lại bảo ta là tên dâm dê ư? Vậy tốt, ta sẽ cho ngươi biết thế nào là dâm dê!"

Sở Dương cười lạnh, bên hông chấn động, chỗ dưới hông hắn đột nhiên bành trướng, nhất trụ kinh thiên.

"Ngươi dám?"

Hoa Thiển Ngừ cảm thấy thân dưới nóng hổi, lúc này mặt không còn chút máu.

"Ngươi xem ta có dám hay không?"

Nguy cơ sinh tử, Sở Dương nào quan tâm được nhiều như vậy, bên hông dùng sức, phần dưới của hắn và Hoa Thiển Ngừ liền tiếp xúc nhau.

Trong chốc lát!

Hỏa tiễn bay lên trời.

Kim cô bổng tiến động không đáy.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Toa Chư Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 89: Song Long

Những năm cuối triều Tùy, Tùy Dương Đế Dương Quảng thích việc lớn hám công to, nội ngoại thất chính nên mất hết lòng người, quần hùng cát cứ, khói lửa nổi lên từ phía, hình thành nên loạn cục không thể ngăn cản.

Khấu Trọng và Từ Từ Lăng vốn là những tiểu lưu manh lang thang không cha không mẹ, dưới cơ duyên xảo hợp mà hai người đạt được võ công kỳ thư Trường Sinh quyết mà người trong võ lâm tha thiết mơ ước, và cũng luyện thành công nó, đồng thời tung hoành giang hồ, trải qua những âm mưu quỷ kế, ân oán tình cừu, tông môn tranh phong, tranh giành thiên hạ, rốt cục trở thành nhất đại tông sư.

Thế giới tiến vào lần này là Đại Đường Song Long truyện.

Sở Dương biết đại khái mọi chuyện chứ không nắm rõ chi tiết bên trong lắm.

Đêm rằm, bên trong Thanh Đồng môn xuất hiện thế giới này, hắn tự cân nhắc một lúc lâu xem thử rốt cục nên tiến vào thế giới này hay là quay lại thế giới Phong Vân?

Bên trong Phong Vân có những thứ khiến hắn lo lắng, cũng có không ít cơ duyên, trở ra nhất định có thể đạt được không ít chỗ tốt, nhưng bên trong có một quái vật như lão bất tử Đế Thích Thiên, một khi bị hắn để mắt tới thì hậu quả khó liệu.

Mà trong Đại Đường lại có tứ đại kỳ thư, tông môn thiên hạ có cảnh giới có lẽ không bằng trong Phong Vân nhưng có tác dụng lớn với sự tích lũy của hắn.

Trước khi tiến vào, Sở Dương có loại cảm giác kỳ quái, thế giới Đại Đường hết sức quan trọng với hắn.

Sở Dương đứng tại dã ngoại hoang vu, vừa xoay chuyển ý nghĩ thì lại nghĩ đến Hoa Thiên Ngữ, không khỏi cười khổ.

Vì tự vệ nên hắn phải thi triển chiêu số hạ lưu nhất kia, bắt lấy đối phương, hắn cũng khó kìm lòng nổi nên đành theo sóng cả, ôm ấp thân thể mềm mại kia trong niềm cực lạc mà thuận theo dòng nước đưa đẩy đi xa chỉ ít hơn trăm dặm.

Trường hà cuộn cuộn, thân thể mềm mềm mại mại, những gợn sóng tấu nên khúc nhạc rên rĩ ở trong thời điểm lãng mạn nhất, thăng hoa khoái cảm nhục thân.

Rốt cục, Sở Dương ôm Hoa Thiên Ngữ đã mềm nhũn người, chân đạp Vô Song kiếm bay ra khỏi dòng sông, tìm một sơn cốc, tiến nhập một cái động khô mát, sau đó lấy một tấm thảm từ trong Nạp Hư giới ra, đặt Hoa Thiên Ngữ lên đó.

Xấu hổ giận dữ, mỗi mết, phiêu phiêu dục tiên.

Đủ loại tình cảm hỗn hợp cùng một chỗ khiến nàng mê mẩn thiếp đi.

Sở Dương nhìn chằm chằm Hoa Thiên Ngữ một lúc lâu, như ý nghĩ lúc đầu của hắn thì dù đối phương xinh đẹp như chim sa cá lặn đến cỡ nào, đã muốn lấy mạng hắn thì không có gì để nói, trước cứ diệt đối phương đã rồi nói sau.

Nhưng thiếu nữ trước mắt, dưới tình huống cực đoan lại bị hắn lấy đi sự trong sạch.

"Chúng ta đây có tính là vợ chồng một đêm không?"

Nắm chặt nắm đấm, hắn thật không thể xuống tay độc ác được, sau đó thở dài một hơi, hắn lấy y phục từ trong Nạp Hư giới ra mặc vào, sau đó lại lấy ra một bộ khác cẩn thận mặc cho Hoa Thiên Ngữ.

Với cảnh giới Tông sư như nàng vậy mà không tỉnh lại.

"Nếu ngươi nguyện ý đi theo, chặt đứt liên hệ với Thiên Ma tông thì ta sẽ chịu trách nhiệm với ngươi!"

Thấp giọng một câu, Sở Dương đi ra khỏi sơn động, tìm một chỗ vắng vẻ trong sơn cốc, sau khi đứng trên nhام thạch câu thông Thanh Đồng môn thì hắn đã xuất hiện ở nơi dã ngoại hoang vu trong thế giới Đại Đường.

Khục khục khục...

Sở Dương đột nhiên ho khan một trận, phun ra một ngụm máu lớn, nội thương dường như có xu thế không thể áp chế nổi.

"Vị đại ca kia, ngươi thổ huyết hả?"

Cách đó không xa có hai thiếu niên lời thôi khoảng tám chín tuổi thấy tình huống của Sở Dương thì hô lên một tiếng, sau đó đi tới nhưng không dám tới gần.

"Không sao cả!"

Sở Dương khoát khoát tay, lau miệng, hỏi: "Đây là đâu?"

"Đây là bên ngoài thành Dương Châu!"

Một trong hai thiếu niên đáp.

"Dương Châu?"

Sở Dương yên lặng, quay đầu nhìn lại, bên cạnh có một trang viên rách nát lâu năm không được tu sửa, lại nhìn hai người trước mắt thì trong lòng không khỏi coi thường, như này cũng quá đúng dịp đi, lại hỏi: "Tiểu huynh đệ, các ngươi tên gì?"

"Ta là Khấu Trọng!"

Thiếu niên hơi cường tráng vỗ ngực nói: "Còn đây là huynh đệ của ta, Từ Từ Lăng. Ngươi sao lại thổ huyết, bệnh gì vậy, chẳng bằng đi nhà ta nghỉ ngơi một chút nhé?"

Nói xong, hắn chỉ hướng trang viên rách nát, nơi đó có một gian thạch ốc tương đối hoàn hảo.

Sở Dương khòe miệng giật giật, gật đầu nói: "Cũng được!"

Trang viên hết sức cũ nát, có thể thấy chuột ở khắp nơi, mèo hoang hoành hành

Sở Dương nhìn lướt qua hai thiếu niên hưng phấn đang dẫn hắn "về nhà", trong lòng cũng nhớ tới cuộc đời của hai người.

Hai vị này là vị diện chi tử của thế giới này.

Hai người thuở nhỏ mất đi phụ mẫu nên làm bạn nương tựa lẫn nhau sống qua ngày, lang thang khắp nơi trở thành tiểu lưu manh, về sau cơ duyên xảo hợp đạt được Trường Sinh quyết mới mở ra một thời đại huy hoàng.

Khấu Trọng trời sinh tính tình hiếu động, phóng khoáng ngay thẳng, nhưng lại cơ trí khó lường.

Sau khi Khấu Trọng tập được Trường Sinh quyết thì liền xông xáo giang hồ, một đường tranh phong liên tục, đấu trí đấu dũng, võ công càng ngày càng tăng mà trí kế cũng tăng theo.

Về sau, vì mở ra tài học bình sinh, lập chí tranh phong thiên hạ nên tranh phong cao thấp với kinh địch trong lòng là Lý Thế Dân, sáng lập Song Long bang, Thiếu Soái quân, từng bước đánh xuống cơ sở tranh thiên hạ, cũng nhờ cơ mưu xuất sắc chỉ huy các đại chiến dịch, từ tên Thiếu Soái giương oai thiên hạ, trở thành nhất đại tông sư.

Thời điểm Thiếu Soái quân giằng co nam bắc với Lý Đường thì Khấu Trọng xuất phát từ bản tâm và cái gọi là đại cục mà nghe theo đề nghị của Từ Từ Lăng, chủ động quy thuận phe của Lý Thế Dân, hỗ trợ Lý Thế Dân phát động sự biến Huyền Vũ môn để đăng cơ đế vị, sau cùng Từ Từ Lăng thoái ẩn giang hồ, sinh hoạt tiêu điều tự tại.

Người này có tình có nghĩa, túc trí đa mưu, có thể xưng là anh hùng nhưng không được gọi là kiêu hùng.

"Vì cái gọi là đại cục mà bỏ lại đại quân và đông đảo huynh đệ ủng hộ hắn giành chính quyền để đầu nhập vào Lý Đường, chi điểm này thôi cũng có thể thấy được bản tính của hắn, khó mà thành đại sự. Mặc dù là người trọng tình trọng nghĩa, thiện kết giao người trong thiên hạ nhưng rốt cục lại chấp tay đưa một đám huynh đệ theo hắn tranh giành thiên hạ cho người khác, mặc dù xuất phát từ bản tâm nhưng lại bán đứng đông đảo tướng quân huynh đệ."

Sở Dương âm thầm suy nghĩ, vừa nhìn về phía Từ Từ Lăng. Vị này ưa thích yên tĩnh không thích náo động, có khí chất xuất trần nhưng vì bạn tốt Khấu Trọng mà không ngừng bôn ba thiên hạ, sau cùng ẩn cư.

Nói tóm lại, vị này là theo Khấu Trọng nước chảy bèo trôi.

"Lại gặp phải ta?"

Sở Dương nở nụ cười khiến hai người đi đằng trước không tự chủ rung mình một cái, lại không rõ ràng cho lắm.

Thạch ốc không lớn, mặc dù cũ nát nhưng bên trong khô mát sạch sẽ. Trên mặt đất có một tấm ván gỗ, bên cạnh có hai chiếc ghế thấp nhỏ, trừ cái đó ra thì toàn là những linh kiện vỡ vụn.

Nhìn phòng một chút, lại nhìn y phục trắng như tuyết của Sở Dương thì Khấu Trọng hơi đỏ mặt, ngượng ngùng gãi đầu.

Sở Dương cười một tiếng, không thèm để ý mà ngồi xếp bằng trên mặt đất, trong lòng hơi động, tiện tay bắn ra một thoi bạc: "Khấu Trọng, ngươi đi mua chút đồ ăn uống."

"Cái này, cái này, đại ca, đến nhà chúng ta thì chúng ta nên mời ngươi mới phải?"

Khấu Trọng luống cuống tay chân, sau khi nhìn xuống thì hai mắt sáng lên nhưng lại không tiện làm gì.

"Đi đi!"

Sở Dương nói giọng chắc nịch.

"Được rồi!"

Khấu Trọng nhếch miệng, biết gặp phải công tử phú hào nên hấp tấp chạy ra ngoài.

"Từ Lăng, nói cho ta biết chút chuyện trong thành Dương Châu nhé?"

Sở Dương thăm vận chân khí, điều trị tạng phủ, chữa trị thương thế, đồng thời hỏi.

"Được rồi!"

Tính ra thì Từ Từ Lăng tương đối yên tĩnh, Sở Dương hỏi thì hắn mới chủ động giảng giải một phen. Tuy hắn nói nhiều nhưng toàn là chuyện chợ búa, dù sao tuổi cũng còn nhỏ nên kiến thức có hạn, chuyện to tát nhất trong mắt hắn chẳng qua chỉ là chuyện về Ngôn lão đại đầu mục mà thôi.

Qua khoảng nửa ngày thì Khấu Trọng khắp khênh đi trở về, mặt mũi bầm dập, mang theo thần sắc ảo não phẫn hận.

"Sao thế?"

Sở Dương nhìn bộ dạng của hắn như thế thì hơi buồn cười.

Sau khi điều trị một phen, ám thương đã tốt hơn một chút, dù sao chỉ bị chấn thương và bị cường lực của Hoa Thiên Ngữ xâm nhập chứ không có gì trở ngại lắm.

"Đại ca, bạc ngươi cho ta đã bị Ngôn lão đại đoạt đi, hắn miễn cưỡng nói ta trộm của hắn, còn hung hăng dừng lại đánh ta."

Khấu Trọng ủy khuất muôn lần, cúi đầu nói: "Thật xin lỗi!"

"Dám khi dễ người của ta, thật to gan!"

Sở Dương sầm mặt lại, uy thế tiết lộ ra một chút liền khiến hai người bị áp đến vách tường, thạch ốc run rẩy như muốn sụp đổ.

Khấu Trọng hai người hãi nhiên thất sắc, kinh hãi vạn phần nhìn Sở Dương. Trong mắt bọn hắn thì Sở Dương đang ngồi xếp bằng đột nhiên biến lớn, như thần nhân trong truyền thuyết, che kín bầu trời.

RÍT!

Sở Dương thu khí thế, âm vang nói: "Ngồi xuống!"

Khấu Trọng hai người hung hăng hít một hơi, không nói hai lời, lúc này ngồi xuống y như kiểu của Sở Dương.

"Há mồm!"

Sở Dương phân phó, thấy hai người thành thật hé miệng thì hắn búng ngón tay, hai viên đan dược phân biệt chui vào trong miệng hai người, sau đó nói: "Sau khi nuốt xuống thì vận công theo ta!"

Hai người tuy không rõ lắm nhưng cũng biết Sở Dương lợi hại nên không dám hỏi nhiều, thành thành thật thật mặc cho phân phó.

Vừa mới nhắm mắt lại, hai người cảm giác chỗ bụng mình sinh ra một cỗ khí nóng, đồng thời tai cũng nghe được thanh âm của Sở Dương truyền tới.

VÚT!

Sở Dương lộ vẻ quái dị, truyền Bài Văn chương cho Khấu Trọng, truyền Phong Thần thổ cho Từ Từ Lăng, đồng thời ngón tay chỉ ra trợ giúp hai người luyện hóa được lực, vận chuyển công pháp.

"Không biết Ma Kha Vô Lượng có thể phát huy được uy năng trong tay hai người không đây?"

Sở Dương lộ ra ý cười.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Toa Chư Thiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 90: Dạy dỗ

Sở Dương sau khi hướng dẫn một lần thì phát hiện hai người lại có thể tự mình vận hành, phát hiện này khiến hắn rất giật mình: "Không hổ là vị diện chi

tử."

Sở Dương ngẩng đầu lên, ánh mắt xuyên qua nóc phòng, nhìn lên bầu trời.

"Phương thế giới này không bị áp chế như trong thế giới Tiểu Lý Phi Dao, với tu vi hiện tại của ta mà vẫn có thể tăng trưởng mãnh liệt."

Sở Dương cẩn thận cảm ứng, rốt cục nhẹ nhàng thở ra: Dù sao nơi này cũng có nhân vật phá toái hư không trong truyền thuyết."

Lúc chạng vạng tối, ánh chiều tà chiếu vào trong nhà.

Hai người Khấu Trọng rốt cục tỉnh lại.

"Thật thoải mái!"

Khấu Trọng mở mắt ra, trước co duỗi lưng một cái thì nghe bên cạnh truyền đến tiếng vang "lộp bộp" khiến hắn giật nảy mình, đột nhiên nhảy dựng lên, vậy mà đụng phải nóc phòng.

"Ai u" một tiếng té ngã xuống đất.

Từ Từ Lăng kinh hãi không quản biến hóa của bản thân mà vội vàng đỡ Khấu Trọng dậy, hỏi: "Sao thế? Có bị thương không?"

"Không sao!"

Khấu Trọng phui mông đứng dậy, nắm chặt bàn tay: "Hiện tại ta cảm thấy toàn thân tràn đầy khí lực, cảm giác, cảm giác như một quyền của ta có thể đánh chết Ngôn lão đại."

"Ta, ta cũng như thế thì phải!"

Tỉnh táo lại, Từ Từ Lăng cũng phát hiện ra khí lực bản thân tăng lên nhiều.

Hai người liếc nhau, đồng thời nhìn sang Sở Dương, tâm hữu linh tê, cùng quỳ xuống trước Sở Dương.

"Xin sư phụ nhận chúng ta làm đệ tử?"

Hai người lập tức dập đầu.

Hai người tuổi tác không lớn nhưng trải nghiệm đủ đường xó chợ nên tự nhiên biết được cơ duyên của bản thân, linh cơ nhạy bén, biết trước mắt là cơ hội thay đổi số phận nên không chút do dự quỳ xuống.

"Tại sao ta phải thu hai người làm đệ tử?"

Sở Dương nghiêm túc nói.

"Bởi vì, bởi vì..."

Khấu Trọng ngẫm nghĩ một hồi nhưng không tìm ra được bất cứ lý do gì, không khỏi vô đầu bối rối.

"Bởi vì tiền bối truyền công pháp cho chúng ta, tự nhiên muốn thu chúng ta làm đệ tử."

Từ Từ Lăng lại nhanh chóng nói ra.

"Đúng, đúng, đúng, đã truyền công pháp cho chúng ta nên chúng ta tự nhiên là đệ tử của tiền bối. Sư phụ ở trên, xin nhận đại lễ tham bái của đệ tử."

Khấu Trọng xoay chuyển vấn đề, vội vàng lôi kéo Từ Từ Lăng hành đại lễ ba quỳ chín lạy.

Sở Dương không cự tuyệt, mỉm cười gật đầu.

"Tốt!"

Chờ sau khi hai người quỳ bái xong, Sở Dương hất tay áo lên, kinh lực phun ra nâng hai người lên khiến cho bọn họ chất kính, đồng thời cuồng hí: "Đã bái ta làm thầy thì phải biết tên của vi sư. Ta tên Sở Dương, nhớ cho kỹ, sau này không cho phép làm mất mặt vi sư. Ta nói một là một, nói hai là hai."

"Vâng, sư phụ!"

Lúc này, hai người ngược lại tỏ ra câu nệ.

"Đi thôi, dẫn vi sư vào thành!"

Sở Dương bước đi ra ngoài trước, khoe miệng khê nhếch lên.

Khấu Trọng và Từ Từ Lãng nhìn nhau, đều lộ ra vui mừng.

Trên đường đi, Sở Dương giảng giải đạo lý võ học cho bọn họ một phen, đặc biệt nói kỹ về Phong Thần thối và Bài Vân chương. Hai người Khấu Trọng nghe rất chăm chú, thậm chí thỉnh thoảng lại đặt câu hỏi.

"Sư phụ, khí lưu như tiêu xà trong cơ thể chúng ta là chân khí trong truyền thuyết hả?"

Khấu Trọng nhin không được hỏi.

"Đây chính là chân khí!"

Sở Dương gật đầu: "Tu luyện ra chân khí liền bước vào cánh cửa võ đạo, các ngươi hiện tại miễn cưỡng xem như hậu thiên sơ kỳ."

"Thật là chân khí đó!"

Khấu Trọng không để ý đến câu nói kế tiếp, lại nói: "Ngôn lão đại chỉ là một thân tử khí lực thôi, luyện mấy năm quyền cước căn bản chẳng có chân khí gì cả, như thế chẳng phải nói chúng ta lợi hại hơn hẳn ư?"

"Qua mấy ngày nữa thì mới được."

Sở Dương cười nói: "Các ngươi vừa mới tu luyện nên còn chưa hiểu chân khí là gì, không hiểu cách vận dụng, không biết chiêu thức nên sao đối địch được?"

"Cũng đúng thật!"

Khấu Trọng gãi gãi đầu.

"Sư phụ, hậu thiên là gì?"

Từ Từ Lãng bắt được điểm mấu chốt.

"Đạo võ học, tràn đầy khí huyết, rèn luyện chân khí."

Sở Dương giảng giải: "Một khi tu luyện ra chân khí thì coi như ở cảnh giới hậu thiên. Chờ khi chân khí tràn ngập kinh mạch, vận hành không trì trệ sẽ trở thành hậu thiên viên mãn. Tiến thêm một bước, lĩnh ngộ tiên thiên chi đạo, chân khí thuế biến trở thành tiên thiên chân khí thì sẽ đạt cảnh giới tiên thiên."

"Cảnh giới tiên thiên? Nghe có vẻ lợi hại thật!"

Khấu Trọng xen lời.

"Một khi đạt tới cảnh giới tiên thiên, thiên hạ rộng lớn, chỉ cần không đụng tới những cường giả thế hệ trước thì thiên hạ này mặc các ngươi đi."

Sở Dương nói: "Cố gắng lên, không tới mấy năm thì các ngươi sẽ đạt tới thôi."

"Thật?"

Hai người Khấu Trọng đồng thời kích động, hùng hục nhìn Sở Dương.

"Vi sư lừa các ngươi à?"

Sở Dương lạnh hừ một tiếng.

Đúng lúc này, đối diện có hơn mười người đi tới, từng tên cả lơ phát phơ, y phục không chỉnh tề.

"Sư phụ, kia, kia là bọn Ngôn lão đại!"

Sau khi thấy rõ thì Khấu Trọng run người, vội vàng trốn đến sau lưng Sở Dương.

"Đệ tử của ta còn sợ mấy tên côn đồ à, thật không có tiền đồ."

Sở Dương trầm giọng nói.

Khấu Trọng hơi đỏ mặt, từ phía sau lưng đi ra nhưng thấy sao cũng không có khí lực, ngay cả Từ Từ Lãng cũng giống như vậy, dù sao cả hai bị ức hiếp đã lâu nên khó tránh khỏi sợ hãi.

Một lát sau, bọn người Ngôn lão đại chặn đường đi.

"Khấu Trọng, Từ Từ Lãng, hai ranh con các ngươi thấy Ngôn lão đại sao không mau cắt tới đây?" Một tiểu lưu manh trong bọn quát mắng, nhưng ánh mắt của bọn hắn lại đảo tới đảo lui trên người Sở Dương.

Bọn hắn sau khi đoạt bạc của Khấu Trọng xong thì cũng cảm thấy kỳ quặc, dù sao Khấu Trọng và tên ăn mày bọn hắn cũng chẳng khác nhau mấy, vậy thì tiền từ đâu ra? Rốt cục bọn họ không nhìn được sự tham lam trong lòng nên tới tìm

"Chính các ngươi đánh Tiểu Trọng?"

Không đợi Khấu Trọng đáp lời, Sở Dương sầm mặt lại, khí thế mãnh liệt như sơn hô hải khiếu (*núi hô biển gầm), hóa thành một ngọn núi lớn đè bọn Ngôn lão đại.

"Tới đây cho ta!"

Không chờ trả lời, Sở Dương vung bàn tay lên hút bọn người Ngôn lão đại đang kinh hãi đến phụ cận, nhấn xuống một cái rồi nói: "Quy xuống cho ta!"

Hơn mười người tựa như con rối bị giật dây gấp xuống quỳ xuống, hết sức chật vật, khiếp sợ suýt trợn mắt ra ngoài.

Một màn này cũng khiến đám Khấu Trọng và Từ Từ Lãng triệt để rung động, bọn hắn dù biết sư phụ này lợi hại nhưng tuyệt đối không ngờ sẽ lợi hại đến trình độ này.

Hình tượng Sở Dương trong lòng bọn họ lập tức cao lớn vạn phần.

"Tiểu Trọng, ngươi nói xem nên xử trí bọn hắn như nào?"

Sở Dương quay đầu hỏi.

"Sư phụ thì sao?"

Khấu Trọng giật mình, sau khi tỉnh táo lại thì vội vàng nói: "Người quyết định đi!"

"Vậy giết bọn hắn đi!"

Sở Dương nói: "Ngươi đi, cho bọn hắn mỗi người một kiếm!"

Sở Dương lật tay liền hiện ra một thanh hàn thiết trường kiếm, đưa cho Khấu Trọng.

"Giết, giết bọn hắn?"

Khấu Trọng ngốc trệ.

Dựa theo ý nghĩ của hắn thì cùng lắm là hung hăng đập bọn họ một trận mà thôi.

"Bọn hắn không phải ức hiếp các ngươi sao? Vậy mau trả thù đi!"

Sở Dương trầm giọng nói.

"Nhưng, nhưng sư phụ, bọn hắn tối đa chỉ đánh qua chúng ta đôi lần thôi. Nhưng có đôi khi, trời đông giá rét, bọn hắn lại cho chúng ta cái cần, nhờ thế chúng ta mới không chết đói trong cái lạnh."

Khấu Trọng vội vàng nói.

"Đúng thế thừa sư phụ, bọn hắn tội không đáng chết, hay, hay để Khấu Trọng giáo huấn bọn họ một trận là được."

Từ Từ Lãng cũng nói.

Giờ khắc này, trong lòng bọn họ dâng lên sự e ngại với Sở Dương.

Sở Dương âm thầm gật đầu, bản ý của hắn cũng không phải muốn giết những người này mà chỉ là xem lựa chọn của hai người Khấu Trọng thôi: "Vậy đi giáo huấn bọn họ một trận cho hả giận đi!"

"Được rồi!"

Khấu Trọng hưng phấn, ngay cả Từ Từ Lãng cũng kích động.

Có thể giáo huấn bọn người Ngôn lão đại cao cao không thể chạm tới, đây là chuyện mà nằm mơ cũng không dám nghĩ tới.

Hai người thận trọng đi tới, nhìn thấy Ngôn lão đại không thể động, miệng không thể nói, chỉ có ánh mắt lộ ra vẻ cầu khẩn, lại quay đầu nhìn Sở Dương

một chút, lúc này mới đánh hơn mười người đến đổng người.

"Thật thoải mái!"

Khấu Trọng đánh đến một người, không khỏi thoải mái cười to.

"Xác thực thoải mái!"

Từ Từ Lăng cũng mỉm cười.

Sở Dương hát tay áo lên, giải giam cầm cho bọn Ngôn lão đại, âm thanh lạnh lùng nói: "Các ngươi có oán hận không?"

"Không dám, không dám, tiểu nhân không dám!"

Ngôn lão đại vội vàng dập đầu, hấn thật sợ vỡ mặt: "Từ nay về sau, Khấu Trọng và Từ Từ Lăng chính là đại gia của chúng ta."

Sở Dương khẽ híp mắt, gật đầu nói: "Cũng được, sau này các ngươi hãy nghe Khấu Trọng và Từ Từ Lăng sai bảo, nếu như dám lá mặt lá trái thì các ngươi xem đây!"

Nói xong, hấn vỗ ra một chưởng đánh nát một khối đá cao bốn mét ở cách xa hai ba mươi mét.

PHÙ! PHÙ!

Từng người trong bọn Ngôn lão đại sắc mặt tái nhợt, ngồi chồm hổm xuống.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Toa Chư Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 91: Trình tẩu

Ngôn lão đại thân là địa đầu xà nên thiết lập mọi chuyện tự nhiên thuận tiện hơn rất nhiều.

Sau khi vào thành, Sở Dương ném thẳng cho đối phương một chút hoàng kim để hấn mua sắm một viện lạc thanh tĩnh, sau đó hấn dẫn hai người Khấu Trọng đi mua sắm mấy bộ y phục, tắm rồi, rồi đến một tửu lâu ăn uống một bữa no nê.

Trên đường phố, Khấu Trọng xoa xoa bụng, ợ một hơi nói: "Lần đầu tiên ta được ăn nhiều như thế, ăn quá ngon, thật sự quá ngon."

"Đúng thế, ta thiếu chút nứt cả bụng đây!"

Từ Từ Lăng cũng lộ vẻ thỏa mãn.

"Nhưng sao sư phụ lại ăn ít như thế?"

Khấu Trọng không hiểu hỏi.

"Chỉ ăn nhiều hơn heo xúu thôi!"

Dương Châu hiện tại mặc dù phồn hoa vô cùng, nhưng trong những năm Tùy diệt thì trình độ sinh hoạt lại quá kém, thậm chí ngay cả rau xào cũng chẳng có mấy thứ, hết sức đơn sơ.

Cái gọi là món ngon, đại bộ phận đều là trực tiếp nấu.

Với khẩu vị của Sở Dương thì sao ăn nổi chúng!

Hấn chút ăn chút hoa quả rau củ thôi!

Ăn nhiều hơn heo một chút?"

Khấu Trọng và Từ Từ Lăng nhao nhao im lặng.

Rẽ qua một lối đi, phát hiện phía trước phát ra tiếng khóc nức nở của nữ tử, Sở Dương cau mày, trong lỗ tai cũng truyền tới từng lời chỉ trích. Hấn khe khẽ thờ dài, liền gọi Ngôn lão đại vừa lúc tới trước mặt mình.

"Lão gia, đã tìm xong phòng ở, tùy thời có thể ở!"

Ngôn lão đại khúm núm, tư thái thấp tới cực điểm: "Lão gia, ngài còn sai bảo gì không."

"Đi, mua nữ tử kia cho ta."

Sở Dương chỉ tay nơi xa, nói.

"Lão gia yên tâm, cứ tính cho ta!"

Ngôn lão đại vỗ ngực nói.

"Không được làm ầu!"

Sở Dương bàn giao.

"Lão gia ngài yên tâm!"

Ngôn lão đại vội vàng cam đoan.

Khấu Trọng và Từ Từ Lãng lại không rõ ràng cho lắm.

Sau một lúc lâu, Ngôn lão đại dẫn một thiếu nữ nhị bát phương hoa (1), tiểu gia Bích Ngọc (2), thanh thuần động lòng người, vừa thấy đã yêu, đặc biệt còn lê hoa đài vũ (3), tựa như bông sen dính sương mai.

(1) Nhị bát phương hoa: hoa thơm nở rộ, mới mười sáu tuổi.

(2) Tiểu gia Bích Ngọc: chỉ những thiếu nữ xinh đẹp ở gia đình bình thường. Cũng có nghĩa hình dung cô gái có hình dáng không nhất định phải đẹp nhưng khả ái.

(3) Lê hoa đài vũ: miêu tả sự kiều diễm của người con gái.

"Liều Trinh, lão gia đây là người mua người, từ nay về sau hấn sẽ là chủ nhân của người."

Ngôn lão đại thi lễ với Sở Dương xong thì quay sang nói với nữ tử.

"Bái kiến lão gia!"

Nữ tử một mực cúi đầu, lúc này cũng không ngẩng lên, thanh âm nhỏ như muỗi, có cảm giác ôn nhu nhẹ nhàng, hết sức dễ nghe.

"Đi thôi!"

Sở Dương không nhiều lời, bảo Ngôn lão đại dẫn đường, đi đến chỗ đã mua.

Đám người một đường không nói gì, không lâu sau đó thì đi tới một chỗ tương đối vắng vẻ, nơi này có một tòa trang viên rộng rãi.

"Lão gia, chủ nhân nơi này bị kiện cáo, cần một số tiền lớn nên mới bán gấp ra, chúng ta coi như nhặt được tiện nghi."

Ngôn lão đại nói xong, liền cầm cái bọc Trương Tam mang từ trong viện chạy ra, đưa tới trước mặt Sở Dương: "Chỉ tốn một nửa, đây là số còn lại, lão gia ngài kiểm xem."

"Người giữ đi, coi như tiền thưởng của người!"

Sở Dương phát tay không thêm để ý.

Ngôn lão đại khẽ giật mình, lập tức lộ vẻ mừng như điên, run rẩy nói: "Tạ lão gia ban thưởng!"

Trong bao nhưng còn thừa rỗng rã gần trăm lượng hoàng kim.

Đây là hoàng kim chứ không phải bạch ngân.

Hắn sờ soạng lần mò, dọa nạt gạ gẫm, lẫn lộn cả nửa đời nhưng tài phú góp nhặt được lại không bằng một phần ba chỗ này. Hắn bỗng nhiên minh ngộ, đây không phải là kiếp nạn của hắn, mà là kỳ ngộ, thiên đại kỳ ngộ.

Người trước mắt không phải diêm vương mà là tài thần, là quý nhân, quý nhân cao quý không tả nổi.

Trang viên không lớn nhưng lại rất tinh xảo.

Sở Dương đi vào chính đường, ngồi ở thủ vị, để mọi người đi theo ngồi ở hai bên, mở miệng nói: "Ngôn lão đại!"

"Lão gia, người đây không phải chiết sát ta sao? Về sau ngài cứ gọi ta là Tiểu Ngôn, cứ gọi Tiểu Ngôn."

Ngôn lão đại vội vàng đứng lên.

Cho hấn lá gan lớn hơn trời cũng không dám làm lão đại trước mặt người này.

"Cũng được!"

Sở Dương gật đầu: "Về sau người gọi ta là Sở gia đi!"

"Vâng, Sở gia!"

Ngôn lão đại khá hưng phấn.

"Đi tìm vài nhà hoàn, quản lý trang viên, tìm cả đầu bếp nữa, thành thành thật thật một chút, ta sẽ truyền cho bọn họ phương pháp đun nấu. À phải rồi, phải làm việc theo quy củ, những thứ bản thủ trước kia phải bỏ đi hết cho ta. Còn đám thủ hạ của người nữa, ta sẽ hảo hảo dạy dỗ, nếu khiến ta hài lòng thì người sẽ không thiếu chỗ tốt đâu."

Sở Dương phân phó.

"Vâng, Sở gia!"

Ngôn lão đại lập tức kích động, cũng cảm giác bốn vạn tám ngàn lỗ chân lông khắp người đồng thời mở ra.

Hơn hai trăm lượng hoàng kim mà còn không thèm để ý thì chỗ tốt lớn như đã nói sẽ là gì?

Tuyệt đối vượt qua tưởng tượng của hấn.

Lúc này, Ngôn lão đại hưng phấn chạy ra ngoài.

"Liều Trinh!"

Sở Dương kêu lên.

"Có ta, Sở gia!"

Liều Trinh thấp giọng đáp.

"Về sau an tâm ở chỗ này, chiếu cố sinh hoạt hàng ngày cho hai đệ tử của ta, sau này ta sẽ không bạc đãi người."

Sở Dương hơi phức tạp nói.

Liều Trinh này là Trinh tẩu trong nguyên tác bị bán làm tiểu thiếp cho một cửa hàng, từng nhiều lần hỗ trợ hai người Khấu Trọng. Hôm nay trùng hợp lại gặp được cảnh phụ thân nàng bán nàng đi nên Sở Dương mới sai Ngôn lão đại chặn đường mua nàng về.

Ở trong nguyên tác, Trinh tẩu chỉ xuất hiện một hai lần mà thôi, mặc dù không miêu tả nhiều nhưng còn hơn cả thiên ngôn vạn ngữ.

Lúc dạo đầu, nàng ta giấu phu quân tiếp tế hai người Khấu Trọng, từ đó có thể thấy được bản tính thiện lương của nàng; làm một tiểu thiếp, có thể thấy được gia cảnh bần hàn của nàng; chịu đựng vợ cả khi dễ, cũng không dám tranh chấp, nói rõ tính cách nhất gan, nhưng từ một phương diện khác thì cũng là một loại phong tình, duyên dáng dịu dàng, vừa thấy đã yêu, khiến cho người ta phải yêu thương.

Trinh tẩu tướng mạo thanh tú, tươi mát khác lạ, vẻ đẹp mong manh, vừa nhìn đã khó quên. Cũng nhờ vậy nên một phụ nhân của tiệm bánh bao lại khiến cho nhất đại kiều hùng như Vũ Văn Hóa Cập yêu mến hết mực, cũng có thể thấy sự bất phàm trong bình phàm của nàng.

Vũ Văn Hóa Cập địa vị cực cao, về sau lên ngôi hoàng đế, mặc dù không ngồi vững được mấy ngày nhưng cũng duyệt hơn vạn ngàn giai lệ, dạng nữ nhân nào mà chưa gặp qua, thế nhưng lại chỉ sủng ái một tiểu nữ tử chẳng đáng chú ý tại thành Dương Châu trong vô vàn người.

Có lẽ sự thiện lương, ôn nhu, nhu nhược, vừa thấy đã yêu của nàng đã đã động đến ý chí sắt đá, giết người như ngóc của Vũ Văn ma vương. Có thể khiến cho một nam nhân dám hủy diệt thiên hạ, tâm ngoan thủ lạt với kẻ thù vì nàng mà vứt bỏ hết thảy, mỉm cười xuống hoàn tuyền. Nhìn phương thế giới này, thật chẳng có mấy nữ nhân có thể khiến cho nam nhân làm được đến thế.

Nhưng mà cuộc đời nàng, hạnh phúc ngắn ngủi, long đong lâu dài. Vận mệnh càng đùa giỡn nàng ở những thời khắc quan trọng nhất, ba người nam nhân thân cận nhất trong cuộc đời nàng lại thủy hỏa bất dung, có người không có ta.

Người thân cận nhất chém giết lẫn nhau, trong họ tất có người chết, với một nữ tử nhu nhược mà nói thì hiện thực này sao mà tàn nhẫn quá? Chuyện như vậy sao vẫn cứ xảy ra với Trinh tẩu, khiến nàng long đong cả đời, nàng yếu đuối vô cùng lại trải qua trùng phạt tàn khốc nhất thế gian, thượng thiên sao

bất công quá.

Sau cùng nhìn thấy người yêu chết trong tay người mình coi như đệ đệ, còn an ủi bọn hắn, nhưng lại vì tình tự vẫn, giải quyết xong cả đời.

Trình tẩu không tùy tiện, không tự tư, không tùy hứng, không làm bộ, không tự cho là đúng, không nghĩ mình lại xót cho thân, không thiếu tự trọng, cũng chẳng thiếu thiện lương mỹ mạo.

Nhưng kết cục lại khiến cho người ta phải thổn thức.

Những ni cô kia còn tốt hơn nàng nhiều.

Đây cũng là nguyên nhân khiến lúc Sở Dương thấy nàng thì liền mua về không chút do dự, nữ tử long đong cả đời này xứng đáng có được hạnh phúc vốn nên thuộc về nàng.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Toa Chư Thiên* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 92: Khôi phục

Một tháng sau, Sở Dương rời khỏi phòng ngủ, đi tới trong sân.

"Năm nay là Đại Nghiệp năm thứ ba!"

Hắn đã hiểu rõ, Tùy Dương Đế Dương Quảng đăng cơ đã hơn ba năm, cách thời gian vong quốc bỏ mình chỉ còn khoảng mười năm.

"Đại Tùy a, nhất thống cả nước, kết thúc chiến loạn, phát triển hưng thịnh còn hơn cả thời kỳ huy hoàng nhất của Đường triều, đáng tiếc lại xuất hiện một Tùy Dương Đế."

Sở Dương hiểu khá rõ vị Tùy Dương Đế này, đối phương có khuyết điểm khác với những đế vương khác: Háo sắc, bảo thủ, thích việc lớn hám công to.

Nhưng với một đế vương thì những chuyện đó không phải khuyết điểm.

Khuyết điểm chân chính của hắn là không biết dùng người, cũng có thể nói là dùng kẻ xấu.

Tùy Văn Đế phụ thân của Dương Quảng không diệt Vũ Văn gia khổng chế Bắc Chu mà lại trọng dụng cả nhà Vũ Văn, Dương Quảng thì càng lún sâu hơn, coi Vũ Văn gia như thân tín tâm phúc, đây chẳng phải muốn chết sao?

Huống chi, Vũ Văn gia tộc có huyết mạch Hung Nô, chẳng khác nào nuôi sói trong nhà.

Sau cùng, Tùy Dương Đế Dương Quảng lại chết trong tay người Vũ Văn gia.

"Nói người tâm dung thiên hạ, tâm lớn hay không lớn đây!"

Sở Dương lắc đầu, không nghĩ nhiều nữa.

"Sư phụ, ngài xuất quan?"

Hai người Khấu Trọng chạy như bay đến, mười phần mừng rỡ, qua hơn một tháng thì tinh thần diện mạo của hai người đã phát sinh biến hóa cực lớn, không còn vẻ suy dinh dưỡng như trước kia nữa mà tinh thần trở nên sáng láng, cũng cường tráng hơn đôi chút.

"Xuất quan."

Sở Dương gật đầu: "Tu luyện sao rồi? Thuận lợi không?"

Một tháng này, hắn một mực điều dưỡng thương thế, đến hôm nay rốt cục cũng khôi phục lại như lúc ban đầu.

"Cũng không tệ lắm, hiện tại ta có thể đánh mười người như Ngôn lão đại!"

Khấu Trọng cao hứng nói ra.

Từ Từ Lăng không ngừng gật đầu.

"Hắn là vậy!"

Trông thấy hai người bọn họ, Sở Dương không khỏi nghĩ tới bản thân trước đây là đệ tử của Kiếm Thánh, mỗi khi tiến bộ thì hết sức cao ứng, vui mừng vô cùng.

Đây hẳn là truyền thừa đi!

Trong lòng hắn bỗng nhiên cảm thán một tiếng!

"À phải rồi sư phụ, Ngôn lão đại có chuyện tìm ngươi, chờ đã ba ngày rồi, có muốn gặp hắn một chút hay không?"

Từ Từ Lăng bỗng nhiên nói ra.

"Cũng được!"

Sở Dương đại khái đã đoán ra chuyện gì.

Sau một lúc lâu, Ngôn lão đi đến, từ xa hành lễ với Sở Dương: "Bái kiến Sở gia!"

"Được rồi, đến đây đi!"

Sở Dương vẫy tay.

"Vâng, Sở gia!"

Ngôn lão đại vui vẻ chạy lẹ tới, không đợi Sở Dương hỏi thăm đã nói ngay: "Sở gia, ngài sai ta chinh hợp thể lực ngầm trong thành Dương Châu, ta cũng làm, cũng thu phục được một nhóm, thu mua được một nhóm, nhưng..."

"Nói!"

Sở Dương trừng mắt, hừ Ngôn lão đại run một cái.

"Trong thành có mấy ngoan nhân, ta không phải là đối thủ, cũng không thu mua được."

Ngôn lão đại vội vàng nói: "Động tác mấy hôm nay quá lớn nên khiến cho quan trường chú ý, có mấy bang phái cũng nhìn chăm chăm chúng ta."

"Với năng lực của ngươi, quả thực khá miễn cưỡng!"

Sở Dương không có trách cứ, quý dị nói: "Ngươi có muốn trở thành cường giả không?"

Ngôn lão đại giật mình, run rẩy nói: "Sở gia, ta có thể không?"

"Ta nói có thể là có thể!"

Sở Dương bá khí nói.

PHÙ! PHÙ!

Ngôn lão đại quỳ xuống ngay, nói: "Ta sẽ là người của Sở gia ngài, lên núi đao xuống biển lửa, chỉ cần ngài phân phó."

"Tiểu tử ngươi hóa ra cũng thông minh. Thôi được, hôm nay ta sẽ cho ngươi thấy một chút thủ đoạn của ta!"

Sở Dương nói xong thì vung tay lên, chỉ thấy Ngôn lão đại lơ lửng giữa không trung.

"Sở gia, đây, đây..."

Ngôn lão đại kinh hãi kêu lên, không ngừng giãy dụa.

"Chớ lộn xộn, há mồm!"

Sở Dương lạnh lùng quát khiến dọa Ngôn lão đại sợ trắng mặt, trong lòng gã luôn e ngại lo sợ thanh niên trẻ tuổi như quái vật này nên lập tức ngoan ngoãn há miệng.

Búng ngón tay, một viên đan dược chui vào trong miệng Ngôn lão đại.

CẠCH! CẠCH! CẠCH!

Sở Dương bắn tay ra liên tục, bắt đầu chạm lên thân thể Ngôn lão đại, kinh khí bành trướng đẩy lui hai người Khẩu Trọng ra xa. Cùng lúc đó, Ngôn lão đại cũng phát ra tiếng kêu thảm như heo bị mổ, thể lương dị thường.

"Thật khó nghe!"

Chau mày, Sở Dương điểm á huyết của đôi phượng, chỉ thấy Ngôn lão đại há miệng rộng nhưng lại quỷ dị không phát ra được bất kỳ thanh âm gì, trên mặt nước mắt nước mũi chảy ào nhưng thân thể lại không gãy dựa được chút gì.

Một màn này khiến cho Khấu Trọng và Từ Từ Lãng nhìn run rẩy.

"Tiểu Lãng, người nói sư phụ lão nhân gia có phải là ma quỷ không?"

Khấu Trọng thấp giọng nói.

"Sư phụ là sư phụ, sao có thể là ma quỷ?"

Từ Từ Lãng lắc đầu.

"Nhưng, nhưng hần trẻ như thế, chẳng lớn hơn chúng ta bao nhiêu mà sao lại lợi hại vậy được? Vừa trùng mắt thôi đã khiến Ngôn lão đại sợ mất mật, lại còn cả thủ đoạn như tiên nhân này nữa."

Khấu Trọng nhìn qua ánh mắt Sở Dương, mang theo e ngại thật sâu.

"Sư phụ lão nhân gia ông ta nhất định là tiên nhân hạ phàm!"

Từ Từ Lãng hơi run rẩy nói.

"Đúng, đúng, đúng, không phải ma quỷ mà là tiên nhân!"

Khấu Trọng vội vàng nói.

Sở Dương nghe thấy thì khóe miệng hơi giật. Lại sau một lúc lâu, hần mới thả Ngôn lão đại xuống.

Thời khắc này, cả người Ngôn lão đại toàn là máu, hai mắt ngốc trệ, nằm trên mặt đất run rẩy không ngừng, giống như phải chết.

"Đi, dẫn hần đi tắm một hồi, sau đó lại tới!"

Sở Dương phân phó hai tiểu gia hỏa.

"Vâng, thưa sư phụ!"

Hai người Khấu Trọng giật mình, nhanh chóng đi lại.

Chờ sau khi mang người đi rồi, Sở Dương vung tay lên tạo ra một cơn gió lốc cuốn bay vết máu vào một góc hẻo lánh, chờ hạ nhân đến đó quét dọn.

"Sở gia, ngài, ngài uống trà!"

Liễu Trinh sớm đã tới, nhưng nhìn thấy thủ đoạn như tiên nhân của Sở Dương, cộng thêm tình huống quỷ dị của Ngôn lão đại khiến nàng sợ hết hồn, một mực bụng khay trà đứng im ở phía xa không dám tới.

"Ừ!"

Sở Dương cười cười, kết quả nước trà xanh biếc nhưng không còn nóng.

Liễu Trinh cũng phát hiện ra tình hình, sắc mặt trắng nhợt, kinh sợ nói: "Sở gia, ta, ta lại đi pha một ly trà nóng!"

"Không sao!"

Sở Dương trong lòng thở dài một hơi, Liễu Trinh kém quá xa Tiểu Mai lúc trước, dù sao thời gian cũng quá ngắn.

Hỏa kính trong tay phun ra, chỉ trong chốc lát nước trà đã nóng lên, bốc khói, cơn gió thoảng qua tản mát ra hương thơm ngập sân. Đây là lá trà tốt nhất mà hần chuyên môn mang theo, tên là Hương Mãn Viên.

Liễu Trinh thấy cảnh này, con mắt thiếu chút tròn tròn.

"Người cũng nên học võ."

Hóp một ngụm, Sở Dương bỗng nhiên nói.

"Ta, ta sao?"

Liễu Trinh mê mang.

"Cùng ở bên cạnh ta, nếu trong người không có công phu thì tương lai sẽ rất phiền phức! Sau khi học tốt thì ít ra có thể cường thân kiện thể, bách bệnh bất sinh, có sức đề tự vệ!"

Sở Dương nói, căn bản không cho Liễu Trinh cơ hội cự tuyệt, nói tiếp: "Há mồm!"

Trinh tẩu run lấy bấy thiếu chút đã tê liệt ngã xuống, nàng đã thấy qua tình trạng thê thảm của Ngôn lão đại, đang muốn cự tuyệt nhưng nhìn thấy đôi mắt của Sở Dương thì không tự chủ được há miệng nhỏ ra.

Một viên đan được bay vào miệng, Sở Dương điểm ngón tay trợ nàng tiêu hóa được lực, đồng thời vận dụng phương pháp vận công tâm pháp tuyệt học Bách Hoa quyết của Bách Hoa cốc để dẫn đạo, giúp nàng nhanh chóng nhập môn, có thể tiết kiệm được không ít thời gian.

Bách Hoa quyết là một trong những tâm pháp hạch tâm của Bách Hoa cốc, chỉ có bốn tầng đầu tiên, có thể tu luyện đến Đại tông sư viên mãn, xem như công pháp cực kỳ hiếm có.

Sở Dương chớp mắt, dùng pháp môn Khổng Thần quyết thôi miên Liễu Trinh để truyền pháp quyết tới thẳng trong đầu nàng, như thế này sẽ để lại ấn tượng khắc sâu trong nàng.

Chờ sau khi Liễu Trinh nhập định thì liền nhẹ nhàng đặt nàng ở một bên.

Với Liễu Trinh thì sao có thể giống như Ngôn lão đại được, chỉ trúc cơ cho nàng thôi!

Lại một lát sau, ba người Ngôn lão đại đi đến.

"Chủ nhân, sau này người là chủ nhân của ta, ta là con chó bên cạnh người! Người sai ta cắn ai thì ta sẽ cắn kẻ đó, người bảo ta đón cốc ta tuyệt không cau mày!"

Ngôn lão đại hồng quang đầy mặt, đi tới gần, gọn gàng linh hoạt quý gỏi trước mặt Sở Dương nói ra một phen tâm tư khiến cho Sở Dương tí chút phun ra.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Toa Chư Thiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 93: Trường Sinh quyết

Cũng khó trách Ngôn lão đại như thế.

Đan được vào bụng, thống khổ muốn chết, nhưng sau đó thì hắn lại phát hiện biến hóa cực lớn trên người.

Bệnh nặng trong người diệt hết, lực lượng tăng vọt, chân khí trong cơ thể sung mãn như dòng sông lặng trôi, bước một bước cũng có thể giẫm nát phiến đá cứng rắn, sao hắn không biết được đây là một bước lên trời?

Với tiểu nhân vật như hắn thì không gì hơn được lực lượng.

Bây giờ hắn cảm giác một quyền của mình có thể đánh lão đại của một bang phái trong thành thành thật nát.

Loại thủ đoạn tiên gia này khiến hắn thêm kiên định, chết cũng muốn ôm chặt bắp chân này, vậy nên mới có cảnh lúc này

"Người hiện tại đã là hậu viên thiên mãn, công pháp truyền cho người là tuyệt học gian hồ Hàng Long thối, sau khi đại thành thì dù không thể hàng long nhưng cũng đủ để người lấy đầu người trong vạn quân như đồ trong túi."

Sở Dương nhiem tức nói: "Nhưng người phải nhớ, sau này làm việc chuẩn tắc, phải tuân thủ quy củ cho ta, nếu để ta biết người khi nam phách nữ, ức hiếp lương thiện, hắc hắc, ta có thể bồi dưỡng người thì cũng có thể đẩy người xuống mười tám tầng địa ngục."

"Chủ nhân, ngài là trời, là tổ tông của ta, phân phó của ngài là thánh chỉ, ngài bảo ta chết ta không nói hai lời lập tức tự vẫn."

Ngôn lão đại sắc mặt trắng nhợt, vội vàng cam đoan.

"Rất tốt!"

Sở Dương hài lòng nói: "Chờ khi người nắm giữ được lực lượng thì ta sẽ giúp người tiến thêm một bước, trở thành cường giả cảnh giới tiên thiên, đến lúc

đó chân chính bách bệnh không sinh, sống lâu trăm tuổi, tung hoành giang hồ."

"Chủ nhân yên tâm!"

Ngôn lão đại càng thêm kích động.

"Được rồi, sau này cứ gọi ta là Sở gia đi!"

Sở Dương không quen hai chữ chủ nhân.

"Vâng, Sở gia!"

Ngôn lão đại vội vàng đổi giọng, liền lui ra ngoài, hết sức hưng phấn, bắt đầu đại triển thân thủ.

"Sự phụ, chúng ta..."

Hai người Khấu Trọng bu lại, ánh mắt nóng rực nhìn Sở Dương.

"Sao thế? Các ngươi cũng muốn một bước lên trời?"

Sở Dương sao lại không biết ý nghĩ trong lòng bọn hắn, thấy hai người liều mạng gật đầu thì cười bảo: "Tiểu Ngôn tuổi tác đã lớn, kinh mạch trong người đã định hình nên nếu tu luyện theo lẽ thường thì cả đời hắn cũng khó đạt đến hậu thiên viên mãn. Bây giờ ta thi triển thủ đoạn để hắn một bước lên trời nhưng cũng để lại tác hại, hắn tự mình tu luyện thì đừng hòng tiến bộ được. Các ngươi có muốn hay không? Ta thậm chí có thể giúp các ngươi một bước đạt tới cảnh giới tiên thiên."

"Vậy, vậy để chúng ta tự mình tu luyện thì có thể đạt tới trình độ nào?"

Khấu Trọng biến hóa sắc mặt liên tục.

"Chỉ ít đạt tới cảnh giới Tông sư hoặc là Đại tông sư, tương lai có thể ngự kiếm phi thiên, ngao du ngũ hồ tứ hải!"

Sở Dương cười tủm tỉm nói.

"Thật?"

Hai người đồng thời mở to mắt, tưởng tượng bộ dáng phi hành bằng phi kiếm.

"Tin hay không tùy các ngươi? Có muốn một bước lên trời nữa không?"

Sở Dương hỏi lần nữa.

"Không muốn!"

Hai người đồng thời lắc đầu.

An bài một hồi để cho hai người chiếu khán tốt Liễu Trinh, hắn liền dặm chân đi ra cửa phủ.

Bây giờ ở Dương Châu thì sao có thể bỏ lỡ một thứ?

Đây là một mảng rừng trúc xanh tươi mơn mẫm, đa phần to to như cánh tay, nối thành một mảnh như rừng rậm. Trúc xanh um tươi tốt nhưng cũng không quá dày đặc, mà cũng không tính thưa thớt, xuyên thấu qua cây trúc có thể nhìn thấy rất xa.

Phong thanh thổi tới, vang sáo sạt, càng lộ vẻ u tĩnh.

Ở giữa có một con đường đá uốn lượn quanh co dẫn thẳng tới thạch kiều (*cầu xây bằng đá) trên một dòng suối nhỏ. Vượt qua thạch kiều liền là Thạch Long đạo tràng tiếng tăm lừng lẫy Dương Châu.

Bên ngoài đạo tràng dựng đứng một tấm bia, bên trên khắc: Thạch Long đạo tràng!

Nơi này là võ tràng do đệ nhất cao thủ Dương Châu "Thôi Sơn Thủ" Thạch Long sáng lập, mở quán thu đồ, do Thạch Long nổi tiếng bên ngoài nên người mộ danh mà đến liền miên không dứt.

Thạch Long thiên tính tốt, độc thân không cưới, bởi đạt được bảo điển "Trường Sinh quyết" nên bất mật nghiên cứu, mọi chuyện ở võ tràng đều từ từ giao cho đệ tử quản lý.

"Thạch Long quả nhiên còn chưa ẩn cư ngoài thành!"

Dưới tâm linh đảo ảnh, Sở Dương phát hiện tung tích của Thạch Long, đối phương đang ngồi trong một gian phòng trúc phía sau đạo tràng, trước người

đặt một tấm lụa mỏng.

"Người kia dừng bước!"

Ngoài cửa chính của võ tràng, một người thủ vệ chặn đường đi, quát hỏi: "Muốn làm gì?"

"Ta tìm Thạch Long!"

Sở Dương ngừng bước, thản nhiên đáp.

"Lớn mật, danh tự của tròng chủ ngươi há có thể gọi?"

Thủ vệ giận dữ, dậm chân tiến lên chụp tới vai Sở Dương. Một chương này lực đại thể chìm, nếu người bình thường trúng phải thì không chừng sẽ bị gãy xương.

"Cút."

Sở Dương hắng giọng, đánh bay đối phương ra ngoài, miệng phun máu tươi, đã hôn mê.

Động tĩnh bên này lập tức đưa tới nhiều đệ tử.

Sở Dương không tiếp tục để ý, đi tới, phàm là người chặn đường thì đều bị đánh bay, càng về sau càng không ai dám tiến lên.

Vừa mới xuyên qua đạo tràng, còn chưa đi tới đằng sau, phía trước đã đi tới một người.

Người này dáng người trung đẳng, đang tuổi tráng niên, long hành hổ bộ, hai mắt điện, khí thế không tầm thường.

"Vì sao lại tổn thương đệ tử ta?"

Vị này chính là Thạch Long, nghe đệ tử nói có người gây chuyện nên lập tức đi ra, chỉ là sau khi nhìn thấy Sở Dương thì cau mày lại, mặc dù không cảm giác được uy thế của đối phương nhưng chẳng hiểu sao trong lòng lại máy động.

Sở Dương không đáp, ngược lại chấp tay sau lưng nhìn một hồi, hài lòng gật đầu nói: "Nơi đây u tĩnh, cũng coi như rộng rãi, đúng là một nơi tốt để thu đồ truyền đạo. Thạch Long, ta muốn nơi này."

"Làm càn!"

Đệ tử bên người Thạch Long lúc này giận dữ, đánh một chương tới Sở Dương, vị này là đệ tử thân truyền của Thạch Long, có thực lực hậu thiên hậu kỳ, thả trên giang hồ cũng coi như nhị lưu hảo thủ.

Thạch Long không ngăn cản, cũng muốn xem thử nội tình của người trẻ tuổi trước mắt.

"Làm càn!"

Đồng dạng một câu nhưng lời Sở Dương nói ra lại như thiên uy, thoại âm vừa dứt thì chỉ thấy vị đệ tử này bay ra ngoài như điều đứt dây.

"Uy thế tốt."

Thạch Long co rút con ngươi, hét lớn.

"Thạch tròng chủ, ta không muốn nói nhảm, Trường Sinh quyết hắc ở trên tay ngươi nhĩ? Thời gian ngươi đạt được cũng không ngắn, hắc phải biết nội dung bên trong thâm ảo khó lường, khó có thể phỏng đoán, chi bằng giao cho ta đi?"

Sở Dương sáng khoái nói thẳng, khoát tay chặn lại, không cho đối phương nói xen vào, tiếp tục truyền âm: "Trước đừng cự tuyệt! Ta phát hiện ngươi bất quá chỉ ở tiên thiên viên mãn, tu vi như vậy ở trên giang hồ cũng coi như miên cường được, nhưng tuyệt đối không giữ nổi Trường Sinh quyết. Với nội tình và tư chất của ngươi, muốn đột phá Tông sư là chuyện không thể, ta cũng không lấy không Trường Sinh quyết của ngươi, sau khi giao cho ta thì ta sẽ giúp ngươi thành tựu Tông sư, sao nào?"

"Nếu không thì sao?"

Con ngươi Thạch Long đã co lại to bằng mũi kim.

"Nếu không?"

Sở Dương thâm nhiên cười một tiếng.

Tiến lên một bước, khí thế như núi, bàn tay xòe ra, liền đánh ra.

"Tối tốt lắm!"

Là cao thủ đệ nhất Dương Châu, Thạch Long sao có thể đáp ứng, thấy Sở Dương xuất thủ, trong lòng mặc dù run rẩy nhưng lại không sợ, giờ chuông đón lấy, lại mãnh liệt cảm giác được một cỗ lực lượng kinh khủng từ bàn tay truyền lại, còn chưa rõ ràng thì cả người đã bị chấn bay ra ngoài.

Không đợi rơi xuống, Sở Dương đã xuất hiện ở phía sau hắn, một tay bóp lấy cổ.

"Như thế nào?"

Thanh âm nhàn nhạt vang lên lần nữa.

Giờ phút này, đệ tử kêu gào muốn nhào lên bỗng chốc dừng lại im bật, từng người hoảng sợ nhìn Sở Dương, khó có thể tin.

Thạch Long tràng chủ cao cao tại thượng trong lòng bọn họ lại dễ dàng bị chế phục như thế?

"Người... muốn chém muốn giết róc thịt làm gì cũng được!"

Mất hết hình tượng trước mặt các đệ tử, Thạch Long bị phản muốn chết, gân cổ lên nói.

BỐP!

Sở Dương cười hắc hắc, dẫn theo hắn, chợt lách người chạy ra đằng sau, đồng thời để lại một câu ngoan thoại: "Người dám đuổi theo, giết không tha!"

Chúng đệ tử hai mặt nhìn nhau, cũng không dám tiến lên.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Toa Chư Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 94: Sở thị võ quán

Liên quan tới Trường Sinh quyết, theo lịch đại truyền miệng thì do Quảng Thành Tử, sư phụ của thượng cổ hoàng đế lấy giáp cốt văn viết thành, thâm ảo nan giải, rất nhiều tiên hiền từng xem qua cuốn sách này, mặc dù không thiếu hạng người trí năng thông thiên nhưng không ai có thể quán thông nội dung, giải mã toàn thư.

Toàn chương tổng cộng có bảy ngàn bốn trăm loại chữ nhưng chỉ giải mã được hơn ba ngàn chữ.

Trong sách cũng lít nha lít nhít những chú thích của những người ta xem qua cuốn sách này, nhưng thường càng khiến người khó nghĩ hơn nguyên văn.

Nhưng bên trong sách này có bảy phó nhân hình đồ, tư thái không cùng một hướng, cũng dùng các loại ký hiệu tô điểm tựa như chỉ dẫn, giống như kẻ rõ tu luyện một loại pháp môn nào đấy nhưng không hiểu được, cũng chỉ có thể miễn cưỡng dựa theo ký hiệu trong đó để thôi động nội khí nhưng lập tức khí huyết sôi trào, tẩu hỏa nhập ma, hết sức nguy hiểm.

Nhìn quyển Trường Sinh quyết trong tay, nghĩ đến truyền thuyết liên quan đến nó, Sở Dương hơi xuất thần.

Ở trong Đại Đường Song Long truyện tổng cộng có tứ đại kỳ thư, cuốn sách này là thứ được lưu truyền phổ biến nhất nhưng cũng là huyền ảo nhất, từ xưa đến nay chưa từng nghe qua có ai luyện được.

Sở Dương nhớ kỹ, trong nguyên tác, song long cũng chỉ đánh bảy đánh bạ, tựa theo bản vẽ thứ sáu và thứ bảy mà tu luyện thành, bởi thể chất của bọn họ phù hợp, cũng có lẽ do họ là vị diện chi tử nên mới luyện thành, thành tựu nhất đại tông sư.

"Đây rõ ràng là phù văn mà!"

Sở Dương nhích miệng, giáp cốt văn trên đó có chín phần tương tự phù văn ở Thiên Vũ đại lục, mặc dù không học qua nhưng hắn cũng biết được sơ sơ, hoàn toàn có thể khẳng định.

"Dùng phù văn giảng thuật kinh văn, không hổ là sư phụ của hoàng đế, phong cách này thật không phải người thường có thể làm được."

Kìm nén suy nghĩ trong đầu, dần dần thăm dò.

Sở Dương nhìn về phía Thạch Long: "Suy tính sao?"

"Ta có thể cự tuyệt sao?"

Thạch Long cười khỏ.

Mới nãy bị Sở Dương đánh đấm một trận, đánh cho biệt khuất đến tâm phục khẩu phục, nhưng nắm đấm của hắn không lớn hơn người khác, lại bị đối phương dễ dàng tìm ra Trường Sinh quyết thì hắn có thể làm gì được?

Vừa rồi Sở Dương đề nghị tiếp quản Thạch Long đạo tràng của hắn để bồi dưỡng nhân tài, đồng thời trợ giúp hắn thành tựu cảnh giới Tông sư xem như bồi thường.

"Vậy tốt, tương lai ngươi sẽ thấy khoản mua bán này ngươi không lỗ!"

Sở Dương thâm ý sâu sắc nói, đồng thời bắn ra một viên thuốc: "Đây là Tông Sư Phá Chương đan, tên như ý nghĩa, ăn nó có thể phá vỡ bình chương Tông sư."

"Trong thiên hạ thật có loại đan dược này?"

Thạch Long tiếp nhận đan dược, rất chấn kinh.

"Quái sự không hiếm!"

Sở Dương nói tiếp: "Như ngươi bây giờ phục dụng thì ta sẽ hộ pháp cho ngươi, nếu đổi lại thời gian khác thì phải xem vận mệnh của ngươi. Dù sao loại đan dược này chưa chắc đã thành công trăm phần trăm."

Thạch Long cắn răng nuốt xuống: "Ngươi giết ta dễ như trở bàn tay, còn gì không yên lòng được? Xin mời!"

Nói xong, hắn cuộn xuống.

Sở Dương khẽ gật đầu, Thạch Long này cũng không ác, ham võ tốt đạo, lại có kinh nghiệm quản lý, ngược lại là một tay hảo thủ, chỉ cần tầm tía một chút tuyệt đối sẽ trở thành một trợ lực lớn.

Một lát sau, hắn nhận ra khí cơ của Thạch Long biến hóa, lúc này phóng xuất ra tâm linh đảo ảnh quan sát mỗi một tia khí cơ của Thạch Long biến hóa, cũng nhìn xem công hiệu của Tông Sư Phá Chương đan rốt cục ra sao.

Lúc trước hắn cũng đôi được không ít thứ tốt trong tay Vương lão

Đến khi khí tức của Thạch Long lên tới đỉnh phong, đột nhiên phá vỡ một loại giam cầm nào đấy, từ thể nội xông ra một cỗ khí cơ, giao hòa thiên địa, khí tức thăng hoa, ngay cả khí chất cũng biến đổi to lớn.

Khí huyết thăng hoa, sinh mệnh thuế biến.

Đây là biến hóa về chất.

Ngay cả dung mạo của Thạch Long cũng có biến hóa không nhỏ, trẻ lại không ít.

"Khí cơ dung nhập thiên địa?"

Sở Dương cau mày, nhớ lại bản thân, lúc đầu hắn đột phá trong thế giới Tiểu Lý Phi Dao thì cũng trải qua giống như Thạch Long, nhưng hắn lại nghĩ tới một điểm: "Tiềm Long băng có phải dựa vào điểm này mới phát giác ra biến hóa thực lực các tuấn tài trong thiên hạ?"

Không đến một cấp độ nhất định thì không thể đoán ra tình hình cụ thể.

Sở Dương cũng không nghĩ nhiều nữa.

Lại qua không lâu, Thạch Long mơ màng tỉnh lại, mắt nháng lửa.

"Đến chứng đại đạo, chết cũng không tiếc!"

Thạch Long kích động nói.

Hắn cảm giác toàn bộ thiên địa thay đổi, tựa hồ trước kia ngơ ngác ngác đến giờ mới thấy được chân diện mục.

"Từ xưa đã có, đã sớm sáng tỏ, chiều chết cũng được."

Sở Dương cười nói: "Tông sư chỉ cảnh miễn cưỡng xem như bước vào cánh cửa của đạo."

"Miễn cưỡng?"

Thạch Long đề nén vui mừng nỉ: "Đại tông sư cũng không phải Tông sư chỉ cảnh sao?"

Sở Dương lắc đầu trả lời: "Tông sư là tông sư, Đại tông sư là đại tông sư, đây là hai cảnh giới."

"Ra vậy, trách không được thế gian truyền ngôn tam đại tông sư thần hồ kỳ thần."

Thạch Long giật mình: "Nhưng tông sư chỉ cảnh phải tu luyện như nào? Chẳng lẽ lĩnh hội huyền cơ thiên địa, lĩnh ngộ đạo khó tưởng?"

"Cũng không phải!"

Sở Dương nói: "Muốn đạt tới Tông sư, đầu tiên khí cơ giao cảm thiên địa, thân hoa tự thân, lúc này mới bước vào Tông sư chỉ cảnh. Nhưng nếu muốn tiến thêm một bước thì phải mở huyết khiếu quanh người, phóng thích tiềm năng, tăng lên từng bước một."

"Mở huyết khiếu quanh người?"

Thạch Long cứng đờ người, sắc mặt đại biến: "Ta chẳng phải là đoạn mất con đường tu luyện phía trước?"

Hắn căn bản không có phương pháp mở huyết khiếu.

Thạch Long lộ vẻ mờ mịt, bỗng nhiên thân thể chấn động, nhìn về phía Sở Dương: "Ngươi rốt cục là Tông sư hay là Đại tông sư?"

"Ta là Tông sư nhưng giết ngươi thì chỉ cần một chiêu là đủ."

Sở Dương nói, khí thế bắn ra giống như trước, triệt để áp chế Thạch Long.

"Thật mạnh!"

Thạch Long cả kinh nói.

"Ta có phương pháp tu luyện của Tông sư, có thể luyện thăng đến Đại tông sư, thậm chí trấn áp đương kim tam đại tông sư dễ như trở bàn tay, ngươi có muốn học hay không?"

Sở Dương cười tủm tỉm nói.

"Đương nhiên muốn học! Nhưng phải trả giá đắt nhỉ?"

Thạch Long cười khổ.

"Đương nhiên! Chuyện thế gian đâu có hưởng không được! Yêu cầu của ta cũng rất đơn giản, ngươi làm quản gia cho ta, dạy dỗ đệ tử ta, sao nào?"

Sở Dương nói ra tính toán của mình.

"Chỉ đơn giản thế thôi?"

Thạch Long khó có thể tin.

"Chẳng lẽ ta còn gạt ngươi sao?"

Sở Dương buồn cười trả lời.

"Vậy thì tốt, ta đáp ứng!"

Thạch Long lúc này gật đầu: "Chỉ là ngươi mới nói, ngươi hiện tại chỉ ở cảnh giới Tông sư, nhưng sao lại có thể trấn áp Đại tông sư?"

"Tông sư phân chia nhiều loại, Đại tông sư cũng như thế. Mở mười huyết khiếu có thể trở thành Tông sư viên mãn, lúc đó có thể tiếp tục đột phá đạt đến cảnh giới Đại tông sư, nhưng đây cũng là Đại tông sư yếu nhất. Lên trên còn có nhị thập tứ trọng lâu, tam thập lục thiên cương, thất thập nhị địa sát, nhất bách linh bát tiểu chu thiên các loại!"

Thạch Long chấn kinh lần nữa.

Sau một phen hỏi đáp, Thạch Long cũng thật phục.

Sau đó, Thạch Long triệu tập những đệ tử tới, có tới hơn hai trăm người, mặc dù thực lực thường thường nhưng từng người đều là thanh niên tráng cường, bồi dưỡng thêm chút ắt có thể dùng được.

"Các ngươi nghe kỹ đây, từ nay về sau, Thạch Long đạo tràng đổi thành Sở thị võ quán, Sở Dương là quán chủ."

Đây là chuyện đã thương lượng xong, Thạch Long chỉ tuyên bố.

Chúng đệ tử lập tức rối loạn không thôi.

Sở Dương ngồi ngay ngắn ở thượng vị bỗng nhiên đứng lên, một bước phóng ra vậy mà lẳng không hư độ, từng bước đi ra ngoài khiến chúng đệ tử hai mắt nhìn nhau, sau đó lộ ra vẻ chấn động, tiếp theo cuồng nhiệt hết mức.

Đi ra đại sảnh, đi ra phía ngoài, Sở Dương chậm rãi cất cao, đứng trên không hơn mười mét, tóc dài phiêu đảng, y phục phát phơ, quanh thân bắn ra ánh sáng màu xanh tựa như tiên nhân lâm thế, thần vương tuần tra.

"Các ngươi nhìn kỹ!"

Sở Dương nói xong đâm ra một quyền, quyền kinh thoát thể mà ra hình thành nên một nắm đấm vàng càng lúc vàng lớn, mong chóng đuổi theo, rơi lên trên sườn núi nhỏ hơn trăm mét.

ẦM! ẦM!

Chỉ nghe một tiếng bạo hưởng, bụi mù che trời, chờ sau khi bụi tàn đi mới thấy sườn núi nhỏ đã biến mất không thấy gì nữa.

Đệ tử Thạch Long đạo tràng từng người trợn mắt há mồm, ngay cả Thạch Long cũng chấn kinh đến mức há hốc mồm.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Toa Chư Thiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 95: Tám năm

Thế giả như tư phù, bất xá trú dạ.

(*) Thời gian đi qua như dòng nước chảy suốt cả ngày đêm không ngừng.

Từ một phương diện khác mà nói thì thời gian là thứ không đáng tiền nhất, chẳng phải sao, tám năm đã trôi qua.

Bây giờ ở Thạch Long đạo tràng, không, phải gọi là Sở thị võ quán, không, vậy cũng không thỏa đáng, hẳn phải là tổng bộ Sở thị võ quán mới đúng. Nơi đây đã được mở rộng ra hơn mười lần, buổi sáng có tiếng đọc sách nghe vang vọng bên tai, buổi chiều có tiếng tập võ vang xa khắp chốn.

Trong chính sảnh, Sở Dương ngồi ngay ngắn ở chính giữa.

Tám năm trôi qua, hẳn không có biến hóa.

Ở hai bên, ngoại trừ Khấu Trọng, Từ Từ Lăng, Thạch Long và Ngôn lão ra thì có hơn mười quản sự, từng người khí vũ bất phàm.

Những người này hợp thành hạch tâm Sở thị võ quán.

Đặc biệt là Ngôn lão đại, trong tám năm qua, gã đã biến hóa nghiêng trời lệch đất. Lúc trước gã chỉ là một tên thủ lĩnh côn đồ, trộm đạo, dõa dẫm bắt chẹt, mặc dù không tính là đại ác nhưng tuyệt đối không phải người tốt.

Nhưng hôm nay, gã đang ngồi đó, khí độ bất phàm, sinh ra mấy phần chính khí.

"Thạch Long, võ quán phát triển ra sao?"

Sở Dương hỏi.

"Phù chủ!"

Tám năm trôi qua, Thạch Long khí thế càng đầy, có loại hương vị bất động như núi. Mấy năm này hẳn không hề nhàn rỗi mà theo Sở Dương tu luyện, tiến bộ rất lớn.

Thôi Sơn Thủ là tên thật của hắn, Sở Dương đã truyền Ngũ Đế quyền cho hắn.

Về phần xưng hô của Sở Dương thì đã từ quán chủ tấn thăng đến phủ chủ, dù sao thì nơi đây cũng lớn, nếu cứ gọi là quán chủ thì e không phù hợp.

Danh xưng phủ chủ cũng khiến tùy tùng kiên định hơn.

"Phát triển coi như thuận lợi, đã mở phân quán khắp các thành thị trong nước, kể cả các thị trấn nhỏ, tuy nhiên có một số nơi lại bị chống đối, chèn ép."

Thạch Long không giấu giếm, báo cáo tình hình thực tế, tiếp tục nói: "Tổng thị ở Linh Nam, Lý thị ở Thái Nguyên, Vũ Văn thị ở Giang Hoài, cả ma môn

lần phạt tông cũng âm thầm chèn ép. Mấy năm này phát triển cấp tốc khiến cho không ít người kiêng kỵ, bắt đầu âm thầm chèn ép nên ta tạm thời ẩn nhẫn, nhường nhịn còn bên trong thì tiến hành chống cự, mời phủ chủ cho ý kiến!"

Đây cũng là phong cách hành sự của hắn, lấy ổn làm chủ.

"Không tệ! Nếu như bị chèn ép quá đáng thì không cần phải nhịn nữa!"

Sở Dương bình luận.

Tạm thời còn chưa thích hợp để đối kháng những thế lực này, Sở Dương lại nói: "Tiểu Ngôn!"

"Phủ chủ!"

Ngôn lão đại lập tức đi ra, rất cung kính hành đại lễ.

Tu vi hiện tại của hắn đã đạt tới tiên thiên đỉnh phong, đáng tiếc Sở Dương lại dùng đan dược để bồi dưỡng hắn cho nên hắn không thể tăng thêm tu vi được. Tuy nhiên hắn có thể đạt tới tình trạng hiện tại coi như là tổ tiên hiển linh, một tổ bóc lột xanh.

"Duyệt Tân lâu theo võ quán phát triển ra khắp nước, đến mỗi một nơi lại kết giao với quan phủ gia tộc quyền thế, chuẩn bị trên giới, lại có ám vệ thủ hộ nên mở rộng rất dễ dàng!"

Ngôn lão đại sắp xếp lại từ ngữ, nói tiếp: "Cộng thêm đồ ăn, rượu và phương thức đãi khách của chúng ta không ai bằng được nên hiện tại Duyệt Tân lâu đã trở thành thiên hạ đệ nhất lâu. Hiện nay, mỗi ngày thu được vạn kim!"

"Không tệ, tiếp tục bảo trì, có lẽ ngày sau có thể để ngươi tiến thêm một bước!"

Sở Dương cười nói.

Ngôn lão đại này xem như biết nắm bắt cơ hội, những gì Sở Dương phân phó hắn đều không dám qua loa, căn bản nói gì nghe nấy, chưa từng hỏi lại, nỗ lực làm việc tăng cường nhanh chóng. Sở Dương liền giao Duyệt Tân lâu cho hắn quản lý.

Tiền đúng nơi, rượu nhường tốt, thực đơn trong tay thì tự nhiên thuận buồm xuôi gió.

"Đa tạ phủ chủ!"

Ngôn lão đại khá kích động nhưng cố nén cơn kích động dâng cao trong lòng, thi lễ một cái rồi lui ra ngồi ở sau.

"Thẩm Lạc Nhạc!"

Sở Dương tiếp tục điểm danh.

Nữ tử này hắn tìm được ở năm năm trước!

Trong Đại Đường nhất sách, Thẩm Lạc Nhạc người sở hữu trí tuệ lẫn mỹ mạo xứng với danh xưng kỳ nữ.

Nàng xuất thân từ phú hộ, am hiểu sâu binh pháp, đạo mưu lược, cũng là cao thủ võ công. Thời mạt Tùy đầu nhập quân Ngõa Cương, cùng hôn phu là Từ Thế Tích tôn Lý Mật là chân mệnh thiên tử, phụ trợ Lý Mật trở thành nhà quân sự uy danh thịnh nhất thiên hạ, đồng thời sáng lập nên thần thoại bất bại.

Đáng tiếc sau này Lý Mật thua trong tay Khấu Trọng đến không gượng dậy nổi, không lâu sau đầu hàng Đường khiến cho lòng Thẩm Lạc Nhạc như tro nguội, có khát vọng nhưng không thể nào thi triển, sau cùng gả cho Từ Thế Tích, giúp chồng dạy con.

Thẩm Lạc Nhạc, người cũng như tên, dung nhan như chim sa cá lặn nhưng cũng có trí tuệ hơn người, thiện thủ đoạn, khi tất yếu tuyệt không lưu tình.

Năm năm trước Sở Dương đương lúc thiếu người thì bỗng nhiên nghĩ tới vị nữ tử này nên sai người mời nàng qua, hộ tống đến cả vị hôn phu của nàng, tiến hành trọng dụng.

"Phủ chủ!"

Thẩm Lạc Nhạc đi ra, cúi người hành lễ, nàng thật sự là bậc cân quắc không thua đáng mảy râu, tư thế hiên ngang, âm vang nói: "Ta chương quân thương bộ, Liên Hợp thương hội đã mở khắp thiên hạ, cũng tạo sinh ý lui tới với tái ngoại, cướp đoạt của cải của bọn họ. Tuy nhiên cũng có không ít thế lực ngấp nghé thương nghiệp chúng ta, mặc dù ẩn ẩn chống lại nhưng lực có thua, xin phủ chủ hỗ trợ!"

"Ám vệ cũng không đối phó được sao?"

Sở Dương nhìn về phía Từ Thế Tích.

Vị này càng thêm lừng lẫy tiếng tăm, trong "Tùy Đường diễn nghĩa" thì hắn là lão đạo Từ Mậu Công, bấm ngón tay tính toán có thể biết chuyện thiên hạ.

Sau khi hàng Đường, Đường Cao Tổ Lý Uyên ban thưởng hần họ Lý, sau tị hủ Đường Thái Tông Lý Thế Dân nên cải tên thành Lý Tịch, đầu thời nhà Đường đứng ngang hàng cùng Lý Tĩnh, được phong làm Anh Quốc công, là một trong hai mươi bốn công thần xếp trong Lăng Yên các.

Trước kia hần theo Lý Thế Dân bình định tứ phương, về sau trở thành một trong những chiến tướng quan trọng giúp Đường vương triều khai cương khoách thổ, phá Đông Đột Quyết, Cao Câu Ly, công huân rất cao.

Cuộc đời Từ Thế Tịch trải qua ba đời triều là Đường Cao Tổ, Đường Thái Tông, Đường Cao Tông, nhập tướng báí các, rất được triều đình tin tưởng giao cho trọng trách, là rường cột của triều đình.

Về phần hiện tại, Từ Thế Tịch đã là thủ hạ của Sở Dương nên Sở Dương không quan tâm đến sau này hần ra sao.

"Phù chủ, ma môn, phật tông, thế gia đại tộc đều đang đánh chủ ý lên Liên Hợp thương hội!"

Sau khi hành lễ xong, Từ Thế Tịch cười khổ nói tiếp: "Ám bộ đối phó một hai thế lực không sao, nhưng thủ hộ toàn diện thì quả thực giật gấu vá vai!"

Sở Dương dạy dỗ ám vệ xong thì giao hết cho hần, vị này cũng không hổ là nhân vật có tiếng tăm lừng lẫy, cũng không kém hơn Sở Dương bao nhiêu.

"Phù chủ, chiến bộ ta xin chiến!"

Một thanh niên đi ra, mày kiếm mắt sáng, anh tuấn uy vũ, cả người như một thanh kiếm sắc đâm thẳng tới trời.

"Phù chủ, huyết vệ ta xin chiến!"

Lại một thanh niên đi ra, thanh âm âm vang, tràn đầy sát phạt.

"Lý Tĩnh, huyết vệ ta từ khi huấn luyện đến bây giờ còn chưa trải qua đại chiến, sao lại giành với ta?"

"Tần Quỳnh, huyết vệ của ngươi quá ít người, sao có thể chém giết thiên hạ?"

Hai người này không ai nhường ai.

Sở Dương giang tay chặn ngang, để cho hai người yên tĩnh trở lại.

Hai người này cũng là nhân tài tuyệt đỉnh được hần kiếm đến từ năm năm trước, trước nói Lý Tĩnh, là quân thần Đại Đường tiếng tăm lừng lẫy, thiên cổ truyền tụng.

Lý Tĩnh tên chữ là Dục Sư, giỏi dụng binh, chuyên mưu lược, trước là tướng Tùy nhưng về sau hiệu lực Lý Đường, lập nên chiến công hiển hách giúp Đường triều lập quốc phát triển, nam bình Tiêu Tiển, Phụ Công Thạch, bắc diệt Đông Đột Quyết, tây phá Thổ Dục Hồn. Được phong là Vệ Quốc Cảnh Vũ Công.

Lúc mới đầu, Sở Dương mời hần đến nhưng hần còn không nguyện ý, sau cùng phái Thạch Long đến trời hần qua, kiến thức thủ đoạn của Sở Dương, lại qua một loạt bố trí khác mới khiến vị quân thần tương lai này triệt để quy tâm.

Hần được Sở Dương bổ nhiệm làm thống lĩnh chiến bộ, dạy dỗ chiến sĩ, bồi dưỡng nhân tài.

Về phần Tần Quỳnh, hần cũng là một nhân vật, trong lịch sử, hần là đệ nhất chiến tướng những năm cuối triều Tùy, lực lớn vô cùng, vũ lực vô song, trong "Tùy Đường diễn nghĩa" thì hần là ở trong Tùy Đường thập tam hảo hán (*).

(*) Có nơi nói là thập bát hảo hán, nhưng mình không tra ra các hảo hán từ thứ mười hai đến mười lăm, nên thôi dùng nguyên bản "thập tam" theo tác giả.

Công tích chói lọi nhưng cả đời chinh chiến chém giết khiến lưu lại nhiều ám thương, chỉ trung niên đã nằm liệt giường, chết sớm, khiến người ta thốn thức.

Hần càng nổi danh ở hậu thế khi trở thành môn thần, trấn thủ trạch viện.

Sở Dương hơi giờ chút thủ đoạn đã mời được hần, bảo hần lãnh đạo huyết vệ đã nuôi dưỡng hai năm.

"Lý Tĩnh, chiến bộ có bao nhiêu chiến sĩ tiên thiên viên mãn rồi?"

Sở Dương hỏi thăm.

"Sáu người!"

Lý Tĩnh cúi đầu.

"Huyết vệ thì sao?"

Sở Dương hỏi lại.

"Chín người!"

Tần Quỳnh âm vang nói.

Sở Dương gật gật đầu coi như hài lòng, dù là chiến vệ hay huyết vệ thì hẳn đã tiến hành bồi dưỡng, bổ cục ngay từ khi tiếp quản Thạch Long đạo tràng rồi, coi như đã sáu bảy năm.

Bởi công pháp không tệ, lại có đại lượng đan dược cung ứng nên mới có được thành tích này.

Nhưng không thể không thừa nhận một chút, thiên hạ anh tài vô số, vì sao lại xuất hiện ít như vậy?

Bởi vì điều kiện có hạn, bị mai một không hiện.

Đương kim thế gian, có bao nhiêu người nhà có thể đủ ăn mặc ấm? Ít càng thêm ít chứ đừng nói là luyện võ.

Sở Dương biết đạo lý này từ khi còn ở trong thế giới Tiểu Lý Phi Dao nên làm những chuyện này cũng tự nhiên thuận buồm xuôi gió.

"Lý Tĩnh, ta cho ngươi thêm hai năm, ngươi phải bồi dưỡng được cho ta bốn mươi chín người tiên thiên viên mãn, làm được không?"

Sở Dương đột nhiên hỏi.

"Có thể làm được!"

Lý Tĩnh trầm mặc một lát, bảo đảm nói.

"Tốt! Tần Quỳnh, huyết vệ chỉ có ba mươi sáu người, thời gian hai năm, ngươi có thể khiến toàn bộ bọn họ đạt tới tiên thiên viên mãn không?"

Sở Dương hỏi lại.

"Không có vấn đề!"

Tần Quỳnh vỗ ngực một cái.

"Vậy tốt, hai năm nữa sẽ là thời điểm các ngươi kiến công lập nghiệp!"

Nói xong, Sở Dương nhìn sang Từ Thế Tích nói tiếp: "Tác dụng của ám vệ là bổ cục thiên hạ, những chuyện còn lại tạm thời nhem lại. Nếu như bị ép đến bất đắc dĩ thì để cho Thạch Long, Tần Quỳnh, Lý Tĩnh và cả ngươi cùng một chỗ tiêu diệt đối phương!"

"Vâng, phủ chủ!"

Từ Thế Tích cười.

"Còn nữa!"

Sở Dương bỗng nhiên đứng lên, trầm tư nói: "Đương Quảng hai lần chinh phạt Cao Ly, vừa mới chiến bại, ta phỏng đoán hẳn tuyệt đối sẽ không cam tâm, sang năm hẳn sẽ mở ra lần thứ ba thân chinh, đến lúc đó thiên hạ Tùy triều sẽ sụp đổ, Cao Ly tiểu quốc cũng bởi đó suy bại. Ta muốn các ngươi đến lúc đó ngấm nắm giữ chính quyền Cao Ly, làm được không?"

"Không có vấn đề!"

Từ Thế Tích tự tin cười một tiếng.

"Về phần ngươi, Thẩm Lạc Nhạc, mục đích chủ yếu của hành thương là thu thập dược liệu trong thiên hạ. Dù là Tiểu Ngôn, Từ Thế Tích, Lý Tĩnh, Tần Quỳnh hay là Thạch Long đều sẽ phối hợp với ngươi!"

Sở Dương nghiêm túc nói: "Ngươi nhớ kỹ, dược liệu mới là mục đích chính yếu nhất của chúng ta, ai dám ngăn cản thì diệt kẻ đó cho ta."

"Vâng, phủ chủ!"

Thẩm Lạc Nhạc chấn động tinh thần.

"Khẩu Trọng, Từ Từ Lãng!"

Sở Dương lại nói.

"Có mặt!"

Hai người chấn động tinh thần, đi ra.

"Thiên tư của hai người kinh diễm, thể gian hiếm thấy, sớm đạt tới tiên thiên viên mãn từ ba năm trước, nếu không phải ta bắt các người áp chế thì tất đột phá đến cảnh giới Tông sư."

Với hai đồ nhi này, Sở Dương khá hài lòng, tốc độ tấn thăng của bọn hắn thậm chí siêu việt mình năm đó, dù sao thì điều kiện tu luyện của bọn hắn được chuẩn bị quá mức tốt.

Hắn lại nói: "Sau khi đột phá Tông sư, các người hãy đi theo Tần Quỳnh chém giết thiên hạ, tiêu diệt sơn phi ác bá, thế lực bang phái."

"Tuân mệnh!"

Hai người vui mừng, mấy năm nay bọn hắn đã nhịn gần chết.

"Phù chủ, người muốn thả chúng ta ra ngoài?"

Tần Quỳnh nghe thể sững sờ.

"Huyết vệ nếu không thấy máu thì sao xưng là huyết vệ?"

Sở Dương nói tiếp: "Chờ sau khi hai người bọn họ đột phá sẽ theo người rời đi, nhớ kỹ, chỉ giết ác nhân giang hồ! Ta muốn bọn hắn mỗi ngày phải thấy máu chảy, thấy máu của ác nhân!"

"Rõ!"

Tần Quỳnh lạnh cả tim, lại vô cùng kích động nói.

"Vậy sư phụ ngài thì sao?"

Khấu Trọng không khỏi hỏi.

"Ta đi gặp Thiên Dao Tổng Khuyết một lần!"

Sở Dương nhìn về phương nam, trong lòng thầm nghĩ: Là lúc này rồi!

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Toa Chư Thiên* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 96: Thiên Dao Tổng Khuyết

Chân đạp trường kiếm, ngự kiếm hành không xuyên thẳng mây trắng, Sở Dương chấp hai tay sau lưng đi hướng Linh Nam, trong lòng cũng nghĩ tới một ít chuyện liên quan đến Thiên Dao Tổng Khuyết.

Trong mắt thế nhân, Tổng Khuyết là một nhân vật thập toàn thập mỹ, chẳng những là nhất đại môn phiệt chi chủ, khống chế Linh Nam, quyền thế kinh người; lại có danh xưng Thiên Dao, có thể thấy có được thân phận tôn quý cỡ nào trong giới giang hồ. Khó được nhất chính là một thân hùng tài đại lược, thiên tư kinh diễm, có thể nói một người chiếm hết phong lưu giang hồ.

Thực lực của hắn không thua gì thiên hạ tam đại tông sư.

Nhưng mà Tổng Khuyết cao ngạo tự thưởng, không coi ai ra gì, nhưng chưa từng ủng sát vô tội, trong nóng ngoài lạnh.

Hắn kiên trì bản thân là người Hán chính thống, tâm nguyện lớn nhất từ thống nhất thiên hạ từ bắc chí nam, đáng tiếc rốt cục chỉ là tiếc nuối.

"Thiên Dao Tổng Khuyết, người hắn có tư cách trở thành đối thủ của ta."

Hiện tại, Sở Dương mười phần tự tin.

Tám năm tinh tu, hai trăm bốn mươi khiếu huyết đều đã mở, thực lực rất cao, nếu tính trong số Tông sư trên Thiên Vũ đại lục thì tuyệt đối là số một số hai, ở cấp độ đỉnh phong nhất.

Trong tám năm này, ngoại trừ thực lực tăng lên ra thì lướt duyệt qua võ công các nhà, thậm chí ngay cả luyện đan phù trận cũng có dính dáng đến.

Lĩnh hội sâu nhất là Trường Sinh quyết.

Căn cứ sự hiểu biết về phù văn, hắn đã giải mã triệt để Trường Sinh quyết, phương pháp tu luyện trên đó chú trọng điều trị nhân thể ngũ hành, sự điều của vận chuyển âm dương.

Trong nguyên tác, Khấu Trọng và Từ Từ Lăng chia theo âm dương nhị pháp, bởi tu luyện y theo đồ hình nên dù thành tựu nhất đại tông sư nhưng không thể minh ngộ bản chất chân chính.

"Trường Sinh quyết, Trường Sinh quyết, có lẽ thật sự do Quảng Thành Từ lưu lại!"

Cho dù đặt ở trên Thiên Vũ đại lục thì Sở Dương cũng cảm giác được đây là một vô thượng bảo điển, trình bày thấu triệt ngũ hành âm dương thân thể con người.

Hắn ần ần có loại cảm giác, đạo ngũ hành của Trường Sinh quyết có lẽ sẽ phù hợp với Ngũ Đế quyền.

Tuy có mục tiêu nhưng muốn tiếp tục thôi diễn lại quá khó khăn, gần như không thể lần ra bất kỳ đầu mối nào.

Lần này đi đến Lĩnh Nam, một là biết võ, để giải nỗi uất ức; hai là triệt để mở ra thương đạo ở Lĩnh Nam; ba là nhìn Tổng Khuyết một chút.

Ngự kiếm hành không, tốc độ rất nhanh.

Quan sát sơn xuyên giang hà, nhìn thiên hạ mỹ cảnh tráng lệ ở xa, lòng dạ không khỏi khoáng đạt.

"Son hà tươi đẹp như thế tại sao lại bị dị tộc chà đạp không ngừng?"

Sở Dương hừ lạnh một tiếng, sát cơ lóe lên xong biến mất trong chớp mắt.

Đến địa giới Lĩnh Nam, Sở Dương phóng thích tâm linh đảo ảnh, bao phủ trái phải trước sau phạm vi ngàn mét nhưng thật ra cũng chỉ có bán kính hai dặm thôi, phạm vi này vẫn quá nhỏ.

Trong lòng hơi động, tâm linh đảo ảnh bắt đầu áp súc, sau cùng phạm vi biến thành rộng một mét dài một mét, như kim đồng hồ trong đồng hồ, ở trong phạm vi kim đồng hồ hoạt động thì có thể thăm dò mọi thứ, còn lại thì đều là bóng tối.

Quét ngang phía dưới lại có thể xem mọi thứ trong vạn mét vào lòng.

Đây là một trong những cách dùng tâm linh lực mà Sở Dương tìm hiểu được trong tâm linh bí điển.

Hắn biết hiện tại còn chưa đạt đến cực hạn.

Chờ khi nào áp súc tâm linh lực cỡ cọng tóc thì năng lực này sẽ thật đại thành. Đến lúc đó quét một cái có thể gia tăng phạm vi lên gấp mười lần, trở thành một cái ra-đa.

Phạm vi thu nhỏ nhưng phạm vi quét hình lại tăng lớn.

Tổng thể mà nói thì ưu thế biến lớn.

"Ma Đạo đường!"

Sở Dương nhìn xuống một tòa trạch viện ở bên dưới, bên trong ần ần dâng lên đạo ý có thể phá nát thương khung. Sở Dương cong môi, bay xuống một ngọn núi cách đó không xa.

Bên trong Ma Đạo đường, Tổng Khuyết đang ngồi xếp bằng đột nhiên mở hai mắt ra, đạo ý lóe lên rồi chớp biến mất.

"Vừa nãy là?"

Tổng Khuyết đứng dậy ra khỏi phòng, đi tới ngoài cửa, nhìn xa xa, cẩn thận cảm ứng nhưng lại không phát hiện ra điều gì.

Đúng lúc này, hắn đột nhiên nhìn phương tây, mặt lộ ra vẻ chấn kinh.

Nơi đó có một cỗ khí tức ngạo tuyệt thiên địa, phách tuyệt thập phương, trùng trùng điệp điệp cuốn tới.

"Là ai? Sao có khí thế như thế?"

Tổng Khuyết cau mày, ưỡn người lên, đạo ý toát ra xông thẳng cửu tiêu, va chạm với uy thế đang cuộn cuộn xấn tới khiến cho hư không phát ra một tiếng bạo hưởng, nhắc lên phong bạo vô hình.

VÙ! VÙ!

Một lát sau, hai đạo nhân ảnh chạy nhanh đến.

"Đại ca, xảy ra chuyện gì rồi?"

Hai người đồng thời hỏi thăm.

Hai người này là đệ đệ của Tổng Khuyết, cũng là nhân vật trọng yếu trong Tổng phiệt, "Địa kiếm Tổng Trì" và "Ngân tu Tổng Lão". Hai người bọn họ đều là nhân vật cấp Tông sư, vừa rồi hai người cảm ứng được khí cơ biến hóa bên này nên chạy tới trước tiên.

"Có cường giả khiêu chiến ta!"

Tổng Khuyết nói, thu liễm khí thế, đi về phía Ma Đạo đường.

"Khiêu chiến người?"

Tổng Trì kinh hô: "Là ai? Hẳn là Ninh Đạo Kỳ? Hay là Tà Vương Thạch Chi Hiên?"

Cao thủ trong thiên hạ đếm tới đếm lui cũng chỉ có mấy người đó thôi.

Tất Huyền, một trong tam đại tông sư ở thảo nguyên nơi xa, căn bản sẽ không tới. Tương tự, một vị đại tông sư khác là Phó Thái Lâm là người Cao Kỳ thì sao có thể vô thanh vô tức đến Trung Nguyên được?

Trừ bọn họ ra thì chỉ còn lại Ninh Đạo Kỳ và Tà Vương Thạch Chi Hiên mà thôi.

Nếu không, trong thiên hạ này làm gì còn ai có thể khiến cho Thiên Đạo Tổng Khuyết coi trọng thế được.

Tổng Trì và Tổng Lão liếc nhau, thần sắc ngưng trọng.

Bọn hắn đều không đi theo tiến vào Ma Đạo đường.

Trong đường, Tổng Khuyết nhìn hai chuỗi trường đao treo hai bên, rốt cục ánh mắt dừng lại trên "Thủy Tiên" và "Thiên Đạo".

Người tới là đại địch bình sinh, cũng khơi dậy ý chí chiến đấu của hắn nên không thể không đối đãi cẩn thận.

"Thiên Đạo!"

Tổng Khuyết vỗ bàn tay lớn chớp lấy Thiên Đạo, quay người lại, kinh khí nổ tung khiến cho Ma Đạo đường đầy áp chiến ý cuồng bạo.

"Tọa trấn trong tộc, đề phong chuyện ngoài ý muốn!"

Dứt lời, hắn phóng người lên, lắc người hai ba cái đã biến mất không thấy bóng dáng.

Hai người Tổng Trì im ắng gật đầu.

"Không ngờ đại ca lại mang Thiên Đạo đi?!"

Tổng Lão nghi hoặc lẫn chán kinh

"Chi e sẽ là một trận chiến kinh thiên!"

Tổng Trì đè nén cơn sóng trong lòng.

Hai người bọn họ biết rõ Thiên Đạo là thứ phối hợp mạnh nhất với Thiên Đạo đạo pháp của Tổng Khuyết, là bất bại chi đạo, tung hoành hơn hai mươi năm chưa bại một lần. Bây giờ lấy ra chứng tỏ đối phương rất mạnh.

Trên ngọn núi, Sở Dương đứng chấp tay, mặt nhìn hướng đông.

Sau khi tới đây, Sở Dương cẩn thận xem xét thì phát hiện đây là một nơi tốt để chiến đấu nên hắn lập tức xuất ra khí tức, phóng tới phía Ma Đạo đường.

Chiến ý bay lên không, đây là khiêu chiến chí ý.

Không lâu sau đó, chỉ thấy một bóng người hoành không lướt đến, tốc độ hết sức nhanh chóng, giống như ngự gió.

"Là người?"

Dừng trước hơn mười mét, Tổng Khuyết nhìn về phía Sở Dương, lộ ra vẻ ngoài ý muốn.

Người trước mắt quá trẻ, trẻ không thể tưởng nổi, tuyệt đối chưa quá hai mươi nhưng trên trán lại có khí khái hoàng giả nhìn xuống thiên địa, có bá giả hào hùng trấn áp bất hoang chiếm đoạt cửu châu.

"Là ta!"

Sở Dương gật đầu: "Nghe danh Tổng Khuyết Thiên Dao uy chấn thiên hạ, nếu không đến xác minh một phen thì quả tiếc nuối."

Trong lòng của hắn lại cảm thấy không thôi, Thiên Dao Tổng Khuyết mặc dù đã đến tuổi trung niên nhưng lại đẹp trai không tưởng nổi, dáng đứng kia, cả khí chất đặc biệt kia nữa, tuyệt đối có thể khiến cho ngàn vạn thiếu nữ kêu gào.

"Ngươi là?"

Tổng Khuyết hỏi lại.

Ở trong ấn tượng của hắn, thiên hạ căn bản không có nhất hào nhân vật như này.

Nếu là cường giả thì sao lại không nổi danh?

"Sở Dương!"

Sau khi cho biết tên họ, Sở Dương hét lớn: "Tổng Khuyết, trước đến chiến một trận, sau đó lại thoải mái nói chuyện thiên hạ!"

"Được!"

Tổng Khuyết nổi lên chiến ý, tinh quang bùng lên trong mắt.

Hắn ở trong Ma Dao đường tĩnh tọa nhiều năm, chiến ý bên trong chất chứa ngày càng hùng hậu, bây giờ có thể chiến một trận với cường giả mạnh ngang nhau khiến cho nhiệt huyết trong hắn sôi trào.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Toa Chư Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 97: Bại Thiên Dao, bí ẩn

Vô hình đao ý từ đỉnh đầu xông ra, chia đôi mây trắng trên bầu trời.

Tổng Khuyết mắt lạnh, chiến ý liên tục dâng cao, không khí chung quanh đều đang vận vẹo, nham thạch dưới chân bắt đầu rạn nứt.

"Hay cho Tổng Khuyết."

Sở Dương hét lớn một tiếng, khí thế không ngừng tăng trưởng.

Trong lúc giằng co thì cả hai đầm đìa mồ hôi.

"Ngươi không có vũ khí?"

Tổng Khuyết đột nhiên đặt câu hỏi.

"Hy vọng ngươi có thể bức ta dùng vũ khí."

Sở Dương ngao ngễ nói.

"Cuồng vọng!"

Tổng Khuyết giận dữ, có binh khí lại không lấy ra, đây là vũ nhục hắn.

"Nếu không thể đỡ được đao trong tay ta thì hôm nay ta sẽ chém giết ngươi tại đây!"

Hắn là người cao ngạo tự phụ bậc nào, trước nay chưa từng bị người khinh thị nên bây giờ triệt để giận.

"Thượng hạ vị hình, hà do khảo chi?"

(*) Trời đất hữu hình, do đâu mà có?

Một đao liệt không chém xuống đầu.

Vừa tới, Tống Khuyết đã thi triển ra Thiên Đao bát quyết tự sáng tạo, hoặc có thể nói là Thiên Vấn chi đao.

"Hay cho Tống Khuyết, tốt cho Thiên Vấn chi đao!"

Sở Dương khẽ hít một hơi, tán thương một tiếng, cũng cảm giác không khí chung quanh đều bị rút đi, đao dưới ánh sáng đã bao trùm phương viên, vô luận tránh né ra sao cũng không thể thoát khỏi sự khóa chặt của Thiên Đao.

Tránh?

Hắn không nghĩ tới.

Đây là trận chiến đầu tiên kể từ khi hắn đến Đại Đường đến nay thì sao lại tránh?

Hai tay nhoáng một cái, nhiệt huyết chảy xiết, lực lượng mãnh liệt, hắn tung quyền đón đỡ. Trên nắm tay có sương mù bốc lên, một hồi hóa thành chân long tới lui, một hồi trở thành cổ tượng huyết dài, có được lực lượng lay động trời đất.

Một quyền này là vận chuyển Long Tượng Thác Thiên công, thi triển ra Long Tượng Hám Thiên quyền.

Long Tượng Hám Thiên quyền nguyên bản là tuyệt học Long Tượng Thác Thiên công của Bá Thể tông, cũng bị Sở Dương đổi lấy, đã tìm hiểu được bảy tám phần.

Đại Sở hoàng triều gần như thu thập được hết công pháp các tông phái khắp thiên hạ, đặc biệt là những tàn đầu, nhưng những tầng hạch tâm ở sau thì lại khó chiếm được.

Nhưng với Sở Dương thì chỉ như thế cũng đã đủ rồi.

Thân thể hai người đồng thời chấn động, vậy mà thể lực ngang nhau.

"Hay cho Sở Dương, lại đến!"

Tống Khuyết chấn động sắc mặt, lộ vẻ hưng phấn, dạng đối thủ thực lực ngang nhau này đã lâu lắm hắn chưa gặp. Dù sao thì thiên hạ tuy lớn nhưng đối thủ khó tìm.

"Âm dương tam hợp, hà bản hóa vô?"

(*) Âm dương hợp hoá, nguồn gốc thể nào?

Thiên Vấn đệ nhị đao cũng đồng thời phát huy ra.

Thiên Đao của Tống Khuyết được xưng là thiên hạ đệ nhất đao không phải không có đạo lý, ngay cả Sở Dương cũng hơi cảm thấy áp lực.

Sở Dương nhoáng hai tay, Long Tượng Thác Thiên công phi tốc vận chuyển, chín chín tám mươi một chân khiêu lóe ra tinh thần chi quang, chuyển vận cương hà chân khí hóa thành một quyền bá đạo.

Hai người va chạm liên tục, lực lượng ngang nhau.

Nham thạch dưới chân sớm đã rạn nứt, cây cối bên cạnh chẳng biết lúc nào đã bị phá hủy thành phần vụn.

Thiên Vấn đệ tam đao: Địa phương cửu tắc, hà dĩ phân chi?

(*) Chín châu chín cấp bậc, ruộng đất phân sao?

Thiên Vấn đệ tứ đao: Tăng thành cửu trùng, kỳ cao kỷ lý?

(*) Tăng thành chín tầng, cao bao dặm thế?

Thiên Vấn đệ ngũ đao: Yên hữu cầu long, phụ hùng dĩ du?

(*) Núi nào có giống rồng, cổng gấu mà dạo rong?

Thiên Vấn đệ lục đao: Nhất xà thôn tượng, quyết đại hà như?

(*) Rắn nào nuốt voi, to lớn lạ đời?

Thiên Vấn đệ thất đao: Thiên thức tung hoành, dương ly ái tử?

(*) Luật trời tung hoành, dương lia người khác.

Thiên Văn đệ bát đao: Nữ Oa hữu thể, thực chế tượng chỉ?

(*) Nữ Oa có dị hình, ai cấu tạo vậy?

Liên tiếp tám đao, quả thực không bức lui được Sở Dương.

Chiến ý của Tống Khuyết dâng cao tới cực hạn, đạt tới đỉnh phong trước nay chưa từng có, ánh mắt hấn lóe sáng như sao, từng sợi tóc dựng thẳng, uy thế cực thịnh, như thể lăng thiên.

"Thiên Văn!"

Tống Khuyết lui ra sau một bước, mồm miệng hét ra tiếng như lời đình, khí thế của hơi dừng lại xong đột nhiên thăng hoa, đạt tới một cấp độ khác.

"Đệ cửu đao: Thiên mệnh phản trắc, hà phạt hà hữu?"

(*) Mệnh trời tráo trở, cao phù, sao phạt?

ẦM! ẦM!

Một đao hạ xuống khiến Sở Dương biến sắc mặt.

"Hay cho Thiên Dao cửu vấn, ngươi đáng giá ta thi triển toàn lực!"

Thét dài một tiếng, Sở Dương vận chuyển công pháp chủ tu Ngũ Đế Luân Hồi quyết, hai trăm bốn mươi khiếu huyết đồng thời chấn động, lực lượng sôi trào mãnh liệt hóa thành đại giang triều dâng, uy thế bộc phát chấn nát toàn bộ những viên đá trước người.

"Lục Đạo Luân Hồi quyền!"

Một quyền ra, phong lôi chấn, thiên địa rung động, đánh nát đao quang, một quyền đánh bay Tống Khuyết đang lộ vẻ chấn động ra ngoài.

ẦM! ẦM!

Thanh âm cuồng bạo rót cực cũng truyền ra ngoài, nhắc lên một trận cuồng lưu.

Sơn phong không cao, Tống Khuyết sau khi rơi xuống cũng không té nhưng khoe miệng rỉ máu, hiển nhiên bị một quyền của Sở Dương chấn thương.

"Sao nào?"

Sở Dương bước ra một bước, nhẹ nhàng rơi xuống khiến con ngươi Tống Khuyết thu nhỏ lại.

"Ngươi rất mạnh, rất mạnh, hết sức hết sức mạnh!"

Tống Khuyết nói: "Nhưng ta thấy ngươi thân không dung thiên địa, tinh thần không có thuế biến, hiển nhiên còn chưa đạt tới cảnh giới Đại tông sư, vậy tại sao lại có sức chiến đấu cỡ này?"

Hắn không nghĩ ra.

Tông sư và Đại tông sư, tuy chỉ kém có một chữ nhưng lại là hai đại cảnh giới, thực lực khác biệt như ngày và đêm, nhưng loại tình huống này lại không thích hợp với người trẻ tuổi trước mắt.

"Lúc ngươi ở cảnh giới Tông sư mở được bao nhiêu khiếu huyết?"

Sở Dương cười hỏi.

"Cảnh giới Tông sư chỉ chia thành thập nhị luân hồi và nhị thập tứ trọng lâu, đây là phương pháp tu luyện được tông sư trong thiên hạ công nhận, chẳng lẽ có khác biệt?"

Tống Khuyết sững sờ, lộ ra vẻ không hiểu.

"Thập nhị luân hồi và nhị thập tứ trọng lâu? Phương pháp tu luyện được công nhận?"

Sở Dương lộ ra vẻ quái dị.

"Sao vậy? Có gì không đúng hả?"

Tổng Khuyết hỏi lại.

"Ta mở ra hai trăm bốn mươi khiếu huyết!"

Sở Dương nói với vẻ cao thâm mạc trắc.

"Cái gì?"

Tổng Khuyết rung động cả người, tròng lớn hai mắt, kinh hô: "Không thể nào?"

"Cảnh giới Tông sư vốn có thập nhị luân hồi, nhị thập tứ trọng lâu, tam thập lục trọng thiên, tam thập lục thiên cương, tứ thập cửu chân khiếu, thất thập nhị địa sát, cửu cửu bát thập nhất quy chân, nhất bách linh bát thiên cương địa sát, nhất bách bát thập tiểu viên mãn, nhị bách tứ thập đại viên mãn..."

Nói đến đây, Sở Dương bỗng nhiên dừng một chút.

Ở trên Thiên Vũ đại lục, với phương pháp tu luyện ở cảnh giới Tông sư thì đây là một thuyết pháp, nhưng hắn biết hai trăm bốn mươi khiếu huyết căn bản không phải đại viên mãn.

Lên trên có cả ba năm sáu mươi.

Trước kia không biết nhưng hiện tại lại biết.

Nghĩ tới đây, hắn ảm ảm có suy đoán: Đây nhất định là do hoàng triều và thánh tông có ý truyền ra để lừa dối thế nhân. Dù sao thì bọn hắn cũng biết ba trăm sáu mươi khiếu huyết tồn tại.

Vương lão cũng biết chớ nói chi Sở hoàng lẫn thánh tông?

"Có nhiều khiếu huyết như thế ư?"

Tổng Khuyết ngốc trệ.

"Truyền thừa của ta phân chia như thế, ta cũng mở ra hai trăm bốn mươi khiếu huyết, nếu không thì sao chiến bại được một Đại tông sư như ngươi?"

Sở Dương chăm chú nói: "Với ngộ tính và tài trí của Thiên Dao Tổng Khuyết ngươi thì lẽ ra không thể không phát hiện được khiếu huyết trên người mới đúng? Vì sao không biết?"

Ài!

Tổng Khuyết thờ dài một hơi, nói: "Truyền thừa của ta, không, đa phần những truyền thừa trên thế gian, cả ma lẫn phật cũng đều như thế. Cảnh giới Tông sư mở ra nhị thập tứ trọng lâu. Bây giờ tuy khiếu huyết còn nhiều như vậy nhưng đáng tiếc đã chậm, đến Đại tông sư, tinh thần thăng hoa, thân dung thiên địa, nếu chỉ mở ra mười hai khiếu huyết, mười hai cái kia hoặc những khiếu huyết còn lại không mở thì sẽ biến mất toàn bộ không thấy nữa."

Sở Dương co rút con ngươi, lại bất động thanh sắc.

Sau Đại tông sư, những khiếu huyết không mở sẽ biến mất?

Hắn lần đầu tiên nghe được chuyện này.

Trước kia chỉ biết được đặc thù của cảnh giới Đại tông sư lẫn làm sao chứng đạo thành, nhưng lại không biết dạng bí ẩn này.

"Nói như thế, cảnh giới Tông sư quả thực là một cảnh giới đặc thù, mở khiếu huyết nhiều hay ít liên quan đến thành tựu tương lai, một khi đột phá thì không thể quay đầu được?"

Sở Dương suy nghĩ, lại nghĩ đến lúc trước hắn bị vây công tại Duyệt Tân lâu, những Đại tông sư kia đa phần đều chỉ mở ra hai mươi bốn hoặc ba mươi sáu khiếu huyết mà thôi. Tiềm năng của bọn hắn đã hao hết, không có tương lai, lúc này mới không để ý sinh tử ra tay với hắn.

"Có lẽ đây cũng là diệu dụng của Tiềm Long bảng."

Sở Dương có ý nghĩ khác.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Toa Chư Thiên* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 98: Nói thoả mái thiên hạ

Sau khi hết khiếp sợ, Tống Khuyết khôi phục tinh táo, ánh mắt ngưng tụ hỏi: "Người rốt cục là ai? Tại sao lại có truyền thừa thâm hậu như vậy?"

"Truyền thừa của ta xa xưa lắm, không cần phải nói tỉ mỉ, về phần ta là ai à?"

Sở Dương cười: "Người có biết phân xường đường trắng không?"

"Sao lại không biết? Mấy năm nay Lĩnh Nam ta mở rộng trồng trọt cây mía, ban đầu ta còn không hiểu nhưng về sau mới biết là để chế tạo ra đường trắng như tuyết, bán chạy khắp thiên hạ. Nhưng điều tra nhiều lần lại không tra ra người sau lưng, không ngờ lại là người!"

Tống Khuyết giật mình nói.

"Người biết muối ăn không?"

Sở Dương nói, bàn tay vô một cái hút tới hai viên đá, hai tay bóp lại, nham thạch bong ra từng mảng thành hai ụ đá. Tự mình làm một cái, ném cho Tống Khuyết một cái, chiêu này của hắn khiến con người Tống Khuyết co rụt lại.

"Vị muối ăn vừa đắng vừa chát, dù là như thế nhưng bách tính bản cùng cũng không ăn nổi. Nhưng từ sáu năm trước, trên thị trường đột nhiên xuất hiện đại lượng muối ăn trắng như tuyết, không có vị đắng chát nhưng giá lại hết sức rẻ, người trong thiên hạ đều mua được, để cho không biết bao nhiêu bách tính bản cùng quý lạ cảm ân."

Tống Khuyết hít mắt nhìn Sở Dương, mang theo một tia ôn hòa.

"Người có biết thả bặt trồng trọt? Biết chăn nuôi lợn hơi? Biết nông cụ kiểu mới? Biết phương pháp ủ phân không? Người lại có biết in chữ rời? Chế tác giấy trắng?"

Sở Dương không nhanh không chậm nói.

"Cái gì?"

Tống Khuyết đột nhiên đứng lên, lộ ra vẻ không thể tin.

Đây là những thứ mới xuất hiện trong những năm gần đây, vang dội thiên hạ, đặc biệt là in chữ rời, phương pháp chế tạo giấy trắng kiểu mới khiến cho sách báo chấn chỉnh phổ cập, ban ơn cho thiên hạ, công tại đương tại, lợi tại thiên thu.

Hắn không thể nào nghĩ ra những thứ đó là do người trước mắt làm ra.

"Người có biết Liên Hợp thương hội? Duyệt Tân lâu? Sở thị võ quán?"

Sở Dương lần nữa từ tốn hỏi.

Tống Khuyết đột nhiên run lên, lộ ra vẻ chấn động, run rẩy nói: "Người, người, người rốt cục muốn làm gì?"

Hắn thông minh cỡ nào, tự nhiên nghĩ đến chỗ sâu.

Sở Dương nói hết thấy mọi chuyện, nếu có cử động làm loạn tất thiên hạ chấn động, hoàn toàn có thể lật tung đương kim thống trị.

Nếu những thứ đó bị những thế lực khác nhau khống chế thì cũng thôi đi, tối đa chỉ là cự đầu một phương mà thôi, nhưng tất cả lại chỉ thuộc về người thiếu niên ở trước mắt, như vậy thật quá kinh khủng.

Hắn lại đột nhiên nghĩ đến, những thứ đó đều chỉ đột nhiên xuất hiện từ sáu, bảy năm trước mà thôi.

Hắn cũng hơi cảm thấy sợ hãi khi nghĩ tới Sở thị võ quán, nó đã mở khắp thiên hạ, thu đồ đệ thụ võ, thu phí cực kỳ rẻ tiền, không biết đã nuôi dưỡng bao nhiêu võ giả.

Mà lợi nhuận của Duyệt Tân lâu thì sao?

Liên Hợp thương hội kinh doanh như nào?

Hắn cũng biết, dưới mỗi một Liên Hợp phân hội đều mở một học quán, lúc trước chỉ nghĩ là nơi bọn họ bồi dưỡng nhân tài kinh doanh mà thôi, bây giờ nghĩ lại thì mười phần sai.

Sở Dương bỗng nhiên đứng dậy, nhìn về phương bắc, thâm trầm nói: "Người cho rằng thiên hạ này ra sao?"

Tống Khuyết hít sâu một hơi, kim nén rung động trong lòng, thở dài nói: "Giang sơn thiên hạ, cảnh đẹp thiên kiêu, tạo hóa tàn kỳ, nhưng mà Trung Nguyên liên tục bị nạn di xâm lấn. Nhìn chung lịch sử, lúc nào biên cương cũng bị gò quan, đánh thảo cốc, dịch cùng khổ khiến cho người bị phần. Lại

kéo dài tới trước, Ngũ Hồ loạn Hoa (*Ngũ Hồ thập lục quốc), người Hán chúng ta bị coi như dê hai chân, trở thành thức ăn, huyết mạch gần như bị đoạn tuyệt, buồn thay cỡ nào?"

"Đây là cực khổ của Trung Nguyên đại địa!"

Sở Dương nói: "Trung Nguyên ta đất rộng của nhiều, mở dân trí, tráng sơn hà, hưng xã tắc, viễn siêu văn minh vực ngoại nhưng tại sao liên tục bị xâm nhập?"

"Vương triều thành lập chỉ hưng thịnh nhất thời, mỗi khi đến hậu kỳ thì quân vương ngu ngốc, nịnh thần đương đạo khiến cho thiên hạ mịt mù chướng khí, dân chúng lâm than, cuối cùng phải bóc can khởi nghĩa, sau mỗi trận đại chiến lại mai táng vương triều cũ, khai sáng thiên địa mới, thường thì lúc này sẽ hao hết nguyên khí, bị man di xâm lấn."

Tổng Khuyết hiểu rõ lịch sử, cũng nhìn thấu triệt, nhưng thân là người trong cuộc lại không tìm được phương pháp giải quyết, đành nói: "Có thể làm gì được chứ?"

Sở Dương không trả lời mà là hỏi: "Lập tức lại như thế nào?"

Tổng Khuyết nhìn Sở Dương, phát hiện người trẻ tuổi này thần tình lạnh nhạt nhưng lại tràn ngập tự tin như nắm hết thảy mọi thứ trong lòng bàn tay, không hỏi hỏi: "Tùy Văn Đế nhất thống thiên hạ, vốn khai sáng thịnh thế nhưng Tùy Dương Đế lại tham luyện nữ sắc, thích việc lớn hám công to, mở kênh đào, chinh Cao Ly khiến quốc khố hao hết, nếu như lại chinh lần nữa thì thiên hạ chắc chắn sụp đổ."

"Mở kênh đào là sai sao?"

Sở Dương hỏi.

"Đương nhiên là sai!"

Tổng Khuyết nói tiếp: "Dưới đáy kênh đào chẳng biết có bao nhiêu xương khô?"

"Ai chấp hành mệnh lệnh của Tùy Dương Đế?"

Sở Dương không đợi Tổng Khuyết trả lời, tiếp tục nói: "Mở kênh đào thông nam bắc, đi lại dễ dàng, công tại đương đại, lợi tại thiên thu, đây là cử chi đại thiện. Nhưng người chấp hành thì sao? Lại là những con em thế gia, quan lại nhân gia, bọn hần mới không quan sự sống chết của dân nghèo, cưỡng ép điều động khiến dân chúng kêu ca khắp nơi. Chuyện này chỉ có thể trách Tùy Dương Đế không biết dùng người, tra người không rõ mà thôi."

"Chuyện này..."

Tổng Khuyết biến đổi sắc mặt.

"Năm ngoài chinh phạt Cao Ly lần thứ nhất, Tùy Dương Đế thân chinh, tổng cộng suất lĩnh một trăm hai mươi vạn người."

Giọng của Sở Dương cao dần: "Nhưng mà Cao Ly lại là một nơi chật hẹp nhỏ bé, chất đồng người cũng có thể diệt nhưng tại sao lại đại bại lui binh?"

"Năm nay chinh phạt Cao Ly lần hai, điều động tới một trăm năm mươi vạn người nhưng sao vẫn bình bại?"

Sở Dương nói giọng sục sôi.

"Tùy Dương Đế cực kỳ hiếu chiến nhưng lại không biết dùng người, dùng quan văn chỉ huy võ tướng, chiến lược không thỏa đáng."

Tổng Khuyết nói.

"Thật đúng thế không?"

Tổng Khuyết bỗng nhiên trầm mặc.

"Tùy Dương Đế Dương Quảng tham lam háo sắc, với đế vương thì chuyện này bình thường. Hần thích hưởng thụ cũng chẳng có gì ghê gớm. Nhưng hần chuyên quyền độc đoán, mở rộng khoa cử, phá vỡ cục diện thế gia lũng đoạn tri thức, mở ra con đường thăng quan cho dân nghèo, đây là mới là căn nguyên."

Sở Dương tiết lộ một sự thực tàn khốc: "Những thị tộc gia truyền, thế gia ngàn năm kia há có thể đáp ứng? Lớp người quê mùa là lớp người quê mùa, sinh sinh tử tử đều là lớp người quê mùa, phải nô dịch bọn hần, phải phân phối bọn hần, bọn hần không có tư cách trở thành sĩ phu, không có quyền lợi ngang hàng với bọn hần. Cho nên mở kênh đào phải cưỡng ép điều động dân phu, không nghe thì giết, dù sao hồng thi là thanh danh của đế vương; chinh Cao Ly, ta ở giữa đầu vô ích quốc vận, dù sao quốc gia vong thì bọn hần chọn một đế vương khác là được."

"Ta nói có đúng không?"

Sở Dương đột nhiên quát.

Tổng Khuyết run lên, yếu ớt thở dài: "Cục diện như vậy có thể giải quyết ư?"

"Chứ hiện tại ta đang làm gì?"

Sở Dương hỏi lại.

"Thật có thể khiến dân Hán chúng ta thoát khỏi khuất nhục luân hồi?"

Tổng Khuyết hơi run rẩy hỏi.

"Mở võ quán để cường thân thể, tăng lòng dũng phách; thiết lập học quán để mở dân trí, tăng trí tuệ; Liên Hợp thương hội để lưu thông hàng hóa, lợi dụng lẫn nhau, mở rộng nguyên đường!"

Sở Dương nói tiếp không ngừng: "Đến lúc đó, miễn hết thầy nông thuế, sinh hoạt sung túc, luyện võ cường thân, đọc sách tấn thăng, làm sao không mạnh?"

"Chờ một chút, miễn nông thuế thì quốc gia sao vận hành?"

Tổng Khuyết bắt lấy một điểm mấu chốt.

"Thương thuế!"

Sở Dương cười thần bí, lấy Liên Hợp thương hội làm ví dụ, dạy cho Tổng Khuyết bài học sinh động.

"Nghe vua nói một buổi hơn hẳn đọc sách mười năm!"

Tổng Khuyết khom người với Sở Dương, vui lòng phục tùng.

Hắn thấy được hy vọng, thấy được tương lai tươi sáng.

"Tông phái thì sao?"

Hắn hỏi một vấn đề mấu chốt.

"Phổ thiên chi hạ, mạc phi vương thổ; suất thổ chi tân, mạc phi vương thân!"

(*) "Khắp bầu trời này, không đất đai nào không phải đất của thiên tử, không con dân nào không phải con dân của thiên tử!"

Sở Dương đáp: "Người không phục quân giáo, giết!"

Tổng Khuyết gật đầu, hỏi tiếp: "Dạng thế ngoại tông môn như Từ Hàng Tĩnh Trai, nơi thanh tịnh như phật môn cũng muốn quản hạt sao?"

"Thế ngoại tông môn? Nơi thanh tịnh như phật môn?"

Sở Dương xùy cười một tiếng, nói: "Các nàng thật là ni cô sao?"

"Từ Hàng Tĩnh Trai là thiên hạ đệ nhất thánh địa, là phật môn nữ ni, truyền thừa bồ tát, có gì không ổn?"

Tổng Khuyết hỏi thăm.

"Đã là ni, đã là phật, vậy phải làm sao?"

Sở Dương hỏi lại.

"Phật từ từ bị, phổ độ chúng sinh, thế ngoại chi địa, tĩnh tu tham thiền."

Tổng Khuyết không chút do dự nói.

"Các nàng từ từ bị à? Các nàng phổ độ chúng sinh sao? Các nàng thanh tịnh không?"

Sở Dương liền tiếp hỏi lại.

"Đương nhiên!"

Tổng Khuyết trả lời: "Thời điểm bình thường, các nàng tiềm tu trong tông, bàng quan, mỗi khi loạn thế tất nhiên sẽ tuyền ra đệ tử kiệt xuất hành tẩu thiên hạ, thay vạn dân tuyền đế vương."

Ha ha ha!

Sở Dương ngửa mặt lên trời cười to, chỉ vào Tổng Khuyết trào phúng: "Một phiệt chủ, tuyệt đại tông sư, trí tuệ siêu phàm như người sao lại có thể nói ra những lời ngu ngốc như thế?"

"Giải thích như thế nào?"

Tổng Khuyết sầm mặt lại, mười phần không vui.

"Đã bàng quan thì sao còn đi ra khoe khoang? Loạn thế hành tẩu là phổ độ chúng sinh ư? Vì sao không nói trước đi ra, đi giải quyết chi pháp? Thay vạn dân tuyền đế vương? Các nàng gặp được bao nhiêu người dân? Lại có thể đại biểu được bao nhiêu người? Đệ tử phạt môn nhúng tay phân tranh hoàng quyền chẳng qua là cướp lấy lợi ích, sau cùng đứng ở vị trí cao nhìn xuống thiên hạ mà thôi."

Sở Dương hừ nói: "Nói khó nghe chút, chẳng qua là khoác lên da phạt môn nhưng lại hoạt động kỹ nữ, ở giữa thiên hạ quần hào mọi chuyện đều thuận lợi, khiến cho từng nam tử anh vĩ quý dưới gấu quần của bọn họ, mặc cho bọn hắn phân phó làm việc, sau khi đạt tới mục đích liền rút ra mà đi."

Tổng Khuyết hoàn toàn thay đổi sắc mặt.

"Không đúng sao?"

Sở Dương sắc mặt lạnh lẽo.

"Các nàng, các nàng..."

Tổng Khuyết rốt cục cũng không thể nói được gì.

"Đạo môn đệ nhất nhân Ninh Đạo Kỳ bị các nàng dưỡng thành một đầu quân gia; Tà Vương Thạch Chi Hiên có tài trí thống nhất ma môn nhưng bị các nàng xem là đại địch, vì trừ bỏ mà phái ra đệ tử kiệt xuất nhất là Bích Tú Tâm, giết người không thành bị người bắt ngược. Buồn cười Thạch Chi Hiên, đường đường là nhất đại tà vương, trí tuệ siêu quần vậy mà lại yêu cừu nhân, lấy làm vợ, còn sinh ra nữ nhi. Lúc ấy tại sao Từ Hàng Tĩnh Trai lại không truy cứu? Bởi vì Tà Vương đã phế đi, không đủ gây sợ. Càng buồn cười hơn chính là Bích Tú Tâm vì phá giải Bất Từ Ấn pháp của Tà Vương, muốn tìm được nhược điểm nên hao tâm tổn lực mà chết, đây là chuyện buồn cười đến cỡ nào, tình yêu hoang đường đến cỡ nào. Nhưng không ngờ Tà Vương vì cái chết của nàng lại lưu lại sơ hở trong tâm hồn, khiến cho tu vi không thể tiến thêm."

"Cả Tổng Khuyết người nữa!"

Ánh mắt Sở Dương ngưng tụ, bắn ra hai đạo phong mang, cùng đồng thời phóng thích ra tâm linh lực, nói tiếp: "Thạch Chi Hiên không gây sợ, Ninh Đạo Kỳ trở thành chó giữ nhà, cường giả trong thiên hạ chỉ còn lại người, kết quả thì sao?"

Tổng Khuyết hoàn toàn thay đổi sắc mặt.

"Phạm Thanh Huệ vừa ra liền khiến người mất hết hồn vía, từ nay về sau khiến người không thể đứng ở mặt đối lập với Từ Hàng Tĩnh Trai."

Sở Dương cười lạnh nói: "Đội thiên hạ đại loạn, truyền nhân của nó hiện thế, hành tẩu thiên hạ, có Ninh Đạo Kỳ che chở, Tổng Khuyết người chăm sóc, thay mặt thiên hạ tuyền đế chẳng phải thuận lý thành chương? Một khi thành công, Từ Hàng Tĩnh Trai liền đứng thẳng trên hoàng quyền!"

Tổng Khuyết run lên, thậm chí không còn nét người.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Toa Chư Thiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 99: Triệt để trấn trụ

Dồi khắp Đại Đường, xét trí tuệ thì Tổng Khuyết không kém bất kì ai, nhưng dù sao thì bị niên đại hạn chế, cộng thêm anh hùng khó qua ải mỹ nhân, ấn tượng ban đầu giữ vai trò chủ đạo nên lâm vào một loại giam cầm nào đấy.

Huống chi hắn cũng là một trong những cao thủ đứng đầu thiên hạ, cao ngạo tự phụ, duy ngã độc tôn, một khi đã nhận định chuyện gì rồi thì rất khó sửa lại. Nhưng hôm nay, đầu tiên là bị Sở Dương đánh bại, tiếp đó lại bị thủ bút của đối phương gây chấn động, rồi lại luận chuyện thiên hạ nên hắn triệt để bị dẫn dụ.

Một bước cuối, Sở Dương thúc dụng tâm linh lực, lặng yên không tiếng động triệt để hòa tan thân ảnh trong đáy lòng hắn.

Xem khắp thiên hạ, hồi ức quá khứ, Tổng Khuyết thở dài một tiếng.

Sở Dương được mời đi tới Tổng gia tổ trạch, tiến nhập Ma Đạo đường.

Không có thành kiến, lại bội phục tu vi và lòng dạ của Sở Dương, mở rộng ý chí, khoan khoái thiên hạ, lời bình thời sự, phóng nhãn tương lai. Tổng Khuyết triệt để thấy được hình tượng to lớn mà Sở Dương vẽ nên, không khỏi kích động nói: "Nếu như theo lời người nói, vương triều người Hán ta tất vạn cổ trường tồn, hưng thịnh không suy!"

"Không có vương triều bất bại, chỉ có không ngừng tiến thủ."

Lời này của Sở Dương không khỏi khiến Tổng Khuyết gật đầu.

Cuối cùng, Tổng Khuyết quyết định mở ra toàn bộ Lĩnh Nam, triệt để che chở Sở phủ, thậm chí lựa chọn sử dụng một nhóm tử đệ ưu tú giao cho Sở Dương huấn luyện.

Những chuyện này Sở Dương đương nhiên sẽ không hỏi đến, toàn diện giao cho Thẩm Lạc Nhạn và Lý Tĩnh quản lý.

Đào mắt đã qua hơn một tháng.

Bên trong chính đường, chủ khách ngồi xuống.

"Ta cho người một đề nghị!"

Sở Dương muốn đi nhưng lại đột nhiên nghĩ đến chuyện thông gia giữa Tổng gia và Độc Tôn Bảo nên không khỏi lên tiếng.

"A, đề nghị gì?"

Tổng Khuyết đột nhiên chấn động.

"Nghe nói Tổng gia muốn thông gia với Độc Tôn Bảo?"

Sở Dương hỏi.

"Độc Tôn Bảo Tạ Huy kết bái tình nghĩa với ta, ta cũng xác thực dự định gả đại nữ nhi cho con của hắn. Sao vậy? Có gì không ổn hả?"

Tổng Khuyết không giấu giếm.

"Qua mấy hôm nay, hắn người cũng biết thế lực của ta làm việc chuẩn tắc!"

Sở Dương nói sang chuyện khác.

Tổng Khuyết run lông mày, hít sâu một hơi: "Độc Tôn Bảo làm việc có hơi bá đạo một chút nhưng dù sao cũng là một phương thế lực lớn, nếu như thu phục tới sẽ rất tiện cho tương lai."

"Không cần."

Sở Dương nói giọng chắc nịch: "Việc ta làm đôi khi không từ thủ đoạn, nhưng luôn kiên trì giới hạn cuối cùng, không ức hiếp bần dân tầng dưới chót nhất, dù sao bọn hắn đã đủ khổ. Nhưng Độc Tôn Bảo thì sao? Phân đất là vua, làm việc bá đạo, đâu chỉ mỗi hai chữ phách lối? Bọn hắn thậm chí còn âm thầm tiếp xúc với Ma môn và Đột Quyết."

Trong nguyên tác, Độc Tôn Bảo lừa đảo hãm hại Tổng gia rất thảm.

Tổng Khuyết đào mắt, nói ra: "Ta thuyết phục một phen, nếu như hắn không nghe thì sẽ mặc kệ!"

"Cũng được!"

Sở Dương gật đầu, hắn không thể không cấp mặt mũi cho Tổng Khuyết.

"Sở phủ chủ, hiện tại người có hôn phối chưa?"

Tổng Khuyết đột nhiên hỏi.

Sở Dương cười lắc đầu.

"Thế lực của người phóng nhãn thiên hạ đã có thể dao động nền tảng lập quốc, tương lai..."

Tổng Khuyết nghiêm túc nói: "Với thượng vị giả thì truyền thừa lớn hơn hết thảy, có dòng dõi mới có thể để cho thủ hạ an tâm, cũng để bọn hắn hiểu, nếu như có bất trắc thì cũng có người nói nghiệp bảo vệ sự nghiệp, tâm huyết & nỗ lực của bọn hắn không đến mức sụp đổ."

Sở Dương gật đầu, hắn sao có thể không biết đạo lý này.

Từ xưa đến nay, vương triều truyền thừa lớn hơn hết thảy, đây là chuyện không thể tranh cãi.

"Ta chỉ ít có thể sống hơn trăm năm!"

Sở Dương nói.

"Không có người nối nghiệp thì bọn hán sẽ không quy tâm, lòng người bàng hoàng, dù ngươi có thể trấn áp nhưng lỡ như thì sao? Sau khi ngươi trăm tuổi thì sao?"

Tổng Khuyết liên tiếp đặt câu hỏi.

"Tạm thời chưa cần đề cập đến những chuyện này."

Sở Dương khẽ giật môi.

"Ngươi bố cục như thế nên sẽ có một số đồng người theo ngươi, ngươi trở thành căn nguyên tín ngưỡng của bọn họ, trở thành nơi để bọn họ dựa vào, đây là trách nhiệm của ngươi, nhất định phải gánh vác, mà còn phải sớm!"

Tổng Khuyết nói tiếp: "Giống như ta năm xưa, tình cảm bị tổn thương nhưng vì Tổng gia, vì Linh Nam nên ta không thể không cưới."

"Trách nhiệm sao?"

Sở Dương cau mày: "Đội tương lai đi! Có lẽ ta có thể tìm được một phương pháp vẹn toàn đôi bên, để thiên hạ Hán dân nắm giữ vận mệnh của mình. Để Trung Nguyên đại địa vĩnh viễn sừng sững ở đỉnh phong mà không phải đặt vận mệnh vào tay một người hoặc chỉ một số người."

Tổng Khuyết đại động thần sắc: "Nếu đúng như vậy thì thật sự có thể mở ra thịnh thế vạn cổ bất hủ."

Hai người đang trò chuyện thì bên ngoài đi tới ba người.

"Bái kiến phụ thân, bái kiến phủ chủ!"

Người tới là con của Tổng Khuyết.

Nam là Tổng Sư Đạo, người khiêm tốn, ôn nhuận như ngọc; nữ tử là đại nữ nhi Tổng Ngọc Hoa và nấu nữ Tổng Ngọc Trí.

"Ừm!"

Tổng Khuyết khẽ gật đầu: "Phủ chủ, ngươi thấy ba người bọn hán thế nào?"

"Công tử như ngọc, chớ quá như thế!"

Sở Dương cười nói: "Đột một thời gian tất thành đại khí, chỉ là còn cần tôi luyện."

Tổng Sư Đạo khó chịu xoay xoay cổ, bị một người nhỏ tuổi hơn mình bình luận như thế thì hẳn cảm thấy khó chịu sao đó.

"Tỷ muội các nàng tập hợp linh tú thiên địa, thủy vận của Linh Nam, được trời ưu ái, là lễ vật tốt nhất mà ông trời ban cho Tổng phiệt chủ."

Sở Dương xảo diệu nói.

Tổng Ngọc Hoa dịu dàng cười một tiếng.

Tổng Ngọc Trí hiếu kỳ đánh giá Sở Dương, nàng rất ngạc nhiên về nam tử trẻ tuổi được tiếp đãi như khách quý, có thể ung dung ngồi ngang hàng với phụ thân này.

"Đã vậy, ta để ba người bọn hán đi theo ngươi được không?"

Tổng Khuyết hé miệng nói.

Sở Dương cứng đờ, lập tức minh bạch dự định của Tổng Khuyết, không khỏi mắng thầm lão hồ ly, bất quá xem xét tỉ mỉ thì Tổng gia tỷ muội thật đúng là mỹ nhân hiếm thấy, đáng tiếc tâm hán không ở chỗ này nên nói ngay: "Sau này ta phải hành tẩu đại giang nam bắc, nơi ở bất định. Lại nói, ngươi để bọn hán ra ngoài cả thì lấy ai tận hiếu với ngươi? Không bằng như vậy đi?"

Tổng Khuyết trầm than trong lòng một tiếng, hỏi: "Như thế nào?"

"Có thể để cho Sư Đạo đi chiến trường, tối đa năm năm ta sẽ cho ngươi một Tổng sư!"

Sở Dương đề nghị: "Để cho Tổng Ngọc Hoa đi Sở phủ tìm Thẩm Lạc Nhận, có thể học tập đạo kinh doanh, về phần Tổng Ngọc Trí thì chi bằng ở lại bên cạnh ngươi."

"Ta không muốn thế!"

Vừa dứt lời, Tống Ngọc Trí liền thốt lên, sau đó vội vàng che miệng nhỏ, nhìn thoáng qua Tống Khuyết, bị dọa trắng bệch cả mặt.

Tống Khuyết lại không để ý tiểu nữ nhi, mà là kích động nói: "Thật chứ? Trong vòng năm năm có thể bồi dưỡng Sư Đạo thành Tông sư?"

"Nếu hấn chịu cố gắng thì thành tựu tương lai tuyệt đối không kém người!"

Sở Dương cười nói.

Ha ha ha...

Tống Khuyết cười to, gật đầu nói: "Có câu nói này của người thì ta an tâm rồi, vậy liền xin nhờ, còn tỷ muội Ngọc Hoa thì cũng ở chỗ người luôn đi, cho đỡ chướng mắt trước mặt ta."

Sở Dương im lặng hỏi thương thiên.

Đây có phải là bán nữ nhi của mình đi hay không?

Sở Dương không ở lâu, chấp tay một cái, dưới chân xuất hiện một thanh trường kiếm phá không mà đi, xuyên thẳng qua mây trắng, biến mất cuối chân trời. Một màn này lại khiến cho người Tống gia, bao gồm cả Tống Khuyết hết sức rung động.

"Cha, hấn, hấn là kiếm tiên?"

Tống Sư Đạo cà lăm.

"Đúng vậy a cha, hấn chân đạp trường kiếm, xuất nhập thanh minh? Thế gian thật sự có tiên nhân?"

Tống Ngọc Hoa đã không giữ nổi vẻ yên tĩnh trước kia.

"Hấn khẳng định là tiên nhân chuyển thế!"

Tống Ngọc Trí ôm mặt, lộ ra vẻ mơ ước.

"Ta cũng không biết!"

Tống Khuyết hai mắt mê mang.

Trong lòng, hấn triệt để bị Sở Dương chấn động.

Hấn bỗng nhiên cảm thấy, nếu như đối nghịch với Sở Dương, có lẽ sau khi giao đấu xong, nếu không phải bị đối phương khuyên bảo thoát khỏi gút mắt lúc trước, nói không chừng đã bị đối phương oanh sát.

"Giải Huy à, hy vọng người tự giải quyết cho tốt!"

Quay đầu nhìn lại, Tống Khuyết thở dài một tiếng, theo sau mắt lóng lánh nói: "Sư Đạo, Ngọc Hoa, Ngọc Trí, chuẩn bị đại lễ, ngày mai các người liền đi Dương Châu!"

Ba người đều không hề cự tuyệt.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Toa Chư Thiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 100: Phi Mã mục trường

Trong đám mây trắng, Sở Dương khoe miệng khê cong, lộ ra ý cười.

Động tác sau cùng khiến Tống Khuyết triệt để minh bạch, nếu ta muốn giết người thì dễ như trở bàn tay.

Sau khi rời xa được trăm dặm, Sở Dương bay khỏi trường kiếm, đi bộ tới trước.

Lần này đi ra, trừ giải quyết chuyện Linh Nam thì Sở Dương không định quay trở lại trong thời gian ngắn. Hấn đến thế giới này được tám năm nhưng còn

chưa đi khắp nơi, có chút tiếc nuối, thế nên thừa dịp kết thúc một lần tu luyện, ra ngoài trông núi xem sông, trong lúc du tả cảnh đẹp tráng lệ thì giải một chút oán khí.

Đã du lãm cảnh đẹp sông núi thì không lý nào lại ngại kiểm phi hành được.

"Phương thế giới này dường như sâu dày hơn Tiểu Lý Phi Dao nhiều, tựa hồ trời cao hơn, đất xa hơn."

Ngoại trừ thế giới Thiên Vũ đại lục, Sở Dương đã đi qua thế giới Phong Vân, thế giới Tiểu Lý Phi Dao, đây coi như là thế giới thứ ba, hẳn cũng phát hiện sự khác biệt giữa các thế giới.

Mỗi một thế giới sẽ có quy tắc riêng.

Chậm rãi tiến lên, tự do tự tại.

Một ngày này, Sở Dương đi ngang qua một thôn trấn, nhìn thấy bóng người phía trước thì không khỏi cười khỏ.

"Sao ngươi lại tới đây?"

Sở Dương đi tới gần nói.

"Công tử!"

Ở khắp Sở phủ cũng chỉ có một người xưng hô với Sở Dương như vậy, người đó là Liễu Trinh.

Lúc mới bắt đầu, nàng hết sức e ngại Sở Dương, về sau chăm rãi tiếp xúc thì nàng mới phát hiện vị "Sở gia" này bình dị gần gũi, rất tốt với mọi người, trong cả phủ dù nàng hay những hạ nhân khác thì đều chưa từng trách cứ qua.

Mỗi ngày phục sức Sở Dương sinh hoạt hàng ngày, tâm tính không hiểu phát sinh biến hóa, tại ba năm trước, nàng đánh bạo cải biến xưng hô.

Sở Dương vẫn nhớ, lần đó, lúc Liễu Trinh khe gọi "công tử" thì cả khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng đỏ lên, người cúi đầu, tiếng gọi như tiếng ruồi muỗi.

"Công tử một thân một mình rời đi, không ai ở cạnh chiếu cố, ta không yên lòng."

Liễu Trinh cười duyên dáng: "Biết ngươi đến Lĩnh Nam nên ta liền chờ ở bên cạnh, về sau nghe nói ngươi rời đi nên ta bảo ám vệ tra xét hành tung của công tử, sớm chờ ở đây."

"Vất vả!"

Sở Dương nói ra.

Muốn sớm chờ ở phía trước tất nhiên phải đi đường dài, dù là Liễu Trinh hiện tại có tu vi tiên thiên cảnh nhưng cũng tuyệt không dễ dàng.

"Vậy, công tử, ngươi không đuổi ta nhỉ?"

Liễu Trinh mừng thầm trong lòng.

"Nếu ta đuổi ngươi thì cũng quá bất cận nhân tình!"

Sở Dương cười ha ha một tiếng, vung tay lên: "Đi, theo ta dạo chơi thiên địa!"

"Vâng, công tử!"

Liễu Trinh đại hỉ.

Có người làm bạn, đi đường liền không còn tịch mịch.

Lúc trước một thân một mình rời đi, Sở Dương từng nghĩ không nên để Liễu Trinh đi theo, nào ngờ nha đầu này lại đuổi đi theo, vậy liền thuận theo tự nhiên.

Hắn cũng nghĩ đến lời của Tống Khuyết.

Với tương lai, với nhân sinh, lại có thể ngộ khác biệt.

Cảnh mặt trời lặn, nhìn từ trên đỉnh núi quả thật đẹp không sao tả xiết; tờ mờ sáng, mặt trời mọc lên ở hướng đông, ngồi xem mây mù giăng phủ; bên cạnh rừng trúc, bên cạnh hồ sen, nhàn nhã thả câu; nơi phồn hoa, nhăm nháp mỹ thực trong phố xá sầm uất.

Hai người đi không nhanh, chưa hết một ngày đã đi tới một chỗ địa giới.

"Công tử, phía trước chính là Phi Mã mục trường, nếu như bắt xuống thì tương lai có tác dụng không nhỏ với chúng ta."

Kiến thức nhiều, võ đạo cũng có thành tựu sơ bộ, tổng thể thì tính cách của Liễu Trinh cũng có biến hóa khác với thuở ban đầu: "Nghe nói, tròng chủ là một mỹ nhân đấy!"

"Phi Mã mục trường là chỗ binh gia tất tranh, chờ khi thiên hạ đại loạn thì nơi này sẽ trở thành chỗ quần hùng tranh đoạt."

Sở Dương gật đầu: "Người có biết tại sao Phi Mã mục trường một mục tương đối bình tĩnh không?"

"Nghe nói thương gia là hậu đại võ tướng mặt Tấn, tâm huyết của mấy đời người, kinh doanh hơn một trăm năm nên tự nhiên thế lực rắc rối khó gỡ. Chủ nhân thế hệ này là một nữ tử tên Thương Tú Tuần, người bình thường cũng không dám xúc phạm nàng!"

Liễu Trinh hiểu rõ thiên hạ đại thế, nói tiếp: "Nhưng nghe nói, dường như tứ đại khẩu nhìn chăm chăm nơi này, thường xuyên xâm phạm!"

"Xác thực như thế!"

Sở Dương hài lòng gật đầu, về phần tứ đại khẩu thì hẳn không nhiều lời.

Sau khi đến nơi, quân sự thấy y phục hai người họ gọn gàng lộng lẫy, khí chất bất phàm thì không đuổi đi mà lập tức thông tri cho tròng chủ Thương Tú Tuần.

Phút chốc công phu, bọn hắn được mời đến phòng khách, phụng dâng trà nước.

"Chẳng hay hai vị đến từ đâu? Đến nông trường ta để làm gì?"

Thương Tú Tuần sau khi ngồi xuống ghế thì hỏi thẳng.

Nàng tuổi còn trẻ nhưng lại có được sự tinh táo không tương xứng với tuổi tác.

"Đi ngang qua nơi đây nên ghé xem một chút."

Sở Dương cười nói.

Thương Tú Tuần rất đẹp, đẹp như mây trắng nơi chân trời, như sương như khói khiến người ta rất khó bắt lấy.

Một nữ tử có thể chường quân một Phi Mã mục trường lớn như vậy thì dù tâm tính hay thủ đoạn cũng tuyệt đối vượt qua tưởng tượng của người thường.

"Công tử, thương tròng chủ cũng không phải người bình thường, không bằng sáng khoái nói thẳng ra cho thống khoái đi!"

Liễu Trinh chen ngang: "Có thể?"

Sở Dương khẽ nhún vai.

Thương Tú Tuần bất động thanh sắc, nhìn Sở Dương một chút xong lại nhìn sang Liễu Trinh, hỏi: "Không biết chuyện gì?"

"Chúng ta có thể giải quyết tứ đại khẩu giúp người!"

Liễu Trinh lúc này nói ra.

Thương Tú Tuần khẽ run cánh tay, âm thanh lạnh lùng nói: "Chỉ bằng hai người các người?"

"Không, một mình công tử là được!"

Liễu Trinh chân thành nói.

"Người đâu, tiền khách!"

Thương Tú Tuần lúc này đứng dậy, phất ống tay áo một cái, quay đầu bước đi.

Tứ đại khẩu là người thế nào, thù hạ mấy vạn nhân mã, dù là tam đại tông sư đối mặt cũng sẽ sinh ra sợ hãi chứ huống chi là hai người trẻ tuổi trwoocs mắt, tướng mình trẻ nên dễ bị lừa ư?

Sở Dương khẽ buông tay ra.

Liễu Trinh thở dài một tiếng, nói tiếp: "Sở thị võ quán có thể làm được hay không?"

Thương Tú Tuần dừng bước chân, xoay người lại, âm thanh lạnh lùng nói: "Các người rốt cục là ai?"

"Công tử nhà ta là quán chủ của Sở thị vô quán, Sở Dương!"

Liễu Trinh giới thiệu, nói: "Ta là thị nữ bên người công tử, Liễu Trinh."

"Hắn á? Tổng quán chủ? Tưởng ta là tiểu hài tử ba tuổi hả!"

Thương Tú Tuần giận dữ, lại cũng đặc sắc.

Sở Dương mỉm cười, đứng người lên, thản nhiên nói về một hướng: "Lỗ Diệu Từ, ngươi nghĩ có đúng không?"

Thanh âm của hắn không lớn nhưng sau khi truyền ra ngoài lại hóa thành tiến nổ, hạo đặng cuộn cuộn, quét sạch mà đi.

Lỗ Diệu Từ ẩn cư trong trúc lâu cách đó không xa vừa thưởng thức trà vừa nghiêng tai lắng nghe, chuyện phát sinh nơi này đều không thoát khỏi lỗ tai của hắn.

Bỗng nhiên hắn biến sắc, đột ngột đứng dậy, khí thế ẩn núp trong cơ thể bộc phát chấn nát bảy căn phòng. Ngay khi thanh âm truyền tới, hắn lại biến sắc lần nữa, "lộ bộ" rút lui hai bước.

"Hay cho Sở Dương!"

Lỗ Diệu Từ hét lớn một tiếng, phi thân lao ra, chỉ chớp mắt đã tới chính sảnh. Hắn đứng trước người Thương Tú Tuần, nhìn Sở Dương với vẻ cảnh giác thật sâu.

"Với công lực của ngươi, ba Đại tông sư trên thế gian chưa chắc đã đấu lại ngươi!"

Lỗ Diệu Từ nghiêm túc nói: "Ta tin ngươi là quán chủ của Sở thị vô quán, với quyền hành trong tay thì sao ngươi lại tới đây?"

Thương Tú Tuần phức tạp nhìn Lỗ Diệu Từ trước người, mím môi.

"Thiên hạ sắp đại loạn, chỗ này tất nhiên sẽ là nơi tranh giành của các phương, ta nói đúng chứ Lỗ Diệu Từ?"

Sở Dương sau khi lui lại thì ngồi xuống lần nữa.

"Nói thế nào?"

Lỗ Diệu Từ co rụt con ngươi lại, bất động thanh sắc.

"Đại Tùy mở khoa cử, hành động này chẳng khác gì phá đi sự lũng đoạn tri thức của các thế gia, tự nhiên sẽ bị chống đối, nhưng Đại Tùy lập quốc hùng hậu, nội tình rất sâu nên thời điểm bình thường tự nhiên sẽ chẳng có việc gì, chỉ có thể chơi ngáng chân trong âm thầm. Tuy nhiên, Tùy Dương Đế lại chinh phạt Cao Ly, thắng thì cũng thôi đi, nhưng những thế gia đại tộc kia sao để hắn thắng lợi được? Bởi thế thua liền hai lần, hao hết nội tình. Thiên hạ hiện nay kêu gào sục sôi, thế gia đại tộc đều đang chuẩn bị loạn thế. Tùy Dương Đế thì sao? Vẫn cứ bị che đậy, hoặc có lẽ bây giờ hắn đang chuẩn bị chinh phạt Cao Ly lần ba, đến lúc đó tất nhiên thảm bại, toàn bộ thiên hạ sụp đổ."

Sở Dương nói ngắn gọn: "Đến lúc đó, Phi Mã mục trường này của ngươi sẽ có kết cục gì? Tốt một chút thì sẽ bị thu gom, kết cục xấu thì bị diệt mất."

Lỗ Diệu Từ biến sắc liên tục.

Tài năng cùng trí tuệ của Lỗ Diệu Từ không thua kém Tống Khuyết, hắn lại là người ngoài cuộc, mặc dù ẩn cư nơi đây nhưng lại rất rõ thiên hạ đại thế. Sở Dương nói như thế chính là tình huống có khả năng xảy ra nhất.

Thương Tú Tuần cũng biến sắc mặt.

"Mục đích của ngươi là gì?"

Lỗ Diệu Từ đã có suy đoán nhưng vẫn hỏi.

"Ngươi bị ám thương nên hẳn chỉ sống tới đa ba bốn năm nữa thôi đúng không?"

Sở Dương lại nói sang chuyện khác.

"Sao ngươi lại biết?"

Lỗ Diệu Từ co rụt con ngươi lại.

Thương Tú Tuần mặt trắng nhợt, lộ ra vẻ kinh hoàng.

"Những chuyện ta không biết trên thế gian này đã ít lại thêm ít."

Sở Dương nói tiếp: "Để tỏ lòng thành ý, ta trước chừa thương cho ngươi!"

Nói xong, Sở Dương bước một bước đã tới trước người Lỗ Diệu Từ.

"Không được!"

Lỗ Diệu Từ dầu gì cũng là Tông sư đỉnh phong, nếu không phải năm xưa bị người hấn yêu thích là Âm Hậu Chúc Ngọc Nghiên gây thương tích thì hẳn tất nhiên có thể đạt đến cảnh giới Đại tông sư. Nhìn thấy Sở Dương động thủ thì Lỗ Diệu Từ muốn ngăn cản, nhưng lại bị một chỉ của Sở Dương phá vỡ kinh khí trong cơ thể, điểm trúng huyết đạo.

Chỉ co lại thành quyền, vừa vịn rơi ngay chỗ ngực Lỗ Diệu Từ.

Sở Dương vận chuyển huyền công, Xích Hóa đế kinh trong Ngũ Đế quyền lập tức phun ra, chui vào trong cơ thể Lỗ Diệu Từ. Thương thế trong cơ thể hẳn là thiên ma chi lực của Chúc Ngọc Nghiên, âm tàn ác độc, là thứ khó đối phó nhất, hấn hóa giải hơn hai mươi năm nhưng không đạt được hiệu quả gì nên phải chết, những lổm đổm có thể thấy được kia gặp phải Xích Đế hòa kinh thì tựa như băng tuyết tan rã, bị ép diệt phi tốc.

PHỤT! PHỤT!

Lỗ Diệu Từ bỗng nhiên há mồm phun ra một ngụm máu đen, cả người uể oải không thôi.

"Thanh đế nhất xuất, khô mộc phùng xuân!"

Sở Dương xoay chuyển quyền kinh, toát ra Thanh Đế mộc chân khí ẩn chứa sinh cơ bùng bùng, trong khoảnh khắc, Lỗ Diệu Từ với khí tức suy yếu bắt đầu tăng cường, chỉ một lát, sắc mặt hẳn đã hồng nhuận.

"Sao nào?"

Sở Dương lui ra sau hai bước, thờ một hơi.

Càng lĩnh hội Ngũ Đế quyền thì Sở Dương càng cảm giác được nó bác đại tinh thâm. Hấn thậm chí cảm giác đạo vận của Ngũ Đế quyền còn lâu mới được khám phá ra. Bây giờ, hấn có thể thuần thực vận chuyển biến hóa của năm loại chân khí.

"Vậy mà, vậy mà thực sự tốt!"

Lỗ Diệu Từ thoáng cảm ứng, lập tức kích động toàn thân run rẩy.

"Xong chưa?"

Thương Tú Tuần lần đầu lộ ra vẻ ân cần với hấn.

Vừa rồi nàng khăn trương muốn chết, quyết thông thể loạn, vẫn lẳng lặng chờ đợi.

"Tốt, triệt để tốt."

Lỗ Diệu Từ vô cùng vui sướng: "Trước kia ta từng dự đoán, nếu có thể sống thêm ba bốn năm nữa thì ta đã phi thường hài lòng. Bây giờ sao? Chỉ ít có thể sống hai ba mươi năm."

"Vậy là tốt rồi."

Thương Tú Tuần thờ khề, quay lại vẻ lãnh đạm như cũ, bởi vì liên quan đến mẫu thân nên nàng một mực xa lánh Lỗ Diệu Từ, nhưng trong lòng lại hết sức quan tâm, chỉ là không có biểu hiện ra ngoài mà thôi. Nàng quay người lại, nhìn Sở Dương và nói: "Rất cực mục đích của ngươi là gì?"

"Sở thị vô quán là của ta, Liên Hợp thương hội là của ta, Duyệt Tân lâu là của ta, trước đây không lâu, ta đã đạt thành hiệp nghị với Linh Nam Tổng Khuyết, hợp tác toàn diện."

Sở Dương không tiếp tục ẩn giấu mục đích, ánh mắt sáng rực nói: "Ta cần tinh lương chiến mã của Phi Mã mục trường, tương lai chinh chiến phương bắc, diệt vong Đột Quyết, quét ngang dị tộc."

"Ta được chỗ tốt gì?"

Thương Tú Tuần hết sức tỉnh táo.

"Vô đạo, ta có thể dễ dàng bồi dưỡng ngươi thành cường giả Tông sư; sự nghiệp, ta có thể giao Duyệt Tân lâu cho ngươi quản lý; còn những chuyện khác thì chỉ cần ngươi nói ra, ta nghĩ, với năng lực của ta thì hẳn có thể làm được."

Sở Dương chấp hai tay sau lưng, ngao nghể thiên thu.

Thương Tú Tuần tài tình phi phạm, nếu như có thể thu phục thì không gì tốt hơn.

Đúng lúc này, một người thị vệ chạy như bay đến khiến cho Thương Tú Tuần bị khí tức của Sở Dương khiến cho thất thần lập tức ổn định lại cảm xúc, xoay chuyển tầm mắt, nhưng trong lòng lại thật lâu cũng không thể giữ bình tĩnh nổi.

Lỗ Diệu Từ ở bên cạnh lại nở nụ cười thâm ý sâu sắc, khiến Liễu Trinh nhìn rất là cảnh giác.

"Chuyện gì?"

Thương Tú Tuần quay người ngồi ở chủ vị, dò hỏi.

"Tràng chủ, tứ đại khẩu lại xâm phạm, nhưng lần này, tựa hồ là dốc hết tất cả binh lực."

Thị vệ kinh hoàng đáp.

Thương Tú Tuần biến sắc, chưa kịp phân phó thì Sở Dương cười nói: "Đúng lúc, thành ý tiếp theo của ta đã đến."

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Toa Chư Thiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 101: Đại Nhật Như Lai chuông

Sắc trời dần muộn, hoàng hôn dần buông xuống.

Trên tòa thành, thị vệ giương cung tuốt đao, cũng có gỗ lãn và cả dầu hỏa nóng, đây là phương pháp thủ thành.

Ở phía sau cũng có hơn ngàn kỵ binh, đây là sức mạnh bảo vệ Phi Mã mục trường, chặt vật ngăn cản được những lần tấn công trước của tứ đại khẩu. Thế nhưng lần này, tứ đại khẩu lại đến hết.

Nhìn ra xa xa, bó đuốc đã giơ cao, từng đội từng đội xếp thành những hàng dài, không thể nhìn thấy phần cuối.

"Tứ đại khẩu việc ác bất tận, khi nam phách nữ, cường hiếp cướp giật, đồ thôn diệt trăn, thậm chí ăn thịt người, cực kỳ bi thảm, ghê tởm vô cùng."

Nhắc tới tứ đại khẩu, Lỗ Diệu Từ tức giận không chịu nổi, nói tiếp: "Đáng tiếc lão phu bị thương quá nặng nên chỉ miễn cưỡng tự vệ thôi."

Sở Dương im lặng gật đầu.

Hắn biết rõ tình hình của đôi phương, Lỗ Diệu Từ chỉ có thể tự vệ mà thôi, chứ nếu như tiến lên tiêu diệt tứ đại khẩu thì e là có đi không có về. Huống chi hắn lại là người lo lắng cho Phi Mã mục trường nhất, há có thể rời đi?

"Bây giờ vẫn là thiên hạ của Đại Tùy, vậy mà thật không ai quản sao?"

Liễu Trinh ý vị khó hiểu hỏi.

"Nếu có người quản thì sao tứ đại khẩu lại phách lối đến thế?"

Thương Tú Tuần nghiêng răng nghiêng lợi nói: "Quan phi cấu kết, cùng một giuộc, ta thậm chí hoài nghi tứ đại khẩu đánh chủ ý tới Phi Mã mục trường ta phải chăng là do có ai đó nhìn trúng tinh lương mã nội này nên mới khiến bọn hắn đến đây hay không."

Đây không phải khả năng, mà là khẳng định.

"Dù sao đi nữa, hôm nay là tận thế của bọn hắn."

Liễu Trinh nói nói: "Thiện ác rốt cục cũng có báo, không phải không báo mà là chưa tới thời điểm."

"Sao người cũng học bộ lý luận Phật gia rồi? Chỉ là những lời an ủi lừa gạt bản thân mà thôi."

Sở Dương nói: "Không có thời đại trật tự thì người ở tầng dưới chót mãi mãi vẫn là nhân vật bị ức hiếp. Không thể nắm giữ vận mệnh tự thân, chỉ có thể như bèo trôi theo nước, nếu không có chuyện gì thì không sao, một khi có chuyện thì thường sẽ cửa nát nhà tan."

Tất cả mọi người trầm mặc.

Dối khắp thiên hạ, đế vương thúc đẩy quần thần, quần chúng nó dịch bách tính, bách tính chỉ có thể như trâu làm việc vất vả, tuyệt đại đa số sẽ mệt nhọc mà chết."

"Khi nào thì bách tính mới có thể nắm giữ vận mệnh của mình đây?"

Thương Tú Tuần lẩm bẩm.

"Nhanh, sẽ nhanh!"

Sở Dương nhìn ra xa xa, cũng lẩm bẩm lên tiếng.

Thương Tú Tuần trong lòng hơi động, nhìn hẩn một cái.

Tứ đại khẩu đã tới gần, đi trước nhất là bốn người cưỡi ngựa cao to, khí thế bất phàm, đằng đằng sát khí, đứng trước tòa thành hơn mười mét.

Không bao lâu sau, đám người đen ngịt liền hiện ra hình quạt vây khốn tòa thành.

"Thương Tú Tuần, ngươi hãy theo đại ca nhà ta đi? Đến lúc đó sinh cho đại ca ta ba trăm sáu mươi lăm oa nhi, phóng tới khắp thiên hạ chiếm núi làm vua, há không đẹp quá thay!"

"Thốn Thảo Bất Sinh" Hưởng Bá Thiên, một trong tứ đại khẩu cao giọng cười đùa, lập tức dẫn tới một trận huyền não.

"Đứng, đứng, đứng, Thương tiểu nương môn, mau đi xuống đây bái đường thành thân với đại ca, cũng để mấy người chúng ta nhón nháo động phòng cho thêm hí nhạc."

"Kê Khuyển Bất Lưu" Phòng Kiến Đình cũng là một trong tứ đại khẩu, nháy mắt ra hiệu, mang theo về hèn mọ.

"Hắc hắc, nghe ta nói, cứ bỏ qua nàng, lật đổ tòa thành, đại ca cướp đi Thương tiểu nương môn, những nha hoàn thị nữ còn lại cũng đều mon môn xinh tươi, để huynh đệ chúng ta vui đùa là được rồi!"

"Tiêu Thổ Thiên Lý" Mao Táo dứt lời lập tức dẫn tới chúng phi đồ reo hò.

"Thế nào? Thương Tú Tuần, ngươi không đáp ứng nữa thì ta sẽ san bằng Phi Mã mục trường của ngươi đấy, nam thì giết sạch, nữ thì cho thành phi kỹ, để ngươi ném thử tư vị cực lạc thăng tiên."

Người đứng đầu tứ đại khẩu lên Tào Ứng Long, địa vị của hắn không tính là nhỏ, chính là đệ tử ký danh của Tà Vương Thạch Chi Hiên, thực lực phi phàm

"Các ngươi, đáng chết!"

Thương Tú Tuần nghiêng răng nghiêng lợi, cực kỳ thống hận.

"Đây mới là một tổ nạn trộm ác chính thức, tội ác tày trời. Có lẽ lúc mới bắt đầu thì có người bị bắt gia nhập, nhưng cho tới bây giờ thì họ đều đã xấu đến tận xương tủy."

Lỗ Diệu Từ thờ dài lên tiếng: "Sở tiểu hữu, ngươi thật có thể giải quyết bọn hắn?"

"Giết như giết heo cho thôi!"

Nhìn xuống dưới, Sở Dương cau mày, đám người này thật đúng là những ác ma giết người không chớp mắt, mỗi người đều có sát khí, hiển nhiên không biết đã hãm hại bao nhiêu gia đình lương thiện.

Dứt lời, hắn nhấc tay tung ra một chương.

ẦM! ẦM!

Cuồng phong đột khởi, núi kêu biển gầm, chương ẩn vừa ra liền dẫn động không khí triều tịch.

Kim sắc chương ẩn càng lúc càng lớn, hóa thành phương viên mười trượng, cấp tốc giáng lâm.

"Cái gì?"

Tào Ứng Long nhìn thấy chương ứng sắp hạ xuống, lực áp bách khiến hắn hô hấp cũng khó khăn, hắn lập tức cảm thấy không ổn, biết gặp cường địch, sau khi biến sắc thì muốn trốn tránh, nhưng sao còn kịp.

Một chương hạ xuống, phạm vi mười trượng trở thành một hố sâu.

Chờ sau khi chương ẩn biến mất, trong hố máu là một đồng bùn huyết nhục, không thể phân ra đâu là thịt ngựa đâu là thịt người?

Uy lực của một kích khiến đại địa chấn chiến, tất cả những người chung quanh phải nghẹn ngào.

Tử đại khẩu bị giết sạch bách.

"Chưong pháp thật lợi hại?"

Lỗ Diệu Tử ngược lại hút ngum khí lạnh, hải nhiên thất sắc, một churong này khiến hần cảm giác được thiên uy, dù mình ở thời kỳ đỉnh phong cũng không thể chống lại, xác định chắc chắn bị chụp chết.

Hần nhìn về phía Sở Dương, trong lòng thâm nghĩ: "Thanh niên thật lợi hại, thù đoạn thật tàn nhẫn."

"Vậy là chết?"

Thương Tú Tuần hai mắt đăm đăm, dù sao đi nữa thì nàng cũng chỉ là một nữ nhân, một thiếu nữ đoạn chính đang tuổi xuân xanh. Đừng nói là nàng rung động vạn phần, ngay cả thị vệ bảo vệ cũng ngốc trệ hết cả, sau đó ánh mắt nhìn Sở Dương mang theo kính ý thật sâu và còn cả sự e ngại."

"Đã chết, đương nhiên chết cả rồi, công tử ra tay thì bọn hần há có thể sống được?"

Liều Trinh nói đương nhiên.

"Từ nay về sau, trên đời sẽ không có tử đại khẩu!"

Lỗ Diệu Tử hít sâu một hơi, nói: "Chẳng hay mới này là churong pháp gì? Không những cương mãnh lăng lệ, thể gian vô song mà còn cả đạo vận thiêu âm tả, tịnh hóa hắc ám."

"Đại Nhật Như Lai churong!"

Sở Dương đáp.

Bộ churong pháp này là thuật công phạt trấn tự của Kim Quang tự, Thiên Vũ hoàng triều đã đạt được bốn tầng đầu của bộ công pháp này, và Sở Dương thì đã đoạt lấy nó. Lúc hần tu luyện thì dễ dàng thông hiểu thấu đáo, nắm giữ để bản thân sử dụng.

Thậm chí tu luyện công pháp phạt môn cũng rất dễ dàng, lúc đầu còn không hiểu, cứ tưởng mình hữu duyên với phạt môn chứ? Về sau ngẫm lại thì có lẽ do liên quan đến việc bản thân nắm giữ Khô Mộc tâm kinh.

Dù sao thì Khô Mộc tâm kinh cũng đến từ Phệ Đà tự, từng là thiên hạ đệ nhất kỳ kinh.

Sở Dương không có ấn tượng tốt với phạt môn nhưng lại có thể tu luyện công pháp phạt tông dễ dàng thì thật không thể không nói là một loại châm chọc.

"Đại Nhật Như Lai churong? Công pháp phạt tông?"

Lỗ Diệu Tử hơi động dung.

"Làm việc cho ta thì dùng công pháp của ta!"

Sở Dương trả lời hết sức bá khí, hần vung tay chỉ nơi xa rồi nói: "Người của ta đã đến."

Nơi xa vốn không có bất kỳ bóng người nào, chỉ có y nguyên bọn phi đồ ngu ngơ.

Chỉ có Lỗ Diệu Tử cảm ứng được ở nơi xa có khí tức không yếu hơn mình, lập tức tâm thần đại chấn.

"Giết cho ta!"

Sở Dương đột nhiên quát lớn, truyền ra cách xa mấy chục dặm.

Trên một đỉnh núi cách đó không xa, Tần Quỳnh tay cầm trường kiếm nhìn mấy vạn đạo tặc, liếm môi một cái, cười nói: "Nghe rõ chưa? Phù chủ đã lên tiếng, lần này các ngươi cứ giết thỏa thích cho ta! Những kẻ này là ác ma, cảm thú ăn thịt người; chỉ có những huyết vệ như chúng ta ăn miếng trả miếng, đi trong đêm tối, ngủ trong vùng máu mới có thể giết ra được một thể giới tươi sáng!"

"Giết!"

Ba mươi sáu huyết vệ đồng thanh hô to, Khẩu Trọng và Tử Tử Lăng đi theo cũng sôi trào nhiệt huyết.

Đội ngũ chưa tới bốn mươi người tản ra hết tạo thành thế vòng vây, xông tới mấy vạn người.

Chỉ có Tần Quỳnh đứng đấy bất động, tựa như cục đá, tranh tranh thiết cốt, một thân sát khí kinh thiên động địa. Kể từ sau ngày hai người Khẩu Trọng và Tử Tử Lăng đột phá cảnh giới Tông sư, hần liền suất lĩnh đám người này bắt đầu con đường đầm máu.

Hắn sớm đã từ bỏ mọi thứ không cần thiết, chỉ dùng sát kiếm, kiếm để giết người.

Một đường đánh tới, đám người phát hiện thiên hạ sắp đại loạn, nạn trộm cướp mọc lan tràn, họa người khắp nơi nên liền ra tay.

Sau khi nghe nói đến những việc ác của tứ đại khẩu, tâm tính như Tần Quỳnh cũng triệt để nổi giận, một đường chạy nhanh đến, khó khăn lắm mới gặp được cảnh tứ đại khẩu vây khốn Phi Mã mục trường.

Kiểm khí tung hoành ba vạn dặm, huyết quang bắn lên che mờ trời đất.

Muốn thay đổi thanh thiên nhân gian, chỉ cần thân ta tắm huyết hải.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Toa Chư Thiên* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 102: Ninh Đạo Kỳ

Ba mươi sáu huyết vệ đều tu luyện thuật công phạt Thiên Diệt kiếm kinh của Vô Sinh kiếm tông, đặt ở thế giới này chỉ có vô song tuyệt đối.

Bọn hắn vốn có cảnh giới tiên thiên, thậm chí có một số người đã đạt tới tiên thiên viên mãn, lại phối hợp với pháp quyết kiếm trận, cộng thêm hai người Khẩu Trọng và Từ Từ Lăng phối hợp tác chiến thì dù đối mặt với mấy vạn phi khẩu cũng không hề sợ hãi, mạnh mẽ đâm tới.

Mấy vạn phi khẩu tuy nhiều nhưng thủ lĩnh của chúng đã chết, không có người lãnh đạo nên tất cả bàng hoàng, sao có tâm ngăn cản? Huống chi bọn hắn chỉ là đám ô hợp, lại bị thủ vệ của Phi Mã mục trường nhìn chăm chăm, điều này tạo thành bi kịch của bọn hắn.

Bóng đêm triệt để buông xuống nhưng thanh âm chém giết mỗi lúc một vang, kêu rên thảm thiết khiến ánh trăng cũng không dám chiếu xuống.

Ánh lửa hừng hực, huyết quang bắn ra tựa như luyện ngục nhân gian.

Trên đỉnh núi, Tần Quỳnh bỗng nhiên quay người nhìn về nơi xa, ánh mắt ngưng tụ, chỉ thấy hai đạo nhân ảnh chạy nhanh đến, chỉ trong nháy mắt đã lên đỉnh núi, đi tới phụ cận.

Hai người này đều là lão già, một người xương cốt thanh kỳ, một người tiên phong đạo cốt, một người từ bi thương dân, một người siêu thoát thế ngoại.

"Tần Quỳnh bái kiến Tôn đạo trưởng!"

Tần Quỳnh thấy lão nhân xương cốt thanh kỳ bên trái thì vội vàng khom người hành lễ.

"Lại là nguoi!"

Tôn đạo trưởng lộ vẻ ngạc nhiên.

Vị Tôn đạo trưởng này không phải người ngoài mà là Dược Vương Tôn Tư Mạc, dù trong chính sử hay dã sử thì hắn là đệ nhất y gia không thể tranh cãi cuối thời Tùy mạt đầu thời Đường, được mệnh danh là "Dược Vương" hay thậm chí là "Dược Thánh", sống hơn một trăm tuổi.

Hắn không nhận lời mời của triều đình mà du tẩu giữa sơn dã, hái thuốc chữa bệnh, chăm sóc người bị thương, dẫu chân đạp biến đại giang nam bắc, được các nơi tranh nhau truyền tụng.

Lúc tuổi già, Tôn Tư Mạc biên soạn y dược "Thiên Kim Yếu Phương" và nó trở thành thánh điển y gia, lưu truyền thiên cổ, không biết cứu sống được bao nhiêu mạng người, đây là một nhân vật cấp "Tông sư" không thể tranh cãi.

Tần Quỳnh từng gặp Tôn đạo trưởng một lần, phi thường kính trọng vị trưởng giả này.

"Bọn họ đều là thủ hạ của nguoi?"

Một lão già khác tiên phong đạo cốt, khí chất xuất trần lạnh giọng quát hỏi.

"Không sai!"

Tần Quỳnh thần sắc lạnh lẽo, âm vang đáp.

"Mấy vạn người như thế, các nguoi liền lạm sát kẻ vô tội? Há không biết, thượng thiên có đức hiếu sinh, còn các nguoi thì sao, thân hóa tu la, đồ tuyệt sinh linh, sao tàn nhẫn như vậy?"

Lão già giận dữ mắng mỏ.

"Ngươi là ai?"

Tần Quỳnh cau mày hỏi thăm.

"Lão phu Ninh Đạo Kỳ!"

Lão già báo danh tính xong thì nói: "Còn không mau báo bọn hán dừng tay?"

"Vì sao muốn bọn họ dừng lại?"

Thâm âm của Sở Dương truyền ra, hán đã chạy đến cùng Lỗ Diệu Từ.

Bọn hán vốn đứng trên thành xem trộm cướp kêu rên, yên tĩnh nhìn huyết vệ đại phát thần uy.

Sự cường đại của huyết vệ khiến Lỗ Diệu Từ rung động.

"Bọn hán do ngươi bồi dưỡng?"

Lỗ Diệu Từ khô khốc hỏi thăm.

Những người này đều do sau khi Sở Dương ra lệnh mới đột nhiên xuất hiện, việc này không thể không khiến cho người suy nghĩ nhiều.

"Không sai, trách nhiệm của bọn hán là quét sạch hết thảy ô trọc trên thế gian!"

Sở Dương không giấu giếm.

"Thù đoạn của phủ chủ thật quý thần khó lường, khiến người ta chỉ có thể ngưỡng vọng!"

Lỗ Diệu Từ thầm thở dài trong lòng, hán biết Phi Ma mục trường thật không thể giữ được, tuyệt đối không thể giữ được. Mặc dù chỉ mới tiếp xúc ngắn ngủi nhưng hán đã hiểu rõ tính cách của Sở Dương, nhìn như ôn hòa nhưng lại sát phạt quyết đoán, tuyệt đối sẽ trở mặt không quen biết.

Thương Tú Tuấn ở bên cạnh nhìn mà buồn nôn, dù là Liễu Trình cũng không khá hơn bao nhiêu.

Các nàng là nữ tử, chưa từng gặp phải tràng diện thảm liệt như vậy.

"A, sao hai người họ lại đi cùng một chỗ, còn đến nơi này?"

Ngay tại lúc này, Lỗ Diệu Từ kêu khẽ.

"Không bằng qua xem một hồi!"

Sở Dương nói xong thì tung người bay xuống, thi triển ra Phong Thần phối đi ngang qua đỉnh đầu bọn trộm cướp. Lỗ Diệu Từ đã khôi phục, mặc dù còn chưa đạt tới trạng thái đỉnh phong nhưng dù sao cũng là nhất đại Tông sư, thực lực không thể coi thường, theo sát phía sau.

Chỉ trong chớp lát, hai người đã lên tới trên đỉnh núi, cũng đúng lúc nghe thấy tiếng quát hỏi của Ninh Đạo Kỳ.

Sở Dương sau khi đáp lời thì tiến tới chấp tay thăm hỏi Tôn Tư Mạc: "Xin chào Tôn trưởng lão!"

"Khách khí, khách khí!"

Tôn đạo trưởng đáp lễ, hán nhìn Sở Dương thì lộ vẻ không hiểu, tựa như nghĩ đến chuyện không nghĩ ra. Nhưng tình huống nơi đây không thể để cho hán hỏi nhiều nên chỉ có thể kìm nổi nghi hoặc xuống.

"Ngươi là ai?"

Ninh Đạo Kỳ dù thấy Sở Dương trẻ tuổi nhưng thần phát của đối phương lại hết sức ảo diệu nên không có khinh thị.

"Bái kiến phủ chủ!"

Lúc này, Tần Quỳnh lại khom mình hành lễ, khiến Ninh Đạo Kỳ biến sắc.

"Bọn hán là thù hạ của ngươi?"

Ninh Đạo Kỳ giọng rét run.

"Sao? Ngươi có ý kiến?"

Với gia hỏa thân ở Tào doanh lòng ở Hán này, Sở Dương không có chút hảo cảm nào, lúc này cười lạnh nói: "Dù cho ngươi có ý kiến thì ta cũng coi như không!"

Ninh Đạo Kỳ hừ lạnh một tiếng, hắn cũng không hổ là đệ nhất nhân của đạo môn, công phu hàm dưỡng không thể coi thường.

"Thù hạ của ngươi tàn sát mấy vạn người không có lực hoàn thù, tàn nhẫn máu tanh như thế, ngươi nhẫn tâm sao? Hắn ngươi có tâm sự khác?"

"Ta ngược lại muốn hỏi Ninh đạo trưởng một câu."

Sở Dương không chút sinh khí, nhìn gần hỏi: "Ngươi có biết bọn hắn là ai không?"

"Chẳng qua là tứ đại khẩu đạo tặc thôi." Ninh đạo trưởng thần nhiên đáp.

"Vậy ngươi còn bảo ta thả?" Sở Dương cao giọng hỏi.

"Bọn hắn cũng là người, tạo sát nghiệt nhiều thì trời cũng không dung!" Ninh Đạo Kỳ trả lời.

Ha ha ha...

Sở Dương cười to, từng sợi tóc tung bay: "Tạo sát nghiệt nhiều? Ngươi có biết bọn hắn giết bao nhiêu người không?"

"Ngươi biết không?"

Sở Dương tiến lên trước một bước, khí kinh nổ tung, cát bụi mù mịt.

Ninh Đạo Kỳ thần sắc chấn động, không khỏi lui ra sau một bước, sau đó sắc mặt biến hóa, hừ lạnh nói: "Bọn hắn đã không có sức phản kháng thì sao cứ phải giết? Thường nói, buông xuống đồ đao lập địa thành phật, sao không cho bọn hắn cơ hội sửa đổi làm lại cuộc đời?"

"Cơ hội sửa đổi làm lại cuộc đời? Đương nhiên phải cho, nhưng bọn hắn xứng à? Xứng làm người ư?"

Sở Dương lạnh giọng: "Buông xuống đồ đao lập địa thành phật? Hắc hắc, vậy những người từng bị bọn họ giết kia đi tìm ai nói lý đây? Hai tay bọn hắn dính đầy máu tươi, nếu như thả đi ắt sẽ làm hại chung quanh, chẳng biết sẽ có bao nhiêu bách tính bị bọn hắn hãm hại, đến lúc đó ai sẽ gánh trách nhiệm này? Tìm ngươi sao? Hay là tìm phật tổ?"

Ninh Đạo Kỳ lại biến sắc mặt, cường ngạnh nói: "Sao biết được bọn hắn không thể buông xuống đồ đao, lắng từ hồi đầu?"

"Vậy hiện tại ta giết ngươi, xong sau đó buông xuống đồ đao được không nào?" Sở Dương bỗng nhiên cười tủm tỉm nói.

"Làm càn!" Ninh Đạo Kỳ giận dữ.

"Dựa theo lời ngươi nói, ta có thể tùy ý giết người, sau đó buông xuống đồ đao thì sẽ không sai gì đúng không?"

Sở Dương quý dị nói: "Hoặc nói cách khác, ta có thể lột y phục của Phạm Thanh Huệ, sau đó đặt chúng trong triển lãm để nháo sự, sau đó buông hạ đồ đao thì sẽ không sao?"

Tần Quỳnh lẳng lặng đứng ở bên cạnh lộ ra cười lạnh.

Lỗ Diệu Từ hé miệng, nhìn về phía Ninh Đạo Kỳ với ánh mắt bất thiện.

Tôn Tư Mạc lại lộ ra vẻ trầm tư.

"Ngươi, ngươi không thể nói lý!"

Ninh Đạo Kỳ bắn ra kinh khí quanh người, khí thế dâng cao, hiển nhiên đã tức giận đến cực điểm.

"Chẳng phải ngươi nói có thể buông xuống đồ đao sao? Sao đến phiên ngươi thì lại không chịu? Ngàn vạn người bị bọn hắn sát hại có thể chịu được không? Những người thân của bọn họ có chịu được không?"

Sở Dương hét to: "Ngươi thân là đệ nhất nhân đạo môn nhưng tâm lại hướng phật, trở thành chó trông cửa cho Từ Hàng Tình Trai, giả nhân giả nghĩa, đối trả hết mức khiến cho người ta buồn nôn!"

"Ngươi muốn chết!"

Ninh Đạo Kỳ đỏ bừng mặt, triệt để nổi giận, nhắc chuông đánh tới phía đỉnh đầu Sở Dương.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Toa Chư Thiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 103: Cạo người thành đầu trọc

Ninh Đạo Kỳ được xưng là cao thủ đệ nhất Trung Nguyên, Đại tông sư đạo môn, võ công cái thế, "Tán Thủ Bát Phác" của hắn văn danh thiên hạ.

Hắn cùng tông sư võ công "Dịch Kiếm đại sư" Phó Thái Lâm của Cao Câu Ly, và tông sư võ công "Vô Tôn" Tất Huyền ở toái ngoại được xưng là ba Đại tông sư.

Danh vọng của hắn đến ngay cả Tống Khuyết cũng xa xa không đuổi kịp.

Nhưng mà vị đệ nhất nhân đạo môn này, thân ở đạo môn nhưng lòng lại hướng phật.

Trong nguyên tác, hắn xuất hiện không nhiều nhưng mỗi lần hiện thân lại để lại ấn tượng rất sâu trong lòng mỗi người.

Hắn từng đấu ngang tay với Vô Tôn Thất Huyền, đánh bại Diêu Công Thác của Nam Hải phái, đáp ứng Từ Hàng Tĩnh Trai ba lần truy sát Tà Vương Thạch Chi Hiền, chặn đánh Khấu Trọng.

Vì ngăn cản Khấu Trọng và Lý Thế Dân tranh đoạt thiên hạ, hắn nhận lời mời của Từ Hàng Tĩnh Trai, ngăn chặn Khấu Trọng.

Từ Hàng Tĩnh Trai cũng ngăn cản Tống Khuyết và Khấu Trọng giành thiên hạ, mời Ninh Đạo Kỳ và Thiên Dao Tống Khuyết quyết đấu. Tống Khuyết định ra ước hẹn chín đao, nếu trong chín đao không thể đánh bại Ninh Đạo Kỳ thì liền y theo ước hẹn rời khỏi phân tranh tranh đoạt thiên hạ.

Tán Thủ Bát Phác bắt phân cao thấp với tám đao đầu của Thiên Văn Cửu Đao, kết thúc với thế lưỡng bại câu thương, nhưng trên thực tế, nếu Tống Khuyết ra đao thứ chín thì vị đệ nhất nhân đạo môn này có thể đã bị giết.

Cả đời, Ninh Đạo Kỳ lấy đại học lập nghiệp, có thể nói bác đại tinh thâm, nhưng lòng hắn lại hướng phật, bị Từ Hàng Tĩnh Trai vì mục đích riêng mà mời chào nhiều lần nhưng hắn chưa bao giờ cự tuyệt mà lại còn hân hoan, điều này thật khiến cho người ta không thể tưởng tượng nổi.

Đấu tranh tông giáo từ xưa đến nay luôn là người chết ta sống, nhưng hành động của Ninh Đạo Kỳ lại không thể không khiến người ta ngao ngán.

"Ninh đạo trưởng, dừng tay!"

Tôn Tư Mạc thấy Ninh Đạo Kỳ đột nhiên xuất thủ, sắc mặt hơi đổi một chút liền muốn ngăn cản, nhưng bị Lỗ Diêu Từ kéo lại, nhưng vị cường giả Tông sư đỉnh phong này lại lao đảo một hồi thiếu chút bị Tôn Tư Mạc hất bay ra ngoài.

"Lỗ lão hữu, sao ngươi lại ngăn cản ta?"

Tôn Tư Mạc giậm chân một cái, bất mãn nói.

"Ta nói lão đạo ngươi nghe, không thấy thủ hạ của hắn đứng yên không nhúc nhích đó sao? Ngươi xen vào làm gì?"

Lỗ Diêu Từ cười khỏ nói.

Hiển nhiên, hai người họ quen biết lẫn nhau.

Tôn Tư Mạc sững sờ, lúc này mới phát hiện Tàn Quỳnh bình chân như vại đứng đấy, thậm chí ánh mắt nhìn Ninh Đạo Kỳ với vẻ thương hại. Lúc này, hắn mới tỉnh ngộ ra, nhớ tới cảm giác cổ quái lúc mới thấy Sở Dương thì cũng trấn định lại.

"Thẹn quá hóa giận đấy ư?"

Sở Dương cười xùy một tiếng, trở tay tung chưởng đẩy lui Ninh Đạo Kỳ: "Thanh tịnh vô vi của ngươi đâu rồi? Ý cảnh xuất trần ở đâu? Hoặc nói, những lời ban nãy của ta đã chạm đến nỗi đau của ngươi chăng?"

"Hoàng mao tiểu nhi, nhãi ranh ăn nói lung tung, hôm nay lão đại phải hảo hảo giáo huấn ngươi một chút!"

Ninh Đạo Kỳ sớm đã nổi trận lôi đình, lúc này xuất thủ như điện, công kích tới phía Sở Dương.

"Hắc hắc, ta một mực không rõ một vấn đề, hy vọng ngươi có thể giải đáp giúp ta!"

Sở Dương có thể đánh bại Tống Khuyết chỉ trong một quyền thì tự nhiên không coi Ninh Đạo Kỳ ra gì, lách người né trái tránh phải, đồng thời nói: "Từ Hàng Tĩnh Trai là một đám ni cô, ngươi là lão đạo đạo môn thì sao phải nghe bọn hắn sai sử? Hắn ngươi có nhược điểm gì đó bị bọn hắn nắm giữ phải không?"

"Oa nha nha, tiểu nhi muốn chết!"

Ninh Đạo Kỳ điên cuồng gào hét, chưởng phong lăng lệ, đẩy lui đám người Tần Quỳnh ra xa.

"Ồ, hẳn là thật sự như thế?"

Sở Dương cười: "Nếu thật bị nắm nhược điểm thì khả năng duy nhất là ngươi có quan hệ không minh bạch, có tư tình với trai chủ Phạm Thanh Huệ của Từ Hàng Tĩnh Trai nhỉ?"

"Ngươi, ngươi, ngươi ăn nói lung tung, hồ ngôn loạn ngữ, nhất định là một tiểu ma đầu, hôm nay lão đạo ta phải thay trời hành đạo, tiêu diệt ngươi!"

Ninh Đạo Kỳ nổi sát tâm, xuất thủ mạnh hơn.

"Hắc hắc, ta chỉ nói ra suy đoán trong lòng thôi mà ngươi đã không chịu nổi, vậy ngàn vạn bách tính bị giết kia sẽ như nào nữa? Nếu bọn hắc biết ngươi ngăn cản ta chém giết đám giặc cướp báo thù cho bọn hắc, bọn hắc ắt sẽ hóa thành lệ quỷ, ngày đêm tìm ngươi đòi mạng."

Sở Dương u lãnh nói.

"Không lão phu từ từ nói, lấy đức báo đức, lấy gì báo oán? Lấy ngay báo oán! Cừ xử với người tội ác tày trời, coi như lấy máu trả máu, lấy răng trả răng. Bọn hắc nếu chỉ là giang hồ phân tranh thì cũng thôi đi, chết cũng đã chết, nhưng bọn hắc làm gì? Đồ thôn diệt trần, không có chút nhân tính nào cả, súc sinh như thế há có thể lưu trên thế gian?"

Tần Quỳnh thống hận nói.

Hắn từng trải qua tràng cảnh tương tự nên tự nhiên thống hận đạo phi ác bá, sau khi bị Sở Dương thu phục, lại được quán thâu một chút lý luận nên lý niệm lại có biến hóa không nhỏ.

Hiện tại hắc thống lĩnh huyết vệ đại sát tứ phương, cũng kiên định giết kẻ ác hơn với ý nghĩ cứu thế.

Với hạng người giả nhân giả nghĩa như Ninh Đạo Kỳ thì Tần Quỳnh tự nhiên không có chút hảo cảm nào.

"Chính nên như vậy!" Lỗ Diệu Từ gật đầu đồng ý.

"Ài!"

Tôn Tư Mạc thở dài một tiếng: "Trước kia ta cũng cho rằng giết người không bằng thả người, nhưng với loại người không có nhân tính bậc này, nếu thả thì chẳng khác nào làm việc ác với người khác, chà đạp sự lương thiện!"

Ninh Đạo Kỳ lại không để ý tới, chỉ cao giọng quát: "Ác đồ nhà ngươi không xem vạn tính mạng người ra gì, ngay cả tu la cũng không có độc ác như ngươi, tất nhiên là đại ác thế gian, ác ma chạy ra từ địa ngục không thể nghi ngờ. Hôm nay lão đạo ta liền thay trời hành đạo, chém giết ngươi tại nơi đây."

"Hắc hắc, loại người như ngươi, muốn giết ta còn phải tìm ra cái cớ đảng hoàng như vậy, thật là đạo đức chí cao đấy, tùy ý giết người lại thành thay trời hành đạo, thành giải cứu vạn dân, thật khiến ta buồn nôn!"

Sở Dương nói tiếp: "Nếu ngươi đã thân cận phật môn, hôm nay ta liền dùng tuyệt học phật môn oanh sát ngươi tại chốn này!"

"Tiếp Đại Phật Như Lai chưởng của ta!"

Một chưởng hoành không, kim quang lóng lánh, ầm ầm có đại phật ngồi xếp bằng trong hư không, duỗi ra một chưởng bao trùm xuống.

"Trong một chưởng này không ngờ lại ẩn chứa áo nghĩa chí cao của phật môn, sao có thể thế được?"

Ninh Đạo Kỳ hải nhiên thất sắc, hẳn rất tinh thông phật môn chí lý nên tự nhiên cảm nhận được phật lý ẩn chứa trong một chưởng này, điều này khiến hắc không thể tin nổi.

PHANH!

Hắn căn bản không thể ngăn nổi, bị một chưởng đánh bay ra ngoài, phun máu lên không.

BỘP!

Sở Dương hoành không na di, chụp một chưởng xuống đầu Ninh Đạo Kỳ, muốn diệt sát hắc.

"Tiểu hữu, xin tha hắc một mạng!"

Tôn Tư Mạc đột nhiên lên tiếng, mang theo vẻ lo lắng.

Sở Dương khê giật mình, thu chưởng hóa trào, nắm lấy cổ Ninh Đạo Kỳ xách ngược lại chỗ cũ.

"Đa tạ tiểu hữu!"

Tôn Tư Mạc thấy Ninh Đạo Kỳ chưa chết thì thở hắt ra, nói: "Ninh đạo trưởng cũng không làm chuyện ác gì? Còn xin thả hân một lần?"

"Mặt mũi ai ta cũng không cho, nhưng Tôn đạo trưởng ngài lại là người ai ai cũng kính trọng nên ta không thể không cho!" Sở Dương nói chân thành.

Đây quả thực là một nhân vật mà người người kính nể, không mộ vinh hoa, không dính quyền quý, chỉ đi trong hương đã chăm sóc người bị thương, vừa đi liền là hơn nửa đời người, đây là thương người tới bậc nào?

Sở Dương tự nhận, hân tuyệt đối không làm được đến mức đó.

"Đa tạ tiểu hữu!"

Tôn Tư Mạc khom mình hành lễ, lại bị Sở Dương né tránh: "Đạo trưởng, không thể, không thể!"

"Không giết hân, chẳng lẽ cứ thế thả hân?" Tần Quỳnh cau mày hỏi.

Sở Dương nảy ra ý nghĩ, âm vang nói: "Phật tông vốn từ bên ngoài truyền đến, đạo môn mới là lão tổ tông của chúng ta, nhưng hân thân là đệ nhất nhân đạo môn nhưng lại khắp nơi giữ gìn Phật tông, quảng đạo môn đi đâu rồi? Để cho đạo hữu trong thiên hạ hạ thấp tư thái với Phật môn. Đã như vậy, ta liền thành toàn cho hân!"

Trong mắt khẽ híp, tinh quang lóng lánh, Sở Dương vung tay còn lại lướt qua đầu Ninh Đạo Kỳ khiến tóc đối phương rơi là tả, trong khoảnh khắc trở thành một lão đầu trọc.

"Đây, đây..."

Tôn Tư Mạc tron mắt há hốc mồm.

Lỗ Diệu Từ cười một tiếng.

Tần Quỳnh cũng không nhịn được lộ ra ý cười.

Ninh Đạo Kỳ bị chế trụ, thân không thể động, miệng không thể nói, hai mắt lại đỏ lên, phun ra lửa giận ngập trời.

"Cút đi cho ta!"

Sở Dương vung tay ném Ninh Đạo Kỳ ra ngoài: "Về sau thành thành thật thật làm một tên hòa thượng đi, bớt khiến đạo môn mất mặt."

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Toa Chư Thiên* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 104: Ánh sáng hy vọng

Đến khi bình minh sáng tỏ, dưới sự phụ trợ của thủ vệ Phi Mã mục trường, vạn giặc cướp đã bị giết sạch. Ba mươi sáu huyết vệ không ai từ vong nhưng toàn thân đầy vết thương, một thở hồng hộc, ngay cả Khẩu Trọng và Từ Từ Lăng cũng thiếu chút tê liệt ngã xuống.

Bọn hân giết người, giết đến muốn nôn.

"Đi thôi, thu liễm tài năng, nghỉ ngơi một tháng!"

Sở Dương phát phát tay, để người của Phi Mã mục trường đưa bọn hân đi tịnh dưỡng, nơi này sơn thanh thủy tú, phong cảnh nghỉ nhân, có người hầu hạ, lại được Sở Dương truyền cho Băng Tâm quyết thì thời gian một tháng đủ để bọn hân điều trị bản thân.

Tần Quỳnh tuân mệnh, dẫn người mà đi.

"Ba mươi sáu, chính ứng số lượng thiên cương, nếu không thể trấn áp thì tương lai bọn hân sẽ như nào?"

Tôn Tư Mạc có chút ít lo lắng.

"Yên tâm đi, bọn hân sẽ không trở thành cỗ máy chỉ biết giết người đâu!"

Nói xong, Sở Dương liền giảng giải chuyện Băng Tâm quyết, Tôn Tư Mạc nghe xong thì rất sợ hãi thán phục: "Hay cho Băng Tâm quyết, quả thực là vô

thượng bí pháp hóa giải vô thượng lệ khí."

Ba người cùng nhau quay lại tòa thành.

Vội tu vi của ba người thì một đêm không ngủ chẳng sao cả.

Ngồi trong đại sảnh, sau khi dâng trà và điểm tâm lên thì những người khác rút đi hết, chỉ còn lại Liễu Trinh và Thương Tú Tuần ngồi một bên, nghe ba vị nhân vật tuyệt thế đương thời đàm luận võ đạo.

"Người đây, với giao tình của chúng ta, chỉ cần cho người chuyển lời thì dù thiên sơn vạn thủy ta cũng sẽ chạy đến, vì sao người không tìm ta?"

Tôn Tư Mạc sau khi nghe nói đến tình huống của Lỗ Diệt Từ thì khẽ oán trách: "Người nghĩ cứ thế mà đi sao?"

Lỗ Diệt Từ thoáng nhìn qua Thương Tú Tuần, cười khổ nói: "Chẳng phải ta gặp được Sở phủ chủ sao?"

"Loại trừ thiên ma chân khí, thủ đoạn của Sở phủ chủ quả nhiên ghê gớm, vậy mà gạt được ánh mắt của lão đạo ta. Thật không tầm thường." Tôn Tư Mạc tán thưởng một tiếng.

Hắn rất tò mò về Sở Dương.

Ninh Đạo Kỳ là ai, danh xưng đệ nhất nhân đạo tông, vậy mà lại bị đối phương lật tay trấn áp.

"Tôn đạo trưởng!"

Sở Dương rốt cục chăm chú nói: "Lúc người ở cảnh giới Tông sư mở ra cửu cửu khiếu huyết chẳng?"

Tôn Tư Mạc trước mắt, trên y được được xưng là thiên hạ vô song, nhưng tu vi võ đạo cũng khiến người chấn kinh, không ngờ lại là một vị Đại tông sư, trong cơ thể rõ ràng mở tám mươi một chân khiếu được mở mang.

Thực lực của hắn tuyệt đối mạnh hơn Ninh Đạo Kỳ, nhưng một vị cường giả như vậy mà chỉ dùng y thuật nổi tiếng thế gian.

"Xác thực chỉ mở ra tám mươi một chân khiếu, nếu như mở toàn bộ thì thật không biết sẽ hao phí bao nhiêu kỳ trân đạo dược, như thế còn không bằng cứu được nhiều người hơn!"

Tôn Tư Mạc thành thật trả lời.

Sở Dương nổi lòng tôn kính, nếu người khác nói như thế thì tuyệt đối là hạng người mua danh chuộc tiếng, nhưng những lời này lại do Tôn Tư Mạc nói nên tuyệt đối khiến người tin phục.

Đây là một lão nhân đáng được người khác tôn kính.

"Thiên hạ truyền thừa không phải nói chỉ có thập nhị luân hồi và thập tứ trọng thiên khiếu huyết thôi sao? Tôn đạo trưởng sao lại mở được tám mươi một khiếu huyết vậy?"

Sở Dương không hiểu.

"Thế gian thực có thuyết pháp đó, nhưng ta là y giả."

Tôn Tư Mạc cười nói: "Trung y chẩn trị, thân người có ba trăm sáu mươi một huyết vị, mặc dù có khác với huyết vị tu luyện võ đạo nhưng cũng khiến ta hoài nghi. Cơ thể con người thật chỉ có hai mươi tư khiếu huyết ư? Về sau chậm rãi nghiên cứu, ta phát hiện ra khiếu huyết quanh người tương ứng với số lượng chu thiên, chính là ba trăm sáu mươi lăm cái."

"Ba trăm sáu mươi lăm?"

Sở Dương bỗng nhiên đứng dậy, chấn kinh vạn phần.

Hắn tu luyện Khô Mộc tâm kinh tới tầng thứ tư, trải qua thăm dò kiểm tra mới phát hiện ra thân thể con người có ba trăm sáu mươi khiếu huyết, vậy mà Tôn Tư Mạc lại nói thân thể con người có ba trăm sáu mươi lăm cái, điều này sao không khiến hắn chấn kinh cho được.

"Đúng ba trăm sáu mươi lăm khiếu huyết, ta khẳng định. Tuy nhiên mở khiếu huyết lại cần tinh khí quá mức khổng lồ, đặc biệt là càng về sau, mở một khiếu huyết càng hao phí gấp đôi tinh khí so với cái trước, quá than tiếc nên ta bắt đầu phải từ bỏ."

Tôn Tư Mạc nói giọng chắc nịch.

Sở Dương chậm rãi ngồi xuống, kim nén sóng to gió lớn trong lòng, nói sang chuyện khác: "Tôn đạo trưởng, người hành y thiên hạ nhưng mục tiêu là gì?"

"Thiên hạ vô bệnh, hoặc là người trong thiên hạ ai cũng có thuốc ai cũng tự cứu được!"

Tôn Tư Mạc thương xót nói.

"Có thể đạt tới sao?"

Sở Dương hỏi lại, lại khiến cho Thương Tú Tuần ở bên cạnh lộ ra vẻ không hiểu, không biết mục đích của Sở Dương là gì, Lỗ Diệu Từ như có điều suy nghĩ, còn Liễu Trinh thì lại mím môi một cái, cười thần nhiên.

"Ài! Làm sao đạt được?"

Tôn Tư Mạc vô lực thở dài: "Sức người có hạn, sao làm, sao làm?"

"Nếu nói, ta có năng lực giúp người làm được, người tin hay không?"

Sở Dương mắt sáng rực, nói.

"Người?"

Tôn Tư Mạc kinh nghi, lắc đầu như cũ: "Sao làm được chứ? Thiên hạ rộng lớn, nhân khẩu mấy ngàn vạn, cho dù tập hợp toàn bộ y giả khắp thiên hạ cũng không thể làm được đến mức đó. Huống chi, dược liệu cũng không đủ nữa!"

"Liễu Trinh, nói!"

Sở Dương vung tay lên, bưng chén trà lên, uống một hơi cạn sạch.

"Vâng, công tử!"

Liễu Trinh đứng dậy, thi lễ với ba người xong thì nhìn sang Tôn Tư Mạc, nói: "Tôn đạo trưởng, ngài vào nam ra bắc, kiến thức rộng rãi, hẳn phải biết đến những chuyện như muối ăn, đường trắng, cải tiến nông cụ, chăn nuôi lợn hơi, lập trại trồng trọt nhĩ."

"Ta biết chứ, những thứ kia chính đang tạo phúc cho muôn dân!"

Tôn Tư Mạc gật đầu, lại không rõ ràng cho lắm.

"Những chuyện này đều do công tử làm nên." Liễu Trinh mỉm cười.

"Cái gì?"

Tôn Tư Mạc kinh ngạc nhìn Sở Dương, một lúc lâu mới tỉnh táo lại, sau đó đứng dậy cúi người hành lễ: "Lão đạo đa tạ!"

Đây là đại biểu cho sự biết ơn của hắn.

"Ta cũng vì lo cho cái bụng cái miệng của mình mà thôi, không tính là gì cả!" Sở Dương khiêm tốn nói.

Tôn Tư Mạc lắc đầu, chỉ mỗi hắn biết được chuyện này ý vị ra sao? Những năm này, thiên hạ bách tính bị chết do đói rét ít hơn trước gấp nhiều lần.

"Tôn đạo trưởng, Liên Hợp thương hội, Sở thị võ quán, Duyệt Tân lâu đều là của công tử nhà ta."

Liễu Trinh không đợi Tôn Tư Mạc chán kinh, tiếp tục nói: "Mở quán thụ đồ, cường thân kiện thể; thư viện học chữ, khai mở dân trí; Duyệt Tân lâu và Liên Hợp thương hội thì duy trì cung ứng!"

Dừng lại một chút, Liễu Trinh lại nói tiếp: "Công tử nhà ta đã thu mua không ít núi hoang khắp thiên hạ, thuê nông hộ trồng trọt thảo dược, lại mời không ít danh y, hứa hẹn trọng kim để bọn hắn bồi dưỡng đệ tử!"

Tôn Tư Mạc sững sờ, thật lâu không có tỉnh táo.

Ngay cả Lỗ Diệu Từ và Thương Tú Tuần cũng chán kinh lần nữa: Thiếu niên trước mắt có phải là người không?

"Ta chuẩn bị xây dựng một Sở học viện, là nơi chuyên môn bồi dưỡng y giả. Chỉ ít có thể để cho ngàn người đồng thời học tập, chỉ cần ba năm thì có thể xuất sư, hoặc là bồi dưỡng tiếp, hoặc là xây dựng y quán trị bệnh cứu người, cứ tiếp tục như thế, khoảng mười năm sau sẽ ra sao?"

Sở Dương ánh mắt xa xăm, nói: "Nhưng ta lại thiếu khuyết một người tọa trấn, Tôn đạo trưởng, người nguyện ý chứ? Khôi dòng y giả? Bồi dưỡng ngàn vạn y giả, để người trong thiên hạ đều có thể tự chữa trị?"

Tôn Tư Mạc bỗng nhiên đứng dậy, sắc mặt không ngừng biến hóa, phun ra một ngụm bạch khí thật dài, xúc động nói: "Trời giáng thánh hiền, vạn dân được phúc! Nếu như người nói là sự thật thì sau này làm theo lệnh người đâu có gì khó?"

"Quán nhiên không hổ là Tôn đạo trưởng, không vì quyền thế vinh hoa, chỉ vì truyền thừa cứu nguy!"

Sở Dương đứng dậy, sục sôi nói: "Đạo trưởng nhất định sẽ lưu danh muôn đời, người người nhớ kỹ, mãi mãi không quên!"

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Toa Chư Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 105: Chu thiên khiếu huyết

Ở lại Phi Mã mục trường được một tháng, trong khoảng thời gian này Thương Tú Tuần thuận tay bắt được tam chấp sự Đào Thúc Thịnh là nội gian, Sở Dương lại tiếp tục lên đường du lãm thiên hạ, chỉ là lần này lại có thêm một lang trung lưng đeo gùi thuốc.

Trước khi đi, Sở Dương cũng đã đạt thành hiệp nghị với Phi Mã mục trường, từ nay về sau, Phi Mã mục trường hợp tác toàn diện cùng Sở phủ, thậm chí có thể nghe theo Sở phủ chỉ huy, tuy nhiên Lô Diệu Từ lại đưa ra một yêu cầu.

Tương lai nhất định phải cho Thương Tú Tuần một danh phận.

Sở Dương lúc này tê cả da đầu.

Một tháng qua, hắn cũng phát hiện ánh mắt Thương Tú Tuần nhìn mình càng ngày càng không thích hợp, vậy nên hắn mới vội vã rời đi, nào ngờ lại bị lão gia hỏa Lô Diệu Từ nói trắng ra.

"Hắc hắc, tiểu gia hỏa ngươi diễm phúc không cạn nhì!"

Trên đường, Tôn đạo trưởng cười tủm tỉm.

Sở Dương ngượng ngùng cười cười.

Liễu Trinh lại nhếch miệng.

"Tôn đạo trưởng, ta có một pháp có thể ngự kiếm thanh minh, trong chốc lát đi khắp ngũ hồ tứ hải, có thể tiết kiệm được không ít thời gian đi đường, ngươi muốn học không?" Sở Dương bỗng nhiên cười tủm tỉm nói.

"Thật sự có pháp này?"

Tôn đạo trưởng lập tức bị khơi gợi hứng thú, hắn đi trong sơn dã, mặc dù thực lực không tầm thường nhưng cũng biết đi đường khổ sở, đặc biệt là những nơi thâm sơn cùng cốc mà hắn hay đến hái thuốc lại càng không tiện.

"Đương nhiên rồi!"

Trong lúc nói chuyện, Sở Dương truyền ngự kiếm pháp cho Tôn Tư Mạc, pháp này được thổi diễn từ Phi Tiên kiếm pháp nên không có yêu cầu gì khắt khe.

"Ngự kiếm thuật thật tinh diệu!"

Tôn đạo trưởng sau khi nghe xong thì nhắm mắt trầm tư, sau thời gian một chén trà thì mở mắt thần phục, rút nhuyễn kiếm từ trên người ra ném tới trước, thanh nhuyễn kiếm lơ lửng trong không trung, hắn bắn người nhảy lên trên thân kiếm.

Xiêu xiêu vẹo vẹo, run rẩy khiến Sở Dương trông mà buồn cười nhưng trong lòng cũng đại chấn.

Ngộ tính của Tôn đạo trưởng thật rợn người, tự thân mảy mò ngộ ra được bí mật ba trăm sáu mươi lăm khiếu huyết, đây quả thực là chuyện khiến người hoảng sợ.

Chỉ trong chốc lát, Tôn đạo trưởng đã nắm giữ được ngự kiếm pháp.

Với tài năng của Tôn đạo trưởng, nếu thả trên Thiên Vũ đại lục thì ắt kinh diễm thiên hạ.

Đáng tiếc, đây là thế giới Đại Đường.

Lại một lát sau, Tôn đạo trưởng tựa như đã ngự kiếm hành không được tốt nên mừng rỡ như đứa trẻ con, làm đủ loại động tác giữa không trung.

"Công tử, ta cũng có thể không?"

Liễu Trinh bỗng nhiên mở miệng.

"Vậy ngươi phải tu luyện cho thật tốt!"

Sở Dương cười nói.

"Tốt, ta nhất định sẽ hảo hảo tu luyện!"

Liễu Trinh gật mạnh đầu.

BỊCH!

Tôn đạo trưởng trở về, đáp xuống trước người Sở Dương, cười tươi rồi nói: "Ngự kiếm pháp thật thần kỳ, đa tạ đa tạ!"

"Không có gì!"

Sở Dương khoát tay nói: "Nếu ngài không ngại thì có thể gọi ta một tiếng Sở lão đệ!"

"Được, ta nhận lão đệ ngươi!"

Tôn Tư Mạc vô cùng vui sướng.

"Tôn lão ca!"

Sở Dương càng cao hứng hơn.

Quan hệ giữa hai người lại gần gũi hơn khá nhiều, trên đường hành tẩu, chỗ không có người, Tôn đạo trưởng thỉnh thoảng lại ngự kiếm mà đi, càng linh hội thì hắn càng cảm giác được sự ảo diệu của pháp này, càng say mê hơn.

Trong lúc đó, Sở Dương tự nhiên nói đến phương pháp mở khiếu huyết, thậm chí giảng giải Ngũ Đế Luân Hồi quyền được hắn thôi diễn từ Ngũ Đế quyền cho đối phương, thử xem đối phương có thể giúp đỡ thôi diễn tiếp quyền này hay không.

Tôn đạo trưởng cũng bị sự tinh diệu của Ngũ Đế quyền và sự thâm ảo của Ngũ Đế Luân Hồi quyền chấn nhiếp.

"Lão đệ, ngươi thôi diễn Ngũ Đế Luân Hồi quyền nhưng lại mất đi sự huyền ảo của Ngũ Đế quyền!"

Một tháng sau, dưới ngọn núi, bên cạnh một con sông, Tôn đạo trưởng trầm tư hồi lâu, bỗng nhiên mở miệng nói ra.

Hơn một tháng này, hai người đều đang thôi diễn công pháp, Sở Dương càng thêm không keo kiệt, nói hết những phương pháp tu luyện mà hắn biết ra, cùng Tôn đạo trưởng ở một chỗ linh hội.

"Nói như nào?"

Sở Dương thân thể đại chấn.

"Chỗ tinh diệu của Ngũ Đế quyền là cô đọng ngũ hành chân khí, đây mới là căn bản!"

Tôn đạo trưởng nghiêm túc nói: "Ta có cảm giác, trên Ngũ Đế quyền sở hữu phương pháp có thể mở ra một trăm linh tám, một trăm tám mươi, hai trăm bốn mươi, ba trăm sáu mươi và sau cùng là ba trăm sáu mươi lăm chu thiên viên mãn khiếu huyết."

Sở Dương thân thể đại chấn, mắt bốc lửa.

Tôn đạo trưởng tiếp tục nói: "Ta từng chiếm được truyền thừa của Hoa Đà, được lão nhân gia truyền cho Ngũ Cảm hí, đây cũng là một pháp rèn luyện thân thể, đạt tới ngũ hành tương hỗ cân bằng! Sau nhiều năm nghiên cứu, ta nhận thấy thân thể con người vốn là một bảo khối, tựa như thiên địa vũ trụ. Tương tự, cũng phải để ý âm dương hòa hợp, ngũ hành tương sinh tương khắc.

"Lão Tử từng nói, đạo sinh nhất, nhất sinh nhị, nhị sinh tam, tam sinh vạn vật. Nhất là hỗn độn vô cực, nhị là âm dương hòa hợp, tam là thiên địa nhân tam tài, nên vì ngũ hành chi diệu, ngũ hành vận chuyển, tạo hóa liên tục, diễn hóa vạn vật."

Tôn đạo trưởng nói tiếp: "Người là vạn vật chi linh nên tự nhiên cũng tuân theo lý này, lấy ngũ hành làm căn bản. Mà Ngũ Đế quyền là tu luyện ngũ hành chi khí, mở ra tối bản nguyên chi lực của cơ thể con người, tăng tăng dần cao dần cho đến sau cùng mở ra chu thiên khiếu huyết."

"Chu thiên khiếu huyết, chu thiên khiếu huyết."

Cho đến lúc này, Sở Dương mới dư vị tới.

Số lượng chu thiên không phải ba trăm sáu mươi mà là ba trăm sáu mươi lăm.

"Mà ngươi thì sao?"

Tôn đạo trưởng nhìn Sở Dương, nói: "Mặc dù không biết lai lịch của ngươi, cũng không biết sao ngươi chiếm được những công pháp huyền ảo khó lường này, nhưng những việc ngươi làm lại quang minh lỗi lạc, có khí độ tạo phúc cho muôn dân. Tuy nhiên, Ngũ Đế quyền mà ngươi tự thôi diễn ra lại hơi sai, sát ý quá nặng, đi hướng cực đoan, không có chân ý ngũ hành, vậy nên sao có thể thôi diễn tiếp?"

Sở Dương thân thể đại chấn, con mắt âm tình bất định.

"Ngũ Đế quyền, Ngũ Đế quyền lại phân thành Thanh Đế quyền, Xích Đế quyền, Hoàng Đế quyền, Bạch Đế quyền và Hắc Đế quyền, đây rõ ràng là thuộc ngũ hành, mà ta ếch ngồi đáy giếng, chỉ cầu uy năng nhưng lại mất đi căn bản."

Sở Dương thông minh cỡ nào, chỉ đi vào hẻm, càng đi về trước càng cực đoan, cũng càng lún sâu, khó tự kiềm chế được. Bây giờ được Tôn đạo trưởng cảnh tỉnh, chỉ điểm một phen nên triệt để mình ngộ.

Trên thực tế, chuyện này không thể trách hẳn được, người nào tu luyện mà không có danh sư chỉ điểm? Còn hẳn thì sao? Ngoại trừ Kiếm Thánh ra thì không có sư phụ nào cả. Lúc ấy ở trong thế giới Phong Vân, bởi cảnh giới nên hẳn không thể nào nghĩ nhiều như vậy.

Khi quay lại Thiên Vũ đại lục thì luôn một mực tính toán chém giết, thời gian có hạn, lại không tìm được người để thỉnh giáo.

Về phần Vương lão thì lại quá mức cao thâm mịt mịt, thậm chí coi hẳn như con cò để tính kế, những chuyện này sao Sở Dương không biết cho được? Chẳng qua hẳn một mực giả bộ hồ đồ, thuận nước đẩy thuyền mà thôi.

"Đây chỉ là thứ nhất."

Tôn đạo trưởng thở dài, nói tiếp: "Cảnh giới Tông sư huyền ảo khó lường, thập nhị luân hồi, nhị thập tứ trọng thiên các loại, mỗi một cực hạn đều là một loại giam cầm, càng lên cao càng khó đánh vỡ! Đặc biệt là sau khi đạt tới hai trăm bốn mươi khiếu huyệt, lại muốn tiến thêm một bước thì hết sức khó khăn. Lúc đó ta mình tư khổ tưởng rằng ba năm mới nghĩ đến phương pháp tiếp sau, tiếp tục thôi diễn. Lúc đến ba trăm sáu mươi khiếu huyệt thì ta bị triệt để giam cầm, dù phỏng đoán sao đi nữa cũng không thể nghĩ ra được năm khiếu huyệt sau cùng nằm ở chỗ nào. Về phần phương pháp tu luyện cụ thể, ha ha, với sức một mình ta thì sao có thể thôi diễn ra được? Chỉ có thể phỏng đoán đại khái thôi."

Sở Dương chăm chú lắng nghe, giống như một học đồ thành kính.

Ngay cả Liễu Trinh cũng yên tĩnh trở lại, ngồi ở một bên, nâng cằm lên. Nàng biết đây là kỳ ngộ khó được, một khi bỏ lỡ thì sợ sau này rất khó tiếp xúc được.

"Năm khiếu huyệt sau cùng tất nhiên là ngũ hành căn bản?"

Sở Dương bỗng nhiên nói.

"Không tệ!"

Tôn đạo trưởng gật đầu: "Trong hơn mười năm, ta thôi diễn thế nào cũng không thể tìm ra năm huyệt cuối cùng được, về sau ta lại xem Ngũ Cầm hí nên được thông suốt."

"Chẳng lẽ?"

Sở Dương trong lòng cuộn loạn, nhin không được run.

"Năm khiếu huyệt sau cùng tất nhiên là ngũ hành căn bản!"

Tôn đạo trưởng mắt lóe tinh quang: "Nhân thể ngũ hành chỉ căn ở vị trí nào?"

"Ngũ tạng!"

Sở Dương nói xong, triệt để mình ngộ.

"Đúng, chính là ngũ tạng, năm huyệt sau cùng ở trong ngũ tạng!"

Tôn đạo trưởng nói: "Mặc dù sáng tỏ nhưng ta tổn thêm hai mươi năm cũng không thể tìm ra được phương pháp mở năm khiếu huyệt này, thậm chí ngay cả ngũ tạng ở đâu cũng không phát hiện được, ta này ra phỏng đoán."

"Sau khi mở ra ba trăm sáu mươi khiếu huyệt thì chúng mới hiển hiện?"

Sở Dương nghĩ đến tình huống của bản thân, hẳn tu luyện Khô Mộc tâm kinh đạt đến tầng thứ tư, phản chiếu tự thân thì chỉ nhận ra ba trăm sáu mươi khiếu huyệt, xem khắp người cũng chỉ có tối đa như thế.

Bây giờ biết được còn có năm khiếu huyệt cuối cùng mà ngay cả Khô Mộc tâm kinh cũng không thể phát hiện, không khỏi này ra suy đoán to gan: "Chỉ khi mở ra ba trăm sáu mươi khiếu huyệt thì năm khiếu huyệt cuối cùng mới có thể hiển hiện?"

"Đây cũng là suy đoán của ta!"

Tôn đạo trưởng tán thán nói: "Nhân thể huyền bí, tiên nhân chi lực cùng tận, y nguyên không thể nào tận dòm. Đây cũng là phương hướng cố gắng sau này của ta."

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Toa Chư Thiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 106: Tà Đế Xá Lợi

Sau khi mình ngộ sẽ có phương hướng, lại đi thôi diễn công pháp thì sẽ dễ dàng hơn nhiều. Ngũ Đế quyền, Ngũ Cảm hí, Trường Sinh quyết và rất nhiều công pháp làm căn bản, một số hình của công pháp mới dần dần hiện ra.

Ba người tiếp tục lên đường, bước chân đều nhẹ nhanh hơn không ít.

Vừa đàm huyền luận đạo, thôi diễn công pháp, vừa chăm sóc người bị thương. Một ngày này, bọn hắn đi tới Trường An.

Trường An phồn hoa đến nỗi trừ đế đô Lạc Dương ra thì ngay cả Dương Châu cũng không thể sánh bằng.

"Người khăng khăng muốn tới Trường An, hẳn có ý đồ gì đó?"

Lòng nghi hoặc, Tôn đạo trưởng liền lên tiếng hỏi.

"Ta đến vì Công Dương bảo tàng!"

Sở Dương không hề giấu giếm.

"Công Dương bảo tàng? Mặc dù nghe nói qua nhưng với quyền thế hiện tại của ngươi, sao lại quan tâm đến tài phú bên trong?"

Tôn đạo trưởng không hiểu. Trên đường đi, hắn thấy được thủ đoạn của Sở Dương, ăn thứ tốt nhất, ở nơi tốt nhất, mỗi nơi hắn đến luôn có người đến hầu hạ, những điều này khiến cho lão đạo sĩ hắn thiếu chút lạc lối trong đó.

"Bên trong có Tà Đế Xá Lợi, đây mới là mục tiêu của ta!"

Sở Dương cười nói.

"Tà Đế Xá Lợi? Thứ đó cực kỳ tà môn, nghe nói lịch đại Tà Đế trước khi chết đều sẽ rót một thân công lực vào trong đó, dần dà bên trong ả chứa năng lượng kinh khủng, cũng có được ma ý ngập trời lẫn tàn niệm của lịch đại Tà Vương, nếu sơ ý một chút sẽ tẩu hỏa nhập ma."

Tôn đạo trưởng nghiêm túc nói.

"Yên tâm, ta sẽ không làm loạn!"

Sở Dương bảo đảm nói.

Ở thành Trường An cũng có Duyệt Tân lâu, nhưng không chỉ một nhà.

Ba người Sở Dương đi thẳng tới Duyệt Tân lâu trong thành, đây cũng là nơi xa hoa nhất, xa xỉ nhất, không phải quan lại quyền quý thì khó có thể tiến vào.

Đương nhiên, đây cũng là nơi tiêu tốn nhất.

Ba người Sở Dương đi thẳng tới gian phòng xa hoa nhất trên tầng cao nhất, sau đó rửa mặt, ăn một bữa no nê. Không lâu sau đó có tiếng gọi cửa, sau đó người tới đi vào, quỳ một chân xuống, cung kính nói: "Lý An, phụ trách âm vệ thành Trường An bái kiến phủ chủ!"

"Nơi này có chuyện gì phát sinh?"

Sở Dương buồn chén trà xuống, nhàn nhạt hỏi: "Đứng dậy trả lời!"

Tôn đạo trưởng ở bên cạnh bình chân như vại, đắm chìm trong tiểu thiên địa của mình, trong lòng thôi diễn công pháp, như si như say.

"Vâng, phủ chủ!"

Lý Anh đứng dậy, khom người cúi đầu, mười phần cung kính, nói: "Trường An thuộc phạm vi thế lực của Lý phiệt, từ khi Dương Quảng chinh phạt Cao

Ly lần hai thất bại, Lý phiệt liên tục hành động, âm thầm chế tạo binh khí, huấn luyện binh mã, hình như có ý đồ không tốt."

"Trong dự liệu!" Sở Dương lo lắng nói.

"Đại ni từ của Lý phiệt môn chủ Lý Uyên là Lý Kiến Thành vươn tay tới Liên Hợp thương hội, vừa nắm vừa xoa, đưa ra tối hậu thư, nếu không đáp ứng để hấn nhúng một chân vào thì hấn sẽ phong bế Liên Hợp thương hội."

Lý Anh bình tĩnh nói.

"Thật to gan, nếu hấn thực dám nhúng tay thì chặt móng vuốt của hấn cho ta!"

Sở Dương hừ lạnh một tiếng.

"Vâng, phủ chủ!"

Lý Anh không hề ngạc nhiên với phản ứng của Sở Dương. Toàn bộ thế lực Sở phủ đều luôn có một nguyên tắc cơ bản, ta không chọc người, nhưng nếu người chọc ta thì cũng đừng trách ta không khách khí. Trước kia có lẽ sẽ nhượng bộ, nhưng gần đây thế lực Sở phủ càng ngày càng mạnh, làm việc cũng càng ngày càng cứng rắn. Sở Dương thân là phủ chủ sao có thể để ngoại nhân khi dễ thủ hạ trước mặt mình được?

"Ni từ của Lý Uyên là Lý Thế Dân một mực lấy lòng Duyệt Tân lâu, mấy lần chủ động muốn gặp người ở sau một lần nhưng đều bị từ chối. Những ngày gần đây hấn tựa hồ chiêu mộ không ít hảo thủ giang hồ, giống như có cử động gây rối!"

Lý Anh tiếp tục nói.

"Làm việc theo quy củ!"

Sở Dương đạm mạc nói.

Chỉ cần người dám chọc ta thì ta dám diệt người, dù người có là Đường Thái Tông trong tương lai hay không thì ta cũng vụn đầu người xuống. Còn những ảnh hưởng tương lai, từ sau khi hấn đi đến thế giới này thì tương lai nhất định phải thuộc về hấn.

Lý Anh tiếp nhận chỉ thị, lui ra ngoài.

"Lão đệ, người làm việc quá mức bá đạo."

Tôn đạo trưởng mở mắt.

"Ta đã có được thực lực lẫn thế lực bề ngễ thiên hạ, ta không chọc bọn hấn thì thôi, nếu dám chọc tới ta vậy thì phải xin lỗi một tiếng."

Sở Dương cười nói: "Hơn nữa, những chuyện này chỉ là chuyện nhỏ."

"Đây mà là chuyện nhỏ?"

Tôn đạo trưởng cười khỏ: "Nên biết cứng quá tất gãy, người làm việc như thế, tương lai rất có thể sẽ là kẻ địch của thiên hạ, nếu như bị vây công chỉ sợ cũng sẽ không ổn."

"Vậy thì sao?"

Sở Dương bá khí nói.

"Mặc dù thiên hạ chỉ đồn rằng có ba Đại tông sư, nhưng ta biết, cộng thêm những cường giả ẩn thế không ra thì tối thiểu cũng đếm được hai tay, nếu đối phương vây công người thì phải làm sao đây? Dù người có thể ngự kiếm trốn đi, nhưng thủ hạ của người thì sao? Ai có thể ngăn cản?"

"Tối thiểu cũng đếm được hai tay sao?" Sở Dương trầm ngâm, hấn sớm đoán được thế giới này há chỉ có thể có ba Đại tông sư? Hấn đã gặp qua Tổng Khuyết, tính thêm Tôn đạo trưởng trước mắt thì đã là năm người.

Không biết còn bao nhiêu nữa?

Hấn không tin Từ Hàng Tĩnh Trai không có nhân vật cấp Đại tông sư.

Còn cả Liễu Không của Tịnh Niệm thiên viện nữa, cũng tuyệt đối có thể là Đại tông sư, lại thêm tứ đại thánh tăng trong viện nữa.

"Ta cũng không sợ!"

Sở Dương kiên định nói.

"Không sợ? Ta sẽ dõi mắt nhìn xem!"

Tôn đạo trưởng biết thế lực Sở Dương lập ra trong thời gian quá ngắn, căn bản không thể bồi dưỡng được cao thủ tuyệt đỉnh.

"Trong một tháng, ta có thể bồi dưỡng được năm mươi tên Tông sư, có lẽ trăm tên hoặc thậm chí nhiều hơn!"

Sở Dương tự tin cười nói.

"Sao có thể được?"

Tôn đạo trưởng run lấy bảy cả người.

"Người xem một chút đây là vật gì?"

Nói xong, Sở Dương lấy một viên Tông Sư Phá Chương đan từ trong ngực ra ném qua đối phương.

"Đây là?"

Tôn đạo trưởng sau khi nhận lấy, ngửi sơ qua thì biến sắc mặt: "Vậy mà ẩn chứa khí cơ tạo hóa đạo vận câu thông thiên địa, chẳng lẽ là tiên đan trong truyền thuyết?"

"Cũng chẳng kém bao nhiêu đâu!"

Sở Dương trả lời mập mờ, hơi do dự liền đưa ra đan phương: "Người xem một chút, đây là phương pháp luyện chế."

Tôn đạo trưởng hơi do dự, rốt cục thoải mái cười một tiếng, nhận lấy đan phương, xem xét tỉ mỉ. Hắn cũng không hổ danh là tuyệt thế thần y có một không hai đương thời, sau một lúc lâu cũng đã sáng tỏ, thở dài: "Không ngờ thế gian lại có đơn thuốc thần kỳ, phương pháp luyện chế kỳ diệu như thế, hôm nay thật sự được mở rộng tầm mắt."

"Người bây giờ nghĩ sao?"

Sở Dương hỏi lần nữa.

"Có đan phương này, lại thêm đông đảo phương pháp tu luyện trong tay người, thế gian này không sợ bất cứ ai."

Tôn đạo trưởng lại như cũ khuyên ngăn: "Nhưng người cũng không được lơ là, thế gian có rất nhiều phương pháp có thể đưa người vào chỗ chết."

Sở Dương gật đầu, điểm này hắn không thể minh bạch hơn được nữa, ở trong Nạp Hư giới còn có đại sát khí.

Một đêm này, hắn một thân một mình rời khỏi Duyệt Tân lâu, đi tới trên Dược Mã kiều.

"Dương Công bảo khó a!"

Sở Dương thở dài một tiếng, toàn bộ Đại Đường Song Long truyện cũng chỉ có bảo khó này, rồi Trường Sinh quyết, mới mở ra một loạt những biến hóa ở sau.

Bây giờ Trường Sinh quyết đã ở trong tay hắn, bảo khó cũng sắp bị mở ra.

Dưới tâm linh đảo ảnh, tự nhiên không khó phát hiện, Sở Dương tung người lên liền rơi xuống, tùy tiện mở ra bảo khó, đi vào.

Không nói hắn có địa đồ của nơi này từ chỗ Lão Diệu Tử, có cả tâm linh đảo ảnh thì còn bí mật gì có thể che giấu được hắn?

Khống chế phi đao phá vỡ tầng tầng cơ quan, rốt cục Sở Dương cũng đi tới nơi sâu nhất.

Bình khí khô giáp, vàng bạc châu báu, những thứ này Sở Dương chỉ liếc qua rồi thu hết vào trong Nạp Hư giới. Hắn đã tới đây thì những thứ này không thể để cho chúng nằm im rì sét thế được.

"Đây chính là Tà Đế Xá Lợi sao?"

Sở Dương thấy được một hạt châu trong suốt như thủy tinh đặt ở trên bàn, tâm thần hơi động một chút.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Toa Chư Thiên* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 107: Mở ra bức màn lớn

Người sáng lập Dương Công bảo khổ là đại đồ đốc Dương Tổ của Tùy triều, khai quốc được mấy chục năm, hấn thích thu thập thiên hạ bảo vật, chỉnh lý thành "Dương Công bảo khổ". Hấn hy vọng có thể để cho hậu thế Tùy triều sử dụng, nhưng thế sự biến thiên, biến cố quá nhiều.

Ở bên trong, liền thả Tà Đế Xá Lợi.

Nghe đồn, Tà Đế Xá Lợi giống như Hòa Thị Bích, đều do thiên thạch vũ trụ tạo thành.

Tà Đế Xá Lợi không gì không phá, có thể chứa đựng tinh nguyên vũ công cả đời của lịch đại Tà Đế, là thứ mấu chốt để tu luyện bí tịch vũ công tối cao củ ma môn là Đạo Tâm Chung Ma, cho nên dù là người của chính đạo hay tà phái cũng đều muốn lấy được.

Sở Dương chính là nhìn trúng tinh nguyên của lịch đại Tà Đế ẩn chứa bên trong đó.

Sở Dương đưa tay cầm lấy, lập tức có một cỗ tà niệm xông tới não hải. Hấn đã sớm có sở liệu, tâm thần cố tĩnh không chút gợn sóng, đặc biệt là tâm niệm cường đại hung hăng trấn áp lại ý nghĩ của mình, mặc cho tà niệm xung đột cũng không thể làm gì được hấn.

"Dường như?"

Cảm ứng được tâm niệm đối kháng tà niệm, Sở Dương như có ý nghĩ, tuy nhiên trước hết vẫn thu Tà Đế Xá Lợi vào trong Nạp Hư giới, hiện tại không phải là thời điểm để hấn dò xét.

Liếc nhìn quanh, hấn theo đường cũ trở về.

"Tìm được?"

Trong phòng, Tôn đạo trưởng một mực chờ đợi, thấy Sở Dương trở lại thì không khỏi hỏi.

"Tìm được, muốn xem một chút không?"

Sở Dương gật đầu.

"Cũng được, dù sao ta cũng là võ giả, tự nhiên muốn kiến thức một chút."

Tôn đạo trưởng lộ ra vẻ tò mò.

Sở Dương lật bàn tay một cái, Tà Đế Xá Lợi xuất hiện trong tay hấn, tâm niệm vừa động, lập tức trấn áp tà niệm đang ngo ngoe muốn động.

Tôn đạo trưởng không nhìn Tà Đế Xá Lợi mà là quan sát tay Sở Dương, hấn là chiếc nhẫn trên tay hấn. Không đợi đối phương hỏi thăm, Sở Dương đã nói ngay: "Không thể nói, không thể nói!"

Tôn đạo trưởng như có điều suy nghĩ, đè nén nổi nghi hoặc trong lòng, sau cùng nhìn lên Tà Đế Xá Lợi: "Quả nhiên xảo đoạt thiên công, bên trong bàng bạc tinh nguyên tựa như núi kêu biển gầm, khiến cho lòng ta có cảm giác run sợ."

"Chờ khi thôi diễn thành công công pháp, nó sẽ giúp ta một chút sức lực!"

Sở Dương suy ngẫm, bỗng nhiên nói: "Thứ này có lực hấp dẫn rất lớn với đệ tử ma môn, không phải sao, nó mới xuất hiện đã hấp dẫn không ít cá lớn tới."

Trong lúc nói chuyện, cửa sổ đã bị phá ra, tuấn tự tiến đến bốn người.

"Tà Đế Xá Lợi?"

Bốn người tuổi tác không nhỏ, cơ hồ chẳng khác gì Tôn đạo trưởng, khí tức âm trầm quý dị, đôi mắt xanh thẳm của bọn hấn nhìn chăm chăm Tà Đế Xá Lợi trong tay Sở Dương, lộ ra vẻ tham lam.

"Vưu Điều Quyện, Đinh Cửu Trọng, Chu Lão Thán, Kim Hoàn Chân, lại là bốn người các ngươi!"

Tôn đạo trưởng đã sớm cảm ứng được nhưng không nghĩ ra sẽ là bốn tên bại hoại cận bã này, không khỏi thờ dãi một tiếng.

"Tên lang trung nhà ngươi không ngờ lại ở đây, mau mau rút đi, nếu không ngươi cũng xê bị xé xác!"

Vưu Điều Quyện không nhịn được nhìn Tôn đạo trưởng một chút, sau đó nhìn sang Sở Dương, hắc hắc cười lạnh: "Tiểu gia hỏa, thứ đó không thể cảm loạn được đâu, ngoan, nhanh cho ta."

Tôn đạo trưởng lập tức lộ ra vẻ quái dị.

Sở Dương khoé miệng co giật một cái, lạnh lùng nói: "Bốn người các ngươi là đệ tử của Hưởng Vũ Điện? Việc ác bất tận, làm điều ngang ngược, bạc tình bạc nghĩa không cảm tình, vì tư lợi chuyện ác gì cũng làm, không nghĩ tới các ngươi lại tụ tập cùng một chỗ, hôm nay lại đụng phải ta."

Nhất đại Tà Đê Hưởng Vũ Điền vì tông phái truyền thừa nên thu nhận bốn tên đệ tử vô tình vô nghĩa này, ý định là để bọn hán tương hổ nội đấu, bớt gây tai họa cho người khác, đáng tiếc, bản tính của những gia hỏa này quá xấu nên sao có thể không gây tai họa cho người bên ngoài được?

Nhưng mà thực lực của bọn hán quá mạnh, đều là cường giả Tông sư nên mấy ai có thể làm gì được bọn hán? Đến mức đến nay tiêu dao bên ngoài.

"Không ngờ lại biết đạo danh của chúng ta?"

Vưu Điều Quyện dùng chân lại, nói: "Ngươi hán là truyền nhân cách đời của lão già kia? Tà Đê Xá Lợi liền giao cho ngươi bảo quản? Hắc hắc, dù gì đi nữa thì lần này bốn người bọn ta tụ tập một chỗ là để tìm nơi hạ lạc của lão già hỏa kia, rốt cục cũng không có thất bại."

"Các ngươi xác thực không có thất bại, bởi sau này các ngươi sẽ không có cơ hội nữa!"

Nói xong, Sở Dương liền thu Tà Đê Xá Lợi lại, sau đó xoay người nhanh đến cực điểm, trước khi Vưu Điều Quyện kịp phản ứng thì Sở Dương đã đặt tay lên ngực đối phương, răng rắc một tiếng, xương ngực vỡ vụn, Vưu Điều Quyện bay rớt ra ngoài.

"Trần Thiên ân!"

Đây là tuyệt học của Trần Thiên tông trên Thiên Vũ đại lục, ấn quyết thành, trấn áp hết thầy, lúc này trấn áp ba người còn lại đến không thể động đậy. Sở Dương đi tới trước, mỗi người một cước, phé đi tu vi, lại điểm trúng huyệt đạo, dùng truyền âm pháp gọi Lý Anh đến đây.

"Phù chủ có gì dặn dò?"

Lý Anh cung kính nói.

"Bốn người họ đều là truyền nhân của Tà Đê đời trước, hảo hảo khảo vấn bắt bọn hán nói ra công pháp trong Thiên Ma sách!"

Sở Dương phản phó một tiếng, xong phất phất tay.

Lý Anh cung kính tuân mệnh, lại đưa tới mấy người, mang bốn người Vưu Điều Quyện ra ngoài.

"Ngươi có ý kiến gì với ma môn không?"

Tôn đạo trưởng lắc đầu, thậm chí không có đứng dậy, lúc này hỏi.

"Thời chiến quốc không có chủ lưu nên Bách gia tung hoành, đủ loại lưu phái tranh nhau xuất hiện, hình thành cục diện xán lác chưa từng có. Nhưng tiếc vui chóng tàn, về sau Nho gia độc đại, chèn ép những lưu phái còn lại khiến họ trở thành những ẩn tông, về sau bọn họ liên hợp lại cùng một chỗ tạo thành một tổ chức để đối kháng thế cục Nho gia độc đại, đây là tiền thân của ma môn."

Sở Dương trầm tư nói: "Cuối thời Đông Hán, có một khoảng thế kỷ tài tên là Thương Cừ, bởi vì hận đời, cao ngạo cực đoan cho nên lục soát thiên hạ điên tình, rút ra tinh túy trong kỹ thuật Vu thuật, dùng người biết Vu đạo, gia công chỉnh lý thành mười quyển Thiên Ma sách, đây là khởi nguồn của ma môn!"

Tôn đạo trưởng gật đầu, hán cũng biết không ít lịch sử ma môn.

"Ma môn phân hai phái lục đạo, ban đầu hành sự coi như quang minh lỗi lạc, nhưng vì đối kháng chủ lưu xã hội, thời gian dần trôi bị đánh ép liên tục nên dần làm việc cực đoan, nhưng vẫn có điểm mấu chốt."

Sở Dương tiếp tục nói: "Nhưng đến hiện tại, toàn bộ ma môn làm việc âm trầm quỷ bí, vì đạt được mục đích mà không từ bất cứ thủ đoạn nào, trở thành ma đầu chân chính, ngoại trừ Thạch Chi Hiên vừa chính vừa tà ra thì đời khắp ma môn có mấy ai lương thiện?"

Tôn đạo trưởng yếu ớt thở dài: "Ngươi định diệt tuyệt bọn hán sao?"

"Bọn hán xác thực không cần thiết phải lưu lại!"

Sở Dương ngược lại chấp hai tay sau lưng, mắt nhìn ra ngoài cửa sổ. Mới nãy hán đã truyền âm cho Liễu Trinh, sai nàng thông tri Tần Quỳnh đi săn giết đệ tử ma môn, chém giết sạch bách.

Về phần nguồn tin thì đã có ám vệ hỗ trợ, tự nhiên không khó tra tìm.

"Ma môn dù sao cũng là đệ tử Bách gia, chẳng lẽ không thể lưu lại hòa chúng?"

Tôn đạo trưởng trầm giọng nói.

"Bọn hán cũng xứng lưu hòa chúng? Không không, bọn hán chỉ là u ác tính, không có chút ích lợi gì cho xã hội. Còn bách gia ư? Đến tương lai ta sẽ tự chỉnh lý điển tịch, tái hiện cục diện Bách gia đua tiếng."

Sở Dương âm vang nói.

Tôn đạo trưởng thần sắc khẽ động, gật mạnh đầu: "Hy vọng người nói là sự thật!"

"Chờ đến Dương Châu, người sẽ phát hiện ta có nói thật hay không!"

Sở Dương cười nói.

Sau nửa tháng, một nhóm ba người rời khỏi Trường An, một lần nữa bước lên hành trình.

Ven đường đa phần dân chúng lâm than, mà ở những nơi vắng vẻ lại mọc lên rất nhiều thôn xóm bưng bưng sinh cơ.

"Đây là sinh cơ, đây là tương lai, hy vọng sẽ có một ngày thiên hạ không còn dân nói, không ai bị ức hiếp!"

Tôn đạo trưởng thường xuyên cảm thán.

"Sẽ có một ngày như vậy!"

Sở Dương nghiêm túc cam đoan, khiến cho Tôn đạo trưởng khá vui mừng.

Chờ khi quay lại Dương Châu thì đã ròng rã trôi qua hơn một năm, lúc này cũng truyền tới tin tức Tùy Dương Đế Dương Quảng chinh phạt Cao Ly lần thứ ba thất bại quay về.

"Thiên hạ muốn loạn!"

Sau khi nghe được tin tức, Tôn đạo trưởng và Sở Dương cùng cảm thán.

Thiên hạ phân tranh, cũng mở ra bức màn lớn.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Toa Chư Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 108: Diệt hết

Trên chính đường, Sở Dương vững như bàn thạch.

"Ma môn đối phó ra sao?"

Vừa trở về, chỉ thấy Tần Quỳnh đến đây hồi báo, Sở Dương đi hơn một năm thời gian nên triệu tập mọi người lại đây, trong đó có cả Tổng Sư Đạo lẫn Lão Diệu Tử.

Về phần Tôn đạo trưởng thì hẳn không quản đến những nhân sự này, tiếp tục thôi diễn công pháp, đồng thời lĩnh hội diệu pháp luyện đan.

Đám người thi lễ xong, Sở Dương lúc này hỏi.

"Ngoại trừ đám đầu não Chúc Ngọc Nghiên, Tịch Ứng, Tà Du Tiên đào thoát được thì những người còn lại đã bị diệt sát tới tám chín thành."

Tần Quỳnh lúc này trả lời.

"Cũng xem như không tệ, dù sao ma môn căn thâm thụ mậu, nội tình thâm hậu!"

Sở Dương gật gật đầu, biểu thị tán thành.

"Nếu không nhờ ám vệ cung cấp tin tức, chiến bộ cung cấp một bộ phận chiến lực, phân ra mà diệt đánh cho bọn hắn không kịp trở tay, chỉ sợ thắng bại khó liệu."

Tần Quỳnh ngừng một chút, nói tiếp: "Ngay cả như thế cũng tổn thất bốn huynh đệ."

"Hai người bị Chúc Ngọc Nghiên giết chết, một người bị Biện Phụ giết, người còn lại bị Tà Du Tiên giết."

Khẩu Trọng đứng dậy, mắt lộ sát cơ: "Lúc đó đại chiến không kịp chiếu cố bọn hắn, xin sư phụ giáng tội."

"Chém giết giang hồ sao có thể không có thương vong?" Sở Dương lộ ra vẻ trầm thống, nhưng khá hài lòng với sự trưởng thành của hai vị đệ tử Khẩu Trọng và Từ Từ Lăng này. Đã một năm kể từ khi hai người đột phá đến cảnh giới Tông sư, dưới sự giúp đỡ của đan dược, cả hai đã mở ra được ba mươi sáu khiếu huyết. Ở cảnh giới Tông sư thì hai người họ cũng coi như là tồn tại đỉnh phong nhất, hai người liên hợp cùng một chỗ cũng đủ để chống lại

Đại tông sư, thậm chí áp chế.

Về phần Tàn Quỳnh, trưởng thành càng nhanh.

Thiên Diệt kiếm quyết có thể mở tới đa chín chín tám mươi mốt quy chân khiêu huyết, hiện tại hắn đã mở được bảy mươi hai khiêu, cách viên mãn không xa. Chiến lực hiện tại của hắn tuy không bằng Tống Khuyết nhưng cũng chẳng kém bao nhiêu. Dù sao thì Thiên Diệt kiếm quyết có sức công phạt cao cực kỳ dọa người, đặt trên Thiên Vũ đại lục cũng coi như là kiếm quyết cao cấp nhất.

"Liều Trinh!"

Sở Dương nghiêm túc nói: "Bắt đầu thành lập Anh Linh các, đặt tro cốt các chiến sĩ hy sinh ở trong đó, tiếp nhận hậu nhân tể bái!"

Vừa mới nói xong, nhất thời yên tĩnh.

"Tạ ơn phủ chủ!"

Tàn Quỳnh đột nhiên quỳ một chân xuống, nghẹn ngào nói.

Đây là công nhận hắn, tán thành những chiến sĩ đã hy sinh, cũng là ca ngợi, vinh dự lớn nhất của bọn hắn. Một chiến sĩ sau khi chết nếu có thể vinh quy ở Anh Linh các, được người tể bái thì có ai không vừa lòng?

"Vâng, phủ chủ!"

Liều Trinh kịp phản ứng, vội vàng đáp.

Đám người trong đại sảnh nhao nhao động dung, kính nể lòng dạ Sở Dương, cũng càng thêm chờ mong tương lai tươi sáng của Sở phủ.

"Tàn Quỳnh!" Sở Dương quát.

"Có thuộc hạ!" Thanh âm của Tàn Quỳnh âm vang, tràn đầy hương vị sát phạt.

"Đợi chút nữa tìm Liều Trinh nhận lấy Tông Sư Phá Chương đan, bọn hắn cũng nên đột phá đến cảnh giới Tông sư. Mặc khác, lựa chọn chiến sĩ tinh anh trong ám vệ để bổ sung hoàn chỉnh cho ám vệ."

Sở Dương phân phó.

"Vâng, phủ chủ!"

Tàn Quỳnh vô cùng kích động. Ba mươi hai huyết vệ còn lại trong sát phạt tiến bộ phi thường cấp tốc, chẳng những tất cả đều đạt tới tiên thiên viên mãn mà thậm chí có một số người đã đạt tới bán bộ Tông sư.

Hôm nay được thần đan trợ giúp, hắn dám khẳng định, ba mươi hai huyết vệ ắt có thể đạt tới cảnh giới Tông sư, về phần lựa chọn bốn người mới, hắn là cũng được, dù sao tinh anh trong ám vệ cũng không thể coi thường.

Đến lúc đó, tất cả huyết vệ đều là Tông sư, chỉ nghĩ một chút thôi cũng nhiệt huyết sôi trào.

"Lý Tĩnh, ngươi có bao nhiêu?"

Sở Dương xoay chuyển ánh mắt, hỏi thăm tình huống của chiến bộ.

"Đa phần đều một lòng tinh tu, tâm vô bàng vụ, hiện tại chiến bộ có tám mươi mốt người đạt tới tiên thiên viên mãn, còn có một người khác tự hành đột phá đến cảnh giới Tông sư."

Lý Tĩnh phong khinh vân đạm nói.

Nghe thế, những người đang ngồi đây đều khẽ nhích miệng.

Tuy trong chiến đấu, chiến bộ tiên thiên viên mãn hoàn toàn không phải là đối thủ của huyết vệ, nhưng họ cũng cực kỳ khủng bố.

"Ồ, có người tự hành đột phá đến Tông sư?"

Sở Dương lộ ra vẻ ngoài ý muốn, nói: "Đẫn hắn tới đây!"

"Vâng phủ chủ, hắn đang ở ngoài cửa!"

Lý Tĩnh nói xong thì đi tới cửa, vẫy vẫy tay về nơi xa.

Một lát sau, một thiếu niên chừng hai mươi tuổi bình tĩnh đi đến. Dáng dấp của hắn bình thường đến không thể bình thường hơn, ở giữa đám người cũng

tuyệt sẽ không bị nhận ra đầu tiên.

Hắn sắc mặt bình tĩnh nhưng trong mắt lại lóe lên vẻ kích động, đặc biệt là khi nhìn Sở Dương, ánh mắt mang theo vẻ sùng kính vô hạn.

"Thiết Trụ bái kiến phủ chủ!"

Thanh niên quỳ một chân xuống, thanh âm rung động nói.

"Thiết Trụ?"

Sở Dương lẩm nhẩm một câu, nhưng trong lòng nổi lên gợn sóng.

Ở trong thế giới Tiểu Lý Phi Dao, người đầu tiên hắn dạy dỗ cũng tên là Huyết Trụ, về sau trưởng thành trở thành phụ tá đắc lực của hắn. Muội muội Tiểu Mai của Thiết Trụ cũng bồi bạn với hắn hơn một trăm năm.

Ký ức cắt sâu trong lòng một lần nữa hiện ra.

Thở khẽ một hơi, áp đi suy nghĩ phức tạp trong lòng, lúc này Sở Dương mới quan sát tỉ mỉ Thiết Trụ trước mắt.

"Phù hoa tận khứ, phản phác quy chân!"

Sở Dương khen ngợi: "Người có thể nắm giữ hết Thiên Strong quyền, Bài Văn chương, Phong Thần thối trong thời gian cực ngắn đến lộ hóa thuần thanh, tam nguyên quy nhất, thành tựu Tam Phân Quy Nguyên khí, bước tới cảnh giới Tông sư, lại còn mở ra sáu khiếu huyết, thiên tư bậc này quả thật không kém gì Khấu Trọng và Từ Từ Lăng."

Thế gian nhiều tuấn kiệt, lời này tuyệt không giả.

Thiết Trụ trước mắt chẳng qua chỉ là một hài tử có gia cảnh nghèo khổ mà thôi, nếu không phải lúc trước được tuyển chọn bồi dưỡng thì cả đời sẽ tầm thường vô vị, sau cùng hóa thành cát bụi trở về với cát bụi.

Có đôi khi, chỉ cần tặng cho một cơ hội thì sẽ có rất nhiều thiên tài chân chính nhất phi trùng thiên.

Về phần Tam Tuyệt và Tam Phân Quy Nguyên khí, đây là phương pháp tu luyện chủ lưu của chiến bộ, Tam Phân Quy Nguyên khí cũng được Sở Dương thổi diễn đến trình độ có thể mở ra ba mươi sáu khiếu huyết, như vậy đã đủ rồi.

Nếu không, nếu như khiếu huyết nhiều một chút, tương lai bồi dưỡng số lượng lớn Tông sư thì hắn sẽ nhừ đầu vô cùng vì tài nguyên tu luyện.

"Người có nguyện làm đệ tử của ta không?" Sở Dương bỗng nhiên nói.

"Bái kiến sư phụ!"

Thiết Trụ không thể nào giữ nổi vẻ bình tĩnh, lộ ra vẻ kích động, hành đại lễ.

"Tốt, tốt, tốt, ngươi là người đầu trong lứa trẻ đột phá đến Tông sư, ta tự nhiên phải phá lệ, từ nay về sau, ngươi sẽ là đệ tử thứ ba của ta."

Sở Dương đứng dậy, cứ nghĩ đến tên của đối phương là lại cảm thấy khó chịu, nên nói: "Hiện tại ta ban cho ngươi họ Sở, tên chỉ có một chữ là Nhất, ngươi có bằng lòng không?"

"Đệ tử Sở Nhất, cảm tạ sư phụ đã ban tên!"

Sở Nhất lại bái tiếp.

"Chúc mừng phủ chủ thu được cao đồ!"

Bọn người Lễ Diệu Từ nhao nhao đi tới chúc mừng.

Sau một lúc lâu, trong đại sảnh lần nữa khôi phục bình tĩnh.

"Lý Tình, ta cho ngươi chính danh ngạch, ngươi chọn ra chín người có chiến công tương đối để bọn hắn đột phá đến cảnh giới Tông sư. Nhưng từ nay về sau, ngươi phải quy định rõ ràng, cần bao nhiêu công huân mới có thể đạt được Phá Chương đan? Sau khi quy định xong thì giao cho Liễu Trình xét duyệt. Ngươi phải nhớ kỹ, những đan dược này rất khó luyện chế được."

"Vâng, phủ chủ!"

Lý Tình cũng khá kích động, lập tức lui xuống.

"Từ Thế Tích, ngươi thì sao?"

Sở Dương đảo mắt, tiếp tục hỏi thăm

"Phủ chủ, người của ám vệ khá nhiều, tuy bận bịu tạp vật nhưng cũng có thể đạt được rất nhiều công lao, đổi được đan dược phụ trợ tu luyện, trưởng thành tự nhiên cũng không ít. Hiện tại có khoảng một trăm ba mươi sáu người đạt tới tiền thiên viên mãn."

Từ Thế Tích chậm rãi nói: "Về phần Cao Ly, Tùy Dương Đế chinh phạt lần ba tuy miễn cưỡng chống lại nhưng cũng hao hết quốc lực, dân chúng lầm than, chúng ta cũng thừa cơ mà hoàn thành đại bộ phận bố cục. Tuy nhiên, có Dịch Kiếm đại sư Phó Thái Lâm tọa trấn nên chúng ta không thể hành động quá khích được."

"Cao Ly đã là vật trong bàn tay, tạm thời không vội."

Sở Dương trầm tư nói: "Ta cho người mười tám danh ngạch, tiếp theo hãy theo dõi Phật tông cho ta, cả những dư孽 ma môn nữa, về phần những thế lực này có tự lập làm vương hay không thì trước cứ để bọn hắc nháo đi đã."

"Vâng, phủ chủ!"

Từ Thế Tích lộ ra nụ cười chỉ có Sở Dương hiểu được.

"Chỉ sau khi đại loạn thì mới có thể đại trị, mới có thể ổn định càn khôn càng nhanh càng ổn trọng được."

Trông thấy Sở Dương gật đầu, mọi người trong đại sảnh không khỏi chấn động.

"Phủ chủ, dư孽 ma môn đã tụ tập lại trong thành Dương Châu, cầm đầu là Chúc Ngọc Nghiên cùng đám đệ tử đắc ý là Loan Loan, An Long!" Từ Thế Tích tiếp tục nói.

"Rốt cục cũng đến sao? Đây là cơ hội của bọn họ, không thể không đến, nếu không chắc chắn sẽ bị Từ Hàng Tĩnh Trai thừa cơ tiêu diệt."

Sở Dương lộ ra vẻ đắc chí.

Từ Thế Tích gật đầu: "Chúng ta diệt đi, tiếp quản thế lực mới có thể ổn định thế cục, Chúc Ngọc Nghiên nhìn ra được điểm này nên mới mời những thủ lĩnh ma môn khác tụ tập lại một chỗ, cho chúng ta một kích thật mãnh liệt. Nhưng dù sao đi nữa thì bọn hắc cũng không thể ngờ được, toàn bộ Dương Châu này đã bị chúng ta tạo thành tường đồng vách sắt, mỗi ngày có bao nhiêu người ra ngoài, bao người đi vào, bao nhiêu khuôn mặt xa lạ, đều bị nắm giữ hết, sao hắc có thể giấu giếm được tai mắt của ám vệ chứ?"

"Tôi nay hãy giải quyết hết bọn hắc đi, bớt cho nháy nhót!"

Một câu nói của Sở Dương đã quyết định xong tính mạng bọn hắc.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Toa Chư Thiên* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 109: Âm Hậu Chúc Ngọc Nghiên

Sau khi Sở Dương trở lại thì tiến hành tìm hiểu mọi chuyện của những thế lực mà Sở phủ nắm giữ.

Rốt cục quyết định, bổ sung đủ ba mươi sáu huyết vệ đồng thời để bọn họ đồng loạt đạt tới cảnh giới Tông sư, chiến bộ bởi ít nhiệm vụ nên chỉ cho chín danh ngạch, ám vệ mười tám danh ngạch, về phần Sở quán một mực chuyển vận nhân tài cho chiến bộ thì cũng nhận được chín danh ngạch.

Liên Hợp thương hội và Duyệt Tần lâu phát triển không quá thuận lợi, bây giờ dân chúng lầm than, khởi nghĩa nổ ra ở khắp nơi nên tự nhiên ảnh hưởng tới sinh ý, có một số thủ lĩnh khởi nghĩa đánh chủ ý đến nhưng đều bị xử lý trong âm thầm.

Trong đại sảnh, Tổng Sư Đạo và Lỗ Diệu Từ một mực ở ngoài quan sát bị chấn động thật sâu.

Tổng Sư Đạo đã sớm tới Sở phủ từ hai năm trước, nhưng dù sao hắc cũng là người ngoài, khó có thể tiếp xúc đến những chuyện hắc tâm. Dù là Lỗ Diệu Từ thì cũng như vậy. Cho nên những chuyện xảy ra hôm nay khiến bọn họ nhìn bằng ánh mắt khác, rung động tột đỉnh.

Sở phủ luôn làm việc điệu thấp, bất tri bất giác đã trưởng thành, trở thành một con quái thú đáng sợ, một khi xuất hiện trước mắt thế gian thì nhất định sẽ long trời lở đất.

"Các người còn chưa quen thuộc?"

Trong hậu viện, Sở Dương gặp được tỷ muội Tổng Ngọc Trí, có cả Thương Tú Tuấn.

"Nếu ngươi không trở lại thì chúng ta sẽ là chủ nhân của nơi này!"

Tổng Ngọc Trí hếch mũi, nói: "Tiếc là ngươi lại trở lại, chúng ta liền không được tự nhiên."

"Ha ha ha!"

Sở Dương cười to: "Nói vậy, ta trở về ngược lại là sai rồi."

"Phù chủ trớ trách, muội muội không phải ý như thế."

Tổng Ngọc Hoa không lỗ mãng như muội muội, với Sở Dương, nàng một mực hiểu kỳ nhưng cũng xen lẫn kính sợ, thấy muội muội nói trống không như vậy thì lập tức bảo chữa.

"Sở phù chủ tuyệt sẽ không nhỏ mọn thế đâu, dẫu sao Ngọc Trí cũng là tuyệt thế tiểu mỹ nhân kia mà!"

Thương Tú Tuần từ tốn nói.

"Mỹ nhân vờn quanh, công tử cao hứng còn không kịp ấy chứ!"

Liễu Trinh nói xen vào, nhưng nghe sao cũng thấy có tư vị chua chua.

Sở Dương co giật khóe miệng, thầm nghĩ trong lòng: Đây có phải ăn dấm hay không?

Nhìn lướt qua bốn vị mỹ nhân mỗi người mỗi vẻ, Sở Dương cảm thấy tê cả da đầu, thân là nam nhân, không động tâm là giả, nhưng trong lòng thì thoảng lại hiện lên bóng dáng Tiểu Mai.

Thấy người mình yêu nằm trong ngực, hồng nhan không con, già đi mà chết, loại bất lực kia, nỗi đau xé rách tim gan kia khiến Sở Dương không muốn nhận thêm một lần nữa.

Với tính cách của hắn, một khi tiếp nhận thì sẽ toàn tâm toàn ý, nhưng nếu lại trải qua một lần như thế nữa thì sao đây?

Trong lòng yếu ớt thờ dài.

Ở một chỗ hẻo lánh phía góc tây nam thành Dương Châu có một tòa trang viên, trong phủ đệ đèn đuốc không nhiều nhưng người ở bên trong lại không ít.

Trong chính sảnh đang có mấy người ngồi, khí tức mỗi người sâu dày vô cùng.

Người cầm đầu là Âm Hậu Chúc Ngọc Nghiên, tuế nguyệt không lưu lại bất cứ dấu vết gì trên gương mặt của nàng, nhìn ngang nhìn dọc cũng chỉ thấy nàng hơn đôi mươi tuổi mà thôi.

Phong thái yếu điệu, phong tình tràn đầy say đắm lòng người.

Đôi mi thanh tú nghiêng tóc mai, hai con ngươi đen lay láy, rất có thần thái, chỉ một cái liếc mắt thôi cũng đủ khiến cho bất cứ nam nhân nào cũng phải tình mê điên đảo.

Luận tư sắc, nàng không kém tuyệt thế mỹ nữ, khí chất thanh tú tuyệt luân, tuyệt đối không ai có thể nghĩ ra nàng là Âm Hậu của Âm Quý phái ma môn.

Đây chính là Chúc Ngọc Nghiên, Âm Hậu đã có ngoại tôn nữ mười sáu tuổi.

Đứng bên cạnh nàng là Loan Loan, đệ tử của nàng. Đây là một tuyệt thế giai nhân trò giỏi hơn thầy, cũng là truyền nhân có thiên phú mạnh nhất từ trước đến nay của Âm Quý phái.

Loan Loan tuổi còn trẻ nhưng lại có dung nhan mỹ lệ động lòng người, trí tuệ siêu nhân nhưng tâm tính lại bất thường, tựa như tinh linh đến từ nơi u ám nhất, lại như đoá mận cô có gai, bề ngoài yêu kiều vũ mị, mỹ lệ vô cùng, tâm kế quả cảm dị thường.

Dám yêu dám hận, khiến cho người ta khâm phục.

Nhưng nàng lại gánh vác đại trọng trách truyền thừa cho Âm Quý phái, trong nguyên tác, dường như nàng nuôi dưỡng được hai truyền nhân: Một người là Minh không, trở thành Võ Tắc Thiên, chương khống triều đình thiên hạ, một người là Pháp Minh, chương khống thế lực giang hồ.

Đây là tài tình cỡ nào, ngay cả Sư Phi Huyền truyền nhân của Từ Hàng Tĩnh Trai cũng kém đi một bậc.

Sư đồ hai người đứng chung một chỗ, xinh đẹp tuyệt luân, tựa như hoa tỷ muội, khiến cho những người trong ma môn ở đây không dám nhìn nhiều.

"Nhị phái lục đạo ma môn ta bắt nguồn từ thời chiến quốc, thành tại Tần Hán, truyền thừa lâu đời, nội tình cỡ nào? Ai lại nghĩ tới sẽ có hôm nay?"

Chúc Ngọc Nghiên thần sắc bình tĩnh nhưng ngữ khí lại tràn đầy sát ý lẫn không cam lòng: "Nhị phái lục đạo ma môn đều bị lật tung, từng cú điểm một, tổn thất chín thành, ngay cả hang ổ của bản thân cũng bị kích phá, khiến cho chúng ta chạy trốn như chó nhà có tang! Các ngươi ai có thể nói cho ta biết,

bọn hấn rốt cục là ai?"

"Tịch Ứng, Tả Du Tiên, An Long, các người nói xem, bọn hấn rốt cục là ai?"

Thanh âm của Chúc Ngọc Nghiên đột nhiên tăng vọt mấy phần.

Những người bị gọi tên đều là cường giả tuyệt đỉnh của nhị phái lục đạo, ai không cao ngạo tuyệt luân, nhưng giờ phút này tất cả đều cúi đầu trầm mặc.

"Sư phụ."

Loan Loan đột nhiên nói: "Hắn là chín năm trước đi, Dương Châu đột nhiên xuất hiện một người tên là Sở Dương. Không ai biết được lai lịch của hắn, truyền thừa của hắn, hắn tựa như ở trên trời rơi xuống, thần bí khó lường. Sau khi xuất hiện không lâu, hắn thu nhận lưu manh Ngón lão đại và thu hai tiểu lưu manh là Khấu Trọng và Từ Từ Lăng làm đệ tử. Về sau hắn đánh bại Thạch Long, cướp đoạt Thạch Long đạo tràng, thành lập Sở thị võ quán."

"Ngán ngùi chưa đầy mười năm, Sở thị võ quán đã trải rộng đại giang nam bắc, thậm chí ngay cả Liên Hợp thương hội lẫn Duyệt Tân lâu cũng thuộc sở hữu của hắn. Còn những người kia..."

Loan Loan co rụt con người lại, tinh táo nói: "Chỉ có ba mươi chín người, trong đó có ba Tông sư, ba mươi sáu cường giả tiên thiên viên mãn, đây là lực lượng cường hãn cỡ nào. Điều đáng sợ là ba mươi sáu người kia có thể tạo thành kiếm trận, đồ diệt hết tất cả đệ tử tinh anh ma môn, ngay cả mấy vị trưởng lão cũng đều mất mạng dưới kiếm. Mà bọn hấn, chỉ chết có bốn người!"

"Chúng ta chiến bại bỏ chạy, những người kia liền lui về nơi đây, nếu không thì còn không biết lai lịch của bọn hấn."

Loan Loan nói: "Nơi đây chỉ có một thế lực có thể đương cự ra cường giả như thế, là Sở phủ, trong đó Khấu Trọng và Từ Từ Lăng cũng là đệ tử của Sở Dương."

"Nếu nhiều thế thì làm được gì?"

Biện Bất Phụ hừ lạnh nói: "Hiện tại tập trung toàn bộ cao thủ nhị phái lục đạo ma môn ở đây, không bằng giết thẳng qua, tựa như bọn hấn giết chúng ta không kịp trở tay vậy, chúng ta cũng có thể giết cho bọn hấn không kịp trở tay, tiêu diệt triệt để bọn hấn, tiếp quản thế lực, đến lúc đó ma môn ta sẽ tiến thêm một bước cũng chưa biết chừng."

"Biện trưởng lão, người có biết Sở phủ rốt cục có bao nhiêu cường giả không?"

Loan Loan ngữ khí bình thản nhưng trong mắt lại toát vẻ khinh thường: "Bọn hấn chỉ có hơn ba mươi người đã có thể tiêu diệt từng bộ phận, từng cứ điểm tông phái của chúng ta, ở trong đó phải tiêu tốn bao nhiêu nhân vật lực cung cấp tin tức cho bọn hấn? Chặt đứt tin tức truyền đạt của chúng ta?"

"Hết sức đáng sợ!" An Long chen lời.

"Quá đáng sợ!" Tịch Ứng hít mắt nói.

"Đúng thế, rất đáng sợ, hết sức đáng sợ, nhưng cho tới bây giờ chúng ta cũng không biết lý do tại sao bọn hấn lại chống lại ma môn chúng ta? Muốn tiêu diệt chúng ta?"

Loan Loan thở dài: "Lại thêm Từ Hàng Tĩnh Trai nhìn chăm chăm, nếu không thể quật khởi trong thời gian ngắn thì e rằng ma môn ta rất khó đông sơn tái khởi. Ta không tin Từ Hàng Tĩnh Trai sẽ bỏ qua cơ hội này, tiêu diệt triệt để chúng ta, các năng thống hận chúng ta chẳng khác gì chúng ta thống hận các năng."

"Hiện tại chúng ta cần phải báo thù, lập uy, trùng kiến tông phái, nhanh chóng vượt qua thời kỳ suy yếu này!"

Âm Hậu Chúc Ngọc Nghiên bỗng nhiên nói: "Đây cũng là mục đích chúng ta tới Dương Châu, chứ vì, mặc kệ Sở phủ hấn mạnh bao nhiêu, hiện tại chúng ta chỉ có một con đường có thể đi..."

Nàng chưa nói hết thì đột nhiên đứng lên, lộ ra vẻ mặt ngưng trọng.

Đám người Loan Loan, Biện Bất Phụ cũng nhao nhao đứng lên, nhìn ra bên ngoài.

Bọn hấn đều cảm ứng được bên ngoài trang viện đang có một cỗ khí tức cường đại không hề che giấu đang nhanh chóng tới gần.

"Âm Hậu Chúc Ngọc Nghiên, không ra gặp một lần thì còn chờ đến khi nào?"

Thanh âm ầm ầm truyền tới, tựa như hạn địa thảng lội, chấn choáng những đệ tử cấp thấp tu vi yếu đến chóng mặt hoa mắt.

Sở Dương suất lĩnh một đám cường giả trong phủ, đạp trên ánh trăng mà đến, đứng ở trước cửa phủ, ngược lại hai tay chấp sau lưng, hô vào trong một tiếng.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Toa Chư Thiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 110: Một lão nhân độc thoại

Cửa phủ mở ra, đám người Chúc Ngọc Nghiên nổi đuôi nhau đi ra.

"Người chính là Sở Dương?"

Chúc Ngọc Nghiên thần sắc lạnh lẽo, sau khi đứng vững, liếc thấy Sở Dương đứng ở vị trí đầu tiên.

"Đúng thế!"

Sở Dương gật đầu, quan sát tỉ mỉ Âm Hậu tiếng tăm lừng lẫy thiên hạ này, đối phương đã là bà ngoại của thiếu nữ sáu rồi nhưng làn da lại non như nước, trông cũng chỉ chừng hai mươi thôi, khiến cho người ta thấy một lần thì bị hấp dẫn bởi phong vận tự nhiên kia.

Loan Loan ở bên cạnh càng khiến người ta phải sáng mắt, thanh thủy xuất phù dung, thiên nhiên khứ điều sức (*), lại có khí chất linh động tựa như con chim sơn ca khiến người ta xúc động chỉ muốn ôm vào lòng.

(*) Thanh thủy xuất phù dung, thiên nhiên khứ điều sức: Tự nhiên mới là đẹp nhất, không cần phấn son tô điểm

"Ai cho người lá gan, để người xuất hiện trước mặt ta?"

Chúc Ngọc Nghiên chau mày, bá khí tùy ý, y phục trên người không gió tự phát phơ, không khí cuốn lên một cỗ ám lưu.

Ha ha ha!

Sở Dương cười to, tư thái điên cuồng: "Hắn ta phải nói câu này mới đúng, ai cho người lá gan để người xuất hiện tại thành Dương Châu?"

Chúc Ngọc Nghiên khề híp mắt, hung quang bắn mạnh ra, tạm thời kìm giữ nộ khí, nhìn lướt qua Tần Quỳnh ở đằng sau, lạnh lùng nói: "Ta muốn biết, nhị phái lục đạo mà môn chúng ta không chọc đến người, tại sao người lại ra tay với chúng ta?"

"Bơi các người việc ác bất tận!"

Sở Dương trả lời thống khoái.

"Buồn cười, chúng ta mặc dù xưng ma môn nhưng ban sơ lại là trăm nhà dung hợp, làm việc quang minh chính đại, sao lại biến thành việc ác?"

Chúc Ngọc Nghiên hừ lạnh nói.

"Đó là chuyện của trước kia, giờ thì không phải!"

Sở Dương nói: "Trước kia quả thật các người làm việc quang minh lỗi lạc, nhưng hiện tại chẳng qua chỉ là một đám cướp gà trộm chó mà thôi, ý một thân tu vi đi giết người cướp của khắp nơi, việc ác bất tận, tội nghiệt nặng nề, tội lỗi chồng chất, chẳng lẽ còn lưu các người tiếp tục làm ác ư? So với Từ Hàng Tĩnh Trai giả nhân giả nghĩa thì các người là đại ác chân chính, ví dụ như Biên Bất Phụ của Âm Quý phái các người, hắn là sư đệ của người nhĩ? Hắc hắc, vậy mà cưỡng gian con gái của người, người thân là mẫu thân nhưng lại không quan tâm, để nữ nhi tức giận bỏ đi, không nhận người là mẫu thân."

Chúc Ngọc Nghiên khề run người, mắt híp lại.

"Làm càn, dám vu khống lão phu, chết đi cho ta!"

Biên Bất Phụ giận dữ, phóng người lên đánh tới phía Sở Dương, hắn cũng không cho rằng Sở Dương tuổi trẻ như thế lại có võ công gì hơn người, trong đầu chỉ nghĩ bắt giết trước phải bắt vua, nếu bắt Sở Dương thì sẽ lập được công lớn, sau này địa vị trong tông phái sẽ được phóng đại.

"Ác ma háo sắc như người không biết đã điểm ô bao nhiêu thiếu nữ nhà lành, thật là một súc sinh đáng chết nhất."

Sở Dương nói xong, duỗi bàn tay, vậy mà phát ra một cỗ hấp lực mạnh mẽ hấp lấy Biên Bất Phụ đang lao tới với tốc độ rất nhanh. Sở Dương bóp lấy cổ đối phương, hung hăng quăng xuống đất, chỉ nghe "răng rắc" một tiếng, không biết đã đứt gãy bao nhiêu xương.

"Giết người? Ta cũng ngại ô uế tay!"

Sở Dương hừ lạnh một tiếng, nói: "Bắt lại tra khảo một phen, tuyệt đối không nên đánh chết, chờ khi đạt được mục đích thì ném hắn tới một đám heo đang động dục xem, để hắn ném thử tư vị bị dẫm. Chờ sau đó lại đưa cho Đồng Minh phu nhân xem, biểu hiện ra thực lực xem nàng có thức thời hay không!"

"Vâng, phủ chủ!"

Lúc này có hai người bước tới khiêng Biên Bất Phụ, sau đó muốn lui ra phía sau.

"Dừng tay cho ta!"

Chúc Ngọc Nghiên cũng không nhịn được nữa, bỗng nhiên tiến lên trước hai bước, nói giọng lạnh băng: "Người tốt nhất thả Biên trưởng lão?"

"Thiện Mỹ Tiên thật bất hạnh khi có mẫu thân như người!"

Sở Dương khinh bỉ nói.

Thân là mẫu thân nhưng lại thờ ơ nhìn nữ nhi mình chịu nhục, dù nàng có cống hiến cho Âm Quý phái lớn đến bao nhiêu cũng không thể gạt bỏ nàng lãnh khốc vô tình.

Sau đó còn trọng dụng Biên Bất Phụ việc ác bất tận.

"Thả hay không thả?"

Chúc Ngọc Nghiên đã tới biên giới bộc phát.

"Người tốt nhất thả Biên trưởng lão!"

Loan Loan tiến lên trước một bước, tóc dài tung bay tựa như thanh lãnh tiên tử, tuy nàng nói thế nhưng Sở Dương y nguyên phát hiện khoáy ý trong mắt nàng.

"Không thả thì sao nào?"

Sở Dương ngược lại hai tay chấp sau lưng, cười nhạt nói.

Loại tự tin này khiến cho Chúc Ngọc Nghiên lẫn Loan Loan đại chấn, đặc biệt các nàng thấy đám người đi theo sau Sở Dương đều không hề khăn trương chút nào, lại nghĩ tới thủ đoạn mới nảy của đối phương, tâm chìm đáy cốc.

"Lần này chúng ta đã dám nhập thành Dương Châu thì tự nhiên đã chuẩn bị vẹn toàn, cân nhắc hết thảy!"

Loan Loan giọng thanh thúy, hết sức dễ nghe: "Nhị phái lục đạo chúng ta thiếu chút nữa bị các người diệt, đại thù này há có thể không báo? Sao người không nghĩ một chút, chúng ta truyền thừa xa xưa, nội tình thâm hậu bậc nào? Lần trước chẳng qua là bị đánh cho không kịp trở tay thôi, lần này, chúng ta triệu tập tất cả đệ tử tinh anh, số lượng lên đến tám trăm, mỗi một người ở trên giang hồ cũng coi như là hảo thủ nhị lưu, tất cả tập trung ở Dương Châu, ẩn tàng chung quanh, chỉ cần ra lệnh một tiếng thì sẽ tiêu diệt được các người chỉ trong giây lát thôi."

"Không phải tám trăm đệ tử mà là bốn trăm ba mươi sáu người, xác thực mỗi người đều là hảo thủ!"

Sở Dương y nguyên cười nói.

"Há? Sao người biết?"

Chúc Ngọc Nghiên hoàn toàn biến sắc.

"Trong chúng ta có nội gian?"

Loan Loan lập tức nghĩ đến một chuyện khác: "Đúng rồi, sao các người biết chúng ta ở đây? Mã Tường, tới đây cho ta!"

Đằng sau đi tới một lão giả râu tóc bạc, cười tủm tỉm khiến người ta cảm thấy hiền hòa.

"Mã Tường, người bán đứng chúng ta?"

Chúc Ngọc Nghiên lạnh giọng quát hỏi.

"Ta không biết các người mang theo bao nhiêu người, cũng không biết ẩn tàng ở đâu!"

Nói xong, Mã Tường bước nhanh tới trước mấy bước, quỳ một chân xuống với Sở Dương: "Bái kiến phủ chủ!"

"Đứng lên đi!"

Sở Dương giang tay giả bộ nhắc lên.

"Tạ phủ chủ!"

Mã Tường sau khi đứng dậy thì giấu tay, cúi đầu, đứng sang một bên.

"Vì cái gì?"

Chúc Ngọc Nghiên tức giận đến mức cả người run run: "Ngươi là lão nhân trong tông, sao lại làm phản?"

Mã Tường thờ dài một tiếng: "Nghiêm chỉnh là nói thì ta không tính là phản, dù sao ta cũng chẳng tiết lộ bất cứ tin tức gì liên quan đến các ngươi! Bởi lúc ta muốn nói thì phủ chủ đã ngăn lại, hẳn nói cho ta là đã biết hết thảy, không muốn làm khó ta!"

"Về phần tại sao?"

Mã Tường ngẩng đầu, nhìn thẳng Chúc Ngọc Nghiên: "Nhị phái lục đạo vốn có nguồn gốc từ bách gia thời chiến quốc, tự có chuẩn mực, nhưng bây giờ thì sao? Trong tông phái, chưởng khí mật mù, làm việc quái đản, duy ngã độc tôn, hơi chút bất mãn thì đại khai sát giới, khiến cho ma môn biến thành ma tông, người người kêu đánh tựa như chuột chạy qua đường. Đặc biệt là Biển Bất Phụ kia, ngươi thân là tông chủ Âm Quý phái, nữ nhi bị vũ nhục nhưng lại mặc kệ không hỏi, huống chi người khác?"

Chúc Ngọc Nghiên nhin không được mà run rẩy.

Loan Loan lo lắng nhìn thoáng qua sư phụ, nàng biết định lực của sư phụ cỡ nào, bây giờ như thế chẳng những bị tức giận mà cũng cảm thấy chân chính tuyệt vọng.

"Trong lúc đó thì sao?"

Mã Tường xuất thần nói: "Trước khi phủ chủ xuất hiện, Dương Châu mặc dù phồn hoa nhưng chỉ có đám quyền quý, địa chủ mới phồn hoa; còn bây giờ thì nhà nhà thừa lương, mỗi năm mặc quần áo mới, ngay cả những tên ăn mày trên đường cũng sẽ không chết đói, ngươi biết chuyện này ý vị thế nào không? Không, đám người cao cao tại thượng chỉ luôn ra lệnh như các ngươi sao có thể biết được!"

"Trước kia, Dương Châu hàng năm luôn có hơn trăm người đói khát nên chết, trong đó có rất nhiều người bị ức hiếp tan cửa nát nhà, mà bây giờ thì sao? Khác rất xa. Bởi nếu như xuất hiện tình trạng đó, dù là ai cũng sẽ bị phủ chủ ban cho cái chết."

Mã Tường bỗng nhiên toát ra quang mang tín ngưỡng trong mắt: "Với bách tính mà nói, họ không muốn gì nhiều, chỉ cần có thể no bụng, chỉ cần một nơi ẩn nấp là đủ, quá đủ rồi! Nhưng lý tưởng hèn mọn như thế, từ xưa đến nay, lại có bao nhiêu bách tính có thể biến mộng tưởng thành sự thật?"

"Nhưng ở đây lại thực hiện được! Phủ chủ lão nhân gia ông ta nói rất hay: Bách tính mới là căn cơ của một quốc gia. Không thể đối xử từ tể với bách tính thì là hết thảy căn nguyên tội ác."

Mã Tường đã run rẩy, hai mắt rơi lệ: "Giống như ta, mặc dù không lo ăn lo mặc nhưng lúc nào cũng lo lắng, hàng đêm gặp ác mộng, sợ hãi có một ngày bị giết, cửa nát nhà tan. Cuộc sống như vậy, đủ rồi, quá đủ rồi, ta chỉ muốn bình an, an hưởng tuổi già."

Hắn bỗng nhiên hít sâu một hơi, đứng thẳng sống lưng: "Phủ chủ cho bách tính chúng ta thấy được hy vọng, thấy được hy vọng đích thực, các ngươi vĩnh viễn không hiểu được hy vọng đó đâu. Các ngươi tin hay không, chỉ cần phủ chủ hô to một tiếng, toàn bộ bách tính Dương châu sẽ xé xác các ngươi ra thành từng mảnh nhỏ. Nói thêm một câu đại bất kính nữa thì dù hoàng đế Dương Quảng ở đây, chỉ cần một câu của phủ chủ thôi cũng sẽ nuốt tươi sống luôn."

Bọn người Chúc Ngọc Nghiên không ngừng run rẩy.

Bên này, Sở Dương lại không động dung, thần sắc trong mắt càng thêm kiên định.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Toa Chư Thiên* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 111: Trấn áp

Chúc Ngọc Nghiên cảm nhận được hàn khí lạnh băng, sâu trong đáy lòng dâng lên nỗi sợ hãi trước nay chưa từng có, dù năm đó bị Thạch Chi Hiên vứt bỏ cũng chưa từng gặp loại cảm giác này.

Nếu như những điều Mã Tường nói là sự thật thì thiếu niên trước mắt không phải là người, mà là thần.

Căn cứ tin tức của nàng, thời gian Sở Dương đến Dương Châu chưa tới mười năm, thời gian ngắn như thế sao có thể làm được gì?

Phải biết rằng Duyệt Tân Lâu, Liên Hợp thương hội, Sở thị võ quán trải rộng khắp thiên hạ.

Lại nói, trăm người trăm tâm tư, dù làm gì cũng sẽ có người không hài lòng, nhưng Dương Châu một mực gió êm sóng lặng, không xảy ra chuyện gì cả.

Thủ đoạn phải kinh khủng bậc nào mới có thể làm được như thế?"

Thật chỉ có năng lực của quỷ thần mà thôi!

Hôm nay tôi đây báo thù, thật không nhìn ra được bất cứ hy vọng gì.

"Ta muốn biết, những đệ tử kia rốt cục thế nào?"

Chúc Ngọc Nghiên ngẩn ngơ nỗi sợ hãi trong lòng, cường ép trấn định lại, nhìn Sở Dương hỏi.

"Dựa theo luật pháp của Sở phủ ta, nên giết thì giết, nên phạt thì phạt, những kẻ sống sót sẽ bị đưa tới quặng mỏ hoặc những địa phương khác lao động, căn cứ tội ác mà hạn định niên hạn, một khi kết thúc phục dịch thì tự nhiên sẽ trả lại tự do cho bọn họ." Sở Dương nói.

Chúc Ngọc Nghiên lại run lên, kỷ luật nghiêm minh đại biểu cho điều gì, nàng hiểu rõ hơn ai hết.

"Ngươi không tin? Có thể gọi thử xem bọn hần có ra hay không?"

Sở Dương cười nhạt nói.

VÚT!

Lúc này có một mũi tên lệnh bay lên bầu trời, sau khi nổ tung, qua một lúc lâu cũng không có bất kỳ đệ tử nào đến đây.

Bọn người Chúc Ngọc Nghiên trắng mặt.

Đệ tử bọn hần mang tới đều là tinh anh trong tinh anh, dù bị mười vạn đại quân vây khốn cũng có thể gây nên chút động tĩnh, nhưng hiện tại, chỉ mới qua mấy canh giờ thôi mà toàn bộ đều như đá chìm đáy biển.

"Ta cho các ngươi một cơ hội, nghe theo lệnh bắt, dựa theo luật pháp Sở phủ ta thẩm phán, nên giết sẽ giết, đáng phạt sẽ phạt, thế nào?"

Sở Dương mở miệng lần nữa.

Ha ha ha...

Chúc Ngọc Nghiên cười điên cuồng, lộ vẻ bá khí của tông chủ một tông: "Nhị phái lục đạo ma môn đã bao giờ khúm núm chưa? Dù là Dương Quảng tiểu nhi cũng không thể chứ nói chi là mao đầu tiểu tử miệng còn hôi sữa như ngươi?"

"Ti tiện lớn mặt, dám nhục mạ phủ chủ, muốn chết!"

Bọn người Tần Quỳnh không thể không giận, Thạch Long đi ra trước tiên, bước từng bước chậm rãi, khí thế liên tục dâng lên, có khí độ lăng tiêu, uy thế trấn áp quần tã.

Hắn đi theo Sở Dương sớm nhất, lại một vòng thích võ, sau khi Sở Dương mở ra cánh cửa lớn cho hần thì triệt để đắm chìm ở trong đó, thậm chí ngay cả sự tỉnh của Sở thị võ quán cũng rất ít khi quản lý.

Với hần, Sở Dương cũng hết sức hào phóng, cho không ít Khai Khiếu đan để thực lực của hần đột nhiên tăng mạnh.

Long Tượng Thác Thiên công cần phải mở tám mươi mốt chân khiêu cũng đã sớm hoàn thành, hần là cường giả Tông sư đỉnh phong.

Thạch Long rất kính nể Sở Dương, thường xuyên dùng tâm đệ tử để thỉnh giáo, bây giờ nghe thấy Chúc Ngọc Nghiên nhục nhã phủ chủ nên tự nhiên phần nộ đi ra.

"Thạch Long, dám nhục mạ tông chủ, muốn chết!"

Loan Loan cũng nổi giận, chẳng không chém tới.

"Nghe nói ngươi là đệ tử mạnh nhất trong lịch sử Âm Quý phái, thiên tư cao tuyệt, vượt qua sư phụ ngươi, cũng người thiên tài có hy vọng tu luyện Thiên Ma pháp tới tầng thứ mười tám nhất, để cho ta thử xem thủ đoạn của ngươi một chút xem?"

Thạch Long nói xong, đánh ra một quyền.

Long Tượng Thác Thiên công được thôi động từ Long Tượng Hám Thiên quyền, uy mãnh bá đạo, tuyệt thế vô song.

Một quyền ra, không khí đều bị đánh thành một thông đạo tạo thành trường long vô hình gào thét xông tới, khiến cho Loan Loan giật nảy mình, vội vàng bay ngược.

Khó khăn lắm mới tránh thoát khỏi, nhưng vẫn như cũ bị quyền phong quét trúng một chút, khiến thân thể nàng run lên.

"Sao ngươi lại mạnh như vậy?"

Loan Loan giọng nói khô khốc, nàng rút ra băng gấm, lưng không lắc một cái, thi triển ra Thiên Ma thân pháp, du tẩu công kích. Dáng người uyển chuyển, tuyệt thế vô song, tựa như vũ đạo đẹp nhất khiến cho người ta không tự chủ được mà si mê.

Đáng tiếc, đối thủ của nàng là Thạch Long tuổi đã trung niên, không có hứng nhi nữ tình trường, chỉ nghe cười lạnh: "Dù ngươi có ngàn loại diệu pháp thì ta cũng sẽ dốc hết sức phá đi!"

"Thiên Long phá!"

Song quyền vung mạnh, quả thực bức lui Loan Loan.

"Cổ Tượng Súly Vĩ!"

Dậm chân tiến lên, Thạch Long tung ra một chưởng đánh bay Loan Loan ra ngoài.

Chênh lệch quá xa.

Loan Loan phun ra một ngụm máu tươi, thối lui đến nơi xa.

"Hắn là người đến cảnh giới Đại tông sư?"

Thạch Long đang muốn truy kích thì bị Chúc Ngọc Nghiên chặn lại.

"Không hề!"

Thạch Long chau mày, lộ vẻ thận trọng: "Đi theo phủ chủ tu luyện nhiều năm như vậy, trong đồng cấp mà ta không thể nghiền ép các ngươi thì ta cũng quá tệ rồi."

"Thật sao? Vậy ta liền đến chiếu cố ngươi!"

Chúc Ngọc Nghiên biết, trong mọi người, trừ nàng miễn cưỡng ngăn cản được ra thì những người còn lại không phải là đối thủ. Còn cùng xông lên? Nàng căn bản không dám, nhìn một đám cường giả sau lưng Sở Dương thì cũng đủ khiến người sợ hãi rồi.

"Chậm đã!"

Lỗ Diệu Từ một mực quan chiến ở sau rốt cục không nhìn được, đi tới trước, ôm quyền khom người với Sở Dương, liền ngăn ở trước mặt Thạch Long, xin lỗi nói: "Giao cho ta đi được không?"

"Thôi được, nhưng hy vọng ngươi không phá hỏng đại sự của phủ chủ!"

Thạch Long gật đầu, thối lui ra sau.

Nếu như trong nhận biết trước kia của Sở Dương, đối mặt với Lỗ Diệu Từ thì Thạch Long tuyệt đối sẽ kém một bậc, nhưng bây giờ, dù là ba đại tông sư ở trước mặt thì hắn cũng chẳng sợ.

"Cảm ơn!"

Lỗ Diệu Từ nói một tiếng, xong nhìn sang Chúc Ngọc Nghiên: "Âm Hậu, chúng ta lại gặp mặt."

"Ha ha, ngươi lại không chết, thật là mệnh con rùa, thật cứng rắn!"

Chúc Ngọc Nghiên cười lạnh.

Lỗ Diệu Từ khẽ giật khóe miệng, năm xưa hắn yêu Chúc Ngọc Nghiên nhưng lại bị đối phương đánh lén suýt chết. Dù đã hai mươi năm qua đi nhưng gặp lại lần này, nhìn thấy dung nhan ngày xưa vẫn y nguyên rung động: "Âm Hậu, dừng tay đi, ngươi không làm chuyện gì ác, ta dám cam đoan phủ chủ nhất định sẽ không gây khó dễ cho ngươi. Nếu như ngươi chống đối tiếp, e rằng toàn bộ nhị phái lục đạo ma môn sẽ thật sự tiêu vong, đệ tử ngươi yêu nhất, môn nhân của ngươi, tông phái ngươi phần đầu cả đời, tất cả sẽ tan thành mây khói."

Chúc Ngọc Nghiên hé miệng, ánh mắt cũng rất băng lãnh.

"Nếu chúng ta đầu hàng, thật sẽ bỏ qua chúng ta?"

An Long bỗng nhiên đi ra. Hắn là người của Thiên Liên tông, thương người làm đầu, tính ra thì coi như cũng làm chuyện không tệ.

"Chỉ cần không giết uống bách tính, tự nhiên không có chuyện gì!"

Lỗ Diêu Từ trả lời.

"Hắc hắc, ai biết thật hay giả, một khi chúng ta đầu hàng thì sẽ chế trụ chúng ta, đến lúc chúng ta chẳng phải mặc cho các người muốn phá muốn giết sao?"

Tịch Ứng của Diệt Tinh đạo cười lạnh, trào phúng nói.

Nhị phái lục đạo mà môn chia làm Âm Quý phái, Hoa Gian phái hai phái; lục đạo là Bồ Thiên các, Diệt Tinh đạo, Tà Cực đạo, Thiên Liên tông, Chân Truyền đạo, Ma Tướng đạo.

Tịch Ứng là người của Diệt Tinh đạo, tương tự như Biên Bất Phụ mới bị bắt lúc này nên tự nhiên không dám đầu hàng.

"Các người hiện tại sao nào? Còn đường để đi ư?"

Lỗ Diêu Từ cười lạnh nói.

Chúc Ngọc Nghiên trầm mặc bỗng nhiên nói: "Lỗ Diêu Từ, người còn niệm tình cảm năm đó?"

Lỗ Diêu Từ trầm mặc.

"Nếu người còn nhớ đến tình cảm năm xưa thì hãy che chở Loan Loan thay ta, nàng là sinh mệnh tiếp diễn của ta!"

Nói xong, Chúc Ngọc Nghiên đột nhiên quát: "Tàn ra đi!"

VỤT!

Nàng bỗng nhiên lùi nhanh lại.

Những người còn lại đều là hạng người cáo già, lúc này bay nhanh trốn ra sau.

Chỉ có An Long thành thành thật thật ở lại, không nhúc nhích, nhưng lại cười khổ không thôi: "Đến hiện tại, thật có thể chạy đi sao?"

Trừ hán ra, cũng chỉ còn Loan Loan ngây người bất động.

"Hai người các người ngược lại cũng biết suy nghĩ đấy."

Sở Dương cười lạnh, bước ra một bước, lẳng không mà lên, đứng thẳng giữa không trung, nhìn xuống dưới, cất giọng lạnh băng: "Nếu đã ngu xuẩn mất khôn thì cũng đừng trách ta không cho các người con đường sống!"

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Toa Chư Thiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 112: Rốt cuộc cũng đến

Lơ lửng giữa không trung, dưới Đại Nhật Như Lai chưởng, Tịch Ứng bị đập suýt chết, Tả Du Tiên cũng vậy, ngay cả Tích Trần đã chạy trốn được hơn ngàn mét cũng không thoát khỏi vận mệnh tương tự.

Với những đệ tử mà môn này, Sở Dương không có chút hảo cảm nào.

Bọn chúng ngoại trừ việc phá hư xã hội ra thì không hề xây dựng bất cứ thứ gì, có thể nói là ung thư trong khối u ác tính.

Chúc Ngọc Nghiên đang chạy trốn đột nhiên dừng lại, quay đầu ngón nhìn, lộ ra vẻ tuyệt vọng.

"Người thật là người sao?"

Âm Hậu đáng chất hỏi thăm.

"Người nói xem?"

Sở Dương lạnh lùng vô cùng, phóng ra một bước đã rơi xuống trước người Chúc Ngọc Nghiên: "Môn môn biến chết nên không cần phải tồn tại nữa, qua mười năm nữa, ta sẽ cho người thấy cục diện bách gia hưng thịnh là tràng cảnh quang vinh đến bậc nào!"

"Ma môn, bách gia?"

Chúc Ngọc Nghiên rất thất lạc.

Rốt cục, Chúc Ngọc Nghiên, Loan Loan và An Long được dẫn đến Sở phủ. Bọn người còn lại tự nhiên có đãi ngộ khác biệt, chờ đợi bọn hắn là vận mệnh đã được chú định.

Sở Dương cũng không khó để ba người họ, dù sao bọn họ mặc dù ở ma môn nhưng lại không làm ra chuyện gì xấu. Chỉ có ấn tượng về Chúc Ngọc Nghiên là không được tốt lắm, dù sao thân là người đứng đầu một phái nhưng lại không thể ước thúc môn nhân đệ tử, thậm chí dung túng, đây cũng không phải là vấn đề về năng lực."

"Các ngươi có hai lựa chọn!"

Ngày thứ hai, Sở Dương ngồi ở chủ vị, lúc này nói.

"Còn lựa chọn?"

Loan Loan ngạc nhiên hỏi lại.

Đôi mắt đẹp của nàng sáng lên, không chớp mắt nhìn chằm chằm Sở Dương nhưng không có thi triển pháp môn mị hoặc của ma môn, chỉ nhìn bằng đôi mắt chân chất.

"Tiếp nhận trừng phạt đi lao động, đợi qua mấy năm, các ngươi sẽ được khôi phục tự do."

Sở Dương khẽ cong môi: "Hoặc là ở lại trong Sở phủ, làm việc cho ta, không có tự do."

"Ở trong phủ, ngươi không sợ ư?"

Chúc Ngọc Nghiên cười lạnh nói.

"Lật tay có thể trấn áp sâu kiến, có gì đáng sợ?"

Sở Dương cười to nói.

Chúc Ngọc Nghiên lạnh lùng nhìn, há to miệng, nhưng nhớ tới sự kinh khủng của Sở Dương nên kìm lại.

Loan Loan lại lộ ra vẻ tò mò.

"Nếu đã thế thì hãy ở lại trong phủ đi! Trong thành Dương Châu, các ngươi có thể tùy ý đi lại, nhưng không có sự phân phó của ta hay Liễu Trình thì không được bước ra ngoài thành, bằng không, cửa thành sẽ là nơi táng thân của các ngươi."

Sở Diêm nói nghiêm túc, giọng băng lãnh đủ khiến hai người Chúc Ngọc Nghiên rùng mình.

"Công tử, tại sao phải giữ lại hai nàng?"

Liễu Trình không thêm đề ý đến sự đề Chúc Ngọc Nghiên, hỏi thẳng.

"Hai người bọn họ cũng coi như là nhân tài hiếm có, nếu lợi dụng được tự nhiên sẽ thành trợ lực."

Sở Dương lúc này nói rõ dự định.

"Ngươi nên phòng ngự cho tốt, cẩn thận không lại bị hai thầy trò chúng ta giết đi."

Chúc Ngọc Nghiên lạnh giọng mỉa mai.

"Chỉ bằng các ngươi?"

Sở Dương hơi híp mắt, tâm linh lực hóa thành bàn tay vô hình đánh thẳng tới tâm thần đối phương, giống như bàn tay của thượng đế, viết lên chân ngôn trung thành trong tâm linh hai người họ.

Chúc Ngọc Nghiên chợt phát hiện, Sở Dương trông khá thuận mắt, càng nhìn càng thuận mắt, có cảm giác thân cận không hiểu thấu, nhưng đầu sao nàng cũng là tông chủ một tông, ý chí kiên định, lúc này phát hiện bất thường thì quát to: "Ngươi làm gì ta?"

"Ngươi nói xem?"

Sở Dương thu tâm linh lực, thầm than một tiếng, vẫn do linh hội không đủ nên không thể trực tiếp can thiệp tâm linh của cường giả như Chúc Ngọc Nghiên. Đây là năng lực thứ hai mà hắn lĩnh ngộ được khi áp súc tâm linh đảo ảnh, ảnh hưởng đến tâm linh, được hắn gọi là không chế tâm linh, năng lực này chỉ tính mới nhập môn mà thôi.

Tâm trí càng mạnh thì hiệu quả lại càng yếu.

Chúc Ngọc Nghiền nhìn Sở Dương, lộ ra vẻ vô cùng hoảng sợ.

Lúc này nàng chưa rõ vấn đề ở đâu, vừa rồi trong lúc vô thanh vô tức liền bị đối phương thi triển thủ đoạn khó hiểu, ảnh hưởng tới tâm linh, ảnh hưởng tới ý chí, đây là năng lực nghe mà rợn người.

"Sur phụ, sao thế?"

Loan Loan cảm thấy không ổn.

"Hắn là ma đầu, là ác quỷ!"

Chúc Ngọc Nghiền nghiến răng nghiến lợi.

Nỗi sợ hãi Sở Dương dâng lên tận đáy lòng nàng.

"Lui xuống báo ra chút công pháp tông môn, cả tài phú cất giấu nữa!"

Sở Dương phát phát tay.

Chúc Ngọc Nghiền hừ lạnh một tiếng, quay đầu bước đi.

Loan Loan lại nhìn chăm chăm Sở Dương, bỗng nhiên mở miệng nói: "Phủ chủ, người ta biết khiêu vũ, đánh đàn, thổi tiêu, múa kiếm, xoa bóp, biết bưng trà đổ nước, biết nói chuyện giải buồn, người đề ta ở cạnh người được không? Người ta sẽ nhu thuận làm một nha hoàn, thật bình thường, an an ổn ổn."

Ánh mắt long lanh như nước, ánh mắt trong sáng không tạp chất.

Sở Dương nghe động tâm, nhìn nhếch miệng.

"Hừ, những chuyện này tự nhiên sẽ có người làm!"

Liễu Trinh bất mãn nói.

"Đúng thế, còn hai tỷ muội chúng ta mà!"

Lúc này, tỷ muội Tổng Ngọc Trí vừa vặn đi tới, nói chuyện là Tổng Ngọc Trí: "Còn cả Thương tỷ tỷ nữa mà? Sao đến phiên người được?"

Loan Loan hé miệng cười một tiếng: "Người ta càng tinh thông hơn thì sao?"

"Hừ, yêu nữ!"

Tổng Ngọc Trí hừ lạnh nói.

Sở Dương nghe đau cả đầu, vội vàng phân phó nít: "Thẩm Lạc Nhạc, chuẩn bị thảo dược, ta muốn khai lò luyện đan."

"Vâng, phủ chủ!"

Thẩm Lạc Nhạc tuân mệnh, đám người nhao nhao mừng rỡ.

Bọn hắn biết trình độ luyện đan của phủ chủ, một khi khai lò thì bọn họ sẽ nhận được chỗ tốt.

Loan Loan không khỏi lộ ra vẻ tò mò, quả thực không hề rời đi.

Trong hậu viện có một cái đan lò, Sở Dược lấy được nó trong tay Tiên Đa Đa lúc ở Thiên Vũ đại lục, đã luyện chế được mấy lần. Ban đầu, ở trong thế giới Tiểu Lý Phi Dao thì hắn đã bắt đầu tìm hiểu phương pháp luyện đan, hơn một trăm năm thời gian, tiến bộ phi tốc.

Trình độ luyện đan của hắn khiến Tôn đạo trưởng cũng cảm thán mặc cảm.

Ở hai bên là từng giá đỡ to lớn, bên trên bày đầy các loại thảo dược, có tươi mới, có hong khô, có những loại cá biệt được chế sẵn.

"Luyện đan là một loại hưởng thụ!"

Tôn đạo trưởng trực tiếp đứng ở bên cạnh làm trợ thủ cho Sở Dương, dù sao cũng phải chuyển dời dược liệu các thứ.

Mặc khác cũng có hơn mười dược đồng đứng cạnh để phục dịch.

"Thiên hạ sắp đại loạn, luyện chế mấy lô đan được tăng lên chút thực lực, thuận tiện lưu lại chút dự phòng, lỡ tương lai có chuyện đột phát cũng xoay sở kịp."

Sở Dương cười nói.

"Chuẩn bị đầy đủ mới có thể đắc tâm ứng thủ, tiến thoái tự nhiên."

Tôn đạo trưởng khen ngợi gật đầu.

Khai lô hỏa, thả dược liệu, tôi tập chế.

Sở Dương dùng tâm linh đảo ảnh để quan sát, sử dụng Xích Đế quyền kinh thôi động thể lửa, dùng Thanh Đế quyền để điều hòa dược lực, phi thường thuận lợi, không lâu sau đó một lô đan được ra đời.

"Tiên Thiên Phá Chương đan, chín chín tám mươi một viên, khó lường, khiến lão đạo ta cũng phải hăm mộ!"

Tôn đạo trưởng lại cảm thán.

"Vội thiên phú của ngài, muốn nắm giữ thì chỉ tốn một thời gian ngắn thôi."

Sở Dương trả lời một câu.

"So ra thì còn kém người xa!"

Tôn Đạo trưởng lắc đầu.

Sau đó, lại liên tiếp luyện chế, Tiên Thiên Phá Chương đan là nhiều nhất, còn cả các loại như Khai Khiếu đan, Tông Sư Phá Khiếu đan, Bỏ Khí đan, Kim Cương Thiết Cốt đan.

Sau cùng Sở Dương mệt đến thiếu chút nằm xuống, mới ngừng lại được.

"Đủ dùng rồi!"

Sở Dương phun ra một ngụm khí trọc, sau đó tắm nước nóng, xong xuôi nằm trên giường nghỉ ngơi.

Lúc bình thường, hắn cũng ngẫu nhiên ngủ một giấc, còn đại bộ phận thời gian đều dùng để tu luyện và lĩnh hội công pháp.

Tỉnh lại sau giấc ngủ đã là bình minh ngày thứ hai.

"Đại mộng ai sớm giấc ngộ, bình sinh ta tự biết!"

Sở Dương duỗi lưng, cảm thấy nhẹ nhàng khoan khoái.

Hắn bỗng nhiên sững sờ, thấy Liễu Trinh ghé bên giường thiếp đi, khóe môi nhếch lên tiếu dung điềm tĩnh.

"Nha đầu này!"

Sở Dương cười khổ một tiếng, không phải hắn mất đi lòng cảnh giác mà do đã quá quen khí tức của Liễu Trinh, sớm đã thành thói quen nên không để ý đến. Hắn khom người xuống ôm lấy nàng, muốn đặt lên giường nhưng lại phát hiện Liễu Trinh mở mắt, nao nao, mặt đỏ bừng, cũng không biết lấy gan đâu ra mà hai tay vòng lại ôm lấy cổ Sở Dương.

"Công tử!"

Khẽ kêu một tiếng, tựa như đang nói mớ.

Sở Dương run lên, hít sâu một hơi, trấn áp xao động trong lòng: "Ta không thể cho người hứa hẹn, tôi đa chỉ ở cùng người tới già!"

"Thế gian có nam nhân nào có thể tiếp người bên cạnh tới già? Với nữ nhân thì đây đã là lời hứa lớn nhất."

Liễu Trinh bỗng nhiên ngẩng đầu, động tĩnh nói: "Ta không muốn công tử hứa hẹn, chỉ nguyện vĩnh viễn theo hầu bên người công tử."

Sở Dương khẽ giật mình, bỗng nhiên hoảng hốt.

Thế giới nơi đây nếu không có trường sinh thì có thể để cho một nam tử làm bạn tới già chỉ sợ là hạnh phúc lớn nhất.

"Nhưng mà..."

Sở Dương bỗng nhiên lộ ra vẻ âm trầm, không khỏi nghĩ đến Tiểu Mai, làm bạn trăm năm, nỗi đau khi mất đi đó không ai có thể hiểu được.

Nếu như tiếp nhận Liễu Trinh, liệu sẽ lại thống khổ trăm năm?

Về sau xuyên qua các giới, liệu sẽ dần dần thành quen?

Nếu như quen thì sao?

Sở Dương bỗng nhiên rùng mình một cái.

"Công tử, người sao thế?"

Liễu Trinh thấy Sở Dương biến sắc liên tục, vội vàng kêu gọi.

"Không có gì?"

Sở Dương phức tạp nói.

"Công tử phải chăng ghét bỏ ta?"

Liễu Dương đỏ mặt, nước mắt rơi là chả: "Ta không muốn bách niên giai lão, không muốn thê non hên biển, không muốn đồng sinh cộng tử, chỉ cần được ở bên người công tử thì ta, ta thỏa mãn rồi."

"Không phải ghét bỏ người, mà là ta có khúc mắc quá khứ không thể nào quên!"

Sở Dương nhẹ nhàng đặt nàng lên giường, nói khẽ: "Nếu ta cưới vợ thì sẽ chọn người đầu tiên!"

"Thật?"

Vẻ xinh đẹp lập tức hiện ra trên mặt Liễu Trinh, khiến cho Sở Dương hơi hoảng hốt.

Sở Dương khẽ gật đầu, rời khỏi phòng.

"Phù chủ!"

Vừa ra tới phòng khách, đang chuẩn bị uống một chén cháo thuốc thì thấy Từ Thế Tích vội vã đi tới.

"Chuyện gì?"

Sở Dương hỏi.

"Tùy để Dương Quảng phái một hoạn quan tới, nói muốn thu Sở thị võ quán, Liên Hợp thương hội và cả Duyệt Tân lâu làm tài sản quốc gia, đổi lại sẽ ban thưởng cho phủ chủ chức nam tước!"

Từ Thế Tích nói chăm chú, lại lộ ra vẻ quý dị.

Sở Dương cười: "Rốt cuộc ngày này cũng đến sao? Hẳn là thủ bút của Vũ Văn gia đi, cũng tốt, non sông tươi đẹp này cũng nên chinh đón lại."

Từ Thế Tích tinh thần chấn động, lộ ra vẻ mừng như điên.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Toa Chư Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 113: Khói lửa nổi lên bốn phía

Trên đại sảnh, Sở Dương ngồi ở giữa, những nhân vật hạch tâm ngồi ở hai bên.

"Thạch Long!"

Sở Dương điểm danh.

"Phù chủ!"

Thạch Long thi lễ xong, nói: "Võ quán ngoài việc truyền thụ thuật phòng thân thì còn âm thầm huấn luyện một nhóm võ giả kỷ luật nghiêm minh, đa phần

đều là hậu thiên trung kỳ. nhân số tổng cộng khoảng ba vạn. Tùy thời có thể tụ tập lại một chỗ, hình thành chiến lực. Còn cường giả tiên thiên thì khoảng hai trăm."

Sau khi nói xong, hắn liền lui ra phía sau ngồi.

"Thẩm Lạc Nhận!"

Sở Dương điểm tên một vị.

"Phù chủ, ta chủ quản Liên Hợp thương hội kinh doanh, ngoại trừ công khai bồi dưỡng một số thư nhân thì còn âm thầm huấn luyện khoảng mười vạn chiến sĩ tinh anh ở những nơi vắng vẻ, mặt khác cũng chuẩn bị tuyển thêm hơn ba mươi vạn người."

Thẩm Lạc Nhận đáp.

"Tiểu Ngôn!"

Sở Dương tiếp tục gọi.

"Phù chủ, Duyệt Tân lâu dù sao cũng chủ yếu là kinh doanh nên chỉ tập trung nuôi dưỡng được khoảng ba ngàn võ giả tu vi hậu thiên."

Ngôn lão đại cung kính nói.

"Từ Thế Tích!"

Sở Dương nhìn về phía một người khác.

"Phù chủ!"

Từ Thế Tích sau khi hành lễ thì nói: "Ám vệ nhân viên đông đảo nhưng đa phần đều dùng để tìm tình báo, đương nhiên cũng dốc hết sức bồi dưỡng thể hệ kế tục. Hiện nay, cường giả tiên thiên tổng cộng có hơn ba trăm sáu mươi người, võ giả hậu thiên cũng rất nhiều, khoảng tám ngàn người. Tuy nhiên bọn hắn không có huấn luyện thống nhất, khó có thể tạo thành đại quân, chỉ có thể lập thành tiểu đội đột kích."

Sở Dương khẽ gật đầu, nhìn về phía Lý Tĩnh.

Gần một phần ba lợi ích của Liên Hợp thương hội và Duyệt Tân lâu đều đầu nhập vào chiến bộ, tự nhiên kỳ vọng cũng rất lớn.

"Phù chủ, cường giả tiên thiên có tám trăm sáu mươi tám người, võ giả hậu thiên trọn bốn vạn."

Lý Tĩnh âm vang nói: "Dưới sự huấn luyện tỉ mỉ thì bọn họ có thể tạo thành kiếm trận một cách nhuần nhuyễn, lực sát thương kinh người."

Dừng một chút, Lý Tĩnh nói tiếp: "Mặt khác cũng huấn luyện bọn hắn thành khổng huyền chi sĩ, từng người không kém gì xạ điêu thủ!"

Dứt lời, trong đại sảnh yên tĩnh vạn phần.

"Hơn tám trăm tiên thiên?" Tổng Sư Đạo run rẩy.

Hắn biết chiến bộ kinh khủng, một mực bị hạn chế trong phủ không thể ra ngoài, thịt cá mỗi ngày, thậm chí thuốc nước, các loại đan dược cũng được cung ứng sung túc. Nhưng ngay cả như thế, hắn cũng không ngờ được sẽ có nhiều cường giả tiên thiên đến như thế.

Thật không có thiên lý.

Lỗ Diệu Từ khẽ giật khóe miệng, âm thầm may mắn, may mắn ngày đó đáp ứng sáng khoái, đồng thời cũng điểm danh chung thân đại sự sau này cho Thương Tú Tuần, bằng không thì thật thiết tưởng không chịu nổi.

"Làm sao có thể?"

Chúc Ngọc Nghiên không tin, phát ra chất vấn.

Ba người bọn hắn, Sở Dương có ý để bọn họ nghe một chút, qua đó chấn nhiếp để bọn hắn triệt để chịu phục. Vô luận là Chúc Ngọc Nghiên hay Loan Loan cũng đều là những nhân tài hiếm có, ngay cả An Long cũng không tệ lắm, huấn luyện một chút cũng có thể làm được chuyện lớn.

"Không có gì là không thể!"

Thẩm Lạc Nhận cười: "Người có biết bọn hắn tiêu hao bao nhiêu dược liệu mỗi năm không? Chúng ta tổ chức đội ngũ hái thuốc khoảng mười vạn người, đại bộ phận dược liệu đều cung ứng cho bọn hắn, chính là để bồi dưỡng một đội chiến binh bách chiến bách thắng."

Sở Dương nghe thế cũng hơi rung động.

Nhưng hắn biết, tài nguyên ở thế giới Đại Đường hơn xa thế giới Tiểu Lý Phi Dao, con người lẫn địa vực ở đây cũng nhiều hơn nhiều.

Đây là một thế giới huyền bí.

Về phần đầu nhập quá nhiều? Sở Dương không thèm quan tâm, đến tương lai sẽ chỉ nhận lại càng nhiều hơn mà thôi.

"Tần Quỳnh!"

Sở Dương giang tay, áp đám người xao động.

"Ba mươi sáu huyết vệ đều đã đạt tới cảnh giới Tông sư!"

Tần Quỳnh sục sôi nói.

Chúc Ngọc Nghiên và Loan Loan lần nữa run rẩy.

Sở Dương lại nhìn qua Khấu Trọng, Từ Từ Lăng đã thành thực ổn trọng, còn cả đệ tử Sở Nhất mà hắn mới thu nhận nữa, âm thầm gật đầu, sau đó lại nói: "Từ Thế Tích!"

"Phủ chủ!"

Từ Thế Tích lại đứng lên, hắn biết Sở Dương hỏi cái gì: "Ám vệ đã thâm thấu đến rất nhiều bang phái và quân khởi nghĩa, nếu mưu đồ thỏa đáng thì sẽ có khoảng ba mươi vạn binh chiến đấu. Mặt khác, toàn bộ Giang Nam, chỉ cần một tháng thì có thể lấy hết được."

"Tổng Sư Đạo!"

Sở Dương nhìn con trai của Tống Khuyết một mực rung động nãy giờ, điểm danh nói.

"Phủ chủ, có thuộc hạ!"

Tống Sư Đạo giật mình một cái, lập tức khom người hành lễ: "Linh Nam đã chuẩn bị xong xuôi, chỉ cần phủ chủ nói một câu thì trong mười ngày có thể thu xếp được mười vạn đại quân."

"Rất tốt!"

Sở Dương xoay chuyển ánh mắt, nhìn sang Lỗ Diệu Từ, hỏi: "Chiến mã như thế nào?"

"Có ám vệ và thương bộ phối hợp tìm kiếm khắp nơi, lại bí mật bồi dưỡng thêm chiến mã trên thảo nguyên nên được mười vạn chiến mã tinh lương và hai mươi vạn chiến mã bình thường."

Lỗ Diệu Từ đáp.

"Rất tốt!"

Sở Dương đứng dậy, đồng dục nói: "Từ Thế Tích, nhắc lên thủy triều khởi nghĩa đi, phải mọc lên như nấm, để các nơi loạn trước. Đặc biệt là những thế gia đại tộc, địa chủ thân hào nông thôn kia, phải đánh thật mạnh mẽ!"

"Vâng, phủ chủ!"

Từ Thế Tích khẽ hít mắt lại, tinh quang lóng lánh.

"Bên cạnh đó, thông tri một chút đi, chừng không Giang Nam, tụ tập tướng sĩ, tùy thời chuẩn bị xuôi nam!"

Sở Dương phân phó, đám người tuân mệnh.

Sau một lúc lâu thương thượng chế định kế hoạch, quy hoạch tương lai, mọi người mới lục tục tán đi.

Trong hậu viện, Sở Dương và Tôn đạo trưởng ngồi đối diện nhau.

"Đại chiến cùng lúc, sinh linh đồ tán!"

Tôn đạo trưởng cảm thán nói.

"Không có đại loạn há có đại trị? Giống như bọ mủ trên người, nếu không quyết tâm gỡ nó, gạt đi nước mủ thì nhiều khả năng nó sẽ nặng thêm, đưa người vào chỗ chết. Đau nhức nhất thời, sau đến đại trị!"

Sở Dương chân thành nói.

"Dù sao đi nữa thì bách tính cũng khổ!"

Tôn đạo trưởng thở dài một tiếng.

"Ta đã an bài chỉ nhắm địa chủ hào môn, tận lực tránh cho bách tính thương vong!"

Sở Dương gật đầu, hỏi thăm ý kiến: "Lão ca ca, thôi diễn sao rồi?"

"Đã phá vỡ giam cầm hai trăm bốn mươi khiếu huyết, nhưng nếu muốn thôi diễn phương pháp tu luyện ba trăm sáu mươi khiếu huyết thì cũng hơi khó. Ngũ Đế quyền quá mức thâm ảo, bí ẩn thần thể trong lúc nhất thời không thể khám phá hết được."

Tôn đạo trưởng lại thở dài: "Như ta còn ở cảnh giới Tông sư, ắt có thể thôi diễn nhanh hơn đôi lần, nhưng hiện tại, ngoại trừ những khiếu huyết đã mở ra thì những khiếu huyết còn lại đều đã biến mất, chỉ có thể căn cứ lý luận để từng bước suy luận thôi."

"Chẳng phải còn ta sao?"

Sở Dương vội vàng nói.

"Chẳng phải thời gian tới người sẽ bận rộn à?"

Tôn đạo trưởng ngạc nhiên hỏi.

"Chuyện ta làm là nắm chắc đại cục, phân công nhiệm vụ, còn lại thì giao hết cho bọn hán làm."

Sở Dương cười nói: "Tính ra thì ta là người thoải mái nhất."

"Người có thủ đoạn, sự quyết đoán hiếm thấy, quan trọng nhất là thực lực của người quá mạnh."

Tôn đạo trưởng cười khổ, nói tiếp: "Tiên thiên đứng ở thế bất bại."

"Ta còn chưa có thực lực trấn áp hết thấy, nếu không sao phải chờ đến bây giờ?"

Sở Dương đứng dậy, nhìn về phương bắc: "Ta còn một chuyện muốn làm."

"Người muốn?"

Tôn đạo trưởng đột nhiên đứng lên, hết sức động dung.

"Đi gặp Dương Quảng một lần, thời điểm kết thúc, ta muốn biết hán rốt cục có hối hận không?"

Sở Dương ý vị khó hiểu nói.

"Hối hận? Hối hận vì đã làm quá nhiều việc ác ư? Khiến cho thiên hạ đại loạn, dân chúng lầm than, khắp nơi khởi nghĩa vũ trang, kêu ca oán trách?"

Tôn đạo trưởng đè nén nộ khí.

"Đúng thế, kêu ca oán trách, hán thật muốn thế sao?"

Sở Dương kỳ dị nói.

Ban đêm hôm ấy, hán liền ngự kiếm mà đi.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Toa Chư Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 114: Đối thoại Dương Quảng

Hoàng cung khí phái, thủ vệ sâm nghiêm lại không làm khó được Sở Dương, vào một cách dễ dàng.

Trong thư phòng, Dương Quảng ngồi trên ghế, lông mày ngưng tụ nhưng cũng lộ vẻ kiệt ngạo. Ở trên bàn sách cũng chẳng có văn thư gì mà là bày rượu thịt, hán đang bụng một chén rượu.

Cửa phòng đẩy ra, Sở Dương đi đến.

"Ngươi là ai?"

Dương Quảng ngẩng đầu, thấy đối phương là một nam tử xa lạ nhưng không khẩn trương mà chỉ híp mắt lại, quát hỏi.

"Dương Quảng không hổ là Dương Quảng, trấn định như thế thật xứng với thân phận đế vương."

Sở Dương liếc sơ qua, phát hiện thư phòng không dư ghế nên lật tay lấy một chiếc ghế làm bằng Tử Kim Nam mộc từ trong Nạp Hư giới ra, đường hoàng ngồi xuống.

"Ngươi rốt cục là ai?"

Dương Quảng co rụt con ngươi lại, nhưng không làm ra động tác gì.

"Ta là Sở Dương, người nắm giữ Sở thị võ quán, Duyệt Tân lâu và Liên Hợp thương hội."

Sở Dương nhìn Dương Quảng, tâm tư chuyển biến liên tục, hơi không bình tĩnh.

Sử sách ghi hần như Trụ Vương, mĩ mai hần.

Nhưng mà Sở Dương lại biết, cái gọi là sử sách đó chẳng qua chỉ là ghi ghi chép chép thay đổi xuân thu mà thôi. Chỉ có thể tham khảo chứ không thể tin hoàn toàn, bởi những ghi chép đó đều thuộc Nho gia chương không.

"Ta nghe nói nơi khởi nguyên là Dương Châu phải không?"

Dương Quảng suy nghĩ sâu xa, chốc lát nói.

"Đúng, Dương Châu!"

Sở Dương nói: "Khi sáng có một tên thái giám mang thánh chỉ của ngươi đến Dương Châu, đổi chức nam tước thu lấy hết thấy mọi thứ thành tài sản quốc gia."

"Vậy nên ngươi đến đây?"

Dương Quảng đột nhiên ngồi thẳng, lạnh lẽo nói: "Ban ngày ngươi ở Dương Châu, mà giờ đã đến hoàng cung? Dù là Đại tông sư cũng không thể làm được!"

"Người khác không làm được không có nghĩa là ta làm không được!"

Nói xong, Sở Dương lơ lửng lên, trực tiếp xếp bằng trong hư không, bên dưới cũng xuất hiện một thanh kiếm: "Trong chốc lát ngự kiếm ngàn dặm, thiên hạ rộng lớn, phương nào cũng tới được!"

"Ngự kiếm?"

Dương Quảng thân thể đại chấn, hai mắt bắn ra tin quang dọa người.

"Đúng thế, là thuật ngự kiếm, cũng như thế gian không nghĩ tới Dương Quảng ngươi là một cường giả tiên thiên viên mãn!"

Dương Quảng có tu vi như vậy, Sở Dương không hề ngạc nhiên chút nào.

Có dã tâm chiếm đoạt bát hoang há có thể không tu luyện võ công, cộng thêm việc có thể dễ dàng lấy tài nguyên thiên hạ, Dương Quảng chỉ mới tiên thiên viên mãn thì ngược lại trông hơi thấp.

"Thế gian có tiên không?"

Dương Quảng sốt ruột hỏi thăm.

"Có! Nhưng liên quan gì tới chúng ta?"

Sở Dương nói chắc như đinh đóng cột: "Tiên nhân cao cao tại thượng, coi chúng sinh như sâu kiến, mặc hoàng triều ngươi hưng suy, lịch sử thay đổi, cũng chỉ là thờ ơ lạnh nhạt thôi."

"Cho dù có tiên nhân nhưng cũng liên quan gì tới chúng ta?"

Dương Quảng thất thần, một lát sau nói: "Ta thu sản nghiệp của ngươi, ngươi tới tìm ta báo thù?"

"Ta chỉ muốn đến xem thử rốt cuộc sao ngươi lại biến Đại Tùy cường thịnh vô cùng thành bộ dạng này?"

Sở Dương nói thẳng.

Dương Quảng nắm chặt song quyền, hai mắt toát ra vẻ hung lệ, nói: “Ngươi không sợ ta hét to một tiếng thì ngươi bị ngũ mã phanh thây sao?”

“Ta đã tới một lúc rồi, nhưng tại sao không có ai đến đây?”

Sở Dương buồn cười nói.

“Quả nhiên thế!”

Dương Quảng khôi phục lại bình tĩnh: “Nhưng ta phải nói cho ngươi biết, ta đã sớm đề ý đến Sở thị vô quán, Liên Hợp thương hội và Duyệt Tân lâu, thậm chí hai năm trước cũng có không ít đại thần khuyên ngăn muốn thu lại nhưng ta một mực không đáp ứng. Thậm chí lần này truyền đi ý chí, cũng không phải do ta ra lệnh.”

“Không ngờ ngươi lại ra nông nổi này!”

Sở Dương nghe xong, trầm tư một lát, cảm khái một tiếng.

“Đúng thế, ta ra nông nổi này sao?”

Dương Quảng tự giễu cười một tiếng.

Hiển nhiên có người già truyền thánh chỉ, che giấu hấn.

Gian phòng yên lặng, im ắng thật lâu.

LỘP BỘP!

Dương Quảng bỗng nhiên đứng lên, phun ra một ngụm trọc khí, nói: “Ngươi ngự kiếm phi tiên, lai lịch bất phàm, trong hơn mười trăm tự mình khai sáng ra Sở thị vô quán, Duyệt Tân lâu và Liên Hợp thương hội, thậm chí còn cải tiếng nông cụ, đưa ra các phương pháp trồng trọt, súc dưỡng, tựa như thánh hiền giáng thế, dù ta tự so với Thủy Hoàng đại đế cũng kính phục ngươi đôi phần.”

Ngừng một chút, hấn nói tiếp: “Ta ngồi trong hoàng cung, ngóng nhìn phương nam, rất muốn trông thấy ngươi một lần, nhưng ta biết chưa phải lúc quấy rầy ngươi.”

“Vi sao?”

Sở Dương vẫn không cảm thấy ngạc nhiên.

Làm đế vương Đại Tùý há có thể không chú ý đến những thứ đột nhiên hưng khởi quét sạch đất nước? Thậm chí Sở Dương đã sớm chuẩn bị kỹ càng, nếu như bị cưỡng ép cướp đoạt, hấn sẽ sớm tung hoành thiên hạ.

Dương Quảng một mực không có động tĩnh cũng giúp Sở Dương bớt đi không ít tâm tư, tiếp tục súc tích thực lực.

Dương Quảng không trả lời mà là ngẩng đầu, thâm trầm nói: “Dương gia ta vốn lại thế gia đại tộc, phụ hoàng khai sáng thịnh thế trước nay chưa từng có, cũng là kết quả của các thế gia liên hợp lại. Nhưng phụ hoàng lại muốn truyền vị cho đại ca, hắc, đại ca có bộ dáng gì ta rõ hơn ai hết, nếu hấn kế vị thì giang sơn Dương gia ta sẽ bị mất đi quyền lực, sau đó bị bức phải nhường ngôi, kết cục con cháu Dương gia ta cùng lắm là vạn ngôi mộ thôi.”

“Cho nên...”

Sở Dương giật mình trong lòng.

“Mục tiêu của ta luôn là thiên cổ nhất đế Tàn Thủy Hoàng, chiếm đoạt bát hoang, độc tôn thiên hạ, xa đồng quỹ, tự đồng văn, ngự đồng âm, hằng độ lượng, thiên hạ duy nhất mới có thể hoàn thành đại cục thống nhất.”

Dương Quảng nói, trong mắt bắn ra quang mang trước nay chưa từng có: “Đáng tiếc, hấn chết quá sớm.”

“Đúng thế, hấn chết quá sớm!”

Sở Dương cũng cảm thán.

Công lao của Thủy Hoàng bị Nho gia hủy đi hơn phân nửa, nhưng sự huy hoàng của hấn lại có thể chân chính sánh ngang Thánh hoàng thời cổ, phạm là những sĩ tử có học đều sẽ ngưỡng mộ cúng bái.

Nếu như không có Thủy Hoàng xa đồng quỹ, tự đồng văn, ngự đồng âm thì thiên hạ sẽ còn xuất hiện cục diện chiến quốc, một mực kéo dài liên miên, phân tranh không dứt.

Thống nhất văn tự, thống nhất ngôn ngữ, thống nhất tư tưởng mới có thể ngưng tụ cùng một chỗ, thống nhất thể chế.

Công lao của Thủy Hoàng chỉ chừng này thôi cũng đủ huy hoàng vạn cổ.

“Ta muốn khai sáng ra thịnh thế trước nay chưa từng có, để nông dân có chỗ cấy cày, có áo mặc, có cơm ăn; nhưng thế gia đại tộc nắm giữ triều chính, văn thần võ tướng, hơn phân nửa xuất từ dòng dõi bọn hán thì làm được gì?”

Dương Quảng bị phẫn: “Ta mở kênh đào, câu thông bắc nam cho thuận tiện, tất nhiên công tại đương đại lợi tại thiên thu, thế nhưng bị những sâu mọt kia khiến cho chướng khí mịt mù, chỗ sâu đáy sông có oan hồn kêu rên.”

“Còn cả ba lần chinh phạt Cao Ly, thắng thì cũng thôi đi, ta khai cương khoách thổ chính là công tích muôn đời, tất nhiên vững chắc đế vị, tăng thêm quyền thế; nếu như thua cũng có thể trọng thương đám thế gia, chỉ tiếc rằng ta không nghĩ tới...”

Dương Quảng cô đơn thở dài.

“Người không nghĩ tới, sự tình không nằm trong tay người, người càng không ngờ được người dân kêu ca đến mức nào, điều người không ngờ được nhất chính là thế gia đại tộc rắc rối khó gỡ, rễ sâu lá tốt, căn bản khó có thể áp chế.”

Sở Dương chen ngang.

“Đúng thế, ta không nghĩ tới!”

Dương Quảng nói: “Mở khoa cử khiến ta triệt để chống lại thế gia, nhưng ta không hối hận, ta hối hận là mở kênh đào lại không khống chế kỹ, bị bọn hán che giấu khiến ta mất đi dân tâm!”

“Người sao có thể khống chế được?”

Sở Dương lắc đầu.

“Đúng thật, ta sao có thể khống chế được? Bởi trong tay ta không có ai dùng được!”

Dương Quảng chán nản.

“Dưới khí phách, vò đã mềm không sợ roi?”

Sở Dương tìm kiếm.

“Mở kênh đào, định thiên thu đại cục, nhưng sau đó lại khiến ta đau lòng. Khi đó đột nhiên mình ngộ, ta đã bị quần thần che giấu, bên người đã mất đi người có thể tin cậy, nhưng dù sao ta cũng là hoàng của Đại Tuyền!”

Dương Quảng quơ hai tay: “Tâm ta hung ác nên muốn chinh phạt Cao Ly một lần, mặc dù bị bọn họ phá hoại nhưng cũng ma diệt được không ít lực lượng của thế gia. Chinh phạt Cao Ly lần hai cũng tương tự như thế, chỉ là ta không ngờ bọn hán lại tiến thêm một bước, bôi nhọ thanh danh của ta, suru cao thuế nặng khiến cho bách tính thiên hạ kêu rên khắp nơi. Sau đó ta mới biết, thiên hạ đều muốn phản, biết chuyện không thể làm nên mới phát động chinh phạt Cao Ly lần ba.”

“Bọn hán mai táng đế quốc của ta, ta sẽ mai táng thế gia ngàn năm của bọn hán!”

Dương Quảng lộ ra vẻ thông hận.

Sở Dương im lặng.

“Sau khi ta chết ắt sẽ bị những người chấp chương sử sách kia ghi là hôn quân, rất có thể còn hôn quân hơn cả Trụ Vương!”

Dương Quảng lộ ra vẻ như cười mà không phải cười, nói tiếp: “Nhưng sau khi ta chết há lại quan tâm đến hồng thủy ngập trời đó!”

“Tuy nhiên, ta tu bổ trường thành, mở khoa cử, thông kênh đào, công tích như thế thì bọn hán dù làm gì cũng không thể xóa mờ được!”

Dương Quảng bỗng nhiên thở dài: “Ta hận không thể chôn thêm nhiều đại gia tộc, ta hận sau khi thiên hạ đại loạn ắt có thế gia đại tộc nào đó thay thế ta.”

Sở Dương chấn động trong lòng.

Sau khi Tuyền vong thì là Đại Đường.

Thái tổ khai quốc Đại Đường chính là Đường Quốc công Lý Uyên của Tuyền triều, mà Lý Uyên lại có quan hệ họ hàng với Dương Quảng.

Đường triều phồn thịnh, Lý Thế Dân trở thành thiên tử nhất đế, xác thực tài trí hiếm thấy, nhưng không thể phủ nhận là Đường triều nhờ kế thừa căn cơ của Tuyền triều mới có thịnh thế giáng lâm.

Tuy nhiên, Lý Thế Dân lên ngôi bất chính, đến mức khiến cả cung đình Đường triều náo động không thôi.

Dương Quảng đã đoán được Đại Tùy biến mất, cũng đoán được sẽ bị một thế gia đại tộc thay thế, đáng tiếc, lực đã thua nên khó có thể xoay chuyển càn khôn.

Sở Dương trong lòng hơi động, lại dâng lên một tâm tư cổ quái, không khỏi nói ra: “Ta có thể để ngươi trở thành Tông sư, ta có thể cho ngươi một loại đại sát khí, chỉ ít để ngươi có năng lực mai táng bất cứ kẻ nào mà ngươi thấy ngựa mất trong hoàng thành này.”

“Thật?”

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Toa Chư Thiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 115: Dương Quảng điên cuồng

Dương Quảng sinh thời đại hưng, năm Khai Hoàng đầu tiên lập làm Tân vương, tháng mười một năm Khai Hoàng hai mươi lập làm thái tử, bảy tháng bốn năm sau đó kế vị, đổi niên hiệu là Đại Nghiệp.

Trong thời gian tại vị, Dương Quảng khai sáng chế độ khoa cử, tu kiến Tùy triều đại vận hà, xây dựng Đông đô, dời đô Lạc Dương, ảnh hưởng sâu đến hậu thế. Dương Quảng hiếu chiến, thân chinh Thổ Dục Hồn, ba lần chinh phạt Cao Câu Ly, đủ loại nguyên nhân tạo thành kêu ca sôi trào, dân biến nhiều lần tạo thành thiên hạ đại loạn, rốt cục dẫn đến Tùy triều diệt vong.

Năm Đại Nghiệp mười bốn, Dương Quảng bị phản quân giết chết.

“Toàn Tùy thi” ghi chép hơn bốn mươi bài thơ.

Văn võ toàn tài, thích việc lớn hám công to, bảo thủ.

Đây là chính sử hậu thế quy kết.

Trên không trung, Sở Dương ngoáy đầu trông lại, vẻ mặt vô cùng phức tạp.

Hắn nói chuyện với Dương Quảng tới nửa đêm, rốt cục giúp đối phương đột phá tới cảnh giới Tông sư, cũng để lại không ít đại sát khí.

Hắn từng hỏi Dương Quảng, tại sao tin tưởng hắn.

Dương Quảng đáp: “Thứ nhất, ngươi giết ta dễ như trở bàn tay; thứ hai, ngươi sờ tác sờ vị, đứng ở phía đối lập thế gia, mục đích giống ta nhưng ngươi ôn hòa còn ta lại bảo thủ, quá mức vội vàng xao động, rốt cục chẳng làm nên trò trống gì, lại thấy được hy vọng từ trên người ngươi; thứ ba, tin hay không thì sao đâu chứ?”

Hắn tự trọng hận chuẩn xác: Bảo thủ, quá mức vội vàng xao động.

“Nếu ngươi có được sự ỷ trọng như phụ thân ngươi, với quốc lực của Đại Tùy, có thể chinh phạt thế giới!”

Yếu ớt thờ dài, Sở Dương nhìn nữ tử tuyệt sắc đang hoảng hốt nắm chặt cánh tay mình, khóe miệng tự động giãn ra.

Đây là Dương Như Ngọc, Như Ý công chúa nữ nhi của Dương Quảng.

Trước khi đi, Dương Quảng nhờ hắn chiếu cố nữ nhi yêu quý này, về phần nhi tử, Dương Quảng bá khí nói: “Nam nhi có thể chết nhưng không thể trốn!”

VÚT!

Chân đạp trường kiếm, long du thiên nhai.

Trong thư phòng, Dương Quảng đứng chấp tay nhìn những quả cầu sắt đen thui ở trước mặt, còn thêm một bình dung dịch, khóe miệng cười lạnh: “Các ngươi theo ta xuống địa ngục đi thôi, ở dưới đó lại tiếp tục tranh đấu!”

Lúc tờ mờ sáng, Sở Dương đã trở lại Sở phủ.

“Từ nay về sau, ngươi chính là Dương Như Ý, một nữ quyền bình thường trong Sở phủ, nhớ chưa?”

Trong phòng, Sở Dương hết sức nghiêm túc nói.

“Ta, ta đã biết!”

Dương Như Ý y nguyên mơ mơ màng màng không hiểu chuyện gì, nàng không biết tại sao phụ vương lại giao nàng cho người không rõ lai lịch này, càng không biết người trẻ tuổi trước mắt sao lại có thể ngự kiếm phi hành?

Nhưng nàng biết, từ nay về sau lại không thể tiếp tục làm một công chúa cao cao tại thượng nữa, mà là làm một người bình thường.

“Liễu Trinh, những ngày này ngươi hãy hảo hảo dạy nàng một chút tục sự đi.”

Sở Dương bàn giao.

“Công tử yên tâm!”

Liễu Trinh mặc dù không rõ thiếu nữ xinh đẹp động lòng người, khí chất cao quý trước mắt là người phương nào, nhưng lại không dám qua loa lời dặn dò của Sở Dương.

Ăn nghỉ điểm tâm, Sở Dương triệu tập tất cả mọi người lại, nói ra chuyện đêm qua cùng Dương Quảng, đồng thời phóng đoán những chuyện tiếp theo sẽ xảy ra.

“Ngươi, ngươi gặp Dương Quảng, còn, còn đưa hấn thứ có thể oanh sát cường giả Tông sư?”

Chúc Ngọc Nghiến chỉ vào Sở Dương, triệt đề run rẩy.

Loan Loan nhìn ánh mắt của Sở Dương thì càng thêm sáng tỏ.

Bọn người Lý Tĩnh cũng chấn động, đồng thời lộ vẻ mừng như điên.

“Nói một chút đi, tiếp theo phải làm sao?” Sở Dương hỏi.

Nhất nhân trí đoản, lưỡng nhân trí trường.

(*) Đại loại như kiểu: Một cây làm chẳng nên non, ba cây chụm lại nên hòn núi cao.

Lúc này, người một lời ta một câu nói hết ra, sau cùng quy kết mấy điểm: Thứ nhất, thời khắc chú ý động tĩnh Lạc Dương, xem thử có đại sự gì xảy ra không; thứ hai, nếu như thật có chuyện lớn phát sinh thì phải làm sao mới chiếm được lợi ích lớn nhất? Thứ ba, tiến hành thâm thấu các bên như cũ, quấy loạn thiên hạ.

Sau đó trong một khoảng thời gian, ngoại trừ các nơi phản Tùy ngày càng mãnh liệt ra thì cũng không có chuyện lớn gì phát sinh, Sở Dương cũng vui vẻ đến nhẹ nhõm, liền ở cùng một chỗ với Tôn đạo trưởng thôi diễn công pháp.

Thôi diễn công pháp không phải là chuyện một sớm một chiều.

Trừ cái đó ra, Sở Dương cũng lĩnh hội Khô Mộc tâm kinh.

Hắn đã dừng ở tầng thứ tư rất lâu rồi, đáng tiếc không tìm ra bất cứ manh mối nào về tầng thứ năm.

“Có lẽ ta nên tìm điển tịch Phật môn thử xem.”

Sở Dương suy nghĩ.

Bằng đi một thời gian, ba tháng đã qua đi.

Một ngày này, Sở Nhất đến báo cáo tình hình.

“Sư phụ, Lạc Dương truyền đến văn thư khẩn cấp, nói Dương Quảng vì ăn mừng Cao Ly hiến biểu thần phục, chuẩn bị đại yến quần thần!”

Sở Nhất thi lễ xong thì đứng ở một bên nói.

“Đại yến quần thần?”

Sở Dương sáng mắt lên, lại hơi nhếch miệng.

“Đúng thế, sư phụ, nếu như...”

Sở Nhất cũng ngờ ngợ được là chuyện gì, không khỏi run rẩy.

“Như thật phát sinh thì thật đúng là không phải điên cuồng bình thường, mà toàn bộ thiên hạ liền triệt đề loạn.”

Sở Dương đứng dậy, xoay người nhìn phương bắc.

Hắn biết Dương Quảng kiệt ngạo điên cuồng nhưng tuyệt là hạng người không chịu an phận, thậm chí hết sức cuồng, đặc biệt là thời điểm hiện tại, chuyện gì cũng có thể làm được.

“Sư phụ, vậy chúng ta?”

Sở Nhất hỏi thăm.

“Chờ thôi, tiếp tục chờ.”

Sở Dương nói tiếp: “Về phần ngươi, tập trung tu luyện.”

“Vâng, sư phụ!”

Sở Nhất khom người lui ra.

Tên đồ nhi này trung thực an phận thủ thường, tâm tính ôn hòa, coi như không tệ, tương lai có hy vọng lớn đạt tới cảnh giới Đại tông sư.

Ba ngày nữa qua đi, Sở Nhất lại đến.

“Sư phụ, những người như Vương Thế Sung, Đậu Kiến Đức, Lý Uyên, Vũ Văn Thương, Vũ Văn Hóa Cập, Độc Cô phiệt chủ Độc Cô Phong mà ngươi bảo chú ý, cộng thêm những tộc nhân của bọn hắn đã đến cả Lạc Dương, chờ đợi ngày mai tổ chức đại yến vui mừng khắp chốn!”

Thanh âm của Sở Nhất phát run.

“Dương Quân, ngươi thực có can đảm làm như thế?”

Sở Dương cũng run sợ.

Lạc Dương hiện tại là trung tâm thiên hạ, là nơi phồn hoa nhất, dù các nơi khởi nghĩa liên miên nhưng y nguyên không ảnh hưởng đến nơi này.

Phạm là trọng thần triều đình thì đều có nơi ở tại Lạc Dương.

“Phụ thân, Cao Ly hiến thư xin hàng cũng không tính là chuyện vinh quang gì, dù sao ba lần thân chinh không có diệt được tiểu quốc nhỏ bé này thì Đại Tù đã trở thành trò cười thiên hạ, tại sao hắn còn muốn đại yến quần thần, thậm chí triệu tập trọng thần khắp nơi quay về?”

Lý gia trạch viện, Lý Kiến Trần hỏi thăm Lý Uyên.

“Dương Quảng thích việc lớn hám công to, có lẽ hắn muốn để cho thế nhân biết đến công tích vĩ đại của hắn.”

Lý Uyên giễu cợt nói.

“Nhưng sao ta cứ có cảm giác lo sợ bất an, tựa như có chuyện lớn phát sinh, có thể không?”

Lý Thần Thông, đệ đệ của Lý Uyên, cao thủ Lý phiệt như có cảm ứng, bỗng nhiên nói.

“Lần này đại yến quần thần, ai dám giữ trò? Tất nhiên bị quần hùng thiên hạ coi là công địch. Và lại, lần này đến nhiều cao thủ như vậy, Tông sư chỉ sợ cũng có một hai chục người đi.”

Lý Uyên khoát khoát tay, lơ đãng nói.

Vũ Văn phủ.

Phiệt chủ Vũ Văn Thương cau mày: “Các ngươi nói xem, Dương Quảng tiểu nhi kia thật chỉ vì khoe công tích? Nhưng cũng không cần phải triệu tập tất cả trọng thần trong thiên hạ quay về chứ?”

“Có lẽ, hắn biết thiên hạ đại loạn nên nhân cơ hội này để củng cố hoàng quyền đi!”

Vũ Văn Hóa Cập lơ đãng nói.

“Dù sao cũng chỉ thu được châu châu mà thôi, hắn cũng không nhảy nhót được lâu nữa đâu!”

Vũ Văn Trí Cập hừ lạnh một tiếng.

“Và lại, nếu có chuyện phát sinh thì đã sao? Vũ Văn gia chúng ta chương quang cận vệ hoàng thành, đại quyền trong tay, ổn thỏa thái son.”

Vũ Văn Thuật bình tĩnh nói.

Những người này đều là cao tăng chính thức của Vũ Văn gia tộc.

“Thị tộc trong thiên hạ tới cả rồi sao?”

Vũ Văn Thương hỏi thăm.

“Ngoại trừ Tổng Khuyết cao ngạo ở Lĩnh Nam ra thì những người nên tới trên cơ bản đều đã tới!”

Vũ Văn Hóa Cáp đáp.

“Thôi được, chờ xem ngày mai Dương Quảng tiểu nhi rốt cục giờ trò quỷ gì?”

Vũ Văn Thương phát tay để đám người lui ra ngoài.

Trong hoàng cung, Dương Quảng ngồi ngay ngắn trong thư phòng, nhìn chiếc bình nhỏ trước người, ánh mắt không ngừng biến hóa.

“Không thể lưu danh bách thế, vậy thì cho tiếng xấu muôn đời đi!”

Dương Quảng khẽ híp mắt, nở nụ cười dữ tợn.

“Khiên Cơ Đoạn Tráng tán vô sắc vô vị, hoàn tan được trong rượu, trong thức ăn, nhấp môi cũng trúng độc, mới đầu sẽ không xảy ra chuyện gì, nhưng nếu không có giải được thì sau nửa canh giờ độc phát xuyên ruột, dù là Tông sư cũng phải chết.”

Nghĩ đến những lời giới thiệu của Sở Dương về loại độc này, Dương Quảng lẩm bẩm nói: “Mong rằng người nói thật đi?”

Trong hoàng cung, hắc xảo diệu điều động, lúc trời tối người yên, một thân một mình đi tới trong hầm rượu.

Trong mỗi một vò rượu, Dương Quảng đổ vào một giọt, sau đó lặng yên trở về.

Lúc hắc trở lại thư phòng thì đột nhiên dừng lại, nói khẽ: “Là ai?”

“Dương Châu Sở phủ, Tần Quỳnh phụng mệnh phủ chủ, chờ nghe sai phái.”

Tần Quỳnh từ trong bóng tối đi ra.

“Chỉ có một mình người?”

Dương Quảng cau mày.

“Còn ba mươi sáu Tông sư!” Tần Quỳnh không quỳ xuống, thần sắc lạnh nhạt, ngữ khí hết sức đậm đặc nói.

“Thủ bút thật lớn, người càng làm cho ta kiên định suy nghĩ!”

Dương Quảng khẽ gật đầu.

Ngày thứ hai, dải lụa tung bay, chiêng trống vang trời.

Toàn bộ thành Lạc Dương ở trong không khí hân hoan.

Trong hoàng cung, chén bàn bày ra, đại thần tụ họp.

Bên ngoài hoàng cung, Dương Quảng đặt cách cho các gia thần từng thế gia đến đây dự tiệc, trọn vẹn tám trăm bàn.

Lúc chạng vạng tối, sắc trời đen như mực, đèn đuốc sáng trưng, Dương Quảng thông dong đứng trên long ý, hồng quang đầy mặt, giọng cao chén rượu, hưng phấn sục sôi nói: “Chư vị, Cao Ly tiểu quốc hiến thư xin hàng, ngoan ngoãn thần phục, đây là công tích vĩ đại của trăm và chúng ái khanh, sử thư ắt ghi lại, lưu truyền vạn thế! Đến, đến, đến, uống cạn chén này, mừng cùng trời đất!”

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Toa Chư Thiên* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 116: Thế thượng đệ nhất phong hoàng

Trên không trung, có một thân ảnh dung nhập bay tới trong đám mây trắng.

Sở Dương ngồi xếp bằng trong đó, nhìn qua phía dưới, khóe miệng không ngừng run rẩy. Hắn trước tiên lệnh cho Tàn Quỳnh suất lĩnh huyết vệ đến đây, sau cùng không nhận được tồ mò mà ngự kiếm hành không bay tới trên hoàng thành.

“Có phải cho người một điểm tựa thì người có thể nhấc cả trái đất không?”

Hắn quả thực bó tay.

Vốn tướng Dương Quảng chỉ giết một ít đại thần thì xong, không ngờ đối phương lại điên cuồng như thế, triệu tập toàn bộ trọng thần trong thiên hạ quay về, thiết hạ đại yến, cũng đúng lúc có cái cố Cao Ly thần phục, quả thực hoàn hảo đến cực điểm.

“Cứ như thế, chỉ sợ thanh danh của người còn thối hơn cả Trụ Vương!”

Sở Dương lắc đầu, trong lòng cảm khái vạn phần, một khi con người ta đã điên lên thì quả thực rất đáng sợ.

“Đến, đến, đến, uống cạn chén này!”

Dương Quảng thanh âm ù ù, truyền ra rất xa, dẫn đầu uống cạn.

Quần thần đều ca công tụng đức, sau đó uống cạn sạch chén. Dương Quảng thấy thế thì càng cười tươi hơn, thậm chí còn đỏ mặt tía tai.

“Ăn, uống, đây là thịnh yến lớn nhất trước nay, trăm năm sau, ngàn năm sau, thậm chí vạn năm sau, thế nhân sẽ nhớ kỹ, nhớ kỹ thịnh yến vĩ đại này!”

Dương Quảng quơ hai tay, hưng phấn dị thường.

Quần thần đều tưởng Dương Quảng đang cao hứng vì Cao Ly thần phục nên không ai mất hứng, tất cả vui chơi hân hoan, nói chuyện thống khoái, cũng thuận tiện nhân cơ hội này tìm hiểu tình hình mỗi phe.

“Đến, thống lĩnh thị vệ của ta, trăm ban thưởng người một chén!”

Dương Quảng tự rót một chén rượu, bung đến trước mặt Vũ Văn Thành Đô.

Vũ Văn Thành Đô, nhân tài kiệt xuất của Vũ Văn gia tộc, thân hình cao lớn, tuấn kiệt phi phàm, chưởng quân cấm quân thị vệ, tay nắm đại quyền. Trong Tùy Đường anh hùng truyện, vị này chính là thiên hạ đệ nhị cường giả, giết đến anh hùng thiên hạ phải sợ hãi.

“Bệ hạ, thần mang chúc trách trong người, không thể uống rượu!”

Vũ Văn Thành Đô khom người nói.

“Hôm nay khắp chốn hân hoan, người thân là thống lĩnh thị vệ bên cạnh trẫm, há có thể không uống?”

Dương Quảng nói xong thì đặt chén rượu tới trước mặt Vũ Văn Thành Đô, nói: “Uống!”

“Tạ ơn bệ hạ!”

Vũ Văn Thành Đô không dám từ chối tiếp, sau khi nhận lấy, trong lòng lạnh run không hiểu nhưng cũng ngửa cổ uống một hơi, uống sạch.

“Tốt, tốt, tốt, phải thống khoái như vậy chứ!”

Dương Quảng đại hỉ, vỗ vỗ bả vai Vũ Văn Thành Đô.

Thải裳 chiếu rọi, ăn uống linh đình, chung đỉnh ngâm minh, vũ đạo uyển chuyển.

Thời gian từ từ trôi qua.

A!

Bỗng nhiên, một lão thần ôm chặt bụng, sắc mặt lập tức tái nhợt hết sức, trán toát ra mồ hôi lạnh.

Tiếng kinh hô của hắn mở ra cánh cửa địa ngục, từng tiếng kêu thảm vang lên ngay sau đó, dù bọn người Lý Thần Thông, Vũ Văn Thương có cảnh giới Tông sư nhưng cũng đều ôm chặt bụng, lộ ra vẻ thống khổ cực độ.

“Xảy ra chuyện gì, rốt cục đã xảy ra chuyện gì?”

Quần thần trong cung, đám người ngoài cung, hoặc nằm xấp trên bàn, hoặc lăn lộn ngã ra đất, tất cả đều kêu rên, Vũ Văn Thành Đô uống trễ nhất lúc này sốt ruột.

“Đương Quảng tiểu nhi, ngươi, ngươi, ngươi dám!”

Vũ Văn Thương sao không biết chuyện gì đang xảy ra, lúc này mới kinh sợ vạn phần, không thể tin nổi chỉ vào Dương Quảng: “Sao ngươi dám, sao dám hả?”

Hét to, sau đó phun ra một ngụm máu tươi tanh hôi.

“Ngươi dám độc chết quần thần, chắc chắn để tiếng xấu muôn đời, để tiếng xấu muôn đời đó!”

Lý Uyên lăn qua lộn lại liên tục trên mặt đất, hét lên ầm ĩ.

“Ta là cường giả Tông sư nhưng sao không thể trấn áp được? Đây rốt cục là độc gì? Vừa rồi ta đã thử qua nhưng không tra ra trong rượu và thức ăn có độc mà!”

Lý Thần Thông sắc mặt tái nhợt hết sức.

Lúc này, Vũ Văn Thành Đô mới tới bên cạnh Vũ Văn Thương bỗng nhiên ôm chặt bụng.

Ha ha ha ha...

Dương Quảng đột nhiên cười điên cuồng, thanh âm ồ ồ, chấn động thiên địa, hiển lộ phong thái bá giả, tư thái đế vương. Hắn quay người trở lại ngồi lên long ý, tay chỉ quần thần, nói: “Đám tặc tử đáng chết các ngươi, sâu một quốc gia, địch nhân của bách tính, các ngươi sớm nên xuống địa ngục! Ta mở khoa cử nâng sĩ, tuyên thiên hạ hiền tài là để quốc gia này càng thêm hưng thịnh, nuốt man di, trấn bát hoang, mở ra vạn cổ thịnh thế, nhưng các ngươi lại cản trở đủ kiểu. Thăng đến tận đây, phạm là chính lệnh của ta thì các ngươi đều âm thầm giờ trò, ức hiếp vạn dân. Mở kênh đào vốn là để tạo phúc vạn thế, công tích vĩ đại bậc nào, thế nhưng các ngươi đã làm gì? Biến đầy sông trở thành nơi chôn xương vạn dân!”

Dương Quảng càng nói càng hưng phấn, càng phần hận, nói đến thống khoái: “Ba lần chinh phạt Cao Ly, các ngươi lại nội đấu liên tục, hao hết nội tình sau cùng của Đại Tùy, hắc hắc, tâm tư của các ngươi hẳn nhân dịp này để cử binh tạo phản, lật đổ Đại Tùy, để gia tộc của mình thượng vị, có phải thế không?”

“Không nên phủ nhận, các ngươi lòng lang dạ thú tưởng ta không biết chắc? Ha ha ha, thật quá coi thường Dương Quảng ta rồi!”

Dương Quảng cười to, khá điên cuồng: “Các ngươi theo phụ hoàng ta mở ra thịnh thế cho Đại Tùy, cũng chính các ngươi đẩy nó xuống vực sâu. Đã thế, cũng tốt thôi, các ngươi hãy chôn theo Đại Tùy cả đi!”

“Ngươi sao dám, sao dám như thế?”

Lý Uyên nói, cổ nghìeng một cái, mắt đi khí tức.

Hoàng đế khai quốc Đại Đường cứ thế chết trong biệt khuất.

“Ta sao lại không dám?”

Dương Quảng phát ra thực lực trên người, chấn vỡ bàn: “Ta dám thí phụ sát huynh thì sao lại không dám lật các ngươi chứ?”

“Hay cho một tên tặc tử độc ác!”

Vũ Văn Thương liên tục ho ra máu, tay chỉ Dương Quảng, thống hận vạn phần: “Ngươi làm như thế, quốc gia náo động, bị đình trệ không thể vận chuyển, nếu như Đột Quyết xâm lấn thì Đại Tùy ta sẽ triệt để tan thành mây khói, ngươi cam tâm sao?”

“Đến lúc đó, giang sơn của người Hán ta triệt để ở dưới gót sắt của đám man di, thậm chí lại xuất hiện loạn Ngũ Hồ, thậm chí sẽ bị tuyệt tộc, ngươi có nghĩ tới không?”

Một vị đại tướng hét giận dữ mắng mỏ.

“Ta sao không nghĩ tới?”

Dương Quảng bỗng nhiên bình tĩnh trở lại: “Ta làm hết thấy là vì thiên hạ này, là vì vạn dân, độc chết các ngươi chỉ là dọn sạch chướng ngại mà thôi!”

“Chuyện ta không làm được sẽ có người có thể làm được!”

Dương Quảng bỗng nhiên tỏa ra quang huy lung linh trên mặt, tai hắn vắng vắng thanh âm của Sở Dương: “Ta đáp ứng ngươi, để Hán dân chân chính đứng trên đỉnh cao của thế giới này, nó dịch hết thấy dị tộc!”

Ha ha ha!

Dương Quảng cười điên cuồng: “Vậy thì tốt, ta sẽ triệt để buông thả một lần, giết đến long trời lở đất, giết đến máu chảy thành sông, giết ra càn khôn tươi sáng, giết đi tội ác ngập trời, giết ra tương lai vô hạn!”

Một ngày này, tất cả quần thần đến đây dự tiệc đều bị độc chết, trong đó bao gồm cả cường giả võ đạo lẫn cao thủ cảnh giới Tông sư.

Một ngày này, cảm vệ đột nhiên xuất hiện thống lĩnh mới, bắt đầu giết từ hoàng cung ra xung quanh.

Một ngày này, thành nội cháy, hồng quang đầy trời, khiến cả ánh trăng cũng phải lu mờ.

Một ngày này, Lạc Dương máu chảy thành sông, đầu lâu cuộn cuộn, có năm cường giả Tông sư trốn ra thì bị Tần Quỳnh giết đi ba, huyết vệ giết một, còn lại một người cũng là người mạnh nhất, đặt tới Tông sư đỉnh phong, nhào tới phía Dương Quảng thì bị một viên Hỏa Lôi tử nổ đến hôi phi yên diệt.

Giết trọn một đêm, đến lúc tờ mờ sáng mới dần dần bình ổn lại.

Dương Quảng ngồi trên long ý, tự mình viết xuống từng đạo thánh chỉ.

“Lý gia phản nghịch, tru di cửu tộc!”

“Vũ Văn gia phản nghịch, tru di cửu tộc!”

Từng đạo thánh chỉ ở lúc tờ mờ sáng tuyền ra hoàng thành, bay tới các nơi trong nước.

“Ta vẫn là vua Đại Tuyền!”

Sau khi viết mấy chục đạo thánh chỉ, Dương Quảng nở nụ cười tàn nhẫn: “Dưới địa ngục, ta y nguyên muốn thống trị các ngươi!”

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Toa Chư Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 117: Thống khoái lâm ly

Tin tức phong tỏa, không kịp truyền đi.

Thánh chỉ của Dương Quảng lừa giết được không ít đại gia thị tộc, đồng thời cũng chia rẽ đại bộ phận tướng sĩ, trong lúc nhất thời, thiên hạ xôn xao không rõ chuyện gì.

Sau khi chuyện ở Lạc Dương truyền ra, toàn bộ thiên hạ vì đó yên tĩnh, nhao nhao chờ đợi.

Dương Quảng lừa giết quần thần?

Bách quan Lạc Dương chết sáu thành?

Ngay sau đó thiên hạ xôn xao.

Trường An Lý thị, Lý Thế Dân lãnh đạo bách tính khởi nghĩa, muốn diệt hôn quân, trả lại tươi sáng cho thiên hạ.

Giang Đô Vũ Văn gia nâng cao ngọn cờ phản loạn.

Quả thật thiên hạ triệt để phản loạn lật đổ chính sách bạo tàn của Dương Quảng.

Dương Châu, bên trong Sở phủ.

Đám người ngồi ở đại sảnh, nhao nhao trầm mặc.

Sau khi chuyện ở Lạc Dương truyền ra, bọn hán rung động chết lặng.

"Điện cuồng, thật sự quá điên cuồng!"

Thẩm Lạc Nhạc không ngừng lắc đầu.

"Còn cuồng hơn cả ma môn ta nữa, chuyện này, toàn bộ thiên hạ triệt để lộn xộn, nếu như..."

Chúc Ngọc Nghiến mím môi một cái.

Nếu như ma môn còn tồn tại thì hẳn cũng nhân cơ hội này đục bước béo cò, trình độ đặt tới đỉnh phong, đáng tiếc hiện tại chỉ có thể mơ mộng mà thôi.

Đồng thời cũng càng thêm kiêng kỵ Sở Dương. Dương Quảng điên cuồng như vậy rất có thể là do vị phù chủ này gây nên.

"Phù chủ, tiếp theo không phải muốn ám sát thủ lĩnh những thế lực lớn kia chứ?"

Loan Loan đưa ra đề nghị.

"Đạo mưu quốc phải đường đường chính chính, chứ âm mưu quỷ kế sẽ mãi mãi không thành tài được, tựa như ma môn nguoi vậy."

Sở Dương âm vang nói: "So sánh thủ đoạn của Từ Hàng Tĩnh Trai thì các nguoi kém không chỉ một điểm nửa điểm, cách cục quá thấp."

"Nhưng ngầm giết bọn hán thì tương lai sẽ hành động dễ dàng hơn!"

Loan Loan tiếp tục nói.

"Giết người này thì còn người khác, thiên hạ thị tộc đông đảo, ám sát trong lúc nhất thời sao xong được? Lại nói, một khi giết thủ lĩnh thì phương thế lực đó tất nhiên sẽ náo động, kết quả chỉ có khiến bách tính gặp tai nạn mà thôi."

Sở Dương liếc nhìn Loan Loan, nói tiếp: "Tóc dài nhưng kiến thức ngắn, nguoi tuy là đệ tử có thiên phú mạnh nhất từ trước đến nay của Âm Quý phái nhưng đáng tiếc, tầm nhìn của nguoi quá thấp, kiến thức quá ít, khó có thể đến được nơi thanh nhã."

Loan Loan hơi đỏ mặt, lại mườì phần không phục, cãi chày cãi cối nói: "Người thành đại sự không câu nệ tiểu tiết!"

"Không, thế càng sai!"

Lý Tĩnh chen ngang: "Muốn thành đại sự, tự phẩm có thể thua thiệt nhưng đại thể vĩnh viễn cũng không thể có tổn hại, nếu không một khi chuyện lộ ra ngoài thì sẽ là tai nạn chân chính. Chính như ma môn các nguoi, làm việc quỷ bí, âm tàn ác độc, đi không lộ ra nên thế nhân mới nhận định các nguoi là ma đạo, sẽ chỉ làm nguoi e ngại và chán ghét."

"Chính là đạo lý đó, về phần người thành đại sự không câu nệ tiểu tiết, không phải khiến người ta thua thiệt khí tiết, mà đôi khi đáng bỏ thì bỏ, nên bỏ phải bỏ!" Sở Dương nói.

Sau đó đám người bắt đầu thương nghị, định ra quyết sách bắc phạt.

Bây giờ, toàn bộ khu Giang Nam đã nằm trong khống chế, quân đội cũng hoàn thành chinh đồn, chỉ chờ ra lệnh một tiếng là sẽ bắc tiến.

Thương nghị đã định, đám người mới rời đi để chuẩn bị mọi sự thì một ám vệ chạy tới bẩm báo: "Phù chủ, Sư Phi Huyền truyền nhân đương đại của Từ Hàng Tĩnh Trai cầu kiến!"

"Sư Phi Huyền?"

Sở Dương sửng sò, tâm linh đảo ảnh lập tức phát hiện ra, trước cửa phủ đứng một một nữ tử thanh lãnh như nguyệt, ôn nhu như nước để cho người ta thấy một lần thì không nhịn được sinh lòng yêu thích.

Tuy rằng không có chút hảo cảm gì với Từ Hàng Tĩnh Trai nhưng Sở Dương lại không thể sinh ra ác ý với nữ tử này.

"Ta đi gặp vị nữ tử khiến người ta không thể hận nổi này một lần xem sao!"

Sở Dương phát phát tay, đi ra ngoài, một lát sau đã tới ngoài cửa phủ.

Trước cửa phủ, một nữ tử mặc một bộ trường sam xanh nhạt phiêu dật theo gió không tà nổi, cảm ngắm thanh lưu, thong dong tự nhiên, trên lưng đeo một thanh cổ kiếm tạo hình trang nhã, bằng Tam Anh Phân Lãm khí của nàng tựa như đang nhắc nhở người khác nàng sở hữu kiếm thuật thiên hạ vô song.

Trên người nàng mang theo phiêu miểu tiên linh chi ý, không thuộc phạm trần nhân gian, dùng Đông Pha thi cú có thể miêu tả thỏa đáng: Tung nhất vi chi sở như, lãng vạn khoảnh chỉ mang nhiên, hạo hạo hồ như phùng hư ngự phong, nhi bất tri kỳ sở chỉ, phiêu phiêu hồ như di thể độc lập, vũ hóa nhi đăng tiên!

(*) Đây là bài Tiền Xích Bích phú (前赤壁賦) của Tô Đông Pha.

Tha hồ cho một chiếc thuyền nhỏ đi đâu thì đi, vượt trên mặt nước mênh mông muôn khoảnh. Nhẹ nhàng như cười gió đi trên không, mà không biết là đi đến đâu; hờ hững sung sướng như người quên đời đứng một mình mọc cánh mà bay lên tiên.

Đoan trang nhã nhặn khiến người không tự chủ tự ti mặc cảm, tiên tử như thế vốn nên đương tề vạn vật, tiêu dao du chơi không nên thiệp túc thế gian.

Vốn trong lòng không muốn nhưng nhận trách nhiệm sư môn nên không thể không nhập phạm trần.

Tính cách Sư Phi Huyền thanh thuần chất phác, trạch tâm nhân hậu, trí tuệ hơn người, gặp chuyện không sợ hãi, chấp nhất chân lý, thương dân trách trời, một lòng muốn hóa giải lệ khí thiên hạ cùng phân tranh.

Nàng gần như không có bất cứ khuyết điểm gì.

Nếu như nói Loan Loan có thể trở thành tình nhân hoàn mỹ, thì Sur Phi Huyền tuyệt đối là chính thể không thể thay thế.

"Xin chào Sở phủ chủ!"

Sở Phi Huyền đeo khăn lụa che mặt, thanh âm êm dịu, hơi thi lễ.

"Không ngờ ngươi lại sẽ lại tìm ta? Hẳn là Ninh Đạo Kỳ chưa nói với ngươi về ta?"

Sở Dương hiểu kỳ nói.

"Ngươi biết Ninh tiền bối?"

Một câu nói, ngay cả trả lời cũng không mà lại hỏi lại.

"Có chút uyên nguyên."

Sở Dương gật đầu, trong lòng phỏng đoán hẳn là Ninh Đạo Kỳ ăn thiệt lớn nên không có nói ra chuyện xấu của bản thân, liền lãnh đạm nói: "Nghe nói Từ Hàng Tĩnh Trai các ngươi cứ mỗi khi thiên hạ đại loạn sẽ có đệ tử truyền nhân hành tẩu thế gian, đúng không?"

"Đúng!"

Sur Phi Huyền trả lời tiếp: "Mỗi khi thiên hạ đại loạn, dân chúng lầm than, Từ Hàng Tĩnh Trai chúng ta tự nhiên thừa thiên mệnh, cứu dân khỏi nơi dầu sôi lửa bỏng, thay mặt vạn dân tuyển ra vị vua tài đức sáng suốt. Bây giờ Dương Quảng giết bách quan, đồ vạn tộc, cực kỳ bi thảm, còn tàn bạo hơn cả Thủy Hoàng, vô đạo hơn Trụ Vương, đến mức quần hùng thiên hạ đứng dậy khởi nghĩa. Từ Hàng Tĩnh Trai chúng ta đương nhiên sẽ không ngồi im mặc kệ, tuân hành thiên hạ, tuyển ra minh quân hiền chủ tương lai."

"Nói như vậy thì ta là hiền chủ?"

Sở Dương quý dị cười nói.

"Chuyện của phủ chủ luôn lấy vạn dân làm chủ, đương nhiên là người đứng đầu tài trí sáng suốt!"

Sur Phi Huyền nhìn Sở Dương, tràn đầy vẻ thăm dò.

"Nếu như thế, ngươi hãy giao 'Hòa Thị Bích' cho ta đi!"

Sở Dương vươn tay.

Sur Phi Huyền đỡ ra: "Phủ chủ, mới này ta còn chưa nói hết, ngươi là một trong những minh chủ chúng ta nhận định, về phần Hòa Thị Bích, chờ khi xác định xong thì tự nhiên sẽ giao ra!"

"Hóa ra mọi việc chỉ như một trò hề!"

Sở Dương xui cười một tiếng, đột nhiên hỏi: "Ngươi nói ngươi thay mặt vạn dân tuyển hiền chủ, vậy ta muốn hỏi, ngươi gặp được bao nhiêu dân rồi?"

"Một đường đi tới, tự nhiên không ít?"

Sur Phi Huyền trầm mặc trong chốc lát nói.

"Không ít là bao nhiêu? Một trăm? Một ngàn? Hay một vạn? Ngươi có biết có bao nhiêu dân khắp thiên hạ này không?"

Sở Dương cười lạnh nói: "Ngươi không biết thì sao lại đại biểu cho vạn dân được?"

"Mỗi khi đại loạn đến, thừa thiên mệnh, giải thủy hỏa cho vạn dân?"

Sở Dương tiếp tục nói: "Nếu đã trách trời thương dân thì tại sao không hiện thế trước đại loạn để làm việc thiện, phổ độ chúng sinh, để toàn bộ thiên hạ quốc thái dân an? Các ngươi nhận thiên mệnh của ai? Phật tổ? Hay là trai chủ của các ngươi? Giải thủy hỏa cho vạn dân, ngươi giải được bao nhiêu người?"

Sur Phi Huyền đứng im cứng đờ, hồi lâu yếu ớt thở dài: "Cho nên ta mới du tẩu thiên hạ, hiểu rõ tường tình!"

"Chỉ bằng một mình ngươi?"

Sở Dương giễu cợt nói.

"Một người cũng có thể đạp biến thiên sơn vạn thủy, đạp biến đông tây nam bắc!"

Sur Phi Huyền ngữ khí kiên định nói.

"Chẳng biết đến lúc đó muôn dân thiên hạ đã chết bao nhiêu nữa?"

Sở Dương hừ lạnh một tiếng.

"Dù sao cũng là chuyện phải làm từng phút từng giờ!"

Sur Phi Huyền buồn bã nói.

"Người cũng là thành thật!"

Sở Dương hỏi lại: "Ta muốn biết, Từ Hàng Tĩnh Trai các người rốt cục làm ra công hiến gì cho thiên hạ rồi? Canh tác sinh lương? Hay là thủ hộ một phương?"

Sur Phi Huyền trầm mặc.

"Không công hiến cho thế gian thì quyền gì đòi tuyển hiền chủ cho vạn dân!"

Sở Dương cười to nói: "Lại nói tiếp, các người còn chẳng bằng một người bán hàng rong ven đường nữa đấy, ít ra bọn hắn có thể bán chút đồ ăn thức uống cho người khác, còn các người thì sao? Sẽ chỉ cố gắng tìm hiểu?"

Sur Phi Huyền lần nữa trầm mặc.

"Đất phật môn nếu chỉ tu hành, siêu nhiên thế ngoại thì cũng thôi đi. Nhưng mà Từ Hàng Tĩnh Trai các người lại không chuyên tu, dính líu hồng trần, lại còn đặt ra khẩu hiệu thay mặt vạn dân tuyển hiền chủ, nói trắng ra thì các người chỉ muốn cao cao tại thượng, giẫm đạp hoàng quyền, bao quát chúng sinh mà thôi."

Sở Dương càng nói càng tức: "Những ni cô giả tạo các người không lập gia đình, không sinh con nối dõi, không làm sản xuất, không có chút tác dụng gì với đất nước, với vạn dân."

"Thanh lâu là nơi tốt nhất dành cho các người, ở đó hát ca xướng tiêu khúc, gảy đàn tì bà cũng có thể giúp cho dân chúng vất vả sau một ngày có thể vui tươi hơn hờ, với vạn dân thì có thể thoải mái cười một tiếng, giải trừ mệt nhọc."

Sở Dương hung ác nói.

"Người, người vô si!"

Sur Phi Huyền bị nói đến chấn động mãnh liệt, nhưng một câu sau cùng khiến sắc mặt nàng triệt để thay đổi, tâm tính không linh dăng lên hỏa khí.

"Ta nói không đúng ư?"

Sở Dương dậm chân đi tới: "Thân là ni cô thì nên thanh đăng cổ phật, thường tụng kinh văn, nhưng các người làm gì? Chỉ biết tranh đấu đấu hung ác, đúng, thân là ni cô, người có vẻ như còn chưa quy y!"

"Thân là ni cô thì phải là ni cô!"

Sở Dương nói xong, bước một bước tới trước mặt Sur Phi Huyền, khiến cho vị tiên tử này hoàn toàn thay đổi sắc mặt, lui liền về sau, đồng thời trường kiếm cũng bắn vào trong tay hồng muôn động thủ, nhưng nào kịp.

Một chương đề xuống vai.

Chân khí phun ra, rót nhập thể nội khiến cho Sur Phi Huyền cứng đờ người, khí thể mới dần lên lập tức yếu đi nhiều.

"Thân là ni cô sao phải giữ ba ngàn tia phiền não? Thân là ni cô, tại sao phải mang mạng che mặt?"

Sở Dương nói xong, bàn tay vung lên, từng sợi tóc đen rút xuống, khăn che mặt cũng rơi ra.

Một ni cô xinh đẹp tuyệt mỹ chân chính độc nhất vô nhị đương thời xuất hiện trước mắt.

"Đây mới thật sự là ni cô, không phải sao?"

Không hiểu, Sở Dương lộ ra ý cười, phát ra uất khí bị kìm nén trong lòng, nâng cầm đối phương lên, tỉ mỉ dò xét đôi mắt đã đỏ lên của Sur Phi Huyền.

Lúc này hắn mới phát hiện, đây quả thật là một "tiểu ni cô" mỹ lệ rung động lòng người.

Chương 118: Dương Quảng chết

"Người, người khi dễ người!"

Sư Phi Huyền ngây người sững sốt, choáng váng, nổi giận, cuối cùng khóc.

Lê hoa đài vũ, hai mắt đỏ bừng.

Tâm ảnh bình tĩnh không xao động gặp Sở Dương thì bị phá triệt để.

"Ta nếu khi dễ người thì đã bắt tiểu mỹ nhân người làm tiểu thiếp rồi."

Sở Dương cười hắc hắc, xoay người rời đi, nhưng để lại một câu: "Sư Phi Huyền, trở lại nói cho Phạm Thanh Huệ, bảo nàng trong một tháng mang Hòa Thị Bích tới Sở phủ ta, nhớ kỹ, quá hạn không đợi."

Một tiếng quá hạn không đợi, nói hết băng lãnh cực kỳ.

Sư Phi Huyền đang thút thít bỗng run lên, nàng nghe được sát cơ nồng nặc.

"Công tử, tại sao không bắt nàng lại để làm bạn cùng Loan Loan? Một ma nữ, một tiên tử, ngắm lại thật khiến người hưng phấn nha?"

Cửa phủ, Liễu Trinh cười duyên một tiếng.

"Người đó, từ bao giờ miệng lưỡi trở nên trơn tru thế hả?"

Sở Dương cười nói.

"Chẳng phải học theo người sao, chuyện mới nãy, quả thực biến cho một tiên nhân mỹ diệu phải rơi lệ cả chỗ. Công tử, sao người nhẫn tâm thế? Nàng là tiểu mỹ nhân tuyệt đỉnh đệ nhất thế gian đó, ngay cả ta cũng không nhận được động tâm nha!"

Liễu Trinh đi theo Sở Dương vào trong, nói chuyện không ngừng.

"Vậy người cười nàng không được à?"

Sở Dương buồn cười nói.

"Công tử chớ trêu chọc người ta."

Liễu Trinh chu miệng nhỏ, lại xoay chuyển nhãn châu, vui cười nói: "Cười thay công tử cũng được. Dù sao, dẫu khắp thế gian cũng có mấy ai xứng là tiên tử? Chẳng lẽ thật để nàng làm thanh đăng cổ phật cả đời? Vậy cũng rất xin lỗi thượng thiên đã ban cho nàng dung mạo đó."

Sở Dương không có nói tiếp.

Thời gian kế tiếp, toàn bộ Sở phủ triệt để bận rộn, trợn vện tám lộ đại quân từ Giang Nam tiến bắc, một đường trùng trùng điệp điệp, những nơi những thành trì đi ngang qua, toàn bộ bang phái giang hồ đều bị diệt.

Có đại bộ phận thành trì, lúc đại quân đến thì tự động mở cửa thành ra, cung nghênh đại quân Đại Sở vào thành. Tin tức truyền ra, từng người tỏ vẻ kinh ngạc, chỉ có Sở Dương biết, đây là tiện lợi sau cùng mà Dương Quảng tặng cho hắn.

Sau một tháng, hắn đã nắm giữ gần một nửa thiên hạ trong tay.

Lúc này cũng triệt để phát ra cờ hiệu: Sở Vương!"

"Sư phụ!"

Dương Châu Sở phủ, Sở Nhất đi đến.

"Lại phát sinh đại sự gì sao?"

Sở Dương tay cầm một cuốn sách, chính là Trường Sinh quyết, nội dung của nó không nhiều nhưng lại bác đại tinh thâm, mỗi lần đọc lại có lý giải sâu sắc

hon, đồng thời cũng có trợ giúp về mặt phù vân đạo.

Hắn cúi đầu cẩn thận phẩm vị, đồng thời hỏi.

"Sur phù, Dương Quảng bị giết!"

Sở Nhất nói thật nhỏ.

Sở Dương run tay, thở dài một tiếng: "Trong dự liệu! Có phải bị cường giả của Lý phiệt, Độc Cô phiệt và Vũ Văn phiệt liên hợp đánh giết không?"

"Đúng thế, ngay đêm hôm trước, tổng cộng có hai bị Đại tông sư, chín vị Tông sư, ba mươi sáu tiên thiên cùng nhau đột nhập hoàng cung, đại khai sát giới, máu chảy thành sông, toàn bộ hoàng cung không còn ai sống sót. Nhưng nọn hắn cũng không phải là không thiệt hại nặng nề, một Đại tông sư của Lý phiệt một mực ẩn cứ không ai biết bị nổ chết, bốn Tông sư khác cũng chết thảm, cường giả tiên thiên chỉ còn lại mười hai người."

Sở Nhất cũng lộ ra vẻ kinh ngạc: "Đến tận đây, cường giả ba nhà chỉ sợ triệt để điêu linh."

"Chưa chắc!"

Sở Dương lắc đầu: "Có biết vị Đại tông sư còn lại là người phương nào không?"

"Căn cứ tin tức của ám vệ, trải qua tầng tầng phỏng đoán thì hẳn là Vô Tôn Tất Huyền của Đột Quyết!"

Sở Nhất trả lời.

"Tất Huyền? Hắn cũng xứng xưng Vô Tôn?"

Sở Dương hừ lạnh một tiếng: "Hay cho đám Độc Cô phiệt, Lý phiệt, Vũ Văn phiệt có huyết mạch người Hồ, không quên nuôi bạch nhãn lang! Tất Huyền dám giết vua Đại Tùy ta, sớm muộn gì ta cũng sẽ một chương đánh chết người!"

Sở Nhất khom người, không có nói tiếp.

Sở Dương thở dài một tiếng, phát phát tay.

Sau đó một đoạn thời gian, thiên hạ nổi gió phun mây, từng nghĩa quân nhao nhao tiến vào chiếm giữ Lạc Dương, hoàng cung trở thành chỗ đóng quân của nghĩa quân liên minh.

"Lại xảy ra chuyện gì à?"

Sở Dương thấy Sở Nhất đến thì đặt chén trà xuống, dò hỏi.

"Sur phụ!"

Sở Nhất đáp: "Bình phong Đại Sở chúng ta quá thịnh, những thế lực môn phiệt đại gia thị tộc còn lại đều liên hợp lại, binh trấn hai bờ Hoàng Hà, tiến thoái nhịp nhàng, muốn chặn chúng ta lại để quyết một trận tử chiến."

"Ai là chủ?"

Đây mới là điều Sở Dương quan tâm, thiên hạ hôm nay đã triệt để hỗn loạn.

Lý Uyên chết, Vũ Văn Thương chết, Đâu Kiến Đức chết, Vương Thế Sung cũng chết, thủ lĩnh ban đầu của các thế lực đã chết hơn phân nửa.

"Lý phiệt Lý Thế Dân, Độc Cô phiệt Vuur Sở Hồng, Vũ Văn Sĩ Cập, Vương Huyền Ứng con của Vương Thế Sung, Ngõa Cương Lý Mật, Lý Từ Thông, Chu Sán, cộng thêm cả những bang phái lẫn người trong giang hồ bị Đại Sở ta chèn ép quá mức nghiêm trọng ở những nơi chúng ta đi qua, tất cả liên hợp lại, rất mạnh."

Sở Nhất nặng nề nói.

"Gà đất chó sành!"

Sở Dương thần nhiên nói.

"Sur phụ, còn có một việc!"

Sở Nhất nhếch miệng: "Sur Phi Huyền của Từ Hàng Tĩnh Trai mang theo Hòa Thị Bích đến Lạc Dương, muốn chọn mình quân hiền chủ đối kháng Đại Sở ta, giúp đỡ thiên hạ."

"Từ Hàng Tĩnh Trai!"

Sở Dương khẽ híp mắt, lấp lánh hung quang.

"Sur phụ!"

Sở Nhất lại nói: "Ám vệ truyền đến tin tức, nói có không ít cường giả của các đại phật tông cũng đến Lạc Dương, dường như đang mưu đồ bí mật chuyện gì đó thì phải? Đồng thời cũng truyền ra tin, người được Hòa Thị Bích thì được thiên hạ!"

Sở Dương mắt lập lòe: "Đây là đang câu cá, không, hẳn là câu rồng?"

"Sur phụ?"

Sở Nhất không hiểu.

"Đây là muốn câu dẫn ta đến ư? Hòa Thị Bích, ta xác thực muốn lấy được."

Sở Dương không thêm để ý nói.

"Vậy sur phụ?" Sở Nhất giật thót, sau đó im ắng cười khò.

Sở Dương phát phát tay, để hấn lui ra.

Sở Dương ngó nhìn phương bắc, xuyên qua thiên sơn vạn thủy, tựa như thấy được một tiểu mỹ nhân tuyệt thế đầu bóng loáng với vẻ xấu hổ, chọn lựa mục tiêu kế tiếp.

Trên thực tế, hấn cũng không biết, lúc Sur Phi Huyền trở lại tông phái trên Đế Đạp phong, bộ dáng của nàng khiến tất cả mọi người giật nảy mình, dù là lão ni cô Phạm Thanh Huệ tâm như giết cỏ cũng suýt chút hoảng hốt.

"Đồ nhĩ, là Đại tông sư nào làm?"

Phạm Thanh Huệ lúc này nghiêm nghị hỏi.

Với thực lực của Sur Phi Huyền, nàng phi thường tự tin, thế gian ngoại trừ Đại tông sư ra, dù là Âm Hậu Chúc Ngọc Nghiên cũng không thể bắt được đồ nhĩ của nàng, thậm chí có thắng hay không cũng không biết được.

Nhưng bây giờ đến tóc cũng không còn, đồ nhĩ lại lộ ra vẻ phẫn hận thì hiển nhiên không phải do ái đồ tự làm.

"Là Sở phụ Sở Dương!"

Sur Phi Huyền nghiêng răng nghiêng lợi.

"Là hấn?"

Phạm Thanh Huệ cau mày nói: "Là bọn hấn vậy công?"

"Chỉ một mình hấn, chỉ một chiêu thôi đã khiến ta không có lực phản kháng!"

Nhớ tới sự kinh khủng của Sở Dương, Sur Phi Huyền run lên.

"Làm sao có thể? Người trên thế gian, dù là Vô Tồn Tất Huyền, Dịch Kiếm đại sư Phó Thái Lâm hay đệ nhất nhân đạo môn Ninh đạo huynh cũng không thể làm được!"

Phạm Thanh Huệ không thể tin nổi.

"Là hấn, là hấn, chính là hấn!"

Sur Phi Huyền nghiêng răng nghiêng lợi: "Hấn còn nói, muốn sur phụ ngài mang Hòa Thị Bích đến Sở phụ, quá một tháng không thấy tất để chúng ta hỏi hấn."

"Thật can đảm!"

Phạm Thanh Huệ cau mày, phong mang thoáng hiện.

"Dường như hấn rất có thành kiến với phật môn chúng ta."

Sur Phi Huyền cắn môi, sau đó thuật lại những lời Sở Dương đã nói với nàng, mặc dù nàng thông minh tuyệt đỉnh nhưng trên thế tục thì hăng kém rất xa lão sư phụ của mình: "Hấn có sát ý cực lớn với chúng ta!"

"Đây là một diệt phật giả có thành kiến cực đoan với phật môn!"

Phạm Thanh Huệ hít mát, hung quang lóe lên liên tục: "Người này không thể lưu, tuyệt đối không thể lưu, nếu không thì chẳng những Từ Hàng Tĩnh Trai chúng ta gặp họa lớn mà còn là tai họa của toàn bộ phật tông."

"Nhưng sư phụ, hiện tại đội quân của Sở Vương đã chiếm cứ nửa thiên hạ, muốn đối phó hấn quả thực quá mức khó khăn."

Sư Phi Huyền nói tiếp: "Cộng thêm trước đây không lâu bọn hấn diệt đi ma môn mà chúng ta một mực coi như họa lớn, thu phục Âm Hậu Chúc Ngọc Nghiên. Lúc ta đến trước cửa Sở phủ thì cảm ứng được bên trong có khí tức cực kỳ cường đại mà mịt mờ. Tấn công Sở phủ tuyệt không thể thành công."

"Phi Huyền, lòng ngươi loạn!"

Phạm Thanh Huệ đã bình tĩnh, thấy mi tâm học trò cưng của mình lượn lờ về ưu lo, không khỏi lo lắng.

"Sư phụ, ta có thể điều chỉnh tốt!"

Sư Phi Huyền miễn cưỡng cười một tiếng.

"Vậy mau tĩnh tu đi, sớm bình phục lại, còn có đại sự đang chờ ngươi đi xử lý đây?" Phạm Thanh Huệ nói.

"Vâng, sư phụ!" Sư Phi Huyền lui ra.

Phạm Thanh Huệ trầm ngâm một hồi, lập tức đi tới phía sau núi, nơi đây hết sức vắng vẻ, chỉ có một phòng trúc. Từ cách rất xa, Sư Phi Huyền coi giọng nói: "Ninh đạo huynh đang thanh tu đây ư?"

"Uất khí trong lòng sao có thể thanh tu?"

Ninh Đạo Kỳ từ trong phòng đi ra, hai năm qua đi, đầu hấn vẫn trĩu lúi loáng bóng. Lúc ấy bị Sở Dương bắt, gọt đi tóc, hấn coi như đây là nỗi nhục lớn nhất sinh thời, hấn từng nói với Phạm Thanh Huệ, nếu thù này không báo thì vĩnh viễn không để tóc.

Lại bởi vì sỉ nhục này mà trốn tránh ở đây.

"Ài!"

Phạm Thanh Huệ đi tới gần, ngồi xếp đoàn trên bờ đoàn dưới cây, yếu ớt thở dài.

"Vì sao thở dài?"

Ninh Đạo Kỳ thắc mắc.

Tiếp đó, Phạm Thanh Huệ liền kể ra chuyện của Sư Phi Huyền.

"Lại là hấn?"

Ninh Đạo Kỳ nghiêng răng, nào có đáng về thanh tĩnh vô vi.

Sau đó, hai người thương nghị một phen.

"Người này thực lực kinh thiên động địa, lại thêm một đám thù hạ, không thể địch lại, chỉ có như thế mới là thượng sách!"

Sau cùng, mưu kế được định ra.

Lúc này mới có chuyện Sư Phi Huyền đến Lạc Dương, hành động cao điệu, thể thiên tuyển hiền hiền chủ.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Toa Chư Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 119: Tuyệt sát chi cục

Minh tri sơn hữu hồ, thiên hướng hồ sơn hành.

(*) Biết trên núi có hồ nhưng vẫn hướng núi hồ mà đi (dù biết là nguy hiểm nhưng vẫn cứ lao vào).

Sở Dương nhất định phải đạt được Hòa Thị Bích, nhưng hắn không muốn bị đối phương dắt mũi, nhanh chóng chạy tới.

Tuy nhiên một chuyện xảy ra sau đó đã khiến hắn triệt để phẫn nộ.

Tin tức truyền lại, Sở phủ chấn động.

Trong đại sảnh, Sở Dương mặt trầm như nước.

Mặc dù hắn không yêu thích Thương Tú Tuần nhưng từ khi ở chung đến nay cũng khó tránh khỏi nảy sinh chút tình cảm.

Người ngoài thì nhận định vị kỳ nữ cân quốc không kém đáng mảy râu này nhất định sẽ là một trong những nữ chủ nhân tương lai của Sở phủ. Ở trong Sở phủ, dù là bọn người Khấu Trọng nếu gặp cũng cung kính hết mực.

Nhưng không ngờ Thương Tú Tuần lại bị chặn giết giữa đường, không rõ tung tích.

Chuyện này đã phạm phải điều kiêng kỵ của Sở phủ, động phải vảy ngược của Sở Dương.

"Có tin tức không?"

Sở Dương ngồi ngay ngắn ở chính giữa, đạm mạc hỏi.

"Sư phụ, đủ loại dấu hiệu cho thấy Thương cô nương đã được đưa tới phương bắc."

Sở Nhất cẩn thận nhìn Sở Dương, lập tức nói rõ sự thật.

Trong ba người đệ tử, Khấu Trọng tông quân chém địch, đây cũng là sở trường của hắn; Từ Từ Lăng tự nhiên cũng đi theo; còn lại Sở Nhất thì thực lực kém hơn một chút nên nhậm chức tại ám vệ, phụ trợ Từ Thế Tích.

Bình thường thì tin tức sẽ do hắn truyền lại.

"Người tự mình đi một chuyến, truyền thủ mệnh của ta, lệnh cho Lý Tĩnh thống soái tam quân tiến quân với tốc độ cao nhất, ai dám cản ngăn, giết!"

Nói xong, Sở Dương lấy ra bút mực, đại bút vung lên, đập con dấu lên, sau đó giao cho Sở Nhất.

"Sư phụ..."

Sở Nhất khá lo lắng.

Sở Dương phát tay, thanh âm hết sức băng lãnh: "Từ khi ta đến nơi đây, chỉ muốn thôi diễn công pháp, thu thập tài nguyên, yên tĩnh tu luyện, đề cao bản thân. Còn thế lực thì chẳng qua chỉ thuận thế làm thôi. Dù cho đi tới mức này thì ta cũng không muốn đuổi tận giết tuyệt."

Đi ra ngoài phòng, Sở Dương nhìn phương bắc.

"Rốt cục cũng phải..."

Sở Dương hít một ngụm trọc khí, cười lạnh: "Nếu thế, ta sẽ cho thế nhân biết chút thủ đoạn của ta."

Hắn đang muốn rời đi thì thấy Lỗ Diệu Từ vội vàng hấp tấp đi tới.

"Phụ chủ, ta muốn đi Lạc Dương!"

Lỗ Diệu Từ sắc mặt trầm lại, nhanh chóng nói.

"Việc này giao cho ta, người cứ an tâm đi!"

Sở Dương sắc mặt bình thường trở lại, vỗ về an ủi.

"Sao ta có thể an tâm được? Nàng là nữ nhi của ta, bây giờ không rõ sống chết thì sao ta an tâm làm việc được?"

Lỗ Diệu Từ cười khò một tiếng, lộ ra hận ý ngập trời, mắt nhìn phương bắc, nói: "Bọn hắn đáng chết!"

"Nếu người đã muốn đi thì tìm Lý Tĩnh đi, đi theo đại quân, nếu gặp phải nhân vật khó chơi thì bằng thực lực của người cũng có thể trấn áp một hai." Sở Dương trầm tư nói.

"Tạ ơn phụ chủ!" Lỗ Diệu Từ rốt cục gật đầu.

"Liều Trinh!" Sở Dương hô to một tiếng.

"Công tử!"

Liễu Trinh đang ở trong hậu hoa viên nghe thấy Sở Dương gọi thì tung người lên không, bay tới phụ cận, thấy Sở Dương mặt trầm như nước thì lập tức hỏi: "Có chuyện gì sao?"

"Thương tiểu thư bị bắt, ta chuẩn bị đi cứu nàng, sau khi ta rời đi thì ngươi được toàn quyền xử lý mọi chuyện ở Sở phủ, như ai không dám nghe!"

Sở Dương liếc mắt sang Chúc Ngọc Nghiên, Loan Loan cùng những quân sự, sau đó nói: "Ngươi có thể giết chết ngay lập tức!"

Liễu Trinh chân động, buồn vui khó tả nói: "Vậy công tử người đi một mình sao?"

"Thế gian này chẳng lẽ còn nơi nào ta không thể đi?"

Nói xong, dưới chân Sở Dương hiện ra Vô Song kiếm, hấn đằng không lao vút đi.

BỊCH!

Sở Dương vừa rời đi, chỉ thấy Tôn đạo trưởng xộc tới, nhìn phương hướng Sở Dương rời đi mà thở dài nói: "Vốn là một con thương long tung hoành thương khung đời xuống thiên hạ, cũng chỉ thuận thế dẫn đạo mà thôi, bây giờ lại khiến hấn kinh nộ thì chẳng biết sẽ xảy ra chuyện gì nữa đây?"

Hắn ở chung cùng Sở Dương một thời gian không ngắn, biết người phủ chủ này là một người lạc quan thoáng đạt, thời điểm bình thường thì bình dị dễ gần, nhưng trong cơ thể lại ẩn dấu sát khí khiến thiên hạ thương sinh run sợ.

"Hiện đang loạn thế nên phải nhanh chóng ra quyền!"

Lỗ Diệu Từ hung ác nói: "Tai họa do ông trời giáng xuống có thể tránh, tự gây ra tai họa thì có trốn cũng không được. Bọn hấn đang muốn chết, Lý phiệt, Độc Cô phiệt, Vũ Văn phiệt, các ngươi đang triệt để bước lên đường cùng, không còn đường sống."

Trên không trung, Sở Dương xuyên thẳng qua những tầng mây, nhanh như thiểm điện.

Chạng vạng tối, trời chiều ngã về tây, ráng đỏ như máu.

Gió núi quét qua, lãnh ý thâm hàn.

Sở Dương đi tới bên ngoài thành Lạc Dương, hấn bay tới trong thành, không hề ẩn tàng mà đường đường chính chính, bá khí mà đến, đây là ngạo khí của hấn.

Hấn tương đối quen thuộc nơi này.

Tâm linh đảo ảnh lần nữa quét ngang toàn bộ Lạc Dương.

Rất cục, Sở Dương cũng chú ý đến hoàng thành trong nội thành, hoàng cung bây giờ được sửa chữa đổi mới hoàn toàn, ở bên trong có thật nhiều người khí vũ hiên ngang đang nghị luận sự tình.

Bên ngoài hoàng cung là tường nội thành, ở trên cửa dựng một cây trụ, bên trên buộc chặt một nữ tử, ngoại trừ tinh thần tiêu tụy ra thì cũng không có nhận phải tra tấn gì.

Nữ tử này là Thương Tú Tuần.

"Chỉ một Hòa Thị Bích sợ ta không tới nên phải dùng chiêu số hạ lưu này ư?"

Sở Dương hừ lạnh một tiếng, bay tới chỗ Thương Tú Tuần.

"Không ngờ ngươi lại ngự kiếm hành không, thật không thể tưởng tượng nổi!"

Ninh Đạo Kỳ bước ra trước tiên, đầu trục lóc, đứng trên trường thành, vẻ mặt chán động.

Cùng thời điểm đó, từng nhóm binh sĩ từ trên tường thành đứng lên, nhao nhao kéo cung nhắm Sở Dương, chỉ ít có hơn ngàn cung tiễn thủ. Tuy nhiên ánh mắt của bọn họ lại là sự bối rối, tựa như đang bất an khi thấy thiên thần.

Phía dưới tường thành thì từ từ hiện ra từng đội ngũ, ít nhất cũng không kém hơn năm ngàn người, từng người đều là chiến sĩ tinh anh.

"Ninh Đạo Kỳ, lúc trước ta tha cho ngươi một mạng mà giờ ngươi lại dám xuất hiện trước mặt ta, thật tưởng ta không dám giết ngươi sao?"

Sở Dương chân đạp trường kiếm, chậm rãi tiến lên, không hề nhìn qua đám cung tiễn thủ cùng đội ngũ bên dưới, chỉ nhìn chăm chăm Ninh Đạo Kỳ, lộ ra sát cơ.

"Ngươi xác thực có năng lực giết ta!"

Ninh Đạo Kỳ lạnh nhạt nói: "Ma môn đã bị ngươi diệt, ta chỉ muốn hỏi ngươi một câu, ngươi đối xử với nhân sĩ võ lâm thiên hạ như thế nào? Đối đãi với phật đạo hai nhà như thế nào?"

"Hết thầy phải tuân theo luật pháp!"

Sở Dương đạm mạc nói.

"Người trong giang hồ lẫn phật môn đạo môn căn bản đã siêu thoát thế tục, sao có thể bị ước thúc?"

Ninh Đạo Kỳ lắc đầu.

"Siêu thoát thế tục? Chỗ ngươi đứng bây giờ là đâu?"

Sở Dương cười lạnh nói.

"Ngươi thật cứ khẳng khẳng như thế?"

Ninh Đạo Kỳ thờ dãi: "Phật môn đạo môn liên tục xuất hiện rất nhiều cường giả, trấn áp ma môn, uy hiếp man di, xuất thế nhập thế, chỉ có quy củ, há có thể ước thúc?"

"Ninh đạo huynh nói có lý!"

Lại một đạo nhân đi ra, ánh mắt thăm dò nhìn Sở Dương xen lẫn vẻ không hiểu. Ngón tay hắn liên tiếp kết động, tựa như đang suy tính gì đó nhưng lại chẳng tính ra được gì.

"Có lý? Hắc hắc, loạn Ngũ Hồ năm xưa ăn tận Hán dân, các ngươi ở đâu? Các ngươi uy hiếp ai? Dương Quảng ba lần chinh phạt Cao Ly, giương cao quốc uy Đại Tỳ thì sao các ngươi không đi trấn áp Phó Thái Lâm? Đột Quyết nhiều lần gõ quan, đánh thảo cốc, các ngươi đã ở đâu? Chẳng qua chỉ là một đám cao cao tại thượng, giả nhân giả nghĩa nô dịch vạn dân mà thôi!" Sở Dương oán hận.

"Ngươi là ai?" Sở Dương hỏi.

"Bản đạo Viên Thiên Cương!"

Đạo nhân chấp tay, sắc mặt u ám.

"Hóa ra là ngươi!"

Sở Dương chấn động, vị này là một nhân vật tiếng tăm lừng lẫy, không ngờ cũng đến đây, hắn không khỏi nói: "Ninh Đạo Kỳ thân ở đạo môn nhưng lòng hướng phật, chẳng qua chỉ là chó giữ nhà cho Từ Hàng Tĩnh Trai mà thôi, khiến cho thiên hạ đạo môn phải hạ thấp tư thái, kém hơn phật môn một bậc. Ta muốn diệt phật, hẳn ra mặt hợp tình hợp lý, nhưng sao ngươi lại xuất hiện?"

Viên Thiên Cương trầm mặc.

"Nếu tính theo đạo môn thì ngươi không đứng ở bên ta thì thôi, ít nhất cũng không nên giúp ai mới phải. Nếu giảng đạo nghĩa, bên ta là thuần người Hán, mà bên bọn hắn không khỏi có thể gia đại phệ có huyết thống người Hồ. Ngươi rút cuộc là vì cái gì?"

Sở Dương truy hỏi.

"Ta từng thiếu Ninh đạo trưởng một phần ân tình!"

Viên Thiên Cương thờ dãi.

"Ha ha ha!"

Sở Dương cười to nói: "Tư tình lớn hay giáo nghĩa lớn hơn? Tiết khí dân tộc lớn hay tư tình của ngươi lớn hơn? Viên Thiên Cương a Viên Thiên Cương, ta thường nghe người ta nói ngươi tính toán rõ ràng mọi chuyện trong thiên hạ, nhưng hôm nay gặp mặt, lại ngay cả đại nghĩa lẫn tiểu nghĩa cũng không phân biệt được, ngay cả trái phải rõ ràng cũng không rõ, thật chẳng ra làm sao cả!"

"Nhiều lời vô ích, ăn ta một chưởng!"

Viên Thiên Cương lại biến sắc, sau đó khôi phục lại bình tĩnh, nhোáng người nhảy lên cao, vậy mà nhảy đến giữa không trung, tung ra một chưởng tới phía Sở Dương.

Núi kêu biển gầm, gió nổi mây phun.

Vị này thực ra cũng là cường giả Đại tông sư, không kém hơn Ninh Đạo Kỳ là bao.

Ninh Đạo Kỳ nguyên bản còn đang lo lắng, thấy thế thì không khỏi mím môi một cái.

Sở Dương nhếch miệng cười, tung chưởng đón tiếp, mắt thấy hai chưởng chạm nhau thì Viên Thiên Cương bỗng nhiên lui chưởng, dùng ngực đón nhận một chưởng của Sở Dương, sau đó phun ra một ngụm máu tươi, rơi xuống dưới.

Sau khi rơi xuống đất, Viên Thiên Cương lại bắn người lên không, đi ra nơi xa, chỉ để lại một câu: "Ninh Đạo Kỳ, tình cảm người ta đã hết. Lý Thế Dân, người tự giải quyết cho tốt!"

Ninh Đạo Kỳ há to miệng nhưng rốt cục không lên tiếng, chỉ bất đắc dĩ thở dài.

Trên không trung, Sở Dương khẽ gật đầu: "Rốt cục người cũng còn đôi phần đại nghĩa!"

Sở Dương nhao người bay tới chỗ Thương Tú Tuần, đồng thời nói: "Ninh Đạo Kỳ, cắt ngay cho ta, nếu không ta sẽ giết người tại đây!"

"Thật sao?"

Ninh Đạo Kỳ vẻ mặt đang bình đạm bỗng nhiên lộ vẻ dữ tợn, đột ngột quát to: "Động thủ!"

VÚT!

Lúc này có một nhóm trường tiễn đen nhánh bắn tới phía Thương Tú Tuần.

"Các người muốn chết!"

Sở Dương biến sắc, hét to một tiếng, lộ ra sát cơ trước nay chưa từng có. Dưới tâm linh đảo ảnh, hắn thấy được một vị cường giả Tông sư dùng cung tiễn nhắm ngay hắn, lại không ngờ Ninh Đạo Kỳ ra lệnh một tiếng thì thay đổi hướng tên mà bắn về phía Thương Tú Tuần.

Hắn lập tức thôi động ngự kiếm pháp, cấp tốc lao đi, đồng thời vung tay bắn ra một đạo lưu quang bay vun vút.

XOẠT! XOẠT!

Trong thời khắc đó, Ninh Đạo Kỳ chẳng không mà lên, vỗ một chưởng tới chỗ đầu Sở Dương.

Cùng thời điểm đó, lại có hơn mười đạo thân ảnh đồng thời đánh tới.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Toa Chư Thiên* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 120: Cường địch

PHỐC!

Phi đao vừa vọt đâm lên đầu tên màu đen, toàn bộ băng diệt, sau đó chuyển qua một ngã rẽ, hóa thành lưu quang, trong chớp lát xuyên qua tên cường giả Tông sư thân mặc áo giáp đang chuẩn bị bắn mũi tên thứ hai.

Đối phương trợn mắt, ngửa mặt ngã xuống với vẻ không cam lòng.

Nhưng mà lại có một mảnh mưa tên bao trùm đang bắn tới phía Thương Tú Tuần.

"Ta xem người cứu hay không?"

Ở một bên tường thành, một người thanh niên đang đứng đó, chính hắn mới phát tay ra lệnh, giờ phút này đang lạnh như băng nhìn chằm chằm Sở Dương, liếm môi một cái không ngờ chảy ra nước bọt.

Tựa như đói bụng, lộ ra vẻ tham lam.

"Đáng chết!"

Thấy thế, Sở Dương nổi giận, hai tay tách ra, lực lượng cuộn cuộn không ngừng tách được mưa kiếm đang lao tới phía Thương Tú Tuần, mưa kiếm nhao nhao xẹt qua một đường cong bắn tới phía đối diện, khiến cho một đám lớn cung tiễn thủ ngã xuống.

Cùng thời điểm đó, công kích của đám người Ninh Đạo Kỳ cũng đã tới, Sở Dương căn bản không thể tránh né.

Trong lúc ngàn cân treo sợi tóc, trên người Sở Dương toát ra quang mang, là Giao Long ngọc bội được kích hoạt.

PHANH!

Lực lượng nổ tung, vòng sáng màu xanh chấn động kịch liệt rồi nhanh chóng âm thầm, sau cùng nát tan. Sở Dương chấn động sức lực đánh bay bọn người Ninh Đạo Kỳ, cũng nhân cơ hội này rơi xuống trên tường thành, đi tới bên người Thương Tú Tuần.

Dụng thẳng chưởng làm đao, chém qua một phát chặt đứt dây thừng, lại giải khai á huyệt.

"Ngươi không nên tới?"

Thương Tú Tuần sắc mặt tái nhợt nhưng lại toát ra vẻ kích động, trong lòng cũng hết sức lo lắng.

"Dù sao đi nữa thì ngươi bây giờ cũng là người của Sở phủ, bất cớ ngươi chính là giẫm mặt ta, sao ta có thể không đến?"

Sở Dương thực chất bên trong có ngạo khí, địch nhân của hắn cũng nắm chắc điểm này nên mới bày ra cục này.

Nếu như đổi thành người khác thì thật đúng sẽ không tới.

Nhưng hắn là ai?

Hắn là Sở Dương, người đã từng trấn áp qua bát hoang.

"Nhưng dù sao ngươi cũng là chủ của một phủ, hiện tại lại là Sở Vương, sao có thể mạo hiểm vì ta được?"

Thương Tú Tuần không thể không lo lắng.

"Không sao, giao cho ta là được!"

Sở Dương cười cười, xoay người lại nhìn bọn người Ninh Đạo Kỳ đang vây công xung quanh nhưng không dám tiến lên. Vừa rồi, Ninh Đạo Kỳ cùng mười vị cường giả nhao nhao kinh hãi hết sức, lúc này mới dừng tay, cũng tự tin dù Sở Dương ngự kiếm phi hành cũng không thể thoát khỏi thiên la địa võng của bọn hắn.

Một kích kết hợp của bọn hắn kinh khủng cỡ nào, người đương thời, dù là Tống Khuyết cũng chắc chắn phải chết, thế nhưng không ngờ lại bị quang mang đột nhiên toát ra trên người đối phương chặn lại.

"Vì đối phó ta mà những người được gọi là cao nhân tiền bối như các ngươi lại ném hết mặt mũi!"

Sở Dương lạnh như băng nói.

"A Di Đà Phật, thế có đại ma nên tự nhiên phải thi triển thủ đoạn đặc thù, nếu không sao có thể hàng ma? Chẳng lẽ phải để ma đầu nhà ngươi tiếp tục làm ác thế gian?"

Một lão ni âm vang nói, trên người bắn ra kiếm ý cực kỳ nồng đậm.

"Ngươi là Phạm Thanh Huệ trai chủ Từ Hàng Tĩnh Trai nhĩ?"

Sở Dương nhìn sang, trong lòng lập tức có suy đoán.

"Chính là bản ni!" Phạm Thanh Huệ gật đầu.

"Rất tốt!"

Sở Dương bỗng nhiên cười: "Đợi ngày sau ta đạp lên Đạp Đế phong diệt đi Từ Hàng Tĩnh Trai, thế gian từ đó không biết từ hàng phổ độ."

"Thật can đảm!" Phạm Thanh Huệ nổi giận.

Sở Dương không tiếp tục để ý mà là nhìn sang bốn hòa thượng đang đứng chung một chỗ, chuẩn mực sâm nghiêm, khí thế uy vũ, khó hiểu nói: "Chẳng hay bốn vị đại sư là?"

"Tĩnh Niệm thiền viện, Bất Sân!"

Hòa thượng cầm đầu thanh âm như chuông đồng, ông ông tác hừng, ánh mắt hắn chứa quang mang đậm đặc, nhìn chăm chăm Sở Dương nói: "Sở tiên sinh, nếu ngươi theo ta đến Tĩnh Niệm thiền viện tĩnh tư ngắm lại lỗi lầm, sau mười năm ngươi sẽ được tự do, thế nào?"

"Mười năm sau đã thương hải tang điền, thiên địa thay đổi, những bộ hạ đi theo ta kia sẽ bị các ngươi đánh giết, độ hóa."

Sở Dương mặt không đổi sắc, nói tiếp: "Ba vị còn lại hắn là Bất Si, Bất Tham, Bất Cự nhĩ? Tứ đại hộ pháp của Tĩnh Niệm thiền viện đồng thời hiện thân,

thật đúng là dễ mất ta. Tuy nhiên, theo những gì ta biết thì Tịnh Niệm thiền viện cũng được cho là thế ngoại thiền tông, không tham dự phân tranh thiên hạ, nay vì sao lại phải xuất hiện?"

Bốn vị này đều là đại năng phật tông, cường giả Tông sư, không thể khinh thường.

Tịnh Niệm thiền viện trừ bốn người bọn họ thì còn một Liễu Không hòa thượng không kém gì Ninh Đạo Kỳ, tu luyện bế khẩu thiền, phần lão hoàn đồng, càng thêm ghê gớm.

"Thế gian đại loạn, hoàng triều thay đổi, lại có ai có thể siêu thoát ra ngoài?" Bất Sân nói.

"Cũng là đạo lý này, nếu thật có thể siêu thoát ra ngoài thì chẳng khác gì tiên phật."

Sở Dương xoay chuyển ánh mắt, chợt cười lạnh: "Tịnh Niệm thiền viện các người nhìn như không để ý tới thế sự nhưng ta lại biết rõ, trong mấy trăm phòng ốc ở thiền viện của các người cũng có tới mấy trăm bức tượng phật đồng mạ vàng, gạch vàng trải đất, bạch ngân làm tường, nếu như thật sự không để ý tới thế sự thì sao nơi đó lại có một tòa thiền viện giàu hơn cả một nước?"

"A Di Đà Phật, bởi vì phật có đại vĩ lực nên mới có thể hưởng dụng cung phụng của tín đồ!" Bất Sân cau mày đáp lời.

"Ha ha ha!"

Sở Dương cười to: "Đại vĩ lực? Chưa thấy qua các người hàng một ma nào, cũng không thấy các người làm bất cứ chuyện gì giúp dân, chẳng qua là dùng miệng lưỡi dối gạt thế nhân mà thôi. Thôi, thôi, nhiều lời vô ích!"

Hắn khoát tay áo, không có hứng thú.

Phật môn một bộ, lòng gạt bách tính, lừa đời lấy tiếng.

Chỉ biết bóc lột mà không biết cống hiến, trong lịch sử kiếp trước, phật môn không biết đã phá đổ bao nhiêu triều đại, tham ô tiền cúng tế của ác tín đồ, lại chỉ ngồi ở trên cao niệm hai câu kinh văn rầm rồ không đáng nói.

"A Di Đà Phật, Sở thí chủ, bởi vì cái gọi là buông xuống đồ đao lập địa thành phật!"

Bất Sân tiếp tục nói.

"Buông xuống đồ đao lập địa thành phật?"

Sở Dương quái dị cười một tiếng: "Chờ tương lai ta vận đầu phật tổ, lại nói với ngàn vạn phật tử rằng ta buông xuống đồ đao lập địa thành phật, thế có được không?"

"Muốn chết!"

Bất Sân nổi giận, đang muốn động thủ thì lại bị Bất Si kéo lại.

"Những lão hòa thượng các người đến từ chỗ nào?"

Sở Dương lại nhìn sang chỗ khác.

Lúc này, hắn đã vận công một vòng cho Thương Tú Tuần, giúp nàng khôi phục sắc mặt, ôm ở bên cạnh.

"A Di Đà Phật, bần tăng Thiên Thai tông Trí Minh!"

"A Di Đà Phật, bần tăng Tam Luận tông Tuệ Phổ!"

"A Di Đà Phật, bần tăng Hoa Nghiêm tông Minh Hải!"

"A Di Đà Phật, bần tăng Đa Lâm tự Ngộ Thường!"

Bốn lão hòa thượng lần lượt xưng tên ra.

Sở Dương khẽ gật đầu, hắn thật không biết bốn lão hòa thượng này, càng chưa nghe nói qua. Nhưng hắn biết Trí Tuệ đại sư thuộc tứ thánh tăng xuất từ Thiên Thai tông, Già Tường đại sư xuất từ Tam Luận Tông, Đề Tâm tôn giả xuất từ Hoa Nghiêm tông, vị thánh tăng cuối cùng là Đạo Tín đại sư xuất từ Thiên tông.

Về phần Đa Lâm tự, tự này mặc dù không nổi danh nhưng cũng cực kỳ cường đại, luận nội tình cũng chẳng kém gì Từ Hàng Tĩnh Trai lẫn Tịnh Niệm thiền viện.

"Hôm nay thật đúng là phật môn đại xuất động, thật muốn hàng phục tên đại ma đầu như ta nhỉ!"

Sở Dương cảm khái cười nói.

Những hòa thượng ở đây gần như đã bao quát hết phật môn cao cấp nhất, cũng chứng tỏ bọn họ coi trọng hần đến mức nào, ngay cả Tà Vương Thạch Chi Hiên cũng còn xa mới đạt được loại đài ngộ này.

"Hại vị thì sao? Là ai?"

Sở Dương nhìn sang hai người ở sau cùng.

"Giang Hoài quân của ta bị Lý Tĩnh tiêu diệt, ngươi không biết ta là ai sao?"

Trung niên nhân nổi giận.

"Giang Hoài quân? A, hóa ra là Đỗ Phục Uy, ngươi lại không chết, thật đúng là mạng lớn!"

Sở Dương giật mình, đại quân Sở Vương quét ngang Giang Nam, một phương thế lực của Đỗ Phục Uy mới quét khỏi không chịu thần phục nên tự nhiên là bị diệt.

"Ngươi muốn chết!"

Đỗ Phục Uy đỏ ngầu cả mắt.

Sở Dương không để ý đến hần nữa, Đỗ Phục Uy tuy mạnh nhưng cũng chỉ là hạng cầm tiêu bán đầu mà thôi.

Sở Dương lập tức nhìn sang người sau cùng: "Ngươi thì sao?"

"Độc Tôn Bảo, Vô lâm phán quan Giải Huy!"

Người này nghiêng răng nghiêng lợi, hận không thể ăn tươi nuốt sống Sở Dương.

"Ngươi cũng trốn được?"

Sở Dương kinh nghi, Độc Tôn Bảo sớm đã bị diệt nhưng không nghĩ tới Giải Huy chủ nhân của Độc Tôn Bảo lại trốn thoát. Hần sao biết được, ở trong mắt Từ Thế Tích thì những chuyện này chỉ là chuyện nhỏ, như thế sao lại bầm báo.

"Các ngươi đó?"

Sở Dương liếc nhìn bọn họ, lại cảm ứng được chung quanh có một cỗ khí tức cường đại ẩn nấp, thờ dài nói: "Thật không nên chọc giận ta, nguyên bản ta trả lại cho các ngươi một con đường sống, để các ngươi chỉ ít có thể tiếp tục tiêu dao thế gian, đáng tiếc các ngươi lại không biết trân quý!"

"Như thế!"

Sở Dương dựng thẳng lông mày, thanh âm băng lãnh như đao nói: "Hôm nay ta sẽ mai táng toàn bộ các ngươi tại đây!"

"Cuồng vọng!"

Ninh Đạo Kỳ cười lạnh, đột ngột quát lên: "Xuất thủ!"

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Toa Chư Thiên* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 121: Chém tận giết tuyệt

VÚT! VÚT! VÚT!

Từng chiếc lưới tơ mềm mại lại bèn dẹo được ném ra trên không, bao phủ đỉnh đầu Sở Dương rồi rơi xuống.

Sở Dương thoáng nhìn qua nam tử tà dị hết mực ở cách đó không xa, tạm thời không để ý đến mà là cười nói: "Chỉ bằng loại thủ đoạn này cũng muốn đối phó ta?"

"Đây là hàn băng ti tuyến, thứ mềm dẻo nhất thế gian, không thể phá vỡ, vừa vặn hạn chế ngự không phi hành pháp của ngươi."

Ninh Đạo Kỳ nói xong, lại bắn ra một lưới tơ, nhốt Sở Dương ở bên trong, đến lúc đó mặc cho ngươi bản lĩnh lớn hơn trời cũng chỉ như chim trong lồng.

"Thứ mềm dẻo nhất?"

Sở Dương cười xùy một tiếng, nói: "Vô tri thật đáng sợ!"

ÔNG!"

Thoại âm rơi xuống, tâm linh lực khổng lồ của Sở Dương đột nhiên ập ra, vô hình vô chất, lại như nước sông cuộn cuộn quét ngang thập phương, khiến cho những cường giả vây công Sở Dương cũng theo đó nhao nhao chấn động, thần hồn mê mang.

Bốn đạo lưu quang bay ra khỏi người, dễ dàng phá vỡ lưới tơ "không gì phá được" kia, xuyên thủng cổ họng bốn vị đại hòa thượng của Tịnh Niệm thiền viện.

Cùng thời điểm đó, Sở Dương ôm Thương Tú Tuần bằng một tay, bước chân đạp mạnh tựa như súc địa thành thổn, trước khi lưới tơ kịp rơi xuống thì đã đi ra, đi tới bên người Ninh Đạo Kỳ, bóp lấy cổ lão đầu trọc mới kịp lấy lại tinh thần này.

"Ngươi, ngươi..."

Lần này, Ninh Đạo Kỳ thật sự sợ hãi.

"Đệ nhất nhân đạo môn, thanh tịnh vô vi, siêu nhiên thế ngoại, hắc hắc!"

Sở Dương cười lạnh nói: "Chớ canh cổng cho phật tông, tội nhân của đạo môn, ngươi sẽ luôn bị gắn mác ô nhục, vĩnh viễn không thoát thân được!"

Ninh Đạo Kỳ run rẩy.

Sở Dương xiết chặt năm ngón tay, "răng rắc" một tiếng, cổ Ninh Đạo Kỳ cứ thế gãy đi.

"Dừng tay cho ta!"

Thanh âm của Phạm Thanh Huệ cũng đồng thời truyền tới.

"Đạo môn phật môn các ngươi đã thân nhau thế, ngươi trước nhét xác cho hắn, một lát sau ta sẽ chân chính để các ngươi song túc song phi!"

Sở Dương nói xong thì vung tay ném thi thể Ninh Đạo Kỳ tới.

VÙ!

Cùng lúc đó, một ngọn phi đao khác mà Sở Dương đã sớm thu lại lập tức bay nhanh như lưu tinh, xoẹt qua cổ họng Phạm Thanh Huệ mới tiếp được thi thể Ninh Đạo Kỳ.

"Ngươi, ngươi..."

Phạm Thanh Huệ nhìn Sở Dương với vẻ không cam lòng cùng lo lắng cho tương lai của Từ Hàng Tĩnh Trai, sau đó ngoẹo đầu ngã xuống, từ trên tường thành rơi xuống.

"Sư phụ!"

Sư Phi Huyền một mực ở xa quan chiến tê tâm liệt phế gọi hô một tiếng, lẳng không bán lên đỡ lấy thi thể Phạm Thanh Huệ, không hề nhìn qua thi thể Ninh Đạo Kỳ.

RẦM!

Thi thể rơi xuống, quăng thành thịt nát.

Ninh Đạo Kỳ đường đường là đệ nhất nhân đạo môn lại ra mặt khắp nơi cho phật tông, kết quả lại chẳng có một tên đệ tử phật tông nào đỡ hắn, không thể không nói là một loại bi ai.

"Ngươi, ngươi rốt cục đã thi triển thủ đoạn gì?"

Những người còn lại đều luống cuống, dù là lão hòa thượng Trí Minh cũng cảm thấy lạnh cả người, run rẩy không thôi.

Thủ đoạn không hiểu, chấn nhiếp tất cả mọi người.

Phi đao vừa ra, không an cần nổi.

Ngay cả Đại tông sư như Ninh Đạo Kỳ cũng tựa như con gà con, bị bóp cổ đến chết.

Quá đáng sợ!

"Người quả thật là một đại ma đầu!"

Ngộ Thường phấn nộ hét lên.

"Với các người thì ta đúng là một đại ma đầu!"

Sở Dương u lãnh cười một tiếng, vừa xoay chuyển ý nghĩ, bốn chuỗi phi đao lập tức xoẹt một đường vòng cung, mau chóng đuổi theo bốn lão hòa thượng.

Ngự kiếm pháp, không chế phi đao.

"Bây giờ đã phòng bị, lại há có thể làm gì được ta?"

Tuệ Phổ hừ lạnh một tiếng, võ chưởng về phía phi đao, trong lòng bàn tay hấn ngưng tụ Phật quang nồng đậm, một chưởng này vỗ ra, thần binh lợi khí gì cũng sẽ bị đánh gãy.

Nhưng mà phi đao lại dễ dàng phá vỡ Phật quang, chui vào lòng bàn tay.

"Làm sao lại như vậy?"

Tuệ Phổ chờ người lộ ra vẻ không thể tin, chỉ thấy cánh tay của hắn nhúc nhích một lát, sau đó đỉnh đầu nổ tung, phi đao chui ra.

Tuệ Phổ, chết!

Ba đại hòa thượng khác cũng không thể thoát khỏi vận mệnh tương tự.

"Phá Vọng chi kim thật không hổ là đại sát khí khiến ta tiêu tốn tới hai trăm vạn điểm tích lũy để đổi!"

Sở Dương cảm thán không thôi.

Không có phương pháp phòng ngự tương ứng thì Tông sư bị giết như heo chó, ngay cả Đại tông sư nếu không phòng bị cũng sẽ bị giết trong một kích.

BẠCH!

Phi đao chuyển hướng, Đỗ Phục Uy và Giải Huy tiếp bước.

Vô luận là những người quan chiến hay quân đội, tất cả đều sợ ngây người.

Đại tông sư Ninh Đạo Kỳ những người mê võ ở đây truyền tụng thần hồ kỳ thần lại bị Sở Dương bóp cổ như bóp một con gà, dễ dàng bị bóp chết.

Phảng phất giống như nằm mơ.

Trai chủ Từ Hàng Tĩnh Trai cao cao tại thượng, từ trước đến nay lấy danh thể thiên tuyên đế, thân phận hết sức cao quý nhưng lại bị phi đao bắn chết.

Khó có thể tưởng tượng.

Ánh mắt bọn hắn nhìn Sở Dương tựa như đang nhìn thần ma, mang theo vẻ kính sợ thật sâu.

"Người muốn đi?"

Sở Dương bỗng nhiên cười lạnh, vừa sải bước ra đã ngăn ở trước mặt nam tử thanh niên đứng trên tường thành từng âm thầm phân phó cung tiễn thủ bắn giết Thương Tú Tuần.

Đi tới gần, đối phương còn muốn phản kháng thì bị Sở Dương bóp cổ, nhấc lên.

"Người rốt cục là ai?"

Sở Dương quát hỏi, lập tức vận chuyển bí pháp Không Thần quyết khiến cho nam tử thanh niên trở nên thất thần, thành thật trả lời: "Ta là Chu Sán!"

"Chu Sán?"

Sở Dương khẽ híp mắt, lộ ra sát cơ trước nay chưa từng có.

Người này danh xưng là Già Lô La, là hạng người chân chính ăn người, khắp Đại Đường chỉ có mỗi hắn là kẻ ác ôn đáng giết nhất.

"A Di Đà Phật, Sở thí chủ, tìm chỗ khoan dung mà độ lượng!"

Ngay khi Sở Dương muốn bóp chết Chu Sán thì một tiếng phật niệm đột nhiên vang lên, rung động thương khung, quanh quẩn khắp thành Lạc Dương.

VÚT!

Người đi đầu là một thanh niên hòa thượng hết sức trẻ tuổi, khí chất chất phác khiến cho người ta liếc nhìn lại sinh lòng thân cận. Theo sau là bốn lão hòa thượng mặt mũi hiền lành, hữu đạo cao tăng, một trước một sau, tuần tự nhảy lên trên tường thành.

"Ngươi là Liễu Không hòa thượng nhỉ?"

Cảm ứng được sinh cơ khổng lồ, lực lượng tích chứa ẩn trong cơ thể đối phương, đôi khắp Lạc Dương, hiện tại trừ Liễu Không hòa thượng phản lão hoàn đồng của Tịnh Niệm thiền viện ra thì còn ai nữa?

"A Di Đà Phật, là bản tăng!"

Liễu không khẽ gật đầu.

"Ngươi lại phá bể khẩu thiên?"

Sở Dương kỳ dị nói.

Hắn biết Liễu Không tu luyện bể khẩu thiên trong Tịnh Niệm thiền thư do thiên tăng của Tịnh Niệm thiền viện tạo ra, bây giờ đối phương mở miệng nói chuyện thì hiển nhiên đã phá.

"Cục diện hiện tại không thể không phá!"

Liễu Không liếc qua những hòa thượng đã tử vong, lộ ra vẻ thương xót.

Sở Dương khẽ gật đầu, nhìn sang bốn hòa thượng ở sau, nói: "Các ngươi chẳng lẽ là tứ đại thánh tăng?"

"Đúng thế!"

Thiên Thai tông Trí Tuệ đại sư tiến lên một bước, cao giọng nói: "Vốn tưởng bọn người Ninh đạo hữu sẽ mời ngươi đến Tịnh Niệm thiền viện, chúng ta nhìn một chút xem ngươi rốt cục là người thế nào? Nhưng nào ngờ chỉ trong phút chốc đã bị ngươi giết sạch sành sanh!"

"Là mời à?"

Sở Dương cười nhạt nói: "Vì ta, vậy mà những người được gọi là thế ngoại cao nhân như các ngươi cũng tới, có phải ta nên cảm thấy vinh hạnh không nhỉ?"

"A Di Đà Phật, Sở thí chủ, tại sao ngươi lại có thành kiến với phật môn ta?" Liễu Không hỏi vấn đề mấu chốt.

Hắn từ đầu đến cuối không rõ tại sao người trẻ tuổi đột nhiên xuất thế này lại cực đoan như thế.

"Ngươi có biết hắn là ai không?" Sở Dương nhắc Chu Sán lên, hỏi.

"Biết!" Liễu Không gật đầu.

"Ngươi đã biết hắn là Chu Sán, là thù lĩnh nghĩa quân!"

Sở Dương lạnh lùng nói: "Hắn chẳng có bản sự gì, chỉ có một điểm đặc thù duy nhất là những nơi hắn đến tất sẽ bắt rất nhiều dân chúng, nấu ăn trước mặt mọi người, mà thứ hắn ăn lại là những đứa trẻ nít, người bị hắn cùng quân sĩ của hắn ăn đếm không hết. Người như thế còn ghê tởm hơn ác quỷ, hung ác hơn ma đầu, nhưng các ngươi lại gọi hắn là người hàng ma, thấy hắn chẳng những không phở độ lại còn cấu kết nhau đối phó ta."

"Phật môn cao tăng, hắc hắc, thật đúng là phật môn cao tăng, quả nhiên là làm trò cười cho thiên hạ!"

Sở Dương tức giận khó bình, thanh âm ù ù truyền khắp toàn thành, làm cho tất cả mọi người đều nghe được rõ ràng rành rành.

Chu Sán ác còn hơn cả ác quỷ, tu là hơn cả tu là, ma còn hơn cả ma đầu, nhưng lại được những cao tăng đắc đạo này không hỏi tới, hơn nữa còn liên hợp lại đối phó hắn?

Đây không thể không nói là một loại châm chọc.

"A Di Đà Phật, buông xuống đồ đao lập địa thành phật, chưa chắc không thể!" Liễu Không trầm mặc chốc lát, nói.

Sở Dương cười: "Vừa rồi ta giết Ninh Đạo Kỳ, Phạm Thanh Huệ, bây giờ cũng buông xuống đồ đao, vậy thì tại sao các ngươi lại đến?"

Liễu Không trầm mặc.

"Trò hề lừa gạt thế nhân, ở trước mặt ta còn muốn nói ra hả? Liễu Không à Liễu Không, ngươi cũng quá coi thường người rồi."

Sở Dương hét to: "Còn cả Tịnh Niệm thiền viện của ngươi nữa, phóng xá thành rừng, đại phạt mạ vàng, ngay cả hoàng cung của Dương Quảng cũng không xa hoa như các ngươi. Đây chính là cao tăng đặc đạo, được chỉ sĩ thể nhân cúng bái đó, ta khinh!"

Nói xong, Sở Dương phun ra một ngụm đờm.

"Tín đồ cung phụng, hiển lộ rõ ràng phật uy thôi!"

Liễu Không miễn cưỡng nói.

"Ha ha ha, hóa ra phật uy liền là mạ vàng, liền là xa hoa, liền là cướp đoạt tiền tài của tín đồ, liền là cao cao tại thượng, hưởng thụ tài phú vô tận, ngồi xem vạn dân đói khát mà chết, đông băng mà chết!"

Sở Dương cười điên cuồng: "Lúc đầu ta còn bội phục mấy người các ngươi, bây giờ gặp nhau thì thật không hơn gì!"

"Uy của phật môn, không cho phép kẻ khác khinh nhờn!"

Liễu Không nhắm mắt lại.

Một câu nói kia rõ ràng là tông phái chi tranh, sinh tử chi đấu, đã không có thiện ác.

Một câu thể hiện tất cả tàn khốc.

Lại cao hơn cao tăng thì cũng chỉ là "người" mà thôi.

Là người thì biết được hưởng thụ, hiểu được an nhàn, mặc dù trong lòng từ bi nhưng cũng nhắm mắt lại, nhìn không thấy, nghe không được, quảng hán bên ngoài hồng thủy ngập trời, ta tự trầm xuống nước đắm trong từ bi, ngẫu nhiên làm việc thiện liền được thiên hạ truyền tụng.

Đây là lý lẽ của phật, đạo của phật, từ của phật, thiện của phật, miễn của phật, tâm của phật!"

Phật ở trong lòng, đời khắp thế nhân, quý xuống là thiện, đứng là làm ác!

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Toa Chư Thiên* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 122: Tổ sư đến

Tình hình nghiêm trọng, hết sức căng thẳng.

Lúc này, một đội ngũ giết tới đây, kiếm khí tung hoành, sát ý kinh thiên, những nơi đi qua không để lại một cỗ thi thể nào hoàn chỉnh, dù là mấy ngàn chiến sĩ tinh anh vậy khốn Sở Dương lúc trước cũng không thể ngăn cản.

"Kiếm pháp thật đáng sợ, sát khí thật đáng sợ!"

Liễu Không quay đầu nhìn lại, không khỏi hút một ngụm khí lạnh, hải nhiên không thôi.

"Quả nhiên thế đạo sụp đổ, trước có Dương Quảng độc chiết quần thần, sau lại có Sở Dương đại ma hiện thế, tiếp theo lại thêm một nhóm tu la không gì không giết!"

Gia Tường tôn già thở dài.

Trong nháy mắt, một đám người đã giết tới dưới thành, bọn hăn nhao nhao đằng không mà lên, rơi xuống trên tường thành, quỳ một chân xuống với Sở Dương: "Thuộc hạ tới chậm, mong phủ chủ ban tội!"

Người tới chính là Tàn Quỳnh suất lĩnh ba mươi sáu huyết vệ, còn cả Khấu Trọng và Từ Tử Lăng.

"Đứng lên mà nói!"

Sở Dương hơi ngạc nhiên: "Sao các ngươi lại tới đây?"

Sau khi đứng lên, Khấu Trọng nói: "Vốn ta ở tiền tuyến dẫn binh đánh trận nhưng đột nhiên nhận được tin tức Thương tiểu thư bị bắt, vừa vặn Tàn tướng

quân cũng ở ngay phụ cận nên ta liền làm chủ, cùng một chỗ đến đây nghỉ cách cứu viện, nào ngờ lại chậm hơn sư phụ một bước."

"Tới cũng tốt!"

Sở Dương gật đầu nói: "Ngươi và Từ Lăng ở đây bảo vệ Thương tiểu thư, Tần Quỳnh!"

"Có thuộc hạ!"

Tần Quỳnh âm vang đáp.

"Suất linh huyết vệ giết sạch thủ lĩnh thế lực trong thành!"

Sở Dương lạnh như băng ra lệnh.

"Vâng, phủ chủ!"

Tần Quỳnh tuân mệnh, đang muốn rời khỏi thì Khấu Trọng lại tiến lên một bước, nói: "Sư phụ, Từ Lăng ở lại là được rồi, cho ta đi theo đi?"

"Đi thôi!"

Sở Dương thấy bộ dáng kích động của Khấu Trọng thì gật đầu.

Đồng thời, hai tay hắn cũng vung lên, ném Chu Sán lên không trung. Suy nghĩ khẽ động, một ngọn phi đao đột nhiên bay lên, bắt đầu giảo sát quanh người Chu Sán.

"Chẳng phải ngươi thích ăn thịt người sao? Hôm nay ta sẽ róc xương lóc thịt ngươi!"

Sở Dương ngẩng đầu, thần sắc lạnh lẽo, trong mắt vô tình.

Trong trăm mét trên không trung, Chu Sán bị phong bế tu vi liều mạng giãy giụa, nhưng ngay sau đó lại cảm thấy đau đớn, ác mộng cũng chính thức giáng lâm.

A! A! A!

Kêu rên thê thảm, hét thống khổ.

Mỗi khi rơi xuống năm mươi mét thì bị phi đao cắm ở trên xương cốt bắn lên không trung lần nữa, từ trên người hắn cắt lấy miếng thịt mỏng như cánh ve.

Mưa máu giáng lâm, thịt rơi là tả.

Kêu rên thê thảm vang khắp nội thành.

Bọn người Liễu Không chấp hai tay lại, mặc niệm Phật hiệu.

Một màn này khiến cho không biết bao nhiêu người kinh hãi, duy chỉ có bọn người Tần Quỳnh là lạnh lùng nhìn.

Sở Dương phát phát tay, bọn hắn lập tức rời đi, té ra Thiên Diệt kiếm pháp, bắt đầu tàn sát.

"Chư vị thí chủ, xin hãy đề..."

Gia Tường đại sư muốn chặn bọn người Tần Quỳnh lại, chỉ thấy một đạo lưu quang bay lên, bay lướt qua cổ họng hắn, máu tươi bắn ra.

Liễu Không bước chân khẽ nhúc nhích nhưng đã không kịp.

"A Di Đà Phật!"

Liễu Không thương xót một tiếng, khe khẽ thở dài: "Sở thí chủ, ngươi thật muốn đuổi tận giết tuyệt?"

"Không phải ta đuổi tận giết tuyệt, mà là các ngươi muốn đi lên tuyệt lộ!"

Sở Dương đậm mặt nói: "Đám hòa thượng các ngươi cũng chẳng làm sai chuyện gì, ta có thể cho các ngươi một cơ hội, tự phế tu vi rồi rời đi!"

"Thằng nhãi ranh cuồng vọng!"

Đế Tâm tôn giả cuồng nộ, vỗ một chưởng tới phía Sở Dương.

Cùng thời điểm đó, Đạo Tín đại sư, Trí Tuệ đại sư cùng Liễu Không đồng thời xuất thủ.

Sở Dương không thèm để ý tới ba vị thánh tăng này, bọn hắn cũng chỉ mới đạt tới Đại tông sư mà thôi, nội tình có hạn, thực lực không quá mạnh, nhưng Liễu Không cho hắn áp lực không nhỏ.

"Trần Thiên án!"

Sở Dương tay bấm ấn quyết, tựa như thần uy thương thiên giáng xuống lực uy hiếp vô biên, khiến cho thân thể bốn người thoáng dừng lại. Chỉ thấy bốn đạo lưu quang từ trên người Sở Dương đồng thời bay ra, bắn tới cổ họng bốn người.

PHỐC! PHỐC!

Kinh nghiệm chiến đấu của Sở Dương phong phú đến cỡ nào, thủ đoạn tầng tầng lớp lớp, bắt lấy mỗi một tia cơ hội thì ba người Đạo Tín đại sư cũng không thể tránh thoát được, nối gót theo Gia Tường đại sư.

Thời khắc mấu chốt, Liễu Không bắn ra một viên trong tràng hạt trên tay, vừa vắn chặn phi đao.

"Quả nhiên hảo thủ đoạn!"

Liễu Không bay ngược, lộ ra vẻ chấn động.

Không đối mặt với Sở Dương thì vĩnh viễn không thể nào trải nghiệm được loại cảm giác tử vong kia.

"Người lại chặn được, không tầm thường!"

Sở Dương dậm chân tiến lên, đại khai đại hợp, vừa ra tay chính là Lục Đạo Luân Hồi quyền.

Quyền phong oanh minh, bạo tạc không khí.

Liễu Không lật bàn tay một cái, kim quang hiển hiện tựa như có đại phật vờn quanh, trong từ bi ẩn chứa thủ đoạn hàng ma, nhưng rốt cục vẫn bị một quyền kia của Sở Dương đẩy cho lui nhanh lại.

"Lại đến!"

Sở Dương dậm chân đuổi theo, tiếp tục oanh kích.

Xông thẳng tới rất mạnh mẽ.

Uy thế áp bách, muốn tránh né cũng rất khó có thể né được.

Quyền thứ hai, quyền thứ ba, đến quyền thứ tư thì Liễu Không rốt cục cũng không tiếp nổi, bị chấn động đến phun ra một ngụm máu tươi.

"Hay cho Liễu Không, thực lực thật cường đại."

Sở Dương hết sức ngạc nhiên, không ngờ Liễu Không hòa thượng lại mạnh như vậy, lại mạnh hơn Tống Khuyết một bậc, để hắn cơ hồ không thể tin được. Hắn là thời điểm bình thường không xuất thủ, lâu dài lĩnh hội công pháp, thực lực đại tiến mà không cho người ngoài biết.

"Lại đến!"

Sở Dương nhiệt huyết chảy xiết, khí thế dâng lên tựa như một sát thần, một quyền oanh Liễu Không bay ra ngoài, cấp tốc rơi xuống phía dưới thành.

"Đã đến mức này thì cũng không cần thiết phải lưu người!"

Nói xong, hắn run tay một cái, lưu quang xẹt qua chân trời, thẳng đến cổ họng Liễu Không."

"Mạng ta xong rồi!"

Liễu Không ngửa mặt rơi xuống, thờ dài một tiếng, hai tay hợp lại, nhắm hai mắt lại.

"A Di Đà Phật!"

Lại ngay lúc này, nơi xa trong đám người đi tới một vị tăng nhân trung niên, ban đầu không có chút uy thế, chẳng khác gì những tăng nhân bình thường, nhưng vừa sải bước đi thì đã đi tới giữa không trung, ngăn ở trước người, tung một chưởng đánh bay phi đao ra ngoài.

Hắn lại thu tay vào một cái, nắm Liễu Không trong tay, chậm rãi rơi xuống.

"A Di Đà Phật, cảm, cảm ơn đại sư cứu giúp!"

Liễu Không lập tức nói cảm tạ, nhưng trong mắt lại hết sức nghi hoặc, hiển nhiên không biết vị tăng nhân trung niên này.

"Cùng là phật môn, cần gì nói lời cảm tạ!"

Tăng nhân trung niên khoát tay, nhìn sang Sở Dương ở trên tường thành, nói: "Ngươi thật muốn đuổi tận giết tuyệt?"

Thanh âm nhàn nhạt lại như thần chung mộ cổ, khiến cho thể nhân bùng tỉnh.

Lúc mà Sở Dương thấy hòa thượng trung niên thì con ngươi lập tức co rút lại, trước kia tâm linh đảo ảnh quét ngang toàn thành nhưng không phát hiện ra dị thường từ vị hòa thượng này, cũng chưa từng nghĩ vị này lại là một đại năng.

Cảm giác của người này mang lại cho hắn còn cường đại hơn cả Pháp Minh, người đã chặn đường hắn ở dưới chân Hỏa Vân sơn ở Thiên Vũ đại lục.

"Bán bộ nguyên thân? Hoặc là?"

Sở Dương nhảy dựng lên, lại hỏi: "Chẳng hay đại sư xưng hô như thế nào?"

"Ta là Tịnh Minh!"

Hòa thượng trung niên không có giấu giếm.

"Tịnh Minh đại sư?"

Liễu Không lại kinh hô một tiếng, hiển nhiên hết sức chấn kinh, sau đó lập tức thờ phào nhẹ nhõm nói: "Hóa ra là đại sư ở trước mặt."

"Chưa nghe nói qua!" Sở Dương lại lắc đầu.

"Ngươi đương nhiên chưa nghe nói qua!"

Một vị đạo nhân trung niên từ một bên khác đi ra, tay hắn nâng một cỗ quan tài, sau khi đi tới dưới tường thành thì nhiếp thi thể Ninh Đạo Kỳ qua, đặt vào bên trong quan tài, chỉ nhìn một chốc rồi thở dài, lập tức đẩy nắp quan tài lại.

Quay đầu, hắn cũng nhìn lại Sở Dương, lộ ra vẻ khác lạ.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Toa Chư Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 123: Giăng co

Trung niên đạo sĩ đến đây khiến cho Sở Dương căng thẳng đến tột độ.

Hòa thượng lúc trước đã khiến hắn cảnh giác, cảm giác không thể địch lại, mà đạo sĩ tiếp nhận thi thể Ninh Đạo Kỳ cũng khiến hắn có cảm giác tương tự.

Sở Dương nhìn qua Thương Tú Tuần, lại liếc nhìn chung quanh, sau đó nói với Từ Từ Lăng: "Ồ đó cho tốt!"

Thương Tú Tuần cắn chặt môi, nằng cảm thấy Sở Dương căng thẳng: "Cẩn thận!"

Từ Từ Lăng cũng cảm thấy người mới đến quá kinh khủng, không khỏi nói: "Sư phụ cẩn thận!"

Sở Dương mỉm cười: "Yên tâm đi!"

Sau đó hắn đập bước xuống tường thành hoàng cung, rơi xuống cách đó không xa, nhìn qua đạo nhân và nói: "Tiền bối, ngài là ai? Tịnh Minh đại sư lại đến từ đâu?"

"Hòa thượng kia nói trước đi!"

Lão đạo võ võ buông cỗ quan tài xuống, mỉm cười nói tiếp: "Hắn mới coi như hòa thượng chân chính, bình thường không hiện thân thông mà du tẩu thế gian, chăm sóc người bị thương, không màng báo đáp. Mặc chính là áo cà sa, ăn chính là thô lương quả đại, nhưng trong lòng luôn vui vẻ, cùng thiên địa đồng bạn."

Sở Dương sinh lòng tôn kính, không khỏi nhìn thoáng qua trung niên hòa thượng. Cũng phát hiện y phục hắn mặc trên người thật là áo cà sa chấp vá lỗ chỗ nhưng lại sạch sẽ mộc mạc, vẻ mặt phong trần nhưng đôi mắt lại phá lệ sáng tỏ.

Giờ phút này, trung niên hòa thượng đang vận công chữa thương cho Liễu Không.

Sở Dương lắc đầu nói: "Tĩnh Thổ tông? Chưa nghe nói qua!"

Trên thế gian này, hẳn thật chưa nghe nói qua là Tĩnh Thổ tông tồn tại.

"Tĩnh Thổ sơ tổ Tuệ Viện đại sư, hẳn chính là người Đông Tấn, lấy tư tưởng Lão Trang nhập phật đạo, khai sáng Tĩnh Thổ tông!"

Trung niên đạo sĩ lại nói: "Hòa thượng Tịnh Minh này là đệ tử của Tuệ Viễn pháp sư."

Tuệ Viễn đại sư?

Sở Dương ngẫm trộm nghe qua tên này, tựa hồ trong lịch sử có ghi chép, là cao tăng đắc đạo chân chính, nhưng hẳn lại chấn động cả người, hỏi lại: "Nếu như là đệ tử của Tuệ Viễn pháp sư thời Đông Tấn, vậy tuổi của hắn?"

Đông Tấn cách hiện tại đã hơn hai trăm năm.

Lão đạo tiếp tục nói: "Nếu ta nhớ không nhầm thì hắn đã hai trăm bốn mươi hai tuổi, từng là bạn của Tạ Linh Vận, hóa thân ngàn vạn, du tẩu thế gian!"

Sở Dương phun ra một ngụm khí trọc, ánh mắt nhìn Tịnh Minh càng thêm cảnh giác, Tạ Linh Vận là nhân vật đại danh鼎鼎, thoáng có chút ấn tượng.

Ở trong thế giới Đại Đường, đây tuyệt đối là một lão quái vật, chỉ sợ Tà Đế đời trước là Hứa Vũ Điền cũng chưa hẳn là đối thủ.

Lão đạo nghiêng đầu nhìn sang Tịnh Minh, cười nói: "Lão hòa thượng, ta nói có đúng không?"

Tịnh Minh chấp tay trước ngực, thì lễ một cái: "A Di Đà Phật, lão quái người còn trên thế gian cũng thật bất ngờ!"

Lão đạo cười nói: "Hắc hắc, hòa thượng người chưa đi, ta há có thể an tâm rời đi?"

Tịnh Minh đại sư gật đầu, minh bạch ý tứ của lão đạo: "Người hẳn phải biết, ta sẽ không giết hắn, người còn muốn ngăn ta?"

Lão đạo cười tùm tùm nói: "Đương nhiên phải ngăn, nếu người phế hắn đi thì thật không đẹp! Lão hòa thượng, chuyện trên thế gian đã không liên quan gì đến chúng ta nữa, có sao phải tranh đoạt vũng nước đục này? Không bằng ta người cùng nhau rời đi, tiêu sái thế gian, đợi đến lúc nào đó lại đập phá hư không mà đi, há không tiêu điều tự tại?"

Tịnh Minh đại sư thở dài nói: "Ta dù gì cũng là một thành viên của phật môn!"

Lão đạo cau mày, nghiêm nghị quát: "Ta lại hỏi người, dám được gọi là tứ thánh tăng kia, cả Liễu Không hòa thượng nữa, bọn họ thực là đệ tử phật môn ư?"

Tịnh Minh đại sư niệm phật hiệu: "A Di Đà Phật! Sai lầm, sai lầm!"

Lão đạo lộ ra nụ cười: "Lúc tiền triều, phật môn hưng thịnh, khắp địa khắp nơi, vơ vét mồ hôi nước mắt của bách tính khiến thiên hạ dân chúng lầm than, coi con là thức ăn, khắp nơi có thể thấy được, nhưng phạm là miếu tự thì đều kinh bích huy hoàng, đám lửa trọc các người thiếu chút khiến ta tức chết đó!"

"A Di Đà Phật!"

Tịnh Minh đại sư lộ ra sầu khổ: "Sai lầm, sai lầm! Bọn hắn chỉ thấy ảo phật mà không thấy được chân phật, chỉ cầu phật niệm nhưng lại không biết chân ý phật, chỉ vì da thịt hương thụ mà không từ bi hi xả. Niệm một tiếng phật hiệu, kì thực là làm bẩn phật tổ."

ÔC!

Liễu Không hòa thượng vừa mới khôi phục lại nghe thế thì biến sắc mặt, bỗng nhiên phun ra một ngụm máu.

"Ài!"

Tịnh Minh hòa thượng thở dài một tiếng, nhìn sang Liễu Không nói: "Nhìn thiên hạ dân chúng lầm than, nhìn Tịnh Niệm thiên viện liền biết các người có phải là phật tử chân chính hay không, có thật từ bi như thế không? Phật tổ nói, xuất thế nhập thế để làm gì? Xuất thế để tu hành, ngồi trên bàn đá, một quả đờ đỏi là đủ. Nhập thế làm việc thiện, hành tẩu thế gian hiểu rõ dân khổ, một bình bát ăn cơm trăm nhà, một kim khâu xuyên áo cà sa là đủ. Nếu như bố trí ổn thỏa thì một gian miếu tự, hai ba gian phòng cùng một tượng phật tổ cũng có thể ngồi tĩnh tâm, cũng có thể."

Tịnh Minh đại sư chất vấn: "Liễu Không, các người lại làm gì?"

ÔC!

Liễu Không hòa thượng lại phun ra một ngụm máu tươi, ngã ngối trên mặt đất, da mặt cấp tốc nhăn nheo, phải lão hoàn đồng công đã bị phá.

"Nếu biết thì tình lại đi!"

Tĩnh Minh đại sư hơi vui mừng, đặt chuông lên người Liễu Minh hòa thượng, quả thực nghịch chuyển về già nua quay lại trẻ trung.

Sở Dương thấy thế, khoe miệng co giật.

Tuy nhiên, ánh mắt hắn nhìn Tĩnh Minh đại sư lại hơi có sự khác biệt.

Hắn biết, đây mới thật sự là cao tăng.

Xuất thế nhập thế, bất trệ vu vật, chỉ vì tâm linh.

Trong lòng xúc động, tựa như ngộ ra gì đó.

"Trọc từ trên thế gian được bao người như ngươi?"

Lão đạo thở dài: "Tôi đa hường thụ vinh hoa thế gian, cao cao tại thượng, quyền sinh sát trong tay, mị lực bức này thì dù là thế giới cực lạc của phật tổ cũng không thể sánh nổi lực hấp dẫn của bọn chúng."

Tĩnh Minh đại sư rất tán thành gật đầu.

Lão đạo lại nói: "Nếu như thế sao ngươi lại nhúng tay? Chỉ cần phật môn không dứt, quân hắn thay đổi hưng suy, lại liên quan gì ta?"

"Cách làm của hắn quá mức cực đoan!"

Tĩnh Minh đại sư nhìn Sở Dương nói: "Hắn xuất hiện quá đột ngột, những chuyện hắn làm đều như thánh hiền, với vạn dân là minh quân khoáng tuyệt thiên cổ, là phúc của bách tính thiên hạ. Nhưng một khi hắn quét ngang thiên hạ, đến lúc đó nếu mang theo đại vận của một nước đi phổ biến diệt phật, ai có thể ngăn cản?"

Lão đạo minh bạch điểm này, cũng nhìn Sở Dương hỏi: "Tiểu hữu, ngươi thật muốn diệt phật?"

Sở Dương lắc đầu trả lời: "Thiên hạ phật tử đông đảo, ta sao có thể diệt tận? Huống chi, bọn hắn dù sao cũng là dân chúng do mảnh đất này dựng dục nên. Nếu ta thống nhất thiên hạ, thiên hạ chỉ pháp bao dung mọi thứ, phật đạo cũng ở trong đó, chỉ cần tuân theo luật pháp, không đi quá giới hạn thì ta cần gì phải đề ý tới?"

Lão đạo sĩ vỗ tay tán thưởng: "Hay cho câu ta cần gì phải đề ý tới?"

Tĩnh Minh đại sư truy vấn: "Phật môn hiện nay sẽ ra sao?"

Sở Dương thoải mái nói ra tính toán của mình: "Thu hết lại thuộc quyền sở hữu của quốc gia, kiểm kê tài phú, xem xét làm việc, đoạn thiện ác, dùng luật pháp để phán quyết. Nếu như có chuyện bất chính, vậy không cần phải nói nhiều."

Hắn thật sự không có dự định diệt tận phật môn.

Cũng căn bản không có cách diệt tận được, cách cực đoan nhất là bắt hết tất cả phật tử tu luyện võ công lại để đi khai thác mỏ trái đường, sau đó đoạn đi võ đồ của bọn hắn.

Sở Dương âm vang nói: "Còn nữa, tất cả miếu tự đều phải đăng ký, hết thảy phật đồ đều phải nhập tịch. Quy cách miếu tự, nhân số cũng phải bị hạn chế ở một mức nhất định, thêm cả cung phụng của tín đồ cũng cần phải kê khai minh bạch, nộp lên thuế vụ!"

Tĩnh Minh đại sư tuy là thế ngoại cao nhân nhưng nghe thế, khoe miệng không khỏi co giật liên hồi.

Ha ha ha!

Lão đạo lại cười to: "Kể từ đó, thiên hạ thái bình, vạn lưu quy tông, chân chính là một thế gian thái bình."

Sở Dương tự sâu trong lòng lại không đồng tình: Thế gian thái bình? Ở trong thế giới như vậy, nếu không có vũ lực tuyệt đối trấn áp thì vĩnh viễn không thái bình được. Nhất thời kính cần nghe theo thì đã làm sao? Một khi nắm lấy cơ hội thì hiển nhiên tro tàn lại cháy.

Nhìn sang Đại Sở ở Thiên Vũ đại lục lại biết một hai.

Tuy nhiên, trong lòng Sở Dương cũng có ý nghĩ khác.

Tĩnh Minh đại sư đáng chất nói: "Nếu thế, phật môn ắt suy bại! Sở thí chủ, ngươi cần gì phải nghiêm khắc như thế? Dù sao không phải phật tử nào cũng thành phật được."

Sở Dương hừ lạnh nói: "Không thành phật thì sao muốn quy y, không có tâm thành phật sẽ chỉ bại hoại danh dự phật môn!"

Tĩnh Minh đại sư là ai, há lại không biết đạo lý đó, nhưng hẳn nhất định phải bênh vực phật môn, dù làm trái phật tâm nhưng đầu sao chuyện này cũng quan hệ đến tương lai toàn bộ phật môn.

Tĩnh Minh đại sư thở dài một tiếng: "Nếu như thế, cũng trớ trách bản tăng ý lớn hiếp nhỏ!"

Lão đạo cười lạnh, vẻ mặt bất thiện nói: "Ý lớn hiển nhỏ? Thật coi ta không tồn tại sao?"

Sở Dương tiến lên trước một bước, y phục phất phới, tựa như người ở trên cao chót vót, nói: "Tiền bối, nếu là chuyện của ta thì tự ta sẽ giải quyết, nếu không thì không thể nào trấn áp thiên hạ, sao có thể thống nhất bát hoang, trấn áp càn khôn! Chỉ là ta không biết, tiền bối xưng hô ra sao?"

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Toa Chư Thiên* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 124: Lão Tử truyền thừa

Tĩnh Minh đại sư cho hẳn một loại cảm giác cực kỳ nguy hiểm, nhưng cũng không phải là không thể chống lại.

Sở Dương đã xác định, Tĩnh Minh đại sư tuyệt đối chưa đột phá Đại tông sư, cũng không đạt tới Nguyên Thần cảnh, nếu không thì cũng không chỉ là loại cảm giác nguy hiểm này.

Hắn được chức kiến sự kinh khủng của đại năng Nguyên Thần cảnh, dù hiện tại đã mở ra hai trăm bốn mươi khiếu huyết nhưng đối mặt bọn hắn cũng tuyệt đối như đứa trẻ yếu ớt.

Dưới nguyên thần là phạm, trên nguyên thần là "tiên".

Đây chính là sự khác biệt.

Dù là Đại tông sư thì cũng chỉ có thể nói là bước tới cánh cửa của đạo mà thôi, vẫn thuộc phạm trù của người.

Không phải nguyên thần thì hẳn có chút nắm chắc chống lại, thậm chí chém giết.

Lão đạo cười tủm tỉm nói: "Về phần lão đạo ta, người khẳng định chưa nghe nói qua, tuy nhiên sư thừa của ta thì người hẳn đã từng nghe thấy. Sư tổ ta là Lão Tử!"

Sở Dương chấn động cả người.

Lão Tử Lý Nhĩ đại danh鼎鼎, thân là người Hán, mấy người không biết?

Khai sáng Đạo giáo nhất mạnh, là tồn tại thánh nhân trong truyền thuyết thần thoại, dù là Không thánh nhân cũng đã từng vấn đạo với hắn.

Lão đạo tiếp tục nói: "Xuống chút nữa, truyền đến Tấn triều, gia sư Cát Hồng!"

Sở Dương lộ ra vẻ kinh nể: "Cát Hồng lão tiền bối?"

Với vị nhân vật này, hẳn có nghe nói qua, cũng là một nhân vật Đạo gia, nhưng hẳn nổi danh nhất chính là luyện đan cùng y thuật.

Cát Hồng là học giả Đạo giáo thời Đông Tấn, trứ danh luyện đan gia, y dược học gia. Tự là Tĩ Xuyên, hiệu Bảo Phác Tử, Hán tộc, người Cú Dung quận Đan Dương. Chất tôn Cát Huyền là phương sĩ thời tam quốc, thế xưng Tiểu Tiên Ông. Tử thụ phong làm quan nội hầu, sau ẩn cư luyện đan ở La Phù sơn. Viết ra những bộ sách như Trừu Hậu Phương.

Trừu Hậu Phương vang danh hậu thế, quốc y không ai không biết, trong sách sớm ghi chép một ít bệnh truyền nhiễm như bệnh đậu mùa, các bệnh dạng trùng cùng chẩn trị. Thiên Hành Phát Ban sang là ghi chép sớm nhất trên thế giới có liên quan đến bệnh đậu mùa. Ở phương diện luyện đan cũng có phần tâm đắc, đan thư Bảo Phác Tử nội thiên miêu tả cụ thể luyện chế Kim Ngân đan được cùng nhiều kiến thức liên quan đến phương diện hóa học, cũng giới thiệu rất nhiều vật chất tính chất lẫn vật chất biến hóa.

Thành tựu kinh người như thế nhưng đáng tiếc hậu bối từ đệ bất hiếu, chẳng những không kế thừa được một thứ gì trong đó mà còn bị hậu man di bỏ đi thành tựu mấy ngàn năm mà không thêm đề ý.

Không biết tương lai, lúc nằm xuống đất có mặt mũi nào gặp lão tổ tông không.

Lão già báo lên danh hào: "Ta là Cự Côn Tử đệ tử của Cát Hồng tiên tôn!"

So với Lão Tử và Cát Hồng thì Sở Dương thật sự chưa nghe nói qua Cự Côn Tử, hiển nhiên cũng là một vị cường giả thế ngoại siêu nhiên. Nếu như thế

thì Lão Tử lúc trước lại đáng sợ đến bực nào?

Chẳng lẽ?

Sở Dương chấn động, trong lòng nảy ra một suy đoán kinh người, nhưng hắn cũng ngừng lại, không dám suy nghĩ nhiều.

Ài!

Cự Côn Tử thở dài một tiếng, nhìn về phía quan tài: "Ta đã từng chỉ điểm cho Ninh Đạo Kỳ, đáng tiếc tâm tính của hắn không được, tâm tại đạo học nhưng sau khi tỉnh thông lại hướng tới phật học. Mặc dù danh xưng đệ nhất nhân đạo gia nhưng lại thành tay chân cho phật tông, thậm chí có mấy lần ta cũng nhịn không được muốn đánh giết hắn cho đỡ phải mất mặt xấu hổ, nhưng đáng tiếc ta lại không đành lòng."

Sở Dương trầm mặc, triệt để trầm mặc.

Nếu như Ninh Đạo Kỳ thật sự là đệ tử của vị Cự Côn Tử này?

Khẳng định Cự Côn Tử không chỉ đến để nhặt xác đơn giản như vậy.

Hắn tin tưởng: Người thiện làm việc thiện, kẻ ác làm chuyện ác, thế gian chân chính không có tư tình chỉ sợ cũng chỉ có đạo chủ, phật đà mà thôi.

Cho dù là như vậy thì những người đó thật sự không có tư tâm ư?

Ai biết được!

Nhưng mà con người của lão đạo này thật khiến người phải kính nể.

"Ta từng âm thầm chỉ điểm cho Tôn Tư Mạc, truyền Ngũ Cảm hí của Hoa Đà tổ sư cho hắn, tiểu gia hỏa kia tài trí kinh diễm, viễn siêu Ninh Đạo Kỳ. Thân kiêm đạo y hai nhà, chờ một thời gian, siêu việt ta không phải việc khó."

Nói đến Tôn Tư Mạc, Cự Côn Tử cũng không nhịn được tán thưởng liên tục.

Sở Dương khòe miệng co gật, Tôn Tư Mạc cũng là lão đầu tử rồi nhưng lại bị gọi là tiểu gia hỏa.

Càng không nghĩ tới, Tôn đạo trưởng cũng được "kỳ duyên".

Cự Côn Tử thở dài một tiếng nói: "Đến thời Đại Tùy thống nhất cả nước thì cũng coi như quốc thái dân an, bách tính miễn cưỡng không chết đói, ta tưởng có thể thái bình được một hai trăm năm, nào ngờ đâu? Dương Quảng tuy có nhiều khuyết điểm nhưng không thể phủ nhận hắn văn võ toàn tài, mục tiêu rộng lớn, tuy nhiên hắn lại bảo thủ, làm việc quá mức vội vàng xao động. Mở khoa cử thì cũng thôi đi, mặc dù chống lại thế gia nhưng nếu kiên trì được một hai chục năm, triệt để củng cố đã rồi hẵng khai mở kênh nào thì ắt sẽ thành công, sẽ không bị thế gia đại tộc nắm lấy cơ hội hãm hại hắn ngắt ngoài, kết quả dân oán sục sôi!"

Ngừng một chút, Cự Côn Tử lại nói tiếp: "Dương Quảng lại chinh phạt Cao Ly ba lần làm hao hết nội tình, thiên hạ đều phản. Cục diện như vậy, lão đạo ta tuy có lực kinh thiên nhưng cũng không thể nào xoay chuyển càn khôn được, ta không có khả năng trị thế nên trong sự thất vọng liền chuẩn bị tính tu lần nữa, nhưng sau đó lại phát hiện Dương Châu biến đổi tổn kinh thiên, toát ra một nhân vật như ngươi."

Còn Cự Tử tán thưởng Sở Dương hết mực: "Thánh hiền trên trời giáng xuống tới đa chỉ đến thế này mà thôi, ngươi khiến ta thấy được cục diện vạn cổ thống nhất, dù rằng lệ khí của ngươi quá nặng, nhưng khuyết điểm không che lấp được ưu điểm!"

Sở Dương thử thăm dò: "Ngươi không trách tội ta diệt ma môn? Đó cũng là lưu phái đạo gia đó?"

Cự Côn Tử khịt mũi coi thường: "Thứ đó cũng tính là lưu phái đạo gia?"

Ngừng một chút, Cự Côn Tử thâm ý sâu sắc nói: "Thời điểm ban đầu thì xác thực ma môn cũng đáng xem, nhưng đáng tiếc sau này lại làm việc ngày càng cực đoan, rốt cục trở thành ma đầu, người kêu người đánh. Nhưng thế gian có thiện thì sao lại thiếu ác được? Mỗi người đều có hai mặt thiện ác, quan trọng là phòng ngừa ra sao thôi?"

Sở Dương gật đầu: "Vậy phải xem chế độ."

Cự Côn Tử cười to: "Hay cho chế độ, ngươi đạt được tinh túy pháp gia!"

Sở Dương hơi tự đắc: "Không phải, pháp gia cũng quá mức cực đoan. Chế độ ta nói đến chính là pháp luật thiên hạ chân chính, không có phân chia thứ dân, vương tử, đại thần, tất cả mọi người đều bình đẳng trước pháp luật!"

Cự Côn Tử kinh hãi: "Sao có thể làm được?"

Sở Dương cười tủm tỉm nói: "Đương nhiên có cách! Nếu như tiền bối muốn nghe thì chờ ta giải quyết xong chuyện trước mắt, tiếp đó sẽ giải thích rõ cho tiền bối, để ngài nhìn xem ta khai sáng ra hoàng triều khoáng tuyệt cổ kim ra sao!"

Cự Côn Tử hít sâu một hơi, kìm nén kích động trong lòng: "Nếu thật có thể thực hiện được thì ngươi chính là thánh nhân đương thời! Chỉ một câu này của ngươi thôi, mặc kệ thật giả, chuyện của ngươi hôm nay, lão đạo ta quả chắc rồi. Không giết được hán nhưng cũng có thể ngăn cản hán, cùng lắm thì lưỡng bại câu thương thôi!"

Cự Tôn Tử ưỡn người một cái, lực lượng ẩn giấu cho trong cơ thể xông ra mãnh liệt như núi kêu biển gầm, chống lại Tịnh Minh đại sư.

Sở Dương sinh lòng tôn kính.

Lão tiên bối như thế mới thực sự là cường giả đáng giá cho người ta tôn kính. Mắt thấy sơn hà phá toái mà không thể nào sửa đổi được nên chỉ có thể chán nản, bây giờ thấy được hy vọng, dù chỉ có một chút xiu xiu nhưng lập tức không do dự đứng dậy.

Đây chính là đại nghĩa.

Đây chính là đại cục.

Về phần ma môn lưu phái đạo gia, chết thì chết, còn sống cũng chỉ làm bản danh dự đạo gia mà thôi, căn bản không đáng để quan tâm.

Thậm chí hán cũng chẳng hỏi tới đạo gia trong tương lai sẽ bị đối xử ra sao? Kết quả cũng chẳng khác gì những lời Sở Dương đã nói với Tịnh Minh đại sư về cách đối xử với phật tông mà thôi.

Điều này càng lộ vẻ khó được.

Tịnh Minh đại sư thở dài một tiếng: "Ài! Chúng ta thật muốn đi tới cục diện này sao? Dù sao, những người như ta và người trên thế gian đã cực ít cực ít."

Cự Côn Tử cười to, bội hiên phóng khoáng: "Ngươi duy trì là tông phái, mặc kệ thiện ác, bất luận vạn dân, chỉ có phật trong lòng người, dù hành tẩu thiên hạ làm việc thiện thì chẳng qua cũng chỉ vì cho tâm linh yên mãn mà thôi. Bây giờ phật môn gặp nạn, ngươi liền nhảy ra ngoài, phật tâm phật thân mặc dù ở trong vạn dân nhưng lòng lại ở nơi phật tổ."

"Ta sinh ra ở đây nên trung thành mảnh đất này, bởi bởi nó dưỡng dục ta, nuôi ta khôn lớn!"

"Ta thân ở đạo gia nhưng rễ ở tại mảnh quốc gia này!"

"Ta phóng nhãn nhiên hạ, chỉ ở sơn hà ôn cố, vạn dân hưng thịnh!"

"Dù cho thân tử đạo tiêu thì sợ gì? Há có thể để đám tông môn ngoại lai như các ngươi hoành hành?"

Ánh mắt của Cự Côn Tử mỗi lúc một lạnh lẽ, sau cùng ẩn hiện sát cơ, lời đình cuộn cuộn.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Toa Chư Thiên* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 125: Trận chiến cuối cùng

Trên tường thành, Thương Tú Tuần nhìn Sở Dương bằng đôi mắt lấp lánh mọng nước, thể hiện vẻ sùng kính mê ly.

Nam nhi trên thế gian được bao người như thế?

Ngàn dặm cứu viện.

Phóng khoáng vượt mây.

Chỉ hướng vĩ đại.

Lòng mang vạn dân.

Tinh khắc trong tim.

Thương Tú Tuần bỗng nhiên lo lắng hỏi: "Phủ chủ có thể ứng phó không?"

Từ Từ Lăng vô cùng kiên định nói: "Sư phụ nhất định sẽ làm được!"

Sở Dương nghe mà động dung vô cùng, nhiệt huyết sục sôi, một loại suy nghĩ nào đó cũng càng thêm kiên định. Hán thi lễ với Cự Côn Tử một cái, sau đó dậm chân tiến lên, đi tới trước người đối phương, cười nói: "Tiền bối, ta vừa mới nói, chút khó khăn nhỏ đó nếu không thể qua được thì sao có thể

trấn bát hoang, nuốt cừu châu, bao quát thế giới.

Cự Côn Từ nhíu mày nói: "Hắn đã đạt tới cực hạn Đại tông sư, đập nửa bước tới cấp độ thần minh, một thân thần thông hết sức khó lường!"

Sở Dương cười to ha ha ha, sau đó phất ống tay áo nói: "Tiền bối, người cũng quá coi thường ta."

ẦM! ẦM!

Khí thế bộc phát như núi kêu biển gầm, tựa như lôi đình nổ tung, bụi đất bay tứ tung, mặt đường lát cứng rắn dưới đất bị nứt ra kéo thành một đường thật dài.

Cự Côn Từ kinh hãi, cũng nhịn không được rút lui hai bước: "Khí tức thật là mạnh!"

Tĩnh Minh co rút con ngươi lại, niệm một tiếng Phật hiệu, lông mày đã nhíu lại.

Cự Côn Từ đại hi: "Tốt, tốt, tốt, nếu có bức nhân vật như người trở thành vua của phiên thiên địa này, trấn áp trăm năm thái bình thịnh thế thì là phúc của vạn dân, nói không chừng thật có thể vạn cổ cường hoành, trấn áp tất cả man di xung quanh."

Sở Dương tinh thần phấn chấn, y phục phất phơ, tự tin thoải mái nói: "Như thế có thể yên tâm chưa?"

Cự Côn Từ y nguyên không yên lòng.

Sở Dương dậm chân tiến lên, đi tới đối diện Tĩnh Minh, ánh mắt lạnh lùng, thần thái ngưng trọng, âm vang nói: "Mục đích của ta xác thực là tạo lập pháp luật cho vương triều cao hơn hết thảy mọi thứ. Đệ tử Phật môn cũng phải ở trong đó, còn muốn giống như Từ Hàng Tĩnh Trai thì ta quyết để cho thiên hạ không Phật!"

Tĩnh Minh hung hăng run lên.

Thấy được sự quyết đoán ngưng tụ nơi mi tâm Sở Dương, cũng biết một khi tu vi võ đạo đã tới bậc này thì tuyệt đối nói một không hai, nói được thì làm được. Vậy nên Tĩnh Minh càng thêm lo lắng, suy nghĩ nói: "A Di Đà Phật! Ta chỉ muốn Phật môn được thanh tịnh mà thôi!"

Sở Dương vung tay lên, nói giọng quả quyết: "Dưới đại nhất thống, pháp luật trật tự, thế gian thái bình mới là sự thanh tịnh lớn nhất!"

Tĩnh Minh tiếp tục nói: "Phật môn siêu nhiên vật ngoại mới có thể tu hành tốt hơn!"

Sở Dương cười ha ha ha, tiếp lời: "Siêu nhiên vật ngoại? Chỉ có thể giẫm đạp luật pháp. Tu hành tốt hơn? Chỉ khiến cho thiên hạ loạn lạc, thừa dịp loạn thủ lợi, dùng loạn thế để tu hành. Nhìn khắp lịch sử, từ khi Phật giáo truyền vào trung thổ đến nay thì khiến cho thiên hạ loạn lạc, thịnh thế vợ vết của cải, loạn thế thì hoành hành, nào có đáng về Phật môn thanh tịnh không hỗn loạn?"

Ngừng một chút, Sở Dương vung tay lên, quả quyết nói: "Chớ nói lại! Ta hôm nay phải nói cho người biết rõ, đại nhất thống xong xuôi thì ta sẽ không khiến cho Phật môn người đoạn tuyệt truyền thừa đâu, chỉ cho Phật môn không võ mà thôi. Trông coi lư hương, tụng Phật niệm kinh cầu phúc cho bách tính, tạo thành tấm gương!"

Tĩnh Minh khóe miệng lần nữa run rẩy.

Thật đến lúc kia, Phật môn còn là Phật môn sao?

Cũng chẳng khác gì với đoạn tuyệt truyền thừa.

Phật môn dùng thiên truyền thế, dùng võ hộ pháp, nếu không võ thì sẽ triệt để xuống dốc.

Tĩnh Minh hợp hai tay lại, trên đỉnh đầu dâng lên một vàng kim mang: "A Di Đà Phật, đã như vậy thì xin đắc tội!"

Hắn tung ra một chưởng, quả quyết không dung tình. Dưới bàn tay, kim quang bắn ra bốn phía, không khí chung quanh trong nháy mắt ngưng tụ lại, khí tức kiềm chế đến tột độ.

Sở Dương hét lớn nói: "Hay cho thần thông Phật môn! Người hãy ném thử thủ đoạn của ta, Đại Nhật Như Lai chưởng!"

Đồng dạng cũng là một chưởng nhưng lại càng thêm tinh diệu!

BỐP!

Hai chưởng chạm nhau tạo ra tiếng nổ tựa như lôi đình.

Sở Dương liên tiếp lui ra sau bảy tám bước mới khó khăn lắm ổn định được thân thể, Tĩnh Minh thì chỉ naoáng người một chút thôi.

Tĩnh Minh không thừa thắng truy kích mà ngừng lại, ánh mắt không ngừng biến hóa nói: "Đại Nhật Như Lai chưởng? Trong một chưởng này có chân ý Phật đà, ẩn chứa Phật lý, người có thể lĩnh ngộ được thần thông Phật môn cao thâm như vậy, vì sao lại có thành kiến sâu sắc như thế với Phật tông? Thật

không nên!"

Hắn nghĩ mãi mà không rõ, thật nghĩ mãi cũng không rõ.

Linh ngộ phát lý sao lại không tôn trọng phát tông?

Sở Dương lạnh như băng nói: "Ta nghe nói phát tông có một môn công pháp tên là Phổ Độ Tâm Kinh, một khi thôi động thì có thể độ hóa vạn vật trở thành phát tử trung thành nhất. Từ nay về sau, phát liền là gia gia nãi nãi của hắn, là phụ thân phụ mẫu của hắn."

Cự Côn Từ bỗng nhiên tiến lên, ánh mắt hết sức băng lãnh nói: "Trên đời thật có công pháp như thế sao?"

Tĩnh Minh lộ ra vẻ mờ mịt, lắc đầu nói: "A Di Đà Phật, chưa từng nghe nói qua!"

Sở Dương thâm ý sâu sắc nhìn thoáng qua Cự Côn Từ, nói: "Nơi đây không có nhưng không có nghĩa bên ngoài không có!"

Cự Côn Từ và Tĩnh Minh là người nào, thân thể lập tức chấn động, sắc mặt kịch liệt biến hóa.

Sở Dương quát một tiếng: "Tốt, trận chiến này ắt không thể không diễn ra, người vì tông môn, ta vì thiên hạ!"

Nói xong, Sở Dương rung người thôi động khiếu huyết, hai trăm bốn mươi đại huyết đồng thời chiến minh, tựa như đại tinh huyền không sáng chói lóe mắt, hợp thành một chuỗi, hình thành một thể.

Đây là tâm pháp của Ngũ Đế Luân Hồi quyết, có thể điều động tất cả chân khí.

Hai tay khẽ run lên lập tức bắn ra hai đạo lưu quang, đồng thời cũng có ba đạo lưu quang xẹt ngang một đường vòng cung, phân biệt tập kích hai bên cánh tay và sau lưng Tĩnh Minh.

Sở Dương dậm chân tiến lên, hư không rung động, theo đó cũng tung ra một quyền.

Chính là Lục Đạo Luân Hồi quyền.

Đôi mắt Tĩnh Minh, hắn thi triển toàn bộ thủ đoạn, gần như không giữ lại một chút gì.

Tĩnh Minh co rút con ngươi lại, cả sa trên người đột nhiên phồng lên, xoay người một chu thiên, ngón tay liên tiếp bùng ra đầy lui năm ngọn phi đao ra ngoài.

Ngay sau đó, Tĩnh Minh lại nghênh đón nắm đấm của Sở Dương, vừa chạm liền tách ra, lui ra sau năm sáu bước.

Sở Dương mặc dù bức lui được đôi phương nhưng không hề mừng rỡ chút nào, phi đao pháp, lăng không ngự đao, Lục Đạo Luân Hồi quyền đều không khiến đối phương bị thương được, có thể thấy được đối phương cường đại ra sao.

Đặc biệt là khi này, tốc độ xuất thủ của Tĩnh Minh khiến hắn giật nảy cả mình.

"Tiếp tục!"

Sở Dương bốc lên chiến ý, theo sát mà lên, song quyền oanh kích, đồng thời điều khiển năm ngọn phi đao ngự không tập sát.

Hai người đại chiến cùng một chỗ, tiết ra khí kinh khiến tường thành phải sụp đổ, những phiến đá dưới chân nhao nhao vỡ vụn.

Lực lượng hai bên tương đương nhau khiến người ta không nhìn kịp.

Ngay cả Cự Côn Từ cũng kinh ngạc không thôi.

"Tiểu gia hỏa này lại mạnh thế ư?"

Cự Côn Từ mắt lóng lánh, trong lòng lại nghĩ đến một chuyện khác: "Sau khi phá toái hư không, rốt cục sẽ là chỗ nào? Hắn thật đến từ chỗ kia sao? Nếu không, hắn trẻ như thế nhưng sao lại mạnh vậy được? Huống chi thuật pháp hắn thi triển ra không thuộc bách gia, thậm chí căn bản chưa từng gặp qua, chuyện này nói không thông."

Hắn lại thay đổi tâm tư: "Bất kể như thế nào, như hắn tiếp quản mảnh sơn hà này thì cũng là chuyện may mắn của ngàn vạn dân, là phúc của bách tính trung thổ ta!"

Một bên khác.

Tần Quỳnh suất lĩnh ba mươi sáu vị cường giả tông sư, cộng thêm Khấu Trọng dẫn đầu sát nhập chỗ sâu trong hoàng cung, đây là nơi tụ tập đại lượng thủ lĩnh nghĩa quân cùng thủ lĩnh bang phái.

Trước kia Sở Dương gây ra động tĩnh lớn như thế sớm đã hấp dẫn sự chú ý của bọn hắn, tuy nhiên bọn hắn lại không quá lo lắng bởi dù sao bên ngoài

cũng có những võ giả mạnh nhất đương thời như Ninh Đạo Kỳ, Phạm Thanh Huệ, còn thêm cả đại quân thủ hộ nữa.

Nhưng mà sự tình biến hóa quá nhanh.

Ninh Đạo Kỳ chết.

Phạm Thanh Huệ chết theo.

Từ đại thánh tăng cũng đã chết.

Chỉ trong chớp lát đã thấy một đám người giết tới đây, cứ việc có tinh binh mãnh tướng thủ hộ nhưng vẫn không thể nào ngăn cản được bước tiến của bọn hắn.

Kiểm khí tung hoành, duy ta vô địch, những nơi đi qua đều thành núi thây biển máu.

Bọn hắn giống như tu la, giết đến long trời lở đất nhưng không mấy may cau mày.

Các thế lực trong hoàng cung có tới gần ba ngàn chiến sĩ tinh anh, cộng thêm cao thủ tiên thiên nhưng tất cả lại không ngăn được, thậm chí dưới một kiếm lại có hơn mười người ngã xuống.

Cái gì mà bang chủ Hải Sa bang, Thiết Kỳ hội, đám minh chủ Đại Giang minh, toàn bộ bị chém giết.

Khấu Trọng không có không quả quyết như trong nguyên tác, giết người không chút nương tay.

Hắn bị Sở Dương triệt để dạy dỗ nên tính cách sát phạt quyết đoán.

Phía trước đi tới một đám người, từng người oai hùng bất phàm, khí thế không tầm thường, người đi đầu quát: "Vì sao lại muốn đại khai sát giới?"

Khấu Trọng vẩy vẩy máu tươi trên thân kiếm, lạnh lùng hỏi: "Các ngươi là ai?"

"Ta chính là Lý Thế Dân, gia chủ Lý phiệt, hiện tại là Đường vương!"

Lý Thế Dân quát hỏi: "Hai quân giao chiến ở trên chiến trường, tại sao những Tông sư võ lâm như các ngươi lại muốn xuất thủ?"

Khấu Trọng dữ tợn cười một tiếng nói: "Vì sao á? Hắc hắc! Đám bắt cóc Thương tiểu thư nhà ta, dụ dỗ phủ chủ đến đây, ngươi còn có mặt mũi nói những lời như thế hả?"

"Chết đi cho ta!"

Khấu Trọng cũng không quản đối phương có đúng là Lý Thế Dân, có phải là gia chủ Lý phiệt hiện tại hay không, lúc này chém tới một kiếm.

"Đừng hòng cản trở, mỗ gia đến chiếu cố ngươi!"

Cao thủ Sử Vạn Bảo thủ hạ của Lý Thế Dân quát to một tiếng, lập tức lao đến nhưng lại bị Khấu Trọng giết trong một kiếm.

Lúc này, có ba huyết vệ giết tới đây, lúc này tách cường giả Lý phiệt ra, lập tức diễn ra một trận đại đồ sát.

Những người này, từng người đều là tinh anh trong tinh anh, thế nhưng đối thủ của bọn hắn toàn bộ là Tông sư lấy sát phạt làm chủ, được Sở Dương bồi dưỡng chu đáo, kinh khủng bậc nào.

Thả trên giang hồ cũng là nhân vật miến cường có thể chống lại Đại tông sư.

Trong nháy mắt, đối phương liền bị giết hơn phân nửa.

"Chạy đi đâu?"

Khấu Trọng thấy Lý Thế Dân muốn chạy trốn thì lập tức đuổi theo, một kiếm chấn đối phương trọng thương, lại tiến lên một bước nhắc cổ áo Lý Thế Dân.

Khấu Trọng cười lạnh nói: "Dùng Hòa Thị Bích là đồ dẫn dụ, sợ sự phụ không đến nên bắt cóc thêm Thương tiểu thư, tụ tập cường giả trong thiên hạ hòng vây muốn sự phụ, nhưng các ngươi có nghĩ tới không? Sự phụ chính là thiên thần hạ phàm, thực lực cường đạo cỡ nào, há lại để các ngươi tính toán?"

Lý Thế Dân sắc mặt tái nhợt, vội vàng nói: "Ta là gia chủ Lý phiệt, chừng không mười vạn đại quân, bắc kháng Đột Quyết, ngươi không thể giết ta. Một khi ta chết đi thì sẽ không có ai trấn áp tướng sĩ Lý phiệt, đến lúc đó rối loạn đầu ắt sẽ đại loạn, lập tức sẽ bị Đột Quyết thừa dịp xuôi nam trung nguyên, đến lúc đó dân chúng sẽ lâm than."

Khấu Trọng đột nhiên cười ha ha: "Bắc kháng Đột Quyết? Thật tưởng ta không biết các ngươi sớm đã liên hợp với Đột Quyết à? Giết Dương Quảng

chính là Võ Tôn Tất Huyền nhi!"

Lý Thế Dân lúc này mặt không có chút máu, hỏi lại: "Làm sao ngươi biết?"

"Nếu không muốn người biết thì trừ phi mình đừng làm, các ngươi thiết hạ âm mưu thì chớ trách chúng ta tàn nhẫn! Đợi đời sau, nhất định nhớ kỹ, phải đường đường chính chính." Khấu Trọng nói xong, kiếm mang lập tức lóe lên.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Toa Chư Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 126: Thôi diễn thành công

Hoàng cung bị huyết tẩy, quần hùng thiên hạ, thủ lĩnh nghĩa quân bị giết hơn phân nửa.

Ngay cả Lý Thế Dân gia chủ Lý phiệt cũng không thoát khỏi.

Về phần Đường Thái Tông tương lai thì đã trở thành mây khói.

Dưới tường thành, Sở Dương và Tịnh Minh vẫn giao chiến như cũ.

Đây là đại chiến giữa hai cường giả đỉnh phong nhất đương thời, tựa như máy móc hình người phá nát cả mấy trăm mét tường thành hoàng cung.

Tường thành hoàng cung rộng tới vài mét, có thể nói là tường thành cứng rắn nhất trên trời, nhưng nó cũng không ngăn được dư ba sức mạnh của bọn hắn.

Toàn bộ đường đi cũng thành rãnh sâu.

Hai người va vào nhau liên tục, lực lượng ngang nhau.

Sở Dương chán kinh nói: "Hay cho Tịnh Minh, nếu không phải ta có ngự đao pháp can thiệp thì e rằng ta đã thua!"

Đại tông sư ngộ được đạo ở một trình độ nhất định quả nhiên không thể coi thường, nếu như đối phương cũng mở ra hai trăm bốn mươi kiểu huyết thì chỉ sợ một chiêu cũng có thể chụp chết hắn.

"Tịnh Minh, đến đây cũng nên kết thúc!"

Thi triển đủ loại thủ đoạn, xác minh sở học bản thân, Sở Dương cũng cảm giác được không sai biệt lắm, hắn quát to một tiếng, tâm linh lực bị áp súc đến cực hạn mãnh liệt ập ra, chui vào trên tâm thần của Tịnh Minh, thi triển ra tâm linh chương không.

Ngay đầu tiên, Sở Dương cũng cảm giác được tâm linh lực mệnh mông của đối phương, mặc dù còn lâu mới dồi dào được như mình nhưng ý chí cũng kiên định như sắt, đáng tiếc dưới Khô Mộc tâm kinh thì dù là Tịnh Minh cũng phải chịu ảnh hưởng.

Tâm linh quấy nhiễu, thần trí tán loạn.

ÔC!

Phi đao lóe lên, một thanh xuyên qua cổ họng, một thanh đâm vào tim, còn một thanh cắm sau não.

Tịnh Minh đã nửa bước đặt tới cánh giới thần mình nên Sở Dương không thể không cẩn thận.

"Ngươi, ngươi lại!"

Tịnh Minh khôi phục lại, nhưng không có chết đi mà là lộ ra vẻ quái dị, bên trong còn cả sự giải thoát không rõ ràng, hai tay hắn hợp lại, khàn khàn nói: "Mong Sở thí chủ lưu một đường sống cho phật môn!"

"Ta sẽ không buông tha ngươi tuyệt!"

Sở Dương gật đầu, dù là đối thủ nhưng hắn cũng không chán ghét gì Tịnh Minh. Đây là một vị trưởng giả đáng được tôn kính, đáng tiếc, vì tông môn mà hắn phải ở phía đối lập.

Một khi động thủ thì chỉ có ngươi chết ta sống, há có thể lưu tình?

"Vậy là tốt rồi!"

Tĩnh Minh lộ ra từ bi tiểu dung, khoanh chân ngã ngồi, mắt đi khí tức.

Cự Côn Tử yếu ớt thở dài, cô đơn không nói thành lời.

Lão hữu qua đời, thở khóc cáo chết.

Một lát sau, Cự Côn Tử đã bình ổn lại cảm xúc, nhìn Sở Dương hỏi: "Tiếp theo ngươi sẽ làm gì?"

Sở Dương vươn cánh tay ra, nắm lại rồi nói: "Chấn chỉnh non sông, diệt Đột Quyết, vong Cao Ly, sau đó lại nghỉ ngơi lấy sức, dung nạp càn khôn trong tay!"

Cự Côn Tử nghiêm túc nói: "Vậy ngươi cũng không thể vội vàng xao động như Dương Quảng, non sông tươi đẹp lại bị phá hoại!"

Sở Dương gật đầu nói: "Tiền bối yên tâm, ta không đến mức lỗ mạng thế đâu!"

Đột nhiên trong lòng hơi động, Sở Dương không khỏi hỏi: "Tiền bối, thiên hạ có bao nhiêu cường giả giống như ngươi?"

Cự Côn Tử suy nghĩ sâu xa nói: "Có không ít!"

Sở Dương kinh ngạc hỏi tiếp: "Ví dụ như?"

Cự Côn Tử nói nhanh: "Tà Đế Hưởng Vũ Điền đã phá toái hư không mà đi, Từ Hàng Tĩnh Trai còn một lão ni tên là Tịch Ni nhưng không biết đã đi chưa, nếu như chưa thì e là tiểu gia hỏa ngươi gặp phiền toái đấy!"

"Tịch Ni?"

Sở Dương giật khóe miệng một cái, cái tên này cũng quá mức kỳ hoa.

"Chính là lão ni này, mặc dù nàng nhỏ tuổi hơn ta nhưng một thân thực lực lại không yếu, ngươi phải cẩn thận!"

Cự Côn Tử nói tiếp: "À trong Đa Lâm tự cũng ẩn giấu một lão tăng không cho người ngoài biết, cũng cực kỳ đáng sợ. Ở Tây Tạng cũng có một vị Chuyển Luân phật, cũng là cường giả tuyệt đỉnh đương thời, ngươi phải cẩn thận ứng phó. Trừ những người đó ra thì trên giang hồ tối đa có hai ba vị cường giả ẩn thế không ra, mạnh cũng chỉ mạnh ngang Tĩnh Minh thôi, ngươi có thể yên tâm. Bọn hắn một mực không ra thì sẽ không đứng ra nữa đâu, hẳn là bọn hắn đang chờ đợi cơ hội thích hợp để phá toái hư không."

Sở Dương tiếp tục hỏi: "Vậy vùng mạn di thì sao?"

Cự Côn Tử từ tốn nói: "Ở sâu trong thảo nguyên, nơi biên hoang có một cổ khí tức ẩn nấp, thập phần cường đại, không kém ta bao nhiêu. Cao Ly cũng có một vị, chỉ mạnh hơn Phó Thái Lâm một bậc nhưng cũng không quá mạnh. Ở trong Đông Hải, Đạn Hoàn Uy quốc có một vị kiếm khách, cũng hết sức khó lường, thuật ám sát xuất thần nhập hóa."

Sở Dương nhếch miệng: "Lại còn nhiều thế sao?"

Nước Đại Đường thật không phải sâu bình thường.

Sở Dương hỏi lại: "Thiên Trúc thì sao?"

Nơi phát nguyên phật tông dù sao cũng không thể coi thường.

Cự Côn Tử suy nghĩ sâu xa, chốc lát nói: "Nhìn cường giả phật gia trung thổ thì không phải bàn cãi, chí ít cũng có hai ba vị, nếu như cùng nhau đến, với thực lực của ngươi hiện tại, ngoại trừ đào vong ra thì không còn cách nào khác."

Cự Côn Tử cũng an ủi: "Tuy nhiên ngươi an tâm, đến loại cảnh giới như chúng ta đây, cơ bản đều sẽ không can thiệp đến chuyện thế tục như thay đổi hoàng triều, yêu hận tình cừ. Như vực ngoại mạn di, căn bản sẽ không vi phạm mà đến, nếu không liền sẽ hợp nhau tấn công."

Sở Dương miễn cưỡng nở nụ cười, hẳn chợt phát hiện thực lực hiện tại còn chưa đủ.

Sau đó, Cự Côn Tử thu thi thể của Ninh Đạo Kỳ và Tĩnh Minh lại, tìm nơi an táng.

Về phần những thi thể còn lại, tự có Liễu Không thu thập. Liễu Không hiện tại thần sắc cô đơn, khóc thầm không nói nên lời nhưng cũng biểu thị thần phục Sở Dương, nguyện ý dâng ra toàn bộ Tịnh Niệm thiên viện, chỉ khẩn cầu giữ lại phật kinh, Sở Dương tự nhiên hứa hẹn.

Cuối cùng, Sở Dương đi tới trước người Sư Phi Huyền.

"Nếu như nghe ta thì sao đến nông nỗi này?"

Sở Dương nhìn nữ tử tuyệt sắc đang nước mắt khóc, hai mắt đầm lệ mông lung này, thở dài một tiếng nói tiếp: "Từ Hàng Tĩnh Trai ngươi luôn làm việc bá

đạo tự nhiên sẽ không nghe, chỉ là ta không ngờ được các người lại làm việc kịch liệt như thế, thậm chí phải dùng đến mưu bắt cóc, thật khiến ta bất ngờ."

Sư Phi Huyền khóc nức giải thích: "Đây không phải do sư phụ ta đưa ra, mà là Giải Huy!"

Sở Dương xùy cười một tiếng nói: "Nếu như không có sư phụ người và Ninh Đạo Kỳ ngầm đồng ý thì sao lại làm như thế?"

Sư Phi Huyền trầm mặc.

"Giao Hòa Thị Bích ra đây, còn cả Từ Hàng kiểm điểm nữa, người cũng phải giao ra một phần bí tịch trong sư môn người ra, nếu không chó trách ta vô tình!"

Với vị nữ tử này, Sở Dương có sát tâm, nhưng thấy đối phương khóc mất đầm lệ nhòa, mong manh dễ vỡ thế kia thì không thể nào hạ thủ được.

"Hòa Thị Bích đang ở trong Tịnh Niệm thiền viện, về phần kiểm điểm thì ta không làm chủ được!"

Sư Phi Huyền u oán vô cùng, nàng hận Sở Dương, hận hấn giết sư phụ, nhưng lại thật không thể hận nổi, trong lòng tràn đầy mâu thuẫn.

Sở Dương gật gật đầu, sau đó nói: "Sau ba tháng, ta hy vọng nhìn thấy Từ Hàng kiểm điểm, quá hạn không đợi!"

Sau đó, hấn quay người rời đi.

Tiểu ni cô xinh đẹp khiến trong lòng hấn dâng lên xao động nguyên thủy nhất, bản năng nam nhân có đôi khi không thể áp chế nổi.

Đặc biệt là khi nắm đại quyền, lực lượng trong tay.

Tuy nhiên hấn tự chủ cũng không tệ.

Chuyện của Lạc Dương chấn động thiên hạ, khắp nơi hải nhiên, Sở phủ, cũng chính là đại quân Sở Vương tăng tốc hành động, những nơi đại quân đi qua, không nghe tiếng mà hàng.

Không đến một tháng, đại quân Sở phủ đã đi tới bờ sông Hoàng Hà, hướng bắc mà sang.

Hoàng cung đã được tu sửa hoàn toàn mới, Sở Dương liền ở lại đây.

"Hả?"

Trong thư phòng, Sở Dương đang cầm Hòa Thị Bích chơi chơi, lại nghe thấy báo cáo của Sở Nhất, lúc này chân mày dựng lên: "Đột Quyết xâm lấn? Quân đội Lý phiệt đâu?"

Sở Nhất đề nén nộ khí trả lời: "Triệt để đầu nhập vào Đột Quyết!"

Sở Dương đứng dậy, nhắc bút lông lên viết, lại ấn đại ấn chuyên dụng, sau đó nói: "Truyền lại cho Lý Tĩnh, để hấn phân phó một vạn kỵ binh tinh anh cho Khấu Trọng suất lĩnh, lấy Tần Quỳnh cầm đầu, giết vào tám trăm dặm thảo nguyên! Mặt khác, để cho Thạch Long đi theo đi. Nhớ kỹ, trong tám trăm dặm, mặc hấn tung hoành, nhưng không thể vượt giới!"

"Vâng, sư phụ!"

Sở Nhất không rõ ràng cho lắm, theo hấn nghĩ, hấn là giết thẳng vào hang ổ Đột Quyết mới phải? Mặc dù hấn không rõ nhưng cũng không có hỏi lại. Hấn có thể cảm giác được uy thế của sư phụ càng ngày càng nặng.

Sở Nhất mở cửa phòng, lặng yên rút đi.

Liễu Trinh bưng một bát trà sâm đi vào phòng, cười khê nói: "Công tử, nóng giận hại đến thân thể!"

"Còn chưa tới mức đó!"

Sở Dương lắc đầu, vừa nhìn về phía Hòa Thị Bích trong tay, hấn cảm giác được bên trong có năng lượng băng bạc, nhưng muốn hút ra thì còn không phải pháp, càng không phải lúc.

Liễu Trinh sau khi đặt bát trà sâm xuống thì đứng yên ở một bên, nàng sớm tập thành thói quen ở cạnh Sở Dương.

Đúng lúc này, cửa phòng đột nhiên bị phá tan.

Thấy người tới, Sở Dương đột nhiên đứng lên, mắt lóng lánh, lộ ra vẻ sợ hãi lẫn vui mừng hỏi: "Tôn đạo trưởng, người vội vội vàng vàng như vậy, hấn là có chuyện gì tốt hả?"

Tôn đạo trưởng hồng quang đầy mặt, vui vô cùng nói: "Ta đã thôi diễn ra, người lại tới giúp ta tham khảo một chút, xem phải chăng còn có chỗ nào chưa

hoàn thiện không?"

Sở Dương đại hi hỏi lại: "Cái gì?"

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Toa Chư Thiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 127: Ngũ Đế kinh

Liễu Trinh lặng yên đóng cửa phòng, đi ra thư phòng.

Nàng biết chuyện của Tôn đạo trưởng là quan trọng nhất nên không thể quá nhiều, cũng không thể nghe nhiều. Sau khi đi ra, nàng cũng phát tay ra hiệu cho những thị vệ thối lui ra xa.

Sở Dương đến đây mục đích chính yếu nhất là thôi diễn công pháp, thu thập tài nguyên luyện chế đan dược để nâng cao tu vi, còn những chuyện còn lại chẳng qua thuận thể mà làm thôi.

Có một số chuyện thấy ngứa mắt, có mấy người dễ hấn chán ghét, cũng có nhiều thứ khiến hấn thờ dài, tới đây một lần nên thuận theo tâm ý làm một phen thôi.

Không hổ thẹn, không hối hận, mọi chuyện đã làm không thẹn thiên địa, không thẹn lương tâm.

Sở Dương hết sức kích động hỏi: "Tôn đạo trưởng, thật thành công?"

Những ngày này, sau khi xử lý hết sự vụ bên ngoài thì Sở Dương liền ở chung với Tôn đạo trưởng để tiến hành lĩnh hội, chỉnh lý, phân tích, chỉnh hợp và thôi diễn, tuy có mô hình đại khái nhưng muốn thành công bước cuối cùng thì còn cần nỗ lực không nhỏ.

Không nghĩ tới hôm nay Tôn đạo trưởng lại mang đến niềm vui bất ngờ cho hấn.

"Người đến xem!"

Tôn đạo trưởng không khách khí, trực tiếp nhắc bút viết xuống tâm pháp tổng kết.

Sở Dương chăm chú nhìn, không ngừng gật đầu

Tổng cộng tám ngàn câu bao quát cả người, thông hành khiếu huyết, dệt thành một mạng lưới cực lớn, bao gồm mỗi một chỗ trong cơ thể.

Sau khi xem, Sở Dương trực tiếp nhắm mắt lại, lắng lắng lĩnh hội, thuận thể suy luận, nghịch hành xác minh, suốt hai canh giờ hấn mới mở ta mắt, hết sức kích động nói: "Ta không phát hiện ra một lỗ hổng nhỏ nào!"

Tôn đạo trưởng thoải mái cười, hấn mặt đầy mồ hôi, y nguyên nói: "Vậy tốt rồi! Trước hãy khoan tu luyện, hai chúng ta tiếp tục thôi diễn xác minh, không thể để lọt một chút sơ xuất nào được, dù sao cũng là khẩu quyết tâm pháp, sai một ly đi một dặm ngay."

Sở Dương gật đầu, minh bạch đạo lý này, cổ tay khẽ đảo lấy ra mấy viên Nguyên Khí đan đại bổ, đưa tới trước mặt Tôn đạo trưởng, nói: "Hiện tại ngài phải nghỉ ngơi cho thật tốt, đừng chưa xác minh được đã ngã xuống thì tội cho ta!"

Tôn đạo trưởng cười to: "Ha ha ha, chưa đến mức đó!"

Nói xong, Tôn đạo trưởng không chút do dự nhận lấy đan dược, hấn biết những thứ xuất từ tay phủ chủ tất nhiên là tinh phẩm trong tinh phẩm, thế gian khó gặp.

Lại một tháng trôi qua, trong thư phòng.

Sở Nhất báo cáo tình hình: "Su phụ, đại giang nam bắc đều đã thu phục, ngoại trừ một số ít nơi núi hoang rừng sâu còn bang phái trộm cướp ra thì thiên hạ đã an bình. Tàn tướng quân chém giết tám vạn đại quân Đột Quyết, đuổi đến tám trăm dặm ngoài thảo nguyên, dừng lại đóng quân, đánh cho Tắt Huyền phe địch trọng thương. Đáng tiếc, do đại quân Đột Quyết quả quyết hy sinh để cứu hấn nên không giết được hấn."

Sở Dương nghe xong gật đầu, lại ra lệnh: "Như thế cũng không tệ, truyền hạ mệnh lệnh, để Tàn Quỳnh trở về! Mặt khác, thông tri cho Từ Thế Tích tiêu diệt triệt để nạn trộm cướp trên giang hồ!"

Sở Nhất cẩn thận thăm dò: "Vậy còn Từ Hàng Tĩnh Trai và các miếu tự khác thì sao?"

Sở Dương khẽ híp mắt nói: "Tạm thời không đề ý tới!"

"Rõ!"

Sở Nhất tuân mệnh rồi đi.

Sở Dương lần nữa lĩnh hội công pháp được thôi diễn thành, trải qua một tháng xác minh, hai người mất ăn mất ngủ thôi diễn, rốt cục xác định phương pháp này đã đạt tới trình độ hoàn mỹ, có thể mở hai trăm bốn mươi khiếu huyết quanh người, dùng ngũ hành bản nguyên của cơ thể làm gốc, lấy Ngũ Đế quyền làm khung đỡ rốt cục mà thành.

Có thể nói là Ngũ Đế quyền tiếp diễn.

"Lại đặt là Ngũ Đế quyền thì không thỏa đáng!"

Sở Dương suy nghĩ sâu xa một lát, xác định danh tự tâm quyết: "Từ nay về sau đặt là Ngũ Đế kinh!"

Ngũ đế cũng là ngũ hành, cũng là nơi bắt đầu, thỏa đáng hơn Ngũ Hành kinh.

"Ba trăm sáu mươi khiếu huyết, không biết trên Thiên Vũ đại lục có cường giả nào mở ra được toàn bộ không?"

Mặc dù những công pháp trong truyền thuyết chỉ có thể mở ra hai trăm bốn mươi khiếu huyết, nhưng Sở Dương không quá tin tưởng, về phần thật giả thì khó có thể xác định, nếu như thật thì chỉ sợ lúc hần chờ lại sẽ chân chính thật là đệ nhất Tông sư.

"Tiếp xuống!"

Sở Dương lấy ra hai kiện trân bảo, tay trái nâng Tà Đế Xá Lợi, tay phải cầm Hòa Thị Bích, mắt lóng lánh, sau cùng thu vào: "Còn chưa phải lúc!"

Sau ba tháng, thiên hạ đại dñh.

Sở Dương cũng thuận thế lên ngôi tại Lạc Dương, diện nam tọa bắc, trở thành hoàng đế khai quốc tân triều.

Hắn sớm đã có kinh nghiệm, ngựa quen đường cũ nên không chút hoang mang, ngồi trên long ý nhìn qua văn thần võ tướng ở hai bên, lập tức định ra quốc sách cơ bản.

Văn võ phân lập, văn không hỏi quân, tướng không tham chính.

Thiết lập tả hữu nội các, tả phụ trợ xử lý chính vụ, không nắm quyền; hữu phân tích quân sự, dõi trông khắp nơi, không nắm quân quyền.

Đất đai cả nước thuộc sở hữu quốc gia, sau đó quy hạch một lần nữa để phân phối đất đai.

Đạo viện miếu tự phải đăng ký danh sách, chính lý truyền thừa nộp lên trên một phần, phân chia đẳng cấp. Nếu như không nghe theo, đại quân đánh tới, chó gà không tha.

Khắp nơi trên cả nước khai mở học đường, chia thành giáo dục cơ sở và giáo dục cao đẳng, lại thiết lập võ giáo.

Đến khi công bố những chuyện tiếp theo thì đã qua ba canh giờ.

Cũng may những người ở trên triều đều sở hữu chút tu vi nên cũng không ngại mệt mỏi.

Sau cùng, chúng thần ca công tụng đức một phen, Từ Thế Tích đi ra.

Từ Thế Tích khom người nói: "Bệ hạ, hôm nay thiên hạ thống nhất, Đại Sở khai quốc nên không thể không có hoàng hậu trấn áp hậu cung, không thể không có người nối dõi Đại Sở vạn cổ ta."

Bọn người Lý Tĩnh, Tàn Quỳnh cũng nhao nhao đi ra, quý gồi đề xuất: "Bệ hạ, xin nạp hoàng hậu, định tứ phi, truyền thừa muôn đời, Đại Sở quang diệu thiên thu!"

"Chuẩn tấu!"

Sở Dương ngôn xuất pháp tùy, miệng vàng lời ngọc, một chữ liền định ra nhạc dạo. Sau đó quần thần thương nghị, định ra chi tiết các loại điều lệ, lễ nghi.

Một tháng sau, Sở Dương đồng thời nạp năm người.

Liễu Trinh làm hoàng hậu, không người nghi vấn.

Lạp nạp bốn phi tử, phân biệt là Quý phi Thương Tú Tuần, Thục phi Tống Ngọc Hoa, Đức phi Tống Ngọc Trí, Hiền phi Loan Loan.

Ngoại trừ Loan Loan có tranh luận ra thì những người còn lại đều bình thường, tuy nhiên Tống gia một môn hai phi khiến người ta hết sức đỏ mắt, nhưng Tống Khuyết ngược lại biết cách hành sự của Sở Dương, lúc này nộp lên đại quyền quân sự, chỉ đã nhận chức quan nhân tân, lĩnh hội võ học.

Sở dĩ định ra Loan Loan cũng bởi Sở Dương thực sự thích tiểu nha đầu linh cơ cổ quái này, về phần sau này có gây ra chuyện âm ỉ gì hay không, chỉ cần một ngày hấn còn tại vị thì sẽ không toát ra bọt nước gì.

Lại qua ba tháng, thiên hạ ổn định, Sở Dương cũng dần thoát khỏi tham chính, lại an ủi năm nữ một phen, rồi lập tức chuẩn bị bế quan tu luyện. Trước lúc đó, hấn cho gọi Tần Quỳnh, Từ Thế Tích, Lý Tĩnh và Thạch Long tới.

"Bệ hạ, các thế ngoại tông môn như Từ Hàng Tĩnh Trai và những miếu tự y nguyên kháng mệnh không theo, có cần phái đại quân diệt triệt để bọn hấn hay không?"

Tần Quỳnh không biết Sở Dương nghĩ gì, tại sao lại lưu lại những tôn môn kia.

Đặc biệt là Từ Hàng Tĩnh Trai, cho đến bây giờ còn không có xử trí.

Sở Dương cười nói: "Sớm muộn gì cũng sẽ thu thập bọn họ, trước không nên gấp gáp. Tiếp theo ta sẽ bế quan một đoạn thời gian, chờ khi tu vi đột phá lần nữa sẽ chân chính có thực lực trấn áp bất hoạn, đến lúc đó triệt để san bằng bọn hấn!"

Lý Tĩnh cau mày nói: "Bệ hạ, với tu vi hiện tại của ngài, cộng thêm gần hai trăm vị Tông sư và mấy vị Đại tông sư của Đại Sở ta mà còn không thể trấn áp bọn hấn sao?"

Sở Dương nói ra tình hình thực tế: "Nếu như thế tất có thương vong, khả năng sẽ khiến cho những lão gia hỏa kia liên hợp lại. Đợi thêm chút thời gian đi, nhớ kỹ, mục tiêu của chúng ta là toàn bộ thiên hạ, đông cực hạn đến bờ bên kia của hải dương; bắc cực hạn đến nơi rét lạnh; nam cực hạn đến tận cuối chân trời; tây cực hạn đến ngoài cát vàng!"

"Tuân mệnh!"

Mấy người đều kích động.

"Sau khi ta bế quan, các người trấn giữ hoàng cung cho tốt! Từ Thế Tích, người y nguyên phải giám sát thiên hạ, những miếu tự, tông môn như Từ Hàng Tĩnh Trai thì chỉ cần không gây ra nhiễu loạn quá lớn thì cứ mặc kệ đi!"

Sở Dương định ra nhạc đạo, cũng bắt đầu một đợt bế quan tu luyện mới.

Chờ lần nữa ra, tất nhiên uy hiếp cần khôn.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Toa Chư Thiên* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 128: Âm mưu

Tà nội các xử lý chính sự, hữu nội các điều hành quân vụ, tả hữu đối lập, lại thêm tất cả đều là những người do một tay Sở Dương đề bạt ra, trung thành có thừa, cộng thêm Liễu Trinh quyết được đại sự, đây cũng là nguyên nhân khiến hấn an tâm bế quan dù Đại Sở chỉ mới lập quốc chưa tới nửa năm.

Hoàng cung cấm địa.

Tôn đạo trưởng tò mò hỏi: "Người thật yên tâm?"

Hấn hôm nay đã triệt để yên tâm.

Công pháp thôi diễn hoàn thành, học viện bồi dưỡng y giả cũng nhao nhao thành lập khiến cho đại nguyện của hấn được đền bù, triệt để yên tâm lại, cũng nhẹ nhõm đi rất nhiều.

Sở Dương không thèm để ý, nói: "Có cái gì không yên lòng? Nếu như loạn thì bình định là được thôi!"

Tôn đạo trưởng tán thán nói: "Người đó, thật đúng là có một trái tim sắt đá khiến lão đạo ta không thể không bội phục! Người muốn tu luyện thể nào? Trực tiếp hấp thu lực lượng ẩn chứa bên trong Tà Đế Xá Lợi Lân Hòa Thị Bích sao?"

Sở Dương lắc đầu nói: "Không, như thế quá nhanh, dễ dàng tạo thành bất ổn căn cơ, dù sao thì Ngũ Đế kinh mới được thôi diễn xong xuôi, ta còn chưa tu luyện, chờ sau khi thích ứng lại hành động một lúc sau! Ngoài thì tắm thuốc, trong thì dùng đan dược nên tốc độ tu luyện Ngũ Đế kinh cũng sẽ không quá chậm, chờ gặp bình cảnh cũng liền triệt để quen thuộc công pháp, đến lúc đó lại đột nhiên tăng mạnh."

Tôn đạo trưởng nâng ngón tay cái lên nói: "Lão thành ổn trọng!"

Hắn cũng không rời đi mà ở lại hộ pháp cho Sở Dương, cảnh giới hiện tại của hắn cũng không kém Cự Côn Tử bao nhiêu, dù sao thôi diễn thành công Ngũ Đế kinh cũng giúp cảnh giới của hắn tăng lớn, lại kiến thức đông đảo tuyệt học của Thiên Vũ đại lục nên nội tình hay tầm mắt đều không kém gì Cự Côn Tử, nếu thực chiến thì chưa biết chắc ai thắng ai thua.

Đồng thời, hắn cũng khai lò luyện đan, điều phối nước thuốc để chuẩn bị cho Sở Dương tu luyện, hắn cũng muốn xem thử một người khi mở ra ba trăm sáu mươi khiếu huyết thì sẽ mạnh đến mức nào.

Sở Dương ngồi xếp bằng trong bồn tắm, nhắm mắt định thần, bắt đầu vận chuyển công pháp.

Mấy năm lắng đọng tích lũy, hắn có nắm chắc đột phá đến cảnh giới Đại tông sư, bây giờ đã có công pháp nên tự nhiên mở khiếu huyết dễ như trở bàn tay, chỉ trong thời gian một chén trà, huyết thứ hai trăm bốn mươi một đã được phá mở.

Thời gian vội vàng, vĩnh viễn không dừng lại.

Càng về sau thì mở khiếu huyết càng khó, mà tiêu hao dược liệu cũng càng kinh khủng.

Nửa năm sau, Sở Dương từ trong nhập định tỉnh lại.

"Lại đột phá?"

Tôn đạo trưởng nhìn Sở Dương, mỗi khi Sở Dương mở mắt thì hắn biết đối phương ắt mở được một khiếu huyết.

Sở Dương lắc đầu, thờ dãi nói: "Không có! Thật sự càng ngày càng khó, lần này tốn đến năm này mà cũng không mở thêm được, về sau chỉ sợ càng thêm khó khăn!"

Tôn đạo trưởng bĩu môi nói: "Mới nửa năm đã mở được sáu mươi khiếu huyết, ngươi cũng nên thỏa mãn đi! Ngươi nên biết, những Tông sư bình thường tu luyện dù có đan dược trợ giúp nhưng muốn mở được một khiếu huyết cũng tốn khoảng một năm, rất khó khăn."

Sở Dương há lại không biết, ở Thiên Vũ đại lục, nếu tư chất bình thường thì dù cho có Khai Khiếu đan khai khiếu thành công thì còn cần phải lấp đầy khiếu huyết đó, đạt mới tức không để lộ, chỉ sợ cũng tốn khoảng ba tháng đến nửa năm.

Về phần thiên tài, vậy thì phải khác.

Sở Dương cười khổ: "Mới mở đến khiếu huyết thứ ba trăm mà thôi, chẳng đường sau này phải làm sao đây? Nửa năm này ta tiêu hao đại dược, nhờ thương bộ mua sắm thu thập tới tám phần mới đạt được chút thành tựu đó thôi, tính là gì?"

Hắn tính toán một chút, lúc mở khiếu huyết thứ ba trăm, tài nguyên tiêu hao nếu dùng Chân Long Phá Khiếu đan để tính thì cũng tốn ít nhất mười viên mới có thể thành công.

Chuyện này kinh khủng bậc nào.

Sau khi mở được ba trăm khiếu huyết, Sở Dương cảm thấy tài nguyên tiêu hao sẽ còn tăng lên gấp gấp nhiều lần.

Tôn đạo trưởng nói: "Vậy thì hãy hấp thu lực lượng trong Hòa Thị Bích lãn Tà Đế Xá Lợi đi, với tu vi của hai ta chẳng lẽ còn sợ không trấn áp được?"

Sở Dương cười to: "Ta cũng đang nghĩ như thế! Trước hết, ta ngươi đánh một cục đi, nghỉ ngơi một chút!"

Tôn đạo trưởng hứng thú nói: "Ha ha ha, rất lâu rồi không đánh cò, đến, đến, đến!"

Sở Dương sau khi ngồi xuống thì giương mắt nhìn phía trước hoàng cung một chút, lộ ra một tia cười lạnh.

Tôn đạo trưởng nói khá chân thành: "Ngươi cứ mặc cho bọn hắn nhón nháo thế sao?"

Sở Dương lắc đầu nói: "Đại quân nắm chắc, quần thần nơi tay thì có thể nháo ra chuyện gì?"

Tôn đạo trưởng nhún nhún vai: "Cũng đúng, những người kia đều do một tay ngươi cất nhắc lên, kính sợ ngươi như thần, tôn kính như tiên, biết thủ đoạn của ngươi, cũng biết phương pháp làm việc của ngươi nên cũng vui vẻ xem náo nhiệt."

Sở Dương nói như thật: "Chờ ta tiến thêm một bước sẽ là thời điểm ta thu thập bọn họ, hừ, dù là trước khi bề quan thì bằng thực lực của ta cũng có thể trấn áp bọn hắn thành tro bụi, chỉ là ta không muốn thấy có quá nhiều thương vong thôi. Dù sao trải qua chiến loạn, thật vất vả mới có được thái bình, vừa mới bắt đầu cuộc sống tươi đẹp mới, chưa được hưởng thụ bao nhiêu mà đã phải chiến đấu thì thật không đành lòng!"

Bản tâm như một, hắn trước sau chưa từng thay đổi, cũng không hề sợ sệt.

Tôn đạo trưởng khen: "Hay cho một câu không đành lòng! Nhìn khắp lịch sử, hoàng triều thay đổi, có loạn mà trị chứ chưa hưởng thụ được thái bình thịnh thế, cũng bởi vì kiêu kỳ mà không biết có bao nhiêu khai quốc công thần chết đi. Như Lưu Bang, sau khi khai quốc thì những lão huynh đệ theo hắn bị giết bao nhiêu người?"

Sở Dương không bình luận nhiều: "Chẳng qua là nội tâm yếu ớt, không cảm thấy an toàn, bệnh đa nghi quá nặng thôi!"

Trong cung Hiến phi.

"Sư phụ, người thật muốn đi một bước này sao?"

Loan Loan giống như cũ, không có đeo quá nhiều đồ trang sức, ngược lại càng lộ vẻ linh tú, nàng nhìn sư phụ mình, lông mày nhíu chặt.

Âm Hậu Chúc Ngọc Nghiên cắn răng nói: "Ta không can tâm, thật không can tâm!"

Loan Loan khuyên nhủ: "Hôm nay thiên hạ thái bình, bách gia hưng thịnh, người còn gì không vừa lòng? Dù cho thành công thì lại làm sao? Nhưng nếu lỡ như không thành công, người biết thủ đoạn của hần, hần tất sẽ giết người."

Chúc Ngọc Nghiên mắt lóe ra quang mang khác lạ, nói: "Lần này không giống, tuyệt đối không giống!"

Loan Loan cười lạnh nói: "Người muốn nói An Long à? Thật tưởng người khác không biết động tác nhỏ của hần sao? Cũng không biết hần lấy gan từ đâu mà lại dám cầu kết Đột Quyết, liên hệ Cao Ly!"

Chúc Ngọc Nghiên kinh hãi: "Người, người biết?"

Loan Loan lạnh giọng: "Toàn bộ thiên hạ đều là Đại Sở, tai mắt nhiều cỡ nào, thủ đoạn nhỏ bé của hần há có thể giấu giếm được người khác?"

Chúc Ngọc Nghiên hít sâu một hơi, quả quyết nói: "Biết thì đã làm sao? Dù sao hần cũng đang bế quan, không biết tình hình bên ngoài. Người có biết lần này có bao nhiêu người liên hợp cùng một chỗ không? Dù ta không tham dự thì Đại Sở cũng không giữ được!"

Loan Loan lộ ra vẻ thống khổ, nói: "Sư phụ, người thật không hiểu rõ hần sao? Thật không biết thủ đoạn của hần sao?"

Chúc Ngọc Nghiên lắc đầu nói: "Đồ nhi, hần mạnh thì đã làm sao? Người biết lần này là ai muốn đối phó hần không? Hần thật ngông cuồng, quá bá đạo, quá không coi ai ra gì, quá không để lại đường sống, cũng quá tự cho là đúng! Hần giết Tịnh Minh, nhưng Đa Lâm tự còn một lão tăng, Từ Hàng Tĩnh Trai cũng có một vị Tịch Ni, trong đạo môn có hai lão gia hỏa cũng không quen nhìn phong cách làm việc phách lối của hần, thêm một lão quái ở sâu trong thảo nguyên, rồi một vị cường giả siêu việt Phó Thái Lâm ở Cao Ly, cộng thêm một vị tuyệt thế kiếm khách ở Đông Doanh nữa, thậm chí..."

Loan Loan lớn tiếng nói: "Vậy thì sao? Người có biết Đại Sở có bao nhiêu Tông sư, bao nhiêu tiên thiên không?"

Chúc Ngọc Nghiên âm vang nói: "Với những cường giả kia thì Tông sư chỉ là sâu kiến!"

Loan Loan thống khổ nói: "Sư phụ, người thật quyết tâm?"

Chúc Ngọc Nghiên lộ ra ngoan sắc: "Người thật không giúp ta? Ta chỉ cần người giúp ta thuyết phục những tướng lĩnh kia mà thôi!"

Loan Loan nhắm mắt lại, nói: "Ta không thể giúp người, cũng không dám giúp người, nếu không... đương nhiên, sư phụ, ta cũng sẽ không tố cáo người!"

Chúc Ngọc Nghiên lui ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Toa Chư Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 129: Náo động

Trên Đạp Đế phong, mây trắng mịt mờ lơ lửng lưng chừng, một vị nữ tử áo trắng tựa như dung nhập ở bên trong, lại như muốn lảng không phi tiên.

Sư Phi Huyền đã đứng thật lâu.

Tóc của nàng cũng đã dài ra.

Ài!

Nàng yếu ớt thở dài, cô đơn không nói nên lời.

Người mà nàng quan tâm nhất là sư phụ đã bị giết, bị "thánh hoàng" được vạn dân trong thiên hạ ca tụng giết chết, thiên hạ hôm nay là kết quả mà nàng muốn thấy nhất cho nên nàng khó có thể báo thù.

Nam tử kia thiếu chút nữa đã phá đi đạo tâm của nàng, tạo nên gợn sóng ở sâu trong lòng nàng.

Nàng nhìn hướng Lạc Dương, ánh mắt mê mang.

"Trai chủ, lão tổ xuất quan, để ngài đi đến!"

Sư muội ngày xưa bây giờ đã trở thành trai chủ, vẻ thân mật trước kia giờ cũng không còn thấy nữa.

"Được rồi, ta sẽ đi!"

Phạm Thanh Huệ chết nên đương nhiên Sư Phi Huyền kế thừa chức trai chủ.

Trong Phạm đường, một lão ni ngồi xếp bằng, thân thể nàng trắng tấp, khuôn mặt tinh tảo tựa như tượng băng điêu khắc, lạnh lùng khiến người ta rùng mình.

"Trai chủ, ta đã nghe nói qua chuyện của trai chủ đời trước, nghe nói chuyện của đại ma Sở Dương, ta dự định triệu tập một số vị đồng đạo để trừ ma cho vạn dân trong thiên hạ, ngươi có ý kiến gì không?"

Thanh âm băng lãnh như sắt, nói là hỏi thăm nhưng lại chẳng có chút ý tứ đó.

Đây là nội tình đích thực của Từ Hàng Tĩnh Trai, Tịch Ni lão sư thái.

Sư Phi Huyền hơi cau mày nói: "Hôm nay thiên hạ thái bình, cần gì phải thế?"

Tịch Ni sư nói với vẻ nghi ngờ: "Thiên hạ thái bình? Đế Đạp phong không yên ổn, Từ Hàng Tĩnh Trai không yên ổn, thiên hạ sao có thể thái bình?"

Sư Phi Huyền nhìn sang những trưởng lão của Từ Hàng Tĩnh Trai ở hai bên, hỏi: "Vậy các ngươi thì sao?"

Các trưởng lão đồng thanh trả lời: "Lời lão tổ nói có lý!"

Sư Phi Huyền lộ ra vẻ mờ mịt, hồi lâu cười khỏ một tiếng nói: "Thôi được, chức trai chủ này hôm nay ta sẽ từ bỏ, từ sau hôm nay, ta chỉ một lòng tĩnh tu!"

Cả sảnh đường yên tĩnh, tất cả đều kinh hãi.

Tịch Ni ánh mắt ngưng tụ, tỏa ra hào quang kinh người, Sư Phi Huyền lại không lý tới, buông bỏ hết tất cả những thứ đại biểu cho thân phận của trai chủ, sau đó nhẹ nhàng đi ra ngoài.

Đa Lâm tự.

"Ngủ một giấc ba mươi năm, tỉnh lại trời đã thay đổi!"

Một bức tượng đá bỗng nhiên nứt ra, từng mảnh từng lớp bụi rơi xuống lộ ra chân dung rõ ràng là một lão hòa thượng.

Lúc này, cổ chung của Đa Lâm tự ngân lên, phương trượng, trưởng lão nhao nhao đi đến.

Nhìn đồng đạo hòa thượng to có nhỏ có quỳ xuống trước mặt, lão hòa thượng phát phát tay, chỉ để phương trượng cùng các trưởng lão lưu lại.

Lão hòa thượng nói giọng khàn khàn: "Hình như có đại kiếp giảng lâm, lòng có cảm giác, nói một chút tình hình hiện nay nghe?"

"Rõ!"

Đương kim phương trượng cung kính đáp, lập tức nói ra tất cả mọi chuyện: Dương Quảng mở khoa cử, khai kênh đào, ba lần chinh phạt Cao Ly, độc chết quân thần, Sở Dương quật khởi cấp tốc chiếm lĩnh thiên hạ, một trận quyết chiến ở Lạc Dương đánh giết Ninh Đạo Kỳ và Phạm Thanh Huệ, thậm chí ngay cả Tịnh Minh đã lâu không xuất thế cũng bị đánh giết.

Lão hòa thượng sau khi nghe xong thì cau mày nói: "Tịnh Minh đại sư lại bị giết?"

Phương trượng trầm giọng nói: "Đúng thế lão tổ, Sở Dương có ý nghĩ diệt Phật, mặc dù không biết tại sao còn chưa động thủ với chúng ta, nhưng ta phỏng đoán thời gian hẳn đã rất gần."

Lão hòa thượng đạm mạc nói: "Phật chính là chân lý, chính là cực lạc, chính là nơi thiên hạ từ thiện, nơi vạn dân cúng bái, muốn diệt Phật thì chỉ có đại ma. Đại ma giảng thế, vì thiên hạ thương sinh nên đành phải từ bỏ hấn."

Chúng tăng vui mừng.

"Ta đi gặp đám lão hữu một lần, tán phiếm luận đạo rồi mới liên hợp trừ ma!"

Lão hòa thượng nghỉ ngơi ít ngày, sau đó lập tức lên đường.

Trong một nơi thâm sơn, Cự Côn Từ ngồi xếp bằng trên tảng đá, đối diện hẳn có hai vị đạo nhân.

Cự Côn Từ từ tốn nói: "Các người động tâm!"

Lão đạo áo trắng bên trái ngưng mảy nói: "Son môn bị thu, chịu hạn chế, thậm chí đệ tử còn phải đăng ký, phân chia đẳng cấp son môn, từ hôm nay trở đi bị giám sát nghiêm mật, với đạo môn chúng ta thì những chuyện này sao có thể tiêu điều tự tại được?"

Lão đạo áo đen bên phải từ tốn nói: "Đạo môn chúng ta giảng cứu xuất thế như ngàn vạn, nhập thế cứu thủy hỏa, nếu như bị hạn chế thì tâm sẽ bị long động, tu hành khó khăn!"

Cự Côn Từ nói: "Hôm nay thiên hạ thái bình, vạn dân ca tụng, là thịnh thế rất có khó được. Mà đạo môn ta không thu tín đồ, một son môn một đệ tử thì đăng ký đã làm sao? Hạn chế lại thế nào? Chúng ta lại không phạm pháp, không giết người, chúng ta có gì phải lo lắng? Tâm tựa như mây trắng thường tự tại, ý như nước chảy mặc vật trôi, chúng ta y nguyên có thể tĩnh tu ở son môn, vân du tứ hải, vô câu vô thúc. Khách quan mà nói thì thái bình thịnh thế có lợi lớn cho chúng ta, chẳng phải thế sao? Lo lắng nhất hẳn là đám lửa trọc kia, các người cần gì phải tham dự?"

Hắc bạch lão đạo trầm mặc.

Cự Côn Từ đứng lên, xoay người lên không nói: "Tĩnh Minh chết rồi, các người hẳn phải biết thực lực của hắn! Trận chiến hôm đó ta ở ngay bên cạnh, ta có thể cảm giác được rõ ràng, dù ta gia nhập thì hẳn cũng không sợ chút gì, thậm chí tự tin đánh giết luôn ta! Các người tự giải quyết cho tốt!"

Cự Côn Từ nói xong thì đã biến mất ở bên kia ngọn núi.

Lão đạo áo trắng nói: "Sao bây giờ?"

Lão đạo áo đen cảm thán một tiếng: "Ài, đến cảnh giới như ta người mà cũng không thấu triệt ràng buộc thế gian! Thôi thôi, khó được thịnh thế, không giữ gìn thì cũng thôi đi chứ chẳng lẽ còn muốn phá hư? Hai chúng ta cứ an tĩnh nhìn phong vân đi, quân chi bên ngoài thương hải tang điền, lại liên quan gì đến chúng ta?"

Lão đạo áo trắng lắc đầu nói: "Chỉ là thấy son môn bị quảng thúc, đạo kinh bị tịch thu đi nên không cam tâm thôi!"

Lão đạo áo đen cười nói: "Không có cướp đi đã rất khá rồi!"

Lão đạo áo trắng gật đầu: "Nói cũng đúng, người ta tiếp tục tĩnh tu lĩnh hội đại đạo, đây mới là căn bản."

Cự Côn Từ đã đi xa lộ ra tiểu dung, lẩm bẩm: "Tiểu gia hỏa, những chuyện ta có thể làm cũng đã làm rồi, tiếp theo không biết người có thể ngăn cản được hay không đây? Ài!"

Hắn vẫn rất lo lắng, đi về phía Lạc Dương.

Trong khoảng thời gian này, trên triều đình, gió nổi mây phun.

Liễu Trinh trấn áp triều cục một mực mặt không biểu tình nhưng trong lòng lại hết sức lo lắng, thỉnh thoảng lại nhìn về nơi Sở Dương bế quan.

Liễu Trinh khôi phục trấn định, dò hỏi: "Gặp phải tình huống đột biến thì các người có đối sách gì không?"

Tần Quỳnh ra trước nói: "Hoàng hậu nương nương, ngài đại khái có thể yên tâm, chỉ cần hoàng cung không loạn thì mọi sự sẽ không thể thay đổi!"

Lý Tĩnh đứng đưng như không nói: "Chúng ta đã bố cục nghiêm mật trong thành Lạc Dương, trong hoàng cung cũng có tới ba trăm Tông sư tọa trấn, lại có những người như ta nữa, chỉ cần nơi này không loạn thì ngại gì sóng gió ở bên ngoài? Mặc cho bọn hắn nháo sự đi!"

Từ Thế Tích cau mày: "Duy nhất lo lắng là những lão quái vật kia!"

Thạch Long hừ lạnh nói: "Hừ hừ, bọn hắn sẽ có tới mà không có về!"

Những lão gia hỏa bọn họ từng người thực lực ngập trời, đặc biệt là Thạch Long đã bước tới cảnh giới Đại tông sư. Đại tông sư như hắn còn mạnh hơn Ninh Đạo Kỳ không chỉ một chút.

Lực lượng của bọn hắn quá đủ.

Thẩm Lạc Nhận nói một câu: "Lo lắng duy nhất chính là Âm Hậu!"

Mọi người theo đó trầm mặc.

Âm Hậu không đáng sợ, bọn hắn đều không để ý, nhưng phía sau còn một Hiền phi nên bọn hắn không thể không suy tính.

Liễu Trinh yên tâm lại, cũng định ra cục diện: "Các người nắm chắc trấn giữ Lạc Dương, bảo vệ hoàng cung đi, những chuyện còn lại chỉ là chuyện nhỏ, chờ bệ hạ xuất quan thì hẳn sẽ giải quyết!"

Cầm địa trong hoàng cung, Sở Dương tay trái nâng Hòa Thị Bích, tay phải nắm chặt Tà Đê Xá Lợi, vận chuyển công pháp hấp thu năng lượng bên trong, biến hóa để cho bản thân sử dụng.

Bên trong Tà Đê Xá Lợi có các loại ma niệm lúc này đều xông ra, nhưng Sở Dương lại chẳng để ý tới, chỉ duy trì ý cảnh Khô Mộc tâm kinh, ý chìm thức hải, tâm không dao động, thậm chí còn dùng ma niệm để thôi động Khô Mộc tâm kinh, hiệu quả từ từ tăng lên.

Lại có Hòa Thị Bích công chính điều hòa lực lượng, Ngũ Đế kinh thu nạp hết thầy với đặc tính bao dung, luyện hóa hai cỗ lực lượng, xung kích khiêu huyết.

Khí tức của Sở Dương không ngừng dâng lên khiến cho Tôn đạo trưởng một mực hộ pháp ở một bên có cảm giác kinh hãi run sợ.

CÁCH!

Rốt cục Hòa Thị Bích vỡ vụn thành bột phấn, Tà Đê Xá Lợi cũng hao hết tất cả tinh nguyên chỉ còn lại một cái xác không bản thể, khí tức của Sở Dương cũng dâng lên đến cực hạn khiến cho không khí cũng bị vận vẹo.

PHỤ!

Sở Dương phun ra một ngụm khí trọc, chậm rãi mở mắt, lộ ra tiểu dung.

Tôn đạo trưởng đại hi hoi: "Vây được rồi!"

"Xong rồi!"

Sở Dương gạt đầu, sau đó phóng xuất ra tâm linh lực, dưới sự quan sát của tâm linh đảo ảnh thì hần bỗng nhiên nhướng mày, lộ ra vẻ phẫn nộ nói: "Các ngươi thật can đảm!"

Nói xong, bóng người của hần đã biến mất không thấy gì nữa.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Toa Chư Thiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 130: Cục diện trước mắt cực kỳ nghiêm trọng

Sở Dương không ngờ kiểm nhưng lẫm không phi hành nhanh như chớp, trong nháy mắt đã đi tới ngoài thành. Hần không hề ẩn tàng khí tức mà mang theo nộ khí cuồng bạo tiến lên, cũng kinh động đến những cường giả thụ vệ hoàng cung.

"Kia là bộ hạ, sao hần lại xuất quan, mà sao lại đi ra phía ngoài thành?"

Tần Quỳnh lúc này đứng lên, bay người lên phòng, thôi động cảm ứng lập tức phát hiện ra ngoài thành có một cỗ khí tức cường đại, sắc mặt lập tức biến đổi, quát to: "Huyết vệ ở đâu?"

Trong các nơi trong hoàng cung, ba mươi sáu huyết vệ lên phòng một lượt, một chân quỳ xuống nói: "Có thuộc hạ!"

Cho dù bọn họ đều là cường giả Tông sư có thể sánh ngang Đại tông sư nhưng trong lúc nhận được mệnh lệnh thì vẫn hết sức cung kính.

Tần Quỳnh quát to một tiếng: "Theo ta ra khỏi thành!"

Sau đó hần lập tức nhân kiểm hợp nhất, phá không mà đi.

Ba mươi sáu huyết vệ cũng đồng thời thi triển ra nhân kiểm hợp nhất trong Thiên Diệt kiếm kinh, đi sát đằng sau.

Lý Tĩnh cũng lên trên nóc nhà, mặt trầm như nước, quát to: "Chiến tướng ở đâu!"

"Có thuộc hạ!"

Trong ngoài hoàng cung lập tức có tám mươi một cường giả Tông sư cường đại nhất đẳng không mà lên, đây là vô song chiến tướng được bồi dưỡng đặc biệt. Sau khi bọn hần xuất hiện cũng nhao nhao quỳ một chân xuống, chuẩn bị tiếp nhận mệnh lệnh.

Lý Tĩnh hít sâu một hơi, quay lại nói: "Từ Thế Tích, trong cung giao lại cho ngươi, ai dám loạn động thì trực tiếp giết chết!"

Từ Thế Tích đã xuất hiện trong hoàng cung, đứng ở phía ngoài cung điện, hần mắt long lánh áp ụ sát cơ nói: "Yên tâm đi!"

"Theo ta tiến lên!"

Nói xong, Lý Tình đạp không mà đi.

Chín chín tám mươi mốt vị vô song chiến tướng theo sát sau.

Khấu Trọng, Từ Từ Lăng, Sở Nhất và cả Thạch Long cũng không dừng lại, lần theo khí tức Sở Dương lưu lại mà đi.

Đám người Thẩm Lạc Nhạc, Ngón lão đại cũng nhao nhao xuất hiện nhưng không đuổi theo mà là đi tới bên cạnh Từ Thế Tích, thủ vệ hoàng cung.

Tôn đạo trưởng vừa sai bước ra liền đi tới đứng bên cạnh Từ Thế Tích, râu bạc đông đưa, tiên phong đạo cốt, trên mặt tuy có vẻ mặt ngưng trọng nhưng lại không có bao nhiêu lo lắng.

"Lão tiên trưởng, rốt cục là chuyện gì vậy?"

Liễu Trinh năm nữ cũng nhao nhao chạy tới, các nàng đều không phải là nữ tử nhu nhược, tu vi thấp nhất cũng đã là tiên thiên cảnh, như Liễu Trinh và Loan Loan thì đã đạt đến Tông sư cực hạn, tùy thời có thể đột phá.

Các nàng cảm ứng được biến hóa bên ngoài nên lập tức tới.

"Sở Dương xuất quan, có lẽ phát hiện ra chuyện gì đó không ổn nên lập tức đi xem một chuyến!"

Ở trong hoàng cung thì cũng chỉ có Tôn đạo trưởng dám gọi thẳng tên Sở Dương.

Từ Thế Tích cau mày nói: "Chuyện gì lại khiến bệ hạ tức giận như vậy?"

Tôn đạo trưởng cười lạnh nói: "Còn chuyện gì nữa, chẳng qua là những lão bất tử sắp trở về với cát bụi mà thôi!"

Từ Thế Tích thân thể đại chấn, nói: "Nếu thế thì bệ hạ hấn?"

Tôn đạo trưởng tự tin nói: "Yên tâm đi! Lúc trước hấn đã có thể oanh sát Tịnh Minh thì huống chi hiện tại? Đã không đủ gây sợ. Những lão bất tử chia không ở trong quan tài kéo dài hơi tàn mà lại ra ngoài nhảy nhót, thật đáng tức, bọn hấn bỏ qua cơ hội tốt nhất, cũng triệt để chọc giận Sở tiểu tử, phen này có trò hay để xem!"

Liễu Trinh vẫn rất lo lắng hỏi: "Bệ hạ thật không có chuyện gì chứ?"

Tôn đạo trưởng cười nói: "Yên tâm đi, ngươi hấn phải lo lắng cho đám lão bất tử kia mới phải!"

Mọi người không khỏi thở hắt ra, chỉ có Loan Loan là nhếch miệng toát ra vẻ lo lắng.

Ngoài thành, Sở Dương chạy tới nhanh như chớp.

Cự Côn Tử sắc mặt tái nhợt không chút huyết sắc, trước ngực là một mảng lớn máu hiển nhiên mới phun ra không lâu. Hấn đang chật vật chạy trốn mà mục tiêu chính là trong thành Lạc Dương, chợt thấy Sở Dương nên vội vàng ngừng lại, rống to: "Sở Dương, đi mau, nhanh đi!"

Cự Côn Tử nói tiếp: "Lưu được núi xanh lo gì củi đốt, đi mau, nhanh đi!"

Nói xong hấn nhìn sang đằng sau, chặn người đuổi theo. Hiển nhiên, hấn trốn đi phía thành Lạc Dương là để báo tin cho Sở Dương.

Sở Dương đi tới bên người Cự Côn Tử, vẻ mặt bình tĩnh nhưng trong lòng lại dâng lên sự cảm động đã lâu không có, nói: "Ta sao có thể đi được? Sao dám đi?"

Loại cảm giác này đã rất lâu rồi hấn chưa nếm lại, nhưng mà lão đầu nhi đáng yêu này lại khiến hấn cảm động khó tả.

Cảm động là một thứ cảm xúc cực kì xa xỉ.

Hấn hiểu được, ắt là Cự Côn Tử đạt được tin tức nên sớm ngăn cản nhưng rốt cục không thể địch lại mới chạy đi báo tin.

Cự Côn Tử nói: "Ngươi còn thì Đại Sở còn, ngươi mất thì thiên hạ này lập tức mất đi hy vọng! Nhanh đi đi, ta liều cái mạng già này cũng giúp ngươi ngăn trở bọn hấn."

Sở Dương đưa tới một viên đan dược, sau đó tiến lên mấy bước ngăn trước người Cự Côn Tử, nói: "Tiền bối cứ giao cho ta! Ta cũng đã từng nói, ta muốn trấn áp bát hoang, thôn thổ vũ trụ thì ta há có thể trốn tránh? Với lại, bọn hấn xứng sao!"

Cự Côn Tử tức giận giậm chân một cái nhưng lại không thể làm gì được, trước nuốt đan dược Sở Dương cho hấn, sau lại nói: "Ài, ngươi, sao ngươi lại không nghe ta hả? Bọn hấn mỗi người đều không kém gì Tịnh Minh lúc trước đâu!"

Phía trước có bốn vị lão giả, đằng sau cũng đi theo mấy chục người.

Sở Dương không nhận ra ai cả, nhưng khí tức cường đại của bọn hắc hắc khiến cho không gian cũng không thể ổn định.

Hắn biết những người này là những nhân vật đứng ở trên đỉnh của võ đạo.

Sở Dương liếc qua, chậm rãi nói: "Chính các ngươi muốn giết ta hả?"

Một vị lão ni lạnh lùng nói: "Ngươi chính là Sở Dương? Quả nhiên là long phượng trong loài người, thật đáng tiếc, ngươi lại là đại ma chuyển thế không được phép tồn tại trên đời này, vì thiên hạ vạn dân, vì thiên địa thái bình, bọn ta không thể không trừ bỏ tên ma đầu nhà ngươi!"

Sở Dương nhìn nàng nói: "Ngươi là Tịch Ni của Từ Hàng Tĩnh Trai nhỉ!"

"Chính là bản ni!"

Tịch Ni cũng không vội động thủ, nàng cũng muốn kiến thức thử vị Sở Hoàng nhanh chóng bình định thiên hạ, chém giết Tịnh Minh này rốt cục có gì khác biệt.

Sở Dương gật gù đầu, sau đó nhìn đại hòa thượng hỏi: "Không biết pháp danh của đại sư là?"

Đại hòa thượng chấp tay trước ngực lễ bái, sau đó nhìn Sở Dương nói: "Bản tăng từ Đa Lâm tự, pháp danh Ngô Năng! Nếu ngươi theo ta về Đa Lâm tự diện bích hai mươi năm để diệt đi lệ khí, hóa đi ma tính thì sẽ trả lại tự do cho ngươi, thế nào?"

Sở Dương cười nói: "Đại sư nghĩ ta sẽ đáp ứng sao?"

Ngô Năng trầm giọng nói: "A Di Đà Phật, thế nhân nhiều ngu muội, không biết tục trần khổ, Sở thí chủ, ma tính của ngươi thật quá nặng!"

Sở Dương không tiếp tục đề ý mà là nhìn sang lão giả khoác da thú, mặt mũi tràn đầy rau, nói ra: "Ồ trên người ngươi, ta cảm thấy hương vị hàn phong, ngươi hẳn là đến từ cực bắc đi!"

Người này bập bẹ nói Hán ngữ nhưng cũng có thể nghe rõ: "Đúng! Phía bắc thảo nguyên có một chỗ băng lạnh, ta sinh hoạt tại đó! Nghe nói trung thổ có ma đầu xuất thế, muốn hoành hành thế gian, diệt vong Đột Quyết nên không thể không đến. À, ta tên là Châm Mộc Thiết."

Sở Dương nhẹ nhàng trả lời: "Ngươi nói rất đúng, ta chính muốn diệt Đột Quyết, vốn định lưu cho các ngươi ít hạt giống nhưng hiện tại xem ra là không cần thiết."

Châm Mộc Thiết giận dữ nói: "Thật can đảm!"

Sở Dương nhìn người thứ tư, nói: "Trên người ngươi có sự dã man của dân man di chưa được giáo hóa, cũng có mùi tanh của gió biển, hẳn là đến từ Cao Ly nhỉ?"

"Chính phải, ta tên Bàn Đại Hải!"

Đây là một lão đầu béo ị với vẻ mặt vui cười, nhưng tên của hắn lại khiến khóe miệng Sở Dương giật một cái.

"Bàn Đại Hải, quả nhiên tên rất hay, tên rất hay!"

Sở Dương hưng hăng gật đầu, sau đó nhìn ra sau lưng bốn người, những người kia không phải là Tông sư tới từ Đột Quyết thì cũng đến từ Cao Ly, đương nhiên cũng có cả những trưởng lão của Từ Hàng Tĩnh Trai lẫn Đa Lâm tự.

Lúc này, đám người Tần Quỳnh đã đuổi tới, nhao nhao đứng sau lưng Sở Dương.

Ở một bên khác, có hơn mười người cũng đánh tới chớp nhoáng nhưng không có đến chỗ Sở Dương cũng như đám Tịch Ni mà là dừng ở đằng xa nhìn qua bên này.

Sở Dương nhìn sang, ngữ khí băng lãnh trước nay chưa từng có: "Chúc Ngọc Nghiên, ta chưa từng muốn giết ngươi!"

Ở nơi đó, thanh linh có Âm Hậu Chúc Ngọc Nghiên, ở trước mặt nàng là một vị lão giả hết sức âm trầm cùng hơn mười vị cường giả hiện lộ ra tu vi Tông sư.

Chúc Ngọc Nghiên lạnh lùng nói: "Âm Quý phái là tâm huyết cả đời ta, ta dâng hiến hết thầy cho nó nên há có thể để nó biến mất?"

"Thôi được! Nếu như không ngại thì giới thiệu cho ta biết vị tiền bối kia đi?"

Sở Dương nhìn sang lão giả ở phía trước, còn có một vị trung niên nhân cũng hấp dẫn sự chú ý của mọi người.

Khuru Nhân Độ không đợi Chúc Ngọc Nghiên giới thiệu thì cao giọng nói: "Lão phu Khuru Nhân Độ, Tà Đế Hưởng Vũ Điện cũng phải gọi ta một tiếng sư huynh. Tiểu bối nhà ngươi lại diệt đi nhị phái lục đạo ma môn, đoạn đi truyền thừa của ta nên ta há có thể không giết ngươi?"

"Hóa ra lại còn dư nghiệt như ngươi, rất tốt!"

Sở Dương nói xong thì nhìn trung niên nhân ở sau hắn, nói tiếp: "Nếu như ta đoán không nhầm thì vị này hẳn là Tà Đế Thạch Chi Hiên nhỉ?"

Thạch Chi Hiên tiến lên trước một bước, âm vang nói: "Đúng vậy!"

Sở Dương nói: "Án tượng của ta về ngươi cũng tạm được, dù sao ngươi đã từng hóa thân Bùi Phi, làm quan tại Đại Tùy, chia rẽ qua Đột Quyết. Cho dù ta diệt đi ma môn thì cũng chưa từng gây sự với ngươi, nhưng tại sao ngươi lại muốn xuất hiện ở đây?"

Thạch Chi Hiên khẽ thở nhẹ một tiếng, than: "Truyền thừa đoạn tuyệt nên không thể không xuất hiện!"

"Thôi được, căn bản chẳng có gì đúng sai, chỉ có ngươi chết ta sống thôi!"

Nói xong, Sở Dương tập trung nhìn sang một người khác, nói giọng thâm hàn trước nay chưa từng có: "An Long, ta sẽ để cho ngươi ném thử tư vị phản bội ta!"

An Long run rẩy cả người, sắc mặt trắng bệnh.

"Tiểu gia hỏa, ngươi tưởng hôm nay ngươi có thể sống được sao?"

Khuu Nhân Độ cười lạnh, suất lĩnh Chúc Ngọc Nghiên và Thạch Chi Hiên đi tới phía bọn người Tịch Ni.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Toa Chư Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 131: Chúng cường nhân

Tần Quỳnh tới, huyết vệ cũng tới.

Lý Tinh tới, chiến tướng cũng tới.

Ba sư huynh đệ Khấu Trọng cũng tới.

Nhưng mà bọn người Tịch Ni chỉ lạnh lùng nhìn thoáng qua rồi chẳng để tâm nữa, Tông sư tuy mạnh, trên giang hồ cũng là nhân vật nổi tiếng, nhưng trong mắt bọn hắn thì những người này thật không tính là gì.

Dù là Đại tông sư thì tối đa cũng chỉ hơi để ý chút thôi.

Xem Tất Huyền và Phó Thái Lâm ở sau lưng bọn hắn thì biết, hai vị này được truyền tụng là hai trong ba tam đại tông sư đương thời nhưng còn chưa đủ tư cách đứng ngang hàng cùng bọn hắn.

Tuy nhiên bọn hắn lại nhìn Thạch Long nhiều hơn một chút, hai mắt cũng chăm chú.

Khuu Nhân Độ sau khi đi tới thì ôm quyền chấp tay, nói: "Mấy vị lão hữu, không nghĩ tới các ngươi cũng xuất thế!"

Tịch Ni nói với vẻ hiền hòa: "Ma đầu hoành hành nhân thế, nếu không xuất thế thì thiên hạ vĩnh viễn không có ngày an ổn!"

Ngô Năng gật đầu đáp lễ, sau đó nói: "Hàng yêu trừ ma là bổn phận của chúng ta!"

Châm Mộc Thiết không khách khí nói: "Thiên hạ này vốn là của chúng ta, về đất là vực, nói một không hai lại há có thể để một tên tiểu bối cười trên đầu? Bởi thế nên phải giết hắn, đổi lại một hoàng đế khác!"

Bàn Đại Hải lạnh giọng nói: "Chính là lý này, thiên hạ vạn vật vốn là bãi săn của chúng ta. Không được chúng ta cho phép, hắn há có thể xưng hùng vũ nội!"

Khuu Nhân Độ mỉm cười gật đầu, nói: "Nói nhầm nhưng nghe cũng có lý đấy, trung nguyên đại địa vốn là của ma môn, nơi tranh hùng của phật đạo, há có thể mặc hắn làm càn! Đã hàng ma thì ai xuất thủ trước?"

Tịch Ni trầm mặc.

Ngô Năng trầm mặc.

Bàn Đại Hải ánh mắt lấp lóe, cũng trầm mặc.

Châm Mộc Thiết tùy tiện đi tới, nói: "Đề ta, chẳng qua chỉ là tên nít ranh miệng còn hôi sữa mà thôi, bóp nát xương sọ của hắn, đun sôi hầm nhừ, tư vị hẳn rất khá!"

"Người man di há có tư cách đánh một trận với bệ hạ?"

Thạch Long sau khi xin chỉ thị thì dậm chân tiến lên, mỗi một bước đi đều khiến cho đất run núi chuyển, khí thế mạnh mẽ tựa núi tựa biển, cường đại vô cùng, chúng cường giả vừa rồi xem thường hắn đều phải ghé mắt.

Châm Mộc Thiết co rụt con ngươi lại, nói: "Có ý tứ, không ngờ cường giả như ngươi lại cam nguyện làm chó săn!"

Thạch Long cười lạnh nói: "Không có bệ hạ thì sao có ta của hôm nay! Dám là địch với Đại Sở ta, dám là địch với bệ hạ, hôm nay lên trời xuống đất ta cũng chắc chắn chém giết ngươi!"

"Thật sao?"

Châm Mộc Thiết lấy đại bồng chùy từ sau lưng ra đập xuống phía Thạch Long, chiêu số đơn giản nhưng lại ẩn chứa chí lý, một chùy bỏ xuống rút rỗng không khí, uy áp bao phủ phạm vi ba trượng.

"Tới hay lắm!"

Thạch Long hét lớn một tiếng, hai tay nhoáng một cái, huyết dịch chảy xiết như biển, liền là Long Tượng Hám Thiên quyền. Quyền ra long ngâm tượng minh, dị tượng xuất hiện, một quyền chấn cao đại bồng chùy, Châm Mộc Thiết lui ra sau bảy tám bước mới đứng vững.

Cánh tay của hắn run nhẹ nhẹ.

"Lực lượng thật mạnh!"

Châm Mộc Thiết hít sâu một hơi, trong lòng dâng lên cảm giác mãnh liệt.

"Giết!"

Thạch Long hét lớn tiến lên, đánh mạnh tới.

Hai người đại chiến một chỗ đều là cứng đối cứng, mạnh đụng mạnh, giết khó phân thắng bại, nhưng ngoài sáng suốt nhìn thì biết Châm Mộc Thiết đã ở thế hạ phong, chẳng bao lâu sau sẽ đại bại.

Cường giả hai bên nhao nhao rung động.

Cự Côn Tử cũng lộ ra vẻ ngạc nhiên, hỏi: "Hắn lại mạnh thế sao?"

Sở Dương nói về đương nhiên: "Hắn theo ta tám mươi năm, nếu còn không thể đối phó một vị thì cũng quá kém đi!"

Cự Côn Tử chỉ biết cười khò.

Một bên khác, đại hòa thượng Ngô Năng thâm than một tiếng, đi ra: "A Di Đà Phật, Sở thí chủ, là ngươi xuất thủ hay là thủ hạ của ngươi?"

"Ta đến!"

Một bóng người xuyên qua bầu trời, người còn chưa tới nhưng đao ý sắc bén đã xé rách trường không, Tống Khuyết đáp xuống bên cạnh Sở Dương, ôm quyền nói: "Ta đến chậm!"

Sở Dương cười nói: "Không muộn, vừa kịp lúc. Vậy lão hòa thượng này giao cho ngươi!"

Tống Khuyết tay cầm Thiên Đao, ánh mắt âm u lãnh tính, lập tức đi tới phía Ngô Năng.

Hắn đã từng tìm hiểu Thiên Tuyệt đao kinh mà Sở Dương cho hắn, đây là công pháp của Tuyệt Đao cốc ở Thiên Vũ đại lục, xếp ngang với Thiên Diệt kiếm kinh của Vô Sinh kiếm tông, uy năng đáng sợ, lăng lệ bá đạo, rất thích hợp với Tống Khuyết.

Trải qua nhiều năm lĩnh hội, đao đạo của hắn đã đạt tới một cấp độ khác.

"Giết!"

Tống Khuyết cũng không nhiều lời, một đao liệt không chém vỡ thương mang, khiến cho Ngô Năng kinh hoàng lập tức thi triển ra tuyệt học, đại chiến với Tống Khuyết.

Khấu Trọng và Từ Từ Lăng nhìn nhau, sau đó nhảy ra ngoài nhìn sang phía đối diện, nói: "Ai đến?"

Phó Thái Lâm sâu kín đi ra: "Hai người các ngươi còn quá trẻ, đây không phải chịu chết sao?"

"Thật sao?"

Khấu Trọng và Từ Từ Lăng cười nhạt một tiếng, một người dùng Bài Vân chương, một người dùng Phong Thần thổ, trực tiếp đánh cho Phó Thái Lâm không kịp phản ứng thành mưa máu.

Cái gì tam đại tông sư?

Cái gì Dịch Kiếm chi thuật?

Tất cả chẳng khác gì cắt chó.

Khấu Trọng hừ lạnh nói: "Phó Thái Lâm một trong tam đại tông sư cũng chẳng gì hơn như thế! Còn ai nữa?"

Lần này, chúng cường giả sợ hãi, khó tin nhìn hai người Khấu Trọng.

Đây chính là Phó Thái Lâm, một Phó Thái Lâm tiếng tăm lừng lẫy vậy mà ngay cả cơ hội phản kích cũng không có, bị giết chết rồi?

Trương tự, Tất Huyền cũng là một trong tam đại tông sư thì nhếch miệng, không tự chủ được lui về sau một bước.

Chúc Ngọc Nghiến sắc mặt khó coi.

Thạch Chi Hiên run run da mặt.

Bàn Đại Hải không thể trầm mặc tiếp được, đi ra nói: "Đại ma giáng thế tất có tu la đi theo thật không giả, hãy để cho ta tới kết thúc các ngươi đi!"

"Ai kết thúc ai còn chưa chắc đâu?"

Hai người Khấu Trọng hừ lạnh một tiếng, chủ động giết tới.

Bọn hắn đều đã mở ra chín chín tám mươi một khiếu huyết, mặc dù ở cảnh giới Tông sư nhưng lại có thể oanh sát Đại tông sư, huống chi hai người liên thủ, cộng thêm không chế ý cảnh Phong Vân, dung hợp cùng một chỗ thì là Ma Kha Vô Lượng.

Ma Kha Vô Lượng, hai người lĩnh ngộ.

Hai người bọn họ liên thủ cũng chú định kết cục của Bàn Đại Hải.

Cho đến lúc này, Cự Côn Tử mới chính thức cảm thán một tiếng: "Ta thật xem nhẹ ngươi!"

Cho dù là Thạch Long, Tống Khuyết hay hai người Khấu Trọng thì thực lực của họ đều không dưới hắn, khiến hắn bỗng nhiên cảm thấy chuyện này là thật hay mơ?

Sở Dương tức giận nhưng kiêu ngạo nói: "Nếu cho ta thêm mười năm thì ngay cả thị vệ của ta cũng có thể chém giết bọn hắn!"

Cự Côn Tử bĩu môi: "Tiểu tử ngươi nỗ quá!"

Sở Dương cười cười không giải thích, hắn nói thật chứ không giả, thị vệ của hắn đều là tu vi Tông sư, nếu như thêm mười năm nữa thì tất cả đều đạt tới Đại tông sư, lúc đó thật có thể làm được.

Sở Dương cười nói: "Chẳng qua, bọn hắn trưởng thành cũng khiến ra vui mừng!"

Cự Côn Tử rất cục buồn xuống mọi lo lắng, nói: "Đệ tử như vậy, thủ hạ như thế, ai có thể không hài lòng? Cho tới bây giờ, ta rất cục khẳng định, ngươi có thể khai sáng ra vạn cổ thịnh thế!"

Sở Dương cũng có chút chờ mong: "Vạn cổ thịnh thế sao?"

Hai người bọn họ thoải mái nhưng hai người phía đối diện lại tâm tình nặng nề.

Khuru Nhân Độ truyền âm hỏi: "Giờ làm gì đây?"

Tịch Ni nhú mày, cảm thấy không ổn, nói: "Châm Mộc Thiết, Ngộ Năng và Bàn Đại Hải không ngờ lại bị áp chế, nếu tiếp tục như thế thì ắt sẽ tan tác, khi đó?"

Khuru Nhân Độ lộ ra vẻ tàn nhẫn, nói: "Vì kế hoạch hôm nay, chỉ có thể cùng nhau tiến lên!"

Tịch Ni càng thêm quả quyết, nói: "Không thành công thì cũng thành nhân, chúng ta không còn đường lui nào nữa cả, vậy thì giết đi!"

Sau khi hai người thương nghị xong thì cùng quát to: "Giết!"

Rít lên một tiếng, rung động thương dã.

Sở Dương lại nở nụ cười khinh thường.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Toa Chư Thiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 132: Đuổi giết tới tấp

Ra lệnh một tiếng, hơn mười vị Tông sư hoặc Đại tông tư cùng nhau xông lên, thẳng hướng Sở Dương.

Sở Dương giờ tay lên, quơ quơ nói: "Rốt cục không nhìn được sao?"

"Giết!"

Lý Tinh hưng phấn, suất lĩnh chúng chiến tướng nghênh chiến.

"Giết!"

Tần Quỳnh lộ ra quang mang khát máu, hắn cảm thấy đã rất lâu rồi mình chưa uống máu, hôm nay địch nhân chẳng những nhiều mà lại đều mạnh, để hắn cảm thấy hưng phấn khó hiểu.

Ra lệnh một tiếng, huyết vệ lập đều gào lên, vọt tới tựa như sói đói.

Trong mọi người, chỉ có Tịch Ni và Khuru Nhân Độ là không nhúc nhích, Sở Dương, Sở Nhất và Cự Côn Tử cũng không nhúc nhích.

Mặt khác, những người đại chiến trước kia cũng không có gia nhập.

Chém giết ở một chỗ, máu tươi bắn tung tóe.

Chiến trường cũng dần được mở ra rộng hơn.

Tối thiểu đều là cường giả cấp Tông sư, một khi bộc phát thì có thể hủy diệt phạm vi trăm mét, nếu như dạng cường giả như Sở Dương thì một kích có thể đánh giết địch nhân ngoài ngàn mét.

"Thạch Chi Hiên, chó có càn rỡ, ăn ta một quyền!"

Lý Tinh thấy Thạch Chi Hiên đánh bay một vị chiến tướng thì giận dữ, lập tức giết tới. Hắn nắm chặt nắm đấm, đánh nổ không khí, để cho Thạch Chi Hiên sợ hãi tột độ, phải thi triển ra thân pháp tuyệt thế để tránh né.

Hắn tu luyện là Bất Từ ấn pháp tự sáng tạo, thân pháp quỷ dị khó lường, lơ lửng không có định, giòi về tiếp lực sử lực, thế nhưng hắn lại bị một quyền của Lý Tinh đánh bay ra ngoài.

"Chết đi cho ta!"

Thạch Chi Hiên vừa vịn rơi xuống bên cạnh Tần Quỳnh, để tên sát thần này sáng mắt lên, chém xuống một kiếm.

"Không thể!"

Thạch Chi Hiên quá sợ hãi, lập tức thi triển ra tuyệt học cả đời nhưng đáng tiếc lại không ngăn được, bị kiếm chém đứt cánh tay. Hắn chưa kịp bỏ chạy thì bị kiếm thứ hai của Tần Quỳnh chém bay đầu.

Cái gì Bất Từ ấn pháp?

Cái gì Huyền Ma thân pháp?

Cái gì mà thiên quân chiến nhất?"

Tất cả đều không được, gặp phải Lý Tinh và Tần Quỳnh thì hoàn toàn không đáng chú ý.

Không phải Tà Vương Thạch Chi Hiên không đủ giỏi, đôi khắp toàn bộ Đại Đường thì chẳng có bao nhiêu người giỏi hơn hắn, đáng tiếc đối thủ của hắn lại là Lý Tĩnh và Tàn Quỳnh được Sở Dương tỉ mỉ huấn luyện.

Chỉ việc hai người chưa bước tới cảnh giới Đại tông sư nhưng mỗi người đều có thực lực đánh bại dạng cường giả Tông sư như Ninh Đạo Kỳ, bị hai người giáp công nên không thể không bị giết.

Huống chi, Thạch Chi Hiên hắn cũng chưa có đột phá đến cảnh giới Đại tông sư.

Một đời Tà Vương vì không quên được ái thiếp mà cả đời không đột phá được.

Lại tâm hệ truyền thừa, bỏ mình nơi đây.

Thật đáng buồn đáng tiếc.

Một bên khác, Tất Huyền bị ba huyết vệ vây quanh nên té ra kiếm trận, tuy nhiên chỉ qua hai ba hiệp thì vị Đại tông sư vang danh thiên hạ này liền bị chém thành mười tám đoạn.

Chúc Ngọc Nghiên trực tiếp bị hai vị chiến tướng bắt, điểm huyết đạo ném sang một bên. Bọn họ cũng biết vị này là sư phụ của Hiên phi nên không tốt hạ sát thủ, lưu lại một phần tình.

Khắp cả chiến trường, hoàn toàn là nghiêng về một bên đồ sát.

Vô luận là hòa thượng Đa Lâm tự hay ni cô Từ Hàng Tĩnh Trai, Tông sư Cao Ly, cao thủ Đột Quyết, tất cả cũng đỡ không nổi công kích của huyết vệ và chiến tướng.

Chỉ trong chớp lát, bọn họ đã bị giết hơn phân nửa.

Tịch Ni và Khuru Nhân Độ nhìn mà lòng lạnh lại, run rẩy vô cùng, hai người liếc nhau đều thấy được sự quả quyết trong mắt đối phương, chỉ còn một phương pháp duy nhất để chuyển bại thành thắng.

"Giết!"

Hai người hết sức ăn ý, một trái một phải thẳng hướng Sở Dương.

Một người là ni cô Từ Hàng Tĩnh Trai.

Một người là cao nhân tiền bối ma môn

Vốn hai người nên là kẻ thù sống còn nhưng hôm nay lại liên hợp lại, chính như Âm Hậu Chúc Ngọc Nghiên và Tà Vương Thạch Chi Hiên vậy, cả đời là oan gia nhưng vì đại nghiệp ma môn mà không thể không liên hợp cùng một chỗ.

Thế sự vô thường, cùng lắm cũng chỉ như thế này thôi.

Sở Dương cười lạnh, chậm rãi đi tới, nói: "Rốt cục nhìn không được sao?"

Sở Nhất dừng chân lại, nở nụ cười khổ, thực lực của hắn mặc dù không tệ nhưng lại không bằng hai người Khấu Trọng, không thể tham gia cuộc chiến như thế nên chỉ có thể đứng nhìn.

Cự Côn Từ thở dài một hơi, tư vị chẳng biết nói sao.

Hắn triệt để minh bạch, Sở Dương trước mắt tuyệt đối không phải là Sở Dương lúc đối mặt với Tịnh Minh, hiện tại càng mạnh hơn, mạnh đến mức đáng sợ, nhìn những thủ hạ kia thì biết được một hai.

"Sở Dương, nếu ngươi thần phục thì ta có thể tha cho ngươi một mạng, thậm chí gã trai chủ Từ Hàng Tĩnh Trai chúng ta, đương kim đệ nhất mỹ nữ Sư Phi Huyền cho ngươi, thế nào?"

Tịch Ni hai mắt u lãnh không tia tình cảm nhưng lại nói ra những câu như thế.

Sở Dương nhếch miệng, hỏi: "Trai chủ Từ Hàng Tĩnh Trai chẳng phải không được phép kết hôn sao?"

Bước chân hắn nguyên không ngừng.

Tịch Ni tiếp tục nói: "Từ Hàng Tĩnh Trai do ta quyết định, chỉ cần ngươi đáp ứng thì những đệ tử trong tông tùy ngươi tuyển chọn. Ta có thể nói cho ngươi công pháp chúng ta tu luyện, có thể khiến cho dung mạo của nữ tử vô song thiên hạ, bảo trì vẻ trẻ đẹp vĩnh viễn."

Sở Dương lại nói: "Nhưng các ngươi là ni cô?"

Tịch Nu hừ nói: "Thì sao nào? Ngươi có đáp ứng hay không?"

Sở Dương cười lạnh một tiếng, trào phúng cực độ: "Hắc hắc, đám sư thái các ngươi nếu để phạt tổ biết chuyện này thì chẳng biết lão nhân gia ông ta có tức khí tự mình hạ phạm, tung chưởng đập các ngươi thành thịt nát không nữa!"

Hắn làm sao cũng không ngờ được, đại chiến ngay trước mắt mà lão ni cô Tịch Ni lại đưa ra điều kiện như thế để lôi kéo hắn. Hắn sao biết được, khi thấy huyết vệ và chiến tướng cường đại như thế, cộng thêm thủ hạ đông đảo kinh khủng, Tịch Ni liền lạnh tâm, nhưng lại nghĩ tới chuyện hắn nạp ma nữ Loan Loan kia thì không khỏi suy nghĩ tới chuyện có thể lôi kéo được không? Vậy nên mới đưa ra một lời đề nghị hoang đường như vậy.

Khuru Nhân Độ hết sức không cam lòng: "Lão ni cô, đến tận giờ mà ngươi còn vọng nghĩ gì thế? Cùng động thủ đi!"

Tịch Ni lạnh lùng thờ dãi: "Ài! Đã gian ngoan mất linh, vậy cũng chỉ có thể thi triển thủ đoạn hàng ma! Giết!"

Hai người nhoáng lên nhanh như thiểm điện đã lướt tới cạnh Sở Dương.

Tịch Ni nắm tay lại, chân khí ngưng tụ thì một thanh trường kiếm, chém tới phía cổ họng Sở Dương.

Khuru Nhân Độ xoay tay, ma uy dậy sóng, uy thế tuyệt luân.

"Để các ngươi kiến thức chút thủ đoạn của ta!"

Sở Dương hét to một tiếng chấn động thron mạng, một con ngỗng bay ngang qua trên bầu trời bị chấn thành huyết vụ, hai phe đang đại chiến cấp tốc run sợ.

Ở trong thân thể hắn, từng khiếu huyết nối tiếp nhau lóe sáng rồi hợp thành một chỗ tựa như sao trời trong đêm, sau cùng sáng lên tổng cộng ba trăm bốn mươi ngôi sao lớn.

Nói cách khác, hắn đã mở ra ba trăm bốn mươi khiếu huyết.

Lực lượng dồi dào trong Hòa Thị Bích và Tà Đế Xá Lợi chỉ giúp hắn mở ra bốn mươi khiếu huyết mà thôi, kết quả như thế cũng khiến cho Sở Dương cảm thấy tuyệt vọng.

Dù là Hòa Thị Bích hay Tà Đế Xá Lợi thì cũng đều là vô thượng thánh vật, ẩn chứa lực lượng sung túc, cộng thêm đại được phụ trợ mà cũng chỉ mở ra được chừng đó mà thôi.

Hai mươi khiếu huyết sau thì sao? Phải làm thế nào?

Những ý nghĩ này đã sớm hiện lên trong lòng hắn.

Sở Dương vùng hai tay lên, lực lượng mãnh liệt.

"Mở cho ta!"

Bên trái một quyền phá nát kiếm mang, đánh bay Tịch Mi.

Bên phải một quyền đánh bay Khuru Nhân Độ.

Hai quyền đánh bay hai vị cường giả tuyệt đỉnh đương thời.

"Các ngươi cũng chán hơn gì như này!"

Sở Dương đằng không mà lên, tóc dài phiêu đảng, y phục phát phơ. Hắn hét dài một tiếng, thân hóa lưu quang lao tới phía Tịch Ni. Hắn không có chút hảo cảm nào với lão ni cô này.

Một quyền này tung ra, huyết khiếu quanh người đồng thời chấn động, lực lượng cũng mãnh liệt tuôn ra.

"Thật can đảm!"

Tịch Ni chấn động mãnh liệt, nàng thật sự chấn kinh.

Nàng thân phận bực nào, thực lực cỡ nào, tu luyện hơn hai trăm năm, cao thâm mạc trắc, vô địch đương thời, có thể trấn áp một thời đại nhưng lại bị một tên tiểu bối đánh một quyền bay ra ngoài.

Trong lúc khiếp sợ, trong lòng toát ra một chút sợ hãi.

Nếu như hôm nay bại?

Thân tử đạo tiêu chi là chuyện nhỏ, đạo thống tuyệt đối sẽ bị diệt!

Nhìn xem Sở Dương công sát lao tới, Tịch Ni không nói hai lời thôi động kiếm ý, hư không chung quanh lập tức xuất hiện lít nha lít nhít kiếm khí, nàng chỉ tay điều khiển kiếm khí giảo giết qua chỗ Sở Dương.

ẦM! ẦM!

Kiếm khí tuy nhiều nhưng sao có thể ngăn nổi uy lực một quyền của Sở Dương, lập tức vỡ vụn.

Trong khoảnh khắc, nắm đấm đã tới sát nhưng vẫn như thần sơn, áp sập cả không gian, giam cầm Tịch Ni ở bên trong đến muốn tránh né cũng không được, khiến nàng phải nghiêng rần tiến hành ngăn cản.

Một tiếng bạo hưởng, hộ thể cương khí vỡ vụn, Tịch Ni không kịp thốt lên một tiếng đã bị đánh thành mưa máu.

Khuru Nhân Độ đang chuẩn bị tấn công tiếp thấy thế thì rùng mình một cái, sắc mặt tái nhợt, quay đầu bước đi.

Hắn sợ hãi.

Kia còn là người sao?

Đường đường là Tịch Ni lại bị một quyền oanh sát.

"Muốn đi?"

Sở Dương cười lạnh một tiếng, tay run một cái, một đạo lưu quang xé ngang bầu trời xuyên thẳng qua ốt Khuru Nhân Độ, cường giả nhất đại ma môn cứ thế ngã xuống chết.

Thực lực tăng lên nên uy lực của phi đao càng mạnh hơn.

Sở Dương kiểm tra một lúc, phát hiện đại cục đã định thì mắt sáng lên, đập không mà lên, trong chốc lát đã ra ngoài ba ngàn mét.

"Đi ra cho ta!"

Sở Dương vung tay vỗ xuống, hư không đột nhiên vụn vỡ lộ ra một lão đầu nhí nhỏ bé gầy gò với đôi mắt xanh to chừng hạt vừng đang đảo tròn liên tục, bội hiển xảo trá.

Sở Dương quát hỏi: "Người Đông Doanh?"

Tiểu lão đầu bập bẹ nói Hán ngữ: "Không tệ, mới nảy đi ngang qua đây phát hiện đại chiến nên tới xem thử!"

Hắn mới thấy rõ Sở Dương đại phát thần uy, cũng triệt để rung động nên thành thành thật thật nói.

Sở Dương nhếch miệng: "Người là Liễu Sinh Nhất Mạc nhỉ?"

Tiểu lão đầu thân thể đại chấn, nhắm mắt nói: "Chính là tại hạ, bởi ngưỡng mộ văn hóa trung nguyên nên vượt biển tới đây."

Sở Dương cười lạnh nói: "Hắc hắc, Liễu Sinh Nhất Mạc đệ nhất cường giả Đông Doanh vì ngưỡng mộ văn hóa trung nguyên nên đến? Ta há không cảm ứng được, vừa rồi là ngươi thăm dò ta, chuẩn bị tùy thời mà động, gặp chuyện không thể làm nên chuẩn bị chuồng đi, ta há có thể để ngươi toại nguyện?"

"Nếu đã dám đến thì vĩnh viễn lưu tại nơi này đi!"

Sở Dương tung một quyền oanh sát Liễu Sinh Nhất Mạc ngay tại chỗ, sau đó cười nói: "Đông Doanh, hắc hắc, đợi ngày sau ta sẽ ho ngươi biết văn hóa chân chính của trung nguyên ta."

VÚT!

Quay người lại, Sở Dương bay tới một hướng khác, ở bên đó có ba lão hòa thượng nhưng đều không phải là người trung nguyên mà là cường giả Thiên Trúc được Tịch Ni mời tới, nhưng chẳng biết tại sao bọn họ một mực không hiện thân.

Có cơ hội tốt như thế, Sở Dương sao lại khách khí.

Lưu quang lấp lóe, hai ngọn phi đao giải quyết hai người, người còn lại thì bị một quyền oanh sát.

Đợi đến khi quay lại thì đại chiến vẫn diễn ra như cũ.

Tuy nhiên trên chiến trường cũng chỉ còn lại Thạch Long và Châm Mộc Thiết, Tống Khuyết và Ngô Năng, Khẩu Trọng, Từ Từ Lăng đại chiến với Bàn Đại Hải.

Huyết vệ và chiến tướng cũng thụ thương không ít nhưng không có ai từ vong, giờ phút này bọn họ đã vây quanh chiến trường, thấy Sở Dương đập không mà đến thì vội vàng hành lễ.

"Bái kiến bệ hạ!"

Thanh âm ù ù xông phá chân trời.

Bọn hấn sùng bái Sở Dương đến tột đỉnh, bây giờ lại thấy đại phát thần uy thì càng thêm kiên định tín ngưỡng.

Sở Dương khẽ gạt đầu, sau đó nhìn xuống.

Châm Mộ Thiết mở hời đầy đầu, cánh tay cũng bị Thạch Long chấn nát.

Ngộ Năng trên người trúng một đao, miễn cưỡng ngăn cản.

Chật vật nhất chính là Bàn Đại Hải, hấn chỉ toàn bị đánh.

Bây giờ đại thế đã mất, cường giả suất lĩnh đến đều đã chết khiến cho đám tướng lĩnh binh sĩ bên dưới càng vô chương vô pháp.

"Chết đi cho ta!"

Thạch Long hét to một tiếng, bên trái dâng lên thần long, bên phải xuất hiện cổ tượng, một quyền chạm lên ngực Châm Mộ Thiết, đánh nát xương ngực, phá tan trái tim.

Châm Mộ Thiết thổ huyết chết đi.

"Thiên Văn đệ thập đao, thương thiên khả tử phủ?"

Tổng Khuyết chém xuống một đao, chém Ngộ Năng thành hai nửa.

Một bên khác, Khấu Trọng và Từ Từ Lãng bỗng nhiên đằng không mà lên, hai người vurun cánh tay ra chạm vào nhau, khí tức quẩn giao tựa như một thế.

Một gió, một mây.

Vô tướng vô thường, Phong Vân kết hợp, Ma Kha Vô Lượng.

Một kích liên thủ đập Bàn Đại Hải thành huyết vụ.

Hai người Khấu Trọng rơi xuống đất thì thở dốc một trận nhưng trên mặt nở nụ cười, nhìn Sở Dương nói: "Sự phụ, sao nào?"

Sở Dương cười nói: "Có thể xuất sư!"

Tất cả mọi người cười.

Sở Dương trấn an một phen, sau đó đi tới trước người Chú Ngọc Nghiên, còn cả An Long đang bị điểm huyết nữa, bây giờ nói: "Ta mặc dù diệt ma môn nhưng đối xử với các người không tệ, tại sao phải phản?"

Không chờ bọn họ trả lời, Sở Dương đã phát tay áo ra đi, sau đó phân phó nói: "Áp giải trở về!"

"Tuân mệnh, bệ hạ!"

Đám người tuân mệnh, theo Sở Dương trở lại trong thành.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Toa Chư Thiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 133: Một lời mà quyết

Hoàng cung đại điện, quần thần ở hai bên, bầu không khí ngưng trọng tới cực điểm đến nỗi tiếng kim rơi cũng có thể nghe được.

Đại Sở hoàng triều khai quốc chỉ mới hai năm, quốc thái dân an, vạn dân ca tụng, là thịnh thế trước nay chưa từng có, từ trên xuống dưới đều ngập tràn mong đợi tương lai tươi sáng.

Nhưng lại có một số người vì tư lợi bản thân là bán đứng dân chúng, bán đứng quốc gia. Những người này từ xưa đến nay luôn là những người khiến

người ta phải đau hận, bị khinh thường nhất, sau cùng đều sẽ bị nhấn chìm trong sự sỉ nhục, để tiếng xấu muôn đời.

Sở Dương ngồi trên long ý ở trên cao liếc xuống quần thần bên dưới, sau cùng nhìn chăm chăm An Long đang quỳ, nói: "An Long, ta tự nhận không đối xử tệ bạc với ngươi, bây giờ bách gia hưng thịnh, thương nghiệp phồn vinh, người người có cơm ăn, mọi nhà có phòng ở, quốc thái dân an. Mà ngươi cũng coi như là nắm đại quyền trong tay, vinh sủng vô tận thì tại sao lại muốn phản loạn?"

An Long sắc mặt tái nhợt, cười khổ không thôi, sau cùng thở dài cúi đầu nói: "Bệ hạ, ta ta... ta bị mờ heo mê muội tâm trí rồi!"

Sở Dương cao giọng nói: "Mỗi người luôn có dục vọng, có ma quỷ trong lòng nhưng chuyện này không có gì đáng trách, quan trọng là ngươi có thể hàng phục không chế nó được hay không, nếu không thì sẽ dễ dàng làm bậy, vô pháp vô thiên. Nếu ai cũng như thế thì thiên hạ này còn ra thể thống gì nữa? Hỗn loạn, vô cùng hỗn loạn, dân chúng không nơi nương tựa, thần không quy củ, giang hồ môn phái chà đạp hoàng quyền!"

Chúng thần đều cúi đầu trầm tư.

Sở Dương thanh âm vang vọng, tràn đầy sát phạt: "Đại Sở ta lập quốc giảng cứu luật pháp, dưới luật pháp không phân vua thần bách tính, mọi người đối xử bình đẳng như nhau mới công bằng công chính, mới có thể kéo dài vạn năm. Làm quần thần, đặc quyền duy nhất của các ngươi là phát huy tài năng để xử lý quốc sự, được hưởng lộc dày, vẫn phần những chuyện khác? Hết thảy đều phải tuân thủ pháp luật. Dù ngươi là công thần khai quốc nhưng nếu phạm pháp cũng tuyệt không dung tình!"

Giọng nói trung dũng khí phách mười phần tựa như thanh âm kim thạch.

Chúng thần đều rung động.

Sở Dương quát: "Người đâu!"

Lúc này hai ngự tiền thị vệ tiến lên, quỳ một chân xuống hô: "Có thuộc hạ!"

Sở Dương lạnh như băng nói: "An Long phản quốc, tội ác tày trời, lôi ra ngoài, xử tử ở cổng Thái Thị môn cho ta!"

"Tuân mệnh!"

Hai thị vệ lập tức kéo An Long ngồi co quắp ra ngoài.

Trong cung điện, mọi sự lại yên tĩnh như chết, dù một số đại thần thầm suy tính trong lòng nhưng đối mặt với Sở Dương như thiên uy quyền thế thì cũng không dám mạo hiểm.

Khai quốc chi chủ, nhất ngôn cửu đỉnh.

Huống chi hần còn nắm giữ quân đội mạnh nhất thiên hạ, người nắm giữ sức mạnh khủng bố nhất.

Trần áp hết thảy, nang thôn bát hoang.

Sở Dương mắt long ánh hiện lên sát cơ, nói: "Chúc Ngọc Nghiên, ta diệt ma môn nhưng không giết ngươi, vốn tưởng ngươi thức thời nhưng không nghĩ tới ngươi cũng nhảy ra ngoài."

Với vị này, hần thật có hận ý.

Thụ phi Loan Loan của hần là đệ tử của Chúc ngọc Nghiên, vinh sủng cỡ nào, lại thêm bản thân có năng lực nên cũng được trọng dụng, nhưng thật không ngờ nàng lại ra ngoài cầu kết quần thần, lôi kéo khắp nơi, thậm chí còn liên hệ Đột Quyết, phạm tội kỵ của hần.

Chúc Ngọc Nghiên thân nhiên nói: "Thắng làm vua thua làm giặc, không gì hơn như thế!"

Đến cục diện hiện tại, nàng cũng thật không thể nói gì khác hơn! Nàng từng làm tông chủ một tông nên hiểu kẻ thống trị nắm đại quyền trong tay như Sở Dương tâm ngoan thủ lạt bậc nào.

"Đã có giác ngộ, vậy thì dễ làm!"

Sở Dương gọi thị vệ tới muốn xử tử Chúc Ngọc Nghiên thì ngay lúc đó, Loan Loan chạy bay tới, quỳ gối trước mặt Sở Dương, nước mắt như mưa, cầu khẩn: "Bệ hạ, xin ngài bỏ qua cho sự phụ một lần!"

Sở Dương đột nhiên đứng lên nhìn Loan Loan, mặt không biểu tình nói: "Ngươi thật muốn ta tha thứ?"

Loan Loan lễ bái: "Bệ hạ, Loan Loan van xin ngài!"

Sở Dương nhìn chỉ chốc lát, thở dài nói: "Ngươi nên biết trả giá lớn như thế, mặc dù ta không tổn thất gì nhưng mà ngươi..."

Loan Loan thút thít nói: "Bệ hạ, Loan Loan chỉ muốn hầu hạ bên cạnh bệ hạ, sau đó lĩnh hội võ đạo!"

Một khi cầu tình thì sẽ mất đi uy nghiêm trước mặt quần thần, mất đi sự ủng hộ.

Sở Dương ngồi xuống nói: "Thôi được! Là đế vương nên cũng có chút đặc quyền, mỗi năm ta có mười danh ngạch được đặc xá. Nhưng từ sau ta, mỗi đời đế vương mỗi năm chỉ được đặc xá ba lần. Ghi lại trong sanh sách, đế vương hậu thế nếu như làm trái thì quần thần vạch tội, tuyền một đế vương khác!"

Quần thần đều run sợ.

Sở Dương nói tiếp: "Khai mở cơ nghiệp vạn cổ, đế vương trước hết phải làm gương, nếu như đế vương ngu ngốc thì thiên hạ sẽ ra sao? Vậy nên không thể chỉ truyền một nhất hệ được, như thế, ta lại ban hạ một mệnh lệnh!"

Nói đến đây, Sở Dương trầm tư một lát, nghĩ tới điều kiện nhận mệnh thái tử ở Đại Sở hoàng triều trên Thiên Vũ đại lục, hắn nói: "Từ đệ hoàng thất Đại Sở trước hai mươi tuổi, phạm là đạt tới cảnh giới Tông sư thì có thể trở thành thái tử. Tranh vị thái tử, văn thần bình chọn bốn mươi điểm, võ tướng bốn mươi điểm, hoàng thất hai mươi điểm, người không đạt sáu mươi điểm thì dù thắng cũng không thể kế vị!"

Quần thần lần nữa đại chấn.

Nhưng bọn hắn cũng hết sức kích động, nhờ thể thức hạn chế này mà thái tử tương lai sẽ không ngu ngốc, đây mới là nền tảng mở ra vạn cổ thịnh thế.

Sở Dương ánh mắt ngưng tụ nhìn sang Chúc Ngọc Nghiên, nói: "Ta dùng quyền đặc xá đầu tiên trong năm nay miễn cho ngươi tội chết, nhưng tội sống khó tha!"

Nói xong, hắn chỉ tay một cái phá đi tu vi của Chúc Ngọc Nghiên, lại nói: "Sau này ngươi ở trong phủ Hiến phi an hưởng tuổi già đi!"

Chúc Ngọc Nghiên trong nháy mắt già đi năm mươi tuổi, uể oải trên mặt đất, hai mắt ngốc trệ.

Loan Loan sau khi tạ ơn thì dìu Chúc Ngọc Nghiên rời đi.

Sở Dương quát to: "Từ Thế Tích!"

Từ Thế Tích ra khỏi hàng, trong mắt hắn lóe lên vẻ hưng phấn như trước lúc giết người, nói: "Có thần!"

Sở Dương mặt không đổi sắc nói: "Bắt người!"

"Vâng, bệ hạ!"

Không tuyên đọc tội trạng, không có xác nhận, thị vệ đi thẳng đến bắt lỗi một phần ba đại thần ra ngoài.

Sở Dương đưa ra phán quyết sau cùng: "Dựa theo tội trạng, nên giết thì giết, nên phạt phải phạt!"

Từ Thế Tích tuân mệnh: "Vâng, bệ hạ!"

Sau một là một loạt quốc sự, với tu vi và trí tuệ của Sở Dương thì tự nhiên xử lý nhanh chóng, trong khoảng thời gian ngắn đã giải quyết xong hết đại sự chưa xử lý.

Sau cùng, Sở Dương quát lên lần nữa: "Tần Quỳnh!"

Tần Quỳnh ra khỏi hàng: "Có thần!"

Sở Dương rốt cục tiến hành giải quyết những chuyện trước kia chưa làm, lúc này quả quyết hạ lệnh: "Suất lĩnh huyết vệ, đề án vệ phụ trợ, phá Đa Lâm tự, phá Từ Hàng Tình Trai, nếu có phản kháng thì giết chết bất luận tội. Nhớ kỹ, thu sạch áp, tiến hành thẩm pháp theo luật. Mặc khác, toàn bộ điển tịch tông phái áp trả lại!"

Tần Quỳnh cười: "Thần tuân chỉ!"

Sở Dương điểm danh lần nữa: "Lý Tĩnh!"

Lý Tĩnh ra khỏi hàng: "Có thần!"

"Lệnh ngươi làm đại nguyên soái thống lĩnh binh mã trong thiên hạ, chinh bốn quân mã diệt Đột Quyết, phá Cao Ly, khai cương khoác thổ, chinh Thiên Trúc, nô dịch Đông Doanh!"

Sở Dương phóng mắt thiên hạ, bắt đầu bộ pháp khuếch trương.

Lý Tĩnh nói giọng kích động: "Thần tuân chỉ!"

Mục tiêu của hắn là chinh phạt thiên hạ, bây giờ rốt cục cũng thực hiện.

Chúng thần đều xoa hai tay, đặc biệt là đám chiến tướng, thêm cả bọn Khấu Trọng nữa, tất cả đều lộ ra ý cười.

Đại sự đã xong, Sở Dương không tiếp tục để ý.

Bây giờ thủ hạ quần thần được hấn bồi dưỡng đều đã trưởng thành, dù đụng phải đám cường giả như Bàn Đại Hải thì cũng có thể ứng phó được, không cần thiết phải quan tâm.

Trở lại hậu cung, năm nữ đi tới.

"Đề các người lo lắng!"

Sở Dương uy nghiêm chỉ cực trong đại điện đã biến mất hoàn toàn, thay vào đó là một Sở Dương hiền lành mặt tươi cười.

Hắn liếc nhìn từng người.

Liễu Trinh cười nói: "Chỉ cần người không sao thì chúng ta lo một chút cũng có sao đâu?"

Tổng Ngọc Trí hơi u oán nói: "Đúng nha đúng nha, bây giờ đại sự đã xong, có phải người nên bồi chúng ta không?"

Thương Tú Tuần cúi đầu, xấu hổ đỏ mặt nói: "Trong hoàng cung còn chưa có thanh âm của trẻ nít đó?"

Tổng Ngọc Hoa cũng đã đỏ đến tận cổ, nói: "Truyền thừa là chuyện lớn!"

Loan Loan chỉ ân cần nhìn chăm chăm Sở Dương.

Sở Dương cười to: "Ha ha ha, vậy ta liền phân phó, hôm nay sẽ chế tạo ra một chiếc giường lớn cỡ mười người!"

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Toa Chư Thiên* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 134: Kinh Nhạn cung

Cuộc sống trong hậu cung trôi qua cũng không quanh quẽ, thỉnh thoảng có thể nghe được tiếng trẻ con khóc rống lên cùng tiếng cười đùa, bằng thêm không ít lạc thú khiến Sở Dương lần nữa hưởng thụ được niềm vui gia đình. Toàn bộ thiên hạ cũng tương tự, bởi các loại cây nông nghiệp như bắp ngô khoai lang được phổ biến, nông dân thu hoạch dần dần phong phú, lại khuyến khích sinh con, thậm chí cho trợ cấp nên khiến cho nhân khẩu của Đại Sở hoàng triều bắt đầu tăng thêm.

Chỉ trong mười mấy năm mà dân số đã hơn một ức, Đại Sở ban lệnh bắt đầu thời đại đại di dân, phạm là những nơi có đất đai thì sẽ có Hán dân thống trị, nơi nào có biển nơi đó có thuyền của Đại Sở.

Thời gian trôi mau, đảo mắt đã hai mươi năm.

Thân là Sở Hoàng nên Sở Dương nắm đại quyền trong tay, sống an nhàn sung sướng, bắt tri bắt giác uy thế của hắn càng nặng. Trong những năm này, hấn góp nhặt võ học trong thiên hạ, hoàn chỉnh Thiên Ma sách, lĩnh hội các loại pháp quyết như Trường Sinh quyết, Từ Hàng kiếm điển, Biến Thiên Kích Địa tinh thần pháp, Ngự Tận Vạn Pháp Căn Nguyên Trí kin giúp võ đạo trí tuệ của hắn càng thêm thâm hậu.

Thậm chí sau khi dung hợp hấn lại tìm hiểu ra không ít tuyệt học.

Một ngày này, Sở Dương gọi chúng nữ tới.

Liễu Trinh hỏi: "Lại muốn bế quan sao?"

Mặc dù trải qua hai mươi năm nhưng Loan Loan, Tổng Ngọc Hoa, Tổng Ngọc Trí, Thương Tú Tuần vẫn xinh đẹp động lòng người, thời gian không lưu lại bất cứ dấu vết gì trên mặt các nàng.

Các nàng đều nhìn Sở Dương bằng ánh mắt sáng rực.

Sở Dương nói ra tình hình thực tế: "Ta chuẩn bị đi tìm Chiến Thần điện!"

Trước khi tiến nhập thế giới Đại Đường thì mục tiêu của hấn chính là Chiến Thần điện, tuy nhiên bên trong có một con ma lóng nên hấn không dám tùy tiện đi đến.

Bây giờ chuẩn bị đã đầy đủ, cũng là thời điểm hấn đi.

Một điểm quan trọng nhất, suốt hai mươi năm, tiêu tốn không biết bao nhiêu tài nguyên để luyện chế ra lượng lớn linh đan không đếm được, nhưng Sở Dương cũng vất vả lắm mới mở thêm được mười khiếu huyết.

Bây giờ khiếu huyết quanh người đã mở được ba trăm năm mươi khiếu, mười khiếu cuối cùng dù cách nào cũng không thể rung chuyển. Mặc dù chỉ mở thêm được mười khiếu nhưng chiến lực của hắn tối thiểu cũng tăng lên gấp đôi.

Càng về sau càng khó mở, nhưng mỗi khi mở được một cái thì thực lực tăng lên không ít.

Không thể làm gì nữa nên Sở Dương đành luyện chế thật nhiều Kim Cương Thiết Cốt đan để rèn luyện thể phách, đồng thời tiến hành chuẩn bị cuối cùng.

Cứ thế, hắn chuẩn bị cho đến bây giờ.

Chín trai chín gái của hắn cũng đều thành niên, không cần lo lắng.

Loan Loan lúc này nhũn mảy, khá lo lắng nói: "Nghe nói nơi đó rất nguy hiểm!"

Sở Dương thoải mái cười nói: "Yên tâm đi, với thực lực hiện tại của ta, cộng thêm bọn Khấu Trọng thì thế gian này có ai là đối thủ?"

Tống Ngọc Hoa cau mày nói: "Không thể không đi sao?"

Liễu Trinh run run nói: "Ngươi có thể trực tiếp phá toái hư không ở trong đó không?"

Mười năm trước, Cự Côn Tử thấy thiên hạ triệt để vững chắc không thể dao động nên triệt để buông xuống hết thầy, phá toái hư không mà đi trước sự chứng kiến của đám người Sở Dương.

Hắn đi nhẹ nhõm, đi dứt khoát, cũng đi vừa lòng thỏa ý.

Lúc kia, chúng nữ mới chính thức biết người trên thế gian nếu võ đạo đạt tới một mức cực hạn nào đó thì có thể phá không mà đi.

Cho nên mới có chuyện Liễu Trinh lo lắng hỏi một chút.

Sở Dương trầm mặc, hồi lâu chân thành nói: "Yên tâm, ta sẽ trở lại, một mực ở cùng các ngươi đến già!"

Đây là hứa hẹn hắn duy nhất hắn có thể làm.

Liễu Trinh lo lắng cho tương lai của Sở Dương, hỏi: "Không chậm trễ ngươi phi thăng chứ?"

Sở Dương hơi thất thần nói: "Yên tâm đi, ta sẽ ở cùng các ngươi đến già, chắc chắn!"

Chúng nữ đều cảm động.

Loan Loan thì ánh mắt lại lấp lóe.

Một ngày này, mấy người cùng ngủ trên giường lớn, giày vò suốt cả đêm.

Lúc tờ mờ sáng, Sở Dương mặc y phục rời giường, nhìn chúng nữ một chút rồi đi ra ngoài. Một lát sau, Loan Loan mở mắt nhìn qua phía trên, lẩm bầm nói: "Chỉ có trăm năm sao? Không, ta không cam lòng, bằng tư chất võ đạo của ta thì nhất định có thể đuổi kịp cước bộ của ngươi!"

Biệt viện hoàng cung, Sở Dương phóng mắt nhìn tới, nơi này tổng cộng có tới bốn năm mươi vị cường giả.

Lão đạo Tôn Tư Mạc, Thiên Dao Tổng Khuyết, Thạch Long, Lý Tĩnh, Tàn Quỳnh, Từ Thế Tích, Khấu Trọng, Từ Tử Lăng, Sở Nhất cùng ba mươi sáu huyết vệ.

Tất cả đều là cường giả Đại tông sư, nhưng đều là Đại tông sư lĩnh ngộ cực sâu.

Vì một ngày này, Sở Dương dốc hết quốc lực, xuất ra bí điển để bọn hắn bước một dấu chân, chân chính trưởng thành. Thực lực của mỗi người đều không kém gì bọn người Tịch Ni sư thái lúc trước.

Sở Dương nghiêm túc hỏi: "Chuyến đi này có khả năng thân tử hồn tiêu, các ngươi đã nghĩ kỹ chưa?"

Ba mươi sáu huyết vệ đồng thanh hô trước nhất: "Nguyện chiến tử vì bệ hạ!"

Bọn hắn mới chính thức là từ trung với Sở Dương, từ khi bọn hắn biết được có thể sống vai chiến đấu cùng bệ hạ một lần nữa thì đều hết sức kích động.

"Sư phụ, thiên hạ mặc dù lớn nhưng đã không có mục tiêu khiêu chiến, bây giờ có thể tra được thượng cổ di tích, đây mới chính là thiên đại hảo sự!"

Khấu Trọng càng thêm thành thực ôn trọng, hắn đã từng suất lĩnh binh mã đánh thắng tới phía trời tây, huyết sát chín vạn dặm, cảm Đại Sở long kỳ xuyên

khắp thiên hạ.

Hắn chỉ cần trừng mắt thôi cũng có thể hù chết những người tâm trí không kiên định.

Lúc này, Khấu Trọng cười trả lời.

Từ Từ Lăng và Sở Nhất cũng gật đầu.

"Có thể tiếp tục chinh chiến cùng bộ hạ là phúc khí của chúng ta!"

Lý Tĩnh, Tần Quỳnh, Từ Thế Tích, Thạch Long, Tống Khuyết đều hết sức phóng khoáng. Tưởng tượng năm xưa bọn hắn theo Sở Dương chinh chiến thiên hạ, chém giết tông phái, gian khổ cỡ nào cũng xông qua chứ hướng chi hiện tại?

Tôn đạo trưởng đã không kiên nhẫn được nữa, nói: "Dùng dài gì nữa? Đi thôi!"

Hắn y nguyên không thấy già mà còn trẻ hơn không ít, chỉ có Sở Dương biết cảnh giới của lão đạo sĩ này đã đạt đến trình độ cao thâm mật trắc nào.

Chỉ cần hắn nghĩ thì tùy thời đều có thể phá toái hư không.

Nếu không phải muốn xem thử sau khi Sở Dương mở ra ba trăm sáu mươi khiếu huyết có bộ dáng gì thì hắn đã sớm rời đi rồi, dù sao thì hiện tại thiên hạ thái bình, viện y học khai biển cả nước, vạn dân có bệnh thì đã có y giả, có thể uống thuốc nên không còn gì lưu luyến.

"Vậy thì tốt, đi thôi!"

Sở Dương cười to, đằng không mà lên, bay về phía Lưu Mã bình nguyên.

Bọn người Tống Khuyết cùng ba mươi sáu huyết vệ cũng đồng thời chân đạp trường kiếm, ngự không phi hành. Chiến tướng ở lại thủ vệ hoàng cung, các hoàng tử thấy thế thì trở nên phấn chấn.

Ngự kiếm hoành không, tung hoành đông tây.

Tốc độ rất nhanh, căn cứ Sở Dương phân phó, ám vệ sớm đã tìm được chủ phong Kinh Nhạ phong trên ngọn Thiên Lý Cương ở Lưu Mã bình nguyên. Ở trong trí nhớ hắn đạt được thì Kinh Nhạ cung ở ngay chỗ này.

Lòng đất bên dưới Kinh Nhạ cung có Chiến Thần điện, trong Chiến Thần điện có Chiến Thần Đồ Lục.

Đây là đầu mối duy nhất.

Rất nhanh, bọn hắn đã đi tới địa điểm.

Nơi này, Sở Dương và Tôn đạo trưởng đã tới rất nhiều lần.

Lần thứ nhất đi tới thì căn bản không phát hiện ra bất cứ dị trạng gì, dù Sở Dương phóng xuất ra tâm linh lực cũng không phát hiện được mảy may. Sau cùng trong lòng khẽ động, nghĩ đến một loại khả năng, có lẽ bị trận pháp bao phủ.

Có phương hướng thì dễ làm hơn nhiều.

Sau khi trở về, hắn và Tôn đạo trưởng dành năm năm nghiên cứu lĩnh hội trận pháp, sau đó lại tiến đến nơi đây, dưới sự giúp đỡ của tâm linh lực, hắn rốt cục phát hiện mảnh khoe.

Đáng tiếc, khi đó căn bản không phá nổi trận pháp.

Muốn tiến đến chỉ có thể đợi cơ duyên.

Sở Dương há lại ngồi chờ cơ duyên đến? Hắn lập tức cùng Tôn đạo trưởng tiếp tục tham ngộ, ấn chứng lẫn nhau, lại tham khảo qua phù văn nên tạo nghệ phá trận của hai người đột nhiên tăng mạnh, rốt cục có thể nắm chắc phá vỡ.

Nhưng Sở Dương không có đi vào.

Cho tới bây giờ, khi đã cảm thấy thời cơ thật chín mùi thì hắn mới suất lĩnh bộ hạ đến đây, hắn muốn đánh một trận kết thúc, đoạt thứ thần bí nhất thế giới Đại Đường là Chiến Thần Đồ Lục vào tay.

Đặt biệt còn có con ma long kia, cũng là hy vọng cuối cùng để Sở Dương mở ra khiếu huyết thành công.

Sau khi mọi người hạ xuống, Tôn đạo trưởng chỉ tiêu ký phía trước nói: "Chính ở chỗ này!"

"Nghe ta phân phó, phá vỡ trận pháp, chúng ta tiến vào!"

Sở Dương mất lòng lãnh, nhất định phải được.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Toa Chư Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 135: Đồ Long

Sở Dương có chút ấn tượng mơ hồ, trong một quyển sách nào đó có ghi chép liên quan đến Chiến Thần điện. Hoàn cảnh chung quanh Chiến Thần điện tự thành một giới, có ma long thủ hộ, ngoại giới không có kỳ hoa dị thảo, đại điện rộng lớn vô biên, đỉnh điện khắc đầy chu thiên tinh thần.

Thời kỳ viễn cổ, Quảng Thành Tử từng có một thời gian đi vào Chiến Thần điện, hiểu được thiên địa vũ trụ huyền bí, sau khi quay lại mặt đất thì phổ biến tri thức cho hậu thế, cũng dùng loại giấy cốt phù văn viết ra Trường Sinh quyết, sau lại nhập Chiến Thần điện, tiến nhập cảnh giới siêu phàm phá toái kim cương.

Phá vỡ trận pháp xong thì bọn người Sở Dương cấp tốc tiến vào, trước mắt xuất hiện một thế giới khác.

Rộng lớn vô độ, một mảnh trắng xóa.

Ở ngay phía trước có một tòa cung điện to lớn, chính là Kinh Nhạ cung không thể nghi ngờ.

Kinh Nhạ cung chiếm diện tích cực lớn, to lớn hùng vĩ, cổ phác hào hùng, trừ chủ điện ra thì còn có hai tòa phó điện. Gỗ đá kết hợp, phía trên lại ẩn chứa lực lượng không biết khiến cho đại điện bất hủ vạn cổ.

Bọn người Sở Dương bị khí thế của đại điện này chấn nhiếp, trợn mắt hốc mồm phải qua một lúc lâu sau mới phản ứng được.

Tôn đạo trưởng sợ hãi thán phục liên tục: "Hay cho Kinh Nhạ cung, hay cho một tòa thần điện!"

Sở Dương khẽ gật đầu: "Đúng thật, kỳ tích của tạo hóa cùng lắm cũng chỉ như thế này thôi!"

Tòa đại điện này không phải con người có khả năng hoàn thành, nhất định phải là cường giả siêu việt cảnh giới Đại tông sư lợi dụng đại thần thông tạo thành.

Kinh Nhạ cung có lai lịch xa xưa, theo truyền thuyết thì đã có từ thời tam hoàng ngũ đế, Sở Dương lại chẳng để ý đến mà là nhanh chóng đi tới trước cổng chính.

Cái đại môn này khó mà mở ra nhưng với khí lực hiện tại của Sở Dương thì tự nhiên không khó khăn.

Sở Dương dòn lực lên hai tay, quả thực đẩy ra.

Bọn người Sở Dương lần lượt đi vào, xuyên qua hành lang đi thẳng xuống dưới đất, không lâu sau lập tức phát hiện ra phía trước có một thác nước. Dưới tâm linh đảo ảnh, Sở Dương phát hiện ra bên trong có một không gian kỳ dị, không có quá nhiều cảm thán nơi đây tạo hóa thần kỳ, hẳn ngự không mà đi, xuyên qua thác nước, tiến vào thông đạo phía sau, đi tới một mảnh thế giới dưới lòng đất.

Đám người lơ lửng trên không, phía dưới là một cái hồ đầy nước hết sức rộng lớn, trên đỉnh đầu là những mỏm núi đá cao mấy chục trượng, quả thực là một vương quốc khép kín.

Ở chung quanh mọc ra kỳ hoa dị thảo, ngũ thải tân phân, tản ra kỳ quang.

Tôn đạo trưởng liếc quanh, lập tức kích động nói: "Linh thảo tốt, thần là thần dược! Có những thứ này, ta có thể luyện chế ra mấy lô đại đan!"

"Nơi đó hẳn là Chiến Thần điện nhỉ?"

Tổng Khuyết chỉ hòn đảo ở xa xa giữa hồ nước, nơi đó có một tòa cung điện cang cổ phác hào hùng, nhìn lên một chút khiến người ta có cảm giác đối mặt với thần linh, nhìn không được sinh ra cảm giác hèn mọn trong lòng.

Ngay lúc này, phía dưới hồ nước nhấc lên từng con sóng ngập trời, toát ra một con quái tựa rồng mà không phải rồng, đầu to như ngọc mà không phải ngọc, sau đó nó hiện ra thân thể to lớn, lao tới cắn bọn họ.

BÙM!

Sở Dương đã sớm chuẩn bị nên lập tức đánh tới một quyền. Một quyền này ẩn chứa khí tức sắc bén vô biên, chấn khai ma long. Cùng lúc đó, Tôn đạo trưởng cũng xuất thủ, một chương nhả ma long vào lại trong hồ.

Sở Dương hét lớn một tiếng: "Bày trận!"

Ba mươi sáu huyết vệ lập tức phân tán bốn phía, trong khoảnh khắc bố trí ra Thiên Cương Tru Tà kiếm trận đã diễn luyện không biết bao nhiêu lần, vừa vặn khôn con ma long lần nữa xông ra khỏi mặt nước.

Con ma long này có tướng mạo hết sức dữ tợn, cao khoảng bốn trượng, toàn thân hiện đầy lớp vảy màu xanh lục, nó có một cái đuôi thật dài, tứ chi tráng kiện hữu lực, đôi mắt màu xanh lục toát ra sát cơ vô tình.

Tôn đạo trưởng chỉ dẫn: "Con ma long này ắt có thực lực siêu việt Đại tông sư, nhưng cảm ứng khí tức của nó tựa hồ hết sức hỗn loạn, thần trí mơ hồ, hẳn không phải không thể đối phó!"

Sở Dương hét lớn một tiếng, phát ra mệnh lệnh công kích: "Cũng tốt, chúng ta liền làm dừng sĩ đồ long một lần!"

Ba mươi sáu Thiên Cương Tru Tà kiếm trận ngưng tụ cùng một chỗ bạo phát ra lực sát thương dù là Sở Dương cũng không dám đối mặt. Tổng cộng ba mươi sáu kiếm hợp làm một, một kiếm chém xuống suýt khiến ma long tách làm hai.

Nhưng mà sinh mệnh lực của ma long kinh người nên chỉ bị trọng thương mà thôi.

"Trảm Thiên nhất đao!"

Tổng Khuyết bạo phát ra một đao lĩnh ngộ chung cực, liệt khai thiên địa, phân khai hoàn vũ. Không chờ ma long gãy dựa thì đã giáng xuống ngay thương thể cũ khiến cho vết thương của nó mở rộng ra.

"Long Tượng Hám Thiên quyền!"

Thạch Long bạo phát tất cả lực lượng, tung ra một quyền thật hung mãnh.

"Diệt Thiên nhất kiếm, giết!"

Tần Quỳnh hét to.

Lý Tĩnh và Từ Thế Tích cũng theo sát sau phát ra công kích.

Khấu Trọng và Từ Từ Lăng thúc giục ra ý cảnh phong vô tương vân vô thường, phong vân hợp bích, Ma Kha Vô Lượng, tí chút đánh gãy thân thể ma long.

Chỉ có Sở Nhất lẳng lặng đứng tại chỗ nhìn quanh cảnh giác, đồng thời chuẩn bị phối hợp tác chiến.

"Đi!"

Sở Dương sáng mắt lên, hai tay run một cái, lưu quang lấp lóe tựa như xuyên qua thời không, đột ngột đâm tới hai mắt ma long.

GRÀOOOOO...

Một tiếng gào thê lương thiếu chút thôi bay mọi người.

Sở Dương khẽ híp mắt lại, không chế phi đao mạnh mẽ xuyên qua thân thể ma long, chui thẳng vào trong đầu.

Giữa giữa một lát, ma long run rẩy một hồi rồi té từ trên không xuống.

"Bắt lấy!"

Sở Dương đại hỉ, phi thân xuống dưới nắm lấy cái đuôi, thu vào trong Nạp Hư giới. Đến lúc này hắn mới thở hắt ra, đồng thời cũng minh bạch, nếu như lúc trước hắn và Tôn đạo trưởng tùy tiện tiến đến thì thật có khả năng chôn xương nơi đây.

Vừa rồi nhìn như nhẹ nhõm nhưng bạo phát ra uy năng cỡ nào?

Ngay cả chính hắn cũng sẽ bị diệt sát một cách dễ dàng, nhưng mà ma long quả thực là chống chết đến chết, bị phi đao bắn vào trong mắt, xoắn nát óc, sau cùng mới chết đi.

"Đi thôi, đi Chiến Thần điện!"

Sở Dương hết sức hào hứng, dẫn đầu xông lên.

Đám người không kinh ngạc khi thấy Sở Dương thu thi thể ma long, tất cả đi theo sát phía sau.

Trên tám cự bích ở ngay chính cửa vào, từ trên xuống dưới đục khắc một nhóm chữ Triện lớn, xếp từ đỉnh điện thẳng xuống dưới, đầu đuôi cách xa nhau ít nhất hơn ba mươi trượng, mỗi chữ to hơn một trượng vuông, ghi: Thiên địa bất nhân dĩ vạn vật vì sở cầu.

Nhìn xem hàng chữ này, tất cả mọi người thân thể đại chấn, nhìn không được có loại xúc động muốn quỳ xuống.

Tôn đạo trưởng cảm khái không hiểu: "Đạo vận lưu thăng, chỉ có chút ít mấy chữ mà tựa như một bộ kinh văn vô thượng, khiến cho người ta có thể lĩnh hội cả đời."

Bọn người Sở Dương đều gật đầu.

Cảnh giới của bọn hắn cũng rất cao nên tự nhiên cũng cảm ứng được.

Tiến vào cung điện thì bọn người Sở Dương càng thêm rung động, đỉnh đầu vờn quanh thứ tựa như chu thiên tinh thần, lại có kỳ cảnh hoàng đế giá long mà đi, sau cùng bọn hắn nhìn sang bốn mươi chín khối phù điêu đỏ.

Đây chính là Chiến Thần Đồ Lục thần bí khó lường.

Không có phương pháp tu luyện cụ thể mà chỉ giảng thuật võ học chí lý, những đạo lý võ học này có thể vận dụng trong bất kỳ chiêu thức võ công nào, tựa như pháp môn vô thượng vạn pháp quy nhất đại dung hợp.

Đại diện yên tĩnh bỗng nhiên truyền ra thanh âm của Sở Nhất: "Sư phụ, người đến xem?"

Đám người nhìn lại thì thấy được một cổ nhân ngồi xếp bằng diện bích. Người này tướng mạo trang nghiêm, khóe miệng mang theo ý cười an tường, tóc lưa thưa, y phục rách rưới nhưng da thịt thần sắc trên mặt lại chẳng khác gì người sống, nhục thể hết sức cứng rắn, cả người tựa như kim cương thạch, Sở Dương cảm thấy dù là phi đao của hắn thì cũng không thể phá vỡ.

Chỗ tay trái người này rũ xuống có một hàng chữ nhỏ: Quảng Thành Tử chứng phá toái kim cương ở nơi đây!

"Quả thật là tiên sư Quảng Thành Tử!"

Mọi người không khỏi rung động, thậm chí quỳ xuống thăm viếng bảy tỏ kính ý với tổ tiên.

Sở Dương nhú chặt lông mày, mười phần không hiểu hỏi: "Phá toái kim cương rốt cục là cảnh giới gì? Lưu nhục thân tại đây thì hắn là nguyên thần phá toái hư không mà đi? Nhưng ta ở trong Thiên Vũ đại lục lại chưa từng nghe nói qua pháp nguyên thần phi thăng? Chẳng lẽ do quy tắc thế giới khác nhau sao?"

"Còn nữa, đây có thực là Quảng Thành Tử tiên sư không? Hay là..."

Hắn càng nghĩ càng sâu xa, ngẩng đầu lên nhìn xuyên cung điện, tựa như thấy được một phương thế giới thật lớn.

Sở Dương không có xoắn xuýt quá nhiều mà là lạy vài lạy biểu đạt kính ý, sau đó lập tức đi lĩnh hội Chiến Thần Đồ Lục, đây mới là mục đích của hắn.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Toa Chư Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 136: Tinh Thần đạo thể

Bên trong Nạp Hư giới, Sở Dương chuẩn bị rất nhiều đồ ăn, đủ cho đám người ở đây ăn tới mấy năm.

Loại thêm hồ nước ở bên ngoài nên không cần lo lắng đến chuyện nước uống.

Đám người liền an tâm ở lại, lĩnh hội Chiến Thần Đồ Lục.

Sở Dương nhìn từng bức tranh, bên trong mơ hồ huyền ảo nan giải, sau cùng bọn người Tôn đạo trưởng phải họp lại, cùng nhau lĩnh hội phá giải, tốc độ tăng lên không ít.

Trong lúc đó, thi thể ma long được cất ra từng miếng khiến mọi người được ăn một hồi long nhục yến, ăn đến cao hứng.

Sở Dương lại thu long tâm, long huyết, long lân và long cân lại, những thứ này nếu thả ra thì giá trị tuyệt đối liền thành. Hắn lại dùng máu của ma long, cộng thêm những dược liệu đã sớm được chuẩn bị kỹ để luyện chế Chân Long Phá Khiếu đan.

Đan dược này có hiệu quả mạnh hơn Chân Long Phá Khiếu đan lúc ban đầu gấp nhiều lần, khiến cho những khiếu huyết đóng chặt kia dần dần mở ra.

Tu luyện, lĩnh hội, ngẫu nhiên Sở Dương cũng nhìn những điểm sáng như chu thiên tinh thần ở phía trên, dường như ngộ ra được gì đó.

Thoáng chốc đã ba năm trôi qua.

ONG! ONG! ONG!

Trong người Sở Dương đột nhiên bạo phát ra một tiếng vang trầm, khí kinh nổ tung đẩy lui toàn bộ bọn người Lý Tĩnh ở chung quanh.

"Chẳng lẽ?"

Bọn hắn nhìn Sở Dương, nhao nhao kinh hãi.

"Đây hiển nhiên là do khiếu huyết thứ ba trăm sáu mươi được mở ra thành công nên mới có động tĩnh lớn như vậy."

Tôn đạo trưởng vuốt ve chòm râu, lộ ra tiểu dung, nhìn hắn như trấn định nhưng thực chất trong cặp mắt của hắn đã lộ ra vẻ cấp bách, hắn cũng rất muốn biến tình huống của Sở Dương.

Thạch Long cảm thán nói: "Ba trăm sáu mươi khiếu huyết đó, dù là ta hiện tại đã đạt đến Đại tông sư đỉnh phong nhưng đối mặt với bộ hạ cũng vẫn có cảm giác bất lực không thể rung chuyển!"

Tổng Khuyết gật đầu: "Xác thực như thế! Nếu không phải bộ hạ lĩnh hội chu thiên khiếu huyết, muốn khai quật tất cả tiềm năng huyền bí trong nhân thể thì với thiên tư của hắn, chỉ sợ sớm đã đạt tới cực hạn Đại tông sư, dù cho phá toái hư không cũng có thể!"

Lý Tĩnh nói: "Bộ hạ đại tài, chúng ta kém xa tít tắp!"

Đám người nhao nhao gật đầu.

Bọn hắn đều là cùng đi theo Sở Dương đánh dẹp thiên hạ nên biết rõ Sở Dương yêu nghiệt cỡ nào, vô luận là Trường Sinh quyết, Thiên Ma sách hay Từ Hàng kiếm điển cũng chỉ xem qua là hiểu, lĩnh ngộ dễ dàng, thậm chí ngay cả Biến Thiên Kích Địa Tinh Thần pháp thân bí khó lường cũng lĩnh hội hoàn toàn.

Loại ngộ tính ngày, dồi khắp thiên hạ, ai có thể sánh bằng?

Thời gian một chén trà, Sở Dương mở hai mắt ra, lộ ra tiểu dung.

Tôn đạo trưởng không chờ kịp hỏi thăm: "Như thế nào?"

Sở Dương cười nói: "Xong rồi!"

Tôn đạo trưởng truy vấn: "Cụ thể như thế nào?"

Sở Dương không chút giấu giếm nói: "Lúc khiếu huyết thứ ba trăm sáu mươi mở ra thành công thì những khiếu huyết còn lại cũng chấn động theo, tương hỗ câu thông luyện thành một thể, có cảm giác viên mãn."

Lão giả trước mắt đáng giá hắn tôn trọng.

Tôn đạo trưởng nhíu mày, lắc đầu nói: "Viên mãn? Không phải mà!"

Sở Dương không chút do dự nói: "Xác thực không phải, dựa theo suy đoán của chúng ta lúc trước, sau khi mở ra thành công ba trăm sáu mươi khiếu huyết thì năm khiếu huyết sau cùng cũng liên quan đến bản nguyên nhân thể, năm khiếu huyết cuối cùng ẩn chứa tạo hóa sẽ hiển hiện, nhưng kết quả căn bản không có!"

Tôn đạo trưởng lúc này ngốc trệ: "Tại sao có thể như vậy?"

Sở Dương cười thần bí nói: "Tuy nhiên!"

Tôn đạo trưởng gấp như hải đồng, đầu còn đáng vẽ tiên phong đạo cốt, hỏi: "Tuy nhiên thế nào? Tiểu tử ngươi nói mau, còn do dự nữa có tin lão nhân gia ta đánh bay ngươi không hả?"

Sở Dương nói: "Ta sinh ra tâm thần cường đại, có thể nhìn xuyên thân thể, phát giác mỗi một chỗ khác biệt. Vừa rồi lúc mở ra khiếu huyết cuối cùng thì năm khiếu huyết sau cùng kia không hiển hiện khiến ta rất ngạc nhiên, vậy nên ta lập tức cho tâm thần chìm nhập thể nội, tiến vào ngũ tạng, tinh thể cảm giác thì phát hiện ra mảnh khốc."

Nói đến đây, Sở Dương ngừng lại một chút.

"Tiểu tử ngươi nói mau đi, tưởng muốn gấp chết người hả?"

Tôn đạo trưởng kém chút nhảy dựng lên, khiến bọn người Lý Tĩnh mỉm cười.

Sở Dương bỗng nhiên nghiêm túc nói: "Năm khiếu huyết sau cùng thật là ở trong ngũ tạng! Ân nấp không hiện, lại ở ngay chỗ hạch tâm dưới sự tương hỗ

câu thông của ba trăm sáu mươi khiếu huyết."

Nói đến đây, Sở Dương gần từng chữ một: "Nói cách khác, năm khiếu huyết sau cùng thống soái ba trăm sáu mươi khiếu huyết còn lại."

Tôn đạo trưởng nghe xong, trầm tư một lát, không ngừng gật đầu.

"Trước kia ta cảm giác ba trăm sáu mươi khiếu huyết là viên vãn, nhưng sau khi phát hiện ra năm khiếu huyết sau cùng thì mới chính thức minh ngộ, vậy căn bản không phải chân chính viên mãn mà chỉ là tiểu viên mãn mà thôi."

Sở Dương nói xong thì ngẩng đầu nhìn lên chu thiên tinh đấu trên đỉnh đầu, bỗng nhiên thần sắc chấn động, hai mắt lâm vào trong mê mang.

Hắn đã sớm có cảm giác với tâm tinh đấu đồ này, bây giờ mở ra khiếu huyết, ngẩng đầu nhìn lên lại thì bỗng nhiên có minh ngộ.

Mọi người thấy hắn như thế thì lập tức lui ra phía sau, không phát ra một chút âm thanh.

Bọn hắn biết Sở Dương đang ở trong trạng thái đốn ngộ, với võ giả thì đây là cơ duyên lớn lao, một khi bỏ lỡ sẽ hối hận cả đời.

Sở Dương hoàn toàn đắm chìm trong đó.

Hắn chợt phát hiện, tinh đấu đồ trên đỉnh đầu bỗng nhiên động, chậm rãi chuyển động theo quỹ tích nhất định, mà cùng thời điểm đó, ba trăm sáu mươi khiếu huyết trong cơ thể hắn cũng lóe ra quang huy mịn mờ, vận chuyển theo tinh đấu đồ, cùng nhau chấn động, một lần nữa sắp xếp liên thông.

Trong ánh mắt mong chờ của bọn người Tôn đạo trưởng, chỉ thấy trên người Sở Dương toát ra ba trăm sáu mươi điểm sáng tựa như tinh thần, lóe ra quang mang mê người.

Chậm rãi vận chuyển, sau cùng hoàn toàn trùng khớp với tinh đấu đồ trên đỉnh đầu.

ONG! ONG! ONG!

Quang mang thu liễm, tinh thần chìm nhập thể nội.

Trên người Sở Dương không có một chút uy thế gì nữa, tựa như một người phàm, khí cơ ẩn nấp không lộ ra chút xú, không có gì đặc biệt, tựa như sơn thủy cỏ cây.

Phản phác quy chân, trở lại bình thường.

Tôn đạo trưởng khép sớ nói: "Không, hắn đây là đang tọa định tất cả khí cơ trong cơ thể!"

Người bình thường, cho dù là hắn thi hành tẩu ngồi nằm, dù là hô hấp cũng sẽ không tự chủ tiết lộ ra khí cơ của bản thân, căn bản không thể nào thu liễm toàn bộ được.

Bởi vì chân khí trong cơ thể luôn vận chuyển mọi lúc.

Một khi vận chuyển thì sẽ tiết ra, căn bản không có cách ngăn trở.

Dù cho không vận chuyển thì thân thể cũng sẽ tự nhiên vì vậy mà hao tổn, không thể nào ẩn tàng.

Cũng bởi thế nên đến cảnh giới Tông sư và Đại tông sư, người ta sẽ luôn dung nhập thiên địa tựa như thiên nhân, khiến người khác có cảm giác cao thâm khó dò.

Cũng bởi nguyên nhân này nên chỉ cần cẩn thận cảm ứng là có thể phác giác ra cao thủ đồng cấp có ở phụ cận hay không.

Bây giờ Sở Dương lại tọa định toàn bộ khí cơ lại.

Quả thật là kỳ tích.

"Chẳng lẽ..."

Tôn đạo trưởng nhìn phía đỉnh đầu, hơi hiểu ra.

Trọn vẹn mười ngày, khí tức của Sở Dương liên tiếp dâng lên, thậm chí bên ngoài cơ thể hắn toát ra một tầng mờ đen nhánh, sau cùng mờ mất.

Tôn đạo trưởng một lần nữa hỏi gấp: "Như thế nào?"

Sở Dương cảm thán, lộ vẻ vui thích hơn hờ nói: "Đã sớm sáng tỏ, buổi chiều chết cũng được!"

Đám người không rõ ràng cho lắm, chỉ biết Sở Dương đạt được chỗ cực tốt nên đều nhìn chăm chăm chờ hắn nói.

Sở Dương nói ra chỗ hần ngộ được: "Tinh đầu đồ trên không không bàn mà hợp với ba trăm sáu mươi khiếu huyết quanh người, nếu như mình ngộ, sắp xếp theo phương pháp này thì sẽ hình thành nên một đại trận khiếu huyết, hình thành cộng hưởng, rèn luyện thân thể, nghịch chuyển tạo hóa, tựa hồ là một loại thần thể?"

Tôn đạo trưởng dường như ngẫm ra, nói: "Chu thiên tinh đầu? Chu Thiên Tinh Thần đồ, Tinh Thần đạo thể!"

Sở Dương toàn thân đại chấn, không khỏi nói: "Vậy gọi là Chu Thiên Tinh Thần đồ, Tinh Thần đạo thể!"

Tinh Thần đạo thể tuyệt đối không đơn giản.

Lúc này hần mới phát huyết trên người bật kín một tầng mỡ đen, biết đây là do lúc hình thành Tinh Thần đạo thể nên được tẩy cân phạt tủy, tăng thêm một bước biểu hiện tiềm năng.

Hần có thể cảm giác được, mỗi thời mỗi khắc, nhục thân của hần đều chấn động theo khiếu huyết, cường độ đang không ngừng tăng lên, đợi một thời gian, một quyền khai sơn tuyệt không khó khăn.

Tôn đạo trưởng lại nói: "Cũng không viên mãn à?"

"Không viên mãn, ta cảm thấy một khi viên mãn thì sẽ phát sinh thuế biến kinh người!"

Sở Dương ngưng lỏng mày, năm khiếu huyết sau cùng còn chưa mở ra nên không biết diễn hóa sau cùng.

Hần chỉ biết, muốn mở ra năm khiếu huyết sau cùng thì tuyệt đối không phải là chuyện khó khăn bình thường, cần đại tạo hóa, đại cơ duyên, khó khăn muôn trùng, chỉ sợ ở chỗ này rất khó hoàn thành.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Toa Chu Thiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 137: Trở về, kinh ngạc

Sau đó, bọn người Sở Dương ở lại trong Chiến Thần điện ba năm nữa.

Sở Dương do mở ra chu thiên khiếu huyết nên có hiểu biết nhất định về Chiến Thần Đồ Lục, thời gian ba năm hần tìm hiểu được hơn phần nữa, dưới sự giảng giải của hần, cảnh giới của đám người Tàn Quỳnh cũng nhanh chóng tăng lên, tất cả đều đạt tới cảnh giới khó lường.

"Thiên địa nhất thể, tự thân vũ trụ!"

Đây là chí lý Sở Dương kết hợp tự thân tìm hiểu ra.

Biết được đạo lý Sở Dương lĩnh hội, Tôn đạo trưởng nghiêm túc nói: "Thân thể người, chịu tải đại đạo là căn bản, không thể quên mất. Dựa theo suy đoán của ta thì nhân thể tự thân mới ẩn chứa diễn hóa tới chung cực."

Sở Dương gật đầu.

Nhân thể người, tinh huyết phụ mẫu, âm dương tương hợp, tiên thiên mà sinh, hậu thiên thai nghén, đến đại đạo tạo hóa, tận thiên địa diễn biến, gánh chịu tình phách, vận chuyển huyền cơ.

Đúc kết lại, tham chiếu tự thân, suy đoán tương lai, Sở Dương có cảm ngộ không hiểu.

Hần lần nữa nhìn lại nhục thân Quảng Thành Tử tiên sư lưu lại, không khỏi lắc đầu, hần dám khẳng định đây tuyệt đối không phải thân thể chân chính của "Quảng Thành Tử".

Sau cùng, đám người rời khỏi Kinh Nhạn cung.

Quay đầu mà trông là một mảnh trống không, ai có thể nghĩ tới đây từng là nơi mà bọn hần sinh sống trong sáu năm?

Tôn trưởng lão thờ dài: "Không biết người hữu duyên tiếp theo sẽ được cơ duyên gì?"

Lý Tĩnh cười nói: "Chúng ta đã đạt được cơ duyên lớn nhất, hơn nữa còn là chúng ta cưỡng ép cướp đoạt cơ duyên!"

Sở Dương cười nói: "Cơ duyên chỉ có tranh thủ mới đạt được, chứ cứ ngồi đợi thì chỉ si tâm vọng tưởng thôi! Thiên địa vạn vật tự có một chút hy vọng sống, nhưng phải làm sao để đạt được chút hy vọng đó? Cưỡng ép bắt lấy!"

Tất cả mọi người là long phượng trong loài người, bước ra từ trong sát phạt huyết tính, giằng cứu chính là đánh đòn phủ đầu chứ không phải trống rỗng chờ đợi.

Đang chuẩn bị rời đi, Sở Dương dừng chân lại lẩm nhẩm: "Sao nàng lại ở đây?"

Lúc này, đám người Tôn đạo trưởng cũng cảm thấy có một đạo khí tức cấp tốc đến đây, sau một lúc, trước mặt mọi người xuất hiện một vị nữ tử áo trắng khuynh quốc khuynh thành tựa như tiên tử nhưng đôi mắt lại khó nén khỏi sự cô đơn.

Nữ tử áo trắng khẽ giật mình, không khỏi thốt lên: "Tại sao các ngươi lại ở đây?"

"Sur Phi Huyền, đã lâu không gặp!"

Nhìn qua Sur Phi Huyền vẫn như một thiếu nữ không chút thay đổi, Sở Dương cảm khái trong lòng, mở miệng nói ra.

Sur Phi Huyền suy nghĩ xuất thần, không khỏi cười khổ nói: "Đúng thật, đã lâu không gặp!"

Lúc trước nàng rời khỏi Đế Đạp phong nhưng không ngờ đó lại là ẩn tượng sau cùng. Về sau nàng nghe nói Tịch Ni lão sư thái liên hợp chúng cường giả vây giết Sở Dương, kết quả giết người không thành còn bị người giết, không lâu sau đó, toàn bộ Đế Đạp phong liền bị san bằng.

Nàng cũng triệt để không nơi nương náu, bắt đầu lang thang thiên nhai chẳng có mục đích, đi một lần là mấy chục năm.

Sở Dương do dự nói: "Nếu không có nơi nào để đi thì hãy đến hoàng cung đi, chí ít ngươi có thể xác minh vô đạo với Loan Loan."

Sur Phi Huyền cười khổ lần nữa, nói: "Ta có thể đi sao?"

Sur phụ chết trong tay đối phương, Đế Đạp phong bị san bằng, mặc dù nàng không có tâm tư báo thù nhưng há có thể ở chung một chỗ với địch nhân?

Sau cùng, bọn hắn dịch ra.

Nhìn qua bóng lưng đi xa, Sur Phi Huyền thất thần thật lâu, yếu ớt thở dài, nhìn về phía trước nói: "Hắn nói nơi này là lối vào Chiến Thần điện à, thật sao?"

Từ đó về sau, nàng ở lại ngay đây, khai sáng ra một tông phái tên là Lạc Nhạn tông.

Từ biệt sáu năm, Đại Sở hoàng triều cũng không phát sinh bất cứ náo động gì.

Sau khi trở về thì Sở Dương phải ngồi trên đại điện hỏi ý một phen, tìm hiểu tình huống. Sau đó Sở Dương nhìn từng người thân, đàm luận một phen, hỏi một chút tình huống, đến trong đêm khó trách khỏi an ủi vuốt ve triền miên cùng chúng nữ.

Thời gian cứ thế trôi qua.

Sở Dương tiếp tục thôi diễn công pháp, dưới sự phụ trợ của đám người Tôn đạo trưởng, chỉ tốn năm năm đã lập ra được dàn khung, đến năm thứ mười thì triệt để hoàn thiện Ngũ Đế kinh.

Vận hành ba trăm sáu mươi lăm khiếu huyết, chu thiên triệt để viên mãn, chỉ là còn chưa mở ra thành công thôi.

Một ngày này, Tôn Tư Mạc cảm khái nói: "Ta cũng nên đi!"

Sở Dương cảm thán không thôi: "Đi thôi, có lẽ tương lai chúng ta có thể gặp lại nhau lần nữa!"

Tôn đạo trưởng giúp đỡ hắn quá nhiều, nếu như không có đối phương thì chi sợ hắn không thể nào thôi diễn ra Ngũ Đế kinh. Lão đầu này không tranh không đoạt, vui vẻ thoải mái nhưng lại có ngộ tính và trí tuệ nghịch thiên.

"Hy vọng tương lai có một ngày ta ngươi lại đi luận đạo!"

Nói xong, Tôn đạo trưởng chấm tay với đám người, một quyền đánh nát hư không, lưu luyến nhìn thoáng qua sông núi non sông, dậm chân đi vào.

Sở Dương suất lĩnh bọn người Tần Quỳnh, đồng thanh hô: "Cung tiễn đạo trưởng!"

Cũng bắt đầu từ ngày này, không ngừng có người phá toái hư không mà đi.

Thạch Long, Tống Khuyết, Khấu Trọng, Từ Từ Lăng, Sở Nhất lần lượt đi.

Tần Quỳnh trực tiếp suất lĩnh ba mươi sáu huyết vệ bái biệt Sở Dương, cũng đạp phá hư không.

Lý Tĩnh dẫn tám mươi một vị chiến tướng theo sát phía sau, phá nát một thời không khác để tiến vào.

Sau khi phá toái hư không rốt cục sẽ đến nơi nào thì không ai biết được, dù là Sở Dương cũng không đoán được.

Thời gian trôi qua, đã hơn một trăm năm.

Tỷ muội Tống Ngọc Hoa, còn cả Thương Tú Tuần nối tiếp nhau trở về với cát bụi.

Sở Dương dù tâm tính mạnh mẽ đến đâu cũng không nhận được sinh ra chán nản.

Cũng may hắn còn Liễu Trinh và Loan Loan bồi tiếp.

Về phần con, cháu trai, chất trai, huyền tôn của hắn thì không quá thân do hắn cố ý xa lánh, nhưng dù như thế thì khi hắn thấy một người cháu trai chết đi cũng y nguyên yên lặng ngồi xếp bằng thật lâu.

Sinh mệnh vô thường, luân hồi vô tận.

Chứng kiến quá nhiều sinh sinh tử tử, tử tử sinh sinh, Khô Mộc tâm kinh bất động từ lâu lặng yên tiến vào một tầng cảnh giới khác.

Khô Mộc tâm kinh tầng thứ năm cứ thế lặng lẽ đột phá, không có bất kỳ dấu hiệu gì.

Một ngày này, Sở Dương ôm Loan Loan và Liễu Trinh, ôn nhu nói: "Các người cũng đi thôi!"

Liễu Trinh tư chất không tệ, lại đi theo Sở Dương từ sớm nên được toàn lực bồi dưỡng, thật vất vả đạt đến cảnh giới Đại tông sư, lại gian khổ bồi đắp thêm, rốt cục cũng viên mãn, đạt tới yêu cầu thấp nhất để phá toái hư không.

Nàng không hiểu, nhìn Sở Dương hỏi: "Người không đi cùng chúng ta sao?"

Loan Loan cũng hỏi: "Phu quân, người có lẽ không phải người nơi này nhỉ?"

Nghi vấn này nàng đã giấu trong lòng rất lâu.

Bởi vì lúc trước Sở Dương xuất hiện quá mức quý dị, không có sư thừa, không có người thân, không có bất kỳ lai lịch gì, đủ loại phỏng đoán mới đạt được một kết luận như vậy.

Trên thực tế, ngay cả bọn người Tôn đạo trưởng cũng sớm có suy đoán, chỉ là ai cũng không hỏi ra miệng mà thôi.

Sở Dương gật đầu, thừa nhận nói: "Ta đến từ một nơi thần kỳ!"

Liễu Trinh thất thần chốc lát nói: "Chẳng lẽ không thể rời đi cùng chúng ta sao?"

Về phần có phải người ở đây hay không thì còn quan trọng hơn sao?

Sở Dương cau mày nói: "Ta thử qua rất nhiều lần, mỗi lần đánh phá không gian đều khiến ta cảm thấy tim đập nhanh, tựa hồ chỉ cần bước vào là sẽ có đại tai nạn giáng lâm!"

Đây là chỗ hắn không hiểu.

Phá toái hư không, dù là Tôn đạo trưởng hay là bọn người Sở Nhất thì họ đều không có cảm giác này, nhưng hắn thì lại mỗi lần run sợ, chỉ cần bước ra một bước tựa hồ cái chết sẽ giáng xuống.

Trước khi Tôn đạo trưởng phi thăng, hắn từng cảm ứng được, về sau để Tôn đạo trưởng còn chuyên môn thử qua nhưng không có cảm giác như thế.

Điều này khiến hắn hết sức khó hiểu.

Liễu Trinh chợt cười nói: "Nếu người đã không thể rời đi, vậy thì chúng ta sẽ bồi phu quân đi đến phần cuối của sinh mệnh đi!"

Loan Loan ôm tới, nói: "Phu quân, chúng ta cùng người ở đến mãi mãi!"

Sở Dương run lên, nhìn trời chiều, lộ ra tiều tụy.

Rốt cục, hắn vẫn phải tiễn hai nữ đi.

"Đợi ngày sau có lẽ chúng ta còn có ngày gặp nhau, ngàn năm, vạn năm, mười vạn năm, chỉ cần không ngừng trưởng thành, đứng trên đỉnh chư thiên thì còn sợ chúng ta không thể gặp nhau ư?"

Đây là hứa hẹn Sở Dương không dám cam đoan.

"Chúng ta chờ người!"

Bốn chữ hết sức đơn giản nhưng lại cũng rất nặng nề.

Nhìn bọn hắn rời đi, Sở Dương cô đơn thờ dài.

Bắt đầu từ một ngày này, hắn bắt đầu du tẩu danh xuyên đại sơn, lãng động tự thân, cải biến khí chất.

Thời gian một năm, hắn hóa đi sát lục chi khí, hoàng giả chi khí, chí tôn chi khí trong người, từ trong ra ngoài toàn bộ khôi phục lại được khí tức lúc hắn mới tới Đại Đường.

Bên bờ Hoàng Hà, Sở Dương nhìn sóng nước bập bềnh, nghĩ đến lời Không lão phu tử từng nói: Thệ giả như tư phu, bất xá trú dạ.

(*) Luận ngữ: Cứ chảy mãi như thế này ư, ngày đêm không ngừng.

Hắn không khỏi nghĩ tới tình cảnh lúc hắn rời khỏi Thiên Vũ đại lục.

Chuyện lúc trước hiện rõ mồn một trước mắt.

Mấy vị đại năng vì Khô Mộc tâm kinh mà nhao nhao đến, về sau giao thủ, hắn rơi xuống sông, bị Hoa Thiên Ngữ dây dưa kéo lại, sau cùng một đám kinh thiên mới vẫn hồi bại cục.

Một đám kinh thiên?

Nghĩ đến tình cảnh lúc ấy, Sở Dương không khỏi nhếch miệng.

"Ta nhớ được, lúc ấy giữa hè, ta đặt nàng trong một sơn động, dù là ngủ đến bất tỉnh nhưng hắn sẽ không phải bị muỗi đốt đi, dù sao nàng cũng là cường giả Tông sư!"

Sở Dương nghĩ lại tình cảnh lúc đó, bên trong thung lũng kia, cỏ xanh bạt ngàn, côn trùng kêu vang yếu ớt. Lúc hắn rời đi cố ý trốn sau nham thạch, chung quanh có dây leo quấn quanh, hết sức vắng vẻ.

Ở trên đỉnh đầu còn có một khối nham thạch lồi ra, bóng loáng vuông vức tựa như chỗ ngồi, lưng tựa vách đá, chung quanh dây leo vờn quanh.

Hắn nhớ rất rõ.

"Là thời điểm trở về!"

Sở Dương suy nghĩ khẽ động, lập tức biến mất không thấy đâu, khi hiện ra lại thì đã trở về Thiên Vũ đại lục.

Cỏ hoang um tùm, có tiếng côn trùng kêu.

Chính là lúc tờ mờ sáng, phương đông có một vệt sáng đỏ tựa như đang buông thả câu, chờ ánh mặt trời mắc câu.

Sở Dương đột ngột xuất hiện thì thấy trước mắt cỏ xanh bao phủ khắp chân, còn có dây leo bên cạnh, hắn bỗng nhiên cảm giác có từng giọt nước từ bên trên chảy xuống.

"Trời mưa?"

Sở Dương sững sờ, ním môi nếm thử thì thấy có mùi tanh, cũng cảm thấy không thích hợp.

Đột nhiên ngẩng đầu lên, hắn lập tức ngốc trệ.

Bên trên nham thạch, dây leo quấn quanh, chỗ trống trải duy nhất có một thiếu nữ đang ngồi xổm, trút bỏ quần, đang tiểu tiện.

Toàn bộ hạ thân đối diện Sở Dương.

Không phải Hoa Thiên Ngữ thì còn là người phương nào?

Trên mặt nàng là vẻ mờ mịt, không biết tại sao Sở Dương lại đột ngột xuất hiện như thế, mà lại ở ngay chỗ này? Nàng rõ ràng dò xét qua, chỗ này là nơi hẻo lánh nhất.

TÓC TÁCH!

Dòng nước màu vàng nhạt tiếp tục rơi xuống, vừa vắn rơi vào trong miệng Sở Dương cũng đang mê mẩn, suy nghĩ xuất thần.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Toa Chư Thiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 138: Cái chết của thái tử

"Sao ngươi tỉnh rồi?"

"Ta không nhận nổi!"

"Sao ngươi lại tới chỗ này?"

"Chỗ này vắng vẻ!"

"Sao ngươi lại ở phía trên?"

"Chỗ này sạch sẽ!"

Sở Dương ngốc ngốc hỏi, Hoa Thiên Ngữ ngốc ngốc đáp.

Người hỏi kẻ trả lời, hai người đột nhiên trầm mặc.

A...

Ngay sau đó Hoa Thiên Ngữ hét to một tiếng, cả người nàng loạng choạng thiếu chút ngã từ trên xuống, không kịp rì quần lên, vội vàng đập lên một vách đá bay lảo đảo ra ngoài.

Sở Dược chắc chắn tắc lưỡi, đột nhiên giật mình tỉnh táo lại, sắc mặt hết sức khó coi.

"A, phì phì..."

Sở Dương phun liên tiếp mấy ngụm nước bọt, thậm chí nôn khan ít tiếng.

"Ta từng là 'hoàng đế Đại Sở' vô thân đương thời, đứng trên đỉnh cao nhất trong thế giới Tiểu Lý Phi Dao lẫn thế giới Đại Đường, vậy mà, vậy mà..."

Sở Dương run rẩy một lát mới dần lấy lại bình tĩnh, bắt đầu suy tư: "Xuyên toa trở lại nhưng sao ta lại chẳng có chút cảnh giác gì thế này? Là do lúc xuyên toa bị hoảng hốt? Hay là do không cảm giác được uy hiếp?"

"Ài!"

Sở Dương thở dài một tiếng, nghĩ thấy trên người có mùi thì cười khổ không thôi.

"Có phải do ta quá suôn sẻ trông mọi chuyện nên lão tặc thiên mới trừng phạt ta như này?"

Sở Dương vội vàng đi vào trong đầm nước trong sơn cốc, tẩy rửa thật sạch sẽ.

ẦM! ẦM!

Vừa mới mặc y phục từ tề thì hần nghe thấy từng tiếng bạo hưởng từ xa xa truyền lại, tựa như sơn phong sụp đổ mà cũng giống vạn lôi nổ vang, kéo theo là một cỗ khí tức thật lớn.

"Chẳng lẽ đại chiến còn chưa kết thúc à?"

Sở Dương nhìn ra xa xa, con ngươi đột nhiên co rụt lại.

Linh giác của hần hết sức bén nhạy, ngoại trừ phát hiện ra đám tửu quỷ Đỗ Viễn ra thì cũng còn thật nhiều những khí tức cường đại hơn, Sở Dương không khỏi lâm bần: "Bồ cục này từ ta mà ra, hấp dẫn các cường giả tông phái như Kim Quang tự? Chẳng lẽ không sợ sau cùng lật ngược à? Bị tính kế ngược thì sao?"

Sở Dương thôi không để ý đến, loại chiến đấu cỡ đó hiện tại hần không thể tham gia được, thực lực của hần bây giờ so ra cũng chỉ yếu ớt như sâu kiến.

Hần khẽ nhắm mắt lại xem xét tự thân.

Trước khi xuyên toa trở lại chủ thế giới, hần đã trấn áp hết tất cả khí cơ trong cơ thể, lại dùng tâm niệm lực của Khô Mộc tâm kinh để khóa lại, nhưng dù như thế hần cũng không dám khẳng định "Tiềm Long bảng" có thể phát hiện ra hần hay không.

Tiềm Long bảng nạp thiên hạ tuyệt đại Tông sư, không bỏ sót một ai.

Nếu như hiện tại mình lên bàn thì có thể sẽ đứng hạng nhất, không chừng sẽ khiến oanh động lớn thêm, như thế thì thật phiền.

Sở Dương thầm nghĩ: "Hắn sẽ không! Dù sao ta một mực đột phá trong thế giới Đại Đường, trước khi xuyên toa trở lại chủ thế giới còn khóa đi khí cơ bản thân sở hữu, không giao cảm cùng phương thiên địa này thì sao nó có thể thăm dò được tin tức của ta?"

Nghĩ đến đây, xương cốt cơ bắp cả người hắn bỗng nhúc nhích thay đổi biến thấp đi ba phần, dung mạo cũng trở nên bình thường chẳng có gì lạ.

Đây là Súc Cốt thuật mà Sở Dương lĩnh hội được, không sử dụng chân khí mà dùng sức mạnh cơ bắp xương cốt để thay đổi.

Hắn hiện tại cũng chỉ thuần túy dùng thực lực nhục thân.

VÚT!

Sở Dương phi tốc ra khỏi sơn cốc, bay ra phía nơi xa, mặc dù hắn không sử dụng chân khí nhưng nhảy vọt một bước cũng đã xa hơn trăm mét, bay vào một cái đã vượt qua dòng sông rộng lớn.

Sức mạnh nhục thân dù có thể đánh chết thiên tài Tông sư chỉ bằng một quyền.

Ở trong thế giới Đại Đường, hậu kỳ không có lối tu luyện nên Sở Dương đành rèn luyện thể phách, khống chế lực lượng đến trình độ nhập vi.

Khi ánh mặt trời chính thức mọc lên ở hướng đông thì cũng là lúc Sở Dương đặt chân tới bên ngoài Hóa Vân sơn, hắn quay đầu nhìn lại, ánh mắt đắm đắm: "Đợi khi ta trở lại sẽ là ngày gió giục mây vần!"

Quả quyết quay đầu, tiếp tục tiến lên.

Một tháng sau, hắn bước vào địa giới Trung châu.

Đến đây, Sở Dương mới chính thức thờ hất ra.

Đi ngang qua một tòa thành nhỏ, trên đường đi Sở Dương liên tiếp phát hiện ra hơn mười vị cao thủ tiên thiên thì không khỏi cảm khái: "Thiên Vũ đại lục thiên võ, vùng đất Trung châu càng là địa linh nhân kiệt, có thể thấy được cường giả tiên thiên ở khắp mọi nơi."

Sở Dương thấy phía trước có tửu quán nên dừng lại, rẽ ngoặt đi tới.

Tiểu nhị trông thấy Sở Dương có khí chất không tầm thường thì lập tức chạy tới đón, cúi đầu khom lưng nói: "Mời khách quan vào, ngài muốn ngồi phòng hay ngồi trong đại sảnh?"

Sở Dương trực tiếp lên lầu hai, thấy bên cửa sổ có bàn không ai ngồi nên lập tức ngồi xuống, nói: "Cho ta ít món ngon đặc sản!"

"Có ngay khách quan!"

Điểm tiểu nhị đại hỉ, bọn hắn chỉ thích khách nhân như thế.

Sở Dương chợt ngăn điểm tiểu nhị đang muốn rời đi lại, tiện tay ném ra một thỏi bạc vụn, nói: "Chậm đã! Ta những ngày này một mực đi đường nên không nắm được tin tức, chẳng hay bên ngoài xảy ra chuyện gì? Người nói tóm lược những chuyện quan trọng cho ta biết một chút?"

Điểm tiểu nhị nhét bạc vào trong ngực, cười càng tươi hơn, vội vàng nói: "Muốn nói đại sự thì thật có ít chuyện! Một tháng trước, tây nam Tước châu phát sinh đại chiến kinh thiên, nghe đồn hơn mười ngọn núi bị san bằng, những đại năng lão tổ của Kim Quang tự, hắc, không biết bị giết bao nhiêu. Những đệ tử cao cao tại thượng của các tông phái trong thiên hạ đều nhao nhao trầm mặc, điệu thấp rất nhiều."

"À còn nữa, nghe nói truyền thừa của thánh địa Phệ Đà tự gì gì đó tám trăm năm trước xuất hiện, chẳng biết thật hay không nữa?"

"Nghe đồn, Đông Hải xuất hiện giao long gây lũ lụt khiến không ít thôn trấn ở duyên hải bị chìm!"

Điểm tiểu nhị nói rất nhiều chuyện khiến cho Sở Dương nghe đến say sưa.

"Đúng rồi!" Điểm tiểu nhị đột nhiên vỗ đùi, nhìn quanh một hồi, lộ vẻ do dự.

Sở Dương há không biết chuyện gì, hắn lập tức ném ra một thỏi bạc: "Thường người!"

Điểm tiểu nhị hạ thấp giọng nói: "Gia, ngài thật hào sảng, vậy ta liền mạo hiểm nói! Ta cũng chỉ mới nghe người ta nhắc qua thôi, nửa tháng trước, thái tử Đại Sở chúng ta bị giết!"

Sở Dương giật nảy cả mình nhưng giọng của hắn lại không to: "Cái gì?"

"Bất ngờ lắm phải không? Lúc ta nghe tin này cũng hết sức ngạc nhiên, thiếu chút nhảy dựng lên đó. Thái tử Đại Sở đó nha, thân phận bực nào, là một trong những người cao quý nhất thiên hạ ở trên đỉnh mây nhìn xuống thiên hạ đó, vậy mà lại bị giết!"

Dù là kẻ lại lần nữa nhưng điểm tiểu nhị vẫn khó nén khỏi kinh hãi.

Sở Dương híp mắt, trong tay hắn xuất hiện một khối vàng nhỏ, không ngừng ước lượng, nói: "Rốt cục xảy ra chuyện gì? Nói toàn bộ những gì ngươi biết ra!"

Trong lòng hắn lại rung động mãnh liệt.

Thái tử Đại Sở mặc dù không chỉ có một người, nhưng người đã được trao cho thân phận thái tử thì người đó đại biểu cho toàn bộ mặt mũi của Đại Sở, thả trong thiên hạ có ai dám giết?"

Dù là Kim Quang tự cũng không dám.

Ngay cả Thiên Ma tông cũng phải tránh lui.

Nhưng bây giờ lại nghe tin thái tử bị giết, hắn rất bất ngờ.

Tuy nhiên hắn lại biết thiên hạ sắp biến đổi, thật sự sắp biến đổi, với sự bá đạo duy ngã độc tôn của Đại Sở thì một thái tử chết đi nhất định sẽ không thể không nổi sóng gió.

Điểm tiểu nhị gạt mình, vội vàng nói: "Ta cũng chỉ nghe nói qua thôi, cụ thể thật giả thì ta không rõ, ta phải nói rõ điểm này cho ngươi biết!"

Sở Dương gật gật đầu.

Điểm tiểu nhị thấp thấp giọng nói: "Nghe đồn tam thái tử của Đại Sở ta rất có dã tâm, muốn kiếm công tích đuổi theo vị thứ hai nên đi tuần hành thiên hạ, muốn tạo ra một phen đại sự nghiệp kinh thiên động địa, để triều đình nhìn, dựng nên uy tín, chuẩn bị cho tương lai tranh đoạt thiên hạ!"

Ở Đại Sở thì mọi người có quyền tự do ngôn luận, dù là dân nghèo thì cũng có thể đàm luận đương kim Sở Hoàng.

Lại nói, đây thực ra là một thế giới rất văn minh.

Điểm tiểu nhị liếm liếm đôi môi khô khốc nói: "Nào ngờ? Tam thái tử đi ngang qua tây bắc Hồ Khiếu châu thì bị một vị đại năng cường giả của Trần Thiên tông trấn sát, đại năng thủ hộ vị thái tử này cũng bị đánh cho tàn một nửa, thật vất vả chạy ra ngoài nên hiện tại mới có chuyện này đồn ra."

Sở Dương khó có thể tin hỏi: "Cường giả Trần Thiên tông dám giết thái tử?"

Cho dù muốn giết thì cũng phải làm trong âm thầm, trảm thảo trừ căn, tuyệt đối không cho phép tiết lộ chút bóng gió ra ngoài. Nhưng mà theo những gì hắn nghe từ điểm tiểu nhị thì trong đó lại lộ ra sơ hở khắp nơi.

Đại năng Trần Thiên tông là kẻ ngu sao?"

Ngay cả thủ hộ đại năng thái tử cũng không giết được mà cũng dám động thủ?

Thật sự không sợ sự tình bị tiết lộ ra ngoài?

Cái chết của thái tử sao có thể truyền đi khắp thiên hạ trong thời gian ngắn như thế?

Điểm tiểu nhị nhún nhún vai nói: "Ai biết được? Có lẽ do hóa điên đi."

Sở Dương cũng nói theo: "Có lẽ thế! Chẳng lẽ Đại Sở chúng ta không có động tác gì sao?"

Điểm tiểu nhị buông buông tay nói: "Ai mà biết, dù sao ta cũng không nghe thấy tin tức!"

Sở Dương ném vàng tới, điểm tiểu nhị mừng rỡ tiếp được.

Ăn thức nhắm, uống chút rượu.

Mặc dù không ngon bao nhiêu nhưng cũng có thể hao mòn thời gian.

Lỗi tai Sở Dương khẽ động, hắn lập tức nhìn sang khách nhân ở bàn bên cạnh, kia là hai người trung niên, cũng mới tới không lâu, chính đang ngồi ở một chỗ kích động nói gì đó.

"Trương huynh, ta từng nói là lần này tuyệt không để ngươi mời không!"

"Lý huynh, ngươi mau nói đi, lắng nhà lắng nặng thật giống đàn bà!"

"Hắc hắc, chuyện lớn đương nhiên không thể gấp!"

"Mau nói, Tiểu Thử ở Nghi Xuân viện còn đang chờ ta tới nói lòng gân cốt cho nàng đây này!"

"Cẩn thận bà nương nhà ngươi biết, đoạn tiểu huynh đệ của ngươi!"

"Trương huynh, nếu ngươi không nói thì ta đi đó, phí phạm thời gian chẳng khác gì lãng phí tuổi trẻ tươi đẹp của Tiểu Thúy đó!"

"Được, ta phục ngươi! Tam thái tử của Đại Sở ta bị giết đúng không?"

"Đúng thế thật!"

"Hắc hắc, ta mới nhận được tin tức, ngay ở ba ngày trước, Đại Sở chúng ta phái ra tuần Tuần Thiên vệ, bình phát Trần Thiên tông để nhổ tận gốc tông phái nhất lưu kia, để thế nhân biết đến uy nghiêm của Đại Sở ta, cũng để báo thù cho thái tử!"

Sở Dương nghe đến đó lập tức run lên.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Toa Chư Thiên* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 139: Hạng nhất Tiềm Long bảng, Sở Hoàng

Đại Sở có một đội quân nổi tiếng thiên hạ tên là Tuần Thiên vệ.

Tuần thị thiên hạ, trấn áp dị đoan.

Đội ngũ này nổi danh nhất, cũng là một trong những đội ngũ bí ẩn nhất, do Sở Hoàng cử người khống chế trong tay.

Nghe đồn chiến sĩ cấp thấp nhất bên trong cũng có tu vi Đại tông sư.

Tùy tiện một người cũng có thể trấn áp đất đai một quận.

Sở Dương thì thầm trong lòng một câu: "Trần Thiên tông xong!"

Hắn cũng không có đi đến tây bắc Hồ Khiếu châu, cũng không muốn xem sự cường đại của Tuần Thiên vệ, xem một đại tông phái cường đại hồi phi yên diệt.

Năng lực càng lớn thì làm chuyện càng lớn.

Đây là đạo lý sinh tồn.

Cùng ngày, Sở Dương ngụ lại trong khách sạn này.

Trên lên giữa trời, Sở Dương ngồi xếp bằng trên giường, ý chìm thức hải câu thông Thanh Đồng môn.

Ở bên trong đã xuất hiện một thế giới mới.

"Phá toái hư không?"

Lúc Sở Dương thấy thế giới này thì hắn không khỏi sửng sốt, đây là thế giới ở phía trên thế giới Đại Đường trước đó, từng bị hắn phủ định là không thể đi tới.

Nếu như đi tới thì không phải phá toái hư không mà không chừng sẽ vĩnh viễn ở luôn bên trong.

Ở trong thế giới Đại Đường, về sau thực lực của Sở Dương không có tiến thêm, thế giới phá toái hư không cũng là như thế.

"Hiện tại có nên trở lại thế giới Phong Vân không nhỉ?"

Từ bỏ thế giới "Phá toái hư không", thế giới Đại Đường và thế giới Tiểu Lý Phi Dao thì tuyệt đối không thể vào lại nữa, vậy chỉ có một lựa chọn duy nhất chính là thế giới Phong Vân.

"Không, bây giờ còn chưa được!"

Sở Dương càng nghĩ càng xa, trước khi thực lực bản thân chưa hoàn toàn lộ ra, hắn muốn tạm thời áp chế một phen, tiếp tục tích lũy ở Thiên Vũ đại lục, xem thử cảnh giới sau Đại tông sư cụ thể là như nào.

Người không nghĩ xa ắt có lo gần.

Thiên Vũ đại lục tông phái hoành hành, hắn đã đứng ở phía đối lập thì lựa chọn duy nhất chính là cây to hoàng triều này.

Mà thực lực của hắn tuyệt đối không thể tăng lên quá mức đột ngột được.

Nếu không sẽ bị nghi kỵ, vậy thì sẽ là đại phiền hà.

Đến tháng thứ hai, thế giới "Phá toái hư không" cũng không có biến mất, nhưng hắn được Thanh Đồng môn truyền cho một tin tức: Thế giới xuyên qua trước kia sau một tháng sẽ tự động xuất hiện thế giới mới, hoặc chờ đến một năm sau mới xuất hiện trở lại.

Sở Dương rốt cục trút xuống tâm sự.

Nếu như bây giờ đi đến thế giới Phong Vân thì tháng sau sẽ xuất hiện thế giới mới. Nếu như không đi thì cũng chỉ có thể chờ một năm sau, thế giới đó mới xuất hiện trở lại.

Sở Dương tiếp tục ở lại trong tiểu thành hai tháng mới rời đi, sau đó đắm đầu đi thẳng tới một dãy núi liên miên bất tuyệt, bắt đầu chậm rãi phóng thích khí tức bản thân.

Mỗi một ngày, khí tức của hắn sẽ tăng lên một ít, chỉ lẳng lặng phóng thích, căn bản không để thiên địa cảm giác được khí cơ.

Đây là kế hoạch của hắn!"

Trong hoàng thành, chỗ sâu trong hoàng cung.

Sở Hoàng không có một chút uy thế, không có gì đặc biệt, tay cầm Cửu Long ngọc bôi nhấp một ngụm trà, nhìn qua lão giả đối diện hỏi: "Sao ngài chịu về đây rồi?"

"Lúc trước Phệ Đà tự có dị động nên ta mới đi qua kiểm tra, ẩn nấp trong Thiên Hòa quận thành."

Người nói chuyện không ngờ lại là Vương lão, dù ở trước mặt Sở Hoàng nhưng hắn vẫn tỏ vẻ tùy ý như cũ, hắn nói tiếp: "Nhưng ta không ngờ Khô Mộc tâm kinh xuất thế, càng không nghĩ tới lại thấy được một tiểu gia hỏa thú vị, tiếp đó chế cục giết mấy tên trợ và mấy ma đầu, nhưng chắc tiểu gia hỏa kia sẽ hận ta!"

Sở Hoàng cười nói: "Có thể được ngài tạo cục thì cũng là phúc khí của hắn! Tiểu gia hỏa kia thật có gì đặc biệt à?"

Wang Lao mất lòng lãnh: "Chờ khi hắn tới Thịnh Kinh thì ngươi sẽ biết, chớ coi hắn tuổi nhỏ nhưng tim có cửu khiếu, thông minh lanh lợi, dù giả bộ non nớt trước mặt ta nhưng há có thể thoát khỏi pháp nhãn của ta? Tiểu tử kia rất già đời, với cả cơ duyên của hắn cũng không nhỏ đâu. Đáng sợ nhất chính là chỉ trong thời gian ngắn mà hắn lại tìm hiểu được Khô Mộc tâm kinh! Hắn cũng biết rõ ta mưu đồ chuyện gì nhưng lại tỏ vẻ không biết, tự động nhập cuộc đây. Phần tâm tư này, phần quả cảm này cũng chỉ có đại thái tử mới có."

Sở Hoàng lẩm bẩm một tiếng: "Khô Mộc tâm kinh a!"

Wang Lao chỉ điểm nói: "Phải rồi, diệt xong Trần Thiên tông thì tiếp theo phải cẩn thận những tôn phái kia phản công, nếu không đáp trả lại một ván thì bọn hân tuyệt sẽ không cam lòng đâu! Còn cả cái chết của tam thái tử nữa, quá mức kỳ quặc, ngươi không định điều tra thêm há?"

Sở Hoàng cười lạnh một tiếng nói: "Ta biết, còn chuyện của tam thái tử thì hân nhất định không chết vô ích, hắc, một cái Trần Thiên tông há có thể đáp được một thái tử?"

Nói đến đây, Sở Hoàng chợt có cảm giác, bàn tay lớn của hân quẹt một phát, lập tức có một bảng văn hiện ra trước mặt hân, triển khai xem xét thì hân không khỏi kinh ngạc hô lên một tiếng: "Sở Dương, hạng một trăm!"

"Cái gì? Tiểu tử kia tiến vào Tiềm Long bảng?"

Wang Lao đoạt bảng văn nhìn cẩn thận, không khỏi nhe răng nhếch miệng: "Hắn rốt cục đạt được cơ duyên gì mà mở được khiếu huyết nhanh như thế? Với nội tình của hân thì không có linh vật hỗ trợ căn bản không thể làm được!"

Hắn rõ hơn ai hết, độ khó mở những khiếu huyết ở sau sánh ngang việc lên trời.

Wang Lao cũng không hề rời khỏi hoàng cung, nhưng trong một đoạn thời gian ngắn sau đó, hân triệt để chấn kinh, ngay cả Sở Hoàng cũng khiếp sợ không thôi. Chuyện có thể khiến hai vị tuyệt thế đại năng khiếp sợ tự nhiên không phải chuyện thường.

Mỗi một ngày, thứ tự tên Sở Dương trên Tiềm Long bảng lại tăng lên một hạng, nếu không phải biết Tiềm Long bảng không thể gian lận thì bọn hân sớm đã xé mở bảng văn này ra xem rồi.

Hạng chín mươi chín!

Hạng chín mươi tám!

Hạng tám mươi tám!

Hạng năm mươi tám!

Hạng ba mươi hai!

Hạng mười lăm!

Bất tri bất giác Sở Dương đã xếp trong mười hạng đầu, đến lúc này thì tốc độ thăng hạng mới thoáng chậm lại, nhưng cũng hai ba ngày qua tăng lên một hạng.

Sau cùng, tên Sở Dương dừng lại ở hạng thứ tư năm ngày, hạng ba dừng lại tám ngày, hạng hai dừng lại nửa tháng thì lập tức đạt đến hạng nhất.

Hai vị cường giả trong lúc khiếp sợ chỉ có hai mặt nhìn nhau.

Vương lão hít lấy hít để từng ngụm khí lạnh, nói: "Tứ hoàng tử Sở Bắc Thần một mực chiếm cứ hạng nhất Tiềm Long bảng, hắn đã mở ra hai trăm bốn mươi khiếu huyết đố? Lại bị vượt qua à?"

Sở Hoàng nói: "Đầu có, hiện tại nó mới chỉ mở được hai trăm ba mươi lăm khiếu huyết thôi, càng về sau càng khó khăn, không mất một hai năm thì khó chân chính viên mãn. Nhưng mà sao tên Sở Dương này lại làm được? Sao lại vượt qua Bắc Thần được?"

Cho dù là Sở Hoàng cao cao tại thượng, trấn áp bát hoàng cũng không nghĩ ra.

Vương lão suy nghĩ sâu xa nói: "Hắn thôi diễn Ngũ Đế Luân Hồi quyết mở ra hai trăm bốn mươi khiếu huyết, tuy có chút cực đoan nhưng cũng là công pháp giành cho Tông sư cao cấp nhất thiên hạ. Đây là ngộ tính, cũng không đại biểu cho tu vi có thể tăng cao. Hắn làm được như này, e là đã đạt được thần đan diệu dược gì đó cho nên mới có thể đột ngột tăng mạnh."

Sở Hoàng suy nghĩ sâu xa nói: "Có thể thế lắm, với ngộ tính nghịch thiên của hắn, lại đọc được rất nhiều võ học trong thiên hạ, cộng thêm Khô Mộc tâm kinh tầng thứ tư, chiến lực cái thế thì không phải không thể đạt được hạt nhất."

Vương lão không khỏi hỏi: "Chẳng lẽ Khô Mộc tâm kinh thần kỳ vậy sao?"

"Ta chỉ lĩnh hội đến tầng thứ tư thôi, cũng là nhờ cơ duyên xảo hợp sau khi đạt tới Nguyên Thần cảnh mới đột phá được, nhưng ta không có phát hiện ra năng lực đặc thù gì, tối đa cũng chỉ tăng trưởng trí tuệ, phản chiếu tự thân thôi. Chẳng lẽ hắn lại có đột phá hay sao?"

Nói đến đây, Sở Hoàng cũng không khỏi nhếch miệng.

Vương lão bỗng nhiên cười nói: "Dù sao hắn cũng có huyết mạch hoàng thất, vậy đủ rồi! Tuy nhiên, nếu như hắn trở thành thái tử thì tương lai tranh đoạt đại vị, chỉ sợ hắn cũng có lực địch lại đại thái tử đó, người không lo lắng ư?"

Ha ha ha!

Sở Hoàng cười to: "Vương lão, người cũng quá coi thường tâm tính của ta rồi, Đại Sở chúng ta lập quốc, thái tử tranh đoạt chính là quốc sách cơ bản do chính Thái tổ lão nhân gia ông ta quyết định, vạn thế không đổi. Chuyện này cũng cam đoan Đại Sở chúng ta ở mỗi thời đại luôn có đế hoàng kiệt xuất nhất, chỉ có như thế mới có thể trường thịnh không suy, trấn áp bát hoàng."

"Cùng là huyết mạch thái tổ, là vì sao?"

Sở Hoàng bỗng nhiên đứng lên, ánh mắt lấp lóe, quan sát phương bất, nhìn Đông Hải một chút, sau cùng nhìn lướt qua nam bộ cùng tây hoang.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Toa Chư Thiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 140: Lập uy

Hôm trước, trong thành Thịnh Kinh bỗng nhiên truyền ra một tin tức hết sức hoang đường.

Hạng nhất Tiềm Long bảng đổi chủ.

Vượt qua tứ hoàng tử Sở Bắc Thần đã chiếm giữ hạng nhất được một năm.

"Là Hoa Vân Hạc thánh tử Đông Hoa tông? Hay là Tiểu Như Lai thánh phật tử của Kim Quang tự? Là Huyết Không thánh ma tử của Thiên Ma tông à? Không lẽ là Bạch Tổ Tổ của Tổ Nữ tông?"

Có người suy đoán.

Những người kia đều là nhân kiệt đương thời, cảnh giới Tông sư, xếp trong những hạng đầu.

Tiêm Long bảng lúc trước, ngoại trừ tứ hoàng tử Sở Bắc Thần một mực bảo trì hạng nhất ra thì thứ tự của bốn người còn lại luôn biến hóa liên tục, hạng hai đến hạng năm liên tục tranh phong.

Nhưng giờ lại truyền ra hạng nhất đổi chủ, cũng quá mức đột ngột.

Cứ ba tháng một lần, xếp hạng trên Tiêm Long bảng lại được xuất bản phát hành một lần, truyền khắp thiên hạ.

Xếp hạng lần trước không có biến hóa quá lớn, nhưng mới chỉ qua ba tháng sao lại toát ra một vị vượt qua cả Sở Bắc Thần?

Hôm qua, bảng danh sách Tiêm Long bảng được ban phát khắp thiên hạ.

Sở Bắc Thần thỉnh linh chỉ ở thứ hai.

Xếp hạng nhất là một người tên Sở Dương.

Cái tên này, đại đa số mọi người đều lạ lẫm.

Nhưng khắp thiên hạ, thậm chí Thịnh Kinh cũng bắt đầu đàm luận không thôi, đồng thời tìm kiếm người tên là Sở Dương này. Khi được những người hữu tâm lộ ra, theo thời gian dần trôi qua thì tất cả những tin tức liên quan đến Sở Dương cũng được truyền ra.

Đến hôm nay, bát đại tổ tiên trước kia của Sở Dương cũng đều bị đào ra.

"Sở Dương này chỉ là một thanh niên ở một tiểu huyện thành à? Sao có thể thế được, nơi quê mùa như thế há có thể dựng dục ra thiên tài hạng nhất Tiêm Long bảng?"

"Sở Chi Nghiên? Cái tên này quen quá, chẳng lẽ là vị kia ở trong học viện hoàng gia?"

"Hình như Sở Dương đạt được truyền thừa của Phệ Đà tử, hẳn là đã truyền ra Khô Mộc tâm kinh, danh xưng thiên hạ đệ nhất kỳ kinh. Có lẽ hẳn tìm hiểu được nên tu vi mới đột nhiên tăng mạnh?"

"Do hẳn mà phía tây nam mới phát sinh một trận đại chiến, chẳng biết đã hốt chết bao nhiêu cường giả tông phái nữa, nơi đó phút chốc trở thành cõi xay thịt, nghe đồn hẳn là thật. Nếu quả như thế thì hẳn thật tài tình, chẳng qua không biết sao hắn lại chạy thoát khỏi sự chặn giết từ cường giả các tông phái nhỉ?"

"Vậy thì có trò hay để xem rồi, giờ đột nhiên xuất hiện một vị chiếm đoạt hạng nhất Tiêm Long bảng, quyền uy như thế chắc chắn sẽ có rất nhiều người không phục!"

"Cũng không biết Sở Dương hiện tại đang ở chỗ nào!"

Toàn bộ Thịnh Kinh, từ hoàng cung đến những tiệm trà cũng đều đang nghị luận sôi nổi.

Bên trong học viện hoàng gia, tại một tiểu viện tĩnh xảo.

"Thùy tỷ tỷ, người nói thật chứ? Tam ca của ta chẳng những bình an mà còn đạt được hạng nhất Tiêm Long bảng luôn á?"

Sở Chi Nghiên vừa xuất quan thì nhận được tin tức như thế, kém chút khiến nàng chấn choáng.

"Là thật!"

Thùy Thanh Linh gật đầu, trong con ngươi khó nén rung động.

"Thật khiến người không thể tin nổi!"

Lưu Hân Nhi không ngừng lắc đầu, nàng không thể tin được, người thanh niên kia sao lại trưởng thành nhanh như thế? Giống như đang mơ.

"Vậy thì quá tốt!"

Sở Chi Nghiên thờ khế một hơi nói: "Chỉ cần không sao là ổn rồi!"

Thùy Thanh Linh nói: "Hắn có huyết mạch thái tổ, lại xếp hạng nhất Tiêm Long bảng thì chỉ ít cũng có thể thêm được một tầng bảo hộ, nếu hắn đến được hoàng thành thì sẽ an toàn không sao cả. Tuy nhiên, Chi Nghiên à, tốc độ tăng trưởng của ngươi cũng không chậm đó, hiện tại đã mở ra được tám mươi mốt khiếu huyết rồi, chờ một thời gian cũng có thể leo lên Tiêm Long bảng rồi!"

Thủy Thanh Linh nói: "Ta sao có thể sánh bằng Thủy tỷ tỷ ngươi được, nửa năm trước ngươi mới chỉ tiến vào Tiềm Long bảng mà giờ đã đạt đến hạng năm mươi rồi, tốc độ này..."

Sở Chi Nghiên ngừng lại, bỗng nhiên cười tủm tỉm nói: "Cũng chỉ có tam ca của ta mới có thể sánh được!"

Lưu Hân Nhi mỉm cười.

Thủy Thanh Linh mỉm cười.

Sở Chi Nghiên lại lo lắng nói: "Cũng không biết hiện tại tam ca của ta sao rồi? Bây giờ đang ở đâu? Lúc nào mới đi tới hoàng thành?"

Thủy Thanh Linh nói: "Hắn cát nhân thiên tướng, tất nhiên không đáng lo!"

Cũng trong một ngày này, bên ngoài Thịnh Kinh xuất hiện một người, chính là Sở Dương đã khôi phục diện mạo như trước. Hắn đã đến đây nên không còn cần phải ngụy trang nữa.

Thịnh Kinh, hắn muốn đi vào một cách đường hoàng.

Mấy tháng cố gắng, từng phút từng giờ hắn cố gắng phóng thích toàn bộ lực lượng khí tức ra, sau cùng giao cảm thiên địa, lưu lại ấn ký.

Bởi hắn biết, Tiềm Long bảng chỉ có thể kiểm tra khí tức mạnh yếu của một người rồi mới xếp hạng chứ không thể dò la ra đồ vật cụ thể.

"Tường thành thật hùng vĩ!"

Xa xa nhìn lại, tường thành ẩn trong mây trời tựa như một tòa thần sơn trấn áp đại địa, để cho Sở Dương không khỏi tán thưởng.

"Tường thành chỉ sợ cao trăm mét đi, hữu dụng không?"

Sở Dương không hiểu, nhưng sao hắn biết được ở khắp nơi trên tường thành ẩn giấu trận cơ được khắc họa phù văn, bằng không thì tường thành thông thường sao có thể chống đỡ được cường giả đại năng.

Nam thành môn công xếp song song, một chủ tám phó, tổng cộng có chín cửa. Đặc biệt là thông đạo cửa ở giữa rộng tới năm mươi mét.

Thông đạo ở tám cửa còn lại cũng rộng hai mươi mét.

Chín cửa đặt song song cũng dài tới mấy trăm mét.

Sở Dương cười, theo đó thoát biến mất, nghênh ngang đi vào.

Trong thành người đi người đến, thật nhộn nhịp huyên náo.

Người người y phục đẹp đẽ, trên mặt tràn đầy vẻ tự tin.

Bọn hắn cảm thấy kiêu ngạo vì là con dân Đại Sở, đặc biệt là những người ở bên trong Thịnh Kinh, từ bên trong tản mát ra ngạo khí hơn người một bậc.

Sở Dương đứng ở chỗ ngã tư đường đầu tiên thì hơi mê mang.

Thịnh Kinh tuy lớn, tung hoành đông tây tám trăm dặm, nam bắc năm trăm dặm, có mấy chục triệu nhân khẩu, nhưng Sở Dương lại có cảm giác cô độc.

Thiên hạ tuy lớn nhưng lại không nơi nương náu.

"Ở đây, ta có thể đứng ở đỉnh phong nhất sao?"

Sở Dương tự hỏi lòng, đạt được kết luận khiến hắn hết sức ừ ừ.

Khó, khó, khó, không phải khó khăn bình thường.

Vừa rồi hắn thử cảm ứng một chút đã phát hiện ra từng cỗ khí tức cường đại không hề che giấu, mỗi một cái đều như núi cao biển rộng, trấn áp cản không thể rung chuyển.

Vậy sẽ có bao nhiêu cường giả ẩn giấu?

Tịnh Kinh ngoại hồ tàng long tuyệt không giả.

Trước kia hắn nghe người ta nói qua, ở Thịnh Kinh, dù ngươi là Đại tông sư thì cũng phải tuân thủ quy củ, cẩn thận từng li từng tí, nếu không cẩn thận thì lập tức gặp ngay đại năng.

VÚT!

Mấy đạo nhân ảnh phi tốc đến, đều là một bước hơn mười mét, nhanh như lưu tinh, mới còn ở bên kia đường thì trong nháy mắt đã đi tới phụ cận.

Người đi đầu mang áo trắng, tóc dài, phong lưu tiêu sái. Sau khi người này dừng trước mặt Sở Dương thì lùi ra một tám họa, so sánh với hắn một phen, khước miệng liền cong thành một đường, sau đó khẽ nâng cằm hỏi: "Người chính là Sở Dương? Sở Dương đến từ Hà Dương huyện Thiên Hóa quận?"

Sở Dương liếc qua, lập tức không có hứng thú, thân nhiên hỏi: "Có chuyện gì à?"

Năm người này, từng người mắt cao hơn đầu, thực chét bên trong tán mát ra một cổ kiêu ngạo ngông cuồng cao cao tại thượng, người không chọc nổi.

Nam tử áo trắng nói: "Nghe nói người đứng hạng nhất Tiềm Long bảng nên ta đặc biệt đến đây một hồi, à, bị nhân Cao Thịnh Thiên! Đi thôi, theo ta đến đây!"

Sở Dương cười, người này tưởn mình ngon lắm sao. Hắn lắc đầu xoay người rồi đi, hắn không rảnh đi gây sự với những người này.

Chuyện của chính hắn, hắn đã sớm biết.

Chẳng phải chỉ xếp hạng nhất Tiềm Long bảng thôi sao?

Chuyện đương nhiên thôi.

Cao Thịnh Thiên lách mình ngăn trước người Sở Dương, sầm mặt lại nói: "Sao, không nể mặt ta?"

Sở Dương không vui nói: "Người tính thứ gì mà ta phải nể mặt người?"

"Người dám mắng ta? Hắc hắc, để ta xem thử thứ quê mùa như người rốt cục có phải mua danh chuộc tiếng hay không?"

Nói xong, Cao Thịnh Thiên vỗ một chưởng về phía mặt Sở Dương.

Một chưởng này hung ác tột độ, Sở Dương càng cảm giác được đối phương căn bản không có dự định lưu thủ, xuất thủ không dung tình, nếu như là người bình thường thì chỉ ít có thể đập gần chết.

"Ta không muốn gây chuyện nhưng cũng không sợ chuyện!"

Sở Dương ánh mắt phát lạnh, lăng không tung ra một chỉ, vừa vắn điểm vào lòng bàn tay Cao Thịnh Thiên, lập tức nghe thấy một trận bạo hưởng, tay phải của Cao Thịnh Thiên bị nổ nát bất, máu thịt văng tung tóe.

"A..."

Cao Thịnh Thiên keeo thảm, thanh âm cực kỳ thê lương.

Sở Dương lật tay bóp lấy cổ đối phương, trầm giọng nói: "Nếu không ngậm miệng thì ta vắn roi đầu người đấy?"

Ánh mắt vô tình, sát cơ đáng sợ khiến Cao Thịnh Thiên giật mình, vội vàng ngậm miệng.

Sở Dương đang chuẩn bị hỏi thăm một ít chuyện thì nghe thấy có tiếng hét phát ra từ bên cạnh: "Sở huynh thủ hạ lưu tinh!"

Quay đầu lại, Sở Dương thấy một thanh y nam tử lưng đeo trường kiếm đang dặm chân đến, ba bước hai bước đã đi tới phụ cận.

Người tới chấp tay cười nói: "Cai Thịnh Thiên làm việc lỗ mãng, còn xin Sở huynh thứ tội! Trẻ tuổi nóng tính vốn là ưu điểm của những người tuổi trẻ như chúng ta, thực không thể tổn thương hòa khí."

Sở Dương mặt không đổi sắc hỏi: "Người là ai?"

Thanh niên áo xám nói: "Tại hạ là Cảnh Tử Hàn!"

Sở Dương hỏi lại: "Ta muốn biết ở trong thành có thể giết người được không?"

Cảnh Tử Hàn biến sắc mặt, nói: "Nếu giết sẽ bị thẩm phán!"

"Nếu chỉ dả thương người thì sao?"

Sở Dương bỗng nhiên cười, rồi quay sang nhìn Cao Thịnh Thiên đã bị phé đi cánh tay.

Cảnh Tử Hàn bừng tỉnh đại ngộ, vội vàng nói: "Đại Sở hoàng triều địa vực rộng rãi, võ phong thịnh hành nên tự nhiên không thể thiếu tranh đấu đầu ngoan, chỉ cần không hại nhân mạng thì tối đa chịu tội một phen, trả chút phí trị liệu thương thế mà thôi. Đương nhiên, nếu như bị khiêu khích thì thậm chí không cần chịu trách nhiệm!"

"Vậy tốt rồi!"

Sở Dương nói xong thì lẳng không lắc Cao Thắng Hàn vắng ra ngoài, sau đó vung tay đập hấn vào lòng đất.

"Tàn mà không phế, đây là cái giá của nguoi vì dám khiêu khích ta, còn cả nguoi nữa Cao Thắng Hàn, thật tưởng ta ngu à? Một tên đến đây khiêu khích còn một tên làm nguoi hòa giải, hắc hắc, tính toán tốt lắm!"

Cảnh Tử Hàn biến sắc, sau đó cười lạnh nói: "Sở Dương a Sở Dương, ta cho nguoi thể diện mà nguoi không cần, đã tới Thịnh Kinh thì nguoi dù là long thì cũng phải cuộn lại cho ta chứ huống chi chỉ là một đầu tròng?"

"Thật sao?"

Sở Dương dựng chân mày lên, sát cơ tăng vọt.

Hắn đang lo không có cơ hội lập uy, giờ cơ hội ở trước mắt hắn sao có thể khách khí.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Toa Chư Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 141: Giết người trên phố

Sở Dương vừa ra tay đã phế đi một cánh tay của Cao Thịnh Thiên, sau đó đánh đối phương lún một nửa người xuống dưới đất, nhưng sau đó người dân ở Thịnh Kinh thấy thế cũng chỉ hơi lui ra xa đằng sau chỉ trở thôi chứ không có bộ dáng sợ hãi.

Sở Dương thấy thế thì hơi hiểu ra: Một là tự tin, hai phe tranh phong không dám liên lụy bọn hắn; hai là căn bản không sợ.

"Cảnh Tử Hàn, trở về nói cho chủ tử nguoi biết, muốn tính toán ta, hắc hắc, đợi ngày sau ta chắc chắn vận rơi đầu hắn. Còn nguoi nữa, cũng chỉ là một chó săn thôi cũng dám phách lối, cẩn thận ta biến nguoi thành một con chó phế đấy!"

Sở Dương nói chuyện hết sức ngông cuồng nhưng trong mắt lại luôn bình tĩnh.

"Nguoi muốn chết!"

Cảnh Tử Hàn cũng là một học sinh trong học viện hoàng gia, một nhân vật cao ngạo như thế nhưng ở trên phố bị người ta gọi là chó săn, lúc này hắn đỏ mặt giận dữ không thôi, lập tức vung tay đánh tới phía Sở Dương.

Sở Dương sầm nhiên cười một tiếng, nói: "Đang đợi nguoi đó!"

Hắn đánh ra một chưởng không có bất kỳ uy thế gì, gió không động, mây không tan, hết sức bình thường nhưng lại đột ngột khắc lên trước ngực Cảnh Tử Hàn.

Răng rắc răng rắc!

Ngay sau đó có tiếng xương vỡ vụn phát ra liên hồi.

Cảnh Tử Hàn hấp háy mắt, run lên ba lần, tai mắt mũi miệng đều chảy ra máu tươi, hắn khổ sở giơ ngón cái lên chỉ Sở Dương như muốn nói gì đó nhưng miệng lại đầy bọt máu, một lát sau thì ngửa mặt lên ngã xầm xuống đất.

"Chó săn chính là chó săn, nếu không phải hôm nay ta mới đến hoàng thành thì không chỉ phế nguoi đơn giản thế đâu, mà là triệt để đánh các nguoi thành thịt nát rồi đem cho chó hoang ăn!"

Sở Dương hung ác nói, đồng thời ánh mắt bất thiện liếc nhìn chung quanh một phen.

Hắn tựa như một con mãnh hổ xuống núi.

Ác tính không thay đổi.

Dã tính không mất.

Ngay lúc này, mấy đạo nhân ảnh hoành không lướt đến, mỗi một người đều mang theo sát khí sầm nhiên, trên người mặc áo bó, phía sau in chữ "Tuần", hiển nhiên là tuần nhai vệ sĩ.

Cầm đầu là một vị trung niên sở hữu tu vi Tông sư, hắn nhìn Sở Dương bằng ánh mắt hết sức bất thiện, lộ ra hàn ý nói: "Thật to gan, dám dă thương

người trên phố hả? Người có biết như thế là phạm pháp không?"

Sở Dương nghe rằng, lãnh khốc nói: "Sao người biết bọn hần do ta đánh?"

Trung niên nhân căn bản không sợ, nói: "Ta tận mắt thấy!"

Sở Dương nói to lên: "Nếu thế người tôi làm gì nữa? Chẳng lẽ không phân biệt được à? Hay là vu oan hãm hại?"

"Người đã thương người trên phố, lại dám chống chế vạy ngược hả?"

Trung niên nhân cười lạnh không thôi, tay run một cái lấy ra dây xích sắt được chế tạo từ hàn thiết hết sức cứng rắn, phát ra những tiếng "leng xeng".

Sở Dương sầm nhiên nói: "Do bọn hần ra tay trước, dân chúng khắp phố cũng thấy rõ đó thôi, sao hả? Người muốn trói ta? Người dám động thủ thì ta dám giết người, để xem đương kim Sở Hoàng có phán tội cho ta hay không?"

Lúc này, người dân chung quanh bàn ầm lên, nhìn tuần nhai vệ bằng ánh mắt làm việc thất trách.

Trung niên nhân da mặt run rẩy không thôi, ngay lúc hần tiến thoái lưỡng nan thì một giọng nói vang lên.

"Ta có thể chứng minh là do hai người kia ra tay trước!"

Giọng nói dịu nhẹ khiến người ta cảm giác như tắm gió xuân, người tới là một thanh niên mặc bạch y, mặt nở nụ cười ôn hòa, đảo mắt đi tới phụ cận.

Người này nói tiếp: "Pháp luật Đại Sở ta ghi rõ, võ giả không thể gây thương hại dân chúng dù vô tình hay cố ý. Nhưng trong tranh đấu giữa võ giả với nhau, ai khiêu khích trước thì kẻ đó tự chịu tội; ai xuất thủ trước sẽ phải nhận hết trách nhiệm, giết không tha thứ. Còn tuần nhai vệ các người vu khống trước mặt mọi người, đổi trắng thay đen, nếu như có ám vệ ở đây thì họ đã chém hết các người rồi!"

Người này thâm ý sâu sắc nhìn Sở Dương một chút.

Trung niên nhân thân thể run lên, trắng bệch cả mặt.

Nam tử áo trắng cười lạnh, lại liếc mắt nhìn Cao Thịnh Thiên và Cảnh Tử Hân bị nâng đi, sau đó xoay người lại, mặt hướng Sở Dương, ôm quyền khom người nói: "Sở công tử, thánh tử nhà ta cho mời, chẳng hay cho chút mặt mũi được không?"

Sở Dương khẽ giật mình, sau đó run lên, sắc mặt trắng nhợt, đột nhiên quát: "Người dám sử dụng Không Thần quyết ám toán ta? Tất nhiên là đệ tử Thiên Ma tông, nạp mạng cho ta đi!"

Lúc này, thanh niên áo trắng đột nhiên run lấy bầy cả người, khoe miệng chảy ra một tia máu tươi, ánh mắt lộ ra vẻ kinh ngạc.

XOÉT!

Sở Dương dựng thẳng chưởng làm đao, lăng không chém xuống nhanh đến cực điểm, lại hình thành lực lượng vô danh ngăn chặn thanh niên áo trắng khiến cho hần không kịp phản ứng đã bị chém thành hai nửa.

Gọn gàng linh hoạt.

Tàn nhẫn quả quyết.

Sở Dương hung dữ nói: "Giữa ban ngày ban mặt mà đệ tử Thiên Ma tông lại dám thi triển Không Thần quyết trước mặt mọi người, quả thật to gan!"

Lúc thanh niên áo trắng đến, hần cũng cảm giác được chân khí Thiên Ma tông chảy xuôi trong cơ thể đối phương, vừa xoay chuyển ý nghĩ thì lập tức chém giết đối phương không chút do dự.

Đây là vấn đề về lập trường, không thể do dự được.

Trung niên tuần vệ nghe hống nhìn trần trời.

Người trước mắt mới phe đi hai người, bây giờ lại ở ngay trước mặt hần giết đi một người, để làm được như này thì gan phải lớn bao nhiêu?

"Quả thực rất to gan!"

Âm thanh âm vang, chỉ thấy hai thanh niên cùng nhau đi tới.

Thấy hai người kia, Sở Dương cười nói: "Vân Phi đại ca, Cao huynh!"

Một người là Sở Vân Phi, người còn lại là Cao Thắng Hân.

Sở Dương chỉ thị thể nam tử áo trắng bị chém thành hai nửa, không hiểu hỏi: "Ồ trong Thịnh Kinh, trong hoàng thành mà sao lại có đệ tử Thiên Ma

tông?"

Sở Vân Phi giải đáp: "Thiên hạ to lớn, từ đông sang tây, từ nam chí bắc, phàm là người trong cương vực thì đều là con dân của Đại Sở. Chỉ cần tuân thủ trật tự thì có thể thông hành trong ngoài Thịnh Kinh. Hẳn tuy là đệ tử Thiên Ma tông nhưng trước hết cũng là con dân Đại Sở ta, hẳn lại không phạm pháp nên tự nhiên được đi lại trong thành, thậm chí học tập tại học viện hoàng gia!"

Cao Thắng Hàn cũng nói: "Đây là khí độ của Đại Sở ta!"

Sở Dương gạt đầu biểu thị sáng tỏ, lại nói: "Vừa rồi hấn sử dụng Không Thần quyết muốn không chế ta nhưng bị ta phản sát, vậy ta có bị định tội không?"

Sở Vân Phi biến sắc, hừ lạnh nói: "Hấn thi triển Không Thần quyết? Thật to gan, cho dù ngươi không giết hấn thì hấn chắc chắn cũng không sống được! Ở trong Thịnh Kinh cấm sử dụng các loại không thần thuật mê hồn như Không Thần quyết, một khi phát hiện thì sẽ bị chém giết, ngươi đương nhiên vô tội!"

"Vậy ta an tâm!"

Sở Dương thở phào một hơi, nhìn sang trung niên tuấn vệ nói: "Ngươi còn muốn bắt ta sao?"

Lúc này trung niên tuấn vệ toát mồ hôi lạnh, ấp úng: "Việc này, việc này..."

Sở Vân Phi cười lạnh một tiếng, nói: "Thân là tuấn vệ, thủ hộ trị an nội thành, gìn giữ mặt mũi cho Đại Sở nhưng lại thất trách, vu oan hãm hại, ngươi tốt nhất cầu nguyện người sau lưng che chở cho ngươi đi, bằng không..."

Trung niên nhân lại khẽ run rẩy, vội vàng rút đi.

"Cũng chỉ là một con chó săn thôi, không cần phải tức giận, mà hiển nhiên ngươi cũng sẽ không tức giận!"

Cao Thắng Hàn nhìn Sở Dương một cái thật sâu, hẳn biết người trẻ tuổi trước mặt này có thủ đoạn kinh khủng không thể tưởng nổi nên há có thể bị biểu hiện mới nảy của đối phương mê hoặc được.

Sở Dương cười cười, cũng không thêm đề ý đến, chỉ nói: "Lúc ở Thiên Hóa quận thành ta từng đánh một người tên là Cao Vĩ, vừa rồi lại phỉ đi Cao Thiên Thịnh, họ có phải là người cùng gia tộc không?"

Cao Thắng Hàn cười nói: "Ở trong Thịnh Kinh thì người họ Cao không tới một trăm vạn cũng khoảng mười vạn, chẳng lẽ đều là bản gia ta?"

Sở Dương nhẹ nhàng thở ra: "Không phải thì tốt!"

Cao Thắng Hàn đề tỉnh: "Ngươi cũng nên cẩn thận, hai người bọn họ đều thuộc tứ đệ của hào môn Cao gia ở trong thành, ngươi đánh bọn hấn thì tất nhiên đối phương sẽ không từ bỏ ý đồ!"

Sở Dương hỏi: "Bọn hấn có thể tùy tiện giết người không?"

Cao Thắng Hàn lắc đầu trả lời: "Không thể, trong thành không ai được tùy tiện giết người, kể cả thái tử cũng thế!"

Thế nhưng hấn không có nói đến Sở Hoàng.

Sở Dương hỏi tiếp: "Có thể tùy tiện bắt người không?"

Cao Thắng Hàn lại trả lời: "Cho dù là tuần sát sứ đi nữa, nếu không phải là người bị truy nã thì cũng không thể tùy tiện bắt người!"

Sở Dương nhún nhún vai, không thêm đề ý chút nào nói: "Vậy chẳng phải ổn rồi à!"

Ha ha ha!

Sở Vân Phi cười nói: "Đi tới Thịnh Kinh thì ai dám giết ngươi? Ai dám bắt ngươi? Tên tuổi của hạng nhất Tiềm Long bảng cũng không phải dễ dàng bị khi phụ như thế, huống chi trên người ngươi chảy xuôi huyết dịch của thái tử."

Cao Thắng Hàn đề tỉnh: "Minh thương dễ tránh nhưng ám tiễn khó phòng, ngươi chà đạp mặt mũi của Cao gia, giết tùy tùng thánh ma tử thì bọn hấn chắc chắn sẽ không bỏ qua đâu, ngươi phải chuẩn bị tâm lý!"

Sở Dương chấp tay.

"Thôi đừng nói tới những chuyện mất hứng kia nữa, đi, tẩy trần cho ngươi!"

Sở Vân Phi không nói lời gì, lôi kéo Sở Dương liền đi.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Toa Chư Thiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 142: Thánh ma tử

Chỗ sâu trong hoàng cung, Sở Hoàng đang an tĩnh thưởng trà, không biết đang suy nghĩ gì.

Lưu quang lóe lên, trước người xuất hiện một người.

"Sao rồi?"

Vương lão rất không khách khí xách bình trà lên, tự rót một ly rồi hỏi.

Sở Hoàng cười nói: "Tiểu gia hỏa kia cũng thực không tồi!"

Vương lão bĩu môi nói: "Há chỉ không tệ, nhìn khắp học viện hoàng gia thì có mấy ai sánh được hần? Oanh liệt đi đến như ác hổ, mang theo vẻ dã tính không tuân quy cũ, sát ý kinh người khiến cho một số người tê liệt, cũng khiến cho một số người không dám hành động thiếu suy nghĩ. Dù sao thì hạng người một lời không hợp lập tức giết như hần cũng không dễ chọc. Quan trọng nhất chính là hần xếp hạng nhất trên Tiềm Long bảng, trong người chảy xuôi huyết mạch hoàng thất thì ai dám ý lớn hiệp nhỏ?"

Sở Hoàng gật đầu cười nói: "Ta chỉ thấy công phu đôi trắng thay đen của hần không tệ!"

Vương lão mỉm cười nói: "Tên đệ tử Thiên Ma tông kia cũng không may, chẳng lẽ hần không biết một nhà Sở Dương đều bị bọn hần giết hay sao mà còn tự đưa thân tới trước mặt đối phương để đối phương lấy cớ giết đi như thế. Càng tuyệt là những đệ tử Thiên Ma tông đa phần đều tu luyện Không Thần quyết, mà hần lại nói rõ trước khi ra tay, cộng thêm thể nhân chẳng có ấn tượng tốt gì với Thiên Ma tông nên ai lại không tin cho được?"

Sở Hoàng khoát khoát tay, sắc mặt hơi nghiêm túc nói: "Sự cẩn thận của hần chỉ là tiểu tâm cơ để chúng ta nhìn, cho thấy thái độ thôi, không tính là gì? Người nhưng đã nhận ra thực lực chân chính của hần?"

Vương lão cau mày nói: "Nhục thể của hần như long, khí huyết mệnh môn tựa như biển, chỉ sử dụng sức mạnh đơn thuần thì hần cũng có thể oanh sát Đại tông sư bình thường, dù là đệ tử thiên tài của Bá Thể tông cũng kém xa hần. Tu vi có biện pháp tăng lên nhanh chóng, nhưng sức mạnh cơ thể thì sao đây?"

Sở Hoàng nói: "Cũng có biện pháp, chỉ quá mức khắc nghiệt thôi, cũng không biết cụ thể hần đạt được cơ duyên gì đây? Thiên tài mà, tài năng kinh thế há không có cơ duyên nghịch thiên. Chuyện này tính là gì? Nhưng người có thể thăm dò hần rốt cục mở ra được bao nhiêu khiếu huyết không?"

Vương lão cười khổ nói: "Không thể!"

Sở Hoàng cau mày nói: "Thể nhân tu luyện, có bao nhiêu người dưới Nguyên Thần cảnh có thể che dấu được thần nhãn của chúng ta? Dù cho giấu giếm thì cũng có thể phát giác ra đại khái, nhưng hần lại cho ta loại cảm giác mờ ảo như sương mù, tựa hồ bị một loại sức mạnh trấn giữ. Ta có loại cảm giác kỳ quái, khiếu huyết của hần tuyệt đối không chỉ mở ra hai trăm bốn mươi thôi đâu."

Vương lão ngưng trọng gật đầu đồng ý: "Ta cũng có cảm giác tương tự!"

Nói xong, Vương lão bỗng nhiên cười một tiếng, nhìn sang Sở Hoàng.

Sở Hoàng cũng ăn ý cười.

Đây là một tòa trang viên mộc mạc rất hiếm thấy ở trong hoàng thành, nhưng cảnh trí bên trong lại rất khác, giả sơn lưu thủy, tu lương đình mang lại cảm giác cực kỳ thanh tịnh.

Lương đình trong hồ sen, một thanh niên nam tử ngồi xếp bằng phun nuốt một ngụm thất luyện bạch khí, mũi khẽ hít lại lập tức tiến vào thể nội.

Nam tử trẻ tuổi nhẹ nhàng hỏi: "Mọi người tới chưa?"

Thanh niên mới rón rén tới lập tức cúi đầu trả lời: "Thánh tử, Đẳng sư huynh bị Sở Dương chém trước mặt mọi người!"

"Lý do là gì?"

Vị thánh tử này không ngờ là thánh ma tử thời này của Thiên Ma tông, là một trong những nhân vật thiên tài nhất khắp thiên hạ, luôn luôn xếp trong top đầu trên Tiềm Long bảng.

Thanh niên nói ra ba chữ: "Không Thần Quyết!"

"Cái có thật hay, chết không oán!"

Thánh ma từ đứng dậy, không khí chung quanh lập tức ngưng trệ như thép rồi tán đi khiến cho thanh niên bên cạnh trắng bệch mặt, thiếu chút phun ra máu tươi, kính sợ nhìn thánh ma từ.

Thánh ma từ mỉm cười, không có chút tà ý nói: "Sở Dương, Khô Mộc tâm kinh, hạng nhất Tiềm Long băng, giết nhiều sư huynh đệ tông ta như thế, thù này là không cõi được, vậy thì?"

Hắn không có nói tiếp.

Một bên khác, đây cũng là một tòa phủ đệ hết sức tôn quý, trên cửa chính treo một tấm biển từ kim, trên viết: Cao phủ!

Ở hai bên tổng cộng có mười vị thị vệ, từng người đều là Tông sư.

"Phụ thân, kẻ quê mùa kia lúc trước đánh ta ngất xỉu trước mặt mọi người còn bây giờ lại phế đi tứ ca, tuyệt đối không thể bỏ qua hắn!"

Người lên tiếng không ngờ lại là Cao Vĩ Quang từng bị Sở Dương suýt đánh chết ở Thiên Hòa quận thành. Giờ phút này, hắn đang ngồi đối diện với gia chủ Cao gia là Cao Viễn, mặt mũi tràn đầy phần nộ nói ra.

Cao Viễn thân nhiên nói: "Không buông tha hắn thì lại làm sao?"

Cao Vĩ Quang không cam lòng nói: "Cao gia ta thân là hào môn, nếu bị một kẻ quê mùa đánh mặt còn không đòi lại thì sau này ra ngoài há có thể ngẩng đầu?"

Cao Viễn vẫn thân nhiên nói: "Người có thể làm gì?"

Cao Vĩ Quang âm tàn nói: "Tim mấy Tông sư phế hắn đi! Hắn đột nhiên xuất hiện, đứng hạng nhất Tiềm Long băng thì chắc sẽ có rất nhiều người không ưa hắn."

Cao Viễn quyết định: "Có thể thể hắn, nhưng chúng ta không thể ra mặt!"

"Nhưng mà..."

Cao Vĩ Quang còn định phân bua nhưng lại bị Cao Viễn khoát tay ngăn lại, lại hơi thất vọng lắc đầu.

Đám người Sở Dương đi tới một tửu quán xa hoa cũng đặt tên là Duyệt Tân lâu, nhưng cái Duyệt Tân lâu này tốt hơn cái ở Thiên Hòa quận thành không biết bao nhiêu lần.

Lầu cao mười tám tầng.

Ba người vừa ăn vừa trò chuyện, Sở Dương cũng biết rõ nội tình của Sở Vân Phi. Đối phương là con của An Nhạc Vương, lai lịch không thể coi thường. Về phần Cao Thắng Hàn thì là đệ tử Nho gia, thân phận bình thường.

Sở Dương nhịn không được hỏi: "Ta có một chuyện thủy chung không rõ! Điều kiện trở thành thái tử có phải quá đơn giản không?"

Sở Vân Phi cười nói: "Đơn giản?"

Cao Thắng Hàn cũng cười.

"Sao vậy? Chẳng lẽ bên trong còn điều gì nữa sao?"

Sở Vân Phi giải thích nói: "Thái tử định ra, phạm là huyết mạch hoàng thất, chỉ cần trước ba mươi tuổi tu vi đạt đến Đại tông sư thì có thể trở thành thái tử. Nếu chỉ như thế thôi thì Đại Sở ta hẳn không có một trăm cũng có tám mươi thái tử, nhưng tại sao hiện giờ chỉ có bốn người?"

Sở Dương cẩn thận nghe.

Lúc trước khi hắn chỉ có cảnh giới tiên thiên thì không có cảm giác gì, nhưng sau này xuyên qua thế giới Tiểu Lý Phi Dao và thế giới Đại Đường, đệ tử do hắn bồi dưỡng trở thành Đại tông sư cũng không khó khăn, điều này khiến hắn nghi hoặc không hiểu.

Sở Vân Phi nghiêm túc nói: "Sau khi đạt thành điều kiện cơ bản thì còn phải tiếp nhận khảo nghiệm! Đại tông sư bình thường căn bản không thể thông qua khảo nghiệm này."

Sở Dương sốt ruột hỏi thăm: "Nói thế nào?"

Sở Vân Phi nói: "Không mở ra một trăm linh tám khiếu huyết thì dù người trung thành hết mực cũng không có cách thông qua khảo nghiệm, tối đa chỉ được trọng dụng mà thôi. Dù sao thì thái tử cũng đại diện cho Đại Sở, nếu quá kém thì sao có thể trấn áp người khác? Nói chung, muốn trở thành thái tử Đại Sở thì chí ít cũng phải mở một trăm năm mươi sáu khiếu huyết mới tương đối ổn thỏa!"

Sở Dương giật mình giật đầu, như thế mới tương đối hợp lý, sau đó hần lại nhủ mảy mòi thăm: "Một trăm năm mươi sáu?"

Sở Vân Phi cười khỏ một tiếng, vội vàng giải thích nói: "Đúng thế, ngươi có chút thiếu hiểu biết về thường thức tu luyện. Muốn trở thành Đại tông sư, bình thường thì nhất định phải mở ra mười hai, hai mươi tư, ba mươi sáu, bốn mươi chín, tám mươi mốt, một trăm linh tám, hai trăm bốn mươi mới có thể đột phá. Nhưng thực thể lại không phải, chỉ cần mở khiếu huyết số lượng bội của mười hai là có thể tiến hành đột phá, nhưng chỉ như thế thì một số bí pháp không thể nào tu luyện được."

Sở Dương giật mình.

Hần nhớ kỹ, ban đầu lúc đang thôi diễn Ngũ Đế kinh thì cũng có loại cảm giác kỳ quái, chẳng qua lúc đó không có truy đến cùng thôi, bây giờ mới tính là hiểu rõ.

Sở Dương thờ dài trong lòng, hần mặc dù đối qua nhiều công pháp nhưng vẫn không hiểu lắm một số thứ thường thức, đây là vấn đề về nội tình.

Vô luận là thế giới Phong Vân, Tiểu Lý Phi Dao hay Đại Đường thì cũng có tính hạn chế rất lớn.

Sở Vân Phi dò hỏi: "Sau này ngươi có tính toán gì không?"

Sở Dương không giấu giếm, nói thẳng ra: "Ta sẽ đi học viện hoàng gia để học thêm, ngươi cũng biết, ngoại trừ chút cơ duyên ra thì nội tình của ta quá kém, nhân lúc còn trẻ ta phải học một ít, nhìn nhiều một chút để nắm chắc cơ sở, từ đó mới có thể tiến càng xa được."

Cao Thắng Hần hết sức tán thành: "Muốn đi càng xa thì tất nhiên phải làm tốt cơ sở, không được qua loa."

Sở Vân Phi nghiêm túc hỏi: "Chính là đạo lý này, tuy nhiên ngươi có thực lực xếp hạng nhất trên Tiềm Long bảng thì thành tựu Đại tông sư cũng dễ như trở bàn tay thôi, ngươi có muốn trở thành thái tử không?"

Cao Thắng Hần cũng nhìn lại.

Sở Dương hơi ngừng lại, nói: "Ngươi biết chuyện của ta, ta không có lựa chọn."

Sở Vân Phi gật đầu.

Sở Dương hỏi lại: "Ngươi thì sao?"

Hần cảm ứng được rõ ràng chỉ trong ít tháng mà Sở Vân Phi đã mở được một trăm năm mươi khiếu huyết, nhanh đến mức khó tin, nhưng nghĩ đến việc đối phương nộp lên Khô Mộc tâm kinh thì Sở Dương liền bình thường trở lại.

Nói cách khác, chỉ cần đối phương đột phá đến Đại tông sư thì cơ bản có thể thông qua khảo nghiệm, trở thành một vị thái tử khác.

"Ta sao?"

Sở Vân Phi bỗng nhiên lộ ra vẻ mê man.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Toa Chư Thiên* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 143: Tứ vực

Sở Vân Phi không trả lời mà thờ dài một tiếng, nói: "Ngươi có biết lai lịch của bốn vị thái tử hiện tại không?"

Sở Dương lắc đầu, hần chỉ biết có bốn người nhưng lai lịch cụ thể từng người thì thật không rõ cho lắm.

"Đại thái tử là đương kim đại hoàng tử củ Sở Hoàng, tên là Sở Đông Hải, hần mở ra trọn vẹn hai trăm bốn mươi khiếu huyết mới đột phá đến Đại tông sư. Vô đạo thiên phú mạnh, đáng sợ tới cực điểm, nghe nói sau khi hần đạt tới Tông sư cũng không có trước tiên trở thành thái tử mà là xâm nhập Bắc Hoang, vượt cấp chém giết một vị tà ma nguyên thần cảnh!"

Sở Dương giật nảy cả mình: "Cảnh giới Đại tông sư vượt cấp chém giết cường giả nguyên thần? Làm sao có thể?"

Sở Vân Phi cảm thán nói: "Cũng chỉ nghe đồn vậy thôi chứ ai biết được thực hư? Tuy nhiên, bây giờ Đại thái tử càng thêm thâm bất khả trắc, hần cũng đã bước đến nguyên thần cảnh!"

Sở Dương trầm mặc, mảy ai có thể tranh giành lại vị thái tử này? Huống chi đối phương còn một phụ thân là đương kim Sở Hoàng.

Hắn trong lòng khê động, bỗng nhiên nói: "Vừa rồi ngươi nói gì nhỉ? Tà ma?"

Cao Thắng Hàn ngạc nhiên hỏi: "Chẳng lẽ ngay cả điều này ngươi cũng không biết?"

Sở Dương ngơ ngác lắc đầu.

Cao Thắng Hàn vỗ trán một cái, biểu thị im lặng.

Sở Vân Phi lắc đầu cười nói: "Ngươi thật đúng là cần phải đi học viện hoàng gia học tập cho thật tốt một phen, nếu không ngay thường thức bực này cũng không biết thì chỉ sẽ làm trò cười cho người khác!"

Cao Thắng Hàn cảm thấy buồn cười nhưng đột ngột ngừng cười, nghiêm túc nói: "Hay để ta tới nói đi! Lúc trước Đại Sở lập quốc, thái tổ lão nhân gia ông ta cường thế cỡ nào? Có thể san bằng Phệ Đà tự danh xưng đệ nhất thánh địa thì sao còn giữ lại bốn đại thánh địa như Thiên Ma tông?"

Sở Dương biết, chuyện nghe được tiếp theo rất có thể là đại bí ẩn của thế gian nên càng chăm chú hơn.

Cao Thắng Hàn mặt lạnh lùng: "Toàn bộ thiên hạ, ngoại trừ Đại Sở thì còn Bắc Hoang, Đông Hải, Nam vực, Tây cực. Bắc Hoang hết sức hoang vu, cực bắc có Hàn Băng uyên, từ bên trong thỉnh thoảng sẽ xông ra tà ma cực kỳ cường đại. Bọn chúng hết sức âm tà, ác độc vạn phần, gặp người giết ngay, bắt lấy liền ăn. Lúc trước tà ma đại loạn, hoành hành thiên hạ khiến dân chúng lầm than nên mới có Sở thái tổ hoành không xuất thế, một đường huyết chiến, trấn áp tà ma, nhưng lão nhân gia ông ta cũng phát hiện ra một bí mật. Tà ma hoành hành là do Phệ Đà tự ở sau âm thầm điều khiển, vì muốn độ hóa tà ma, trở thành hộ pháp! Bởi thế nên Sở thái tổ mới kiên trì diệt đi Phệ Đà tự."

Cao Thắng Hàn tiếp tục nói: "Phía cực đông có Long uyên, long tộc sinh hoạt bên trong, là long tộc thật sự!"

Sở Dương thân thể chấn động, lộ ra vẻ giật mình hỏi: "Trên đời thật sự có chân long?"

Cao Thắng Hàn gật đầu trả lời: "Đương nhiên có, nhưng rất ít ỏi! Long tộc hiệu lệnh hải tộc, chẳng qua do nhân tộc ít người lại không quản lý sự vụ mà chỉ lẳng lặng trưởng thành. Điều này tạo thành cục diện hỗn loạn tại Đông Hải, thường xuyên có hải tộc không có mắt xâm lấn giải đất duyên hải. Trước đây không lâu hiện ra một con giao long, sau bị Sở Hoàng phái ra một vị chiến tướng giết chết đó."

Sở Dương không khỏi lên tiếng tán thưởng: "Sở Hoàng uy vũ!"

Cao Thắng Hàn cảm khái một tiếng: "Đúng thế đó, Sở Hoàng uy vũ, nếu không có Đại Sở thì thiên hạ vạn dân sẽ thế thảm cỡ nào? Ta không tưởng tượng nổi, ngươi cũng không nghĩ ra, nhưng những người còn sống từ tám trăm năm trước thì lại biết đó."

Ngừng một lát, hắn nói tiếp: "Phía nam Đại Sở, cực nam có trăm vạn hóa sơn tạo thành Nam vực, chỗ đó là một nơi thần kỳ, có sinh linh trong lửa, cũng có thiên hạ kỳ trân, tạo hóa linh vật. Về phần cực tây thì nơi năm xưa Phệ Đà từ mở ra, bọn chúng biến nơi đó thành Cực Lạc Tịnh Thổ nhưng đáng tiếc còn chưa thành công thì đã bị diệt. Nơi đó cũng trở thành vùng di tích, thường xuyên có người tới đó tìm cơ duyên, Khô Mộc tâm kinh hẳn từ nơi đó truyền ra. Có hải tộc, tà ma, sinh linh trong lửa ở nam vực, đây cũng là nguyên nhân năm xưa thái tổ không diệt đi thiên hạ tông môn, dù sao bọn hắn cũng đều là nhân tộc, và lại lúc đó Đại Sở mới lập quốc, nội tình quá nhỏ bé!"

Cao Thắng Hàn cảm thán một tiếng: "Hoàng triều dần dần cường hoành thì thiên hạ tông môn cũng càng trung thực hơn, không để cho người ta lấy được cơ dễ tiêu diệt bọn hắn, nhưng tranh đấu lại diễn ra không ngừng."

Sở Dương nghe nhập thần.

Trước kia hắn chỉ tưởng cả Thiên Vũ đại lục là mảnh cương vực này của Đại Sở hoàng triều.

Phải biết, đất đai của chỉ một Thiên Hòa quận thành thôi cũng đã lớn hơn một tỉnh trong kiếp trước của hắn rồi.

Đất đai một châu đâu chỉ trên trăm quận?

Thiên hạ rộng lớn không thể đo đếm, hiện tại lại biết được ngoài Đại Sở còn có tứ vực rộng lớn khác nên hắn hết sức rung động, đồng thời cũng xúc động muốn đi xem non sông khắp thiên hạ.

Sở Vân Phi nói: "Nói tóm lại, Đại Sở hiện tại có thực lực trấn áp tông phái. Đáng tiếc, Bắc Hoang có tà ma, Đông Hải có long tộc, Nam vực có hỏa tinh linh, một khi Đại Sở phát sinh nào động lớn, nếu như bị ngoại tộc thừa cơ xâm lấn thì thực là đại nạn. Bây giờ bốn đại thánh địa công khai tranh đấu nhau nhưng thực ra lại âm thầm lặng lẽ liên hệ chặt chẽ nhau. Bọn hắn vĩnh cùng vĩnh, nhục cùng nhục, đây cũng chỗ Đại Sở kiêng kỵ."

Sở Dương xem như sáng tỏ thế cục thiên hạ hiện nay, nói: "Đại Sở độc đại, thánh địa liên hợp chống lại, vực ngoại có uy hiếp!"

Xem như sáng tỏ rõ ràng nhưng ai biết được bên trong liên lụy bao nhiêu?"

Tà ma rốt cục có lai lịch gì? Sở Vân Phi cũng không biết.

Đông Hải tại sao có thể có cái Long uyên? Ai biết được chuyện gì xảy ra?

Nam vực lại có trăm vạn hóa sơn, chỉ nghe thôi đã khiến người rùng mình rồi.

Sở Dương sáng tỏ tâm tư của Sở Vân Phi nhưng vẫn không nhận được hỏi: "Ngươi thật không có ý định trở thành thái tử sao?"

Sở Vân Phi thành thật trả lời: "Nếu như trở thành thái tử Đại Sở thì ta phải mau chóng đột phá đến Đại tông sư, nhưng nếu thế sẽ lưu lại tiếc nuối. Mục tiêu của ta là phải mở ra được hai trăm bốn mươi khiếu huyết, lấy tư thái mạnh nhất ở cảnh giới Tông sư bước vào Đại tông sư, sau đó tiến quân lên con đường đại đạo chân chính."

Sở Dương lại hỏi: "Quanh thân thể người chỉ có hai trăm bốn mươi khiếu huyết thôi ư?"

Sở Vân Phi lắc đầu trả lời: "Không! Nghe đồn quanh thân thể người có tới ba trăm sáu mươi khiếu huyết, nhưng cho đến nay vẫn không ai biết cách mở một trăm hai mươi khiếu huyết cuối cả."

Sở Vân Phi hỏi lại: "Ngươi thật dự định trở thành thái tử?"

Sở Dương yên lặng gật đầu: "Ta không có đường lui!"

Sở Vân Phi khuyên bảo: "Ngươi cần phải suy nghĩ cho kỹ, một khi trở thành thái tử thì sẽ chân chính đi lên con đường đạo quang kiếm ảnh, công khai ngầm, lúc nào cũng có sát cơ. Ngươi tưởng cái chết của tam thái tử chỉ đơn giản thế thôi sao? Thật sự bị cường giả Trần Thiên tông giết chắc?"

Sở Dương lộ ra vẻ mặt ngưng trọng, nói: "Ta cũng đoán chuyện đó không phải như thế!"

Sở Vân Phi nhắc một câu: "Cụ thể ra sao thì ai biết được? Ta chỉ có thể nói cho ngươi biết, phụ thân của tam thái tử là Tiểu Dao Vương, mặc dù không có quyền thế gì nhưng nội tình tuyệt đối không thể khinh thường!"

Sở Dương khẽ híp mắt lại như suy nghĩ ra gì đó, gật gù đầu.

Lúc này, phòng bao của bọn hắn truyền ra tiếng đập cửa, đẩy cửa vào chính là quản sự của Duyệt Tân lâu.

"Bái kiến Vân Phi công tử, Cao công tử, Dương công tử!"

Trung niên quản sự thi lễ với ba người.

"Đỗ Thiên ngươi vô sự không lên diện tam bảo, nếu có chuyện xấu thì miễn nói đi!"

Sở Vân Phi ưỡn người, tự có khí độ.

Đỗ Thiên cười khở dăng lên một tấm thiệp mời làm bằng vàng ròng, nói: "Vân Phi công tử, mới này đại quân gia của Trần Sơn Vương phủ tự mình đến đây đưa một cái thiệp bảo ta chuyển cho Dương công tử. Chúng ta thấp nhỏ hèn mọn không thể cự tuyệt được nên chỉ có thể kiên trì đưa tới đây. Dương công tử, còn xin ngài nhận lấy."

Sở Vân Phi xem như tùy ý nói: "Trần Sơn Vương thúc năm xưa từng tranh đoạt đại vị với Sở Hoàng nha!"

Sở Dương mắt lóe lên, cười nói: "Ta đến Thịnh Kinh vốn là cầu học, những chuyện còn lại thì cho qua!"

Đỗ Thiên bỗng nhiên ngoài cười nhưng trong không cười, nói: "Dương công tử, đây chính là kim thiệp của Trần Sơn Vương phủ, không nhận chi e không tốt lắm đâu?"

"Sao? Ngươi dám uy hiếp ta?"

Sở Dương sầm mặt lại, không chút do dự phóng thích sát cơ ra, ánh mắt thâm nghiêm khiến Đỗ Thiên lạnh cả tim, hắn có cảm giác nếu như còn đông dài thì thiếu niên trước mắt sẽ giết hắn ngay lập tức.

Đỗ Thiên biến sắc hết sức khó coi, vội vàng khoát tay nói: "Không dám, không dám!"

Sở Vân Phi bỗng nhiên quát lạnh nói: "Vậy còn không rút!"

Đỗ Thiên sắc mặt lúc xanh lúc trắng, lại cắn răng, rốt cục lui ra ngoài.

"Thật tưởng làm một quản sự tửu quán thì giả vờ giả vịt được à, sớm muộn cũng chết không có chỗ chôn."

Sở Vân Phi cười lạnh một tiếng, sau đó sắc mặt trầm xuống, truyền âm nói: "Trần Sơn Vương làm việc trước giờ luôn bá đạo, ngươi từ chối thiệp mời của hắn thì hắn ắt không bỏ qua đâu, ngươi phải chú ý. Chờ lát nữa ngươi có thể theo ta về An Nhạc Vương phủ ở lại, hoặc đi thẳng tới học viện hoàng gia, ngươi không được ở bên ngoài quá lâu."

Sở Dương hơi bất ngờ nói: "Không đến mức đó đâu!"

Sở Vân Phi nói: "Hoàng thành mặc dù luật pháp thâm nghiêm nhưng phải biết, phương pháp giết người thần không biết quỷ không hay cũng có không ít. Ngươi bây giờ đang ở trung tâm phong bạo, chẳng biết có bao nhiêu người đánh chủ ý lên ngươi, chỉ cần ngươi sơ ý chút thôi thì sẽ vạn kiếp bất phục"

ngay. Tính ra thì học viện hoàng gia vẫn khá an toàn!"

Sở Dương cau mày nói: "Ta vốn tưởng hoàng thành là nơi an toàn nhất thiên hạ chứ?"

"Ha ha, làm gì có cái gì an toàn nhất, chẳng qua là cường giả tông phái không dám làm càn ở chỗ này thôi!"

Sở Vân Phi cười lạnh, bỗng nhiên nghĩ tới điều gì, lại nói: "Trần Sơn Vương có con trai tên là Sở Cửu Dương, đối phương được bồi dưỡng hết mực, nghe đồn Trần Sơn Vương muốn bồi dưỡng người này làm thái tử, tranh đoạt đại vị."

"Sở Cửu Dương?"

Sở Dương nhếch miệng.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Toa Chư Thiên* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 144: Nguy hiểm từng bước đi

Ba người Sở Dương đang nói chuyện thống khoái thì cửa phòng bị gõ một lần nữa.

Sở Vân Phi hết sức bất mãn nhưng cũng nói: "Ai đây? Vào đi!"

KÉT! KÉT!

Cửa phòng mở ra, một vị trung niên mặt tươi cười bước tới, khom lưng nói: "Các vị thiếu gia mạnh khỏe!"

Sở Vân Phi cau mày hỏi: "Người là ai?"

Người trung niên đứng thẳng người nói: "Vân Phi thiếu gia thật sự không biết ta sao? Người xem thử đây là gì?"

Ba người cùng nhìn về phía bàn tay của người trung niên, ở đó có một hạt châu màu đen tỏa ra ánh sáng lò mờ tựa như mắt thần, lập tức hút tâm thần của ba người vào.

"Hừ, thứ có mắt không trông, lũ què mùa, cho thể diện mà không cần, lần này các người tự chịu!"

Người trung niên bỏ đi bộ dáng khúm núm mà nhìn ba người Sở Dương đang bị hạt châu hấp dẫn tâm thần, sau đó cười lạnh bước tới phía Sở Dương đang đờ đẫn, lầm bầm: "Nói ra Khô Mộc tâm kinh!"

BỤP!

Ngay tại lúc đó, Sở Dương ánh mắt ngưng tụ lấy thế sét đánh không kịp bưng tai tung một chưởng trúng ngay ngực người trung niên, chân khí mãnh liệt từ trên xuống dưới quán xuyên cả người đối phương, trong nháy mắt phong tỏa chín chín tám mươi một khiếu huyết, giam giữ khí hải đan điền.

Sở Dương búng ngón tay phát ra tia sáng bao phủ gian phòng lại.

Người trung niên run lên lộ vẻ không thể tin nổi, hẳn muốn gãy dựa nhưng đáng tiếc đã mất hết sức lực. Sở Vân Phi và Cao Thắng Hàn thì giật một cái rồi tỉnh lại, sắc mặt khó coi.

Sở Vân Phi nổi giận, sắc mặt méo mó nói: "Ồ Duyệt Tân lâu cũng dám án toán chúng ta? Thật to gan!"

Hắn là ai? Ngân ấn tuần sát sứ, An Nhạc tiểu vương tử, thân phận tôn quý nhưng lại bị ám toán ở ngay trong nơi của ám vệ tại Thịnh Kinh, chuyện này quả thực hết sức nhục nhã.

Cao Thắng Hàn nhìn hạt châu đen trong lòng bàn tay người trung niên, không khỏi nói: "Tuyệt đối là Linh vật."

Sở Vân Phi đã nguôi giận, nhìn Sở Dương không khỏi cảm thán: "Người có thể xuất ra Linh vật thì địa vị không thấp. Tiểu gia hỏa trước kia giờ đã bỏ ta lại sau lưng, nói thật, tư vị trong lòng ta thật không biết nói sao nữa."

Sở Dương cười cười nói: "Chỉ chút cơ duyên thôi!"

Nói xong, hắn quay sang hỏi người trung niên: "Người là ai? Nghe ai sai sử? Nói ra ta cho người thống khoái, bằng không thì ta sẽ cho người ném tra tấn tận thể gian."

Ngữ khí của hắn thân nhiên không nhanh không chậm lại khiến cho người trung niên biến sắc hoàn toàn.

Loại giọng điệu này, loại ánh mắt hờ hững này, hắn từng gặp không ít.

Coi mạng người như trò đùa.

Người trung niên mấp máy môi mấy lần, thờ dài một tiếng nói: "Viên Nhiếp Hồn châu này tuy chỉ là Linh cấp hạ phẩm nhưng cũng không phải cường giả Tông sư có thể ngăn cản được đó? Dù ngươi xếp hạng nhất trên Tiềm Long bảng cũng không được, ngươi có thể nói cho ta biết tại sao ngươi không bị sao không?"

Sở Dương lại liếc mắt nhìn hạt châu, cũng cảm giác trong nó đột nhiên xuất hiện một vòng xoáy đen nhánh lôi kéo tâm thần của mình vào trong, hắn tâm niệm vừa động thì đã trấn áp lại tâm thần, không nhúc nhích tẹo nào.

Nếu không phải có tâm thần lực thì hôm nay thật đúng sẽ gặp bất trắc.

Sở Dương không trả lời mà hỏi lại: "Ta hỏi một lần cuối cùng, ngươi rốt cục là ai?"

Người trung niên bỗng nhiên cắn răng nói: "Nếu ngươi giết ta thì tất nhiên ngươi cũng không sống được! Về phần lai lịch của ta, ta sợ ta nói ra sẽ hù chết ngươi đó."

"Không nói có đúng không?"

Sở Dương thân nhiên nói một tiếng, lập tức tung chưởng đánh chết vị cường giả Đại tông sư đã mở được tám mươi mốt khiếu huyết này.

Sở Vân Phi lập tức cau mày nói: "Chưa hỏi ra gì cả mà? Sao ngươi lại giết hắn rồi?"

Sở Dương cười nói: "Khắp thiên hạ có bao nhiêu thế lực có thể bồi dưỡng được hạng Đại tông sư như hắn? Định nhân của ta là ai nào? Về phần lai lịch của hắn, trong lòng ta đã nắm chắc."

Hắn đã khẳng định được lai lịch của người trung niên.

Bởi lúc mới bắt đầu thì người trung niên đã hỏi: Thứ có mắt không trông, lũ què mùa, cho thể diện mà không cần.

Mà nơi đây lại là Duyệt Tân lâu thì đáp án đã rõ ràng.

Sở Vân Phi nghĩ tới điều gì đó, sắc mặt lập tức biến đổi, hừ lạnh một tiếng nói: "Thật sự là càng ngày càng vô pháp vô thiên!"

Sở Dương cười cười cho qua, hắn hất tay áo lên thu thi thể và viên Nhiếp Hồn châu kia vào trong Nạp Hư giới, sau đó ngồi xuống rồi hỏi: "Linh vật mà các ngươi nhắc đó phân chia ra sao?"

Cao Thắng Hàn lại cười nữa, lắc đầu nói: "Hạng nhất Tiềm Long bảng mà ngay cả thường thức bậc này cũng không biết, nếu ta nói ra hắn không ai tin tưởng quá!"

Nói đùa một câu, hắn lại nói: "Đại tông sư chẳng qua chỉ là cánh cửa nhập đạo, đến Nguyên Thần cảnh mới xem như siêu thoát thế tục, bước vào cảnh giới thần minh. Những thứ dưới nguyên thần đều được gọi là Phàm cấp. Siêu việt Phàm cấp thì là Linh cấp. Dù là đồ vật hay đan dược, trận pháp cũng đều phân chia như vậy. Linh vật lại chia thành thượng trung hạ tam phẩm, bình thường thì dù là vật Linh phẩm hạ cấp cũng có thể dễ dàng trấn áp Đại tông sư."

Sở Dương hơi đỏ mặt nói: "Thụ giáo!"

Sở Vân Phi hé miệng nói: "Ngươi cũng không cần phải mắc cỡ, những thứ đó nếu không có đầy đủ nội tình thì người bình thường còn thật không biết. Hôm nay ta sẽ dẫn ngươi tới học viện hoàng gia, chứ ngươi ở bên ngoài thì thật quá nguy hiểm. Dù sao nơi này cũng không phải là Thiên Hòa quận thành, ở đó chẳng có cao thủ gì nên một khi xuất hiện thì sẽ nổi tiếng ngay. Lại thêm lúc ấy cũng chưa xác định được rốt cục Khô Mộc tâm kinh có thực ở trong tay ngươi hay không, chính thế mới khiến ngươi trốn được một kiếp. Bây giờ họ đã khẳng định ngươi mang chí bảo trong người, nếu lại xông ra thì họ sẽ ra tay với ngươi, tuyệt đối sẽ tàn nhẫn hết sức, một kích phải trúng, giống như lần này..."

Nói đến đây, Sở Vân Phi không khỏi thờ dài: "Duyệt Tân lâu là tổng bộ của ám vệ mà những tên kia còn đường hoàng xuất thủ như thế này, quả thực một khi đã điên cuồng thì chuyện gì lại không làm được? May mắn là bản sự của ngươi bất phàm nên thoát được một kiếp, nhưng lần sau thì sao?"

Sở Dương khòe miệng co giật một cái, không khỏi nói: "Vi sao ngươi lại chẳng bị gì?"

Hắn vốn cho rằng mình vào hoàng thành thì chỉ ít có thể bảo đảm an toàn.

Dù sao thì Sở Hoàng cũng là một nhân vật đại năng, ở dưới mí mắt của hắn thì cường giả đại năng khác tuyệt đối không dám ra tay.

Nhưng hắn đã bỏ sót một điểm, đó chính là đồ vật.

Sở Vân Phi nhún nhún vai hỏi lại: "Ta à? Ai bảo ta có một phụ thân tốt đây!"

Sở Dương bữu môi, lật tay lấy ra Nhiếp Hồn châu, hỏi: "Thứ này dùng như thế nào?"

Sở Vân Phi trả lời câu hỏi: "Dùng chân khí gạt rửa, dùng tâm thần thể luyện thì có thể sử dụng!"

Sở Dương nghi ngờ hỏi: "Không cần nhỏ máu nhận chủ?"

"Nhỏ máu nhận chủ?"

Sở Vân Phi khẽ giạt mình, nghĩ đến lệnh bài tuần sát sứ thì không khỏi mỉm cười: "Lần nhỏ máu kia là để nghiệm minh huyết mạch, lại thêm thực lực người quá kém nên chỉ có thể dùng loại phương pháp kia để khóa lệnh bài lại. Nếu như bị người khác đạt được thì họ chỉ cần gạt rửa chân khí, lực ấn của người sẽ biến mất không sót lại gì, đương nhiên, lệnh bài cũng sẽ trở nên vô dụng."

Sở Dương cười khỏ một tiếng, không nói gì thêm.

Ba người rời khỏi Duyệt Tân lâu, đi hướng học viện hoàng gia.

Quản sự Duyệt Tân lâu nhìn Sở Dương rời đi, cắn môi một cái, sắc mặt biến hóa liên tục, sau đó hẩn quay người lại biến mất không thấy đâu nữa.

Sở Vân Phi giảng giải: "Học viện hoàng gia có đại trận thủ hộ, tính ra thì hết sức an toàn, tuy nhiên học sinh ra khỏi trường thì học viện mặc kệ. Người nhớ cho kỹ!"

Sở Dương gật gật đầu.

Sau đó, Sở Vân Phi lại nói đến rất nhiều thứ thường thức, tránh cho Sở Dương nào ra trò cười.

Rẽ ngoặt, ba người đi vào một con hẻm, Sở Vân Phi nói: "Đây là đường tắt, có thể tiết kiệm không ít thời gian."

Trên thực tế, Thịnh Kinh dù lớn nhưng với tốc độ của bọn hẩn thì không tốn bao nhiêu thời gian, chỉ là Sở Vân Phi cảm thấy hơi bất an nên mới phải đi đường tắt.

Đi đến trong ngõ hẻm, Sở Dương đột nhiên dừng lại.

Cao Thắng Hần không hiểu hỏi: "Sao thế?"

Sở Vân Phi cũng đã nhú mày, nói: "Chẳng biết tại sao ta luôn cảm thấy bị ai đó nhìn, Sở Dương, người có phát hiện gì không?"

"Ta có cảm giác bất an!"

Nói xong, Sở Dương nghi hoặc không hiểu đi tới trước mấy bước, ngoẹo đầu, tựa hồ đang hỏi gì đó. Nhưng tiếp theo trong nháy mắt, hẩn đột nhiên động.

Một quyền đánh nổ không khí nhắm tới phía bên trái, chỗ đó không có một ai nhưng khi nắm đấm của hẩn chạm tới thì lại tạo ra một chút gọn sóng, đột ngột hiện ra một người.

ẦM! ẦM!

Một quyền này trực tiếp đánh xuyên qua ngực.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Toa Chư Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 145: Thần phục ta

Từ khi rời khỏi Duyệt Tân lâu thì Sở Dương liền cẩn thận tới cực điểm, luôn dùng tâm lực lực quan sát chung quanh.

Loại lực lượng này mờ ảo khó dò khó nắm bắt, tựa như một con gió nhẹ thoáng qua mọi thứ, dù là đại năng nguyên thần cũng khó có thể phát hiện.

Đây cũng là nguyên nhân khiến hẩn không sợ đánh lén.

Sau khi đi tới hẻm này thì Sở Dương phát hiện ra có người âm thầm ẩn tàng, nhưng hẩn lại không thấy được bằng hai mắt, linh giác cũng không thể phát hiện, vậy nên hẩn biết không ổn.

Người trung niên chật vật hỏi: "Ta có Ân Nặc phù, sao ngươi phát hiện được?"

Cùng lúc đó, giữa hẻm hiện ra từng đợt sóng, một bức tranh đột ngột hiện ra, tự động cuộn lên, rơi xuống. Sở Dương vươn bàn tay lớn tới chụp lấy.

"Nếu ta không có bản lĩnh đặc thù thì sao còn sống đến bây giờ?"

Sở Dương xùy cười một tiếng, cánh tay phải chấn động giết người này thành năm bảy phần.

Sở Vân Phi sắc mặt khó coi nói: "Lại thêm một cường giả nhất lưu Đại tông sư mở ra tám mươi một khiếu huyết, với ngươi, hẳn thật đúng là tình thế bất buộc!"

"Tới một thì giết một, tới hai giết cả đôi!"

Sở Dương thản nhiên nói, sau đó nắm bức tranh coi một chút.

"Vội năng lực của ngươi, thật ra..."

Sở Vân Phi dừng lại không nói tiếp, chỉ nhìn thật sâu Sở Dương.

Ở bên trong Duyệt Tân lâu, hẳn cùng Cao Thắng Hàn bị Nhiếp Hồn châu hấp dẫn tâm thần, nhưng Sở Dương lại không bị!

Vừa rồi hẳn không có phát hiện ra có người dùng Linh cấp Ân Nặc phù ẩn tàng hành tung, lại lấy Linh cấp họa quyền để khiến bọn họ bất tri bất giác đi vào. Mặc dù hẳn cảm thấy bất an nhưng lại không phát hiện ra có người ẩn tàng, còn Sở Dương lại phát hiện, còn đâm chết bằng một quyền.

Vậy chỉ có một khả năng.

Thiếu niên trong tộc chưa tới hai mươi tuổi này ắt đã tham ngộ được Khô Mộc tâm kinh.

Hắn càng đánh giá Sở Dương cao hơn.

Sở Dương gật gật đầu biểu thị ngầm thừa nhận, sau đó chỉ đồ quyền trong tay, hỏi: "Có nhiều thứ như này không?"

Sở Vân Phi trả lời: "Không nhiều! Linh vật có thể ẩn trong không khí lại thiết hạ bầy rập thì hết sức hiếm thấy, mỗi một kiện đều giá trị liên thành. Xuất ra thứ này đối phó ngươi, xem bộ dáng là bỏ ra tiền vốn rất lớn đó, chẳng qua trước ném đi Nhiếp Hồn châu, sau lại mất đồ quyền này thì hẳn chắc nhúc nhối lắm!"

Sở Dương thờ phào một hơi nói: "Vậy là tốt rồi!"

Vừa rồi chân khí gột rửa, tinh thần tương hợp mới sáng tỏ danh tự của đồ quyền này, là Huyền Ảnh đồ, nó trở thành Linh vật thứ hai hẳn sưu tập được.

Đi ra hẻm, ba người rẽ ngang lần nữa ra tới đường lớn.

"Chắc hết rồi nhỉ?"

Dù với tâm tính của Sở Vân Phi thì hẳn cũng nhịn không được lo lắng mà nhìn quanh, thấy ai cũng cảm thấy khả nghi.

Cao Thắng Hàn không khỏi châm chọc: "Nếu dám cướp giết trên đường thì lá gan của hẳn thật lớn hơn trời!"

Sở Vân Phi gật gật đầu.

Chuyện trên thế gian không có quang minh tuyệt đối.

Dù nơi này là Thịnh Kinh của Trung châu, cho dù là dưới chân Sở Hoàng thì những chuyện xấu xa lén lút cũng rất nhiều.

Dưới quang minh nhất định có bóng ma.

Trên đường phố, người đến người đi hết sức náo nhiệt.

Sở Dương tùy ý đi tới, không hề khấn trương chút nào.

Ba người mới tới một ngã tư đường thì thấy một hải đồng tám chín tuổi chạy tới với đôi mắt to vô tội, nói giọng du dương: "Đại ca, ta đói, có thể cho ta chút bạc mua chút đồ ăn được không?"

Trong lúc nói chuyện, hải đồng đã đi tới trước người Sở Dương.

Hải đồng đột nhiên vùng bàn tay nhỏ bé cầm thanh chùy thủ ấn trong ống tay áo ra, vùng tới phía hạ thân Sở Dương.

"Thật can đảm!"

Sở Dương "quá sợ hãi", chân khí trong cơ thể không tự chủ được vận chuyển, chấn ngã nam hài xuống đất nằm thẳng cẳng, mất đi khí tức.

Sở Vân Phi và Cao Thắng Hàn đều biến sắc, lộ ra vẻ ngoài ý muốn.

XOẠT! XOẠT!

Sau một khắc, từng bóng người hoành không lướt đến, nhìn y phục của bọn hắc thì hiển nhiên là tuấn vệ.

"Thật to gan, dám giết người trên đường, lại còn là một đứa nhỏ bình dân!"

Cầm đầu là một người trung niên mặt lạnh, hắc chỉ vào Sở Dương rồi cất cao giọng nói: "Bên trong Thịnh Kinh, dưới chân hoàng đế, ai cho ngươi lá gan này? Loạn giết người vô tội, chà đạp luật pháp hoàng triều, người đâu, bắt hắn lại cho ta!"

XÂM XẬP!

Hon mười tên tuấn vệ lập tức xông tới, tay lắc lắc dây xích sắt, ánh mắt lộ ra vẻ hưng phấn.

"Dừng tay!"

Sở Vân Phi quát to một tiếng, dậm chân tiến lên nói: "Các ngươi tới thật đúng là nhanh đó!"

Người trung niên hừ lạnh nói: "Đi tuần trên đường là chức trách của chúng ta, một khi phát hiện có đạo chích nháo sự thì tự nhiên sẽ đuổi tới trước tiên. Ngươi hắc là đồng bọn của hắc?"

Cao Thắng Hàn bỗng nhiên nói: "Trương Thuần Chính có tiếng thiết diện vô tư, thật tưởng ta không biết ngươi à, không nghĩ tới ngươi có thanh danh như thế mà cũng làm ra chuyện như này."

Trương Thuần Chính khẽ giật mình, da mặt run run, lại cao giọng gào to: "Hắn giết người trên đường, mà người hắc chỉ là một đứa nhỏ, tàn nhẫn ác độc cỡ nào? Ngay cả một đứa bé cũng không tha? May mắn mọi người chung quanh đều là nhân chứng, để cho tên tặc tử này khó thoát khỏi lưới pháp. Các ngươi nếu dám ngăn trở thì sẽ bị coi là tòng phạm."

Sở Vân Phi nhíu mày, lần nữa nhìn sang tiểu nam hài nằm dưới đất, trong tay đối phương làm gì còn thanh chủy thủ? Hiển nhiên nó là thứ gì đó có thể tiêu tán, Sở Vân Phi thâm thở dài: "Ván này thật là tàn nhẫn!"

Không có chủy thủ thì sao có thể chỉ trích là ám sát?

Huống chi lại là một hài tử chưa biết tu luyện.

Nhìn dân chúng hai bên trái phải chỉ trò, thần sắc bất thiện, hắc biết chuyện này khó có thể bãi bình.

Sở Dương lại dậm chân tiến lên, lạnh giọng chất vấn: "Con mắt nào của ngươi trông thấy ta giết người?"

"Nó đã mất đi khí tức, ngươi còn muốn狡 biện hay sao?"

Trương Thuần Chính sững sờ, híp mắt nói chuyện, đồng thời hắc lực lợi khắp người hắc từ trên mặt đất, Sở Dương thấy rõ ràng ở lòng bàn tay đối phương ngưng tụ ra một đoàn kinh khí rất nhỏ.

"Chỉ nghe một lời của ta, hoài nghi hài tử khả năng không chết nên lập tức hạ sát thủ, triệt để gán tội danh cho ta. Thật cơ trí, thật quả quyết, thật tàn nhẫn!"

Sở Dương dậm lên sát cơ trong lòng, tiến lên một bước chặn Trương Thuần Chính, bắt hài tử tới trong tay mình.

"Ngươi còn muốn phản kháng hay sao? Người đâu, bắt lại cho ta!"

Trương Thuần Chính biến sắc, lúc này không do dự ra lệnh.

"Ta xem ai dám!"

Sở Dương chợt quát một tiếng chấn cho hắc không nỡ dừng, đánh bay toàn bộ tuấn vệ vây quanh ra ngoài, sau đó nói: "Trợn to mắt chó của các ngươi ra mà nhìn cho kỹ, hắc rốt cục chết hay sống?"

Tiểu nam hài đã mở mắt, mê mẫn nhìn Sở Dương, sau đó lập tức rụt cổ lại, giãy dụa liên hồi.

Sở Dương hất tay lên ném hắc ra ngoài, cũng mặc kệ đối phương có phải tự nguyện không? Hay là bị khống chế? Hoặc là bị uy hiếp?

Cho dù như nào thì cũng chỉ là một đứa bé.

Hắn lần nữa tiến lên một bước, nhìn chằm chằm Trương Thuần Chính, âm lãnh nói: "Không phân tốt xấu, chưa rõ chân tướng đã vu ta tội giết người. Tốt, rất tốt, tốt lắm!"

Vừa nói hắn vừa chỉ tay về phía mũi đối phương, hắc hắc cười lạnh: "Dám hăm hại ta? Ta sẽ cho ngươi biết, Diêm Vương để ngươi chết cạnh ba thì há có thể lưu ngươi đến cạnh năm!"

Trương Thuần Chính hoàn toàn biến sắc, nhìn hải đồng một chút, mím môi một cái, lộ ra một nụ cười khó coi: "Hóa ra chúng ta hiểu lầm, sau này sẽ không như vậy nữa, nếu không thì thật chết người!"

Nói xong, hắn vung tay lên dẫn theo thủ hạ nhanh nhanh rời đi.

"Thủ đoạn thật độc!"

Cao Thắng Hàn phun ra một ngụm trọc khí, sắc mặt khó coi.

Sở Vân Phi cảm khái một tiếng: "Quả nhiên khó lòng phòng bị! Cũng may ngươi nhảy bén lanh lợi, mượn cơ hội phong ấn sinh cơ của hải tử khiến người ta tưởng lầm là bị giết, từ đó mới khiến bọn hắn nhảy ra, sau đó hung hăng tát bọn hắn một bạt tai. Tuy nhiên, nếu đổi thành ta, bỗng nhiên phát hiện bị ám sát tất nhiên ta sẽ chấn động chân khí để phòng ngự, khi đó ta tất sẽ đánh chết hải tử này. Đây cũng coi như là chỗ tàn nhẫn của bọn hắn, quả thật đáng hận."

Sở Dương lo lắng nói: "Thủ đoạn nhỏ thôi!"

Hắn đã trải qua rất nhiều cuộc sống khác nhau, kiến thức rộng rãi nên đã sớm bình thản trước mọi chuyện, về phần loại thủ đoạn này thì hắn liếc mắt đã nhìn thấu nên tự nhiên tương kế tựu kế.

Chỉ là loại cảm giác lúc nào cũng bị người chế trụ như thế này khiến hắn hết sức khó chịu.

Lúc này, hải đồng khi nãy chạy tới, đỏ mặt nói: "Đại ca, mới nãy, mới nãy ta không biết chuyện gì xảy ra cả?"

"Yên tâm đi, không có việc gì đâu, sớm về nhà đi!"

Sở Dương an ủi một câu, tiến lên lần nữa nhưng sát cơ trong lòng hắn cũng không thể nào ức chế nổi.

Khâu lâu sau, bọn hắn đi tới học viện hoàng gia, ở ngay cửa chính có một người đứng đó ngăn cản đường đi của bọn hắn.

"Ngươi chính là Sở Dương?"

Người này ngược lại hai tay chấp sau lưng, hơi ngẩng đầu, con ngươi hờ hững không dung vạn vật, ngữ khí lãnh đạm tựa như đang hỏi a miê a cầu.

Hắn chỉ hơi nhìn Sở Dương một chút rồi thôi không để ý nữa.

Tựa hồ cường giả xếp hạng nhất Tiềm Long bảng không đủ tư cách để hắn nhìn lâu.

Cao ngạo đến tận xương cốt.

Lãnh khốc trong tận huyết mạch.

Đây chính là ấn tượng đầu tiên của Sở Dương về người này.

"Ngươi chính là Sở Cửu Dương đi!"

Khẩu khí ngạo mạn nhưng lại vô cùng khẳng định.

Sở Dương cười nhạt một tiếng nói.

"Sở Dương, ta cho ngươi một cơ hội cuối cùng, thần phục ta!"

Sở Cửu Dương mở miệng lần nữa, giọng ra lệnh không cho phép chối từ.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Toa Chư Thiên* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 146: Răng nanh

Cao Thắng Hàn ở cạnh nghe thế bấu môi, hiển nhiên không có ấn tượng tốt gì về vị Sở Cửu Dương này.

Sở Vân Phi lại lộ ra vẻ quái dị nhưng không nói chen.

Sở Dương hít một hơi nói: "Ai cho ngươi tự tin bảo ta thần phục?"

Sở Cửu Dương ngao nghể nói: "Ta là Sở Cửu Dương, con của Trần Sơn Vương, thân phận tôn quý, Đại tông sư thủ hạ của ta cũng không dưới hai mươi người; ta là Sở Hoàng tương lai cho nên sẽ đứng ở đỉnh phong, bảo ngươi thần phục là để mất ngươi rồi!"

Sở Dương tí chút phun ra, bất đắc dĩ nói: "Trần Sơn Vương là phụ thân của ngươi thì liên quan gì đến ngươi? Sở Hoàng tương lai? Đó cũng là tương lai. Ngươi bây giờ là gì nào?"

Sở Cửu Dương hết sức tự tin nói: "Ta đã mở ra tổng cộng một trăm tám mươi khiếu huyết, trong hai năm tới ắt sẽ mở được hết những khiếu huyết còn lại, đến lúc đó sẽ xếp hạng nhất trên Tiềm Long bảng, giam ngươi dưới chân."

Sở Dương buông buông tay nói: "Ta hiện tại đang xếp hạng nhất đây!"

Hắn chợt phát hiện, tên Sở Cửu Dương này thật là một tên điên đang đắm chìm trong thế giới của bản thân, cao cao tại thượng, tự nhận mọi chuyện trong thiên hạ luôn xoay quanh mình.

Người như thế Sở Dương cũng gặp không ít.

Sở Cửu Dương khinh thường nói: "Một tên quê mùa, ta đuổi ngón út ra cũng có thể ép chết ngươi rồi. Xếp hạng nhất trên Tiềm Long bảng? Ngươi xứng sao!"

Sở Dương sầm mặt lại, với tâm tính của hắn mà cũng khó tránh khỏi tức giận, nhưng cũng khó hiểu nói: "Tại sao các ngươi ra tay với ta?"

Sở Cửu Dương tỏ vẻ không thể tin được, suy nghĩ hồi hột nói: "Đưa thiệp mời cho ngươi là để mất ngươi, ngươi dám cự tuyệt thì là chà đạp mặt mũi Trần Sơn Vương phủ ta, không thu thập ngươi thì ai? Chỉ là không nghĩ tới, bố cục nhằm vào tiểu nhân vật nhưng ngươi lại bị chính ngươi phá, lại còn dám đi tới trước mặt ta? Lấy Nhíp Hồn châu và Huyền Ảnh đồ ra đây đi, làm lễ cống hiến cho sự thần phục của ngươi."

Sở Dương cạn lời: "Người nhìn sao mà ra ta phải thần phục?"

Sở Cửu Dương sầm mặt lại, nói: "Không thần phục thì sẽ chết!"

Sở Dương triệt để giận, nói: "Ngươi á, lột da trên người ngươi ra cũng chẳng bằng một con chó, lại dám bảo ta thần phục?"

Sở Cửu Dương mở to hai mắt nói: "Ngươi nói cái gì?"

Sở Dương lạnh lùng chửi: "Tiểu ma cà bông như ngươi đã hết tóc máu chưa? Đã cai sữa chưa? Sữa như chó ăng ở chỗ này, đại nhân nhà ngươi có biết không?"

Sở Cửu Dương không thể tin nổi, tay chỉ mũi mình rồi hỏi: "Ngươi dám mắng ta?"

"Chắc chắc chắc, ngươi bị điếc hả? Nói thế mà nghe còn không hiểu, trí thông minh của ngươi đi uống nước còn bị nghẹn chết lại dám bảo ta thần phục? Thứ chẳng biết xấu hổ, ta cũng hoài nghi đợi lát nữa ngươi có phải bị cái rắm của chính ngươi khiến cho nín chết không đây."

Sở Dương mắng liên tù ti không hề ngừng lại khiến cho Sở Vân Phi và Cao Thắng Hàn nghe đến ghen hòng nhìn trần trối.

"Ngươi muốn chết!"

Sở Cửu Dương tức khí đỏ mặt tía tai, hét lớn một tiếng, tung một quyền đánh tới phía Sở Dương.

"Ái chà chà, giữa ban ngày ban mặt, ngươi thân là con của Trần Sơn Vương lại dám xem thường pháp luật hoàng triều, không coi Sở Hoàng ra gì, chà đạp quy củ mà vạn dân coi là thánh quy, dám giết người ngay trước cửa học viện hoàng gia? Nay, rốt cục ai cho ngươi lá gan này?"

Sở Dương hét lớn một tiếng, thanh âm ù ù truyền ra ngoài, vừa lui ra sau vừa né tránh công kích.

"Hôm nay không giết ngươi, Sở Cửu Dương ta liền, liền..."

Sở Cửu Dương dậm chân đuổi theo, lại tung ra một quyền.

"Liên gì mà liền? Liên là lão gia hỏa cũng không được."

Sở Dương hét lên: "Thứ chỉ có hai lạng thịt như ngươi, ta bóp lấy bóp để cũng không đủ một bát, nếu như ở ngoài thành thì có tin lão tử nấu ngươi ăn luôn không?"

"Oe! Oe! Oe!"

Sở Cửu Dương nổi trận lôi đình, tấn công liên tiếp nhưng đều bị Sở Dương tránh né.

"Không sai biệt lắm!"

Cảm ứng được người ở chung quanh ngày càng nhiều, Sở Dương biết có thể, lúc này hét to: "Sở Cửu Dương, ngươi ý vào thân phận Trần Sơn Vương từ đề nhục mạ ta liên hồi, nói cái gì ta không thần phục thì để cho kẻ quê mùa như ta chết không được yên lành! Nhưng ta là ai? Ta là Sở Dương, hạng nhất Tiềm Long bảng, ngươi có tư cách gì để ta phải thần phục? Ngươi có thể tiếp được một quyền của ta không?"

Nói xong, Sở Dương quả quyết xuất thủ, một quyền như sấm đánh bay Sở Cửu Dương ra ngoài, đôi phương còn chưa rơi xuống đất đã phun ra một ngụm máu tươi thật to.

Sở Dương nhoáng người lên, lập tức đuổi tới gần.

Sở Dương dẫm lên người đối phương bằng một chân, lòng bàn chân liên tục xoa động ngay trên mặt Sở Cửu Dương, đồng thời hán cũng truyền âm: "Phế vật không tiếp nổi một quyền của ta mà muốn làm Sở Hoàng à? Hắc hắc, tin hay không, đợi khi ngươi trở thành thái tử thì e cũng là đối tượng bị giết thôi."

Sở Cửu Dương vốn sắc mặt dữ tợn nhưng đột nhiên biến hóa, lộ ra vẻ âm tàn.

Sở Dương khẽ giật mình tựa như đang nghĩ gì đó, tinh quang lóng lánh trong mắt, âm thầm điều khiển Không Thần quyết, yếu ớt truyền âm nói: "Tam thái tử là bị người trong Trần Sơn Vương phủ giết chết?"

Sở Cửu Dương khẽ giật mình.

Sở Dương hơi híp mắt, một cước đá bay Sở Cửu Dương ra ngoài, sau đó cao giọng quát: "Ta sao có thể thần phục một phế vật như ngươi hả? Cút đi cho ta, giảm thiểu bộ mặt không tốt của Trần Sơn Vương phủ đi!"

"Sở Dương, không giết ngươi ta sẽ không làm người!"

Sở Cửu Dương kêu rên một tiếng, phát ra lời thề, sau đó bỏ trốn mất dạng.

Sở Dương trào phúng: "Chỉ bằng ngươi cũng xứng sao, đời này ngươi đừng học đánh bại được ta, phế vật chính là phế vật, ngươi vẫn mãi là phế vật."

Bóng người đi xa, những học sinh vây xem nhìn Sở Dương bằng ánh mắt kiêng dè.

Kia là Sở Cửu Dương, con cù Trần Sơn Vương nhưng lại bị nhục nhã trước mặt mọi người, đây là điên cuồng bậc nào?

Sở Vân Phi cười khỏ một tiếng nói: "Ngươi không nên xuất thủ! Con trai của một vị thư ký kế nhiệm mất phải cao hơn đầu, không coi ai ra gì, lại bởi Trần Sơn Vương phủ thế lớn nên không ai dám trêu chọc hắn, dưỡng thành cá tính duy ngã độc tôn của hắn. Hắn cũng thường xuyên tự so thái tử, tuyên bố tất trở thành Sở Hoàng đời tiếp theo. Ngươi hôm nay nhục nhã hắn thì hắn chắc sẽ liều lĩnh trả thù ngươi!"

Cao Thắng Hàn thờ dài một tiếng: "Hắn thật là một tên điên tự cho là đúng!"

"Loại người này không nên sống trên đời!"

Sở Dương thản nhiên nói một câu, liền đi hướng học viện.

Sở Vân Phi và Cao Thắng Hàn nhìn nhau, nhao nhao lắc đầu.

Học viện hoàng gia hết sức ưu đãi cho huyết mạch của thái tử, chỉ cần đạt đủ điều kiện là tùy thời có thể lấy nhập học, tu vi của Sở Dương tự nhiên dễ dàng đạt được điều kiện khảo hạch.

"Nếu xảy ra chuyện thì gì nhớ kỹ tìm người cho ta biết!"

Sở Vân Phi giao cho một câu rồi cùng Cao Thắng Hàn rời khỏi học viện.

"Rốt cục thanh tịnh!"

Sở Dương thờ dài một tiếng, chưa trở lại gian phòng được ban cho mà là đi thẳng tới tầng thư thất.

Chỗ này mới là mục đích của hắn.

Sắc trời tối dần, Sở Dương cũng trở lại chỗ ở.

Học viện hoàng gia cũng đủ lớn, những người học ở đây đều không phải người bình thường, trên cơ bản đều sở hữu một căn phòng, mặc dù không lớn nhưng lại có vẻ thanh tịnh.

Sau khi trở về, Sở Dương lập tức xếp bằng ở trên giường.

Sở Dương băng lãnh cười một tiếng, thì thầm: "Trần Sơn Vương phủ, hắc, cũng là thời điểm thu chút lợi tức!"

Nói xong, hắn nhắm hai mắt lại, ý chìm tâm linh chi hải.

Tâm linh lực của hắn triệt để hóa thành một mảnh hải dương khi Khô Mộc tâm kinh đột phá đến tầng thứ năm, vô cùng mênh mông, rộng lớn không biết được.

Đây chính là tâm linh chi hải.

Chỉ là mười phần hư ảo, tựa như ảo cảnh.

Nhưng mà Sở Dương minh bạch, tâm linh lực của hắn đâu chỉ tăng vọt gấp trăm lần? Đạt đến một tình trạng không thể tưởng tượng nổi.

Phạm vi hoạt động của tâm linh đảo ảnh cũng lớn hơn gấp mười lần.

Suy nghĩ khẽ động, tất cả mọi thứ trong phạm vi vạn mét đều hiện ra trong lòng Sở Dương, nếu như hắn áp súc thành một tia thì phạm vi xem xét có thể tăng lên gấp trăm lần.

Trăm vạn mét tương đương với một ngàn cây số!

Đơn giản cực kỳ làm người kinh hãi.

Tâm niệm quét ngang, Sở Dương tránh thoát một cổ khí tức cường đại, lướt qua từng tòa trận pháp khổng lồ, đã tìm được mục tiêu.

VÚT!

Một ngọn phi đao từ bên hông bay ra, chui ra ngoài qua kẽ hở trên ô cửa sổ, bay sát mặt đất như tên bắn.

Lặng yên không một tiếng động tựa như u linh.

Trong chốc lát đã bay ra cách xa mấy chục dặm.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Toa Chư Thiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 147: Ba ngày kỳ hạn

Trong một căn phòng thuộc một tửu lâu, Trương Thuần Chính đang uống rượu cùng hơn mười thủ hạ.

"Lão đại, bây giờ sao không cường chế bắt ép tên tiểu tử kia lại?"

"Đừng đó lão đại, cần gì biết hắn có giết người hay không, kiểm đại cái có không được sao? Chờ bắt được rồi thì còn sợ hắn làm càn à?"

"Hôm nay trông thấy tiểu tử kia ta thật tức, nhịn không được muốn giáo huấn hắn một phen, bỏ qua quả thực quá mức đáng tiếc!"

Trương Thuần Chính uống một ngụm rượu buồn, nói: "Các người tưởng ta không muốn bắt hắn hả? Hừ, ta hận không thể lập tức chém hắn, đáng tiếc, không có lý do chính đáng thì ta thật không dám động đến hắn."

"Lão đại, hắn rốt cục có lai lịch gì?"

Có người lại hỏi.

"Hắn là Sở Dương xếp hạng nhất trên Tiềm Long bảng!"

Lời của Trương Thuần Chính vừa dứt thì hơn mười người lập tức ngốc trệ.

Trương Thuần Chính chăm chọc nói: "Sao? Sợ à?"

"Khụ khụ khụ, làm cùng lão đại thì đừng bảo là một tên nhà quê, ngay cả hoàng thân quốc thích thì chúng ta cũng từng bắt rồi. Chỉ là lão đại à, nếu muốn đối phó hắn, với thực lực và thể lực của ngài thì cũng không cần phải sợ hắn nhỉ?"

Trương Thuần Chính nói: "Không phải sợ hấn là do hai người bên cạnh hấn! Một người là tiểu vương tử của An Nhạc Vương, người còn lại là con cháu Nho gia, hai người bọn họ ở đây thì sao ta bắt người được. Hắc hắc, đầu sao tên tiểu tử kia mới tới hoàng thành nên sẽ không kiếm được lợi lộc gì đâu, có quá nhiều người muốn đối phó hấn."

Ngay lúc này, Trương Thuần Chính cảm thấy một cổ nguy hiểm ập tới, hấn lập tức không chút nghĩ ngợi, thuận theo cảm ứng trong mình mình mà tung ra một chiêu.

VÚT!

Trên cửa sổ, một đạo lưu quang lao tới, né tránh bàn tay bắn tới phía đầu Trương Thuần Chính.

"Không tốt!"

Trương Thuần Chính là một cường giả Đại tông sư, thực lực cường đại đáng sợ nên phản ứng rất nhanh, trên đầu hấn lập tức xuất hiện từng tầng từng tầng chân khí hóa thành tầng phòng hộ, tiến hành ngăn cản.

PHỐC! PHỐC!

Lưu quang lóe lên, không có bất kỳ cái gì ngăn cản, xuyên thẳng qua lỗ tai rồi ra từ chỗ khác.

Đây là một thanh phi đao đen nhánh, hơn mười người kia chưa kịp kinh hoàng kêu to thì phi đao xoẹt qua một đường vòng cung rạch cổ họng của tất cả mọi người, sau đó bay ra khỏi cửa sổ, mất hút trong bóng tối.

Không lâu sau đó, nơi này mới truyền ra thanh âm bối rối.

Đỗ Thiên hôm nay rất không cao hứng nên sớm đã đi tới một chỗ ở khác của hấn ở bên ngoài, ở đây, hấn bao nuôi ba tỷ muội một bảo tam thai, mỗi người xinh đẹp hơn hẳn.

Giờ phút này, bọn hấn đang phiến vân phúc vũ ở trên giường, sướng đến quên cả đất trời.

Quần chiến một hồi lâu, Đỗ Thiên nằm phơi bụng ở chính giữa thờ hồn hên, ánh mắt của hấn đột nhiên nhú lại, ném một nữ tử ở bên cạnh ra ngoài.

Nhưng phi đao lại khéo léo hạ xuống vòng qua nữ tử, bắn tới chỗ lỗ tai Đỗ Thiên.

BỘP!

Đỗ Thiên bắt lấy cơ hội này, vỗ một chiêu về phía phi đao.

Lòng bàn tay của hấn đã đen kịt một mảnh, tựa như thép tấm, không biết là tu luyện ngành công gì. Dạng chiêu thức này của hấn đã không biết đập nát bao nhiêu binh khí.

Hôm nay lại xuất hiện điều bất ngờ.

Chân khí trong lòng bàn tay không tạo được bất cứ tác dụng gì, lòng bàn tay cứng rắn dễ dàng bị phi đao xuyên qua, không đợi Đỗ Thiên tiếp tục phản ứng thì phi đao đã đâm vào mi tâm.

Đây là một tòa trang viên, chủ nhân là một người trung niên uy phong凛冽, khí độ không tầm thường, hấn đang nghe quản gia bẩm báo: "Lão gia, Mã Hoa thất bại chết không toàn thân; Ngưu Cảnh cũng thất bại, bị đánh chết trong ngõ hẻm, linh khí trên hai người họ tự nhiên biến mất không còn tăm tích. Hôm nay ở cổng học viện hoàng gia, tiểu vương gia bị Sở Dương đánh bay chỉ với một quyền, còn đập mặt!"

Người trung niên suy nghĩ sâu xa nói: "Sở Dương, một thanh niên huyện thành đạt được Khô Mộc tâm kinh, sau đó giết khỏi trùng vây, lại đột ngột xếp hạng nhất trên Tiềm Long bảng, việc này quá không bình thường. Lại dám lấy đi linh khí được ban thưởng của hai người Mã Hoa, nếu như không có cường giả bảo hộ thì hấn cũng quá mức kinh khủng."

Quản gia lo lắng nói: "Đúng thế, bây giờ tiểu vương gia liên tiếp thất bại, nếu để cho người đi?"

Người trung niên không khỏi nhếch miệng, nhưng ánh mắt cũng lóe lên, nói: "Ài, tiểu vương qua trẻ tuổi nóng tính, bảo thủ, mà vương gia lại hết mực sùng ái hấn. Tuy nhiên, với thể lực của Vương phủ thì muốn đối phó tên Sở Dương kia sẽ dễ như trở bàn tay, chẳng qua là phải xem Vương gia dùng bao nhiêu phần lực thôi!"

Ngay tại lúc này, thân thể người trung niên đột nhiên chấn động, một quyền nổ vang bên trái.

PHỐC! PHỐC!

Lưu quang lóe lên, vị Đại tông sư này đã bị xô xuyên cổ họng.

Quản gia dờ dẫm, nói gót theo sau.

Chuyện giống thế phát sinh ở khắp các nơi trong Thịnh Kinh, không biết có bao nhiêu huyết hoa nở rộ.

Trong phòng, Sở Dương tẩy tay một cái, phi đao rơi vào trong lòng bàn tay, bị hấp thu vào trong Nạp Hư giới. Sau đó hắn tiếp tục khoanh chân nhắm mắt, hồi tưởng lại những thứ đã đạt được ở Tầng Thứ các hôm nay.

Thời gian quá ngắn nên cũng không nhìn được nhiều lắm.

Ngày thứ hai, lúc tờ mờ sáng, hắn lại tiến vào Tầng Thứ các lần nữa chứ không hứng thú gì với những thứ mà giáo tập chỉ dạy.

Cũng may là học viện quản lý lỏng lẻo, chỉ cần học sinh định thời gian đăng ký thi mặc người tự do.

Trong Trấn Sơn Vương phủ.

Sở Cửu Dương đã khôi phục hoàn hảo, đang uống một bát linh dược thì thấy quản gia của hắn vội vã chạy vào, hắn lập tức hỏi: "Trương Phúc, có chuyện gì gấp hả?"

Trương Phúc khom người thì lễ, sau đó mới xoa xoa mồ hôi trên trán.

Sở Cửu Dương sầm mặt lại nói: "Trời sập?"

Trương Phúc cười khổ nói: "Cũng không khác lắm đâu tiểu vương gia!"

Sở Cửu Dương bất mãn nói: "Vậy còn không mau nói!"

Trương Phúc khoe miệng khê run, vậy vàng nói: "Đêm qua, quân sự Duyệt Tân lâu và ám tuyết Đỗ Thgiee cũng chúng ta chết đi; Trương Thuần Chính đội trưởng tuần về đội chết rồi, Trương Thiết mười tám Đại tông sư quy thuận chúng ta cũng chết cả rồi."

"Cái gì?"

Sở Cửu Dương biến sắc, bỗng nhiên đứng lên hỏi: "Rốt cục xảy ra chuyện gì?"

Trương Phúc cẩn thận nói: "Toàn bộ bọn hắn bị giết. Căn cứ theo kiểm tra thì là bị phi đao thuật lãng không ám sát. Tuy nhiên, điều quý dị là bọn hắn ở khắp các lại chẳng có liên hệ gì nhau, thân phận bí ẩn chẳng có mấy người biết bọn hắn là người của chúng ta, vậy mà tất cả ở trong một đêm, không, là trong thời gian một nhén nhang bị cùng một thanh phi đao, cùng một thủ pháp ám sát, gần như không có sức phản kháng."

Sở Cửu Dương đã ngồi xuống, lông mày nhíu lại: "Suy đoán của người?"

Trương Phúc trầm giọng nói: "Trừ phi là cường giả siêu việt Đại tông sư ẩn tàng trong thành mới có thể khiến cho bọn hắn có chút phản kháng. Nếu thật như thế thì chỉ e không chỉ một người, nếu không căn bản không làm được. Nếu như là do Đại tông sư gây ra? Dù là những kẻ trên Đẳng Long băng cũng không có khả năng dễ dàng giết chết bọn hắn như thế được."

Nói đến đây, Trương Phúc khom người nói: "Tiểu vương gia, sự tình rất nghiêm trọng, cần phải kịp thời bẩm báo cho lão vương gia!"

Sở Cửu Dương gật gật đầu: "Được, đi theo ta!"

Trần Sơn Vương phủ bỗng chốc trong chập chờn ngoài lòng, dù trải qua trùng trùng điệp điệp loại bỏ cũng không tìm ra được hung thủ, thậm chí dấu vết để lại.

Cuối cùng lại liên tưởng đến Sở Dương!

Sở Dương biết không chế phi đao, rất nhiều người biết chuyện này.

Họ lại mới gây thù kết oán với đối phương.

Có đầy đủ lý do nhận định là do hắn gây nên.

Chỉ có một chút không xác đáng là thực lực của đối phương như thế há có thể làm được chuyện này. Vậy thì có một khả năng khác, sau lưng Sở Dương này nhất định có cường giả khác.

Trần Sơn Vương tự mình ra lệnh: "Trong ba ngày phải bắt cho được Sở Dương cho ta!"

Sở Dương không biết, hắn đã bị Trần Sơn Vương theo dõi.

Trong Tầng thứ các, hắn đang hấp thu tri thức như bị đói khát.

Hắn vốn trí tuệ vô song, ngộ tính kinh người, trải qua nhiều lần kinh lịch có thể nói lịch duyệt cực kỳ phong phú, nhưng ở phương diện võ đạo thì dù là Phong Vân, Tiểu Lý Phi Đao hay là Đại Đường cũng đều có hạn chế nhất định, khó có thể tận dòm thâm ý trong đó.

Bây giờ đạt được cơ hội nên Sở Dương sẽ không bỏ lỡ.

Tối gần giữa trưa, một thanh niên đi tới bên cạnh hắn.

Người tới cười rất ôn hòa, chào hỏi nói: "Ngươi là bạn học Sở Dương phải không?"

Sở Dương gật gù đầu: "Có chuyện gì không?"

Thanh niên giải thích nói: "Có người nóng nảy muốn tìm ngươi nhưng do đối phương không phải học sinh của học viện nên không được đi vào, thành ra nôn nóng đứng chờ ở cổng học viện, ta vừa lúc đi ngang qua nên hắn liền nhờ ta đến tìm ngươi. Không phải sao, còn đưa ta một khối vàng nữa, chuyện dễ dàng như vậy ta tự nhiên phải giúp một tay, cũng kiếm chút tiền, lại thật vất vả mới tìm được ngươi ở chỗ này."

Sở Dương bỗng nhiên cười, hỏi: "Ngươi có biết hắn là ai không?"

Thanh niên suy nghĩ một chút, nói: "Dường như tên là Sở Thiên Thư!"

Sở Dương lại hỏi: "Vậy xin đa tạ, ngươi tên gì nhỉ?"

"À, ta là Mã Đắc Thảo!"

"Được rồi, ta nhớ kỹ ngươi!"

Sở Dương dứt lời thì chấp tay một cái, quay người mà đi.

Mã Đắc Thảo nở nụ cười.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Toa Chư Thiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 148: Gặp lại

Sở Dương biết, hắn còn hai người thân không chết.

Một người là tiểu muội Sở Chi Nghiên.

Người còn lại là tiểu thúc Sở Thiên Thư một mực không biết tung tích.

Đối phương có thể nói ra tên Sở Thiên Thư thì hiển nhiên cực kỳ thấu hiểu Sở gia, biết cả tiểu thúc cũng không chết, như thế thì thủ đoạn quá mức lợi hại mới có thể bố trí cái bẫy như thế.

Đổi lại là người khác thì ắt sẽ ra khỏi học viện.

Nhưng hắn là Sở Dương, hơi suy nghĩ liền dò xét rõ ràng, cửa trường học nào có bóng dáng của tiểu thúc, mà ngược lại có hai cường giả Đại tông sư đang nhìn chăm chăm, thời thời khắc khắc dõi theo sát sao cửa trường học.

"Muốn đối phó ta mà ngay cả thiên tài của học viện cũng mua được, hảo thủ đoạn!"

Sở Dương rời khỏi Tầng Thư các nhưng không đi tới cổng học viện, cũng không trở lại chỗ ở mà là tới chỗ của tiểu muội. Thông qua Sở Vân Phi, hắn sớm đã hiểu rõ tình huống của Sở tiểu muội.

"Sở Dương, cổng học viện ở bên kia mà?"

Trông thấy hướng Sở Dương rời đi, Mã Đắc Thảo đuổi theo đằng sau vội vàng nhắc nhở chỗ sai.

"Ngươi biết hôm qua chết bao nhiêu Đại tông sư không?"

Sở Dương quay đầu, quý dị cười một tiếng, sau đó sai bước mà đi.

Mã Đắc Thảo dừng lại, sắc mặt hết sức khó coi, sau đó mím môi một cái quay người lại, đi hướng cổng học viện.

"Tam ca, ngươi thật tới?"

Sở Chi Nghiên thấy Sở Dương thì kinh hãi vạn phần.

"Ta nói đến tìm người thì tự nhiên sẽ làm được!"

Sở Dương vào phòng, dò xét gian phòng, sạch sẽ gọn gàng, bố trí hết sức ấm áp.

Sở Chi Nghiên vội vàng hỏi thăm: "Tam sau, về sau rốt cục xảy ra chuyện gì? Về sau ta nghe nói nơi đó đại chiến mấy trận, hơn mười trưởng lão của Kim Quang tự cùng Thiên Ma tông đều bỏ mình ở chỗ đó, ta nghe tin mà thiếu chút nữa bị hù chết đó."

Sở Dương nhún nhún vai, sau đó nghiêm túc bàn giao: "Không phải ta không sao cả ư? Người nhất định phải nhớ kỹ, sau này dù xảy ra bất cứ chuyện gì thì người cũng không được rời khỏi học viện, nhớ lấy, nhớ lấy, dù lấy cớ gì để tìm người, dù cho ta chết ở bên ngoài thì người cũng không nên rời khỏi đây."

Sở Chi Nghiên biến sắc, hỏi: "Tam ca, chuyện gì xảy ra?"

Sở Dương không có nói sâu: "Có người muốn đối phó ta, thậm chí không từ thủ đoạn!"

Sở Chi Nghiên càng thêm lo lắng, nói: "Vậy người?"

Sở Dương ngao nghe nói: "Ta có thể giết ra khỏi Thiên Hòa quận thành, lại xếp được hạng nhất trên Tiềm Long bảng, nếu không có chút bản sự sao có thể làm được?"

Sở Chi Nghiên truy vấn: "Nhưng rốt cục là ai? Nơi này là Thịnh Kinh, dưới chân Sở Hoàng, cường giả tông phái tuyệt đối không dám làm loạn!"

Sở Dương trầm tư một lát nhưng vẫn quyết định nói ra một ít chuyện, dù sao thì muội muội cũng không còn nhỏ, đạt tới Tông sư cũng coi như là một hảo thủ, hần nói: "Ta cự tuyệt lời mời của Trần Sơn Vương nên hần muốn đối phó ta. Đêm qua ta giết không ít người của bọn hần, cục diện đã là không chết không thôi. Mới này còn có người mượn danh nghĩa tiểu thúc muốn lừa ta ra khỏi học viện, ta sợ bọn họ phát hiện ra không bị mắc lừa sẽ quay ra đối phó người."

Sở Chi Nghiên nghe thế thì run lên: "Trần Sơn Vương hả!"

Nàng sinh hoạt tại Thịnh Kinh trong thời gian không ngắn nên biết Trần Sơn Vương phủ uy thế cỡ nào, thế lực lớn đến khiến người kinh hãi.

Sở Chi Nghiên chỉ có thể nói: "Tam ca, vậy người cũng tuyệt đối đừng rời khỏi học viện nhé!"

Sở Dương cười ha ha một tiếng, lại chăm chú nói: "Người cứ yên tâm đi, ta trước nay làm việc luôn tính trước làm sau, nếu không nắm chắc thì ta chấp nhận làm rùa đen. Ta lo lắng nhất vẫn là người, nhớ lấy, nhớ lấy, trước khi thực lực đại thành thì tuyệt đối không thể rời đi!"

"Yên tâm đi, nơi này còn có chúng ta ở đây!"

Dứt lời, Lưu Hân Nhi, Thủy Thanh Linh cùng thị nữ Tiểu Hồng đồng thời xuất hiện, người lên tiếng là Lưu Hân Nhi.

Sở Dương xin lỗi nói: "Ta chộc phải đại địch, chỉ sợ phải liên lụy đến các người!"

Vừa mới phát hiện ba người tới, lúc này Sở Dương lại có ý định bàn giao một lần.

"Đại địch của người rất nhiều, Kim Quang tự, Thiên Ma tông, Bách Hoa cốc, Vô Sinh kiếm tông!"

Thanh âm của Thủy Thanh Linh cực kỳ êm tai, dù là Sở Dương cũng bị hấp dẫn.

Thủy Thanh Linh tán thưởng: "Người có thể đến được Thịnh Kinh đã khiến ta rất ngạc nhiên, càng ngạc nhiên hơn khi người xếp hạng nhất trên Tiềm Long bảng. Quả thật nhìn người không thể xem vẻ bề ngoài, nước biển không thể đo lường, kẻ sĩ ba ngày không gặp phải nhìn bằng ánh mắt khác, ta rất bội phục người! Nhưng người biết không? Đã có rất nhiều cường giả chạy tới Thịnh Kinh, hoặc vì Khô Mộc tâm kinh, hoặc vì bảo thủ, hoặc là để diệt trừ tuyệt đại thiên tài huyết mạch hoàng gia."

Sở Chi Nghiệp sốt ruột nói: "Vậy làm sao bây giờ?"

Sở Dương tự tin nhìn nàng, thoải mái nói: "Yên tâm! Ta có thể giết ra khỏi Thiên Hòa quận thành thì tự nhiên cũng sẽ giết trong Thịnh Kinh đến long trời lở đất. Trong bọn họ có mấy ai vượt qua cường giả Đại tông sư?"

Thủy Thanh Linh thâm ý sâu sắc nói: "Có nhưng ở trong thành thì dù bọn hần xuất thủ lên lút cũng tuyệt đối không dám bộc phát lực lượng siêu việt Đại tông sư đâu, nếu không một khi bị phát hiện thì chắc chắn sẽ bị chém giết, đây là luật thép không thể bị phá bỏ. Thật có chút trận pháp, một số linh khí có thể ẩn tàng khí tức. Cho dù là Đại tông sư thì người có thể đối phó được bao nhiêu? Phải biết, Đại tông sư trên Đẳng Long bảng lúc ở cảnh giới Tông sư đều là những người mở hơn một trăm năm mươi khiếu huyết trở lên, sau đó đi tới cảnh giới Đại tông sư mới khai phát tinh thần, thân dung thiên hạ, thực lực càng thêm đáng sợ. Dù người xếp hạng nhất trên Tiềm Long bảng thì chỉ sợ cũng không đối phó được bất kỳ một ai trong số họ."

Ngừng một chút, Thủy Thanh Linh nói tiếp: "Người là thiên tài, bọn hần cũng là thiên tài, mà bọn hần lại là thiên tài hơn người một đại cảnh giới, người đối phó thế nào? Đặc biệt là những Đại tông sư đã từng mở ra hai trăm khiếu huyết trở lên, người đối mặt ra sao?"

Nàng nhìn Sở Dương để xem thử thanh niên tuổi xấp xỉ nàng này có bị nàng nói cho kinh hoàng không, nhưng đáng tiếc nàng phải thất vọng.

Sở Dương không chút biến sắc, chỉ thần nhiên nói: "Chỉ có giẫm lên thi cốt bọn hần mới có thể đúc nên bất bại huy hoàng cho ta. Tới đi, tới cả đi, chỉ cần cường giả siêu việt Đại tông sư không xuất thủ thì ta sợ gì? Nhất lưu thiên tài thì sao? Tuyệt đỉnh thiên tài thì sao? Tuyệt thế thiên tài thì đã sao? Thiên tài hận đời vô đối lại sao nào? Ta giết hết!"

Hần nói đến lãnh khốc vô tình.

Thùy Thanh Linh bỗng nhiên cười một tiếng, nói: "Đây là ý nghĩ chân thật của ngươi? Ta không tin!"

Sở Dương cũng cười nói: "Ngươi tin hay không lại như thế nào?"

Thùy Thanh Linh than khẽ: "Đúng thế, lại như thế nào!"

Sau cùng bàn giao một phen, Sở Dương lúc này mới rời đi.

Trong phòng im ắng thật lâu.

Thùy Thanh Linh bỗng nhiên mở miệng: "Tam ca của ngươi sát tính quá lớn!"

Sở Chỉ Nghiên nghi ngờ nói: "Có hả? Sao ta không cảm giác được?"

Lưu Hân Nhi gật đầu nói: "Ta cũng không phát giác ra, hần cho ta cảm giác một mực như nước chảy mây trôi, khí chất phiêu miểu khó nắm bắt."

Thùy Thanh Linh hé miệng: "Ta có một loại thiên phú khác người thường, có thể cảm ứng được tinh tế một số thứ, tam ca của ngươi giết người chỉ sợ người dưới một ngàn, mà lại đêm qua hần cũng giết không ít người rồi!"

Sở Chỉ Nghiên cùng Lưu Hân Nhi đồng thời thân thể đại chấn, lộ ra vẻ không thể tin được.

Ngàn người?

Nói đơn giản lại cực kì khủng bố.

Thùy Thanh Linh lại nói: "Cho nên đó, ngươi cũng đừng lo lắng cho hần, nhân vật như vậy chủ định một đường huyết đỉnh, mà với tâm tính của hần thì cũng tự biết tự vệ thế nào, ngươi mới nên phải cẩn thận!"

Sở Chỉ Nghiên như có điều suy nghĩ, gật gật đầu: "Ta hiểu được!"

Đi trên đường, Sở Dương trong mắt vô cùng bình tĩnh, hần nói cuồng nói ngạo nói lạnh lùng vô tình nhưng chẳng qua là một loại thái độ khác thôi.

"Thùy Thanh Tinh, có ý tứ!"

Cười nhạt một tiếng, Sở Dương đề xuống tâm tư.

Chuyển qua chỗ ngoặt, hần đang muốn đi tới Tầng Thứ các thì đột ngột dừng lại, ánh mắt liền ngưng lại.

Thời điểm bình thường thì hần cũng không thi triển tâm linh đảo ảnh.

"Sao ngươi lại ở đây?"

Thấy tiểu mỹ nhân ở phía đối diện cũng kinh ngạc, Sở Dương không khỏi thốt lên.

"Ta, sao ta lại không thể ở đây?"

Hoa Thiên Ngữ cũng ngần ngại, tự động trả lời một câu, sắc mặt liền đỏ lên. Nàng không khỏi nghĩ tới ngày đó chém giết trong nước, một đầm kinh thiên, sau cùng ở trên tảng đá, vậy mà, vậy mà tưới lên người đối phương.

Tạo hóa huyền bí, vận mệnh khó lường.

Ai chẳng có một thời.

"Tiểu ma nữ nhà ngươi, không sợ hương tiêu ngọc tồn nơi này!"

Sở Dương nói, cũng không khỏi nhớ tới ngày đó, chặc lưỡi không thôi.

"Ngươi, ngươi vô si!"

Thấy động tác của Sở Dương, sắc mặt của Hoa Thiên Ngữ càng đỏ như quả táo chín, như muốn nhỏ ra máu, xì мэng một tiếng, quay đầu bước đi.

"Ta, ta..."

Sở Dương mặt như đưa đám, cảm giác trong miệng có vị lạ.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Toa Chư Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 149: Đạo võ khác biệt

"Không ngờ ta lại bị một con ranh cho vào tròng!"

Sở Dương thầm nghĩ xúi quẩy.

Thấy thân ảnh đối phương đi xa, sát cơ dâng lên trong lòng cũng theo đó giảm đi, hần lắc đầu.

"Học viện hoàng gia cũng tuyển nhận cả đệ tử tông phái, khí lượng của Đại Sở thật không phải bình thường."

Suy nghĩ sâu xa một lát, Sở Dương tự nhủ: "Cũng không biết bọn hần có dám nháo sự ở đây không?"

Sau đó, hần liền trở lại Tàng Thư các, ở nguyên trong này không có rời đi.

"Hậu thiên, tiên thiên, Tông sư đều là khai phát tiềm năng của nhục thân, tích lũy chân khí một mực đạt đến cực hạn, viên mãn không tiến, cô đọng ý chí, rèn luyện tinh thần, thân dung thiên hạ, đạt tới cảnh giới Đại tông sư mới tính là nhập đạo!"

"Võ đạo, võ đạo, trước võ sau đạo. Đại tông sư chính là cánh cửa nhập đạo, là con đường phải đi qua, không thể thiếu. Đến một bước này thì tinh thần câu thông, chân khí tiếp dẫn, trong ngoài như một, hóa tự thân nhập thiên địa, cũng chính là con đường ngộ đạo, thành tựu viên mãn thì có thể tiến thêm một bước, siêu phàm thoát tục!"

Sở Dương sau khi xem xong thì bỏ bản "Võ đạo sơ giải" này xuống, không khỏi suy nghĩ.

"Võ cùng đạo rốt cục khác nhau ở chỗ nào? Võ là cơ sở, đạo thì cao thâm? Trước võ sau đạo?"

Sở Dương còn thật không rõ.

Chẳng qua, hần lại biết được cụ thể phương pháp tu luyện Đại tông sư.

Nói ngắn gọn chính là dùng tinh khí thần của bản thân câu thông thiên hạ, tiếp theo dung nhập trong khí tức tự nhiên cho đến khi thiên nhân hợp nhất, như thế mới tính viên mãn.

"Tích lũy ở cảnh giới Tông sư càng thâm hậu thì cũng càng khó đột phá, bởi bị thiên địa bài xích, dù là sau khi tiến vào thì thân dung thiên địa cũng hết sức khó khăn!"

Đây là nội dung hần mới hiểu vừa nãy, giờ ghi tạc trong lòng.

CÁCH!

Sở Dương tiện tay rút ra một quyển sách khác, thấy tên của quyển sách thì hần không khỏi ngây ngẩn cả người, trên sách ghi: *Tường giải đạo võ khác biệt*.

"Đạo võ có khác biệt?"

Sở Dương ngưng mi, lập tức lật trang sách ra, xem xét tỉ mỉ.

"Như thế nào là võ?"

"Như thế nào là đạo?"

"Lúc đầu thì không có gì khác nhau, đều là khai phát tiềm năng, sơ bộ đạt tới giai đoạn cực hạn của thân thể. Đến Đại tông sư mới thật sự phân chia giao lộ."

Sở Dương dừng lại, cảm thấy hoang mang, quyển mới này nói võ là cơ sở của đạo, có võ mới có thể nhập đạo, nhưng ở trong đó tựa hồ võ và đạo rất khác biệt nên không khỏi xem tiếp xuống dưới.

"Như thế nào là đạo? Thiên địa vạn vật đều có thể thành đạo, quá mức không rõ ràng, không bằng nói pháp cụ thể hơn, tu đạo cũng là tu pháp. Tu đạo, tu pháp, tu luyện chính là nguyên thần, cô đọng chính là pháp lực. Nguyên thần là gì? Huyền diệu thâm ảo rất khó giải thích, cũng khó có thể nói hết. Pháp thì sao? Chẳng qua là chân khí tiến thêm một bước thăng hoa thôi, lấy pháp lực làm căn cơ, lấy nguyên thần câu thông ngoại đạo để khống chế thiên địa chi lực, là vì tu đạo, hoặc là tu pháp. Nói tóm lại, tu đạo chẳng qua là lấy tự thân làm căn cơ, lấy nguyên thần làm cầu nối, lĩnh hội chí lý thiên địa, điều khiển thiên địa chi lực thôi!"

"Về phần võ? Thường nghe thiên địa nhất vũ trện, nhân thân nhất vũ trụ, thiên địa đại vũ trụ, nhân thân tiểu vũ trụ, hỗ trợ lẫn nhau. Thân người có vô tận tiềm năng, khám phá ra, rèn luyện bản thân, không vì bên ngoài ảnh hưởng, chỉ vì cường hóa sức mạnh của bản thân, sau cùng đạt đến tình trạng thiên địa hủ mà ta tồn, vạn vật vong mà thân ta bất hủ."

Sở Dương triệt để bị hấp dẫn.

Nhưng xem đến phần sau, hắn thấy có nhiều phê bình chú giải, kết nói đây là vọng luận, không đủ bằng chứng để khiến người lạc lối, chính là cảm thụ.

"Như thế nào là đạo? Như thế nào là võ?"

Sở Dương mê mang.

Sau đó một đoạn thời gian, hắn bắt đầu xem nhiều thư tịch hơn, ngày đêm không ngừng, không hề rời khỏi Tầng Thư các. Khát nước đói bụng thì có thể lấy thức uống đồ ăn đủ dùng trên mười năm trong Nạp Hư giới ra, hơi lót dạ một chút, đề cơ năng trong người hoạt động trở lại.

Ba ngày trôi qua.

Trần Sơn Vương phủ.

Lão vương gia ngồi ở ghế chủ vị, không giận tự uy, gương mặt góc cạnh rõ ràng như đao gọt rìu đục mà người nhìn thì biết ngay vị này là kẻ quyết đoán.

"Lão Già, chưa đắc thủ?"

Giọng của Trần Sơn Vương hết sức trầm.

"Vương gia, thử mấy lần cũng không lừa được hắn, cũng dùng chút thủ đoạn nhưng tựa hồ đối phương có tâm phòng bị, ngay cả em gái của hắn cũng không gặp người nào cả, thậm chí tuyên bố bế quan tu luyện. Ở chỗ đó lại không thể dùng sức mạnh, thật sự chẳng có cách nào!"

Nội phủ lão quân gia lão Già bất đắc dĩ nói.

"Học viện hoàng gia xác thực không thể cậy mạnh được, nếu không thì vị hoàng huynh kia của ta nhất định sẽ không cho ta mặt mũi!"

Trần Sơn Vương gõ bàn một cái, nhìn sang Sở Cửu Dương ở một bên, hỏi: "Ngươi có phương pháp gì không?"

Sở Cửu Dương đứng dậy nói: "Phụ vương, không thể cậy mạnh thì chỉ có thể dùng trí. Ta không tin hắn còn không quen ai?"

Quân gia lão Già trầm tư nói: "Ngoại trừ Sở Văn Phi và Cao Thắng Hàn ra... Hai người bọn họ đều khôn khéo, tuyệt sẽ không giúp chúng ta, nhưng còn một người là Tiền Đa Đa, tựa hồ có sinh ý lui tới với tiểu tử kia, tuy nhiên Tiền Đa Đa cũng khôn khéo, hơi đề lộ một chút hắn cũng có thể đoán được tình huống chân thật, cũng không thể làm."

Trần Sơn Vương mở miệng nói: "Tiền gia không có ai ngu xuẩn sao?"

Quân gia lão Già ánh mắt sáng lên nói: "Có, thật có một người, tiểu tử kia là một tên hoàn khổ mắt cao hơn đầu, lại tự cho mình là siêu phàm, nếu như..."

Hắn nhìn sang Sở Cửu Dương.

Sở Cửu Dương tỏ thái độ: "Ta muốn bế quan tu luyện, sau khi xung kích khiêu huyết cuối cùng sẽ giẫm Sở Dương ở dưới chân!"

Trần Sơn Vương sầm mặt lại nói: "Ngươi nếu còn nghĩ như thế thì cũng không cần trở thành thái tử!"

Sở Cửu Dương giải thích: "Phụ vương, không có thực lực thì sao có thể trấn áp người khác?"

"Trần áp tuy bá đạo nhưng tuyệt đối không thể chỉ có bá đạo không, thời điểm bình thường thì cũng phải dùng cả vương đạo! Vương đạo là như nào? Xây nhân danh, nuôi uy vọng; thiện kết giao, nuôi nhân mạch, đây mới là điều quan trọng nhất. Từ tu luyện ra thì ngươi phải kết giao với những năng nhân đại sĩ mà ngươi có thể sử dụng cho tương lai, nếu không thì dù ngươi trở thành thái tử cũng có ích lợi gì? Con đường kia nhưng hết sức huyết tính đấy."

Sở Cửu Dương biến sắc, khom mình hành lễ: "Hài nhi thụ giáo!"

Trần Sơn Vương nói: "Đi thôi, mong rằng chuyện này có thể kết thúc có hậu, nếu khiến ta hài lòng thì ta sẽ bỏ qua mặt mũi đi cầu đại dược cho ngươi, nhất cổ tác khí mở hết những khiêu huyết còn lại ra!"

"Nhất định không khiến phụ vương thất vọng!"

Sở Cửu Dương đại hi, sau đó lại thương lượng cùng quần gia lão Giả thật lâu, nghị định điều lệ.

Ngày thứ hai, hần mượn danh hào tiểu vương gia của Trần Sơn Vương phủ để tổ chức yến hội, mời không ít tuần kiệt trẻ tuổi.

Sở Dương một mực ở trong Tàng Thư các hơn mười ngày mới đi ra, nhưng sâu trong mi tâm của hần chẳng những không có vẻ cao hứng mà là càng nhiều sự khó hiểu.

"Vì sao đa phần những quyển sách đều bảo võ là tiền thân của đạo, trước võ sau đạo, lấy võ nhập đạo?"

Lại không khỏi suy nghĩ sâu xa.

Trong thế giới Tiểu Lý Phi Dao thì hoàn toàn là võ, không có cách nói pháp.

Trong thế giới Đại Đường Song Long tuy có phá toái hư không, cũng có tu luyện tinh thần bí pháp nhưng cũng thuộc phạm trù của võ.

Về phần thế giới Phong Vân?

"Vô luận là Kiếm Thánh hay Vô Danh thì cũng đều là nắm giữ võ chứ không tính là pháp, nhưng Đế Thích Thiên thì sao?"

Sở Dương suy nghĩ khẽ động: "Tựa hồ nắm giữ nguyên thần chi pháp, hần là đã vượt ra ngoài. Vậy chẳng phải nói là lấy võ nhập đạo?"

"Nhưng sao ta lại cảm thấy võ và đạo khác nhau?"

Sở Dương thở dài một tiếng, đi về.

Khoảng cách rất xa, hần thấy trước cửa có một già một trẻ hai người chần chờ đứng đó.

Tiền Đa Đa sải bước đón: "Ha ha ha, Sở công tử, người để cho ta đợi thật lâu!"

Sở Dương cười nói: "Đợi lâu! Người có thể đi vào học viện?"

Hần không nghĩ ra Tiền Đa Đa sẽ đến Thịnh Kinh, càng không nghĩ tới đối phương lại tới thẳng đây, do mới gặp nên hần không tiện hỏi thăm.

Tiền Đa Đa cười nói: "Ta từng là học sinh ở đây, thân phận lại quang minh, sau khi đăng ký thì tự nhiên có thể tiến đến rồi! Đến, đến, đến, ta giới thiệu cho người một vị tuần kiệt, sau khi hần nghe nói đại danh của người thì nhất định muốn tới gặp một phen, xin hãy thứ lỗi."

Sở Dương khoát tay áo, lơ đãng.

"Hừ, thật kiêu ngạo, không phải chỉ xếp hạng nhất trên Tiềm Long bảng thôi sao, tương đặc biệt hơn người khác? Vậy mà để cho ta chờ ở đây hơn nửa ngày."

Không đợi giới thiệu, thanh niên đi theo Tiền Đa Đa liền không nhận được lên tiếng mỉa mai.

Hần ngược lại chấp hai tay sau lưng, lạnh lùng nhìn Sở Dương tựa như người khác đang thiếu hần mười vạn lượng hoàng kim.

Tiền Đa Đa biến sắc, vội quát lớn: "Tiền Tiểu Hào, người im miệng cho ta!"

Tiền Tiểu Đào trở mặt không quen, chỉ vào mũi Tiền Đa Đa mà nói.

Tiền Đa Đa khẽ giật mình, sắc mặt lúc xanh lúc trắng, không khỏi cười lạnh: "Ồ trong Tiền gia ta thì cũng không phải tới mức gia chủ độc đại, các người cho rằng con của gia chủ nên hiểu được đại đức, làm rõ sai trái, như thế mới được người đi theo, kết giao với các người một phen. Hôm nay gặp mặt, hắc hắc, thật đúng là để cho a thêm kiến thức, đơn giản liền là một con heo ngu xuẩn, một phế vật!"

Tiền Tiểu Hào giận giữ: "Người dám mắng ta?"

"Mắng người? Ta sẽ còn xin trưởng lão hội phế người đi!"

Tiền Đa Đa nói xong thì tiến lên một bước, tung một chưởng đánh nát Tiền Tiểu Hào không có sức phản kháng, sau đó lại áy náy xin lỗi Sở Dương, nói: "Mấy năm không trở lại nên không ngờ được tiểu gia hỏa này lại biến thành dạng như thế, là tội của ta! Ngày khác ta trở lại bái phỏng, định cho người cái bàn giao, để người biết quý cù của Tiền gia ta!"

Dứt lời, hần lập tức dẫn Tiền Tiểu Hào đi.

Sở Dương gật đầu, hơi ngưng lỏng mày: "Đây không phải diễn kịch. nếu thế thì bên trong thật không đơn giản. Không trả tiền nhà ngược lại cũng có chút ý tứ, truyền thừa gia tộc xa xưa thì gia quý lớn hơn hết thấy, cũng tự nhiên không phải gia chủ một người độc đoán."

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Toa Chư Thiên* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Chương 150: Vấn đạo

Mấy ngày nay, Sở Dương một mực bái phỏng đạo sư trong học viện, hỏi thăm liên quan với sự khác biệt giữa võ và đạo, nhưng họ đều bảo rằng võ trước đạo, lấy võ nhập đạo mới là chính đồ, những lời khác đều là sai lầm, không đủ để tin.

Thậm chí khuyên nhủ chờ đi đường quanh co, lãng phí thiên phú quý giá.

"Rốt cục là dùng võ nhập đạo là chính đồ, hay là võ và đạo thật sự có khác biệt? Tại sao ta cảm thấy, nếu như không hiểu rõ thì sẽ hối hận nhỉ?"

Sở Dương khá bức bối, đi tới đi lui rồi lại đi tới chỗ của tiểu muội, tâm niệm quét qua thì phát hiện chúng nữ Thủy Thanh Linh cũng đang ở đó, trong lòng hơi động lập tức đi vào.

Sở Chi Nghiên hết sức mừng rỡ nói: "Tam ca, rốt cục cũng gặp người lần nữa!"

Lời nói này để Sở Dương xấu hổ, đành phải cười ha hả nói: "Lòng đầy nghi hoặc nên luôn tìm tòi trong Tàng Thư các, đến giờ mới ra ngoài!"

"Tam ca, nói một chút là nghi hoặc gì đi, không chừng mấy người chúng ta có thể hiến kế cho người nha?"

Sở Chi Nghiên nói ra, rót cho Sở Dương chén trà.

Thủy Thanh Linh cực kì khẳng định nói: "Người nghi hoặc hẳn là võ đạo nhỉ!"

Sở Dương cười hỏi: "Như thế nào?"

Thủy Thanh Linh trả lời: "Nếu là tục sự thì tự nhiên người không để trong lòng. Có thể khiến người ở trong Tàng Thư các mười ngày liên tiếp, lại thêm hình như người cũng không có sự thừa, ngoại trừ phương diện võ đạo khiến người hoang mang ra thì ta không nghĩ ra còn chuyện gì nữa?"

Sở Dương thành ý mười phần giờ ngón cái lên, nói: "Vẫn là người lợi hại!"

Đây là một nữ hài khó lường.

Thủy Thanh Linh nói: "Nếu người không ngại thì nói ra một chút, dù sao trong Tàng Thư các chỉ có những thư tịch đại chúng thôi chứ không có điển tịch gì, càng không ghi chép những thứ bí mật."

Sở Dương sẽ không khách khí, có thể giải quyết nghi ngờ của hẳn thì mới là chuyện quan trọng, hẳn lập tức nói: "Vay ta xin thỉnh giáo các vị. Võ và đạo rốt cục có khác nhau không?"

Lưu Hân Nhi lắc đầu nói: "Lấy võ nhập đạo, luyện võ thành pháp một cách tự nhiên, tại sao có thể khác nhau?"

Thủy Thanh Linh lại phủ định nói: "Không phải!"

Lưu Hân Nhi nghe thế thì sững sờ, nhưng cũng biết nội tình của Thủy Thanh Linh nên nàng không phản bác mà lại hỏi thăm: "Như thế nào?"

Sở Dương tự nhiên nhìn ra, không chen ngang mà chờ đợi Thủy Thanh Linh giải đáp.

Thủy Thanh Linh tán dương nhìn qua Sở Dương, nói: "Không nghĩ tới người lại phát hiện ra! Võ là võ mà đạo là đạo, võ đạo tương hợp chính là dùng võ nhập đạo, lời này cũng không giả, cũng là đại đạo chính đồ. Cô động bản thân, từ trong ra ngoài sau cùng điều khiển thiên địa vạn pháp, đạt tới tình trạng ngôn xuất pháp tùy, đây chính là lấy võ nhập đạo!"

Thủy Thanh Linh chậm rãi nói tiếp: "Nếu như một mực khai phát bên trong, khai quật tiềm năng thân thể con người đến mức tràn đầy khí huyết, cường đại gân cốt, mở ra thể giới tự thân, cô động lực lượng chỉ thuộc về tự thân thì được gọi là võ. Nói ngắn gọn thì võ là nắm giữ lực lượng bên trong của bản thân, như khí huyết hừng thịnh như biển, gân cốt cứng rắn như khí, ý chí cường đại bất hủ, đều là lực lượng độc hữu của bản thân, không bị ảnh hưởng của bên ngoài. Sau cùng đánh phá gông xiềng thiên địa tù lung, thành tựu thân thể bất hủ."

Sở Dương đột nhiên sáng mắt lên, hấp tấp nói: "Đạo là từ bên trong vòng ra bên ngoài; mà võ là mở ra tiềm năng bản thân, hóa trong thiên địa?"

Thủy Thanh Linh gật đầu nói: "Tuy nhiên, đạo dễ nhập nhưng võ lại khó thành, khó dễ khác nhau ít nhất cũng chênh lệch gấp trăm lần, dần dà thì võ liền triệt để bị đào thải, chỉ lưu lại pháp môn cơ sở, rèn luyện tự thân là chắc cơ sở, như thế mới càng dễ bước vào cánh cửa của đạo. Đây là hai loại phương pháp dung hợp, nhưng dù sao đi nữa thì sau cùng cũng sẽ vạn pháp quy nhất, trăm sông đổ về một biển mà thôi."

Sở Dương chân thành chấp tay thi lễ, nói: "Thụ giáo! Như thế nào là tu võ?"

Thủy Thanh Linh than thở nói: "Ta chỉ biết là mở tự thân còn cụ thể như thế nào thì không biết. Theo như ghi chép điển tịch trong tông, ở thời kỳ viễn cổ, võ giả cường đại không hề thấp hơn người tu đạo, quyền có thể toái tinh, chân chìm đại địa, nhưng mà võ đạo quá mức gian nan, sau cùng không thể thành chủ lưu mà biến thành căn cơ của đạo."

Sở Dương nghe được những lời này đã rất thỏa mãn.

Ấn tượng của hắn về Thủy Thanh Linh trong bất tri bất giác đã tốt hơn nhiều.

Sau khi để lại chút đan dược cho tiểu muội thì hắn liền đi ra ngoài, đang muốn tiếp tục trở lại Tàng Thư các với hi vọng có thể tìm được đôi câu giải đáp thì lại nghe được bên đường có nhiều học sinh đang nghị luận âm ỉ, nói cái gì mà trong học viện có đại trưởng lão đã lâu không xuất thế giảng giải thuần võ chi đạo, hắn không khỏi tâm động.

Tâm niệm quét qua, hắn khẽ giật mình.

Sở Dương ngầm nói: "Lão gia hỏa này sao lại tới đây? Với tu vi tâm linh hiện tại của ta mà vẫn không thể cảm giác được sự sâu cạn của lão gia hỏa này, người rốt cục mạnh cỡ nào? Đến cùng lai lịch gì? Vậy mà thành đại trưởng lão của học viện, trách không được lúc trước muốn đề cử ta đến đây!"

Hắn mỉm cười, đi theo đám người đi tới.

Học viện có không ít diễn võ trường, cũng có đại viện lạc chuyên cung cấp cho các khóa công cộng.

Sau khi Sở Dương đi vào thì tìm một bờ đoàn, ngồi ở trong một xó xỉnh.

Không ít người tới, khoảng hai trăm, nhưng tất cả đều rất tự giác không hề trò chuyện mà lặng lẽ ngồi xếp bằng, nhìn qua lão già ở phía trước.

"Thời gian đã đến, tới tức hữu duyên!"

Người ngồi xếp bằng ở thủ vị không phải Vương lão thì là ai, hắn nhìn lướt qua đám người, phá lệ dừng lại trên người Sở Dương một lát với ý vị khó hiểu, sau đó phất ống tay áo một cái đóng cửa lớn lại.

"Như thế nào là võ? Có phải là pháp trước không? Có thể nói như vậy!"

"Vì sao ta nói pháp mà không nói đạo? Bởi vì đạo chính là vạn sự vạn vật, thiên địa tự nhiên, là hết thảy mọi thứ trên thế gian đều có thể thành đạo. Lấy võ nhập đạo liền là dùng võ nhập pháp, nổi thẳng đến cánh cửa đại đạo mà thôi, cho nên chúng ta thường nói lấy võ nhập đạo!"

"Nhưng mà võ là võ, lời này cũng không giả!"

"Võ đồ cũng có thể nói thẳng đại đạo!"

"Thời kỳ viễn cổ, võ giả tung hoành bể ngễ thiên hạ, lên trời hái sao, xuống biển cầm chân long, đều không đáng kể. Nhưng mà võ chi đạo quá mức gian nan, không có đại nghị lực đại cơ duyên đại chí sanh thì khó có thể thành tựu được. Tỉ như Bá Thể tông, tiền thân của bọn họ là võ đồ, thật đáng tiếc, cuối cùng cũng bị bỏ qua mà đi lên pháp đồ, chỉ lưu lại pháp môn cô đọng thân thể cường đại mà thôi."

"Rốt cục thì võ là gì? Hậu thiên, tiên thiên, Tông sư, đây chính là con đường tu luyện giai đoạn đầu của võ giả, hiện tại cũng là nhập môn của tu đạo! Đến cảnh giới Đại tông sư mới thập sự là ngã tư đường."

"Đại tông sư thường xuyên bị nói là cánh cửa nhập đạo, lời này không giả, bởi vì đến trình độ này thì sẽ cô đọng tinh thần, dung thân thiên địa để chuẩn bị cho bước kế tiếp đức thành nguyên thần!"

"Nhưng một bước này cũng trở thành mấu chốt của võ giả!"

"Ta ở trong một số di tích phát hiện qua không ít cổ trận bản, nhưng đáng tiếc niên đại quá lâu, lại không được bảo tồn tốt nên chỉ có chút ít ghi chép. Trong đó nói: Võ đạo chi lộ, sau Tông sư mở tự thân chi nguyên, dùng làm lực lượng chi căn, nói ngắn gọn là mở nguyên tuyền lực lượng tự thân!"

"Mở ở chỗ nào? Sao mở được?"

"Cùng tận thiên hạ, lật khắp tàng thư, ta lại suy đoán thêm một bước, có lẽ là hóa hết khiếu huyết toàn thân thành khí hải, nhưng thí nghiệm đủ kiểu cũng phát hiện đi không thông. Dù cho toàn diện đạt tới trình độ khí hải đan điền thì cũng kém hơn người tu đạo rất nhiều, hiển nhiên phương hướng này không đúng!"

Vương lão chậm rãi nói, nội dung sâu sắc, lời lẽ dễ hiểu, giảng thuật căn nguyên võ chi đạo, nhưng nói đi nói lại cũng chỉ là giảng giải đại khái, sau cùng tổng kết một câu: Võ chi đạo cũng có thể gọi là võ đạo, tiền đồ rộng lớn, chiến lược kinh người, đáng tiếc pháp môn tu luyện cụ thể đã mất đi. Tuy nhiên ta có thể khẳng định, nguyên tuyền lực lượng võ đạo tất nhiên là phải mở khiếu huyết, hay là ẩn huyết mà chúng ta chưa tìm ra? Nếu như người có đầy đủ thiên phú, không ngại thử một lần, mở ra một đường đại bảo bằng phẳng khác.

Hắn phất phát tay, đám người hành lễ rồi đi.

Mặc dù không có đáp án cụ thể nhưng cũng mở rộng tầm mắt, trên cơ bản đều rất hài lòng.

Sau khi tất cả mọi người rời đi, Sở Dương không khỏi phàn nàn: "Vương lão, nói một lúc lâu thì rốt cục ngươi muốn nói cái gì? Nói trắng ra là võ đạo có thể thông đại đạo nhưng tu luyện thế nào thì phải tự mình tìm! Chỉ có một câu như thế mà ngươi lại dông dài tới nửa ngày!"

Vương lão không để bụng, ngược lại mang theo ý dụ dỗ nói: "Hắc hắc, giả truyền nói ngàn vạn câu nhưng chân truyền chỉ một câu, tiểu gia hòa, muốn nghe chân ngôn không?"

Sở Dương hiếu kỳ hỏi: "Sao ngươi biết ta muốn nghe?"

Hắn quả thật không có phát hiện ra đối phương có âm thầm theo dõi hắn hay không.

Tâm niệm lực dù sao cũng không phải vạn năng.

Vương lão khoát khoát tay nói: "Chuyện này tạm thời khoan hãy đề cập! Ngươi không muốn hỏi tại sao ta đến đây à? Ngươi không muốn biết rốt cục hôm đó xảy ra chuyện gì sao?"

Sở Dương im lặng, không khỏi nói: "Ngươi đang chế nhạo ta sao? Nhìn ta như ngớ ngẩn, từng bước nhập cuộc, ba phen bốn bận phải bị đánh giết?"

Vương lão xấu hổ cười một tiếng: "Hôm đó ta phát hiện là cơ hội tốt nên dùng ngươi làm con cò, thiết hạ một cục diệt được không ít thứ ngu xuẩn. Thật đáng tiếc, lại không dẫn dụ được những lão gia hỏa kia ra, không hoàn mỹ lắm. Đây không phải đều trong tầm khống chế sao? Lại nói, ngươi chẳng phải cũng chẳng bị sao đó thôi?"

"Ài, đây thuận tiện là khi dễ người!"

Sở Dương hít một tiếng, bỗng nhiên đưa tay ra nói: "Chỗ tốt của ta đâu?"

Vương lão cũng sờ hỏi lại: "Chỗ tốt gì?"

Sở Dương trừng mắt nói: "Ngươi lợi dụng ta, chẳng lẽ muốn phát ông tay áo một cái mặt kệ không hỏi? Chỉ ít cũng phải cho ta chút phí đền bù tổn thất tinh thần, thu lao liễu mạng dụ dỗ địch nhân chứ?"

Với lão gia hỏa này, hắn sẽ không khách khí.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Toa Chư Thiên* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 151: Ba con đường

Vương lão hơi trầm ngâm, liền cười tủm tỉm nói: "Thù lao à? Không có. Tuy nhiên trong tay ta có không ít thứ tốt, ngươi có muốn xem chút không?"

Sở Dương tinh thần chấn động, hỏi: "Thứ tốt gì?"

Có thể được Vương lão gọi là thứ tốt thì tuyệt đối không đơn giản.

Tâm linh bảo điển khi trước giúp hắn đạt được rất nhiều ích lợi, mặc dù không có biểu hiện ra năng lực tâm linh nhưng hắn cũng biết, thứ đó đã trở thành át chủ bài mạnh nhất của hắn.

Vương lão lấy ra cổ kính, thoáng biến một cái trước mặt Sở Dương, bên trên phun ra từng hàng chữ, ghi: "Hạ phẩm linh vật Thiên Niên Linh Mộc Hạch, hạ phẩm linh vật Kim Linh thạch, hạ phẩm linh vật Hỏa Diệu Kết Tinh, hạ phẩm linh vật Thiên Niên Thiên Niên Địa Tinh Nhũ, hạ phẩm linh vật Quỷ Thủy Tinh.

"Linh vật thuộc tính ngũ hành?"

Sở Dương trong lòng hưng phấn nhảy một cái, lạnh lẽo nói: "Nhưng thứ này để làm gì?"

Vương lão dụ dỗ nói: "Vừa rồi ta cũng đã nói, giả truyền ngàn vạn lời nhưng chân truyền chỉ một câu, liên quan tới tu luyện võ đạo, ngươi có muốn nghe chút không?"

Sở Dương khinh bỉ nói: "Đây chẳng phải nói nhảm à? Khẩu vị của ta đã bị hấp dẫn rồi, nếu như không nghe thì một tháng tiếp theo ta ăn gì cũng không thấy ngon."

Vương lão sầm mặt lại, nghiêm túc nói: "Những lời này, xuất từ miệng ta, nhập đến tai ngươi, rõ chưa!"

Sở Dương ngồi thẳng người, chăm chú gật đầu.

"Từ xưa đến nay, con đường tu luyện thông hướng đại đạo chỉ có tam pháp thôi!"

Một câu này của Vương lão khiến Sở Dương chấn động tinh thần, hỏi: "Giải thích thế nào?"

"Dùng võ tu pháp cũng đã là tu đạo, đặc biệt sau khi kết hợp võ đạo trúc cơ thì càng dễ dàng hơn, cũng dễ phát triển hơn. Cứ việc một ngàn Đại tông sư cũng không nhất định có một người chân chính bước tới cánh cửa pháp tu, nhưng so với hai pháp còn lại thì đơn giản hơn gấp trăm ngàn lần."

Wang Lao chậm rãi nói: "Việc này ra không cần nói nhiều. Loại thứ hai là võ đạo, tu luyện võ thuần túy, khai phát tiềm năng thân thể, sau cùng thành tựu thể giới trong cơ thể, không bị ngoại giới quấy nhiễu, độc lập ngoài thiên địa, đạt tới mức nhục thân bất hủ. Phương pháp này khó khăn muôn trùng, tiêu hao tài nguyên kinh khủng đến gần trăm lần tu đạo cho nên dần dần bị đào thải, cơ sở của pháp này bị dung nhập vào trong tu đạo."

Sở Dương nghe chăm chú, ghi tạc trong lòng.

Lúc này, cũng giật mình mình ngộ.

Tu đạo là cô đọng nguyên thần, điều khiển thiên địa chi lực, chỉ cần không ngừng lĩnh hội thiên địa tự nhiên, mình ngộ quy luật vận hành trong đó thì có thể khiến cho bản thân lớn mạnh.

Về phần võ tu thì là mở thể giới trong cơ thể, cần bao nhiêu tài nguyên chống đỡ? Chỉ điểm này đã không biết gây khó dễ cho bao nhiêu người.

Wang Lao vậy mà hơi có vẻ chần chờ, nói: "Pháp thứ ba là tâm linh!"

Sở Dương co rụt con ngươi lại, lắc đầu nói: "Tâm linh? Ta tu luyện thành Khô Mộc tâm kinh nhưng lại chẳng có bất kỳ uy thế gì, sao có thể siêu thoát?"

"Tâm linh thần bí nhất, khó lường nhất, cũng khó nhập môn nhất, so với võ đạo thì càng khó gấp vạn lần. Từ xưa đến nay còn chưa nghe qua có ai có thể dùng tâm linh nhập đạo, tuy nhiên lại nghe đồn, sau khi tâm linh lực đại thành thì nhất niệm động vạn pháp động, nhân gian thương hải tang điền, vạn linh thần phục."

Wang Lao nói quá mức thần kỳ, Sở Dương nghe hãi nhiên.

"Nhất niệm động, vạn pháp ra, tâm niệm cùng lên, vạn linh thần phục!"

Trong lòng của hắn lại có không ít mình ngộ.

Wang Lao lấy lại bình tĩnh, nói: "Người đạt được Khô Mộc tâm kinh cũng coi như tạo hóa, về phần có thể dùng nó nhập đạo hay không thì phải xem cơ duyên của người! Về phần dùng võ nhập đạo thì ta cũng không rõ bao nhiêu, vậy nói một chút về con đường võ tu đi."

Sở Dương chấn động tinh thần lần nữa, biến rõ đến rồi, lập tức chăm chú hết sức.

"Hậu thiên, tiên thiên, Tông sư đều là khai phát tiềm năng thân thể, tràn đầy khí huyết, cường đại gân cốt. Đặc biệt khi tới giai đoạn Tông sư thì tích lũy càng thêm hậu, vô luận nhập đạo hay võ tu thì đều đi được càng xa. Dù sao thì lâu cao vạn trượng cũng từ đất bằng xây lên, nếu không có căn cơ thật tốt thì khó mà nghịch hành lên trời."

Wang Lao làm một lão sư thì tuyệt đối hợp cách.

"Con đường võ tu, muốn bước vào Đại tông sư thì phải mở ra nguyên tuyền lực lượng tự thân, hoặc lấy khí hải đan điền, hoặc lấy khiếu huyết, hoặc lấy ả huyết. Sau khi mở ra thành công thì sẽ trở thành nguyên tuyền lực lượng tự thân, chiến thiên đấu địa, vô pháp vô thiên."

Sở Dương không đợi kịp, hỏi thăm: "Làm sao để mở?"

Wang Lao xấu hổ cười một tiếng, lại nói: "Ta chỉ biết là dùng thiên địa linh vật thì sẽ mở dễ hơn, còn làm sao mở ra thì thật không biết. Tuy nhiên, trong cổ tịch có ghi lại đôi ba câu, có nói tích khiếu huyết thuộc tính ngũ hành làm nguyên tuyền lực lượng khá nhiều, cũng sẽ dễ dàng hơn."

Sở Dương trầm mặc nhưng trong lòng lại chấn động mãnh liệt.

Wang Lao bỗng nhiên nghiêm túc hỏi: "Tiểu tử, ngươi muốn đi con đường này?"

Sở Dương không trả lời mà hỏi ngược lại: "Pháp võ cùng tu được không?"

Wang Lao hút một ngụm khí lạnh, nhìn chăm chăm Sở Dương nói: "Tiểu tử ngươi đã tâm thật lớn. Một pháp đã khó đi, vậy mà ngươi còn muốn hai pháp?"

Sở Dương hết sức nghiêm túc nói: "Không thử một chút sao biết được?"

Wang Lao phát hiện ánh mắt Sở Dương cực kỳ bình tĩnh, ý chí kiên định thì không khỏi nói: "Sau khi nhập đạo, thành tựu nguyên thần, lĩnh hội chí lý thiên

địa thì điều quan trọng nhất và cũng không thể thiếu chính là pháp lực. Pháp lực là gì? Chính là chân khí trong cơ thể bị nguyên thần xâm nhiễm chuyển đổi mà thành, bị nguyên thần khống chế, dẫn động thiên địa chỉ uy bộc phát ra thủ đoạn siêu cường. Đây là bản chất của người tu đạo, càng về sau thì nguyên thần càng trọng yếu, thậm chí đạt tới tình trạng chỉ cần nguyên thần bất diệt thì chính là bất tử."

"Pháp lực cũng cần một nguyên tuyền, nó đến từ đâu? Là đan điền! Mặc dù không cần mở ra một cách đặc thù nhưng lại cần chiếm cứ một vị trí nguyên tuyền có khả năng trở võ tu nhất."

"Võ tu thì sao? Mở nguyên tuyền lực lượng, thành tựu tự thân, độc lập ngoài thiên địa."

"Đồng tu cả hai, nghe thì hay đấy nhưng độ khó trong đó tuyệt đối khó có thể tưởng tượng được. Huống chi, con đường võ tu đã bị đoạn tuyệt, ngay cả phương pháp mở ra nguyên tuyền lực lượng cũng không biết thì sao thành tựu?"

Vương lão thở dài.

Sở Dương không cam lòng hỏi: "Chẳng lẽ không có tu võ chân chính sao?"

Vương lão nhún nhún vai nói: "Dù sao ta cũng chưa từng thấy qua!"

Sở Dương chỉ về phía năm loại linh vật, không hiểu hỏi: "Vậy ngươi lấy những thứ này ra làm gì?"

Vương lão thâm ý sâu sắc nói: "Ý chí võ giả là kiên định nhất, ngươi gần đây si mê thứ này, đây không phải là hiện tượng tốt, nếu không để ngươi đụng nam tường thì ngươi sẽ cam tâm sao?"

"Xác thực không cam tâm!"

Võ giả cường đại, ý chí kiên định, một khi nảy ra một loại ý nghĩ nào đó thì lập tức muốn đạt tới, đây là sự thật không thể chối cãi.

Cho nên, chấp niệm của võ giả là thứ đáng sợ nhất.

Sở Dương tự nhiên cũng không ngoại lệ.

Tuy nhiên hẳn biết tình huống của bản thân, cũng có suy đoán nên sẽ không lãng phí suy nghĩ đó.

Vương lão lắc lắc cổ kính, cười tủm tỉm hỏi: "Vậy ngươi còn muốn hay không?"

"Ngươi đã lấy ra thì ta há có thể cự tuyệt?"

Sở Dương có cảm giác, lão gia hỏa này tất nhiên không có ý tốt, nhưng hẳn cũng không thể phòng được. Loại vật này đúng là thứ hắn đang cần gấp, nhất định phải được.

Vương lão nói: "Thứ gì cũng vậy, một khi trở thành linh vật liền siêu phàm thoát tục, giá trị liên thành. Nếu đổi bằng điểm tích lũy thì năm thứ này mỗi thứ giá trị năm mươi vạn, nếu như mua thì có tiền cũng không mua được!"

Sở Dương lập tức nhảy dựng lên, nói: "Năm mươi vạn, sao ngươi không đi cướp đi?"

Vương lão không để bụng, nói: "Hắc hắc, chính là cái giá này, già trẻ không gặt, không tin ngươi đi hỏi thử đi, xem có mua được loại thiên địa kỳ trân này không?"

Sở Dương không khỏi nhếch miệng nói: "Giết một tội phạm Đại tông sư bị truy nã bình thường chỉ được một ngàn điểm tích lũy, dù là người trên Đàng Long bảng thì tối đa chỉ có mấy vạn thôi. Một cái linh vật này của ngươi lại muốn giá tới năm mươi vạn?

"Nói thật, không siêu phàm thoát tục, không vào nguyên thần thì bình thường đều không thể đổi lấy linh vật. Linh vật, ở một phương diện nào đó mà nói thì là đồ chuyên dụng của Nguyên Thần cường giả, ngươi biết giá trị của chúng không? Ta nói cho ngươi rõ một chút, giết một tội phạm Nguyên Thần bị truy nã kém nhất thì chỉ ít cũng được mười vạn điểm tích lũy."

Vương lão lại nói: "Quyết định đi, muốn hay không?"

Sở Dương thấp giọng hỏi thăm: "Muốn, nhưng ta chỉ còn hai trăm vạn điểm tích lũy, có thể nợ không?"

Vương lão quả quyết lắc đầu: "Không thể!"

Sở Dương cắn răng một cái, lấy ra Nhiếp Hồn châu và Huyền Ảnh đồ, nói: "Vậy ngươi xem thử giá trị hai thứ này của ta đáng giá bao nhiêu?"

Vương lão nhìn lướt qua, y nguyên lắc đầu: "Khá lắm, hai kiện hạ phẩm linh khí, thật khó lường! Nếu như mua lại thì cũng chỉ có thể cho ngươi điểm công hiến, mà đổi linh vật thì cần điểm nhiệm vụ!"

Mẹ nó!

Sở Dương không nhận được muốn mắng to, nhưng rốt cục nhận được.

Vương lão nhìn có chút hả hê nói: "Điểm tích lũy nhiệm vụ ngoại trừ săn giết tội phạm bị truy nã và hoàn thành nhiệm vụ ra thì cũng chỉ còn một phương pháp, là dùng công pháp mà hoàng triều không có để đối lấy. Nhưng ngươi còn kém năm mươi vạn điểm tích lũy, công pháp bình thường lại vô dụng. Vậy nên tiểu gia hỏa này, ngươi lần trước quá hào phóng, nếu như giữ lại năm mươi vạn điểm tích lũy thì cũng không cần phát sầu rồi."

Sở Dương nghe răng nhếch miệng, lộ ra vẻ hối hận, nhưng trong lòng lại cam chịu, bỗng nhiên hiểu ra.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Toa Chư Thiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 152: Nhiệm vụ khẩn cấp

Với mục đích của Vương lão, Sở Dương đã triệt để xác định nên sẽ không tùy tiện mắc lừa.

Có nhiều thức hấn muốn lấy ra nhưng tuyệt đối không thể dễ dàng như vậy.

"Hạ phẩm linh vật Thiên Niên Linh Mộc Hạch, hạ phẩm linh vật Kim Linh thạch, hạ phẩm linh thạch Hòa Diệu Kết Tinh, hạ phẩm linh thạch Thiên Niên Địa Tinh Nhũ."

Sau cùng, Sở Dương chỉ đổi bốn loại này.

Về phần thủy thuộc tính Quỷ Thủy Tinh thì hấn có suy tính khác.

Vừa mới quay lại chỗ ở, Sở Dương liền thấy Tiền Đa Đa đang chờ ở cửa, trừ hấn ra còn có Sở Vân Phi và Cao Thắng Hàn.

"Sao hai người lại tới đây?"

Sở Dương bước tới chấp tay chào Tiền Đa Đa, sau đó nhìn sang hai người Sở Vân Phi.

"Tôi xem ngươi một chút!"

Sở Vân Phi khẽ nhún vai, Cao Thắng Hàn khẽ gật đầu.

"Vậy thì mời vào trong!"

Sở Dương mời bọn họ đi vào trong.

Đôi ba câu chào hỏi xong xuôi, Tiền Đa Đa muốn nói lại thôi.

Sở Dương tự nhiên nhìn ra, lúc này nói: "Lão tiên sinh, muốn nói gì cứ nói thẳng đi, ta chỉ có hai người bọn họ là bằng hữu!"

Ở Thiên Vũ đại lục, bằng hữu của hấn quả thật không nhiều, dù sao thời gian hấn ở đây quá ngắn, đây là hiện thực.

Tiền Đa Đa nghiêm túc nói: "Hợp tác giữa chúng ta cần phải kí kết hợp đồng cụ thể, như thế thì ta và ngươi mới có thể yên tâm. Mặt khác, cũng bởi tội cho lần trước, ta đã điều tra rõ, hấn là bị người ly gián muốn tìm người gây sự để dẫn dụ ngươi rời khỏi học viện. Sau khi ta bẩm báo chuyện này lên trên thì gia chủ đã tự mình ra lệnh cấm đoán hấn ba năm không được ra ngoài, nếu không thì hủy bỏ tu vi. Mặc dù không có tạo thành tổn thất gì cho ngươi nhưng Tiền gia ta vẫn sẽ đền bù cho ngươi một chút, tăng phần của ngươi lên tới một phần năm, hài lòng chứ?"

Sở Dương cảm thán nói: "Tiền gia có thể phát triển đến bây giờ quả nhiên không phải may mắn!"

Không có quy củ thì không thành tiêu chuẩn.

Có quy củ, còn muốn giữ vững, kiên trì bền bỉ thì quả thực càng đáng quý. Ngay cả ái tử của gia chủ đối phương mà cũng bị trừng phạt.

Điểm mấu chốt của việc làm ăn được bọn hấn tôn thờ làm pháp điển chí cao vô thượng.

Lại nói tiếp, hấn xếp hạng nhất trên Tiềm Long bảng, mặc dù văn danh thiên hạ người người sợ hãi thán phục, nhưng trong mắt thế lực chân chính thì hấn thật đúng không tính là gì?

Xếp hạng nhất Tiềm Long bảng chẳng qua là tương lai càng nhiều cơ hội trở thành đại năng Nguyên Thần mà thôi.

Tiền Đa Đa lấy ra mấy tờ giấy gia cứng màu vàng sậm để lên bàn, nói: "Đây là hợp đồng được quan phủ chứng nhận, một khi ký kết thì nhất định phải

chấp hành, nếu không sẽ bị luật pháp trừng phạt. Người coi, có nên lấy ra một loại phương pháp khác hay không?"

Sở Dương trong lòng hơi động, nhìn sang Sở Vân Phi thì cười, lập tức nói ra chuyện làm ăn cùng Tiền gia: "Ta cung cấp từ phương sản xuất Chí Tôn từ cùng phương pháp chế tác đường trắng, còn lại đều mặc kệ, chỉ phân một phần rưỡi tiền lãi! Dù sao Tiền gia thế lớn, còn ta chỉ là một tiểu nhân vật, cho dù là bọn họ từ trước đến nay công bằng đường hoàng thì ta cũng không yên lòng. Vân Phi đại ca, không bằng người thay ta giám thị được không? Ta chia cho người nửa thành lợi nhuận?"

Tiền Đa Đa chỉ có thể cười khổ, lại cũng không nói gì.

Sở Vân Phi lúc này lắc đầu nói: "Thế nhân công nhận Tiền gia không lừa gạt bất cứ ai, người không cần phải lo lắng. Với lại, ta có thể muốn phần của người sao?"

Sở Dương cười tủm tỉm nói: "Ta còn phương pháp tinh luyện muối ăn vị không đắng chát, có phương pháp chế tác lưu ly, hai loại này ta định hợp tác toàn diện với Tiền gia. Nhưng ta chỉ có một người, không thể phân thân nên mới cần bên thứ ba gia nhập. Tiền tiên sao, người thấy sao?"

"Người nắm giữ phương pháp thì ta có thể làm gì?"

Tiền Đa Đa cười khổ, nhưng trong lòng cũng chấn động không thôi.

Phương pháp chế tác lưu ly? Lần trước đối phương căn bản không có lấy ra.

Hắn dám khẳng định, trong tay thiếu niên này còn nắm giữ bí phương khác càng kiếm được nhiều tiền hơn.

Sở Vân Phi hơi không hiểu rõ thâm ý của Sở Dương nên cũng không tiếp tục cự tuyệt, chỉ hỏi: "Cụ thể hợp tác như thế nào?"

Tiền Đa Đa cũng nhìn về phía Sở Dương.

Sở Dương đề nghị: "Tinh luyện muối ăn, chế tác lưu ly, ta muốn hai thành lợi nhuận. Còn hai nhà các người, ta hi vọng chia đều số còn lại, mỗi bên bốn thành, thế nào?"

Tiền Đa Đa khẽ giật khóe miệng, bất đắc dĩ gật đầu.

Sở Vân Phi lại cười: "Chuyện này An Nhạc Vương phủ ta nhớ kỹ, ta cũng thay người giám thị Tiền gia!"

Một câu sau cùng chẳng qua chỉ là lời nói đùa.

Tuy nhiên Sở Vân Phi dùng danh nghĩa An Nhạc Vương phủ cam đoan thì hiển nhiên hết sức trịnh trọng.

Sở Dương khẽ gật đầu, về phần Cao Thắng Hàn thì hắn không có hứng thú với phương diện này, lại không có vốn liếng gì nên không đề cập qua.

Sau khi thương nghị, ký kết hợp đồng tại chỗ, Sở Dương cũng đưa hai loại phương pháp ra.

Sau khi xem, Tiền Đa Đa thờ dài hỏi: "Chỉ đơn giản như thế?"

Cũng giống như phương pháp chế tạo đường trắng, nhìn cũng đơn giản hết mực, hắn mặc dù cảm thán nhưng cũng biết là muốn phá cái vách ngăn đơn giản này thì cần phải cố gắng lớn đến cỡ nào.

"Người đây là đưa cho ta một tòa kim sơn!"

Sau khi Tiền Đa Đa rời đi, Sở Vân Phi cười khổ nói: "Ta nên báo đáp sao đây?"

Sở Dương không chối từ, đưa ra yêu cầu: "Nếu có khả năng thì giúp ta bảo vệ tốt Chỉ Nghiên là được!"

"Yên tâm đi!"

Sở Vân Phi trịnh trọng gật đầu, lại nói: "Đúng rồi, người gần đây càng phải cẩn thận đó, ta hoài nghi bọn hắn sẽ áp chế người từ bên trên!"

Sở Dương nhíu mày hỏi: "Bên trên?"

Sở Vân Phi chỉ điểm: "Nhiệm vụ!"

"Biết!"

Sở Dương hí hóp mắt, khẽ gật đầu nói: "Dù sao đi nữa thì cũng phải bảo vệ muội muội ta cho tốt đó, thân nhân của ta không nhiều lắm, nếu như vạn bất đắc dĩ năng rời khỏi học viện thì cũng không thể để nàng rời khỏi Thịnh Kinh!"

Sở Vân Phi hết sức tự tin nói: "An Nhạc Vương phủ ta mặc dù không nắm đại quyền gì nhưng nếu muốn bảo vệ một người thì ngay cả đường kim Sở Hoàng cũng phải nể tình!"

Cao Thắng Hàn nói chen: Ngươi cứ yên tâm đi, lo lắng nên là ngươi mới phải! Ở chỗ này cũng không phải là kẻ lâu dài!"

"Ta tự có tính toán!"

Trong giọng nói của Sở Dương cũng mang theo từng tia sát khí. Sau khi đưa tiễn hai người, cuộc sống của hắn lại trở về an tĩnh, phần lớn thời gian hắn đều đi Tàng Thư các để tiếp tục đọc các thư tịch, ngay cả một số điển tịch của Nho gia hắn cũng không buông tha.

Đáng tiếc, thư tịch liên quan đến võ tu lại quá mức thưa thớt.

Trong lúc đó, hắn nghe nói Lưu Hân Nhi bôi trong nhà xảy ra chuyện nên vội vàng trở về.

Đạo sư của Sở Chi Nghiên có việc ra ngoài, muốn dẫn theo tiểu muội nhưng bị cự tuyệt.

Sau khi nghe được những tin tức này, Sở Dương trầm mặc thật lâu.

Một ngày này, Ngân ấn lệnh bài tuần sát sứ mà hắn có được từ rất sớm bỗng nhiên chấn động, sau khi lấy ra thì lập tức có một đạo tin tức chảy vào trong tim.

"Nhiệm vụ khẩn cấp, nhanh đến tổng bộ ám vệ trình diện!"

Sở Dương cười lạnh, lại kiểm tra vật phẩm trong Nạp Hư giới một phen rồi mới đi nhanh ra khỏi học viện hoàng gia. Giữa ban ngày ban mặt, Sở Dương lại chỉ đi đường lớn, thông thuận vô cùng.

Tổng bộ ám vệ chính thức y nguyên ở phía sau Duyệt Tân lâu.

Nơi này to lớn hơn, uy nghiêm hơn, xếp hạng, phân chia kỹ năng, ra ra vào vào đều là cường giả Tổng sư và Đại tổng sư.

Cảnh giới tiên thiên ở chỗ này chỉ có thể bùng trà rót nước.

Dựa theo chỉ dẫn của lệnh bài, Sở Dương thấy tám người đứng ở nơi hẻo lánh, lập tức đi tới.

"Ngươi chính là Sở Dương? Không tệ, rất không tệ!"

Người đàn ông trung niên vô cùng uy nghiêm này lấy ra một tấm kim ngân lệnh bài để biểu đạt thân phận, nhìn Sở Dương một chút, khẽ gật đầu, lại nói tiếp: "Đây là nhiệm vụ của quốc gia, các ngươi lại vừa lúc ở trong thành nên liền triệu tập ngay tám người các ngươi tới đây, nếu có mâu thuẫn gì thì có thể đề xuất, có không?"

Tám người trong đó bao gồm cả Sở Dương đều không có dị nghị gì.

Sở Dương hiểu, đến lúc này nếu như không đề cập tới lợi ích gì thì tất nhiên sẽ bị bỏ qua.

Nếu như chống lại lần này thì chắc sẽ có một loạt hành động nhằm tới hắn.

Người đàn ông trung niên nói: "Nhiệm vụ đã truyền đạt đến trong tuần tra lệnh bài của các ngươi, có thể tiến hành xem xét! Cho các ngươi một canh giờ để chuẩn bị, sau đó lập tức xuất phát, quá hạn nghiêm trị."

Nói xong, người đàn ông trung niên xoay người bước đi.

Tám người đều yên lặng không nói, kiểm tra lệnh bài của mình.

"Nhiệm vụ quốc gia: Bắc Hoang nghi có tà mà xuất hiện, mệnh lệnh điều tra, ban thưởng một ngàn điểm tích lũy cơ sở. Khác: Nếu không phát hiện tà mà thì nhất định phải xâm nhập vào ba ngàn dặm trong Bắc Hoang mới tính là hoàn thành nhiệm vụ. Không vào Bắc Hoang thì tính là từ bỏ, khấu trừ một ngàn điểm tích lũy."

Sở Dương giật giật bờ môi: "Lấy cơ này thật chẳng cao minh gì cả. Nếu thật có tà ma, Huyền châu ở gần đó hơn thì nên phái người ở gần đó đi mới đúng."

"Hay cho một Trần Sơn Vương phủ có thù tăt báo, ta nhớ kỹ!"

Sở Dương trầm nhĩ trong lòng.

Đúng lúc này, Sở Vân Phi vội vã đi tới.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Toa Chư Thiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 153: Tâm linh nô dịch

"Ngươi đáp ứng?"

Sở Vân Phi đồ ập xuống hỏi thăm, sắc mặt cực kỳ khó coi.

Sở Dương cười nói: "Sớm muộn gì cũng đi một bước này, không bằng ta thỏa mãn tâm nguyện của bọn hắn vậy!"

Sở Vân Phi nghiêm nghị nói: "Ngươi cũng biết chỉ cần ngươi ra khỏi thành thì sẽ có bao nhiêu cường giả theo đuôi? Ngay cả Đại tông sư trên Đàng Long bảng cũng có thể xuất thủ, thậm chí cường giả Nguyên Thần cũng thế, ngươi ngăn cản sao đây?"

Sở Dương nghiêm túc nói: "Yên tâm đi, ta cũng là giết từ trong núi thây biển máu ra nên nếu không nắm chắc sao ta dám ra ngoài? Về phần tuần sát cứ, cùng lắm không làm là được thôi!"

Ài!

Sở Vân Phi nhìn Sở Dương hồi lâu, thở dài một hơi nói: "Thôi được, chuyện của Chi Nghiên ngươi cứ yên tâm đi!"

Sở Dương chấp tay nói: "Vậy liền xin nhờ!"

Sở Vân Phi liếc nhìn chung quanh một chút, kéo Sở Dương đến một chỗ vắng vẻ, sau đó lấy ra bốn lá cờ màu đỏ đưa tới rồi truyền âm: Đây là Tứ Tượng Ấn Hình trận, một khi bố trí xuống thì có thể ẩn nấp hành tung, che giấu khí cơ, có lẽ hữu dụng với ngươi!"

"Linh khí?"

Sở Dương hơi bất ngờ.

Sở Vân Phi nói: "Hạ phẩm linh khí, ta chỉ có thể giúp ngươi tối đa đến thế thôi! Hy vọng ngươi có thể an toàn trở về!"

Sở Dương nở nụ cười tự tin vô cùng, nói: "Nếu như ta có thể bình yên trở về, khi đó ắt xin chúc thái tử!"

Tựa hồ hắn có thể nhàn nhã bước qua nguy hiểm không lâu sau đó.

Sở Dương phấn chấn như thế khiến Sở Vân Phi chỉ biết cười khổ lắc đầu, sau đó kiên định nói: "Nếu ngươi trở thành thái tử thì ta sẽ phụ trợ ngươi!"

Sở Dương đại hỉ nói: "Thật chứ?"

Sở Vân Phi cười nói: "Nam tử hán đại trượng phu, nhất ngôn ký xuất tứ mã nan truy! Với thiên tư, ngộ tính, tâm tính sát phạt quả đoán của ngươi thì nếu ngươi thuận lợi giết ngược trở về, đi vào cánh giới Đại tông sư thì đại vị tương lai ngươi cũng có chút khả năng đạt được, nên ta tự nhiên phải sớm đưa thân sưỡi ấm trong ngày tuyết rơi, cũng như là đầu tư không đi?"

Sở Dương cười nói: "Hạng đầu tư này của ngươi tuyệt đối không lỗ vốn! Chờ ta trở thành thái tử thì khi đó mới thật sự là rồng bay trên trời!"

Sở Vân Phi chấn động.

Lại hàn huyên vài câu, cáo biệt mà đi.

"Thật sự cho rằng ăn chắc ta rồi? Hắc, ta sẽ để các ngươi giật nảy cả mình!"

Sở Dương thầm cười lạnh trong lòng, đang muốn rời khỏi thì thấy hai người đi tới.

"Xếp hạng nhất trên Tiềm Long bảng, nghe đại danh đã lâu nhưng chưa được thấy một lần, vốn tưởng sẽ là chuyện đáng tiếc nhưng không ngờ hôm nay lại gặp được, càng vui bất ngờ khi ngươi cũng là đồng sự của chúng ta! Ta tên Chu Tam, hẳn là Lưu Thất."

Hai thanh niên áo xám đi tới, Chu Tam lúc này ôm quyền cười nói: "Không bằng chúng ta đi cùng nhau nhé? Cũng coi như có bạn!"

Sở Dương ôm quyền, cười tủm tỉm nói: "Chào hai vị, các ngươi thật nguyện ý đồng đi cùng ta?"

Lưu Thất mừng lớn nói: "Có thể đi chung cùng người xếp hạng nhất Tiềm Long bảng thì là vinh hạnh của chúng ta!"

Chu Tam cũng cười: "Đúng là vinh hạnh của chúng ta, chỉ ít cũng có thể an toàn hơn!"

"Vậy tốt, cùng đi chung vậy!"

Sở Dương lúc này đáp ứng.

Ba người mua một thớt Tuyết Long mã ở trong tổng bộ ám vệ. Loại ngựa này thiện chạy đường dài, một ngày có thể chạy vạn dặm, lại nhanh như tia chớp, có thể tiết kiệm được rất nhiều thời gian.

Ở Thịnh Kinh thì đường cái rất rộng rãi, dù là ba ngựa song hành cũng không gây trở ngại cho người đi đường.

Lúc nhanh đến cửa thành thì Sở Dương phát hiện ra chỗ cửa sổ của một lầu ba tầng có người đang nhìn mình, hắn quay đầu nhìn lại thì khóe miệng co quắp.

Cười cười, khẽ gật đầu xem như bất chuyện, hắn đang muốn nghiêng đầu lại đi tiếp thì bên tai lại nghe được thanh âm.

"Người thật muốn ra khỏi thành?"

Thanh âm hơi run rẩy.

"Một bước này sớm muộn gì cũng phải bước ra!"

"Người có biết tin tức về nhiệm vụ của người đã truyền ra ngoài không, chờ đợi người ở ngoài thành là gì người biết không?"

Thanh âm hết sức phức tạp.

Sở Dương trầm mặc chốc lát nói: "Ta há có thể không biết? Hoa Thiển Ngữ, người cũng muốn đi sao?"

"Nếu ta đi thì người sẽ giết ta sao?"

Hoa Thiển Ngữ mặc một bộ đồ đỏ, đỏ tiên diễm, đỏ lóa mắt, cũng đỏ đau thương.

"Sẽ!"

Sở Dương nói không chút do dự.

Hoa Thiển Ngữ trầm mặc chốc lát, nói: "Nếu như người chết thì ta sẽ nhặt xác cho người!"

Thanh âm chấm dứt, người đã biến mất.

Sở Dương ngẩng đầu, hiện lên vẻ phức tạp.

"Sở huynh, sao thế?"

Chu Tam thấy Sở Dương lắng nghe thật lâu thì không khỏi hỏi thăm.

"Đi nhanh đi, ra khỏi thành sẽ tự do tự tại!"

Lưu Thất vội vã không nhịn nổi.

"Được!"

Sở Dương cười lớn một tiếng, đánh ngựa chạy vội ra ngoài.

Giờ khắc này, không biết có bao nhiêu tin tức len lút truyền đi, cũng không biết có bao nhiêu cường giả thờ phào một hơi, lộ ra ý cười muốn giết người.

Một đường đi vội, hướng bắc mà đi.

Tối gần giữa trưa thì bọn hắn đã đi tới trước hơn hai ngàn dặm, ngừng lại trong một rừng cây dưới chân núi.

Chu Tam xuống ngựa, thờ dốc vài tiếng, bất đắc dĩ nói: "Đi đường như này thì dù là Tông sư cũng có chút không chịu đựng nổi thật!"

Lưu Thất cảm thán: "Sở huynh thật lợi hại, hạng nhất Tiềm Long bảng, đi đường lâu như vậy mà vẫn bình thường như chẳng có gì!"

"Chẳng qua chỉ là đi trước mấy bước thôi, tương lai ra sao còn chưa nhất định!"

Sở Dương khoát khoát tay, để Tuyết Long mã đi qua bên cạnh ăn cỏ, hắn mở túi nước uống một ngụm, tùy ý nói: "Nơi này hơi hoang vu nhỉ!"

Chu Tam nói: "Chờ khi chúng ta ra khỏi Đại Sở hoàng triều thì người sẽ biết thế nào gọi là hoang vu. Ta đã từng đi qua Bắc Hoang một lần, chỗ kia hoang vu khiến người phải sợ hãi. Phóng tầm mắt nhìn tới, ngoại trừ cỏ hoang thì cũng chỉ có đá vụn sa mạc, vắng vẻ vô cùng."

Sở Dương nâng ngón tay cái lên nói: "Người vậy mà đi qua Bắc Hoang? Không tầm thường!"

Chu Tam say mê nói: "Thế tính là gì? Lý tưởng của ta là bước vào cảnh giới siêu phàm thoát tục, cô động nguyên thần, khi đó ngao du ngũ hồ tứ hải, há chẳng càng thống khoái hơn sao? Thật đáng tiếc, một bước kia quá mức khó khăn!"

Sở Dương kỳ dị nói: "Nếu đã có lý tưởng đó thì tại sao không tĩnh tu mà lại muốn tham dự vào?"

"Không có tài nguyên, tĩnh tu quá chậm..."

Chu Tam đang nói thì đột nhiên dừng lại, thần sắc cũng cứng đờ, theo đó ngoài cười nhưng trong không cười nói: "Sở huynh, ngươi nói cái gì?"

Lưu Thất sáng khoái nói: "Tất cả mọi người không ngộ nên không cần phải công khai giả bộ hồ đồ!"

Chu Tam biến đổi khí tức, ngập tràn sát cơ, nhìn Sở Dương nói: "Nếu đoán được thì ngươi hẳn phải biết, hai chúng ta dẫn ngươi tới đây tất nhiên là bày ra bầy rập hoàn mỹ, đừng nói ngươi xếp hạng nhất trên Tiềm Long bảng, dù là hạng nhất Đẳng Long bảng cũng không trốn thoát được, không bằng sáng khoái một chút, nói ra Khô Mộc tâm kinh đi, thế nào?"

Sở Dương quái dị cười: "Các ngươi tự tin thế sao?"

Ha ha ha!

Lưu Thất cười to, hết sức tùy tiện nói: "Mặc cho ngươi thiên tài tuyệt đại, cái thế vô song nhưng thế thì sao? Chỉ là một tiểu nhân vật không nơi nương tựa, bị ít người đề mắt tới thì ngươi thật sự tưởng ngươi có thể sống tiếp ư? Vọng tưởng thôi!"

"Ngươi xem thử đây là gì?"

Lưu Thất nói xong, tay bấm ấn quyết, đột nhiên trong lòng đất ngoài trăm trượng lập tức chui ra bảy thanh trường kiếm, mỗi một chuôi đều ẩn chứa thần uy tuyệt thế, tích chứa phong mang khiến cho Sở Dương cũng phải thầm run sợ.

Hiển nhiên chúng đã sớm được đặt xuống, mà thời gian lại không lâu.

"Đây là Thất Tinh kiếm trận, mỗi một thanh trường kiếm đều là hạ phẩm linh khí, thiện sát phạt, một khi bị khốn trụ thì dù là đệ nhất cường giả Nguyên Thần cũng sẽ bị giảo sát."

Lưu Thất nắm chắc thắng lợi trong tay, nói: "Ngươi còn muốn phảng kháng sao? Ngươi có thể phảng kháng sao?"

Sở Dương kỳ dị nói: "Các ngươi tưởng ta ngộ sao? Các ngươi nói đi chung thì ta đi? Các ngươi đi đường này thì liền đi đường này?"

Chu Tam và Lưu Thất đồng thời chấn động thân thể.

"Vậy thì sao?"

Nói xong, Chu Tam lấy ra một kiện vật phẩm, lại là một dây thừng hoàng kim, hắn nghiêm nghị nói: "Thất Tinh kiếm trận chủ vây giết, dây thừng hoàng kim này của ta lại thiện đuổi bắt trời buộc, ta không tin ngươi còn có cơ hội lật bàn!"

Sở Dương không thể không cảm thán: "Vi đối phó ta mà không ngờ lại bỏ tiền vốn lớn như thế! Tróc nã ta lại như thế nào? Cường giả chung quanh nhìn chăm chăm, các ngươi thật tưởng có thể bắt ta về?"

"Hắc hắc, chuyện này không nhọc ngươi phí tâm!"

Chu Tam cười lạnh một tiếng, đang muốn tể ra dây thừng hoàng kim.

"Ài, đáng tiếc thế gian lại có thêm hai người chết."

Sở Dương sâu kín thờ dài, mắt sáng lên, tâm linh lực dâng lên tràn ra, trong chớp lát chui vào trong tâm thần hai người.

Chu Tam và Lưu Thất hoàn toàn biến sắc, lộ ra vẻ gãy gục, trên trán toát ra mồ hôi lạnh, sắc mặt cũng càng ngày càng dữ tợn, nhưng một lát sau đã khôi phục bình tĩnh.

"Bái kiến chủ nhân!"

Hai người lại đồng thời quỳ xuống yết kiến, cung kích hết mực, tựa như một con chó nuôi, không còn trung thành hơn cả chó.

Sở Dương phun ra một ngụm trọc khí, lộ ra tiểu dung: "Khô Mộc tâm kinh tăng thứ năm quả nhiên không khiến ta thất vọng, có thể cưỡng ép cải biến ý chí một số người. Tuy nhiên đối phó với hai Tông sư đã khó khăn như vậy thì muốn nô dịch Đại tông sư e rằng không đủ sức, nhưng thôi thế cũng đủ rồi!"

"Đứng lên đi!"

Sở Dương vung tay áo lên, thu dây thừng hoàng kim và Thất Tinh kiếm trận vào, hơi trầm ngâm, lại lấy một số thứ ở trong Nạp Hư giới ra, phân phó nói: "Lập tức chạy trở về bẩm báo tin tức cho Trần Sơn Vương, sau đó cho hấn một kinh hi!"

"Vâng, chủ nhân!"

Chu Tam và Lưu Thất tuân mệnh, cười ngựa trở về.

"Trong thành ta không dám làm loạn, nhưng nơi này?"

Sở Dương sầm nhiên cười một tiếng: "Mới là chiến trường chính của ta!"

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Toa Chư Thiên* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 154: Khô Lâu tự

Trong vương phủ, Trần Sơn Vương ngồi trên cao nhìn xuống hai người đang quỳ ở dưới, thân nhiên nói: "Hoàn thành?"

Chu Tam cung kính nói: "Vâng thưa vương gia, chúng ta dùng kiếm trận chém giết hấn!"

Trần Sơn Vương lại hỏi: "Lấy được đồ không?"

Nhớ tới cái giá phải trả để quan sát Khô Mộc tâm kinh trong hoàng cung, khóe miệng hấn co giật, thầm hận không thôi.

"Lấy được, mời vương gia xem!"

Chu Tam nói xong thì móc một thứ trong ngực ra ném tới phía Trần Sơn Vương.

Lưu Thất cũng không nhàn rỗi, tiện tay ném sáu viên Hóa Lôi Tử.

"Thật can đảm!"

Trần Sơn Vương sắc mặt biến hóa, bàn tay lớn vỗ một cái, trước người liền hiện ra một màn sáng.

PHỐC!

Đoạn tiền đen nhánh Chu Tam ném ra hơi ngừng lại một chút nhưng cũng phá tan màn sáng, đâm thẳng cổ họng Trần Sơn Vương.

"Lại là hạ phẩm cấm khí!"

Trần Sơn Vương giật nảy cả mình, trước ngực chợt hiện ra kim quang ngưng tụ thành một đầu kim long chấn bay mũi tên ra ngoài, lúc này, Hóa Lôi Tử nổ tung.

Hấn vung tay đánh tan ánh sáng hóa lôi.

ẦM! ẦM!

Trần Sơn Vương chưa kịp bắt hai người Chu Tam lại thì họ đã tự bạo chết đi.

"Thật can đảm!"

Trần Sơn Vương nhìn đại sảnh đã bị phá hủy mà cuồng nộ, uy thế cường đại chấn nát chỗ đang ngồi.

"Bọn hấn là nô bộc trung thành của ta sao lại đột nhiên trở mặt được? Hấn là bị không chế thần trí, là ai? Cường giả âm thầm thủ hộ Sở Dương? Hay là người Thiên Ma tông? Hoặc mấy con lừa trọc Kim Quang tự? Hay là..."

Trần Sơn Vương thoáng nhìn qua phía hoàng cung, khóe miệng xoẹt qua vẻ âm tàn, quát to: "Đằng Thất!"

"Có thuộc hạ!"

Lưu quang lóe lên, một vị thanh niên xuất hiện trước mắt.

"Người tự mình đi bắt Sở Dương về cho ta, nếu không bắt được thì giết chết cho ta!"

Trần Sơn Vương đã bình tĩnh trở lại.

"Vương gia, đáng giá không?"

Đằng Thất không đi ngay mà hỏi lại.

"Hắn đã đến mức phải giết chết!"

Trần Sơn Vương mắt long lánh, nhớ tới mấy món linh khí bị mất đi thì không khỏi xót xa.

"Vâng, vương gia!"

Đằng Thất cúi người hành lễ, lui ra phía sau mà đi.

Tại một tửu quán xa hoa trong Thịnh Kinh, trong phòng khách quý chỉ tồn có tám mười lăm thanh niên tuấn kiệt.

Những người này đều là nhân vật tuyệt đại trên Tiềm Long bảng.

"Hoa Vân Hạc, ngươi thật muốn đi?"

Thủy Thanh Linh từ tốn nói.

"Cơ hội như vậy được nhiên không thể bỏ lỡ!"

Thiếu niên Hoa Vân Hạc phiêu nhiên như tiên trong cõi trần: "Ta cùng đại chiến qua thánh phật tử Tiểu Như Lai, thánh ma tử Huyết Không, còn cả Bạch Tổ Tổ nữa, chênh lệch không bao nhiêu nên khó mà ma luyện tự thân được. Còn Sở Bắc Thần thì đã rất lâu không thấy tăm hơi rồi, trời đất bao la như thế, tìm một đối thủ quá khó khăn, hiện tại xuất hiện một vị thì đương nhiên không thể bỏ lỡ!"

Thánh ma tử Huyết Không nói: "Ở trong học viện không tiện xuất thủ, bây giờ ra đến bên ngoài thì có thể toàn lực hành động, hy vọng hắn có thể tạo áp lực cho chúng ta mở ra khiếu huyết sau cùng, tiến quan cảnh giới Đại tông sư!"

Thánh phật tử Tiểu Như Lai cũng hết sức hứng thú, nói: "A Di Đà Phật, cảnh giới Tông sư khó kiếm đối thủ, đây đúng thật là một cơ hội ngàn năm có một!"

Bạch Tổ Tổ thần sắc hết sức thanh lãnh, nói: "Vậy thì đánh với hắn một trận, xem hắn có tư cách gì giẫm trên đầu chúng ta?"

Bốn người này đều xếp những hạng đầu trên Tiềm Long bản, thực lực ngập trời, tuyệt đỉnh vô song.

Từ Linh Lung khẽ cười nói: "Cứ như thế tất nhiên là khoáng thế đại chiến, chúng ta tự nhiên không thể bỏ qua!"

Tuệ Nhân cũng ở nơi này, không ngừng gật đầu nói: "A Di Đà Phật!"

Những người khác xếp hạng trên Tiềm Long bảng cũng phụ họa theo.

Tất cả bọn hắn có chung một đặc điểm, tất cả đều là nhân vật thuộc tông phái.

Sau nghi thương nghị xong, đám người nghênh ngang đi ra thành.

Cũng không biết là ai tiết lộ tin tức mà dẫn tới oanh động cực lớn, lại hấp dẫn một nhóm lớn cường giả tiến đến quan sát. Dù sao đây đều là tuấn kiệt trẻ tuổi chân chính, là đại năng tương lai, đây quả thực là cơ hội ngàn năm có một.

Sở Dương ngó nghiêng nhìn phương hướng Thịnh Kinh, thầm nghĩ trong lòng: "Cũng không biết món cảm khí kia có thể giết được Trần Sơn Vương không đây? Cũng có thể là không!"

Món cảm khí kia hắn nhận được từ tay Tiên Đa Đa.

Lúc trước ở Thiên Hòa quận thành, hắn cũng đạt được hai kiện sát khí từ trong tay đối phương, một kiện trong đó là đoạn tiễn mà Chu Tam mang đi, đã dùng xong.

"Cho dù như thế nào thì đây cũng là phản kích lại hắn!"

Sở Dương khẽ híp mắt, cười ngửa tiến lên.

Một đường hướng bắc không hề dừng lại, hắn thậm chí cho Tuyết Long mã ăn đan dược, dù là một đường đi vội nhưng Tuyết Long mã vẫn phấn chấn tinh thần như cũ, không hề mệt mỏi.

Đi liên tục bảy tám ngày, xuyên qua Trung châu, đi tới địa giới Huyền châu.

Phía trước có một con sông lớn mênh mông cuộn cuộn, rộng chừng ba trăm trượng, vượt qua dòng sông là dãy núi liên miên bất tận kéo dài khoảng tám ngàn dặm, rộng lớn vô biên.

Ở sâu trong dãy núi có hung thú cường đại sinh sống, nghe đồn có hung thú có thể sánh ngang cường giả đại năng Nguyên Thần.

"Đây chính là thủy hà ngăn cách Trung châu và Huyền châu? Bên kia bờ hẳn là Huyền Vũ sơn mạch!"

Sở Dương nhìn nước sông cuộn cuộn, yên lặng gật đầu: "Đúng là chỗ tốt, ngay ở chỗ này, trước mai táng một nhóm!"

Hắn xoay người lại, quay đầu nhìn một chút: "Ta một đường cười ngửa, mặc dù đi vội nhưng lại không khó kiếm, nếu như còn không đến thì quả là phé vật!"

"Một trận chiến này sẽ giết các ngươi đến thật đau!"

Sở Dương hít mắt lại, sau cùng khôi phục bình tĩnh, sờ lên con ngựa nói khẽ: "Đi thôi, tìm tự do thuộc về ngươi!"

HÍ! HÍ! HÍ!

Bạch mã kêu to một tiếng, tựa hồ nghe đã hiểu nên không muốn bỏ đi.

"Đi thôi, đi thôi!"

Sở Dương tháo dây cương, trả lại tự do cho bạch mã.

Bạch mã bước từng bước thật chậm, cuối cùng không ngăn được dụ hoặc của tự do mà vùng hàm thiết ngựa lên, vui chơi chạy vào trong rừng cây, biến mất không thấy gì nữa.

"Không biết ngươi hoặc bị hung thú ăn thịt, hoặc trở thành mã vương, hay là bị bắt lại lần nữa đây?"

Sở Dương lắc đầu, bỏ hết tạp niệm qua một bên, ngự không mà lên, xuyên qua dòng sông, tiến vào Huyền Vũ sơn mạch.

Xế chiều hôm đó, liên tiếp có mấy đạo nhân ảnh lướt đến đứng ở chỗ Sở Dương ngừng lại, sau khi kiểm tra thì đập nước qua sông.

Nước sông dậy sóng, ngày đêm chảy xiết.

Trên một đỉnh núi cách đó không xa, Sở Dương lẳng lặng ngồi xếp bằng, hắn bỗng nhiên mở đôi mắt đang nhắm chặt ra, từ tốn nói: "Đã tới thì hiện thân đi!"

"Hay cho Sở Dương, hay cho xếp hạng nhất trên Tiềm Long bảng, dám ngồi một mình ở đây, là ngươi tự tin hay ngu xuẩn đây?"

Người lên tiếng là một thanh niên đầu bóng loáng, hiển nhiên là một vị hòa thượng nhưng người lại đầy sát khí, trước ngực đeo một tràng Phật châu dạng đầu lâu.

Sở Dương hỏi: "Ngươi là Khô Lâu tự?"

Hòa thượng âm lãnh cười một tiếng nói: "Không sợ nói cho ngươi biết, Phật gia ta chính là đến từ Khô Lâu tự! Nếu ngươi thức thời thì hãy nói Khô Mộc tâm kinh ra cho ta, bằng không thì ta sẽ hút khô huyết tủy của ngươi!"

Sở Dương thờ dài nói: "Khô Lâu tự à, thật không biết sao các ngươi lại tồn tại cho tới bây giờ?"

Trong Khô Lâu tự là một đám hòa thượng quý dị, bọn hắn bái Phật nhưng cũng bái ma, bọn hắn tin tưởng ma Phật là một thể, Phật tổ là ma chủ mà ma chủ cũng chính là Phật tổ, Phật ma một thể không phân biệt.

Thật ứng với câu nói kia, nhất niệm thành Phật, nhất niệm thành ma.

Cũng bởi thế nên trước nay bọn chúng làm việc không hề kiêng nể, tùy tâm sở dục, có đôi khi giống như tà ma, giết người không suy nghĩ.

"Đã tồn tại ắt phải có lý do. Không nói có đúng không? Vậy Phật gia ta sẽ xào nấu ngươi cho thật ngon mới được!"

Hòa thượng nói xong thì tung chưởng Chop tới đầu Sở Dương.

Ở trong lòng bàn tay của hắn có kim quang lấp lánh mà cũng có ma khí bốc lên, thiện ác hai Phật tan làm một thể.

"Trước hết bắt ngươi để tế đao!"

Sở Dương dứt lời thì tay run một cái, một đạo lưu quang hoành không mà đi, tựa như siêu việt thời gian, phá vỡ không gian, trong chớp lát xuyên qua cổ họng hòa thượng.

"Tốt, đao nhanh thật!"

Hòa thượng bùm cồ, ngã xuống đất chết đi.

Sở Dương đứng dậy, bước ra một bước đã đi tới trên một ngọn núi khác, tiếp tục khoanh chân ngồi xuống: "Với ta thì dạng Đại tông sư như ngươi chẳng khác gì heo chó. Đợi ngày sau, nếu như có cơ hội ta nhất định sẽ diệt Khô Lâu tự!"

"Con quỷ đáng chết tiếp theo cũng sắp đến rồi!"

Sở Dương lộ ra nụ cười tàn khốc.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Toa Chư Thiên* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 155: Vị cường địch thứ nhất

Đây là một vị thanh niên đạp sông lướt qua, hai tay chắp sau lưng, bộ dáng nhàn nhã.

Lúc hắn đi tới ngọn núi thứ nhất thì hơi dừng lại, nhìn sang cường giả Khô Lâu tự bị giết.

"Một kích mất mạng, xuyên cổ họng mà chết, phi đao thật nhanh!"

Thanh niên áo xám chỉ nhìn lướt qua liền rõ ràng.

"Hạng nhất Tiềm Long băng quả nhiên không thể khinh thường, chỉ đáng tiếc là ngươi sẽ táng thân tại đây."

Thanh niên áo xám tiếp tục tiến lên, ở đỉnh núi thứ hai, hắn lại thấy được một cỗ thi thể.

Thanh niên áo xám dừng lại lần nữa, trầm ngâm nói: "Vẫn một kích mất mạng! Một núi giết một người, đây là uy hiếp hay khiêu khích? Đáng tiếc ngươi không biết địch nhân sắp đối mặt là ai nhỉ? Ài, người trẻ tuổi quá mức kiêu ngạo, tự ngạo tự đại chọc phải người không nên chọc, vậy cũng chỉ có thể trả cái giá lớn cho sự lỗ mạng của bản thân mà thôi."

Vượt qua liên tiếp mười ngọn núi, ở mỗi đỉnh núi hắn lại thấy được một cỗ thi thể, chết cùng một kiểu, một đao mất mạng.

"Rốt cục cũng đến một đối thủ ra hồn!"

Sở Dương nghiêm túc đứng dậy, nhìn sang người thanh niên áo xám.

Thanh niên dẫn đầu báo ra tên họ: "Ta tên Cao Dương!"

Đây là tự tin.

Tự tin vô địch.

Sở Dương đứng im không nhúc nhích, hỏi ngược lại: "Ngươi đến từ Cao gia?"

Cao Dương cười nhạt nói: "Phải hay không có gì khác nhau sao? Thiên tài tuyệt thế trên Tiềm Long băng đều có thực lực có thể chém giết Đại tông sư, nhưng đó cũng chỉ là những Đại tông sư bình thường mà thôi, còn ta thì lại không tầm thường."

Sở Dương không khỏi cười nói: "Ngươi thật rất tự tin!"

Cao Dương y nguyên chắp hai tay sau lưng, nói: "Cường giả há có thể không tự tin? Ta ba mươi sáu tuổi đã mở được một trăm lẻ tám khiếu huyết, ba mươi tám tuổi tiến quân Đại tông sư, bây giờ bốn mươi sáu tuổi đã triệt để thân dung thiên địa, đạt đến Đại tông sư viên mãn, có thể đột phá bất cứ lúc nào, cô đọng nguyên thần."

Sở Dương lại cười, nói: "Đột phá bất cứ lúc nào? Nếu thật như thế sao ngươi còn tới nơi này?"

Cao Dương hô hấp trì trệ, nói: "Tới đây giết hạng nhất Tiềm Long băng càng giúp ta có lòng tin phá vỡ giam cầm, bước vào cảnh giới vô thượng."

Sở Dương lạnh lùng nói: "Ngươi vẫn không có tự tin! Lúc ngươi ở Tông sư mới mở ra một trăm lẻ tám khiếu huyết, ngay cả Tiềm Long băng cũng không bước vào được thì cũng chỉ là một phế vật thôi, có gì đáng tự hào đâu?"

"Ta hiện tại là Đại tông sư, là Đại tông sư viên mãn!"

Cao Dương nhú mày, hiển nhiên không muốn nhiều lời. Hắn dậm chân tiến lên, giơ tay lên.

Hai tay của hắn mang theo sáo thủ phát ra ánh sáng ónh ánh như ngọc quang trạch.

"Vì đối phó ngươi, đây là đôi thủ sáo ta cố ý chuẩn bị!"

Cao Dương không xuất thủ nhưng tinh thần lại khóa chặt Sở Dương, khí cơ quanh người hắn phồng lên sớm đã chuẩn bị xong công tác bộc phát một kích mạnh nhất.

"Vậy ngươi hãy thử một chút xem có đỡ được một đao của ta không!"

Sở Dương ánh mắt ngưng tụ, cũng không thấy làm ra động tác gì nhưng một ngọn phi đao đã bắn ra ngoài.

"Tới hay lắm!"

Phi đao bay nhanh khiến Cao Dương co rụt con ngươi lại, trong lúc nghìn cân treo sợi tóc, hắn hoành chương ngăn trước cổ họng của mình.

PHỐC! PHỐC!

Thanh âm xuyên thủng bỗng nhiên vang lên, lòng bàn tay ngưng tụ cương khí lẫn thủ sáo mà Cao Dương chuẩn bị đã bị xuyên phá, xuyên qua lòng bàn tay bắn thủng tới chỗ cổ họng.

"Làm sao có thể?"

Cao Dương lộ ra vẻ không cam lòng.

"Không phải linh khí thì sao có thể ngăn cản phi đao của ta?"

Sở Dương khẽ vẫy tay, phi đao xoẹt qua một đường vòng cung bay trở lại tay hắn, sau đó hắn quay người đi, đạm mạc nói: "Ta giết Đại tông sư chỉ như giết heo chó."

Trên thực tế, trong lòng của hắn cảm thán vô cùng.

May mắn ngày đó hao tổn giá lớn đôi Phá Vọng chỉ kim để luyện chế thành phi đao có đặc tính vô kiên bất tồi, chẳng những xem chân khí như không, dưới linh khí chỉ sợ cũng chẳng có bao nhiêu binh khí có thể ngăn trở.

Lại thêm hiện tại hắn tu vi cao thâm, chiến lực cường đại, phi đao vừa ra thì dù là Đại tông sư cũng khó có thể đánh bật phi đao ra ngoài, chỉ có thể thông qua cảm ứng của giác quan thứ sáu để tiến hành ngăn cản.

Nhưng lại có mấy ai có thể ngăn trở?

PHỐC! PHỐC!

Lại một vị cường giả bị xuyên thủng cổ họng chết đi.

Sở Dương đã xâm nhập hơn trăm dặm trong Huyền Vũ sơn mạch, vừa đi vừa nghỉ, giết hơn ba mươi vị cường giả nhưng họ đều là Tông sư, không tính là cường đại.

Sở Dương mới chém xong một người nữa thì xoay người lại, bỗng nhiên cười lạnh nói: "Tìm được quy luật ta tiến lên nên muốn đi đường vòng tới trước chặn đường, thiết hạ bầy rập ư?"

Nói đến đây, hắn cười lạnh rồi nói tiếp: "Cũng là thời điểm thu hoạch!"

VÚT!

Một thanh phi đao bỗng nhiên bay ra, lướt sát dưới đất, bay đi vô thanh vô tức.

PHỐC! PHỐC!

Sau một tảng đá trên đỉnh núi phía trước, cường giả đang bố trí khí độc bùm ngực, ngã xuống đất chết đi. Ở một bên khác, có hai vị cường giả đồng hành phi tốc phi nhanh.

Bỗng nhiên, một người trong đó ngã xuống chết đi.

"Sur đệ!"

Người còn lại lập tức phát hiện ra chuyện khác thường, hô to một tiếng nhưng có bất kỳ phản ứng khác lạ gì, hắc quang lóe lên, xuyên thủng trái tim.

Sở Dương ngồi xếp bằng trên một đỉnh núi khác, tâm niệm quét ngang thập phương, phi đao như vào chốn không người, phạm là cường giả Tông sư đuổi theo đều sẽ bị một kích giết chết, dù là Đại tông sư bình thường cũng không ngăn được uy thế của phi đao.

Tuy nhiên những Đại tông sư như Cao Dương thì phi đao lại chịu thua. Bọn hắn dù sao cũng cảm ứng nhanh nhạy, có thể sớm phát hiện, mà phi đao được điều khiển không lạng lẹ bằng được phóng xuất bằng tay cho nên bị những người này đoán được quỹ tích đánh bật ra, thậm chí né tránh.

"Dù là như thế nhưng bên ngoài Huyền Vũ sơn mạch cũng diễn ra một màn đại đồ sát chân chính.

Sau cùng, khi phi đao xoẹt qua chân trời rơi xuống lòng bàn tay Sở Dương thì hắn biết, mới này tổng cộng đã giết đi ba trăm bảy mươi hai vị cường giả.

"Ta cũng nên hoạt động gân cốt một chút!"

Sở Dương đứng dậy lúc lắc thân thể, huyết dịch trong ngươi tựa như sóng lớn lập tức nhanh chóng chảy xiết, lực lượng thức tỉnh, cả người từ trạng thái phiêu miểu biến thân thành bạo long mãnh hoang.

"Ta không chỉ có phi đao!"

Hắn đằng không bay ra bên ngoài hai mươi dặm.

"Vậy mà có thể phát giác được tung tích của ta, hạng nhất Tiềm Long bảng quả thực khó lường!"

Đây là một người áo đen, hắn cảm ứng được Sở Dương đến nên thân nhiên nói.

Sở Dương đáp xuống cách đối phương mười mét, nhìn người áo đen nói: "Nếu không có chút bản lĩnh há có thể sống đến bây giờ? Ngươi là đệ tử của Thiên Ma tông nhỉ?"

Người áo đen gật đầu, báo ra thân phận: "Ta là Bắc Minh Thương Hải!"

"Bắc Minh Tinh Hải là gì của ngươi?"

Sở Dương trong lòng hơi động, không khỏi nghĩ đến trận tử đấu giữa cường giả Kim Quang tự và Thiên Ma tông do hắn thiết kế diễn ra ở bên ngoài Thiên Hóa quận thành, một người trong đó là cường giả Đại tông sư tên Bắc Minh Tinh Hải, sau cùng bị hắn giết chết.

Bắc Minh Tinh Hải lãnh khốc nói: "Kia là em ta, lần này ta đến không phải vì Khô Mộc tâm kinh mà chỉ muốn mạng của ngươi. Vừa rồi ta ngửi được mùi máu tanh nồng nặc, hẳn ngươi giết không ít người nhỉ? Mà lại trong thời gian ngắn như thế nữa, không tầm thường."

"Ta có một đao tên là Thiên Ma nhận, không biết ngươi có thể né tránh được không?"

Bắc Minh Tinh Hải nói xong, trường đao phía sau đã ở trong tay, hắn lẳng không tung đao.

Nhanh, nhanh đến cực hạn.

Nhanh khiến cho Sở Dương gần như không phản ứng kịp.

"Đại địch, đại địch trước nay chưa từng có!"

Sở Dương tâm thần cuồng loạn di chuyển bước chân, lướt ngang ra ngoài năm mét, né tránh một kích tạt sát.

Bắc Minh Tinh Hải tán thưởng một tiếng, áp sát chém tới liên tục, đồng thời cũng chậm rãi nói: "Quả nhiên không tầm thường! Lúc ta ở cảnh giới Tông sư đã mở ra một trăm năm mươi sáu khiếu huyết, xếp hạng chín mươi ba trên Tiềm Long bảng, bây giờ ta là Đại tông sư, tuy không được xếp trên Đẳng Long bảng nhưng thực lực của ta cũng không kém bao nhiêu, hẳn có thể xếp trong top hai trăm. Với thực lực của ta thì giết một tên gia hỏa hạng nhất trên Tiềm Long bảng chắc chắn không khó!"

Năm đao liên tiếp quả thực đã bức Sở Dương lui xa trăm thước.

"Hay cho Thiên Ma nhận, ngươi cũng ném thử một đao của ta xem?"

Nói xong, Sở Dương khẽ lắc hai tay, lập tức có hai đạo lưu quang xoẹt qua.

ĐÌNH! ĐÌNH!

Phi đao lại bị Bắc Minh Thương Hải chém bay ra ngoài, lại là hai thanh.

Sở Dương thấy thế thì kinh hãi.

Bắc Minh Thương Hải lạnh giọng nói: "Ta là tuyệt thế Đại tông sư, thân dung thiên địa, thiên nhân hợp nhất, phi đao của ngươi tuy tốc độ nhanh nhưng

cũng khó có thể làm gì được ta! Sở Dương, hôm nay ta sẽ giết ngươi ở đây để báo thù cho bào đệ."

VỤT!

Một đao lẳng không phun ra đao khí chấn nát toàn bộ cây cối ở chung quanh.

"Thật sao? Vậy sẽ cho ngươi kiến thức một chút lực lượng chân chính của ta!"

Sở Dương lại mỉm cười, chẳng những không lùi mà còn tiến lên.

Hắn lắc hai tay một cái, lực lượng ẩn nấp trong cơ thể lập tức tràn ra mãnh liệt khiến không gian chung quanh cấp tốc vận vẹo, đá vụn dưới chân cũng vô thanh vô tức trở thành bụi đất.

Lực lượng của hắn lần đầu bộc phát!

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Toa Chư Thiên* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 156: Nghênh chiến

Ở trong thế giới Đại Đường Song Long, dưới sự trợ giúp của Tôn đạo trưởng, Sở Dương tìm hiểu ra Ngũ Đế kinh, mở ra ba trăm sáu mươi khiếu huyết quanh người, thậm chí cả năm khiếu huyết cuối cùng cũng đã minh ngộ.

Chỉ không biết có phải bị thế giới đó áp chế hay là do nguyên nhân khác mà năm khiếu huyết cuối cùng một mực không thể mở thành công.

Sau khi trở lại chủ thế giới, Sở Dương trải qua biết bao nhiêu chuyện, cẩn thận ủ mưu mới dần hiển lộ toàn bộ thực lực của bản thân chứ không đột ngột, leo lên hạng nhất Tiềm Long bảng.

Về phần thực lực chân chính của hắn thì không ai biết được.

Bây giờ hắn đứng phải đám cường giả như Bắc Minh Thương Hải thì chiến ý bị kích phát, nhiệt huyết sôi trào khiến cho ba trăm sáu mươi khiếu huyết trong cơ thể hắn chấn động cùng lúc, tựa như chu thiên tinh đấu, tạo thành một trận đồ vô song, hình thành thần thể tuyệt thế.

Sở Dương đâm ra một quyền khiến không khí nổ tung, vạn lôi nổ vang chấn vỡ đao quang, đánh gãy cổ tay đối phương khiến trường đao bay ra. Hắn không đợi cho Bắc Minh Thương Hải đang chấn kinh lui lại mà tung tiếp ra một quyền nữa.

Trong một phần ngàn giây, một đoàn hắc quang nổ tung trước ngực Bắc Minh Tinh Hải, bảo vệ hắn.

ẦM! ẦM!

Nắm đấm rơi xuống, hắc quang run rẩy dữ dội nhưng không nát.

Bắc Minh Thương Hải sợ hãi thốt lên: "Tại sao lực lượng của ngươi có thể mạnh như thế?"

Sở Dương khẽ híp mắt, hung quang sáng sủa, nói: "Không có lực lượng như thế ta há có thể xếp hạng nhất Tiềm Long bảng? Há có thoải mái giết các ngươi ở chỗ này?"

"Bạch Đế quyền!"

Sở Dương hét to một tiếng, thi triển Bạch Đế quyền chủ sát phạt là một trong năm loại quyền pháp của Ngũ Đế kinh bằng một loại tư thái siêu nhiên giáng lâm thế gian.

Quyền pháp bây giờ đâu chỉ mạnh hơn gấp trăm lần Ngũ Đế quyền thuở ban đầu?

Song quyền luân động, nhanh như thiểm điện.

Trong một chớp mắt chính là mười quyền, cứng rắn đánh nổ hắc quang bên ngoài người Bắc Minh Thương Hải.

"Không có khả năng!"

Thừa dịp này, Bắc Minh Thương Hải gấp rút lùi lại hơn ba trăm mét, không biết đã đụng gãy bao nhiêu cây cỏ thụ nhưng vẫn không thoát khỏi Sở Dương.

Khi nhìn thấy phòng ngự của mình bị đối phương đánh phá, hấn triệt để sợ hãi.

"Đây chính là phòng ngự Tông sư cường đại nhất mà ta có thể thúc giục mà!"

Bắc Minh Thương Hải kêu thảm một tiếng, bị đánh thành mưa máu.

"Không đạt được cấp linh khí thì sao phòng ngự được ta?"

Sở Dương hừ lạnh một tiếng, vờ vết một phen rồi xoay người rời đi.

Giao chiến mặc dù ngắn nhưng lực lượng bộc phát lại mạnh, hấp dẫn không ít Đại tông sư đến đây.

"Với chiến lực hiện tại của ta, nếu như đụng phải cường giả trên Đẳng Long bảng sau tốp năm mươi thì hẳn có thể oanh sát, về phần tốp năm mươi trở đi thì chỉ sợ không được!"

"Đặc biệt là tốp mười, có thắng hay không cũng là ẩn số!"

"Nếu như mở ra năm khiếu huyết cuối cùng thì ta nắm chắc có thể ở cảnh giới Tông sư ngạo thị cường giả Đại tông sư. Tuy nhiên hiện tại chưa phải lúc mở ra, như thế..."

Sở Dương vừa đi vừa suy nghĩ.

"Là ngươi, Đại tông sư của Vô Sinh kiếm tông!"

Sở Dương trấn áp khí cơ bản thân, đi lòng vòng trong sơn mạch tựa như u linh, rốt cục hắn cũng tìm được mục tiêu, đoán được lai lịch đối phương nhờ kiếm ý toát ra trên người.

Thanh niên cường giả của Vô Sinh kiếm tông sau khi thấy Sở Dương thì cười lạnh, nói: "Sở Dương, ngươi lại dám xuất hiện trước mặt ta, quả thật khiến ta ngạc nhiên đó. Nhớ kỹ, ta tên Liễu Sinh!"

Sở Dương cười cười nói: "Ngạc nhiên hả? Ngươi đến vì gì? Khô Mộc tâm kinh hay là báo thù?"

Liễu Sinh dứt khoát trả lời: "Báo thù!"

Sở Dương hiếu kỳ hỏi: "Ta giết đệ đệ hay ca ca của ngươi?"

Liễu Sinh lắc đầu nói: "Ta không có thân nhân, nhưng ngươi lại giết không ít đệ tử trong tông ta, mấy vị trưởng lão cũng bởi vì ngươi mà chết, bởi vậy Vô Sinh kiếm tông ta đã thề hạ sát lệnh với ngươi, ban thưởng phong phú nên ta tự nhiên phải tranh đoạt một phen."

Sở Dương thản nhiên nói: "Người muốn giết ta rất nhiều nhưng đều đã chết, ngươi cũng sẽ không ngoại lệ! Các ngươi tại sao không rút kinh nghiệm nhỉ? Biết rõ có rất nhiều người đuổi theo ta, người chết càng nhiều nhưng sao cứ muốn đuổi theo? Là vì ta chỉ có một mình?"

Ha ha ha!

Liễu Sinh cười to, kiếm ý cũng hiển hiện trên đỉnh đầu của hắn, kiếm ý diệt sát thuần túy có thể chém chết hết thảy sinh cơ, hắn nói: "Cường giả thiên tài cũng phân chia rất nhiều, như cảnh giới Tông sư, mở tám mươi một khiếu huyết thì gọi là nhất lưu thiên tài; mở một trăm lẻ tám khiếu huyết thì gọi là tuyệt đỉnh thiên tài; mở một trăm tám mươi khiếu huyết thì gọi là tuyệt thế thiên tài; mở hai trăm bốn mươi khiếu huyết thì là cái thể thiên tài."

"Đại tông sư cũng phân chia đủ loại khác nhau, ta mặc dù không đạt được đến mức độ tuyệt thế thiên tài nhưng cũng là tuyệt đỉnh thiên tài, càng là tuyệt đỉnh trong tuyệt đỉnh, vậy nên giết một tiểu gia hạng nhất Tiềm Long bảng như ngươi há không dễ như trở bàn tay hay sao?"

Liễu Sinh hết sức tự tin.

Sở Dương lắng lắng nghe, chỉ nhẹ nhàng nói một câu: "Mới lúc này ta giết Bắc Minh Thương Hải của Thiên Ma tông!"

Liễu Sinh trừng mắt, lập tức lui hai bước, không thể tin nổi nói: "Ngươi giết Bắc Minh Thương Hải? Sao có thể thế được?"

Sở Dương dậm chân tiến lên phía trước, nói: "Ngươi mạnh hay yếu hơn hắn?"

"Không thể nào, ngươi tuyệt đối không thể giết được hắn!"

Liễu Sinh biến hóa sắc mặt liên tục, sau cùng hừ lạnh một tiếng, chém xuống một kiếm: "Ta có kiếm trong tay thì há sợ người trong thiên hạ? Kiếm xuống mất sinh cơ, kiếm ra diện nhân gian!"

"Giết!"

Kiếm ý thuần ý ngưng luyện đến cực hạn nhưng lại bị một quyền đánh nát.

Quyền thứ hai, Sở Dương đánh nỗ Liễu Sinh.

"Các ngươi đều tưởng ta là Tông sư mở ra hai trăm bốn mươi khiếu huyết nhưng sao biết được, thực chất ta đã mở ra tới ba trăm sáu mươi khiếu, hơn nữa chúng còn hợp thành một thể hình thành Tinh Thần đạo thể thì há chỉ mạnh hơn một chút?"

"Cuồng vọng thì phải trả giá đắt!"

"Các ngươi như thế!"

"Ta thì... cũng phải lấy đó làm gương!"

Sở Dương suy nghĩ xa xa, tiếp tục tìm kiếm mục tiêu.

Đại tông sư đến đây trên cơ bản đều là cường giả của Thiên Ma tông, Kim Quang tự, Vô Sinh kiếm tông và Bách Hoa cốc, nhưng họ đều là người không được xếp trên Đẳng Long bang, từng người bị Sở Dương tiêu diệt, hấn tiếp tục giết liên tiếp mười tám người.

"Thật nhiều khí tức cường đại!"

Sở Dương xâm nhập tới chỗ sâu trong Huyền Vũ sơn mạch, đứng ở trên đỉnh ngọn núi, quay đầu ngón nhìn, ánh mắt ngưng trọng, thần sắc nghiêm túc trước nay chưa từng có.

Hắn cảm ứng được rất nhiều khí tức siêu việt Đại tông sư.

Cường đại đến đáng sợ, tựa như thiên uy.

"Sở Vân Phi đã từng nói, trong thành là thiên hạ của hoàng triều còn ngoài thành là nơi tông phái tung hoành, bây giờ xem ra lời này tuyệt không giả!"

Sở Dương xoay người lại, nhìn sang sơn cốc cách đó không xa, lộ ra ý cười tàn khốc.

"Cường giả Nguyên Thần sao? Thử một lần phong mang cũng không phải không được, xem thử rốt cục các ngươi lợi hại đến cỡ nào?"

Sở Dương trầm quyết tâm.

Lần trước, hấn đối mặt với cường giả Nguyên Thần thì không thể chống đỡ được một chút nào, còn lần này thì hấn chuẩn bị đầy đủ nên muốn xông thử.

Hắn cũng hiểu đủ nhiều về cường giả Nguyên Thần.

Cảnh giới này lại chia thành ba bước.

Nguyên Thần bước một gọi là Ngưng Thần cảnh, bước hai là Hóa Thần cảnh, bước ba gọi là Chân Thần cảnh!

Kém một bước thì khác biệt như ngày và đêm.

Từ chỗ Sở Vân Phi, Thủy Thanh Linh và Vương lão mà hấn hiểu được, cường giả Nguyên Thần bước hai Hóa Thần cảnh có thể dễ dàng chụp chết bước một Ngưng Thần cảnh.

Nguyên thần tam cảnh, một bước nhất trọng thiên.

Sở Dương đứng chấp tay, đối diện hướng nam.

Gió núi vù vù, tóc dài phát phới.

Sở Dương đứng một mình ở đó, ánh mắt bình thản, không khốc liệt, không uy nghiêm, cũng không nhả nhận, không có gì đặc biệt, tựa như đang chờ một hồi gặp mặt bình thường mà thôi!

Khí tức càng ngày càng gần.

Có thể thấy nơi xa có hung thú đang không ngừng chạy ra chung quanh, đây là nguy hiểm của bọn họ cảm ứng, tránh né tai nạn.

Sở Dương thấy trong đó có một con đại điều, giương cánh có thể đạt tới mười trượng, che khuất bầu trời, hai cánh phẩy động có thể thổi đứt cổ mộc, con đại điều như vậy có thể dễ dàng xé xác Đại tông sư nhưng nó cũng bỏ trốn mất dạng, tránh né nơi xa.

"Siêu phàm thoát tục, thần uy như ngục!"

Sở Dương trong lòng chợt có cảm giác.

Rốt cục, phía trước xuất hiện từng đạo bóng người, khoảng hơn mười người, mỗi người tuổi chỉ đôi mươi, trẻ tuổi quá mức nhưng lại hăng hái, khí huyết như rồng.

Trên mặt mỗi người đều mang ánh sáng tự tin, có loại khí khái ngoài ta còn ai.

"Đều là nhân vật tuyệt thế trên Tiềm Long bảng nhỉ!"

Sở Dương mỉm cười, chẳng biết tại sao hắn lại có chút chờ mong.

Ánh mắt chiếu tới, hắn thấy được Thủy Thanh Thỉnh đang thân nhiên nhìn hắn, con ngươi khinh linh uẩn thoáng ánh lên vẻ phức tạp, không nói rõ được mà cũng không tả rõ được.

Hắn cũng thấy Hoa Thiên Ngữ, ánh mắt của nàng càng thêm phức tạp, không nói nên lời là tư vị gì.

Hắn cũng thấy được Tuệ Nhân, thấy được Từ Linh Lung.

Về phần bọn người còn lại thì đều vô cùng lạ lẫm.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Toa Chư Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 157: Quân Lạc Vũ

Một nhóm ba mươi bốn mươi người, từng người là long phượng trong loài người, khí vũ bất phàm, ý chí chiến đấu sục sôi, tự tin ngập trời.

Sở Dương nhìn bọn hắn một chút chứ không quá để ý, ánh mắt của hắn khẽ đảo qua ngọn núi xa xa, nhìn qua rừng cây rậm rạp, lướt qua mây trắng trên trời, lấy lại bình tĩnh.

Bọn hắn đã đi tới phụ cận, lúc này một thanh niên đi lên phía trước, ngạo nghễ nói: "Ngươi chính là Sở Dương? Hạng nhất Tiềm Long bảng?"

Sở Dương nở nụ cười rất ôn hòa, nói: "Đúng là ta, còn ngươi? Là ai?"

"Ta là Sứ Đức Khoái đến từ Bảo Thể tông ở Thanh Mộc châu phía đông nam, hiện đang xếp hạng bảy mươi hai trên Tiềm Long bảng!"

Sứ Đức Khoái đi lên phía trước, mỗi bước hạ xuống đều có cảm giác như đất rung núi chuyển.

Sở Dương gật đầu nói: "Bảo Thể tông à, có nghe qua, chính là nhất lưu tông phái đương thời! Ngươi muốn gì?"

"Đánh với ngươi một trận, xem thử ngươi có tư cách xếp hạng nhất Tiềm Long bảng hay không?"

Sứ Đức Khoái ánh mắt ngưng tụ, tỏ ý khiêu khích.

Sở Dương bình tĩnh nói: "Đánh với ta một trận? Ngươi cần phải suy nghĩ cho kỹ, phạm là đánh với ta một trận thì chính là chém giết sinh tử, không chết không thôi!"

Sứ Đức Khoái lập tức gật đầu, nói: "Liều mạng tranh đấu? Không, không, giữa chúng ta chỉ là khiêu chiến công bằng!"

Sở Dương cười, chỉ người sau lưng hắn, nói: "Khiêu chiến công bằng? Các ngươi nhiều người như vậy đánh với ta một trận công bằng? Các ngươi bại thì không sao, ta bại thì sao đây? Tất nhiên bỏ mình nơi đây. Đã như vậy, muốn đánh với ta tất phải liều mạng tranh đấu, giết một người thì không lỗ, giết hai người thì lời một người!"

Hắn nói xong thì những thanh niên tuân kiệt phía đối diện hơi bạo động rồi bình tĩnh trở lại.

Bọn hắn cũng không ngu ngốc nên hiểu rõ tình cảnh của Sở Dương, có thể nói là hữu tử vô sinh. Bọn hắn đến chẳng qua là muốn kiếm tiền nghi mà thôi, khiêu chiến hạng nhất Tiềm Long bảng thì dù thắng hay bại cũng có chuyện để nói, lại được thanh danh, đây mới là mục đích của bọn hắn.

"Liều mạng tranh đấu, chiến hay không chiến?"

Sở Dương cao giọng gào to, thanh âm ù ù truyền khắp bát phương, mang theo ý vị thảm liệt một đi không trở lại, thấy chết không sờn.

"Chiến!"

Sứ Đức Khoái tiến thoái lưỡng nan nhưng cũng có chỗ bốc đồng, hắn cắn răng một cái, gật đầu tiến lên: "Vậy thì tôi đi!"

Sở Dương ánh mắt thương hại nói: "Cho ngươi cơ hội xán lạn cuối cùng trên đời này, ra tay đi!"

"Muốn chết!"

Sử Đức Khoái giận dữ, thân thể chấn động, quanh thân bốc lên từng tầng bảo quang, cả người lên cao năm tấc tựa như kim cương đúc bằng đồng.

Đây là Bảo Thể thuật của Bảo Thể tông, pháp môn luyện thể tuyệt thế đương thời, không yếu hơn Long Tượng Trấn Thiên công của Bá Thể tông.

Một bước đạp nát nham thạch, một quyền đánh nứt sơn phong.

Bọn người Thủy Thanh Linh, Hoa Thiên Ngữ, Hoa Văn Hạc, Tiểu Như Lai nhìn không chớp mắt, muốn thông qua một trận chiến này để có thể ước định được thực lực chân thật của Sở Dương.

Chính ngay cả nơi xa cũng có những ánh mắt liếc tới.

"Bảo Thể thuật? Ta cũng biết!"

Sở Dương tỏa ra kim quang trên người, thân thể lên cao đôi chút, cũng tung ra một quyền tương tự không khác chút nào.

"Họa hổ bắt thành phản loại khuyển (*), nếu như ngươi dùng công pháp khác thì ta còn kiêng kỵ đôi chút, bây giờ lại dùng thuật tông ta tới đối phó ta? Hắc hắc, không biết tự lượng sức mình, Sở Dương, hôm nay liền dùng máu tươi của ngươi thành tựu uy danh của ta!"

(*) Thành ngữ: Vẽ hổ không thành lại thành chó. Câu này liên quan đến lời khuyên răn của Mã Viện (馬援) đối với các cháu của mình. Ông khuyên đừng cố gắng bắt chước nhân vật anh hùng lừng danh thời đó là Đỗ Bảo (杜保); có thể không thành anh hùng như Bảo, mà thành kẻ bỏ đi.

Nắm đấm của Sử Đức Khoái trong nháy mắt run rẩy ba mươi sáu lần, đây là lực lượng điệp gia ba mươi sáu tầng.

Sở Dương cũng giống y như thế.

Hai quyền chạm nhau phát ra bạo hưởng.

ẦM!

Sử Đức Khoái kêu thảm một tiếng, toàn bộ cánh tay bị oanh thành dạng bánh quai chèo, máu tươi chảy xiết, hắn không kịp lui chạy thì một quyền khác của Sở Dương đã đến chỗ tai hắn.

"Dừng tay cho ta!"

Trên không trung truyền đến tiếng gào to, ngay sau đó là một cỗ khí cơ vô pháp vô thiên giáng xuống, nhưng chưa kịp xuống tới nơi thì đã bị cản lại.

BÓP!

Tiếp theo trong nháy mắt, đầu của Sử Đức Khoái tựa như quả dưa hấu nổ tung, chét đến không thể chết lại.

"Kế tiếp!"

Sở Dương lui lại chỗ cũ, đậm mặt quát.

Tràng diện trong lúc nhất thời vì đó yên tĩnh.

Những cường giả này trong lòng lật lên sóng biển ngập trời.

Quyền thứ nhất đánh gãy cánh tay của Sử Đức Khoái, quyền thứ hai thì oanh sát, nhưng điều khiến bọn hắn cảm thấy quý dị là không ngờ không cảm nhận được toàn bộ thực lực của Sở Dương.

Tuy nhiên lúc này bọn hắn lại nhao nhao ngẩng đầu nhìn lên không trung.

Trên đó đang có hai người giằng co.

"Quân Lạc Vũ, ngươi muốn ngăn ta?"

Trong đám mây trắng, một vị cường giả trung niên tức sùi bọt mép đang quát lớn từng tiếng, nhắc lên khí lăng cuồn cuộn như nước thủy triều mà lại chấn mây trắng cách đó không xa không tiêu tan.

Quân Lạc Vũ áo trắng như tuyết, lẳng lặng đứng trong hư không.

Hắn tay trái cầm một cuốn sách, dù là nói chuyện nhưng ánh mắt không hề dời đi.

Ở bên hông hắn giắt một thanh trường kiếm bình thường đến không thể bình thường hơn.

Thoạt nhìn thì như một thư sinh nho nhã yếu đuối.

"Kia là hạt giống tông ta bồi dưỡng, bị hấn giết ta há có thể mặc kệ?"

Người trung niên nổi trận lôi đình nhưng không dám vượt qua giới hạn.

"Một trận chiến công bằng, không được lấy lớn hiếp nhỏ, dưới nguyên thần thì có thể tùy ý!"

Quân Lạc Vũ y nguyên nhìn chằm chằm cuốn sách mà không hề ngắt đầu, vừa nói chuyện vừa khoát tay áo, lãng không ngồi xếp bằng xuống, say xưa thưởng thức điều thú vị trong sách, tựa hồ tất cả những chuyện khác đều như mây như gió không thể lay động tâm ta.

Người trung niên run rẩy, có đôi lần muốn bộc phát nhưng rốt cục cũng nhịn được. Hấn xoay chuyển ánh mắt nhìn về nơi xa, bờ môi bắt đầu nhúc nhích.

Không trung bình tĩnh.

Bên dưới lại phi thường náo nhiệt.

"Quân Lạc Vũ? Lại là hấn?"

Thủy Thanh Linh cảm thấy kinh hãi.

Thị nữ Tiểu Hồng khó hiểu nói: "Hấn rốt cục là ai? Không ngờ lại khiến cho trưởng lão của Bảo Thể tông cũng phải tránh lui?"

Thủy Thanh Linh giải thích: "Quân Lạc Vũ từng xếp hạng thứ ba của cả hai bảng, trở thành truyền kỳ, một bước bước vào cảnh giới Nguyên Thần liên tiểu ngạo đồng cấp. Hấn là đệ tử Nho gia, ý chí thiên hạ, một thân hạo nhiên chính khí hào hùng đến cả cường giả Thiên Ma tông Nguyên Thần bước hai cũng chưa chắc đã là đối thủ, cường đại đến đáng sợ!"

Thị nữ Tiểu Hồng kinh ngạc nói: "Nói như thế thì ta nhớ ra rồi, hạng ba Tiềm Long bảng, hạng ba Đăng Long bảng, từ xưa đến nay có thể có bao nhiêu người? Nói thành truyền kỳ thật không giả! Nhưng cách vị kia tựa hồ còn kém chút!"

Thủy Thanh Linh mím môi nói: "Người muốn nói tới đại hoàng tử mà cũng là đại thái tử Sở Đông Hải à! Hạng nhất Tiềm Long bảng, hạng nhất Đăng Long bảng, năm năm trước thì biến mất khỏi Đăng Long bảng, hiển nhiên đã bước vào cảnh giới Nguyên Thần!"

"Hấn càng là một truyền kỳ, siêu việt truyền kỳ của Quân Lạc Vũ!"

Thủy Thanh Linh lẩm bẩm, nhìn phía Sở Dương.

Sở Dương lỗ tai khẽ động, trong lòng kinh hãi.

Quân Lạc Vũ xếp hạng ba cả hai bảng tuyệt đối là một nhân vật cái thế vô song, nói là truyền kỳ cũng không đủ, nhưng không ngờ vị đại thái tử thần bí kia lại xếp hạng nhất cả hai bảng, chuyện này dọa người tới mức nào?

Hạng nhất cả hai bảng, trọng lượng nặng trĩu bức này khiến hấn cảm thấy áp lực.

"Sở Đông Hải, hạng nhất hai bảng, không biết người rốt cục là người thế nào?"

Sở Dương xoay chuyển tâm tư, vừa nhìn về phía không trung, miệng hé môi cười.

Hấn đã sớm ngờ tới, có ít người tuyệt sẽ không dễ dàng nhìn xem hấn chết.

Đặc biệt là lúc Vương lão xuất ra mấy loại linh vật, hấn liền càng thêm xác định, đây cũng là nguyên nhân khiến hấn không chút do dự rời khỏi Thịnh Kinh.

"Chỉ cần ngăn trở đại năng Nguyên Thần cho ta thì ta há sợ cường giả trong thiên hạ?"

Sở Dương thâm dâng lên ngạo khí.

"Kế tiếp, là ai?"

Hấn nhìn bát phương, khinh thường thiên địa.

Sở Dương quát lên lần nữa.

Một thanh niên mặc áo đen không quen nhìn Sở Dương cao ngạo, bất mãn nói: "Hay cho Sở Dương, vậy mà không coi chúng ta ra gì, thật ghê tởm!"

Hoa Vân Hạc cười nhạt một cái nói: "Liêu Độc, không bằng người đi thử xem? Thủ đoạn đặc thù của người không chừng có thể đối phó hấn!"

"Đi thì đi, không phải chỉ là một Sở Dương thôi sao?"

Liêu Độc hừ lạnh một tiếng, thân hình lóe lên liền đi lên phía trước, dừng ở trước hơn mười mét, y phục màu đen trên người hần không gió tự lay.

Sở Dương lạnh giọng nói: "Xưng tên ta, ta không giết quỷ vô danh!"

Liêu Độc giận dữ nói: "Cuồng vọng! Nhớ kỹ, người giết ngươi là Liêu Độc đệ tử Vạn Độc tông xếp hạng sáu mươi chín trên Tiềm Long bảng!"

"Còn không ngã xuống cho ta, chờ đến khi nào!"

Liêu Độc bỗng nhiên chỉ tay Sở Dương, sống chết gào to.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Toa Chư Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 158: Lão phật

Vạn Độc tông chỉ có thể coi là một tông phái nhị lưu, giỏi dùng độc nhưng ở trước mặt đại tông phái thì thật không coi là gì.

Liêu Độc xem như là đệ tử kiệt xuất nhất của Vạn Độc tông ở thế hệ này, giờ phút này hần hoàn toàn biến sắc, ngón tay chỉ Sở Dương, kinh hãi nói: "Sao ngươi, sao có thể ngưng tụ toàn bộ vô sắc vô vị khí độc ta thì triển ra được cùng một chỗ được?"

"Thuật như thế ti tiện cùng cực, chỉ có thể coi là thủ đoạn hạ lưu thôi, có chỗ gì cao minh đâu?"

Sở Dương khinh thường cười một tiếng, lại không khỏi thương hại nói: "Ngươi thi độc hại người, lại nếm thử tư vị của độc, đây có tính là một thù trả một thù không?"

"Ngươi, ngươi, ngươi thật độc!"

Liêu Độc nói xong thì run lên, run hai ba lần lập tức cả người co quắp ngã xuống đất.

"Liêu Độc đồ nhi của ta!"

Một tiếng kêu sợ hãi từ đằng xa truyền đến, chỉ thấy một người áo đen phi tốc giáng lâm, lại bị Quân Lạc Vũ chặn đường đi.

"Kẻ vượt giới, chết!"

Quân Lạc Vũ không ngăn đầu, thậm chí còn không vạch chân, chỉ thản nhiên nói một câu.

"Vạn Độc tông ta trăm năm nay chỉ có một hạt giống tốt như thế, há có thể để hần chết ở chỗ này?"

Lão giả bị phản vạn phần.

"Mỗi người đều phải trả giá đắt cho hành động của mình."

Quân Lạc Vũ rút cục ngừng đầu lên, thần sắc ôn hòa, chăm chú nói: "Hần cũng không phải là tiểu hài tử."

"Nhưng hần là đồ nhi của ta!"

Lão giả gấp như kiến bò chảo nóng.

"Vậy thì sao?"

Quân Lạc Vũ thần sắc lãnh đạm mấy phần.

"Có tránh ra không?"

Lão giả không muốn tiếp tục dây dưa, phần nộ quát.

Quân Lạc Vũ cúi đầu, không tiếp tục để ý.

"Hắc hắc, người khác sợ ngươi chứ ta thì không. Quân Lạc Vũ, hãy chết đi cho ta!"

Lão giả xòe bàn tay bắn ra hắc vụ cuộn cuộn, mang theo khí tanh hôi nồng đậm cuốn tới.

"Ài!"

Quân Lạc Vũ thở dài một tiếng, ngay sau đó là một đạo kiếm quang ngang qua hư không, chém tan hắc vụ, chặt đứt sinh cơ.

Hắn thu hồi trường kiếm, thở dài nói: "Tại sao phải khổ như vậy! Mạng của hắn là mạng, mạng của người khác chẳng lẽ không phải cũng là mạng? Chỉ cho phép các ngươi giết người chứ người khác không thể giết người?"

Toàn trường an tĩnh.

Đường đường là trưởng lão Vạn Độc tông Nguyên Thần bước một Ngưng Thần cảnh mà lại bị một kiếm chém giết, không có chút giãy giụa phản kháng.

Gợn gâng.

"Ta lập lại lần nữa, cường giả Nguyên Thần không được nhúng tay, còn lại thì tùy. Nếu còn dám làm loạn thì ta sẽ không dồng dài nữa!"

Quân Lạc Vũ nói xong thì đọc sách tiếp, không để ý đến biến hóa bên ngoài.

Sự an tĩnh của hắn lại thành trung tâm chú ý của người khác.

Hắn tùy ý lại khiến trong lòng mọi người run rẩy.

Bọn người Hoa Vân Hạc nhìn qua Quân Lạc Vũ bằng ánh mắt sùng bái xen lẫn sợ hãi, còn cả một chút bất mãn khó tả.

Sở Dương lại cười, cứ việc lóe lên một cái rồi biến mất, hắn liếc nhìn thiên kiều ở phía trước rồi ngạo nghễ nói: "Còn ai lên chịu chết? Cứ tới đi! Nơi này sơn thanh thủy tú, phong cảnh hữu tình, thật là nơi táng thân tốt!"

Lại không ai dám tiến lên.

Sử Đức Khoái của Bảo Thể tông bị hai quyền oanh sát.

Liêu Độc của Vạn Độc tông bị độc chết.

Hai người này đều là cường giả xếp hạng trên Tiềm Long bảng, mặc dù không xếp ở tốp trước nhưng đối khắp thiên hạ thì cũng là tồn tại đứng ở đỉnh phong, vậy mà lại chết không rõ ràng như thế thì thử hỏi còn ai dám đi?

Hoa Vân Hạc khẽ cười nói: "Tiểu Như Lai, ta nghe nói có không ít trưởng lão trong tông các ngươi vì hắn mà chết, tựa hồ đại năng Nguyên Thần như Thiện Pháp, Thiện Hải, Thiện Độ đều chết cả đúng không?"

"A Di Đà Phật, từ vong đã là giải thoát, chẳng qua là trở về vòng tay ôm ấp của phật tổ thôi!"

Tiểu Như Lai có gương mặt giống em bé, trông hết sức trẻ tuổi, nhưng hắn lại là người đứng đầu thế hệ trẻ tuổi của Kim Quang tự, dù là Tuệ Nhân cũng bị hắn ép một đầu.

Hắn không thèm để ý sự chiêm ngời của Hoa Vân Hạc.

Hoa Vân Hạc nói tiếp: "Nếu thế không bằng ngươi đi thử xem, nếu như thắng thì có thể giương cao uy danh của ngươi, không chừng còn nhân cơ hội này làm một lần mở được toàn bộ những khiếu huyết còn lại, tiếp đó tiến quân cảnh giới Đại tông sư. Nếu như thua thì cũng chỉ trở về vòng tay ôm ấp của phật tổ thôi, có sao không làm?"

Thánh ma tử thay đổi vẻ lạnh lùng thành cười tủm tỉm, nói: "Rất đúng, rất đúng, Tiểu Như Lai, tất cả mọi người đang xem ngươi đó? Nếu như không đi thì cũng không chỉ ngươi mất mặt mà Kim Quang tự mất mặt, cả phật tổ cũng thế!"

Bạch Tổ Tổ của Tổ Nữ tông cũng chen lời nói: "Thần thông phật gia trước nay vô địch, Tiểu Như Lai, ngươi danh xưng vô địch, ngay cả Sở Bắc Thần cũng chưa chắc đã phá được phòng ngự của ngươi chứ huống chi tên Sở Dương không rõ lai lịch này? Nhân cơ hội này hãy cho chúng ta kiến thức một chút thực lực chân chính của ngươi đi."

Đám thiên chi kiều tử không khỏi nhìn lại.

"A Di Đà Phật!"

Tiểu Như Lai chỉ mỉm cười, mặt không đổi sắc.

Tuệ Nhân thở dài, đi ra: "A Di Đà Phật, sư huynh, ta thử một chút đi!"

Tiểu Như Lai sầm mặt lại, nhưng thấy ánh mắt kiên định của Tuệ Nhân thì không khỏi thở dài một tiếng, nói: "Với chúng ta thì thanh danh chỉ như bụi bặm, không cần phải để ý!"

"Chớ lo!"

Tuệ Nhân gật gù đầu, đi ra ngoài, đi tới đối diện Sở Dương, hần cười nói: "Sở thí chủ, chúng ta lại gặp mặt!"

Sở Dương cũng cảm thán một tiếng: "Đúng thế thật, chúng ta lại gặp mặt!"

Nhìn như mấy tháng không gặp nhưng với hần thì đã qua hơn một trăm năm, nếu không phải trước lúc quay lại đã tĩnh tu một hồi lâu để nhớ lại những chuyện trước kia thì có lẽ hần đã quên đối phương.

Chẳng qua chỉ là một tiểu hòa thượng thôi.

Cho dù đối phương là tuyệt thế thiên tài xếp hạng ba mươi hai, tiềm năng vô hạn, là đại năng Phật tông tương lai.

Tuệ Nhân thở dài: "Ân oán dây dưa càng ngày càng sâu, cũng càng ngày càng khó chặt đứt. Sao thế nhân ngu muội không một lòng hướng Phật? Nếu thế chẳng phải thế gian sẽ hóa thành Cực Lạc Tịnh Thổ, không còn ưu sầu sao."

Sở Dương nói giọng rét run: "Nếu có khi đó thì nhân tộc ta sẽ tuyệt chủng!"

Tuệ Nhân hô hấp trì trệ, cúi đầu mặc niệm A Di Đà.

Quân Lạc Vũ ở trên không trung hơi ngừng lên nhìn Sở Dương một chút, khẽ gật đầu tỏ ý khen ngợi.

VÚT!

Ngay lúc đó, một mảnh mây trắng tản ra, xuất hiện một tôn đại Phật cúi đầu nhìn son hà mang theo vẻ thương hại, sau cùng ánh mắt dừng ở trên người Sở Dương, từ bi nói: "Sở thí chủ, ân oán dây dưa trước kia cũng có thể tan theo mây gió, không bằng quy y ngã Phật ngồi hưởng cực lạc, từ đây không còn phiền nhiễu loạn tâm vì thế gian, được chăng?"

Sở Dương đột nhiên hiểu kỳ nói: "Vị đại hòa thượng này, ta có thể hỏi ngài mấy vấn đề không?"

Lão hòa thượng gật đầu: "Có thể!"

Sở Dương chăm chú hỏi thăm: "Gia gia ngài hần là có nhi tử, là cha ngài; cha ngài cũng hẳn định có nhi tử, là ngài; ngài có nhi tử không?"

XÌ! XÌ!

Từng tiếng cười nhạo từ chung quanh truyền ra.

Lão hòa thượng ở trên không trung đờ người lại, niệm một tiếng Phật hiệu: "Ta thân ở Phật tông thì vĩnh tồn thế gian, hưởng thụ cực lạc, có thể không cần đời sau!"

Sở Dương hỏi lại: "Nếu ai ai cũng giống như ngài thì sẽ như thế nào?"

Lão hòa thượng trả lời: "Thế gian đại cực lạc!"

"Nếu thật có một ngày như vậy, người trên thế gian không có phụ mẫu, không có con cái, huyết mạch truyền thừa từ đó đoạn tuyệt; nếu như đó không có mục tiêu, không phải suy nghĩ gì thì khác chi nơi ngơ ngác như sâu bọ; nếu như đó không có phân đấu, không có chí tiến thủ thì vĩnh viễn trì trệ không tiến; nếu khi đó thì có gì vui thú nữa? Trở thành một khối ngoan thạch cùng thế cùng hủ?"

Sở Dương nói bình thản nhưng lại đinh tai nhức óc, khiến cho người cảnh tỉnh, tất cả chấn động.

Lão hòa thượng trầm mặc chốc lát, nói: "Phật ta, Phật ta rốt cục cũng vì siêu thoát!"

Sở Dương mỉa mai nói: "Có bao nhiêu người có thể siêu thoát được? Chỉ sợ chưa kịp siêu thoát thì nhân thể đã bị các ngài biến phế."

Lão hòa thượng thở dài một hơi: "Đã ngu muội ngoan cố thì hãy đắm mình trong trần thế nhiều hơn đi, một ngày nào đó ngài sẽ hiểu được chân ý của Phật ta. Tuệ Nhân là một trong hai đệ tử kiệt xuất nhất thế hệ này của tông ta, quan hệ đến tương lai của Kim Quang tự ta, hy vọng ngài có thể hiểu được!"

Ha ha ha!

Sở Dương cười điên cuồng, bộ dạng tùy tiện: "Ngài đang uy hiếp ta sao? Nói cho lão hòa thượng ngài biết, lão tử không sợ trời không sợ đất, sợ là không thể đập nát sọ não của các ngài để triệt để mai táng những hạng người không cha không vua như các ngài đó!"

"Cuồng vọng!"

Lão Phật nổi giận, nếu không phải trước mắt thời cơ chưa tới thì hần đã thổi một hơi thổi chết Sở Dương rồi.

Quân Lạc Vũ bỗng nhiên đứng dậy, gật gật đầu nhìn Sở Dương, tán thưởng nói: "Nói hay lắm! Kim Quang tự có vô số phật tử nhưng chúng lại không tham gia sản xuất, không nuôi phụ mẫu, không truyền thừa huyết mạch mà chỉ mê hoặc nhân tâm, vơ vét những thứ bọn hán cần trong thiên địa, quả thật y như ký sinh trùng, thật khiến người ta chán ghét."

"Quân Lạc Vũ, ngươi đang khiêu khích hả?"

Lão phật phần nộ trùng mắt.

"Ngươi, không đủ tư cách!"

Quân Lạc Vũ lắc đầu, theo đó lại ngồi xuống.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Toa Chư Thiên* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 159: Độc chiến thiên hạ

Gió mát dịu hui, ưu sầu ngàn năm không đổi.

Mây trắng bồng bênh cũng chỉ lần theo quỹ tích quá khứ xưa cũ.

Trên không trung lần nữa an tĩnh.

Nhưng đông đảo thiên tài lại cực kì không bình tĩnh, vốn tưởng rằng là một lần khiêu chiến nhẹ nhõm nhưng chứ nào ngờ khó khăn trắc trở như thế? Thậm chí trong bóng tối còn ẩn giấu không biết bao nhiêu đại năng.

Chỉ vì một người mà cả thiên hạ phải dõi theo.

"Ngươi muốn chiến một trận cùng ta?"

Sở Dương ánh mắt đậm mạc, băng lãnh vô tình.

"Đây là vinh hạnh của ta!"

Tuệ Nhân chấp tay trước ngực, khẽ cười nói.

"Vậy ngươi hãy đi chết đi!"

Sở Dương nào còn dông dài, tung chưởng, phong vân ngưng trệ, chỉ thấy một chưởng ẩn kim sắc đột nhiên xuất hiện to chừng một trượng đập xuống phía đầu Tuệ Nhân.

"Đại Nhật Như Lai chưởng?"

Tuệ Nhân giật nảy cả mình, cũng cảm giác được hư không chung quanh ngưng trệ, giống như giam cầm hán trong lòng khó có thể động dậy, hán biết đây là uy năng ẩn chứa trong chưởng pháp, có hiệu quả chấn nhiếp tinh thần, lực lượng uy ép thiên địa.

"Mở cho ta!"

Tuệ Nhân trở tay một chưởng, đồng dạng là Đại Nhật Như Lai chưởng.

Một trên một dưới tựa hồ thực lực ngang nhau.

Nhưng chưởng ẩn trên không trung là thần uy chân chính của phật tổ giáng xuống, dễ dàng đánh tan phản kháng của phật tử, đánh Tuệ Nhân bay ra ngoài.

"Thật mạnh!"

Tuệ Nhân rung động không hiểu, nếu không nhờ phật bảo trong ngực thôi phát uy năng thì hán tuyệt đối sẽ bị chưởng kia đánh chết. Thẳng đến lúc này, hán mới chính thức cảm nhận được sự đáng sợ của Sở Dương.

"Lại đến!"

Sở Dương hét dài một tiếng, song chưởng luân động, uy áp thiên địa, phật diệt chúng sinh.

"Không được!"

Tuệ Nhân quá sợ hãi, chỉ có thể thôi động phật bảo tiến hành phòng ngự. Liên tiếp chịu hai chưởng, hắn bị đánh cả người lún trong lòng đất, chỉ có kim quang ẩn hiện hấp dẫn lực chú ý của chúng nhân.

Cường giả quan niệm ở xa toàn bộ hút một ngụm khí lạnh.

Tuệ Nhân là ai?

Tuyệt thế thiên tài xếp hạng ba mươi hai trên Tiềm Long bảng, khiếu ngộ cùng thế hệ, dù là cường giả trong топ mười cũng khó có thể trấn áp hắn.

Nhưng hôm nay hắn lại bị đánh cho không thể phản kích được, thậm chí chỉ có thể nhờ bí bảo phòng ngự.

"Ta cũng không tin không đập chết ngươi!"

Sở Dương hừ lạnh một tiếng, đằng không mà lên, song chưởng vòng vòng đánh xuống phía dưới.

"Dừng tay cho ta!"

Thánh phật tử rốt cục không nhìn được, thân hóa lưu quang, đảo mắt mà tới, tung một chưởng tới phía trán Sở Dương.

"Đang chờ ngươi đây!"

Sở Dương cười lạnh, run tay một cái liền là hai đạo lưu quang lao vùn vụt ra.

PHỐC! PHỐC!

Lưu quang lóe lên đã tới phụ cận, thiếu chút nữa chết thánh phật tử, thật may là ngay lúc đó phật quang chấp chòn quanh người hắn tạo thành một tầng bảo hộ, ngăn trở phi đao.

"Vậy mà chặn được? Ất hẳn là linh khí! Hay cho Kim Quang tự, quả nhiên tài đại khí thô!"

Sở Dương hừ lạnh một tiếng, thân thể bỗng nhiên trầm xuống rơi tới phía Tuệ Nhân ở dưới lòng đất, nói: "Trước hết lấy ngươi khai đao, xem ngươi có thể ngăn cản được mười quyền của ta hay không!"

Thân thể Sở Dương chấn động, khiếu huyết cùng nhau chấn động, lực lượng an tĩnh trong cơ thể toàn bộ thức tỉnh.

Hắn nắm chắc quả đấm, oanh kích tới phía kim quang.

Sát phạt chi khí khiến cho khí tức kim chúc trong sơn mạch nhao nhao xao động.

Chính là Bạch Đế quyền!"

"Không được!"

Nhìn thấy một kích này, thánh phật tử hoàn toàn biến sắc, lại đánh tới lần nữa nhưng lại bị Sở Dương trở tay tung chưởng vỗ bay ra ngoài, một nắm đấm khác đã rơi xuống.

Trên không trung, lão phật lập tức sốt ruột, phần nộ quát: "Dừng tay cho ta!"

"Thiện Tĩnh, ngươi dám ra tay?"

Quân Lạc Vũ cau mày, quanh người lập tức xuất hiện lít nha lít nhít kiếm khí.

"Ngươi thật muốn ngăn ta?"

Thiện Tĩnh hét lên.

"Ngươi có thể thử một chút!"

Quân Lạc Vũ chắc giọng.

"Ha ha ha!"

Thiện Tĩnh cười điên cuồng, đầu còn bộ dáng từ bị, hét to: "Chư vị, chẳng lẽ chúng ta nhìn đồ từ đồ tôn trăm năm khó gặp một lần bị giết sao? Lúc này không xuất thủ thì còn chờ đến khi nào, làm thịt Quân Lạc Vũ đi!"

"Đúng, làm thịt hần thì cũng có Kim Quang tự các người chống đỡ, chúng ta sợ gì nữa!"

Triệu Đại Hải trưởng lão của Bảo Thể tông sớm không thể nhìn nữa, lúc này đi ra.

Vừa rồi đệ tử thiên tài Sử Đức Khoái của tông hần bị giết, hần sớm đã giận nhưng gặp phải Quân Lạc Vũ thì không thể không kìm lại.

Hiện tại thấy lão hòa thượng Thiện Tĩnh ra mặt, hần sao có thể nhìn nữa.

"Lấy Huyền Vũ sơn mạch là mồ chôn, Quân Lạc Vũ, người chết cũng đáng giá!"

Đường Đại Niên trưởng lão của Thiên Ma tông cũng đi ra.

"Cơ hội tốt đẹp như thế, tuyệt đối không thể bỏ qua!"

Các trưởng lão Bách Hoa cốc, cường giả của Vô Sinh kiếm tông nhao nhao xuất hiện.

"Muốn động thủ thì hãy tới đi!"

Quân Lạc Vũ cắt quyền sách vào trong ngực, mắt nhìn thẳng, lặng thinh đứng đó.

Hần ngay cả kiếm cũng không có rút ra.

"Giết!"

Thiện Tĩnh thấy lồng sáng bên ngoài cơ thể Tuệ Nhân sắp nát tan nên không thể chờ đợi được nữa, hét lớn một tiếng, lập tức giết tới.

Cùng lúc đó, hơn mười cường giả khác cũng cùng lúc ra tay.

"Ta không muốn giết người!"

Quân Lạc Vũ thờ dài một tiếng.

"Vì sao luôn luôn bức ta?"

Hần rút ra trường kiếm.

"Chỉ cần là tranh đấu công bằng thì dù hần bị giết ta cũng sẽ không quản, nhưng các người hết lần này tới lần khác muốn nhúng tay, lấy lớn hiếp nhỏ, vậy cũng đừng trách ta!"

Trên mũi kiếm của hần đã ngưng tụ một điểm hàn mang.

"Phu tử, học sinh muốn đại khai sát giới!"

Quân Lạc Vũ nói xong thì chém một kiếm tới chưởng của Thiện Tĩnh, trúng ngay mi tâm.

"Làm sao có thể?"

Thiện Tĩnh hoảng sợ phát ra một tiếng kinh hô, nguyên thần xá lợi mới đầu ngưng tụ trong thức hải cứ thế bị tịch diệt.

Nhất đại đại năng, Thiện Tĩnh, vong!

Quân Lạc Vũ bước lui ra phía sau, né tránh công kích còn lại.

Cường giả còn lại thấy hần một kiếm chém giết Thiện Tĩnh thì toàn bộ giật nảy mình, nhưng lúc này muốn thu tay lại thì đã chậm. Bọn hần tựa như ăn ý, toàn bộ thúc giục thần thông mạnh nhất, tiến hành vây công.

Không trung loạn thành một đoàn.

Phía dưới, Sở Dương lại tung ra một quyền.

"Xem người có nát hay không?"

Sở Dương hét to, lực lượng sôi trào mãnh liệt, toàn bộ tụ hội trên nắm tay của hần.

ẦM! ẦM!

Lực lượng nổ tung, kim quang băng diệt, Tuệ Nhân bị một quyền oanh thành thịt nát.

"Người thật đáng chết!"

Thánh phật tử Tiểu Như Lai đánh tới lần nữa thấy cảnh này thì kêu lên bi thương, con người cũng biến thành huyết hồng.

"Chết? Xem ai chết trước!"

Sở Dương nhìn trông trung một chút, lại nhìn lướt qua đông đảo cường giả thiên tài ở xa xa, lộ ra vẻ hung tàn. Hắn di chuyển bước chân, trong nháy mắt đã đi tới đỉnh đầu Tiểu Như Lai, tung xuống một quyền đánh đối phương lún xuống lòng đất.

"Xem người có thể kiên trì đến khi nào?"

Sở Dương lãnh khốc cười một tiếng, liền bắt đầu oanh kích.

Nơi xa, bọn người Hoa Vân Hạc lần lượt ngóc trệ.

Bọn hắn thật không ngờ Sở Dương lại hung tàn như thế, càng không ngờ được trên không trung, đại năng nguyên thần lại phát sinh đại chiến.

Mỗi một kích đều có lực lượng lật tung sơn phong, cực kỳ đáng sợ.

"Các người xem, Sở Dương kia đã giết Tuệ Nhân, chẳng qua bao lâu thì ngay cả thánh phật tử cũng sẽ chết chung một chỗ, đến lúc đó chỉ sợ cũng sẽ đến phiên chúng ta!"

Thánh ma tử sát ý vô tận nói.

"Còn chờ gì nữa, cùng xông lên giết hắn!"

Cường giả thiên tài của Vô Sinh kiếm tông đã không nhịn được.

"Bằng thực lực của chúng ta, cùng xông lên nhất định có thể chém giết hắn. Tuy nhiên đến lúc đó, thế gian sẽ thiếu đi một cái thể kỳ tài, chúng ta cũng thiếu đi một đối thủ tốt."

Hoa Vân Hạc thở dài.

"Già mồm!"

Bạch Tổ Tổ hừ lạnh một tiếng.

Thủy Thanh Linh bĩu môi.

Hoa Thiển Ngữ khe khẽ thở dài.

"Giết!"

Thánh phật tử thấy đám người lần lượt dao động thì đi đầu xông tới.

VÚT! VÚT! VÚT!

Bọn hắn đều là thiên chi kiêu tử chân chính, một khi quyết định sẽ không chút do dự. Bọn hắn đều hiểu, dù là hôm nay không giết Sở Dương thì tương lai một ngày nào đó bọn hắn sẽ còn phải đối đầu.

Tông phái cùng hoàng triều, thiên nhiên đối lập.

Bọn hắn cùng Sở Dương cũng đã thành đối thủ.

Cơ hội tốt như hôm nay sao có thể bỏ lỡ?

"Sư muội, đi thôi, đồng loạt ra tay, người ta sóng vai chiến đấu chém giết hạng nhất Tiềm Long bang, nhất định có thể lưu lại mỹ danh thiên cổ!"

Hoa Vân Hạc đi tới bên cạnh Thủy Thanh Linh, chân thành mời.

"Ta không muốn mất mặt như thế!"

Thủy Thanh Linh hừ lạnh một tiếng.

"Sư muội, đây là đại cục, vì tương lai, hy sinh danh dự thì có làm sao?"

Hoa Vân Hạc âm vang nói.

"Từ này về sau, ta không còn là sư muội của ngươi!"

Thủy Thanh Linh lạnh lùng nhìn hấn một cái, lại khẽ liếc qua Sở Dương, khe khẽ thở dài, quay người rời đi.

Hoa Vân Hạc nắm chặt nắm đấm, hít một hơi thật sâu kìm nén sự xấu hổ trong lòng, nhìn sang Sở Dương, cười lạnh: "Hạng người quê mùa nhà ngươi lại dám giẫm chúng ta dưới chân, sao có thể tha thứ được? Không giết ngươi thì tâm ta có ma chướng, còn cả ánh mắt của Thủy Thanh Linh khi nhìn ngươi nữa, vậy mà, vậy mà... Thử đáng chết thấp hèn!"

Hấn khẽ động chân, bay lên tầng mây, giết tới.

Một bên khác, Hoa Thiên Ngừ đã thối lui ra xa, đứng trên một khối nham thạch nhìn qua, trong lòng nói không nên lời là tư vị gì.

"Sao đây? Không đi vây công?"

Từ Linh Lung đi tới, khẽ cười một tiếng.

"Ngươi thì sao? Tại sao không đi?"

Hoa Thiên Ngừ hỏi lại.

"Ta không muốn chết!"

Từ Linh Lung lắc đầu, nói tiếp: "Hộ thân bí bảo của ta cũng không thể ngăn được một kích của Sở Dương, đầu sao thì nội tình của Bách Hoa cốc ta không bằng các ngươi!"

"Dù cho có thể ngăn trở thì chỉ sợ ngươi cũng sẽ không đi!"

Hoa Thiên Ngừ bỗng nhiên cười.

"Xác thực như thế!"

Từ Linh Lung chớp đôi mắt đẹp liên tục, nói: "Hấn từ một huyện thành nho nhỏ cứng rắn giết trở ra, trở thành hạng nhất Tiềm Long bảng, đối mặt quần anh lại không sợ chút nào, độc chiến thiên hạ, đây là oai hùng bậc nào! Quyết đoán cỡ nào! Khiến cho người ta hoa mắt cỡ nào!"

"Ngươi động tâm rồi?"

Hoa Thiên Ngừ khẽ híp mắt.

"Chẳng lẽ ngươi không động lòng?"

Từ Linh Lung hỏi lại.

"Nam tử thần kỳ như thế trên thế gian, ta há không động lòng!"

Bạch Tổ Tổ thánh nữ của Tổ Nữ tông cũng không tham dự vây công mà đi tới, nói: "Chỉ thật đáng tiếc, hấn quá mức lạnh lùng, quá mức vô tình, quá mức tàn nhẫn, quá mức quyết tuyệt, nhân vật như vậy nếu không nhất phi trùng thiên thì sẽ chủ định chết yểu thật sớm."

"Hấn thật sao? Hấn biết sao?"

Hoa Thiên Ngừ lẩm bẩm.

Ba nữ tử phương hoa tuyệt thế lẳng lặng nhìn.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Toa Chư Thiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 160: Nhao nhao oanh sát

Trên bầu trời, Quân Lạc Vũ độc chiến hơn mười cường giả đồng cấp mà không rơi xuống hạ phong một chút nào, thậm chí lúc mới bắt đầu còn một kiếm chém giết lão phật Thiện Tĩnh.

Sự cường đại của hấn khiến Sở Dương chấn động.

Nhưng hần nhìn lại người gọi là thiên tài trên Tiềm Long bảng đang vây giết tới thì cười lạnh, liếm môi một cái.

"Hôm nay ta sẽ xếp lại hạng trên Tiềm Long bảng!"

Sở Dương trấn áp cả người Tiểu Như Lai xuống trong lòng đất, mặc hần giãy giụa như thế nào cũng không thể thoát ra ngoài.

Mắt thấy đám thiên kiêu vây công tới thì Sở Dương xoay chuyển ý nghĩ, bốn ngọn phi đao sớm được hần bố trí tản mát khắp nơi bỗng nhiên xuất hiện, lướt nhanh sát mặt đất.

VÚT!

Xẹt qua từng tia đường cung, bốn trũng từng trái tim, để lại máu tươi bắn tung tóe.

Những người xếp trên Tiềm Long bảng đều là thiên kiêu trong thiên kiêu, nhưng dù sao họ cũng chỉ có cảnh giới Tông sư, ngoại trừ một số đệ tử nội tình thâm hậu có linh khí phòng ngự ra thì tối đa chỉ như thường luồng trong tay Sở Dương, chỉ có thể phòng ngự công kích của Đại tông sư.

Nhưng bức phòng ngự như thế lại không ngăn được phong mang của phi đao, dễ dàng bị phá ra, kết liễu sinh mạng.

Chỉ trong chớp mắt đã có hơn mười người ngã xuống đất chết đi.

Cảnh này khiến cho đông đảo cường giả đang tiếp tục nhào tới toàn bộ giật mình một cái, hải nhiên hết mực.

"Giết!"

Sở Dương cũng không cho bọn hần cơ hội do dự, điều khiển phi đao một cách không lưu tình, tiếp tục công kích.

"Ta tới đối phó phi đao!"

Một thanh niên hét to một tiếng, từ trong ngực lấy ra một cái chén nhỏ màu đen, hần miệng lăm bầm ném tới không trung, chén nhỏ lập tức biến to cỡ chậu rửa mặt, phát ra một cỗ hấp lực hút cả bốn ngọn phi đao vào trong.

"Vạn Bảo Hoa, thủ đoạn của Khí tông người thật lợi hại, không ngờ lại dễ dàng thu được phi đao của hần. Không có binh khí như thế thì xem hần làm càn kiêu gì nữa?"

Một thiên niên trong số đó lập tức nâng ngón tay cái lên.

"Ta dù sao chỉ xếp hạng mười tám, thực lực có hạn nên khó có thể thôi động nhiều uy năng hơn của linh khí, kế tiếp phải giao lại cho các người rồi, ta tiếp tục trấn áp phi đao của hần!"

Vạn Bảo Hoa nói xong thì đi lùi ra sau.

"Xem ta!"

Hoa Văn Hạc đã đuổi tới, theo tay run một cái, chỉ thấy một chiếc khăn tay màu trắng lẳng không bay ra, hóa thành một sợi tơ mang tựa như con rắn du tẩu phi tốc, trong nháy mắt đã lướt tới phụ cận, vừa vịn quần lên người Sở Dương đang không kịp tránh.

"Nhân cơ hội này mà oanh sát hần đi!"

Hoa Văn Hạc nở nụ cười, hét lớn một tiếng liền chấp hai tay ra sau lưng, chờ xem khoảnh khắc cuối cùng xảy đến.

"Cơ hội như thế có thể nào bỏ lỡ!"

Thánh ma từ Huyết Không cười lạnh, hần cũng không lên trước mà là lấy ra một chiếc đinh xanh thẫm, ném ra không trung thì nó hóa thành một đạo lam quang, mau chóng đuổi tới.

"Giết người thật ra cũng chỉ đơn giản như thế!"

Huyết Không lăm bầm nói: "Đây là chỗ tốt của nội tình sâu, bối cảnh mạnh, hoàn toàn có thể nghiền ép đối thủ!"

Một bên khác, Sở Dương liên tiếp công kích phòng ngự của Tiểu Như Lai đến lưng lay sắp đổ, mắt thấy sắp nát, chuẩn bị nhất cử oanh sát vị đệ tử của Kim Quang tự này thì chợt phát hiện Vạn Bảo Hoa lấy ra một kiện linh khí thu phi đao của bản thân lại, hần giật nảy cả mình.

"Linh khí chẳng lẽ phổ biến đến thế sao?"

Sở Dương khoe miệng co giật.

Hần cũng không nghĩ thử xem, bọn họ là người nào?

Là hạt giống của mỗi tông phái, được toàn lực bồi dưỡng làm người nối tiếp tương lai thì trên người há có thể không có đồ bảo mệnh?

Như Tuế Nhân bị đánh giết chẳng qua là do vận khí quá kém, chứ nếu kiên trì thêm một lúc thì cũng chưa chắc đã bỏ mình.

Sở Dương ngậy người trong chốc lát thì đã thấy Hoa Vân Hạc té ra dây lụa bắn tới, tốc độ quá nhanh khiến hắn không tránh kịp, vừa vịn bị quần quanh.

"Thật phiền!"

Sở Dương trong lòng khê run rẩy, tròng mắt hơi híp nhưng cũng khoi dậy chiến ý ngập trời.

Ba trăm sáu mươi khiếu huyết đồng thời chấn động hình thành chu thiên tinh đồ, phun xuất từng dòng chân khí mênh mông, xuyên qua toàn thân, hắn đột nhiên quát lên: "Mở cho ta!"

ẦM! ẦM!

Khí kinh nổ tung nhấc lên cuồng phong, nham thạch dưới chân rạn nứt, đại địa cũng phải lung lay.

Dây lụa quần quanh người Sở Dương bị hắn cứng rắn chấn văng ra.

"Làm sao có thể?"

Hoa Vân Hạc ở xa xa giật nảy cả mình.

"Không có gì là không thể!"

Vạn Bảo Hoa ở bên cạnh cau mày nói: "Chỉ có cường giả nguyên thần mới có thể thúc giục được hết uy năng của linh khí, còn ở trong tay chúng ta thì có thể thi triển được bao nhiêu phần uy năng chứ? Linh khí phòng ngự thì cũng thôi, có thể bị động kích hoạt, nhưng linh khí công kích thì phải xem thử thực lực người điều khiển nó cao thấp thế nào, tu vi càng cao thì uy năng bộc phát ra càng mạnh. Mặt khác, nếu như thực lực của đối phương siêu việt hơn xa người ta..."

Hắn đột nhiên ngừng lại, sắc mặt liền cuồng biến.

"Ý của ngươi là hắn có thể dễ dàng đánh chết chúng ta?"

Hoa Vân Hạc cũng hoàn toàn biến sắc mặt.

"Nếu không phải như thế thì sao hắn có thể tránh thoát linh khí của ngươi?"

Trong lúc nói chuyện, Vạn Bảo Hoa lui lại lần nữa, hắn không phải kẻ ngu, lại chẳng có thù oán gì với Sở Dương, vừa rồi thu lấy phi đao chẳng qua là không quen nhìn Sở Dương phách lối mà thôi.

Mà giờ khắc này, trong lòng của hắn đã sợ hãi.

Sở Dương chấn nát dây lụa, cười lạnh đánh ra một quyền thật nhanh tới phía lam sắc quang mang.

"Thật muốn chết, lại dám dùng năm đấm đánh lên Thái Cực đỉnh của ta, nói ngươi ngốc là đúng hay không đây?"

Thánh ma tử Huyết Không ở cách đó không xa cười lạnh liên tục.

Đây chính là linh khí.

Chân chính phòng ngự căn bản không ngăn được.

Một khi bắn trúng sẽ xuyên thủng thân thể, tuyệt đối không có loại khả năng thứ hai.

Ba nữ Tử Linh Lung ở xa quan chiến cũng căng thẳng.

"Hoa Vân Hạc vậy mà lại dùng đến Bạch Vân thảo, là e ngại sao? Không dám lên trước giao chiến!"

Hoa Thiển Ngữ nhếch miệng.

"Hắn đương nhiên không dám lên trước, Tiểu Như Lai cũng bị đánh cho không có lực hoàn thủ như thế, nếu hắn xông lên thì kết quả có khác gì đâu? Tuy nhiên dùng tới linh khí thì chỉ sợ tiểu tử kia phải gặp tai ương. Với tông sư mà nói thì linh khí là thủ đoạn không thể phá giải, nó vừa khiến mọi người hâm mộ nhưng cũng vừa chán ghét."

Tử Linh Lung lạnh lùng nói.

Hiển nhiên nàng không có bao nhiêu hảo cảm với Hoa Vân Hạc.

"Với sự bình tĩnh, thông minh của hấn thì hấn phải có đề phòng mới phải!"

Hoa Thiên Ngữ khẽ nắm chặt tay.

Nhưng một màn tiếp theo khiến cả ba nữ rung động.

Sở Dương bị quần quanh, mắt thấy phải bị Thấu Cốt đỉnh của Huyết Không giết chết thì hấn lại chán tan Bạch Vân thảo, sau đó dùng một quyền hết sức bá đạo cứng đối cứng với Thấu Cốt đỉnh.

Cuồng ngạo!

Bá khí!

Một đi không trở lại!

Chiến thiên đầu địa!

Sở Dương thần thái cuồng ngạo nhưng trong lòng lại hết sức bình tĩnh, ở trên nắm tay của hấn chẳng biết từ lúc nào đã toát ra năm cỗ chân khí, có hùng hực, có rét lạnh, có sinh cơ bùng bùng, có nặng trĩu hết mực, có sắc bén tột cùng.

Đây là ngũ hành chân khí hấn tu luyện ra được từ Ngũ Đế kinh, tất cả hội tụ trên nắm tay của hấn tạo thành một luồng khí xoáy cỡ nhỏ, tự động tuần hoàn, tạo hóa bất hủ.

Đây là diệu dụng của Ngũ Đế Ngũ Hành chân khí mà hấn lĩnh hội được.

ẦM! ẦM! ẦM!

Một quyền đánh văng Thấu Cốt đỉnh ra ngoài.

Một màn này khiến cho một đám thiên tài đang chờ đợi kết quả kinh hãi cả lên.

"Tới đây cho ta!"

Sở Dương không dừng lại mà vỗ bàn tay tới trước bắt lấy Bạch Vân thảo còn chưa bị triệu hồi trở lại, chân khí tuần hoàn hóa thành một lồng giam, giam nó vào trong.

"Trở lại cho ta!"

Hoa Vân Hạc ở xa xa từ trong khiếp sợ kịp phản ứng lại, vội vàng điều khiển linh khứ, nhưng sao có thể như ý hấn muốn?"

"Không có khả năng?"

Sắc mặt hấn thăm biến, thủ đoạn của Sở Dương đã triệt để vượt khỏi phạm trù hiểu biết của hấn./

XOẸT!

Sau khi giam cầm Bạch Vân thảo, Sở Dương liền ném nó vào trong Nạp Hư giới, sau đó liếc mắt qua đám người, cười nói điên cuồng: "Các ngươi cũng chẳng hơn gì như thế! Xem thủ đoạn của ta tiễn hết đám heo chó các ngươi tại chỗ này này!"

Hấn bước ra một bước liền đi tới trước người Huyết Không.

"Ma đầu của Thiên Ma tông nhĩ, ta tất nhiên sẽ chém tận giết tuyệt các ngươi để báo mối thù diệt cả nhà của ta."

Sở Dương quát chói tai: "Thánh ma tử? Hắc, hôm nay ta sẽ biến ngươi thành một con ma chết!"

Quyền trái Hắc Đế chân khí, quyền phải Xích Đế chân khí, một thủy một hỏa, hai loại cực đoan chạm nhau tạo nên uy năng tăng cao, thậm chí còn bộc phát ra uy năng khủng bố hợp hai loại ý cảnh phong vân dung hợp thành Ma Kha Vô Lượng.

Song quyền hạ xuống khiến Huyết Không thăm biến sắc.

"Đại Hắc Thiên Phòng Ngự chú, ra!"

Hấn Không bỗng nhiên rút lui, đồng thời lăng không lắc một cái, một đạo phù chú hết sức đen nhánh hiện ra rồi đột nhiên nổ tung, hóa thành một mảnh hắc quang vây hấn vào giữa.

ẦM! ẦM!

Nắm đầm hạ xuống, oanh minh bạo hưởng tựa như núi non sụp đổ, hắc quang quán quanh bên ngoài cơ thể Huyết Không lập tức tiêu tán không còn, hắc cũng kêu thảm một tiếng bị đánh bay ra ngoài, máu bắn tung tóe, khí tức uể oải hơn phân nửa.

Đại Hắc Thiên Phòng Ngự chú có thể ngăn cản bảo vệ một kích của cường giả bán bộ nguyên thần, vậy mà lại không ngăn được một quyền của người?"

Huyết Không sau khi đứng lên thì lộ ra vẻ không thể tin nổi.

Nhưng sâu trong ánh mắt hắc lại là một mảnh bình tĩnh.

VÚT!

Một đạo lam quang lặng yên không một tiếng động đi tới sau lưng Sở Dương, chính là Thấu Cốt đỉnh bị đánh bay lúc này, bây giờ lại bị hắc điều khiển, chuẩn bị một kích mất mạng.

"Muốn đánh lên ta? Bằng người!"

Sở Dương cười lạnh.

Hắn xoay người lại, hai tay mở ra rồi đột nhiên hợp lại, ngũ hành chân khí lưu chuyển bên trong hóa thành lồng giam giam cầm Thấu Cốt đỉnh đang bắn tới.

"Trăm năm linh hội, thủ đoạn của ta há các người có thể biết rõ!"

Sở Dương nói thảm một tiếng, Thấu Cốt đỉnh cũng trở thành một thứ trong bộ sưu tập của hắn.

VÚT!

Hắn lăng không lác một cái, Hoàng Kim thương chợt xuất hiện trong tay, xuyên qua phía Huyết Không.

"Các người có linh khí, tương có không có sao?"

Sở Dương cười xùy một tiếng, sát cơ càng thêm nồng đậm.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Toa Chư Thiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 161: Đối chiến nguyên thần

Trên không trung, đại chiến vẫn diễn ra, thỉnh thoảng có tiếng kêu rên vang lên rồi ngay sau đó là mưa máu tung bay, thi thể rơi xuống.

Quân Lạc Vũ cường đại khiến cho những cường giả vây công hắc phải rung động.

Bên dưới, sát cơ của Sở Dương cũng tăng lên tới đỉnh điểm.

Xuyên qua tiểu thế giới duy ngã độc tôn khiến hắc bất tri bất giác dưỡng thành tính cách bá đạo, nhưng mà hiện thực bất đắc dĩ khiến hắc không thể không cẩn thận mưu đồ từng li từng tí.

Lần này ra khỏi Thịnh Kinh, hắc đã suy tính thật lâu.

Ở Thịnh Kinh, hắc đã triệt để trở mặt với Trần Sơn Vương phủ, còn cả Cao gia chỉ sợ cũng sẽ không bỏ qua hắc, nếu một mực ở lại học viện hoàng gia thì không sao nhưng sẽ có đủ loại âm mưu hành động bắn thiu xảy ra.

Còn phải coi chừng bọn hắc ám toán Sở Chi Nghiên.

Sở gia dù sao cũng là căn cơ của hắc, không thể sai sót.

Bị động phòng ngự sau một hồi thì kiểu gì cũng sẽ xảy ra chuyện ngoài ý muốn.

Và lại, ở trong thành thì lúc xuyên qua thế giới Sở Dương còn phải cẩn thận để không bị phát hiện, nếu không thì e mọi chuyện càng thêm rắc rối.

Hắn biết Vương lão luôn đề ý đến hắc.

Đi ra ngoài thành thì lợi hơn.

Sở Dương tin tưởng có ít người sẽ không dễ dàng nhìn hấn chết đi.

Vượt qua nguy cơ lần này, lần sau trở lại hấn mới chân chính có vốn để xoay chuyển, cũng hấn có tư cách đánh cờ cùng một ít người chứ không phải như hiện tại, chỉ có thể bị động ứng phó.

Vấn đề lần này đại khai sát giới thì cũng là kết quả Sở Dương sớm nghĩ tới.

Đã đứng ở một phương hoàng triều thì cũng nên triệt để phân rõ giới hạn với tông phái.

Không có bối cảnh, không có nội tình, kiêng kỵ nhất chính là gió chiều nào thì theo chiều đó.

Hôm nay giết thiên chi kiều tử của những tông phái này, mặc dù sẽ bị tông phái trong thiên hạ triệt để hạ lệnh truy sát, nhưng ở một phương diện khác thì cũng là biểu hiện nhất mực trung thành với hoàng triều.

Dù là Sở Hoàng, Vương lão hay Nho gia cùng những cường giả phe bảo hoàng thì họ cũng sẽ càng coi trọng hấn, không còn nghi ngờ gì hấn nữa.

Đây chính là tăng trọng lượng cho bản thân.

Hoàng triều là ngọn núi dựa lớn nhất của hấn.

Không mưu nhất thời, không đủ để mưu một thế.

Không mưu lâu dài, không đủ để đi hướng đỉnh phong.

Với thánh ma tử Huyết Không của Thiên Ma tông, Sở Dương đã có quyết tâm phải giết, hấn lấy hết linh khí vốn không muốn sử dụng ra dùng.

Hoàng Kim từng lắc một cái đầu quanh tới.

"Muốn bắt ta? Không có cửa đâu!"

Huyết Không sắc mặt biến hóa, lại tay lấy ra hắc phù, sau khi kích phát thì hóa thành một đạo hắc quang bao quanh hấn, mau chóng chạy đi.

"Muốn đi?"

Sở Dương khẽ hít một hơi, tâm linh lực hóa thành một cây châm vô hình đâm thẳng tới tâm phù.

"Vạn sự vạn vật đều có linh tính. Linh vật, linh vật lại há có thể không có linh tính?"

"Trấn áp cho ta!"

Tâm linh lực đã rơi trúng hạch tâm tở phù, Sở Dương phát hiện có chút linh quang yếu ớt, dưới sự đè ép của tâm linh lực nên nó âm ỉ.

Khô Mộc tâm kinh tầng thứ năm xuất hiện tâm linh hải hư ảo, rốt cục có uy năng đáng sợ chân chính.

BỤP!

Hắc quang bao quanh người Huyết Không đột nhiên tản ra khiến hấn rơi từ không trung xuống, đang mờ mịt không hiểu chuyện gì thì một ngọn phi đao sau lưng của Sở Dương phá không chui thẳng trong tim.

PHỐC! PHỐC!

Đâm từ sau lưng chui ra từ ngực, mang theo máu tươi bắn ra.

"Làm sao lại như vậy?"

Huyết Không cúi đầu nhìn vết thương không thể tin nổi, tiếp đó thở dài một hơi rồi rơi xuống, quan sát sơn hà xa xa. Chỉ hướng xung bá thiên hạ, trấn áp căn khôn của hấn cũng triệt để tan thành mây khói.

Thân thể rơi xuống, mất đi khí tức.

Chỗ phi đao xuyên qua cũng đã chân tâm mạch thành bột nhão.

Người chết đèn tắt, triệt để xong hết mọi chuyện.

"Không!"

Trên một đỉnh núi ở nơi xa, một bông người một mực ngồi xếp bằng đột nhiên đứng lên lộ ra vẻ bất ngờ, tiếp theo cuồng nộ.

"Vây mà giết Huyết Không? Làm sao có thể? Hắn có Thấu Cốt đỉnh công sát, có Đại Hắc Thiên Phòng Ngự chủ đề phòng ngự, có Đại Hắc Thiên Động chủ đề bỏ chạy, chỉ cần không gặp phải cường giả nguyên thần thì tuyệt đối có thể bình an vô sự, vậy sao lại bị giết chỉ trong chốc lát thế kia? Khiến ta không kịp cứu viện, phiền thật, lần này phiền to rồi!"

Thì thầm xong, người thanh niên bước ra một bước đã đi tới bên cạnh thi thể Huyết Không, phát hiện đối phương không còn thở nữa thì không khỏi ngẩng đầu nhìn Sở Dương, lộ ra sát cơ đáng sợ.

Sở Dương đang muốn truy kích những cường giả khác thì lập tức dừng lại, nhìn người thanh niên bên cạnh thi thể Huyết Không, sau đó không khỏi lùi nhanh ra sau hơn trăm mét mới đứng vững.

Nơi xa, Tiểu Như Lai đã đào tẩu đang thở dốc thấy Huyết Không bị giết thì run lên.

"Hắn lại có thủ đoạn như thế? Nếu mới nãy dùng lên người ta thì?"

Tiểu Như Lai không còn giữ nổi bình tĩnh, ánh mắt nhìn Sở Dương mang theo vẻ cảnh giác thật sâu.

Hoa Vân Hạc cũng hải nhiên biến sắc.

"Sở Dương này mới nãy thì triển thủ đoạn gì thế, vậy mà khiến cho độn chú của Huyết Không mất đi hiệu lực? Nếu để cho ta đột ngột đến một chút chẳng phải cũng sẽ nổi gót theo hắn ư?"

"Trên không có Quân Lạc Vũ, đối diện lại có Sở Dương quý dị, nếu còn ở lại nơi này thì chỉ sợ gặp phải bất trắc mất."

Hoa Vân Hạc không ngừng đảo mắt, thì thầm: "Không được, dù ta có vật bảo mệnh nhưng cũng không an toàn, vẫn nhân cơ hội này chạy đi cho thỏa đáng!"

Hắn quay người lại, bỏ trốn mất dạng.

Hắn thật hơi sợ Sở Dương.

"Chờ đợi tới Đại tông sư, chờ đợi tới cánh giới nguyên thần rồi ta lại chém giết ngươi!"

Đây là suy nghĩ trong lòng hắn.

Vạn Bảo Hoa của Khí tông mắng một tiếng, bỗng nhiên vỡ bảo hồn của hắn thả phi đao ra, sau đó cấp tốc rút đi, đồng thời cũng cảnh giác động tĩnh của phi đao.

Những cường giả thiên tài khác cũng không ngốc, biết Sở Dương đã vượt xa bọn hắn, dù là vậy công thì chỉ e cũng không chiếm được tiện nghi gì, không bằng sớm rời đi cho đỡ phải mất mạng oan uổng.

Trong nháy mắt, gần một nửa thiên tài còn lại nhao nhao rút đi.

Ngay cả Hoa Thiên Ngưu cũng nhìn thật sâu Sở Dương một chút rồi bỏ đi.

Chỉ là chung quanh lưu lại mười mấy bộ thi thể, đều là của những nhân vật tuyệt đại trên Tiềm Long bảng.

"Ngươi có biết hắn là ai không?"

Thanh niên nam tử nắm thi thể Huyết Không, bước tới từng bước, chậm rãi nói.

"Kẻ đáng giết!"

Sở Dương không chút sợ sệt.

"Hắc hắc!"

Thanh niên nam tử liếm môi nở nụ cười tàn nhẫn, nói: "Hắn là tử tôn của một trưởng lão Chân Thần cảnh của tông ta, cũng là một hậu bối tử đệ có thiên tư cao nhất, được lão nhân gia ông ta ký thác kỳ vọng, nay lại bị ngươi giết. Ngươi nói xem, ngươi sẽ có kết cục gì?"

Sở Dương thân thể đại chấn, con ngươi co lại thành to bằng mũi kim.

Chân Thần?

Kia là đại năng chân chính.

Nguyên Thần ba bước, bước một là Ngưng Thần cảnh, như bọn người Quân Lạc Vũ ở trên không trung. Những nhân vật này liền cường đại cỡ nào, lợi

núi xuống biển đều không đáng kể.

Bước hai là Hóa Thần cảnh, có thể dễ dàng chụp chết cường giả Ngưng Thần cảnh.

Nguyên Thần bước ba mới là Chân Thần cảnh, trở tay lập tức có thể trấn áp cường giả Hóa Thần cảnh, so ra có thể thấy được sự kinh khủng của Chân Thần.

Dù hẳn có Thanh Đông môn có thể qua lại các thế giới nhưng cũng không khỏi chau mày lại.

"Vậy thì sao?"

Sâu trong đáy lòng Sở Dương lại dâng lên một cỗ ngạo khí, hần lạnh lùng nói.

"Ngươi sẽ chết không yên lành, tất cả thân nhân của ngươi cũng sẽ chết không yên lành!"

Thanh niên nam tử thương hại nói.

Ha ha ha!

Sở Dương cười điên cuồng, âm thanh rung động thiên địa: "Chân Thần thì đã làm sao? Chờ qua một thời gian, ta sẽ nhổ tận gốc Thiên Ma tông của ngươi luôn chứ huống chi là một tên Chân Thần?"

"Vô tri thật đáng sợ!"

Thanh niên nam tử lắc đầu: "Ta trước hết nên bắt ngươi về giao cho lão gia hỏa kia xử trí đi, chứ không nếu trách tội lên đầu ta thì thật phiền!"

Hắn gơ tay lên, hắc quang ngưng tụ, Sở Dương cũng cảm giác toàn bộ thiên địa khẽ run lên, thân thể bỗng nhiên trở nên hết sức nặng nề, dường như bị thiên địa này đè lên.

Ngưng Thần cảnh có thể điều khiển thiên địa nguyên khí.

"Ngô Nguyên, ngươi dám ra tay?"

Trên không trung, Quân Lạc Vũ lại một kiếm chém giết một vị cường giả, nhìn xuống dưới quát lên lạnh lùng.

"Xuất thủ thì đã sao? Ngươi tưởng hôm nay ngươi có thể rời khỏi đây sao?"

Ngô Nguyên đứng đối diện Sở Dương mỉa mai cười nói.

"Thật sao? Còn ai tới nữa? Đều đi ra đi! Xem thử Quân Lạc Vũ ta có thể chém chết tất cả các ngươi hay không?"

Quân Lạc Vũ nói xong, kiếm quang đột nhiên tăng vọt tựa như đã nứt ra mệnh môn, chém vỡ sao trời, lại một kiếm chém giết hai vị đại năng.

Hơn mười vị cường giả đến tận đây chỉ còn lại hai vị sống sót.

"A Di Đà Phật!"

Phật hiệu vang lên, kim quang hiện ra.

Toàn bộ bầu trời phủ thành kim sắc.

Một bạch y hòa thượng chậm rãi từ tây nam đi đến, mỗi khi bước một bước chân xuống, dưới lòng bàn chân lập tức hiện ra một đóa kim liên để nâng lên.

"Quân Lạc Vũ, đã lâu không gặp, gần đây có khỏe không!"

Hòa thượng này trông hết sức trẻ tuổi, trên mặt mỉm cười hết sức tự tin, không có ý từ bi mà là bá khí mãnh liệt vô tận.

"Thiện Duyên, ngươi cũng tới?"

Quân Lạc Vũ ngoài ý muốn nói.

"Vi tìm cơ hội giao thủ cùng ngươi mà ta một mực chờ ở đây cho tới bây giờ!"

Thiện Duyên đứng vững trong hư không, dưới chân xuất hiện một đóa kim liên to chừng một trượng, hần chậm rãi ngồi xuống, lập tức dáng vẻ trang nghiêm.

"Năm xưa, ta xếp hạng hai Tiềm Long bảng còn ngươi hạng ba, ta hơn ngươi một bậc; về sau ngươi hạng ba Đẳng Long bảng còn ta hạng tư, ngươi hơn ta một bậc. Lúc ấy ta muốn đánh một trận cùng ngươi để phân trên dưới, luận mạnh yếu, nhưng thật đáng tiếc lại luôn bỏ qua cơ hội cho tới hôm nay!"

"Ta không thích tranh đấu, tránh được thì tránh, nhưng hôm nay xem ra khó tránh khỏi!"

Quân Lạc Vũ ngưng trọng nói: "Đấu lần này cũng không phải sinh tử đấu, không bằng trước hết để cho hai vị tiểu huynh đệ kia rời đi được không? Khi đó ta cũng không phải bận tâm gì nữa, có thể toàn lực chiến đấu một trận cùng ngươi!"

Thiện Duyên trầm mặc chốc lát, nói: "Ta muốn đấu một trận đỉnh phong cùng ngươi, nhưng đáng tiếc, ta không quản được người khác!"

Quân Lạc Vũ bắt đầu đi lùi, nhìn Sở Dương nói: "Chỉ sợ ta không bảo vệ được ngươi!"

Sở Dương lạnh nhạt nói: "Không sao, chẳng qua chỉ là một ma đầu Ngưng Thần cảnh mà thôi!"

"Rất tốt!"

Quân Lạc Vũ cười nói: "Ngươi ta nếu không chết, ta ngươi kết giao bằng hữu!"

Hắn chưa nói hết thì kiếm quang lại đột nhiên dâng lên, chém giết hai vị cường giả Ngưng Thần cảnh đã thối lui ra xa.

Thiện Duyên ngồi xếp bằng trong hư không, không chút động đậy.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Toa Chư Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 162: Chém giết

Trên không trung, Quân Lạc Vũ và Thiện Duyên giằng co.

Hai người này đều là thiên tài trong thiên tài, tuyệt thế trong tuyệt thế, đều là rồng trong loài người, hiện tại lại là đại năng tiểu ngạo cùng thế hệ, rốt cục mở ra một trận đại chiến.

Sở Dương đã không còn quan tâm trận chiến bên trên.

Hắn khẽ vẫy tay, bốn ngọn phi đao xoẹt qua một đường vòng cung rơi vào trong lòng bàn tay của hắn, thu vào trong Nạp Hư giới.

Sở Dương thờ dài nói: "Ngươi đường đường là cường giả nguyên thần cảnh mà thật muốn ra tay với ta?"

Ngô Nguyên cười mỉa mai, vừa bước tới trước vừa nói: "Ngươi mới nói ta là ma đầu mà, đã là ma đầu thì giăng gì công bằng công chính?"

Sở Dương vừa lui vừa hỏi lại: "Ta thật không rõ, ngươi đường đường là đại năng nguyên thần thì tại sao lại hộ đạo cho một tiểu bối Tông sư? Thiên tư của Huyết Không không tệ nhưng chưa chắc đã thành tựu nguyên thần mà?"

Ngô Nguyên nhún nhún vai nói: "Ai bảo hắn có một lão tổ tông tốt kia chứ. Hạng nhất Tiềm Long bằng nếu đổi là người khác thì đã sớm có đại năng trong tông đi theo bảo hộ rồi, nhưng ngươi thì sao? Dù là vang danh thiên hạ nhưng cũng chỉ là sâu kiến có thể giết chết dễ dàng trong mắt nhiều người mà thôi. Cũng bởi ngươi không có bối cảnh, không có thế lực, lẻ loi một mình mới lưu lạc đến cục diện hiện tại, quả thật đáng buồn."

Sở Dương bỗng nhiên biểu lộ cảm xúc: "Bởi thế nên ta muốn trở thành đại năng tuyệt thế, muốn ở trên đỉnh cao nhất, để cho hậu đại của ta không đến mức không nơi nương tựa như ta."

Ngô Nguyên nói: "Lý tưởng rất tốt, nhưng đáng tiếc ngươi không có bất cứ cơ hội nào nữa!"

Hắn nói xong thì giơ tay lên, lập tức một cỗ trọng áp như thân sơn giáng lâm chung quanh.

Sở Dương đã thối lui đến tận sâu trong sơn cốc, mặt không đổi sắc hỏi thăm: "Cường giả nguyên thần rốt cục mạnh ở chỗ nào?"

Ngô Nguyên lộ ra vẻ nghi hoặc, cẩn thận cảm ứng chung quanh nhưng không phát hiện ra gì, lúc này mới nói: "Nói cho ngươi biết cũng không sao, cường giả nguyên thần có thể câu thông thiên địa, chưởng khống nguyên khí chỉ trong một ý niệm, trấn áp thập phương, áp chế tất cả cường giả dưới nguyên thần. Dưới nguyên thần đều là phạm tục, trên nguyên thần mới là siêu thoát."

Hắn nói xong thì thần sắc lạnh lẽo, lập tức muốn động thủ.

Sở Dương vội vàng khoát tay nói: "Chậm đã!"

Ngô Nguyên hơi dừng một chút, nói: "Ngươi muốn thúc thủ chịu trời?"

"Không, không, không, ta chỉ rất hiếu kỳ, chẳng lẽ ngươi cho rằng chỉ nói như thế thì ta sẽ để ngươi bắt?"

Sở Dương lộ ra vẻ tò mò khiến cho thần sắc Ngô Nguyên hơi biến hóa, hắn đột nhiên quát lên: "Chính lúc này!"

Tâm niệm lực tuôn ra mãnh liệt, hóa thành nước sông dậy sóng, trong nháy mắt tràn vào trong tâm linh của Ngô Nguyên khiến cho thân hình vị cường giả nguyên thần này run lên mãnh liệt, sắc mặt trắng bệch tựa như không thể tiếp nhận nỗi áp lực trong lòng, ý chí muốn đồ nát, tâm thần bị nghiền.

VÚT!

Cũng trong nháy mắt đó, năm ngọn phi đao lăng không bay ra, trong phút chốc đã đến phụ cận khiến cho Ngô Nguyên đang biến sắc không thể không chế thân thể lộ ra vẻ sợ hãi.

PHỐC! PHỐC!

Mất thấy Ngô Nguyên chuẩn bị chết đi thì đột nhiên từ trên người đối phương toát ra một đoàn hắc quang tạo thành tầng sáng phòng ngự ngăn trở phi đao ở bên ngoài không thể tiến thêm.

"Chết tiệt, lại có linh khí tự chủ kích phát phòng ngự!"

Sở Dương biến sắc, ngón tay búng một cái khiến cho một hạt châu đen nhánh bay ra, tới phía trước hai mắt Ngô Nguyên đang sắp thoát khỏi tâm linh trấn áp, khiến cho vị cường giả này lập tức hoảng hốt lại.

"Phá Ma tiễn, đi!"

Hắn rút cục té ra một món cấm khí khác đời ở chỗ Tiền Đa Đa ra, đây cũng là một mũi tên đen nhánh nhưng có thuộc tính phá ma trừ tà, nó bắn thủng một lỗ nhỏ trên hắc quang ở quanh người Ngô Nguyên, nhưng cũng không thể tiến sâu thêm được.

"Thất Tinh kiếm trận, ra!"

Sở Dương điên cuồng gào to một tiếng, bảy thanh trường kiếm sớm đã chôn dưới lòng đất trong sơn cốc phá không bay ra, bố thành kiếm trận vây khốn Ngô Nguyên vào giữa.

Đây mới là hậu chiêu của hắn.

Từ sau khi đạt được bảy thanh kiếm này, hắn liền dốc hết sức lực để tế luyện xong, miễn cưỡng có thể không chế chúng.

"Thất tinh tụ hội, kiếm trận giảo sát!"

Ở trong Đại Đường, hắn tìm hiểu được Vạn Hóa Quy Nhất trận quyết, hiểu một pháp thì thông vạn pháp, Thất Tinh kiếm trận cũng đúng lúc bao quát ở bên trong nên lúc này mới tạo thành át chủ bài lớn nhất của hắn.

Bảy kiếm thành trận, Sở Dương chấn động cả người, khiếu huyết trong cơ thể cũng chấn động theo, Ngũ Đế chân khí mãnh liệt tuôn ra, chảy vào trong kiếm trận khiến cho uy năng của Thất Tinh kiếm trận được phóng đại, hình thành cấm vực.

"Giết!"

Sở Dương gào to một tiếng, quyết tuyệt không về.

Kiểm khí xoay tròn mang theo khí tức hủy diệt xé rách hết thảy, trong khoảnh khắc đã xuyên thủng màn sáng màu đen quanh người Ngô Nguyên.

Lúc này Ngô Nguyên đảo mắt, thần quang trong cơ thể bộc phát ra muốn ngăn cản kiếm khí giảo sát đến.

Sở Dương co rút con ngươi lại, tâm niệm thay đổi thật nhanh, đột nhiên quát lên: "Tâm linh hóa kiếm, chém!"

Tâm linh lực bỗng nhiên hội tụ cùng một chỗ hóa thành một thanh trường kiếm vô hình rơi vào trong tâm thần Ngô Nguyên khiến cho đối phương run lên, mặc dù không có tổn thương thực chất nhưng lại khiến cho đối phương mê mang, rối loạn tâm thần, trong lúc nhất thời mất đi tính tự chủ.

PHỐC! PHỐC!

Từng đạo kiếm khí hạ xuống, chui vào trong cơ thể Ngô Nguyên, xoắn nát nội tạng, chém giết nguyên thần, trong nháy mắt ngăn ngại mà bên trong có thể Ngô Nguyên đã trở nên vô cùng hỗn loạn.

"Ngươi, ngươi vậy mà?"

Lúc này đây, Ngô Nguyên khôi phục thanh tỉnh, khó có thể tin nhìn chằm chằm Sở Dương, nói ra mấy chữ thì mất đi khí tức. Dù chết nhưng hắn cũng không rõ tại sao đối phương chỉ là sâu kiến Tông sư lại có thể chém giết được hắn?

Chết biệt khuất.

Chết không có chút giá trị.

"Hào huyền!"

Sở Dương phun ra một ngụm khí trọc thật dài, lau mồ hôi lạnh trên trán, nhìn như đơn giản giết chết đối phương nhưng hẳn lại phải thi triển ra hết tất cả các thủ đoạn, hơn nữa còn là trong tình huống đối phương khinh thường mới có thể chém giết được.

"Tâm linh lực chỉ có thể quấy nhiễu cường giả nguyên thần chứ khó có thể hình thành áp chế tuyệt đối được, cộng thêm thời gian ngắn ngủi nên tâm linh lực của ta không đủ mạnh, lại tìm hiểu quá mức khó khăn. Sau này nhất định phải giành thật nhiều thời gian nghiên cứu chuyện này, còn nhiều tiềm năng để khai thác."

Sở Dương trong nháy mắt xoay chuyển rất nhiều ý nghĩ.

Nếu như không có tu vi Khô Mộc tâm kinh tầng năm thì hôm nay căn bản không có khả năng chém giết được Ngô Nguyên.

Dưới tình huống ra tay bất ngờ, hình thành tâm linh áp chế khiến cho Ngô Nguyên bị tâm linh chường không, lúc đó mới đánh ra liên tiếp những đạo công kích.

Nếu như không có Thất Tinh kiếm trận thì chỉ sợ vẫn không thể giết nổi đối phương.

"Cánh giới chênh lệch quá xa!"

Sở Dương thở dài một tiếng, còi hắc giới chỉ trên tay Ngô Nguyên xuống, quay đầu bước đi.

Hắn đi hết sức dứt khoát, thậm chí ngự kiếm mà đi, trong chớp lát đã biến mất trong không trung mênh mông, không thấy bóng dáng.

Trên không trung, Quân Lạc Vũ và Thiện Duyên sau nhiều lần đụng chạm mà vẫn không ai làm gì được ai. Hai người đang muốn tiếp tục chém giết thì lại phát hiện ra tình huống bên dưới, cả hai cùng trầm mặc.

"Hắn lại giết được Ngô Nguyên?"

Thiện Duyên ngửi khí kinh nghi bất định.

"Thật khó tin!"

Quân Lạc Vũ sợ hãi thán phục.

"Dù cho đánh lên nhưng tu vi Tông sư hẳn không thể giết được Ngô Nguyên mới phải. Sao hắn làm được?"

Thiện Duyên lộ ra vẻ không hiểu.

"Chỉ cần thắng thôi là tốt rồi!"

Quân Lạc Vũ khôi phục lại bình tĩnh, nở nụ cười, Sở Dương rời đi khiến hắn không còn lo lắng gì nữa, khí thế nhờ đó mà dâng lên một đoạn.

Thiện Duyên hít sâu một hơi, nói: "Ta đã biết. Chỉ có một khả năng là hắn đã tu luyện thành công Khô Mộc tâm kinh, không những thế còn ngộ ra rất sâu cho nên mới có thể trấn áp tâm linh của Ngô Nguyên, như thế khiến hắn ở trong trạng thái không thể phản kháng nên bị giết!"

"Khô Mộc tâm kinh sao?"

Quân Lạc Vũ như có chút suy nghĩ.

"Nếu thật như thế thì quả là một đại phiền toái!"

Nhớ tới một chút ghi chép liên quan tới Khô Mộc tâm kinh của một số đệ tử, Thiện Duyên không nhận được khúc miệng co giật.

"Đại phiền? Vì sao lại nói như thế?"

Quân Lạc Vũ không hiểu.

Sở Dương chẳng qua chỉ xếp hạng nhất trên Tiềm Long bảng mà thôi, tiềm lực mạnh hơn nữa thì bọn hắn cũng chẳng nhìn sang, bọn hắn chỉ quan tâm đến mất hòi kỷ một số thứ mà thôi.

"Nghe đồn bốn tầng đầu của Khô Mộc tâm kinh không có uy năng gì, chỉ khi đạt tới tầng thứ năm mới có thể chân chân chính chính lột xác thành thiên hạ đệ nhất kỳ thuật."

Thiện Duyên cảm thán nói: "Kẻ ghét phật không ngờ lại tu hành thành công Khô Mộc tâm kinh, phật tổ ơi, chẳng lẽ bên trong có thiên ý sao?"

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Toa Chư Thiên* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 163: Kết quả cuối cùng

Thiện Duyên rất muốn dốc sức đấu một trận cùng Quân Lạc Vũ để phân trên dưới, luận sinh tử.

Nhưng hần lại rời đi, vội vã rời đi.

"Ngươi nếu thật tu luyện thành Khô Mộc tâm kinh thì sợ sau này sẽ có phiền hà!"

Quân Lạc Vũ cảm ứng được khí tức Sở Dương rời đi gấp rút thì thờ dãi thật trầm, kiểm tra xung quanh, quét ngang thập phương nhưng không phát hiện ra điều gì thì ngồi xếp bằng trong đám mây trắng, đọc sách lần nữa.

Ngự kiếm phi tiên, chớp mắt đã đi xa mấy ngàn dặm.

Sở Dương thấy sắp ra khỏi Huyền Vũ sơn mạch thì ngừng lại, sau đó quay ngược trở lại, xoẹt qua một đường vòng cung rơi xuống một ngọn núi phía dưới chân.

Phía sau là một sơn cốc.

"Ngươi lại phát hiện ra ta?"

Một lát sau, một người thanh niên dặm chân đến tựa như sức địa thành thốn, không có khí tức dao động.

Sở Dương ánh mắt bình tĩnh nói: "Ngươi hẳn là người của Trần Sơn Vương phủ nhỉ?"

"Đúng thế!"

Đằng Thất gật gật đầu, hẳn bị Trần Sơn Vương phái đến nhưng một mực chưa từng xuất hiện mà là ẩn nấp ở lối ra của Huyền Vũ sơn mạch, muốn ôm cây đợi thỏ nhưng lại bị Sở Dương sớm phát hiện nên đành phải đuổi theo.

Sở Dương nói: "Ta một mực nghi hoặc, đằng đại lễ ta chuẩn bị cho Trần Sơn Vương thì sao hẳn lại không xuất thủ? Hóa ra đã đợi ở đây! Ngươi muốn giết hay muốn bắt ta?"

Đằng Thất cười nói: "Ngươi nếu hô gọi Quân Lạc Vũ chú ý đến đây thì ta sẽ giết ngươi, trong một hô hấp cũng đã đủ rồi. Nhưng nếu ngươi thành thật một chút, ngoan ngoãn đi theo ta thì có lẽ có thể giữ mạng."

Sở Dương khó hiểu nói: "Ta không rõ, một đại năng nguyên thần như ngươi sao còn bán mạng cho Trần Sơn Vương? Với năng lực của ngươi thì một lần nữa thành lập một gia tộc, chỉ ít cũng có thể trở thành hào môn mà? Làm gì phải phụ thuộc?"

Đằng Thất than khẽ: "Chuyện trên thế gian há như ý muốn của người?"

Sở Dương cũng đồng tình: "Đúng thế thật, nếu thật như ý muốn của người thì là thế gian đại đồng, thiên địa cũng trở lại hỗn độn!"

Đằng Thất cười: "Cách nói này khá hay. Là người thì phải có thất tình lục dục; là người phải có lúc thân sơ hữu biệt, lúc đó mới tạo nên thế gian muôn màu muôn vẻ, có chí nam nhi tung hoành hào hùng."

Sở Dương thờ dãi không thôi: "Nhìn ra được ngươi chí tại bốn phương, đáng tiếc, thật đáng tiếc!"

Đằng Thất trầm mặc.

Sở Dương cố gắng nói câu sau cùng: "Nếu như ngươi bị Trần Sơn Vương quản chế, có lẽ ta có thể giúp ngươi?"

Ha ha ha!

Đằng Thất cười, ôm quyền nói: "Có câu nói này của ngươi thì ta sẽ không để ngươi phải chịu bất cứ uy khuất gì!"

Ài!

Sở Dương thờ dãi một tiếng.

Hắn không cảm thấy Đằng Thất này ác, đối phương cũng chỉ vì chủ của mình nên không thể làm gì khác hơn. Nhưng đến Nguyên Thần cảnh thì ý chí kiên định cỡ nào, lại há có thể bị dăm ba câu của hắn thuyết phục được?

VÚT!

Sở Dương quay người lại, vọt vào trong sơn cốc.

Đằng Thất bước chân khẽ động nhưng rồi đột ngột dừng lại, sắc mặt âm tình bất định: "Không ngờ nơi này lại ẩn nấp một con U Ảnh báo, phiền thật!"

Sở Dương quay người lại nở nụ cười, nói: "Người có đuổi theo không?"

Đằng Thất phỏng đoán: "Người mới phát hiện ra nơi này có một con U Ảnh báo đang ngủ say hay đã sớm phát hiện ra rồi? Nếu nói người thiết lập bẫy rập ở đây thì không thể nào, dù sao thời gian của người cũng có hạn, lại không biết ta chặn đường ở phía trước. Huống chi, người làm gì có lá gan dám bố trí cạm bẫy ở đây? Nếu như U Ảnh báo đột nhiên tỉnh lại thì chắc chắn sẽ ăn sống người. Khả năng duy nhất chính là người từ nơi nào đó biết được chỗ này, lại vô vọng chạy trốn, muốn đồng quy vu tận nên mới chạy tới nơi này nhỉ?"

Sở Dương trả lời: "Nếu thế không bằng ta hét lớn một tiếng báo cho Quân Lạc Vũ còn hơn!"

Đằng Thất nói: "Nếu thế thì người đã chết. Người là người thông minh nên tự biết đạo giữ mạng, chắc người cho rằng có lẽ nơi này có được chút hy vọng sống đi?"

Sở Dương nói: "Giao thủ cùng người thông minh như người thật phiền!"

Hắn nói xong thì quay người bước đi, chỉ để lại một câu nói: "Tiếp theo phải xem người có đuổi theo hay không?"

Trong nháy mắt, hắn đã đi sâu vào trong sơn cốc.

Đằng Thất cười cười, dậm chân đi vào sơn cốc: "Liễm Tức thuật thật cao minh, nếu không phải ta chặn đường ở phía trước thì thật đã không bắt được hắn!"

Hắn đi không nhanh, trên người cũng không có một chút uy thế.

Sở Dương nở nụ cười, tốc độ đột nhiên tăng vọt, trong chớp lát đã đi tới chỗ sâu nhất trong sơn cốc, bên dưới vách đá ở phía trước có một cửa hang tĩnh mịch, hắn không chút do dự đánh tới một quyền.

Cùng một thời gian, hắn đảo người đi tới phía dưới một khối nham thạch ở bên trái cửa hang năm mươi mét, thân ảnh tạo nên chút gọn sóng, vậy mà biến mất vô tung vô ảnh, cũng không lưu lại chút khí tức gì.

ẦM! ẦM!

Trong động truyền ra tiếng nổ.

HÔNG! HÔNG! HÔNG!

Tiếp theo trong nháy mắt, bên trong truyền ra tiếng kêu dọa người sợ hãi, sơn phong bỗng nhiên lung lay một hồi, xông ra một con U Ảnh báo toàn thân đen nhánh cao khoảng một trượng, dài gần bốn trượng.

Đôi mắt vô tình tàn mát ra sát ý khát máu.

Ánh mắt ngưng tụ lập tức đuổi theo Đằng Thất.

"Không!"

Đằng Thất biến sắc mặt, lúc này hắn mới phát hiện không phát hiện ra khí tức của Sở Dương nữa, chỉ còn lưu lại chút trong không khí mà thôi, nhưng lúc này thì U Ảnh báo sao lại để ý đến chút đó?

Trong mắt của nó chỉ còn lại Đằng Thất hắn.

"Hay cho Sở Dương, ta quả thực đã khinh thường người!"

Đằng Thất nổi lên sát cơ.

ẦM! ẦM!

U Ảnh báo đã tấn công tới, nhanh như thiểm điện, tựa như u linh.

Đằng Thất đang muốn lùi nhanh lại thì thân hình trì trệ, trong nháy mắt âm tình bất định, gãy giữa không trôi.

PHỤT!

Song trào hạ xuống, bảo quang dâng lên. Đây là linh khí tự động phòng ngự trên người Đằng Thát, nhưng nó lại không ngăn được một trào của U Ảnh báo, xé nát bảo quang, lưu lại mấy vết thương thật dài trên người hắn, cũng đập hắn bay ra ngoài.

A...

Đằng Thát gào to, tức sùi bọt mép.

Hắn vùng bàn tay lớn một cái, một thanh đại kích màu vàng sẫm đột nhiên hiện ra. Đại kích hết sức đặc biệt, hai bên không phải nguyệt nha nhận cong vào trong mà là ở giữa xuất hiện một lưỡi đao hình cung nhỏ ra ngoài, tuyệt đối có lợi cho chém giết, chính giữa đầu kích như thương.

Đại kích này là đựng hợp giữa lực lượng cùng kỹ xảo.

U Ảnh báo thấy đại kích này thì lại có chút e ngại.

Giết!

Đằng Thát kinh nghi liếc nhìn xung quanh một chút nhưng không phát hiện ra điều gì, lập tức quát to một tiếng, giờ đại kích lên, hung hăng đánh xuống. U Ảnh báo thiện linh xảo nên há có thể bị chém giết dễ dàng như thế, lập tức lách thân tránh ra.

Một người một báo chém giết ở một chỗ.

Nơi xa, Sở Dương lặng lẽ đứng xem một người một thú đại chiến.

Ở chung quanh hắn là bốn tiểu kỳ màu đỏ cắm trên mặt đất, chúng tản mát ra vận luật kỳ dị che lấp địa phương này, ẩn nặc hết thảy.

Đây chính là Tứ Tượng Ân Hình trận mà Sở Vân Phi cho hắn.

Lúc đó, Sở Dương quyết định đại khai sát giới trong Huyền Vũ sơn mạch thì đã sớm đi chuẩn bị, tâm niệm quét ngang phát hiện ra một nơi tốt như thế.

Hắn ẩn nấp khí tức, yên lặng tiến đến bày ra trận pháp.

Về phần Đằng Thát, hắn đã sớm chú ý tới, mặc dù không biết lai lịch của đối phương nhưng cũng ghi tạc trong lòng. Chỉ là sau này đại chiến thì Sở Dương một mực không có phát hiện ra vị cường giả Ngưng Thần cảnh này xuất hiện, thậm chí chung quanh cũng không có nên đoán được một loại khả năng.

Sau khi hắn giết xong Ngô Nguyên thì lập tức rời đi, quả nhiên phát hiện ra Đằng Thát đang đợi ở phía bắc bên ngoài Huyền Vũ sơn mạch, hắn liền chủ động hiện thân để hấp dẫn sự chú ý của đối phương.

Hắn không giết người này thì sao có thể rời đi tiếp?

Sở Dương nhìn qua Đằng Thát, nhũn chặt lông mày, hắn phát hiện mới rồi mặc dù khiến cho đối phương bất ngờ, tạo cơ hội cho U Ảnh báo nhất trào tất sát nhưng đáng tiếc lại bị bảo quang ngăn lại, chỉ có thể khiến cho đối phương bị thương.

Nhưng sau khi Đằng Thát xuất ra đại kích thì uy thế lại mạnh hơn, áp chế được U Ảnh báo.

"Nếu cứ tiếp tục như thế thì U Ảnh báo hẳn phải chết, khi đó ta sợ rằng sẽ bị hắn tìm ra, đến lúc đó cũng chỉ có một con đường chết mà thôi!"

Sở Dương ngồi xếp bằng xuống, tâm thần quay lại cơ thể.

Ở chỗ sâu trong tâm thần hắn là một hải hương bập bềnh hư ảo, sóng âm biển lặng to lớn hết mực nhưng cũng mông lung vạn phần, hết sức không chân thực, tựa như hoa trong gương, trăng trong nước.

Đây chính là chỗ đặc thù của Khô Mộc tâm kinh tầng thứ năm.

Tầng thứ năm tên là tâm linh chi hải, hoặc gọi là tâm hải, cũng chia ba bước, bước một là bộ dáng như hiện tại, gọi là hư hảo chi hải!

Hư ảo thì là không chân thực, vốn thuộc về lực lượng huyền tượng, khó tác dụng đến hiện thực.

Bước hai là chân thực chi hải, Sở Dương còn chưa đạt tới nên không biết nó có tác dụng gì.

Tâm linh phản chiếu bát phương, soi rọi hết thảy trong vạn mét, tất cả đều hiện ra trên tâm hải, tựa như con mắt của thượng đế, tiến hành nhìn xuống.

"Cơ hội tốt, tâm linh chi kiếm, chém!"

Sở Dương phát hiện Đằng Thát giờ lên đại kích, dẫn động thiên địa nguyên khí, núi kêu biển gầm như thần linh, muốn chém giết U Ảnh báo

Hắn lập tức chém ra tâm linh chỉ kiếm mới linh ngộ được cách đây không lâu ra, xuyên qua không gian, vượt qua thời gian, tâm niệm vừa động liền rơi phía trên tâm linh của Đằng Thất.

Tâm linh của Đằng Thất là một mảnh bạch quang mỏng lung nhưng lại cực kì ngưng kết, đại biểu cho ý chí như sắt.

PHỤT!

Từ nơi sâu xa truyền ra tiếng vang thật nhỏ.

Đằng Thất run lên, cũng cảm giác toàn bộ tâm thần bị chia làm hai nửa, lập tức mất đi quyền điều khiển thân thể, tượng niệm hỗn loạn không biết phải làm gì.

PHỤT! PHỤT!

U Ảnh báo thân là hung thú nên thực lực cường đạo, một vuốt xé toang cánh tay trái, lại một vuốt chop tới cổ họng.

Cũng trong nháy mắt này, Sở Dương phát hiện ra tâm linh của Đằng Thất bị chém thành hai nửa đột nhiên ngưng tụ lại cùng một chỗ, tiếp đó nghe thấy hân gào to một tiếng, né tránh một kích tất sát.

"Ý chí như sắt? Sau khi bị kích thích thì lập tức tâm thần quy vị?"

Sở Dương suy tư, lại cũng cười: "Người bị thương hai lần liên tiếp, há có thể sống ở chỗ này?"

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Toa Chư Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 164: Quay lại Phong Vân

Đằng Thất chết.

Sau cùng hắn muốn chạy trốn nhưng bị Sở Dương ngăn lại, sau đó bị U Ảnh báo giết chết.

U Ảnh báo cũng chết.

Đằng Thất trước khi chết dốc sức phản công khiến cho nó bị thương nặng, Sở Dương đi ra vùng đảo kết liễu sinh mạng của nó.

Sở Dương nhìn Đằng Thất, hắn khá thương thức người này, tuy là địch nhân nhưng đối phương không bỏ qua đạo lý, không từ thủ đoạn để diệt sát kẻ địch.

"Hảo thủ đoạn!"

Quân Lạc Vũ bước một bước vượt qua thiên sơn vạn thủy, đi tới nơi đây.

Đằng Thất bộc phát một chiêu sau cùng hấp dẫn sự chú ý của hắn, nhưng sau khi hắn đến, thấy tình hình trong sơn cốc thì dù hắn tâm tính lạnh nhạt cũng không nhận được giết mình.

Thiếu nước trước mắt hắn chẳng qua chỉ là cảnh giới Tông sư mà thôi, dù xếp hạng nhất trên Tiềm Long bảng nhưng cũng không thể thay đổi được sự thật là cảnh giới quá thấp.

Nhưng một Tông sư như thế, trước giết Ngưng Thành cảnh Ngô Nguyên, bây giờ chẳng qua bao lâu lại giết thêm một cường giả Ngưng Thần cảnh cộng thêm một con hung thú không kém bao nhiêu nữa.

Thật khó có thể tưởng tượng nổi.

Ở trong ấn tượng của Quân Lạc Vũ, dù rằng Tông sư cảm tuyệt thế đại sát khí thì cũng khó có thể gây uy hiếp trí mạng đến cường giả nguyên thần, vậy mà hôm nay hắn lại phát hiện ra nhận biết đó là sai lầm.

Sở Dương cười cười, không giải thích, ôm quyền nói: "Chẳng qua chỉ là thủ đoạn nhỏ mà thôi, còn phải đa tạ ơn viện thủ của ngài ban nãy."

Quân Lạc Vũ mỉm cười nói: "Chỉ là tâm ý, không cần phải khách khí!"

Sở Dương gật đầu, không tiếp tục cảm ơn mà chỉ nói: "Nhiệm vụ lần này không ai quản sao?"

Quân Lạc Vũ nói: "Bác Hoang thật xuất hiện tà ma, nhiệm vụ lần này quả thật rất quan trọng. Dù là ai cũng không thể thoái thác, mà ngươi chẳng qua là vừa lúc gặp phải thôi, đây chính là dương mưu."

Sở Dương cảm thán: "Hào thủ đoạn!"

Quân Lạc Vũ thâm ý sâu sắc nói: "Quả thật hào thủ đoạn. Đứng ở chỗ cao nhìn xuống dưới, tùy tiện ra tay lập tức có thể dồn người vào chỗ chết. Người trong cuộc chỉ có thể ứng phó."

Sở Dương thăm dò: "Nếu như ở ngoài cuộc?"

Quân Lạc Vũ cười.

Sở Dương thở dài lần nữa, không khỏi nói: "Tiện tay ép chết đi!"

Quân Lạc Vũ không nói gì thêm mà nhắc sang chuyện khác: "Có một số đại năng dù ở cách xa vạn dặm cũng có thể giết người mà không tốn bao nhiêu sức lực. Giống như Tông sư người vậy, một khi bị khóa định thì ngoài ngàn dặm cũng có thể diệt sát bằng một chỉ."

Sở Dương rung động, không khỏi run rẩy hỏi: "Có nhiều người như thế sao?"

Quân Lạc Vũ hé miệng cười nói: "Không ít cũng không nhiều! Những người như thế phải vượt qua nguyên thần mới có khả năng làm được, người không cần phải lo lắng! Người giết không ít người nhưng cũng không tính là gì."

Sở Dương nói thật khê: "Ta giết thánh ma tử, hẳn có lão tổ là Chân Thần cảnh!"

Quân Lạc Vũ cất giọng cao vút: "Vậy thì sao?"

Sở Dương lo lắng hỏi thăm: "Nếu hẳn xuất thủ thì ta phải làm sao bây giờ?"

Quân Lạc Vũ bá khí tức giận nói: "Hắn sẽ bị một ít người một chưởng đập chết!"

Sở Dương tròn tròn mắt nói: "Không thể nào?"

Quân Lạc Vũ ngạo nghễ nói: "Đây là thiên hạ của Đại Sở!"

Sở Dương như có điều suy nghĩ, gật đầu thật sâu.

Một câu thiên hạ của Đại Sở đã bao hàm hết thảy.

Giống như trước đây không lâu, tam thái tử bị giết, toàn bộ Trấn Thiên tông liền bị san thành bình địa.

Đây là sự quyết đoán của Đại Sở, sự bá đạo của Đại Sở.

Quân Lạc Vũ lại nói: "Chiến đấu công bằng thì không ai để ý tới, nhưng ý lớn hiếp nhỏ thì sẽ có rất nhiều người không quen nhìn."

Sở Dương nói: "Ví dụ như lần này chỉ có một mình ngươi?"

Quân Lạc Vũ gật đầu, buồn cười nói: "Một mình ta chẳng lẽ không đủ? Ngươi phải biết, dù là thái tử đi tuần thì tối đa cũng chỉ có một cường giả Hóa Thần ngầm theo bảo hộ mà thôi. Mà ta, tuy cũng là Ngưng Thần cảnh nhưng lại không sợ Hóa Thần cảnh."

Sở Dương ngược ngược cười một tiếng: "Nói như thế, đây cũng là vinh hạnh của ta!"

Quân Lạc Vũ thâm ý sâu sắc nói: "Giản tại đế tâm!"

Sở Dương nhún nhún vai nói: "Vậy thì có gì dùng? Giống như lần này, nếu không phải ta có chút bản sự thì đã bị giết."

Quân Lạc Vũ cười khỏ, hẳn thật sự không thể cãi lại.

Cho dù là hẳn thì cũng không nghĩ ra Thiện Duyên sẽ xuất hiện, sự xuất hiện của Ngô Nguyên thì hẳn muốn giết cũng hữu tâm vô lực, Thiện Duyên tất nhiên sẽ ngăn cản.

Hắn càng không nghĩ tới còn cả một đại năng nguyên thần chặn đường.

Sở Dương hỏi một câu mang tính then chốt: "Thiên hạ hôm nay có nhiều cường giả nguyên thần không?"

Quân Lạc Vũ đại khái nói: "Ngưng Thần cảnh thì không ít, Hóa Thần cảnh lại tương đối ít, đến Chân Thần cảnh thì bình thường đều sẽ bế quan lĩnh hội đạo cảnh phân hư chứ không ra ngoài. Còn Phân Hư cảnh thì bình thường sẽ không quan tâm đến thế tục."

Sở Dương tựa như hiểu được, gật đầu, rồi hỏi đến chuyện Bắc Hoang: "Tà mà rốt cục có lai lịch gì?"

Quân Lạc Vũ cau mày nói: "Ta chỉ biết bọn hán không thuộc thế giới này!"

Sở Dương chấn động tinh thần, hiếu kỳ hỏi thăm: "Không thuộc nơi này? Vậy chẳng phải là thế giới khác sao? Cục bắc của Bắc Hoang có thông đạo kết nối hai thế giới? Thế giới bên ngoài rốt cục là thiên địa gì?"

Quân Lạc Vũ lắc đầu nói: "Không biết!"

Sở Dương kém tí nghẹn chết, không cam lòng nói: "Ngay cả ngươi cũng không biết?"

Quân Lạc Vũ thần nhiên nói: "Chuyện trên thế gian ta không biết bao nhiêu thì sao có thể hiểu rõ được?"

Không biết là không biết.

Được lắm!

Sở Dương không hỏi nữa.

Quân Lạc Vũ không có bộ dáng kiêu ngạo gì, hai người lại hàn huyên hồi lâu mới tách ra.

Sở Dương vuốt thì thê một phen, nhét U Ảnh báo vào trong Nạp Hư giới, sau đó không dừng lại mà tiếp tục đi hướng bắc, về phần Quân Lạc Vũ có theo hay không thì hán không hỏi thăm.

Có một số chuyện không cần phải nói rõ.

Một ngày này, toàn bộ thiên hạ chấn động ầm ầm.

Chỉ trong một ngày, tuyệt thế thiên tài trên Tiềm Long bảng mất đi hơn hai mươi người.

Tông sư, Đại tông sư trong thiên hạ chết không đếm hết.

Những người này đều liên quan đến cùng một người, là Sở Dương hạng nhất Tiềm Long bảng.

To gan giết Tuệ Nhân của Kim Quang tự, thánh ma tử Huyết Không của Thiên Ma tông, hán cường đại tới cỡ nào? Điền rõ đến cỡ nào?

Lại có tin tức truyền ra, nói Ngô Nguyên trưởng lão của Thiên Ma tông cũng bị đối phương giết chết.

Đây không phải chấn động nữa mà là kinh hãi.

Tông sư giết nguyên thần?

Thật không phải nói đùa?

Lúc tin tức từ trong miệng Thiện Duyên của Kim Quang tự truyền ra thì thiên hạ an tĩnh.

Phượng trọng Kim Quang tự nói: "A Di Đà Phật, đây là đại ma không thể không trừ, chư vị có thượng sách gì giúp thế gian hàng ma chăng?"

Một lão hòa thượng nói: "Hóa Thân cảnh không ra thì khó có thể trấn áp được Quân Lạc Vũ, dù cho có Chân Thần thì chỉ sợ sẽ kinh động hoàng triều, không ổn đâu! Nguyên thần trở xuống, thiên hạ tranh phong sẽ không liên lụy quá nhiều, cũng sẽ không khiến hoàng triều làm to chuyện ra, chính ngay cả Quân Lạc Vũ cũng sẽ không xuất thủ, không bằng phái ra hộ pháp la hán đến trấn áp!"

Hộ pháp la hán là Đại tông sư, mà còn không phải là Đại tông sư bình thường.

Đây là hộ pháp mà Kim Quang tự cố ý bồi dưỡng, nổi tiếng thiện chiến.

Phượng trọng gật đầu: "Thiện!"

Lúc này, có thật nhiều hộ pháp la hán rời khỏi Kim Quang tự, chạy đến Bắc Hoang.

Thiên Ma tông.

Tin tức thánh ma tử tử vong truyền ra thì tất cả mọi người chấn động, nhưng nghe tin Ngô Nguyên bị giết thì toàn bộ trầm mặc.

Lão tổ tông của Huyết Không phát ra mệnh lệnh: "Ai giết được hán ta sẽ thu kè đó làm đệ tử."

Lúc này, toàn bộ Thiên Ma tông chấn động, cường giả Tông sư, Đại tông sư nhao nhao xuất động, chạy tới Bắc Hoang.

Hoa Thiên Ngừ đã trở lại thì thở dài một tiếng, bước tới cấm địa.

Trong Thịnh Kinh, Trần Sơn Vương phủ.

"Đằng Thắt chết!"

Trần Sơn Vương giống như cảm giác được, ngó nhìn Huyền Vũ sơn mạch, hai mắt bình tĩnh lại ẩn chứa lửa giận thiêu đốt thương thiên: "Vì một con kiến hôi mà hi sinh một ái tướng của ta, là ai giết hân? Quân Lạc Vũ sao?"

Hân khẽ nhắm mắt lại, hít sâu một hơi.

Trần Sơn Vương ngồi xuống, phát ra mệnh lệnh: "Đã tới bước này, nếu không trừ khử ngươi thì ta sẽ mất hết mặt mũi!"

Chỗ sâu trong hoàng cung.

Sở Hoàng cười tươi: "Tiểu tử kia thật tàn nhẫn, lại dám giết nhiều thiên tài như thế, có phong phạm của ta năm xưa."

Vương lão trợn mắt nói: "Chẳng phải là do bị ép buộc đó sao!"

Sở Hoàng hơi híp mắt lại, nói tiếp: "Nếu như không một lần này thì sao nhìn ra được hân có thủ đoạn như thế? Thật không tầm thường! Có một số chuyện sớm muộn gì cũng phải tính toán!"

Vương lão gật đầu nói: "Ngươi nắm chắc tâm lý thì tốt rồi! Nhưng mà ngươi phải nắm chắc mức độ cho tốt, chứ nếu chơi hân chết đi thì sẽ tổn thất lớn đó."

Sở Hoàng bá khí tức giận nói: "Thiên tài như hân, trăm không để hân chết thì ai có thể giết hân?"

Vương lão bĩu môi nói: "Người có thể giết hân cũng nhiều, mà ngươi không ngăn nổi cũng không ít!"

Sở Hoàng ngượng ngùng cười một tiếng.

Vương lão lại nói: "Chờ hân trở lại, chỉ sợ cũng đã đạt tới cảnh giới Đại tông sư!"

Sở Hoàng ngó nhìn phương bắc với vẻ mong chờ, nói: "Với tâm tính của hân ắt sẽ trở thành thái tử, khi đó để ta xem một chút lòng dạ của hân, khí lượng lẫn năng lực xử lý của hân ra sao?"

Vương lão cảm thán: "Chắc chắn sẽ khiến ngươi giật nảy mình cho xem, nhìn khoảng kinh doanh hợp tác giữa hân cùng Tiền gia thì biết, nếu như hân có bối cảnh, có thế lực thì tự làm sẽ như thế nào? Thật đáng tiếc, hân bắt buộc phải lấy ra để đổi lấy một số thứ không còn dùng được."

Sở Hoàng cũng khe khẽ thở dài: "Muối ăn, đường trắng, đây đều là chuyện lợi quốc lợi dân, đáng tiếc, thật đáng tiếc!"

Vương lão ánh mắt ngưng tụ, chân thành nói: "Với tính tình của hân, nếu trở thành thái tử nhất định sẽ toàn lực ủng hộ, khi đó..."

Sở Hoàng phát tay, nói: "Con của ta, ngươi có thể an tâm!"

Vương lão cười cợt quái, nói: "Bốn người con của ngươi quả thật mỗi đứa đều là rồng trong loài người, cũng không biết bọn hân dụng phải Sở Dương sẽ ra sao?"

Hân đã quan sát Sở Dương một đoạn thời gian, biết tiểu gia hỏa kia làm việc hết mức lão luyện, lại hết sức điên cuồng, cũng kín kẽ không một lỗ hổng.

Càng đáng sợ chính là ngộ tính, là tốc độ trưởng thành, thật điên cuồng!"

Sở Hoàng ngưng cười, nói: "Ta cũng khá mong chờ. Chỉ là tà ma ở Bắc Hoang khiến ta cảm thấy bất an."

Vương lão khá lo lắng nói: "Sợ là sợ trong ngoài cấu kết, nếu như lại xuất hiện tình huống giống năm đó..."

Sở Hoàng hiện lên vẻ tàn nhẫn, nói: "Nếu thật như thế, ta sẽ diệt tuyệt nó triệt để!"

Học viện hoàng gia!

Thủy Thanh Linh vừa trở lại đã bị Sở Chỉ Nghiên tìm tới cửa, hỏi: "Thủy tỷ tỷ, ngươi có gặp tam ca của ta không? Hân hiện tại sao rồi?"

Thủy Thanh Linh phớt tạt nói: "Hân rất tốt, hết sức tốt!"

Tiểu Hồng lộ ra vẻ sợ hãi, nói: "Tốt đến không thể tốt hơn!"

Sở Chỉ Nghiên an tâm nói: "Không sao thì tốt rồi!"

Thủy Thanh Linh khẽ thờ một hơi, nghiêm túc nói: "Hắn chắc chắn sẽ không bị sao cả, nhưng chuyện của người khác thì sẽ lớn lắm. Chi Nghiên, người nhất định phải nhớ kỹ, sau này dù là gì đi nữa cũng không nên rời khỏi học viện, thậm chí không được đi lại một mình trong học viện."

Sở Chi Nghiên biến sắc, nói: "Không đến mức đó chứ?"

Thủy Thanh Linh cười khỏ, nói: "Không lâu sau người sẽ biết có đến mức đó hay không!"

Không lâu sau đó, khi Sở Chi Nghiên nghe được chuyện của Sở Dương thì nàng triệt để tròn to mắt.

Bắc Hoang!

Thiên thương thương, đã mang mang, phong xuy thảo đề một ngưư dương.

(*) Trời xanh xanh, nội mệnh mộng, gió thổi cỏ rạp xuống thấy bò dê.

Trống trải, bao la, liếc nhìn lại chỉ thấy núi xa là xuống.

Đây là ấn tượng đầu tiên của Sở Dương về Bắc Hoang.

Hắn đi tới Bắc Hoang, còn xâm nhập cách xa ba ngàn dặm, sau đó lấy ngân ấn tuần sát sứ ra xác nhận nhiệm vụ đã hoàn thành.

Sở Dương không dừng lại mà tiếp tục đi tiếp, đi tới một vùng núi, sau đó che giấu khí tức, xâm nhập phạm vi tám trăm dặm, tìm tới một nơi bí ẩn, bày ra Tứ Tượng Ấn Hình trận.

"Chờ ta trở lại nhất định sẽ nhắc lên long trời lở đất, khiến cho thiên hạ này phải nhảy múa theo ta!"

Sở Dương ngó nghiêng nhìn phương nam, mắt lóng lánh.

"Phong Vân, ta trở lại!"

Tiếp theo trong nháy mắt, thân ảnh của hắn lập tức biến mất trong trận pháp.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Toa Chư Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 165: Năm năm

Lưu quang lóe lên, thời không biến hóa.

Sở Dương lấy lại bình tĩnh, kiểm tra chung quanh, đồng thời tâm linh chi hải phản chiếu bát phương, chiếu rọi hết thảy mọi thứ trong phạm vi vạn mét chung quanh ở trong lòng.

"Quả thật không có thân ảnh của Phá Quân!"

Hắn không có đi thế giới Phá toái hư không mà là quay trở lại thế giới Phong Vân.

Hắn nhớ rõ lúc trước hắn bị Phá Quân truy sát, chật vật chạy trốn, phía trước là vách núi, sau cùng bất đắc dĩ mới quay lại Thiên Vũ đại lục. Bây giờ trở lại, trong lòng hắn không nói nên lời là tư vị gì.

Vách núi phía trước với hắn hôm nay không tính là gì.

Chung quanh mây trắng lượn lờ, một mảnh hoang vu.

"Trước tìm được người sống đã, xem thử nơi này rốt cục đã trôi qua bao lâu?"

Đây là lần đầu tiên Sở Dương quay lại thế giới đã từng tới, thế nên hắn không thể xác định được hiện tại là thời gian ngay lúc đó hay là đã qua bao lâu rồi?

Hắn chẳng không mà lên, ngự kiếm phi hành.

Hắn dõi khắp thiên hạ, non sông tươi đẹp.

Tâm tình của Sở Dương không khỏi tốt hơn nhiều.

Ở Thiên Vũ đại lục, mặc dù hần tính toán rất nhiều, giết không ít người, thậm chí có chút điên cuồng nhưng hần một mực rất ngọt ngào. Bây giờ đi tới phiên thiên địa này, dù đối mặt với Đế Thích Thiên thì hần cũng có tự tin có thể chống đỡ chính diện với đối phương, vậy nên tâm tình tự nhiên thả lỏng.

Nhìn xa xa phía trước, hần phát hiện một thị trấn nên lập tức hạ xuống.

"Cũng chẳng biết Vô Song thành ra sao rồi?"

Sở Dương không có quay lại đó trước mà chuẩn bị tìm hiểu rõ ràng tình hình. Dù sao lúc hần rời đi, Phá Quân xuất hiện, chỉ sợ Tuyệt Vô Thần hần cũng đã đến, thiên hạ hôm nay rốt cục có bộ dáng gì, hần cũng rất tò mò.

"Duyệt Lai khách sạn?"

Sở Dương cười, đi vào.

"Lão gia muốn nghỉ chân hay ở trọ?"

Tiểu nhị chạy đường thấy Sở Dương y phục gọn gàng, khí vũ bất phàm nên chạy chậm tới, khom lưng cúi người hỏi, đây cũng là đạo mưu sinh của bọn hần.

"Nghỉ chân!"

Lúc này trong tiệm chỉ có hai ba bàn khách nhân, hơi vắng lặng. Sở Dương đi tới bàn cạnh cửa sổ rồi ngồi xuống, sau đó thuận miệng nói: "Đem một số món ngon sở trường ra đây, pha thêm ấm trà ngon!"

Tiểu nhị đại hỉ, vội vàng cất cao giọng nói: "Rõ! Món ăn sở trường hai mặn hai chay, một bình rượu ngon, một bình trà ngon, nhanh lên một chút!"

Sau khi báo lên, hần đang muốn rời đi thì Sở Dương gọi hần lại.

Tiểu nhị khom người hỏi: "Lão gia còn gì sai bảo?"

Sở Dương ném tới một khối bạc vụn.

Tiểu nhị không khỏi kinh hi hỏi: "Lão gia, ngài đây là?"

Sở Dương lật tay hiện ra thêm một thỏi bạc, vắn vế nói: "Ta có chuyện hỏi thăm, nếu trả lời tốt thì còn nữa!"

Tiểu nhị thích chí hơn, thỏi bạc vụn mới này tương đương nửa tháng tiền công của hần, còn thỏi bạc trong tay Sở Dương kia lại bằng một năm tiền công, vậy nên lúc này hần hết sức nhiệt tình, hỏi: "Lão gia, chỉ cần tiểu nhân biết thì nhất định sẽ nói ra hết."

Sở Dương tùy tiện hỏi: "Nói một chút đại sự giang hồ dạo gần đây nghe thử?"

Tiểu nhị trầm ngâm một lát, nói: "Muốn nói đại sự sao? Tính từ năm đó Thiên Hạ hội bị Vô Thần Tuyệt cung thay thế, uy áp giang hồ không ai dám không phục, giết đến người giang hồ sợ hãi, các thế lực lần lượt bị thôn tính, ngay cả Vô Song thành cũng chỉ có thể co đầu rút cổ lại một góc."

Sở Dương khẽ nhú mày, hỏi: "Bái Kiếm sơn trang đâu?"

Tiểu nhị lập tức nói: "Há có thể không biết đến nó. Thật đáng tiếc, Bái Kiếm sơn trang lớn như thế, ở năm năm trước đúc ra một thanh tuyệt thế hào kiếm, danh tiếng nhất thời vô lượng nhưng do bị liên lụy bởi đại chiến giữa Thiên Hạ hội và Vô Song thành nên dần suy sụp, sau cùng trực tiếp đầu nhập vào Vô Thần Tuyệt cung!"

Sở Dương nhấn mạnh: "Năm năm trước?"

Tiểu nhị mặc dù không biết người trẻ tuổi trước mắt tại sao lại không rõ đại sự trên giang hồ, nhưng hần vẫn thành thành thật thật trả lời: "Chính là năm năm trước, tuyệt đối không sai!"

Sở Dương xoay chuyển tâm tư: "Năm năm sao? Thời gian này tính thế nào?"

Hần sống một trăm năm ở trong thế giới Tiểu Lý Phi Dao lần thế giới Đại Đường Song Long, tuyệt đối không thể tính theo cách này, cũng không thể lấy thời gian trên Thiên Vũ đại lục làm tiêu chuẩn cơ bản.

"Nếu thế?"

Hần khẽ động trong lòng, nghĩ đến một loại khả năng nào đó.

Hần từ Phong Vân trở lại, sau một tháng lại tiến đến thế giới Tiểu Lý Phi Dao, sau khi trở lại một đoạn thời gian lại đến thế giới Đại Đường, sau đó lại trở về cho đến hiện tại quay lại thế giới Phong Vân.

Thiên Vũ đại lục, Tiểu Lý Phi Dao, Thiên Vũ đại lục, Đại Đường Song Long, Thiên Vũ đại lục.

"Năm lần là năm năm sao?"

Sở Dương cảm thấy đây hẳn là nguyên nhân thời gian trôi qua năm năm, chẳng qua là chưa thể xác định cụ thể thôi, dù sao thì đây chỉ là lần đầu tiên hắn quay lại một thế giới.

Sở Dương ra hiệu: "Người cứ nói đi!"

Trong chốc lát này, trà nước đã bùng lên, Sở Dương rót một chén, hít hà rồi không khỏi lắc đầu, bỏ xuống.

Hắn từng làm Sở Hoàng hai lần, từng uống qua danh trà trong thiên hạ, thậm chí uống cả linh trà ở trong Thiên Vũ đại lục nên tự nhiên không ư gì thổ trà trước mặt.

Tiểu nhị lại nhìn thẳng, nhếch miệng, cảm thấy thiếu niên trước mắt có lai lịch không nhỏ, tiếp tục nói: "Muốn nói đến đại sự giang hồ gần đây nhất thì không gì qua được chuyện thần thoại Vô Danh bị Tuyệt Vô Thần của Vô Thần Tuyệt cung bắt đi. Kể từ đó, nhân vật võ lâm thiên hạ đều ảm đạm, sĩ khí đại tang."

Sở Dương khẽ hít mũi nói: "Voi tu vi của thần thoại võ lâm Vô Danh thì sao lại bị bắt được?"

Tiểu nhị nhún nhún vai nói: "Chuyện này thì ta không biết."

Sở Dương ném thỏi bạc trong tay ra, nói: "Gọi chưong quý các người tới đây!"

Tiểu nhị này mặc dù linh thông tin tức trên giang hồ nhưng dẫu sao cũng biết có hạn. Sau khi hắn biết đã trải qua bao nhiêu năm thì đã mất đi hứng thú, chuẩn bị tìm một người khác để tìm hiểu rõ hơn.

Tiểu nhị sau khi nhận thỏi bạc thì sững sờ, nhưng cũng giật mình nói: "Tạ lão gia ban thưởng, ta sẽ đi thông tri cho chưong quý!"

Qua một lát, chưong quý đi tới.

Người chưong quý này hết sức trẻ tuổi, chỉ khoảng hơn hai mươi tuổi thôi, một thân khí thế lại không tầm thường, hiển nhiên là người luyện võ. Khi hắn thấy rõ ràng Sở Dương thì lập tức run lên, lộ ra vẻ mừng như điên, tiến lên hai bước, quỳ một chân xuống nói: "Một lễ tám bái kiến thành chủ!"

Thanh âm mặc dù nhỏ xiu xiu nhưng vừa vắn tiểu nhị ở cách đó không xa nghe được, lập tức run rẩy cả người, xem tí bị hù chết.

"Người còn nhận ra ta?"

Sở Dương cười, một lễ tám, đây là xếp hạng của ám vệ.

Hắn thấy Duyệt Lai khách sạn thì biết được đây là bố trí của hắn lúc trước, chân khí vận chuyển trong cơ thể đối phương hiển nhiên là Hàng Long thần cước độc nhất.

Một lễ tám y nguyên khó nén kích động, nói: "Năm đó được thành chủ dạy bảo, sao có thể quên?"

Sở Dương nói: "Đi thôi, dẫn ta tới một chỗ an tĩnh!"

Nói xong, hắn đứng lên.

Một lễ tám hết mực cung kính nói: "Mời thành chủ!"

Sau khi tới hậu viện, Sở Dương vào chỗ, nói ra: "Nói hết toàn bộ những chuyện xảy ra sau khi ta biến mất trong năm năm này ra, không cần rõ chi tiết!"

"Vâng, thành chủ!"

Một lễ tám đã trấn định lại, bắt đầu giảng thuật toàn bộ đại sự phát sinh trong năm năm này.

Lúc trước Bái Kiếm sơn trang sống mái với Thiên Hạ hội, bọn người Đoạn Lăng của Vô Song thành chém giết toàn bộ Thiên trì thập nhị sát, nhưng do Nhiếp Phong cầu tình nên thả Tần Sương và U Nhược.

Về sau, bọn hắn đi khắp nơi tìm Sở Dương nhưng không đạt được tin tức gì. Tuy nhiên Hùng Bá đại chiến voi Sở Dương dù bị trọng thương nhưng lại quay trở lại Thiên Hạ hội, khiến cho bọn hắn lòng nặng trĩu.

Đặc biệt là sau khi biết tin Phá Quân truy sát Sở Dương, bọn hắn đều cảm thấy khoog ổn.

Lúc đó, Vô Song thành lòng người bàng hoàng.

Ngay cả bọn người Đoạn Lăng cũng đã mất đi chủ tâm cốt.

"Đồ nhi của ta sẽ không chế dễ dàng như thế!"

Kiểm Thánh đi tới phủ thành chủ để lại một câu nói xong thì trở lại trang viên, nhưng cũng an định lòng người.

Về sau, Vô Song thành tạm thời có Minh Nguyệt thay mặt quản lý, bọn người Đoạn Lăng, Độc Cô Minh, Nhiếp Phong phụ trợ.

Nhưng mà thiên hạ phong vân biến hóa, đại sự liên tục phát sinh khiến cho người ta không kịp nhìn.

Sau đó, Thiên Hạ hội bị Vô Thần Tuyệt cung tiếp quản, Hùng Bá không biết tung tích.

Tuyệt Vô Thần bắt đầu từ bắc đến nam, uy áp thiên hạ, thẳng đến tiếp cận Vô Song thành thì bị ngăn cản.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Toa Chư Thiên* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 166: Đại thế

Vô Thần Tuyệt cung hết sức hưng hăng, Tuyệt Vô Thần bá đạo vô cùng.

Sau khi khuếch trương bị ngăn cản, Tuyệt Vô Thần tự mình ra mặt giết tới bên ngoài Vô Song thành.

"Lúc ấy các sư huynh sư tỷ như Đoạn Lăng, Minh Nguyệt, Độc Cô Minh, Nhiếp Phong, Bộ Kinh Vân, Dương Phong, Dương Tiểu Vũ đều xuất thủ, đại chiến Tuyệt Vô Thần nhưng vẫn không địch lại. Thậm chí ngay cả Nhiếp Phong lẫn Bộ Kinh Vân thì triển ra lực lượng kết hợp phong vân nhưng cũng không thể ngăn cản được nắm đấm của Tuyệt Vô Thần, ngay khi hắn muốn đánh giết hết bọn họ thì ở trong thành toát ra một cỗ kiếm ý dọa lùi hắn."

Một lẽ tám nhớ tới trận chiến kinh tâm động phách đó thì giọng nói không khỏi run rẩy.

Sở Dương lắng lắng nghe, không hề bình luận.

Một lẽ tám nói tiếp.

Về sau, Tuyệt Vô Thần an tĩnh một đoạn thời gian, nửa năm sau liền vòng qua Vô Song thành tiếp tục chinh phạt thiên hạ, bắt giữ nhân sĩ võ lâm, hoặc dùng độc hoặc uy hiếp, đủ loại thủ đoạn không chế.

Nhiếp Phong và Bộ Kinh Vân mấy lần xâm nhập hậu phương địch để thám thính, muốn trừ hại lớn cho võ lâm nhưng lại bị con của Tuyệt Vô Thần là Tuyệt Tâm phát hiện ra Nhiếp Phong chính là cha của con trai của ái thiếp Nhan Doanh của Tuyệt Vô Thần, nhân đó thiết hạ bẫy rập bắt đi Nhiếp Phong.

Bộ Kinh Vân cứu viện lại bị trọng thương, trên đường gặp Vô Danh, được cứu.

Vì cứu Nhiếp Phong, Vô Danh khiêu chiến Tuyệt Vô Thần để hấp dẫn sự chú ý, để cho Bộ Kinh Vân cứu Nhiếp Phong đi.

"Nhưng trong ngày giao đấu, Vô Danh lại bị đệ tử Kiếm Thần hạ độc, sau đó bị Tuyệt Vô Thần bắt!"

Nói đến đây, một lẽ tám cũng không nhịn được cắn răng.

Sở Dương nhíu mày, nghe cho tới bây giờ hắn lại cảm thấy quái dị.

Nguyên bản ở trong phim truyền hình, Nhiếp Phong bị bắt, Vô Danh cũng bị đệ tử Kiếm Thần của hắn hạ độc, nhưng hôm nay bị hắn cải biến rất nhiều, thế mà lại vẫn phát sinh chuyện giống như thế.

"Là thế giới sửa đổi hay do quán tính?"

Sở Dương suy nghĩ sâu xa nhưng không giải thích được, hỏi: "Người có biết tại sao Kiếm Thần hạ độc không?"

"Không biết!"

Một lẽ tám lắc đầu.

Sở Dương lại có mấy phần minh ngộ, chuyện này ắt liên quan đến Phá Quân.

Người mà Phá Quân muốn trừ bỏ nhất ngoài Vô Danh ra không còn ai khác, để đối phó Vô Danh mà hắn từng đi xa đến Đông Doanh, trao đổi tuyệt học Sát Phá Lang với Tuyệt Vô Thần.

Cũng tất nhiên là hán sử dụng Xá Tâm ấn khống chế Kiếm Thần.

Vì giết Vô Danh mà hán không từ bất cứ thủ đoạn nào.

"Vốn tưởng có thể thay đổi vận mệnh của ngươi, nhưng kết quả vẫn y như cũ!"

Sở Dương thở dài trong lòng.

"Vi trừ bỏ Tuyệt Vô Thần mà Bộ Kinh Vân và Nhiếp Phong được cứu ra cùng nhau đi mời Kiếm Thánh rời núi, nhưng bị cự tuyệt. Hai người Nhiếp Phong không hiểu ra sao nên lập tức đi tìm cường giả thế hệ trước là Đệ Nhất Tà Hoàng để nhận truyền ma đạo, tu vi tiến nhanh. Nhiếp Phong chẳng những đột phá đến cảnh giới Tông sư mà còn đạt tới tình trạng cao thâm. Đáng tiếc, Băng Tâm quyết lại không thể áp chế được ma tính, thần trí thường xuyên không rõ, địch ta không phân, liền đi xa đến Thiên Nhai các để trấn áp ma tính, Đệ Nhị Mộng âm thầm đi theo."

"Về phần Bộ Kinh Vân, thực lực của hán cũng tăng vọt nhưng còn lâu mới là đối thủ của Tuyệt Vô Thần. Hán chỉ du tẩu các nơi, âm thầm săn giết cường giả của Vô Thần Tuyệt cung."

"Thiên hạ hôm nay, trừ Vô Song thành chúng ta ra thì đại bộ phận đều chịu sự giám sát của Vô Thần Tuyệt cung. Lòng người bàng hoàng, khắp nơi giết chóc."

Một lè tám nói xong lời cuối thì thở dài không thôi.

Sở Dương trầm mặc một lát, dò hỏi: "Tu vi bọn người Đoạn Lăng sao rồi?"

Một lè tám âm thầm trả lời: "Thành chủ, từ sau khi mất đi tin tức của ngài, Vô Song thành lúc nào cũng ở trong hoàn cảnh giới nghiêm, ngay cả chúng ta cũng có cảm giác cấp bách, tu luyện cũng càng thêm cố gắng. Đặc biệt là sau khi Tuyệt Vô Thần xâm lấn, trên cơ bản đều là tu luyện, bọn hán cũng lần lượt đạt tới cảnh giới Tông sư. Nhưng mà thuộc hạ tư chất có hạn, một mực bồi hồi ở tiên thiên trung kỳ nên được phái đến chỗ này để truyền đạt tin tức."

Sở Dương gật gù đầu: "Tư chất của ngươi xác thực có hạn, nhưng đã gặp ta thì cũng coi như là một phen cơ duyên của ngươi!"

Một lè tám ở trước mặt tư chất cũng được, ở phương thế giới này cũng coi như trung thượng đẳng, nhưng cũng đã tiêu hao hết tiềm năng, nếu không có cơ duyên thì e là khó mà tiến thêm được một bước.

Một lè tám lập tức kích động: "Thành chủ..."

Sở Dương quát: "Ngưng thần vận công!"

"Vâng, thành chủ!"

Một lè tám hít sâu một hơi, khoanh chân nhắm mắt, trong hô hấp đã điều chỉnh trạng thái đến đỉnh phong, Sở Dương thấy thế thì khá hài lòng.

VÚT!

Từng ngón tay điểm ra nhưng không chạm tới cơ thể một lè tám, cô động chân khí, khai thác kinh mạch, dùng Thanh Đế chân khí làm gốc để vận chuyển, tăng thực lực lên, lại không lưu lại tai họa ngầm.

Trong nháy mắt, một lè tám đã đạt đến tiên thiên đỉnh phong.

Sở Dương bỗng nhiên quát to: "Nếu đã thế ta sẽ giúp ngươi một bước công thành! Há mừng!"

Một lè tám không chút do dự há miệng ra, lập tức cảm nhận được một viên đan dược chui vào trong miệng, tâm hữu linh tê nuốt xuống.

"Tập trung tinh thần, cảm ứng thiên địa!"

Sở Dương nói, vừa giúp đỡ luyện hóa Tông Sư Phá Chương đan, vừa tiến hành dẫn đạo.

BÙM!

Sau thời gian một nén nhang, cơ thể một lè tám dâng lên một cỗ khí tức thật lớn, khí cơ cả người dung nhập trong thiên địa, tiến hành câu thông.

Đây là biểu hiện đạt đến Tông sư.

Sở Dương gật đầu nói: "Tốt!"

Với tu vi hiện tại của hán, dùng Thanh Đế chân khí làm gốc, dùng đan dược phụ trợ giúp người khác đạt tới cảnh giới Tông sư cũng không khó khăn.

Chỉ là như thế sẽ đốt cháy giai đoạn, hao tổn tiềm năng rất lớn.

"Đa tạ thành chủ!"

Cảm nhận được biến hóa trong người, một lẻ tám quỳ hai đầu gối xuống, bái ba bái.

Trong lòng của hắn càng thêm chấn kinh thực lực của Sở Dương, không ngờ lại có thể tăng hắn lên Tông sư dễ dàng như thế, thủ đoạn cỡ nào? Hắn là thành chủ thành tiên hay sao?

Hắn càng thêm cung kính Sở Dương.

"Đứng lên đi!"

Sở Dương vừa nhấc tay lên khiến cho một lẻ tám không tự chủ được đứng dậy, đang chuẩn bị bàn giao vài câu thì ánh mắt hắn ngưng tụ lại, nở nụ cười lạnh, nói: "Phiền toái tới rồi, đi, theo ta ra ngoài xem một chút!"

"Vâng, thành chủ!"

Một lẻ tám sững sờ nhưng không hề hoảng hốt, theo sát sát lưng Sở Dương.

Mới ra tới ngoài tửu quán, chỉ thấy một đám người áo đen cưỡi ngựa cấp tốc chạy đến, từng người mặc y phục đen, trên mặt mang theo mặc nạ la sát hung ác dữ tợn, người đi đường sớm đã bị hù không còn ai trên đường.

Rất cục đám người đứng trước tửu quán.

Người cầm đầu nói giọng quái dị: "Ai là chủ nhân tửu quán?"

Sở Dương nhìn xem hơn hai mươi người, đặc biệt là người cầm đầu lại là tiên thiên cảnh không kém gì một lẻ tám lúc trước, hắn không khỏi hỏi thăm: "Các người là Quỷ Xoa La quân của Tuyệt Vô Thần?"

Người cầm đầu rút ra loan đao, nói: "Nếu biết đại danh của chúng ta thì còn không mau quỳ xuống cho ta!"

"Nếu thế thì đi chết đi!"

Sở Dương lười động dài, tâm niệm khẽ động, phi đao xuất hiện nhanh như lưu tinh, xoẹt qua một đường vòng cung chém giết hết tất cả trừ người cầm đầu.

"Tới đây cho ta!"

Sở Dương vung bàn tay lớn nhiếp người cầm đầu đi qua, ấn trên mặt đất, quỳ gối trước mặt.

Người này hoảng sợ nói: "Người, người là ai?"

Sở Dương nói: "Người không có tư cách biết."

Nói xong, hắn sử dụng ngay tâm linh lực nô dịch đối phương, nói tiếp: "Nói ra toàn bộ tình hình Vô Thần Tuyệt cung mà người biết!"

"Rõ!"

Người này lập tức cung kính tuân mệnh, một lẻ tám ở bên cạnh thấy thế thì nhếch miệng, nhìn Sở Dương với vẻ không hiểu nhưng càng thêm kính sợ.

Hắn gọi là Đồng Xoa La, là thủ hạ đại tướng của Tuyệt Vô Thần, ngoài ra còn cả Ngân Xoa La và Kim Xoa La, mà Kim Xoa La đang chuẩn bị chạy tới hoàng thành âm thầm giết đi chỉ tôn, sau đó giả trang trí tôn để hiệu lệnh thiên hạ.

Động tác kế tiếp của Tuyệt Vô Thần là chuẩn bị chinh phục những tông phái còn lại, dùng lực thiên hạ mai táng Vô Song thành cùng Kiếm Thánh.

Về phần hắn, bởi chấp hành một loại nhiệm vụ nên đi ngang qua đây, lại biết tửu quán ở đây là sản nghiệp của Vô Song thành nên không khỏi động sát tâm, lập tức đi tới.

Sở Dương hừ một tiếng nói: "Không biết tự lượng sức mình! Vô Danh sao rồi?"

Đồng Xoa La đành hoàng nói: "Vô Danh đã bị phế tu vi, giam ở trong lao, thỉnh thoảng bị Tuyệt Tâm khảo vấn!"

"Đã bị phế sao? Bị Tuyệt Tâm khảo vấn? Có ý tứ!"

Sở Dương biết, tiếp theo chỉ sợ là Vô Danh tu luyện Vạn Kiếm Quy Tông, không phá thì không xây được, phá rồi lại lập, cảnh giới tăng lên, cũng hắn là thời điểm đột phá đạt tới Đại tông sư, tu vi khôi phục lại toàn bộ, e là còn cần một khoảng thời gian nữa. Nghĩ đến đây, Sở Dương phân phó nói: "Người hãy trở lại, nhớ kỹ, âm thầm bảo hộ tốt Vô Danh!"

"Rồ!"

Đồng Xoa La tuân mệnh rời đi.

Sở Dương xoay người nói: "Một lẻ tám, sau khi củng cố tu vi thì giao nơi này cho người ngoài quản lý đi, đến lúc đó người trở lại Vô Song thành, chờ đợi điều động!"

Một lẻ tám đại hỉ đáp: "Vâng, thành chủ!"

VÚT!

Sở Dương đã hiểu rõ thiên hạ đại thế nên không ở lại nữa, chân đạp trường kiếm, ngự kiếm phi không, biến mất ở phía cuối chân trời.

Một lẻ tám rất chấn kinh, thấy Sở Dương triệt để biến mất thì không khỏi thì thào: "Thành chủ quả nhiên không phải người!"

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Toa Chư Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 167: Sáu tháng diệt thần

Vô Song thành, phủ thành chủ.

Không khí ngột ngạt khiến người ta không khỏi đứng dậy.

Minh Nguyệt áp chế nộ khí, liếc nhìn qua hai bên, bất mãn nói: "Chúng ta vẫn co đầu rút cổ sao?"

Những người ngồi đây đều là nhân vật thượng tầng của Vô Song thành, gồm những người như Đoạn Lăng, Độc Cô Minh, Dương Phong, Dương Tiểu Vũ, quân gia Vương Phúc, Độc Cô Hải, Dạ Vũ Sinh, Thích Vũ Tôn, Vương Cương, Lưu Phong.

Từng người bọn hắn khí tức ngưng trọng, thực lực không tầm thường nhưng nghe lời của Minh Nguyệt thì đều trầm mặc.

Độc Cô Hải thờ dài, nói: "Chúng ta có thể làm gì? Kiếm Thánh lão nhân gia ông ta không để ý tới tục sự, đám người chúng ta đều không phải là đối thủ của Tuyệt Vô Thần, nếu cứng đối cứng ắt sẽ thảm bại."

Đoạn Lăng âm vang nói: "Chưa hẳn! Tuyệt Vô Thần chẳng qua cũng chỉ là Tông sư viên mãn mà thôi, trận chiến năm xưa tất cả chúng ta là cảnh giới tiên thiên nên không phải là đối thủ của hắn cũng dễ hiểu, còn hiện tại!"

Hắn toát ra kiếm ý, uy áp xé rách thương mang, lại nói tiếp: "Ta, Minh Nguyệt, Độc Cô Minh, Dương Phong, Dương Tiểu Vũ đều đã đạt tới cảnh giới Tông sư, tu vi tiến nhanh, thực lực tăng lên cũng không phải chỉ có một chút, chưa hẳn đã sợ Tuyệt Vô Thần."

Dạ Vũ Sinh chất vấn: "Nhưng nơi cũng đừng quên, Vô Thần Tuyệt cung chẳng những có Tuyệt Vô Thần mà còn cả một lượng lớn cường giả đến từ Đông Doanh như Phá Quân, Tuyệt Thiên, Tuyệt Tâm, thêm cả những cao thủ võ lâm bị bắt đi nô dịch nữa, sao có thể đối phó?"

Đoạn Lăng nghe thế cũng trầm mặc.

Hiện thực không thể chối cãi.

Tuyệt Vô Thần quá mức cường đại, tu luyện Bất Diệt Kim Thân căn bản khó có thể rung chuyển, uy lực sát quyền của hắn cũng cực kỳ đáng sợ, lại thêm bọn người Phá Quân nữa, cho nên bọn hắn thật không có nắm chắc bao nhiêu.

Dương Phong đột nhiên nói: "Nếu như Nhiếp Phong không bị điên thì uy áp do hắn cùng Bộ Kinh Vân liên thủ lại có lẽ có thể ngăn cản được Tuyệt Vô Thần!"

Độc Cô Minh bất đắc dĩ nói: "Thật đáng tiếc, chúng ta đều tu luyện Bài Văn chương và Phong Thần thối nhưng lại không thể dung hợp, không thể kích phát ra lực lượng của Ma Kha Vô Lượng được, bằng không thì sao chúng ta lại một mực co đầu rút cổ không ra?"

Đám người lại trầm mặc lần nữa.

Nói tóm lại, trong Vô Song thành cao tầng chia làm hai phái, một phương muốn chủ động xuất kích, cứng đối cứng với Tuyệt Vô Thần; một phương thì cầu an ổn, bởi có Kiếm Thánh tọa trấn nên tuyệt đối không có việc gì.

Minh Nguyệt trầm giọng nói: "Nếu như có đại sư huynh ở đây thì cũng sẽ không như thế!"

Mọi người không khỏi chấn động, nhớ tới người thiếu niên trẻ tuổi có thực lực cường đại đến đáng sợ kia, nếu như hắn còn ở đây, mấy năm này trường thành thì chắc chắn sẽ không thua Tuyệt Vô Thần.

Đáng tiếc, hắn lại biến mất vô tung vô ảnh trong một trận chiến diễn ra ở năm năm trước.

"Chẳng phải ta đã trở lại rồi sao?"

Thanh âm sâu kín đột nhiên truyền ra, vang vọng thật lâu trong đại sảnh, khiến cho mọi người chờ người ra, lộ ra vẻ sợ hãi lẫn vui mừng.

Âm thanh kia, bọn hắn quá quen thuộc.

Tất cả đồng loạt quay đầu lại nhìn, lập tức thấy được hình tượng cả đời bọn hắn khó quên.

Băng qua đại môn thì thấy nơi xa có một bóng người ngự kiếm phi tiên, bạch y phát phới, tóc dài tung bay tựa như thần tiên giáng trần, trong nháy mắt đã hạ xuống trong đại sảnh.

Không phải Sở Dương thì còn là ai?

"Sao thế? Không nhận ra ta à?"

Sở Dương thấy bộ dáng chờ đợi của mọi người thì không khỏi mỉm cười, nhưng trong lòng của hắn lại có cảm giác quái dị khó tả.

Chính như bản thân hắn đã rời đi mấy trăm năm, nhưng ở nơi này chẳng qua chỉ đi có năm năm mà thôi, thời gian rối loạn khiến hắn có cảm giác hoảng hốt.

"Bái kiến thành chủ!"

Đám người khôi phục tinh thần, đều đứng cả dậy, kích động hành lễ.

"Đại sư huynh, ngài rốt cục đã về rồi!"

Minh Nguyệt ngồi ở vị trí đầu kinh hô một tiếng, lập tức nhào vào trong ngực Sở Dương.

Sở Dương khước miệng giật giật, trong lòng thở dài, vỗ vỗ bờ vai của nàng.

Những người khác liền coi như không thấy gì.

Minh Nguyệt mất dầm lệ nhòa, ủy khuất hỏi: "Sư huynh thôi, sư huynh xấu xa, sao rời đi liền nhiều năm như vậy? Ngài rốt cục đi nơi nào?"

Sở Dương đơn giản tìm một cái cớ, nói: "Hôm đó ta bị Phá Quân truy sát nên chạy tới một chỗ hiểm địa, đạt được cơ duyên nên bế quan đến tận giờ."

Minh Nguyệt ngắc đầu, dần lộ ra vẻ không hiểu, nói: "Ta đã sớm nói đại sư huynh phúc lớn mạng lớn tạo hóa lớn, chắc chắn sẽ không có việc gì, đúng không? Hiện tại đại sư huynh trở lại thì hẳn thực lực cũng đạt đến một tình trạng không thể tưởng tượng nổi? Cái gì mà Phá Quân? Cái gì mà Tuyệt Vô Thần? Hết thấy đều có thể quét ngang."

Bọn người Thích Vũ Tôn vội vàng cười nói: "Đúng thế, đúng thế, thành chủ là ai chứ? Rõ ràng trong loài người, cái thế kỷ tài, tất nhiên có đại khí vận thì sao có thể xảy ra chuyện gì được?"

Sở Dương khoát tay áo, trực tiếp ngồi ở thủ vị, liếc nhìn hai bên rồi gật đầu. Đặc biệt là mấy người Đoạn Lăng trưởng thành nhanh chóng, đều đã đạt tới cảnh giới Tông sư, đáng tiếc khiếu huyết mở ra không nhiều, chỉ có Đoạn Lăng mới mở được năm khiếu, những người còn lại thì chỉ mở được một hai khiếu mà thôi.

Thấy ánh mắt của hắn quét tới, bọn người Đoạn Lăng tự nhiên ưỡn ngực, đứng thẳng tắp.

Cho dù là những lão nhân như Độc Cô Hải cũng không tự chủ ngưng cười.

Sở Dương âm vang nói: "Tiếp theo, nhiệm vụ duy nhất của các ngươi chính là tu luyện, sáu tháng sau, mỗi người các ngươi đều có thể chụp chết Tuyệt Vô Thần!"

Đám người nghe thế thì toàn thân đại chấn, sau đó lại cười khò nói: "Đại sư huynh, sáu tháng tối đa chỉ mở được một hai khiếu huyết mà thôi, sao có thể là đối thủ của Tuyệt Vô Thần được?"

Sở Dương nói chắc nịch: "Ta nói có thể thì nhất định có thể!"

Mọi người nghe thế không khỏi lộ ra vẻ tò mò.

Hắn cũng không chần chờ, tiện tay hất lên lập tức có một bản bí tịch rơi xuống trên mặt bàn, hắn nói: "Đây là Tam Phân Quy Nguyên khí do ta thôi diễn một lần nữa mà thành, có thể mở ra chín chín tám mươi một khiếu huyết."

"Tám mươi mốt khiếu huyết?"

Lời của Sở Dương khiến bọn người Đoạn Lăng không khỏi khiếp sợ.

Minh Nguyệt đưa ra nghi vấn: "Chẳng phải chỉ có hai mươi bốn khiếu huyết à? Làm sao lại nhiều như thế?"

Sở Dương khoát khoát tay, lại nói: "Chẳng qua là thể nhân ngu dốt thôi. Ở đây ta có một loại đan dược tên là Khai Khiếu đan, chỉ cần một viên là có thể mở được một khiếu huyết. Tu luyện bản Tam Phần Quy Nguyên khí tiến giai này, dùng Khai Khiếu đan mở khiếu huyết, sáu tháng sau thực lực của các ngươi nếu không thể chụp chết Tuyệt Vô Thần vậy thì tự đập đầu chết đi thôi!"

Đoạn Lăng lúc này hưng phấn đến sắc mặt ửng hồng, hân hân đứng thẳng người hơn, cam đoan trước nhất: "Cam đoan hoàn thành nhiệm vụ, chụp chết Tuyệt Vô Thần!"

Độc Cô Minh, Dương Phong cũng kích động kém chút run rẩy, nói: "Đại sư huynh, cam đoan hoàn thành nhiệm vụ!"

Ngay cả bọn người Độc Cô Hải cũng nhao nhao cam đoan: "Sáu tháng sau nếu không đập chết Tuyệt Vô Thần thì sẽ tự dâng đầu mình lên!"

Sở Dương giang tay ngăn lại, nói tiếp: "Trừ cái đó ra, ta còn một loại đan dược khác tên là Tông Sư Phá Chương đan, cường giả tiên thiên đỉnh phong phục dụng sẽ có ti lệ cực lớn đột phá đến Tông sư!"

ÀM!

Tựa như lời đình nổ tung trong đầu mọi người, khiến kinh hi mới rồi của bọn hắn chân chính hóa thành sóng biển ngập trời.

Minh Nguyệt ôm tay Sở Dương, lưng lay hồi thăm tựa như làm quen lắm rồi, con ngươi xinh đẹp của nàng tựa như trắng sáng trong đêm, đẹp khiến người ta không dám nhìn thẳng: "Đại sư huynh, hẳn là lão nhân gia ngài đạt được truyền thừa của tiên gia hả?"

Sở Dương cười nói: "Ngươi cứ nói đi?"

Minh Nguyệt nào còn uy thế của thành chủ tạm thời, khôi phục lại hình tượng tiểu sư muội không buồn không lo lúc trước: "Chắc thế rồi, bằng không sao đạt được tiên đan như này? Còn cả ngự kiếm phi hành mới này nữa, thật đẹp mắt!"

Những người khác sau khi nghe xong thì rung động lần nữa.

Ánh mắt bọn họ nhìn sang Sở Dương mang theo vẻ nóng rực.

Sở Dương sắc mặt trầm lại, đại sảnh lập tức biến trang nghiêm: "Tiếp theo, lựa chọn ra ba mươi tiên thiên viên mãn từ huyết vệ và âm vệ, bồi dưỡng bọn hắn đạt tới cảnh giới Tông sư. Trong sáu tháng tiếp theo các ngươi phải dốc sức tu luyện, sau sáu tháng phải bóp chết Tuyệt Vô Thần cho ta, sau đó đánh tới Đông Doanh, diệt quốc!"

Đoạn Lăng sát cơ lẫm lẫm, nói: "Hắc hắc, ta đã sớm không vừa mắt đám người lùn kia, vậy mà dám chạy đến Trung Nguyên Thần Châu chúng ta náo loạn, lần này có cơ hội tất nhiên sẽ giết hắn đến long trời lở đất, để bọn hắn ném thữ vạ vị bị xầm lẫn, tư vị bị nô dịch!"

Độc Cô Minh tiếc hận nói: "Ngay cả nữ nhân cũng diệt luôn sao? Không bằng chỉ diệt nam tử, sau đó tuyển ra một nhóm nam tử nhà nghèo không thể cưới được vợ hoặc những người kiểu như khát cái đi qua đi, vừa hay tăng lên nhân khẩu cho Thần Châu chúng ta, há không phải đẹp thay sao!"

Dạ Vũ Sinh vỗ tay đồng ý, nói: "Đúng, đúng, phương pháp này diệu quá thay!"

Độc Cô Hải do dự nói: "Nếu thật sự như thế thì có thể bị người người oán trách hay không?"

Dương Phong cười lạnh: "Người người oán trách? Ngươi nhìn thử xem, Vô Thần Tuyệt cung xâm lấn Trung Nguyên Thần Châu, giết bao nhiêu con dân Thần Châu ta? Tai họa bao nhiêu nữ tử vô tội? Ngươi nhìn thử xem, những nơi Quỷ Xoa La đi qua, chúng cướp sạch mọi thứ, giết sạch mọi người, đốt rụi nhà cửa?"

Dương Phong cuối cùng chất vấn: "Trường lão, bọn hắn là người sao?"

Độc Cô Hải lắc đầu: "Không phải!"

Dương Phong giọng căm hận nói: "Đã không phải người thì sao phải do dự nữa! Bọn hắn gọi là Quỷ Xoa La, vậy thì triệt để biến bọn hắn thành quỷ đi!"

Năm đó, chỗ thôn trang của hắn bị đạo tặc giết sạch giết tuyệt, nếu không phải Sở Dương đi ngang qua thì hắn và Dương Tiểu Vũ cũng sẽ không sống đến bây giờ, bởi thế nên hắn rất thông hận đạo tặc chứ nói chi là những thứ không phải người như Quỷ Xoa La này.

Sở Dương nói: "Vậy thì hãy tu luyện thật tốt cho ta, ngày sau sẽ để các ngươi phát tiết lửa giận trong lòng!"

"Rồ!"

Đám người đồng thanh hô, ý chí chiến đấu sục sôi.

Lúc này, bên ngoài có một vị ám vệ chạy thật nhanh tới, thấy Sở Dương ngồi ở ghế thủ vị thì không khỏi ngẩn ngơ, lập tức kích động quỳ xuống, thanh âm rung động nói: "Bái kiến thành chủ!"

Sở Dương giang tay nói: "Miễn lễ, có chuyện gì không?"

Ám vệ lập tức cung kính trả lời: "Bẩm thành chủ, phát hiện tung tích của Nhiếp Phong, hắn đang đi hướng Lăng Vân quật, dường như muốn đi tìm long cốt trong truyền thuyết để trấn áp ma tính trong cơ thể!"

"Lăng Vân quật?"

Sở Dương đứng dậy, mắt lóng lánh, nói: "Các ngươi cố gắng tu luyện, ta đi xem một hồi!"

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Toa Chư Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 168: Thiên hạ đệ nhất đại lễ

"Long cốt? Hắn là long mạch đi!"

Sở Dương trầm nghĩ trong lòng, đang muốn rời đi thì bị Minh Nguyệt kéo lại.

"Đại sư huynh, ta cũng muốn đi!"

Đôi mắt của Minh Nguyệt như muốn nói, nếu ngươi không mang ta đi thì ta sẽ khóc ngay cho ngươi xem.

Đám người còn lại đều gục đầu cười khúc khích.

Ha ha ha!

Sở Dương không còn xoắn xuýt, lưu lại lượng lớn đan dược rồi cười to một tiếng, nắm eo thon của Minh Nguyệt rồi ngự kiếm phi lên không trung, trong nháy mắt đã biến mất sâu trong mây trắng.

Độc Cô Hải hơi hâm mộ, nói: "Ngự kiếm giữa thiên địa, du lịch tứ hải trong chớp lát, thật như tiên nhân vậy!"

Dạ Vũ Sinh lộ ra vẻ mơ ước, nói: "Cũng không biết những năm này thành chủ gặp phải chuyện gì, vừa trở lại đã mang lại biết bao kinh hi cho chúng ta, chờ một ngày, nói không chừng..."

Bọn người còn lại lập tức chấn động.

Đoạn Lăng bỗng nhiên nói: "Chuyện chúng ta cần làm bây giờ là phải tu luyện cho thật tốt, nếu không thì khoảng cách cùng thành chủ càng ngày càng xa!"

Mọi người không khỏi gật đầu.

Vô Song thành lại giới nghiêm một lần nữa, toàn bộ cao tầng đều bế quan tu luyện. Với bọn hắn thì đây là một lần cơ duyên lớn, tuyệt không cho phép bỏ lỡ.

Minh Nguyệt kích động đến sắc mặt ửng hồng, hỏi: "Đây là phi hành sao?"

Sở Dương cười nói: "Tương lai ngươi cũng có thể!"

Ở bên ngoài cơ thể bọn hắn là một tường chắn tạo thành từ chân khí có hình bầu dục, ngăn cản cuồng phong.

"Thật sao?"

Minh Nguyệt khẽ giật mình, sau đó lắc đầu: "Sau này ta sẽ ở bên cạnh đại sư huynh, sao cần phải học nữa!"

Minh Nguyệt ánh mắt lấp lóe, vẻ mặt đỏ bừng.

Sở Dương nói: "Cũng nên có sức tự vệ đi!"

Minh Nguyệt hỏi ngược lại: "Chẳng lẽ trong thiên hạ này còn người lợi hại hơn sư huynh sao?"

Sở Dương nghĩ đến một người, có lẽ cũng còn những lão quái vật ẩn tàng khác, nói: "Có lẽ có đi!"

Minh Nguyệt mỉm cười, lại nói: "Có lẽ có, nói cách khác có lẽ cũng không có, vậy sao ta còn phải lo lắng! Nếu trở lại thì sao ngươi không đi xem sư phụ lão nhân gia ông ta một chút?"

Sở Dương trở lại Vô Song thành sao có thể không đến bái kiến sư phụ Kiếm Thánh, chẳng qua tâm niệm hấn phát hiện được Kiếm Thánh đang bế quan lĩnh hội võ học nên mới không tới quấy rầy, lúc này nói: "Sư phụ đang bế quan, không tiện quấy rầy, chờ trở lại rồi gặp người sau!"

Minh Nguyệt tò mò hỏi: "Sao ngươi biết?"

Sở Dương mỉm cười nói: "Ta là tiên!"

"Ta còn là thần đây này!"

Minh Nguyệt nhếch miệng, bỗng nhiên ánh mắt sáng lên, nói: "Thần tiên, thần tiên, thần ở trước tiên, tiên ở sau thần, ha ha, đại sư huynh, ngươi cũng không như ta."

Sở Dương cười to nói: "Nam nhân tốt sẽ không tranh với nữ nhân, ta đương nhiên không bằng ngươi."

Vượt Thiên sơn, xuyên mây trắng, đôi mắt nhìn đi, phía trước xuất hiện một con sông lớn mênh mông cuộn cuộn, mãi mãi lao nhanh.

Minh Nguyệt chỉ tới đại phật trên vách đá ở phía trước, tò mò hỏi: "Đại sư huynh, chỗ đó có một bức tượng phật thật lớn, hẳn là Nhạc sơn đại phật?"

Sở Dương gật đầu trả lời: "Quả thật là Nhạc sơn đại phật, ta đã từng tới một lần, bên cạnh chính là Lăng Vân quật, ta nhận được không ít Huyết Bò Đề ở bên trong."

Hắn sao có thể quên được nơi này? Phong Vân là thế giới đầu tiên hắn đến, mà Lăng Vân quật là cơ duyên đầu tiên hắn đạt được.

Nhớ hôm đó, hắn ở bên trong đạt được Huyết Bò Đề, đạt được Băng Tâm quyết cùng Ngạo Hàn Lục Quyết, còn cả Hỏa Luân kiếm cùng Tuyệt Âm đao, hoàn thành bước tích lũy đầu tiên.

Dù hơn hai trăm năm qua đi nhưng hắn há có thể quên được?

Minh Nguyệt ngạc nhiên hỏi: "Ồ trong đó chẳng phải có Hỏa Kỳ Lân sao?"

Sở Dương gật đầu ừ một tiếng, nhớ tới hôm đó hắn không khỏi cười nói: "Khi đó ta ngắt lấy Huyết Bò Đề, ném thử một viên lại làm cho công lực của ta đại tiến, không lâu sau thì đột phá ngay tại chỗ nên kinh động đến Hỏa Kỳ Lân, bị nó đuổi hết sức chật vật, thiếu chút đã không thể trốn được."

Minh Nguyệt giật nảy mình, nói: "Nguy hiểm thế ư?"

Sở Dương nghiêm túc nói: "Hành tẩu giang hồ có khi nào an ổn đâu? Sau này ngươi nhất định phải tu luyện cho tốt, ít nhất cũng phải có năng lực tự bảo vệ mình."

Minh Nguyệt nhu thuận trả lời: "Đại sư huynh, ta tất cả nghe theo ngươi."

Sở Dương gật đầu nói: "Đi thôi, đi trước xem một hồi trò hay."

Minh Nguyệt tinh thần tinh táo hỏi: "Trò hay?"

Bên trong Lăng Vân quật dậy nhot khắp nơi tựa như mạng nhện, bốn phía sơn động thông suốt, một khi ngộ nhập đi vào thì tám chín phần mười sẽ bị lạc ở bên trong, vận khí kém một chút nói không chừng sẽ chết đói.

Bình thường thì nơi này ít ai lui tới, ít có người tới.

Nhưng hôm nay lại có chút khác biệt.

Người cầm đầu mang mặt nạ quý màu bạc hứa hẹn nói: "Chia ra tìm cho ta, ai tìm được long mạch thì sẽ ban thưởng cho kẻ đó một thị trấn, trở thành vua của một trấn thích làm gì cũng được."

"Đại nhân, ngài nói thật chứ?"

"Ta còn lừa các ngươi hay sao? Nhiệm vụ lần này lớn lao, quan hệ đến việc chúng ta có thể danh chính ngôn thuận tiếp quản Thần Châu đại địa mà nhiều đời chúng ta ngấp nghé hay không đấy. Hoàn thành nhiệm vụ thì tự nhiên ta không thể thiếu chỗ tốt, tự nhiên cũng không thiếu được các ngươi."

"Vậy thì quá tốt, nếu như ta tìm được thì sẽ nuôi nhốt toàn bộ nam tử, sau đó tìm tới một đám heo nái cho bọn hắn giao phối, xem thử xem có thể sinh ra được thứ gì? Về phần những cô nương như hoa thì sẽ huấn luyện hết thành ca cơ."

"Lý tưởng tốt, thật chí khí, chúng ta phải học theo An Bồi Tam, không, hẳn phải phổ biến loại phương pháp này, qua một thời gian thì Thái Dương Thần chúng ta sẽ chiếu rọi mỗi một tác đất trên thế gian."

"Vậy đi tìm đi!"

Một đám năm sáu mươi người hứng chí muốn xông tới chỗ sâu Lăng Vân quật, nhưng đột nhiên phát hiện ra phía sau đột nhiên xuất hiện hai người nên cả bọn giật mình, tiếp theo lộ ra vẻ tàn nhẫn.

"Các huynh đệ, đi thôi, nam thì thiên cho ta, ta phải dùng đầu của hắn làm đồ nhắm, bồi bổ thân thể, vẫn phần tiêu cô nương như hoa này thì chờ khi ta chơi chán sẽ thưởng cho các người."

"Ha ha ha, vậy trước xin đa tạ đại nhân ban thưởng."

Một đám người mặt quỷ nói chuyện không chút kiêng kỵ, cười như điên.

Minh Nguyệt lập tức run rẩy cả người, nghiêng răng nghiêng lợi nói: "Đại sư huynh, bọn hắn đáng chết."

Sở Dương không thèm để ý, nói: "Cứ xem bọn hắn như không phải người là được rồi."

Bọn hắn mới nhập Lăng Vân quật thì nghe được những người này kêu gào, dù tâm tính như Sở Dương cũng nổi lên sát cơ chứ huống chi là Minh Nguyệt?

Sau đó lại nhục mạ nữa, khiến nàng suýt nổi khùng.

Minh Nguyệt cắn hận nói: "Sư huynh nói rất đúng, bọn hắn chính là súc sinh, chúng ta việc gì phải tức giận? Không bằng một đao giết cho bớt chuyện."

Sở Dương lộ ra hân ý, nhìn người đối diện nói: "Giết bọn hắn thì quá lợi cho bọn hắn rồi. Người là Ngân Xoa La à?"

Ngân Xoa La hết sức ngạc nhiên, nói: "Người biết ta? Hẳn là đại danh của ta đã truyền khắp Thần Châu nhỉ?"

Sở Dương nhếch miệng, bỗng nhiên nói: "Nếu như Tuyệt Vô Thần phát hiện ra người đan đấu với bốn mươi chín phi tử của hắn thì hắn sẽ thế nào nhỉ? Kết quả của người sẽ ra sao đây?"

Ngân Xoa La nổi giận: "Lớn mật, dám nhục mạ thân của chúng ta, muốn chết. Đi, bắt hắn lại cho ta."

"Không phiền tới người."

Lại là Sở Dương mở miệng, nói xong thì tâm niệm lực bỗng nhiên chảy xuôi ra, rơi lên tâm hồn hơn mười vị Quỷ Xoa La.

"Ta là phụ thân của các người, ta là mẫu thân của các người, ta là vương của các người, ta là chân thần duy nhất trong tín ngưỡng tinh thần của các người."

Sở Dương dùng tâm linh lực bóp méo ý chí của những người này, sau cùng nói: "Đi thôi, ngoại trừ Nhan Oánh ra, các người phải chà đạp một lần những phi tử của Tuyệt Vô Thần cho ta, tốt nhất hãy cho người khác thấy."

Bọn người Ngân Xoa La tựa như con chó trung thành, nhao nhao cam đoan: "Vâng, phụ thân của ta, mẫu thân của ta, vua của ta, chân thần duy nhất của ta, nguyện nỗ lực tất cả cho ngài, tự nhiên tuân mệnh."

Sở Dương phát phát tay: "Vậy đi đi!"

Bọn người Ngân Xoa La tuân mệnh trở ra: "Vâng, thần của ta."

Sở Dương mỉm cười, không khỏi thì thào: "Tuyệt Vô Thần, không biết người có thích phần đại lễ này không?"

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Toa Chư Thiên* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 169: Trấn áp Hỏa Kỳ Lân

Tâm niệm phát ra xâm nhập tất cả mọi nơi, nhìn quanh khắp chỗ trống trong Lăng Vân quật, thu nạp hết thấy ở nơi này vào trong tâm linh chỉ hải.

"Đi, ta dẫn người đi xem Hỏa Kỳ Lân!"

Cuối cùng, Sở Dương khóa chặt lại nơi ở của Hòa Kỳ Lân.

"Đại sư huynh, có thể sao?"

Minh Nguyệt mặc dù kích động nhưng cũng hết sức lo lắng.

Dù sao Hòa Kỳ Lân tiếng xấu quá lớn, thường xuyên dùng Hỏa Ma hiện thân, không biết đã để lại bao nhiêu tai họa, giết biết bao nhiêu người.

Sở Dương cười nói "Trước kia ta không phải đối thủ nhưng giờ thì sao? Ta chưa đến mức phải sợ nó!"

Minh Nguyệt rất cục gât đầu: "Vậy là tốt rồi!"

Son động u ám lại không ngăn được bước chân của Sở Dương, điều này khiến cho Minh Nguyệt rất tò mò, nhưng nghĩ đến chuyện đại sư huynh đã từng tới nơi này thì không còn nhiều nghi ngờ nữa.

Quẹo qua một loan đạo, Sở Dương ngừng lại.

Minh Nguyệt ngay đầu tiên đã nhìn thấy dây leo trên tường, còn cả mười mấy quả màu đỏ, không khỏi kinh nghi nói: "Đại sư huynh, đây hẳn là Huyết Bồ Đề?"

Sở Dương gật đầu nói: "Đây chính là Huyết Bồ Đề, lúc trước cũng không có ngắt lấy vì để lưu lại một chút giành cho người hữu duyên khác!"

"Vạn sự lưu một đường, chính nên như thế!"

Minh Nguyệt cẩn thận xem xét một hồi, chỉ lấy xuống một quả ném thử, còn lại thì không có cử động gì: "Quả là không sai, đáng tiếc hiện tại không có nhiều tác dụng với ta."

"Voi cường giả Tông sư thì nó chỉ có hiệu quả chữa thương mà thôi!"

Hai người không dừng lại mà tiếp tục đi tới phía trước.

Trước mắt dần xuất hiện hồng quang, nhiệt độ cũng càng ngày càng cao.

"Đại sư huynh, có phải sắp tới rồi không?"

Minh Nguyệt khá khẩn trương, không tự chủ được ôm cánh tay Sở Dương.

"Lập tức tới ngay!"

Sở Dương cũng lộ ra vẻ tò mò.

Phía trước bỗng nhiên sáng lên, lập tức thấy được một hỏa tri nham tương thật lớn xuất hiện ở trước mắt, nham tương phun hỏa xà, bốc lên bọt khí trông hết sức dọa người.

Nhưng mà bên trong lại là ổ của một con dị thú, chính là Hòa Kỳ Lân.

"Đây chính là Hòa Kỳ Lân?"

Minh Nguyệt dùng pháp quyết truyền âm nhập mật, sợ hãi thán phục vô cùng.

"Đầu rồng, sừng hươu, mắt sư tử, lưng hổ, eo gấu, vảy rắn, móng ngựa, đuôi trâu trên một thân há không phải là Hòa Kỳ Lân trong truyền thuyết sao? Thật đáng tiếc, Kỳ Lân vốn là thủy thú nhưng con nào lại là Hỏa Ma, tàn sát chúng sinh!"

Sở Dương thở dài một tiếng, lại cảm thấy hết sức quái dị.

Ở phương thế giới này, tổng cộng có tứ đại thần thú.

Cường đại nhất chỉ sợ không thần thú nào qua được Thần Long, trong nguyên tác, Đế Thích Thiên tập hợp đủ bảy chuỗi thần binh mới chém giết được Thần Long.

Còn cả Phượng Hòa nhưng đã sớm niết bàn, tinh huyết bị Đế Thích Thiên đoạt được, có được sinh mệnh vĩnh cửu. Chỉ có thể trường sinh nhưng không thể chống lại sự già yếu, đây cũng là nguyên nhân mà Đế Thích Thiên một mực băng phong chính bản thân, thậm chí chém giết Thần Long, cướp đoạt long nguyên.

Thần thú thứ ba là Huyền Vũ, cũng là thần thú thần bí nhất, trong truyền thuyết nó một mực đi theo nhất đại cường nhân Tiểu Tam Tiểu, cũng không biết thực hư. Nhưng mà Tiểu Tam Tiểu cũng là một lão quái vật thâm bất khả trắc, tuyệt không kém gì Đế Thích Thiên.

Thần thú thứ tư chính là Hòa Kỳ Lân.

Nhưng mà một miếng lân phiến của Hòa Kỳ Lân đã đúc thành thần binh Hòa Lân kiếm, phun ra máu tươi khiến Nhiếp gia đời đời có máu điên trong người, một khi điên máu lên thì thực lực tăng vọt.

Máu của nó cũng thành tựu Kỳ Lân tí cho Bộ Kinh Vân.

Nhưng thực lực của Hòa Kỳ Lân lại chẳng ra làm sao cả, trong nguyên tác nó bị giết chết rất dễ dàng, cảm giác hơi không hợp lẽ thường.

Tâm linh lực tỏa ra chui vào trong cơ thể Hòa Kỳ Lân, xâm nhập tâm linh nó, Sở Dương lập tức cảm giác được một phiến thể giới hư vô cuộn cuộn mây đen.

"Đây là tâm linh của hân?"

Sở Dương giật nảy cả mình.

Mây đen cuộn cuộn, giết chóc ngập trời, suy nghĩ rối loạn, ngoại trừ khát máu thì là cuồng bạo, còn cả sự quyến luyến với nham tương dưới thân.

"Nham tương?"

Sở Dương cau mày, cẩn thận cảm ứng thì phát hiện ra từng tia hắc khí từ trong nham tương thẩm thấu ra, chui vào trong cơ thể Hòa Kỳ Lân, dung nhập vào trong huyết mạch, tiến nhập tâm linh.

"Cổ khối đen này lại có sát lực khí ngập trời, hân chính nó khiến cho Hòa Kỳ Lân có bộ dáng như thế này đi?"

Sở Dương kinh nghi bất định, cổ hắc khí kia khiến hân cảm giác như linh khí.

Hân đã sớm phát hiện, Vô Song kiếm, Anh Hùng kiếm căn bản không đạt tới cấp độ linh khí trên Thiên Vũ đại lục, dù là Tuyệt Thế Hảo kiếm thì cũng chỉ tương đương chuẩn linh binh mà thôi, tuy nhiên chất liệu lại khẳng định đạt đến trình độ linh binh.

Chỉ là ở chỗ này, quy tắc lại khác, khá thần bí, nhưng khoảng cách uy năng linh binh còn có chênh lệch không nhỏ.

Nguyên nhân lớn nhất là trình độ luyện khí ở phương thế giới này quá kém, khách quan mà nói thì kém quá xa Thiên Vũ đại lục.

"Đại sư huynh, thế nào?"

Minh Nguyệt thấy Sở Dương im lặng thật lâu không nói gì, không khỏi truyền âm hỏi thăm.

"Yên tâm, không sao cả, chỉ là đã nhận ra một thứ gì đó?"

Sở Dương mỉm cười bảo nàng an tâm.

"Vậy là tốt rồi!"

Minh Nguyệt an lòng.

Sở Dương tiếp tục cảm ứng.

Hân phát hiện Hòa Kỳ Lân không ngừng hấp thụ rất rất nhiều hắc khí toát ra từ chỗ sâu trong nham tương, khiến huyết mạch của nó tràn đầy đặc tính cuồng bạo, tâm linh cũng càng thêm hỗn loạn, càng thêm khát máu.

"Tâm linh hỗn loạn, đây hân là nguyên nhân khiến thực lực của nó quá kém đi!"

Sở Dương hơi hiểu ra.

Tâm linh hỗn loạn thì khó có thể vận dụng lực lượng chân chính của bản thân được, chỉ có thể sử dụng bản năng mà thôi, điều này giảm bớt đi sức mạnh của nó khiến thực lực nó phát huy ra chỉ khoảng một phần mười.

Lúc này, khí tức cực nóng đột nhiên tăng vọt.

Hòa Kỳ Lân đang ngủ say mở mắt ra, con mắt màu đỏ tràn ngập vô tự cuồng bạo, trong nháy mắt khi thấy Minh Nguyệt và Sở Dương, nó đột nhiên đứng lên gào một tiếng.

HỒNG HỒNG HỒNG!

Âm thanh chấn thương dã, nham thạch lung lay dữ dội.

"Đại sư huynh?"

Minh Nguyệt hết sức khẩn trương, dù sao cũng là thứ trong truyền thuyết, không thể tránh được.

"Yên tâm!"

Sở Dương nói xong, lập tức lấy ra một thứ, chính là Hoàng Kim từng chiến lợi phẩm của hắn. Hắn lắc tay một phát khiến nó hóa thành trường xà vàng kim, không chờ cho Hỏa Kỳ Lân nhào tới đã bám ở trên thân nó, sau đó đột nhiên co rút lại khiến cho Hỏa Kỳ Lân nổi giận, kịch liệt giãy giụa nhưng không thể trách thoát, mà dây từng càng trói càng chặt hơn, rốt cục thành công trói nó lại.

"Tới đây cho ta!"

Sở Dương vung bàn tay lớn nhiếp Hỏa Kỳ Lân qua, ném tới một bên.

Dù là ngã trên mặt đất nhưng nó cũng có chiều cao hơn một người, rất có lực áp bách, hết sức khiếp người.

Minh Nguyệt lộ ra vẻ sợ hãi lẫn vui mừng, nói: "Đại sư huynh, người thật lợi hại!"

Sở Dương cười nói: "Nếu không lợi hại há có thể trở thành đại sư huynh của ngươi?"

Minh Nguyệt cao hứng nói: "Chỉ có người ta lợi hại như thế mới có đại sư huynh càng lợi hại thêm. Đại sư huynh, sợi dây này là gì? Co duỗi tự nhiên lại hết sức co dãn, rất có linh tính, lại còn màu vàng kim nữa, không phải là bảo bối tiên gia đấy chứ?"

Sở Dương nhún nhún mày, gật đầu trả lời: "Chính là bảo bối tiên gia!"

Có nhiều thứ hắn không thể giải thích.

Nhưng với thần tiên thì mọi thứ đều thông.

Minh Nguyệt vẫn không thể tin nổi, nói: "Đại sư huynh, người thật đạt được truyền thừa của tiên gia?"

Sở Dương chỉ cười cười, sau đó kiểm tra Hỏa Kỳ Lân, cau mày nói: "Xử trí nó thế nào đây?"

Minh Nguyệt nói chắc nịch: "Còn xử trí sao nữa? Giết thôi! Hỏa Ma đó, hung hãn thành tính, giết chóc không đếm hết, thứ ma vật như nó căn bản không thể thuần phục, vậy cũng chỉ có một loại kết quả chính là mai táng nó, cũng coi như trừ hại cho dân!"

"Thôi được!"

Sở Dương phát hiện tâm linh của Hỏa Kỳ Lân hỗn loạn, thần trí nóng nảy, căn bản không có cách thuần phục nên đành thu lại tâm tư.

Trong lòng hắn hơi động, phi đao xuất hiện, dễ dàng xông vào miệng của Hỏa Kỳ Lân nhưng không có xông lên đầu, chém giết nó.

"Long nguyên có thể bồi dưỡng cường giả, Hỏa Kỳ Lân này tất nhiên một thân là bảo!"

Sở Dương khước miệng khẽ cong, vung tay liên liền thu Hỏa Kỳ Lân vào trong Nạp Hư giới.

Minh Nguyệt há to miệng, trừng đôi mắt to trong veo như nước, khiếp sợ nói: "Đại sư huynh, này là thần thông gì? Không phải là Tụ Lý Càn Khôn trong truyền thuyết chứ?"

Sở Dương mỉm cười nói: "Ngươi đoán xem?"

Minh Nguyệt lộ ra vẻ sùng bái, nói: "Ta đoán chắc chắn đúng như thế, nếu không thì sao một con Hỏa Kỳ Lân to như thế mà ngươi chỉ phất ống tay áo thì nó lại biến mất được chứ?"

Dù tâm tính của Sở Dương chẳng khác gì lão bất tử nhưng nghe thế cũng cảm giác hơi lằng lằng.

Hắn không giải thích, chỉ nhún vai rồi nhìn qua nham tương, cau mày nói: "Chờ một lúc nếu có bất trắc thì lập tức rút đi, rõ chưa?"

Minh Nguyệt gật nảy cả mình, nói: "Đại sư huynh, chẳng lẽ nơi này còn có những thứ khác?"

Sở Dương gật đầu nói: "Có nhưng không biết nó là tồn tại gì? Ta muốn tra xét một phen!"

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Toa Chư Thiên* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 170: Ma Tôn, Vũ Tổ và Sát Thần

Tâm niệm lực của Sở Dương thấm thấu xuống dưới nhưng hết sức gian nan, bị ngăn cản cực lớn.

Nham tương cách hòa, hòa diễm lực gây ảnh hưởng lên tâm linh nên hẳn chỉ có thể chậm rãi thấm thấu.

Mười mét, trăm mét, càng xuống dưới thì hắc khí càng nồng đậm, sát khí cũng càng khủng bố hơn khiến cho nham tương bên dưới đều hiện ra màu đen, cực kỳ quỷ dị.

BẠCH! BẠCH! BẠCH!

Sở Dương hải nhiên biến mất, lui ra sau mấy bước, trên trán toát ra rất nhiều mồ hôi lạnh.

Minh Nguyệt trông thấy bộ dáng của Sở Dương giệt mình như thế thì tranh thủ ân cần hỏi thăm hẳn: "Đại sư huynh, sao rồi?"

Sở Dương phun ra một ngụm trọc khí, sắc mặt khó coi nói: "Không sao cả!"

Vừa rồi hẳn cảm giác bản thân xem tí bị nuốt, hết sức chân thật, thẳng vào tâm linh.

Loại rung động đến từ tâm linh này nếu không phải ý chí của hắn đầy đủ kiên định thì e rằng hiện tại đã biến thành một kẻ ngớ ngẩn rồi. Tâm linh lực quý dị khó lường, khi tranh phong cũng là thời điểm hung hiểm nhất.

Lần đầu tiên hẳn gặp phải tình huống này.

Sở Dương không hiểu, lầm nhảm: "Cường giả Ngưng Thần cảnh khó có thể phát giác ra tâm linh lực của ta, chỉ không biết tồn tại như Vương lão thì sao, có thể cảm ứng được không? Lúc trước rất có thể lão gia hỏa kia giấu diếm. Nhưng nơi này sao lại xuất hiện một con mãnh hổ được? Chẳng những nó cảm ứng được mà còn ý đồ công kích nữa?"

Cẩn thận hồi tưởng, tinh tế thương thức, hẳn rốt cục phát hiện con mãnh hổ mới rồi mặc dù hung ác, uy thế đáng sợ không thể địch lại nhưng tựa hồ không tạo thành lực lượng tổn thương tâm linh bản thân, chỉ là uy hiếp thôi.

"Ta ngược lại muốn xem xem, ngươi là thần thánh phương nào?"

Sở Dương là ai, sao có thể lui bại? Huống chi hẳn còn có suy đoán riêng!

Niệm lực ngưng tụ thành tia tạo thành một sợi dây đậm trắng xuống nham tương, thẳng tới chỗ cần dừng. Tiếp theo trong nháy mắt, mãnh hổ mới này xuất hiện một lần nữa, há miệng cắn tới tâm linh lực của Sở Dương, cắn một miếng.

Lần này, Sở Dương cố nén tâm linh rung động, ngưng tụ thành một dây tâm linh lực, hung hăng đâm xuống.

ONG! ONG! ONG!

Mãnh hổ trong nháy mắt phiêu tán, Sở Dương cũng cảm giác được bị người dùng đại chùy hung hăng nện lên đầu, cảm thấy mê muội.

Sau một lúc lâu, hẳn mới thanh tỉnh lại như lúc ban đầu.

"Đại sư huynh, rốt cục sao thế? Ngươi cũng đừng làm ta sợ?"

Minh Nguyệt sắc mặt tái nhợt, ôm chặt người Sở Dương không để hắn run rẩy cả người mà bị ngã xuống đất.

"Yên tâm, tuyệt không có sao đâu!"

Sở Dương đánh mất bảo nàng an tâm, tiếp đó ngồi xếp bằng xuống đất, đồng thời nói: "Minh Nguyệt, hộ pháp cho ta, ta ngược lại muốn xem thử thứ giả thần giả quỷ này rốt cục là thần thánh phương nào?"

Tâm linh lực như thủy triều mãnh liệt xông ra, lần này hẳn dốc hết sức.

Vô thanh vô tức, phiêu miểu vô tung, nham tương không bị ảnh hưởng một chút gì. Xuyên qua mà xuống, lần nữa đi tới chỗ sâu hai trăm mét, quan sát thấu triệt, lần này hẳn rốt cục phát hiện ra sự khác biệt.

"Vậy mà lại là một thanh đao!"

Sở Dương không thể tin nổi.

Trong tâm linh xuất hiện một thanh đao đen nhánh, lẳng lẳng ở dưới đáy nham tương không chút động tĩnh, cũng không có bất cứ uy thế gì, nhưng Sở Dương lại vẫn cảm thấy được sát khí ngập trời.

Thôn tính bát hoang, bỏ khai thiên địa.

Khí tức bá đạo điên cuồng, có ta vô địch.

"Hay cho một thanh ma đao!"

Sở Dương rung động, đây tuyệt đối là một thanh thần binh siêu việt hạ phẩm linh khí, dù chỉ dùng tâm linh lực cảm ứng thôi nhưng hắn cũng cảm thấy rợn tóc gáy.

"Mảnh hồ này đâu?"

Hắn có loại dự cảm bất thường.

Nhưng hắn càng thêm tò mò, thế giới Phong Vân sao có thể dựng dục ra thần binh bậc này được? Trong phim truyền hình căn bản chưa từng xuất hiện, thậm chí hắn đọc qua rất nhiều truyện tranh cũng không thấy có ghi chép gì.

Kinh Tịch đao, Tuyệt Âm đao, Thiên Nhận đao chỉ là cạm bẫy trước mặt chuỗi đao này.

"Thế giới Phong Vân hết sức rộng lớn, vượt xa Đại Đường. Phim truyền hình dù sao chỉ hiện một đoạn ngắn mà thôi, thậm chí ngay cả truyện tranh cũng không liên quan đến quá nhiều bối cảnh, có lẽ..."

Sở Dương cảm thấy hắn phát hiện ra điều không tầm thường.

Tâm niệm trở lại, hắn rất ấn tượng.

"Nó chỉ là một thanh đao, tuyệt đối không thể vượt qua cấp bậc linh khí được, đã như thế, tuy nó có linh nhưng lại không thể tự chủ hành động. Bằng không thì mới nảy sinh chuyện ta sẽ phải gặp nguy hiểm."

Sở Dương trầm tư tính: "Đã an tĩnh ở lại đây hắn phải có nguyên nhân gì đó."

Ai cũng có sự tò mò, đặc biệt là loại gia hỏa tự tin hết mức như hắn, cũng bởi cái gọi là kẻ tài cao thì gan cũng lớn. Lúc này hắn lấy ra Hoàng Kim thương, rút chân khí vào trong đó rồi tiến hành điều khiển, theo tâm niệm lực xông vào chỗ sâu trong nham tương, dễ dàng quần chặt chuỗi đao."

"Đi ra cho ta!"

Hắn kéo một phát, hắc đao thoát khỏi nham tương, hiện ra giữa không trung, rơi xuống một bên.

"A, sao có thể có một thanh đao trong nham tương?"

Minh Nguyệt lộ ra vẻ kinh dị, đang muốn đi qua nhìn xem thì bị Sở Dương kéo lại, lắc đầu nói: "Đây là một thanh ma đao, không thể tiếp cận!"

Minh Nguyệt giật mình, khẽ gật đầu rồi lui ra sau lưng Sở Dương.

"Ngươi rốt cuộc có lai lịch gì?"

Sở Dương hít một hơi, trên thân đao của chuỗi đao đen nhánh này lại có rất nhiều vết rạn nứt, quả thật không thể tin nổi.

"Lực lượng gì mới có thể khiến chuỗi đao này bị thiệt hại nghiêm trọng như thế?"

Sở Dương đột nhiên quát: "Minh Nguyệt, lui ra phía sau!"

Minh Nguyệt im ắng gật đầu, thối lui đến góc rẽ nhìn hắc đao, lại nhìn Sở Dương, lộ ra vẻ lo lắng. Nàng còn chưa bao giờ thấy Sở Dương nghiêm túc như thế, giống như gặp đại địch cả đời.

VÚT!

Sở Dương thu hồi Hoàng Kim thương, theo tay run một cái thì từng kiện vật phẩm xuất hiện trong không trung, ẩn nấp chung quanh.

Sau cùng, hắn ngồi xếp bằng trước hắc đao hơn năm mét.

"Để ta nhìn thử ngươi rốt cuộc gì là gì?"

Sở Dương hừ lạnh một tiếng rồi khoanh chân ngồi, tâm niệm lực bao phủ quanh trường đao màu đen, bắt đầu thẩm thấu vào bên trong. Sức chống cự của thanh đao cũng không quá mạnh, nhưng sát khí nồng đậm lại khiến tâm linh lực của hắn hết sức rung động.

VỤT!

Xuyên qua hải dương sát khí hết sức nồng đậm, lập tức tiến vào một phiến thiên địa khác.

Đây là một mảnh đất hoang vu, mây đen cuộn cuộn trên đỉnh đầu, cuồng phong vu vu ở chung quanh, đất dưới chân rạn nứt, ngay ở trung tâm phiên thiên địa này có một nam tử khí thế bùng bùng đứng đó.

"Thế giới trong đao?"

Sở Dương rung động hết mực, tâm cảnh không dao động cũng bị cảnh tượng này tạo nên chút gọn sóng.

Nam tử khí thế bùng bùng mỉm cười nói: "Rất cực có người đến đây!"

Hắn mặt như đao gọt, góc cạnh rõ ràng tựa như phiến đá, đặc biệt là nửa thân trên để trần lộ ra bắp thịt cuộn cuộn, huyết mạch phình ra, bên hông quấn quanh một chiến quần da hổ.

Thanh âm hắn ừ ừ quan quần thiên địa, còn như lời đình, tràn đầy uy áp bá khí.

Sở Dương quát hỏi: "Người là ai?"

Ở nơi này, tâm linh của hắn không ngờ có thể hiển hóa thành một thân thể, đứng cách hơn mười mét, lộ ra vẻ cảnh giác.

Tình huống nơi đây vượt ra khỏi dự liệu của hắn.

"Ta là ai?"

Nam tử khí thế bùng bùng lộ ra vẻ mờ mịt, theo đó khuôn mặt kiên nghị lộ ra vẻ cười khở, nói: "Ta là ai? Ta rốt cục là ai?"

Sở Dương khò miệng giật một cái.

Nam tử khí thế bùng bùng trầm mặc một hồi, sau đó nói: "Có người gọi ta là Ma Tôn!"

"Ma Tôn?"

Tâm thần của Sở Dương nhảy giật lên một phát.

Hai chữ này quá mức cao cấp, quá mức mạnh mẽ.

Vô luận là phương thế giới này thì người có thể trở thành Ma Tôn sẽ như thế nào? Tuyệt đối là tồn tại đáng sợ nhất.

Nam tử khí thế bùng bùng lại nói tiếp: "Cũng có người gọi ta là Vũ Tổ!"

"Vũ Tổ?"

Sở Dương không khỏi nhếch miệng.

Nam tử khí thế bùng bùng lại nói tiếp: "Còn có người gọi ta là Sát Thần!"

Sở Dương thật chẳng biết nói gì cho phải.

Nam tử khí thế bùng bùng thờ dài nói: "Nhưng danh tự chân chính của ta lại lưu truyền phổ biến nhất!"

Sở Dương không nhịn được hỏi: "Vậy người rốt cục là ai?"

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Toa Chư Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 171: Xi Vưu kể chuyện xưa

Xi Vưu tiếp tục nói: "Thật ra ta thích người khác gọi bằng Chiến Thần, Chiến Thần Xi Vưu!"

ĐỪNG! ĐỪNG!

Trong lòng Sở Dương như có từng đạo lôi đình nổ đùng đùng, thiếu chút chấn choáng hắn. Hắn quá quen thuộc tên gọi "Xi Vưu" này. Dù trong thế giới trước khi hắn xuyên qua hay là những thế giới thần thoại thì đều có những truyền thuyết liên quan đến Xi Vưu.

Có người nói hần là Ma Tôn, hóa thân ác ma xâm lược đại địa, mang đến tai nạn không cùng; có kẻ nói hần là chủ một tộc, xuất linh Cửu Lê nhất mạch muốn xưng bá Trung Nguyên, trở thành tổng chủ; người thì gọi hần là Sát Thần, giết người không tính toán, quả thật chính là đệ nhất sát thần từ xưa đến nay; cũng có kẻ nói hần là Chiến Thần, chiến chưa bao giờ thua, biểu tượng cho sự cường đại; lại cũng có người nói hần là hậu nhân của thượng cổ Vu tộc, thân phụ huyết mạch Vu tộc, có thể dời sông lấp biển, giết tiên sát thần.

Nhưng dù là loại truyền thuyết nào thì cũng có sự xuất hiện của Xi Vưu, tất nhiên cũng có một vị khác, chính là Hiên Viên tổ tiên Nhân tộc.

Hiên Viên Đại Đế chính là khắc tinh của Xi Vưu.

Cho dù Xi Vưu xuất hiện bằng loại phương thức nào thì cũng đều bị Hiên Viên Đại Đế trấn áp, gần như không có khả năng chuyển mình.

"Đúng, Hiên Viên Hoàng Đế chính là mai táng ở chỗ này, trở thành long mạch ở chỗ sâu trong Lăng Vân quật chẳng phải là để trấn áp Xi Vưu, như thế chẳng phải Hiên Viên Hoàng Đế trấn áp Xi Vưu để hần luôn ở dưới đáy nham tương, sau cùng bị địa hỏa luyện hóa?"

Sở Dương không khỏi suy tư.

Hần cũng là người phi thường, vừa xoay chuyển ý nghĩ liền kim lại sóng to gió lớn trong lòng, nhìn Xi Vưu hỏi thăm: "Ngươi đã là Chiến Thần Xi Vưu, bằng thực lợi ngập trời như ngươi sao lại ở trong một cây đao?"

Xi Vưu không trả lời mà tha thiết nói: "Ngươi muốn nghe chuyện xưa của ta không?"

Về mặt này, giọng điệu này, hần không nên có bộ dạng như thế.

Sở Dương còn chưa quên con hung thú muốn nuốt tâm niệm hần kia, lúc này hỏi: "Trước chờ chút đã, con mãnh hổ lúc trước kia là chuyện gì xảy ra?"

Xi Vưu khen ngợi gật đầu, nói: "Ngươi rất cảnh giác, không tệ, không tệ! Kia là tế linh của chuỗi thần đao này, nó mới này bị ngươi đánh tan nên ta mới có cơ hội thờ độc, thừa dịp trấn áp nó, trong thời gian ngắn con nghiệt súc kia sẽ không xuất hiện đâu, ngươi cứ yên tâm đi!"

Sở Dương như có điều suy nghĩ, gật đầu nhưng cũng không tiến lên mà là ngồi xếp bằng xuống.

Xi Vưu cảm thán: "Ta bị giam ở đây mấy ngàn năm, mắt thấy sắp tiêu vong đến nơi, giờ có thể gặp được một hậu bối lương tài mỹ ngọc như ngươi thì thượng thiên coi như còn đối xử công bằng với ta. Ở chỗ này không có một ai để trò chuyện, lại không thể rời đi, ngăn ngại lại qua đi mấy ngàn năm, mà lực lượng cũng không ngừng xói mòn đi, ngươi có tưởng được mùi vị đó không?"

Sở Dương khoe miệng giật giật, nếu là thật sự thì đây tuyệt đối còn là hình phạt tàn khốc hơn cả lăng trì.

Xi Vưu không đợi Sở Dương trả lời, tiếp tục nói: "Nhớ năm đó, đại địa một mảnh man hoang, bụng ăn không no, áo rách quần manh, sinh tồn hết sức gian nan. Nếu chỉ như thế thì cũng thôi, nhưng trên đại địa lại có hung thú sinh tồn, bọn chúng cường đại đến mức khó có thể chống lại, mỗi thời mỗi khắc đều bị bọn chúng uy hiếp."

"Khi đó cũng chưa có cái gọi là võ đạo mà chỉ dùng man lực và công cụ thô sơ để chống lại thôi, khổn khổ xiết bao? Lúc nào cũng sống trong sợ hãi."

Sở Dương lắng lắng nghe, lại không chút buông lỏng cảnh giác.

Xi Vưu tuy nói như thật nhưng hần không phải vừa nghe đã xem như thật.

"Ta vốn có ba người huynh đệ, một lần ra ngoài đi săn gặp phải một con ma viên cao năm trượng. Chúng ta mặc dù trời sinh thân lực nhưng đâu phải đối thủ của nó, mắt thấy sắp bị nó ăn thì trên bầu trời giáng xuống một ngôi sao băng, đập chết ma viên."

"Đó là một khối vực ngoại thần thiết, phía trên có một bộ thần đồ có thần văn huyền ảo vô cùng. Chúng ta đại nạn không chết đương nhiên có hậu phúc, nhìn qua bên dưới, cũng chẳng biết có phải số trời cho phép hay không, ba huynh đệ chúng ta đều bị thần đồ hấp dẫn, thân mà mình chỉ, hiểu được một bộ phận pháp môn, đi hướng con đường tu luyện."

"Từ đó về sau, chúng ta tu luyện chân khí, mở khiếu huyết, sáng tạo thần công, có thể chân chính chống lại hung thú, chém giết ra một mảnh không gian sinh tồn."

"Ba huynh đệ chúng ta cũng được đề cử làm thủ lĩnh!"

Xi Vưu chậm rãi nói, nhưng trong mắt Sở Dương lại hiện ra hình tượng man hoang. Tiên dân vì sinh tồn phải đấu trời đấu đất đấu hung thú, đoàn kết lại để sinh tồn, tựa như ngọn cỏ nhỏ ngoan cường sống.

Mục đích của bọn hần chỉ là sinh tồn cùng truyền thừa huyết mạch.

Nội đấu?

Âm mưu?

Hâm mộ ghen ghét?

Ở thời đại đó căn bản đều không tồn tại.

Có chăng chỉ là đoàn kết một chỗ để sinh tồn đánh giết.

Sở Dương biểu lộ cảm xúc: "Tiên dân khai thác cương vực, hậu bối hưởng thụ thái bình!"

Xi Vưu nở nụ cười, một nụ cười thoải mái từ tận đáy lòng, hắn nói: "Chính xác! Vì sinh tồn, vì hậu đại, đây chính là ý nghĩa tồn tại của chúng ta khi đó!"

Sở Dương thân thể đại chấn, rất nhanh kìm lại rung động trong lòng, không khỏi hỏi: "Vậy người mở được bao nhiêu khiếu huyết?"

Thần thiết trên trời rơi xuống, bên trong có thần đồ cứu được ba huynh đệ Xi Vưu?

Sao hắn nghe lại cảm thấy như chuyện thần thoại?

Nhưng điều Sở Dương quan tâm nhất cũng còn một chuyện nữa.

Xi Vưu không chút giấu giếm nói: "Số lượng chu thiên, ba trăm sáu mươi lăm!"

"Cái gì?"

Sở Dương thân thể chấn động mãnh liệt, lộ ra vẻ không thể tin được, với tâm tính như hắn mà cũng không nhận được hết lên sợ hãi.

Hắn thậm chí cảm thấy run sợ.

Ở trong Thiên Vũ đại lục, trong hoàng thất có ghi chép chu thiên khiếu huyết, nhưng phương pháp này đã thất truyền, thậm chí còn bị đời sau công nhận rằng Tông sư tối đa chỉ có thể mở được hai trăm bốn mươi khiếu huyết mà thôi.

Ở trong thế giới Phong Vân, ngoại giới công nhận Tông sư tối qua chỉ mở được hai mươi tư khiếu huyết, căn bản không có phương pháp tu luyện khác.

Dù mạnh như Vô Danh hay Kiếm Thần cũng chẳng khác hơn.

Bây giờ Sở Dương lại nghe Xi Vưu nói đối phương mở được ba trăm sáu mươi lăm khiếu huyết thì sao có thể không chấn động, không kinh hãi cho được?

Xi Vưu cười nói: "Có phải khác với phương pháp tu luyện bên ngoài không?"

Sở Dương cứng nhắc gật đầu.

Xi Vưu tiếp lời: "Trong chuyện này hiển nhiên có nguyên nhân. Năm đó tuy là man hoang nhưng thiên địa nguyên khí sung túc, tu luyện không ngại, nhưng theo ba huynh đệ chúng ta tu luyện, phun nuốt thiên địa nguyên khí, ăn đại dược, không ngờ thiên địa nguyên khí lại có xu thế yếu bớt đi. Lúc ấy sau khi phát giác, ta lập tức cảm thấy không lành."

"Phun nuốt thiên địa nguyên khí?"

Sở Dương cau mày, ở Thiên Vũ đại lục, cảnh giới Tông sư căn bản không thể nào hấp thu thiên địa nguyên khí, chỉ có thể nuốt đại dược, ăn vật bổ, chậm rãi tu luyện.

Về phần nơi đây thì hắn còn chưa thử qua.

Nhưng nếu như Xi Vưu đã nói có thể, vậy chỉ có một loại khả năng là do thiên địa quy tắc khác biệt.

Sở Dương thậm chí cảm thấy uy lực từ chiêu thức thi triển ra có sức phá hoại đáng sợ hơn ở Thiên Vũ đại lục nhiều.

"Thiên địa khác biệt, quy tắc khác biệt!"

Sở Dương hơi hiểu ra, đặt linh cảm này trong lòng.

Xi Vưu nghiêm túc nói: "Ba huynh đệ chúng ta lập tức thương lượng, tiến hành thôi diễn, kết quả phát hiện một sự thực đáng sợ, nếu tiếp tục truyền phương pháp tu luyện hoàn chỉnh xuống dưới thì qua một thời gian, chắc chắn thiên địa nguyên khí sẽ hao hết, khi đó sẽ có chuyện đáng sợ gì xảy ra đây? Chúng ta không đoán được, nhưng cũng biết tuyệt đối là đại tai nạn. Thương nghị hồi lâu, xóa cất giấu bớt, chúng ta sáng chế ra phương pháp tu luyện giản đơn, lại phân chia cảnh giới, quy định cảnh giới Tông sư chỉ có thể mở hai mươi tư khiếu huyết, sau đó truyền xuống dưới."

"Từ đó về sau, Nhân tộc ra liền mở ra thời đại võ tu!"

Xi Vưu tự hào ra mặt, nói tiếp: "Cũng chính lúc đó, chúng ta đều được xưng là Vũ Tổ, nhưng về sau chỉ có ta mới thật sự là Vũ Tổ!"

Sở Dương cau mày, lời này hơi khá mâu thuẫn nhưng hắn không hỏi lại mà tiếp tục lắng nghe.

"Về phần vì sao thì là chuyện đằng sau!"

Xi Vưu nói với về cô đơn, cả sự bi ai sâu lắng, sau cùng thở dài một tiếng nói: "Sau khi mở ra thành công chu thiên khiếu huyết, chúng ta lập tức lĩnh hội cảnh giới bên dưới, cũng bởi lĩnh ngộ khác nhau mà rốt cục sinh ra khác biệt!"

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Toa Chư Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 172: Kiểm giới, khởi nguồn con đường võ tu

Lời nói của Xi Vưu khơi dậy hình tượng viễn cổ trong lòng Sở Dương, tiết lộ ngọn nguồn võ đạo.

Khỏi thần thạch kia rốt cục từ đâu đến?

Bên trên sao lại để cho có người tham ngộ thần đồ?

Những chuyện này Sở Dương không biết được, chỉ sợ ngay cả chính bản thân Xi Vưu cũng không biết.

Sở Dương đã có suy đoán nhưng vẫn không nhận được dò hỏi: "Ba huynh đệ các người rốt cục gồm những ai?"

Xi Vưu hơi trầm mặc, nhưng vẫn nói ra: "Đại ca Hiên Viên, lão nhị là ta, lão tam là Xích Tùng Tử!"

Sở Dương lộ ra vẻ ngoài ý muốn, nói: "Ta nghe nói qua Hiên Viên Hoàng Đế, cũng có nghe Chiến Thần Xi Vưu, nhưng sao lại chưa từng nghe nhắc đến Xích Tùng Tử?"

Hắn không ngờ được Hiên Viên và Xi Vưu là huynh đệ, hắn cảm thấy rất quái gở. Về phần Xích Tùng Tử thì hắn hơi có ấn tượng, tựa hồ xuất hiện trong một cuốn sách nào đó.

Xi Vưu ôn hòa nói: "Tam đệ yêu thích an tĩnh không thích động, hắn yêu thích nhất chính là lĩnh hội võ học, chém giết hưng thú, thủ hộ tứ phương! Người chưa nghe nói qua cũng là chuyện có thể hiểu được, dù sao thì sau này hắn cũng từ từ phai nhạt khỏi ánh mắt hậu thế, cũng không để lại truyền thừa gì. Đúng, hắn từng nói muốn mở một phương kiểm giới, trở thành thánh địa kiểm tu, cũng không biết đã thành công chưa?"

Sở Dương kinh hô: "Kiểm giới?"

Ở trong phim truyền hình thì kiểm giới chưa từng xuất hiện, nhưng ở trong truyện tranh thì lại là tồn tại đại danh鼎鼎, thu nạp kiểm ý chúng sinh, trở thành một phương thế giới đóng kín, tràn ngập kiểm ý hủy thiên diệt địa, xem như là khởi nguồn của kiểm tu.

Truyện thuyết ghi kiểm giới do Kiểm Nhạc mở, hiện tại xem ra truyền ngôn là giả.

Xi Vưu trông thấy phản ứng kinh ngạc của Sở Dương thì cười hỏi: "Thành công không?"

Sở Dương trầm mặc, những chuyện này đã vượt khỏi dự liệu của hắn, thậm chí hắn cảm giác mãnh liệt rằng thế giới Phong Vân tuyệt đối không đơn giản như trong phim truyền hình, cũng tuyệt không đơn thuần như trong truyện tranh, tựa hồ tuân hoàn theo dàn khung đại khái, tự diễn biến.

"Lão tam quả nhiên đi lên con đường của hắn, chỉ không biết hiện tại hắn ra sao rồi?"

Xi Vưu hơi vui mừng, còn xen lẫn cả thương cảm.

Sở Dương trầm mặc, hắn lần đầu tiên nghe nói đến Xích Tùng Tử, nếu như đôi phương sống đến tận giờ thì đã bao nhiêu tuổi? Ba ngàn tuổi? Năm ngàn tuổi? Hay một vạn tuổi?

Lịch sử kiếp trước không thể áp dụng cho thời điểm hiện tại, sai loạn.

Sở Dương không nhận được dò hỏi: "Tại sao ba huynh đệ các người lĩnh hội thần đồ lại nảy sinh chia rẽ?"

Ài!

Xi Vưu thở dài một hơi, ngẩng nhìn hư không, ánh mắt phức tạp, một lúc lâu sau mới nói: "Sau khi mở ba trăm sáu mươi lăm khiếu huyết, chúng ta tiếp tục tham ngộ cảnh giới phía sau, Hiên Viên hiểu rõ câu thông thiên địa, dung nhập vạn pháp vào trong, hắn gọi là nhập đạo; ta hiểu rõ lấy tự thân là thiên địa, không mượn vật bên ngoài, khai quật tiềm năng bản thân, ngưng luyện ý chí võ đạo, tạo nên pháp môn võ đạo thuần túy độc lập ngoài thiên địa; còn lão tam, hắn lĩnh ngộ kiểm lý thuần túy, ta là kiểm mà kiểm chính là ta, ta đã làm kiểm thì thiên địa cũng là kiểm, một kiểm diễn vạn pháp, hắn đi con đường thuần kiểm đạo."

Sở Dương thân thể đại chấn, con ngươi co lại thành to bằng mũi kim.

Nhập đạo bất chính không bàn mà hợp phương pháp tu luyện đạo của Thiên Vũ đại lục sao?

Về phần võ đạo thần túy thì đã biến mất khỏi Thiên Vũ đại lục, hần hiện tại truy tìm là muốn hiểu được chỉ lý trong đó, đối chiếu bản thân xem thử có chỗ hữu dụng hay không, nhưng đáng tiếc một mực không tìm được phương pháp, bây giờ lại đạt được nó từ trong miệng Xi Vu.

Tạo hóa huyền bí cùng lắm cũng chỉ như thế này thôi.

Nhưng mà Xích Tùng Tử lại đi lên một con đường khác, thuần kiếm đạo.

"Dùng võ nhập đạo, võ tu, kiếm tu, tâm linh, đây chẳng phải nói có tới bốn phương pháp tu luyện sao?"

Sở Dương rung động, trong lòng sóng biển ngập trời chuyển động không ngừng, hần không khỏi nói: "Thuần pháp thật có con đường?"

Xi Vu trả lời: "Đây cũng chính là chỗ lúc trước chúng ta mê mang, nhưng tam đệ chỉ yêu thích mỗi kiếm đạo, tâm lực cuối cùng của hần lại đi thông, cũng khiến chúng ta bừng tỉnh đại ngộ. Vạn vật trong thiên hạ, mỗi một đạo lý, đều là một con đường. Như hỏa chúng ta quen thuộc nhất, nếu người thật có thể hiểu được chỉ lý trong đó, đi đến cuối cùng thì sẽ giữ được vạn hóa trong thiên hạ, trở thành hỏa chí tôn. Nhưng con đường này quá mức tối nghĩa, không có người dẫn đường, muốn đi thông thì chẳng khác gì người si nói mộng."

"Vạn vật trong thiên hạ, mỗi một đạo lý, đều là một con đường?"

Sở Dương rung động trong lòng, yên lặng ghi tạc trong lòng.

Xi Vu trước mắt khi còn sống tuyệt đối là một vị đại năng, lý giải vạn vật trong thiên địa đã đạt đến một mức độ không tưởng tượng nổi.

"Mở khiếu huyết, bước kế tiếp của võ tu là gì?"

Mặc dù có rất nhiều thắc mắc nhưng Sở Dương vẫn không nhin được hỏi trước chuyện này.

Hần một mực có cảm giác kỳ lạ, rằng võ tu mới là con đường hần phải đi, với loại cảm giác kỳ lạ này, hần hiện tại đã có suy đoán đại khái.

Chỉ là không đạt được tới cảnh giới nào đó thì hần khó có thể chân chính minh ngộ.

Xi Vu vui mừng gật đầu, tiếp tục nói: "Lòng cầu đạo của người quá mức kiên cố, chỉ có như thế thì tương lai mới đi được càng xa! Mở khiếu huyết được định là cảnh giới Tông sư, cảnh giới tiếp theo chính là Đại tông sư! Cảnh giới Đại tông sư lại được xưng là cảnh cửa nhập đạo, dùng tinh thần của bản thân câu thông thiên địa, dung nhập tự nhiên, đến sau cùng hoàn toàn dung nhập mới là viên mãn. Hiên Viên định con đường này là pháp tu."

"Ta đi con đường không để ý tới ngoại giới, chỉ rèn luyện tự thân, cường đại bản thân, dù tâm linh hay thể phách cũng đều theo đuổi cực hạn, đạt tới tâm linh viên mãn, thân thể bất hủ! Hậu thiên, tiên thiên cùng Tông sư đều là rèn luyện thể phách thôi, đến Đại tông sư ta minh ngộ ra cần phải ngưng luyện ý chí võ đạo, đây chính là tinh túy ở cảnh giới này!"

Xi Vu giảng giải rất kỹ càng, tựa như một trường giả hòa ái ân cần dạy bảo.

Sở Dương thờ hơi gấp, truy hỏi: "Ngưng luyện ý chí võ đạo? Làm sao để cô động, là cô động tinh khí thần cùng một chỗ sao?"

Xi Vu ngưng tụ lông mày, âm vang nói: "Không! Thân người huyết vượng thì khí vượng, khí vượng thì thần mạnh, thần mạnh thì chí kiên. Ý chí mới là căn bản của một võ giả, cho nên thân người lấy khí huyết là nguyên, ý chí làm gốc, ngưng luyện ý chí võ đạo chính là minh ngộ kiên trì của bản thân, rèn luyện huyết khí đạt tới huyết quán thương khung, đúc thành ý chí bất hủ võ đạo tức là đại thành! Nói ngắn gọn chính là cô động khí huyết, cân cốt, huyết tủy, các loại võ đạo của bản thân cùng một chỗ, hóa thành ý chí võ đạo của bản thân!"

Sở Dương bừng tỉnh đại ngộ, thốt ra: "Nhân thân nhất thể, lưu ly vô cấu!"

Xi Vu sững sờ, tinh tế phẩm vị, không khỏi khen lớn, gật đầu cười nói: "Tông kết hay lắm! Thiếu niên giỏi lắm, ngộ tính của người tuyệt đối vô song trên đời, nếu để cho tam đệ của ta trông thấy, không chừng hần sẽ động tâm thu người làm đồ đệ mất thôi. Phải biết, tam đệ ta không để ý tới tục sự, thích nhất là tĩnh tu, xưa nay không thu đồ đệ đó!"

Sở Dương cười khổ, trong lòng lại hết sức kích động, nói: "Tiền bối quá khen rồi!"

Cho đến lúc này, hần mới tỉnh là hiểu rõ phương pháp tu luyện chân chính của Đại tông sư trên con đường võ đạo, mặc dù không có pháp môn cụ thể nhưng đã hiểu rõ thần túy trong đó, với nội tình của hần thì không khó mở ra một pháp.

Sở Dương không nhin được hỏi tiếp: "Sau khi ngưng luyện ý chí võ đạo thì sao?"

Xi Vu nhìn Sở Dương một lát, phun ra một ngụm trọc khí rồi cười nói: "Thôi thôi được! Ta tịch mệnh mấy ngàn năm, khó được người có lòng cầu tiến như thế này, vậy hôm nay ta sẽ nói hết, cũng coi như truyền hết võ học bản thân vậy, đỡ phải mai một."

Sở Dương kích động, lộ ra vẻ cảm kích, sau đó đứng dậy thi lễ một cái.

Xi Vưu gật đầu, nói tiếp: "Con đường của Hiên Viên ở chỗ lĩnh hội vạn pháp tự nhiên, câu thông thiên địa đại đạo, cần phải có sức mạnh tinh thần mạnh mẽ. Sau cảnh giới Đại tông sư, hần ngưng luyện ra thần hồn, càng chạy càng xa, sau cùng linh hồn hóa thần chân nhân, ngao du thiên địa."

Sở Dương khòe miệng giật một cái.

Đây chẳng phải chính là nguyên thần đại đạo sao?

Nguyên thần ba bước, bước đầu tiên là ngưng thần.

Bước hai là hóa thần, đến trình độ này có lẽ nguyên thần có thể độc lập xuất hiện, du tẩu hư không. Còn có phải hay không thì Sở Dương chưa xác định được, hần cũng không hiểu rõ phương diện này.

Về phần bước ba là chân thần thì chắc chắn càng thêm huyền bí.

Tuy nhiên, hần có thể khẳng định Hiên Viên Hoàng Đế chỉ ít cũng đạt đến nguyên thần bước hai là Hóa Thần cảnh, bởi nếu ở Ngưng Thần cảnh thì nguyên thần không thể ly thể.

"Tam đệ thì hết sức giản dị, lại chân thuần nhất, một mực cô đọng kiếm ý, đạt tới tình trạng một kiếm diễn vạn pháp, nhìn như đơn giản nhưng thực ra lại khó khăn nhất, nhưng hần lại thích thú."

Xi Vưu cười mỉm, mỉm môi một cái tựa như nhớ tới chuyện vui lúc xưa, nói tiếp: "Con đường võ đạo của ta nhờ lĩnh hội thần đồ nên cũng hiểu được bước đi kế tiếp. Lấy tự thân làm căn bản liên cần nguyên tuyền lực lượng, nếu không căn bản không thể đi xa, không thể sánh được với pháp tu và kiếm tu, ta liền tìm hiểu ra phương pháp mở ra thiên địa trong cơ thể!"

Xi Vưu lộ ra vẻ ngao nhiên: "Thiên địa nhất thể, nhân thân nhất thể, nhân thân tức là thiên địa! Ta liền mở ra nguyên tuyền lực lượng trong cơ thể, xưng là thần nguyên!"

Sở Dương run giọng: "Thần nguyên?"

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Toa Chư Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 173: Lai lịch thần thú

Con đường võ đạo chính là mở tự thân tự thành thiên địa, không mượn ngoại vật, cũng không chịu ảnh hưởng bên ngoài, có thể hoàn toàn nắm giữ lực lượng.

Sở Dương run giọng hỏi: "Mở như thế nào?"

Xi Vưu trầm mặc, sắc mặt biến hóa liên tục, phức tạp liếc thoáng qua Sở Dương, sau cùng thờ dài nói: "Thôi được, ta có thể cảm giác được người hết sức hứng thú con đường võ tu, cho nên ta sẽ giảng giải cho người chuyện này."

Sở Dương nghe thấy ngữ khí phức tạp của đối phương, có cảm giác không nói rõ được mà cũng không tả được.

Còn cả sự do dự.

Xi Vưu nói: "Mặc dù hiểu rõ phương pháp tu luyện tiếp theo nhưng cụ thể mở như thế nào lại thành chỗ khó. Vì thời diễn, vì nghiệm chứng mà ta đã xâm nhập khắp thiên hạ, chém giết hung thú, không ngừng tìm kiếm vị trí thần nguyên thích hợp."

Nói đến đây, Xi Vưu lộ ra vẻ không hiểu, nói tiếp: "Sau cùng ta phát hiện khí hải đan điền là khiếu huyết có khả năng trưởng thành vô hạn. Lúc ta mừng rỡ như điên lại phát hiện khiếu huyết này tương đối có lợi cho pháp tu, còn một chút chênh lệch nếu để thần nguyên bản thân trưởng thành. Đan điền cùng thần hải hỗ trợ qua lại lẫn nhau, phương pháp của Hiên Viên cũng nghiệm chứng điểm này."

Sở Dương dụng tâm lắng nghe, yên lặng nhớ kỹ.

Ở trên Thiên Vũ đại lục, đan điền đầu tiên là khí hải, sau đó sẽ trở thành nơi chứa đựng pháp lực.

Xi Vưu nói: "Vi tìm tới chỗ tốt của thần nguyên, ta thôi diễn và nghiệm chứng từng khiếu huyết một, khôn khổ trong đó không thể nói đủ cho ngoại nhân hiểu được. Thậm chí ta còn bị Hiên Viên khiển trách là tà ma ngoại đạo, nhưng vì kiên trì võ đạo, vì tương lai, vì mở ra một con đường hoàn toàn mới nên ta chưa hề lui lại, tiến lên từng bước một, cuối cùng..."

Về phức tạp nồng đậm càng hiện lên trên khuôn mặt của hắn, hắn nói tiếp: "Cuối cùng ta thành công, tìm được chỗ tốt nhất để mở thần nguyên, cũng là khiếu huyết bản nguyên nhất của cơ thể con người."

Tâm thần của Sở Dương nhảy mạnh một cái.

Hắn lại không rõ tại sao ánh mắt của Xi Vưu lại phức tạp như thế, càng không rõ vì sao Hiên Viên Hoàng Đế lại trách cứ đối phương là tà ma ngoại đạo, thật không hợp lẽ thường.

Sở Dương kim xao động trong lòng lại, dò hỏi: "Là khiếu huyết nào?"

Xi Vưu nói: "Thiên địa nhất thể, hỗn nguyên thái cực, diễn hóa âm dương, ngũ hành tạo hóa. Vạn vật trong thiên địa đều thuộc âm dương ngũ hành, mà nhân thể cũng ở bên trong ngũ hành. Cơ thể con người tương ứng lấy can mộc, tâm hỏa, tỳ thổ, phế kim, thận thủy (Can là gan, tâm là tim, tỳ là lá lách, phế là phổi, thận là thận) làm chủ đạo, làm bản nguyên. Can mộc khiếu, tâm hỏa khiếu, tỳ thổ khiếu, phế kim khiếu, thận thủy khiếu, năm khiếu huyết này tiềm ẩn ở chỗ sâu nhất trong cơ thể con người, cũng là chỗ mấu chốt để vận chuyển một thân tạo hóa, tạo hóa bản nguyên, năm khiếu này là chỗ tốt nhất để mở thần nguyên.""

"Ngũ hành vận chuyển, sinh khắc chế hóa, tuần hoàn tự dung, vận chuyển liên tục, tạo hóa không dứt, liên hồi vô tận!"

Trái tim Sở Dương đột nhiên trì trệ, nhịp đập thật thấp, biểu lộ cảm xúc.

Xi Vưu gật đầu nói: "Chính như thế, tạo hóa cơ thể con người vận hành như thế. Ngũ hành làm gốc, vì nguyên, làm gốc, mở ra năm khiếu huyết này mới coi là tăng cường bản nguyên, lớn mạnh bản thân chứ không có con đường thứ hai!"

Sở Dương tâm niệm thay đổi thật nhanh, an tĩnh suy nghĩ, thôi diễn biến hóa trong đó, một lúc lâu sau mới nói: "Nhưng muốn mở ra thành công thì chỉ sợ cũng không dễ đi?"

Xi Vưu thở dài nói: "Đâu chỉ không dễ, thật khó khăn đến tận cùng, không thể tính theo lẽ thường!"

Sở Dương truy hỏi: "Khó hơn cả mở ba trăm sáu mươi lăm khiếu huyết sao?"

Xi Vưu thở dài một hồi, trả lời: "Khó khăn không chỉ gấp trăm lần. Mở khiếu huyết chỉ tiêu hao lượng lớn kỳ trân đại dược, đặc biệt là năm khiếu huyết sau cùng lại hết sức khó khăn, nhưng so với mở thần nguyên thì chẳng khác gì tiêu vu gặp đại vu."

Sở Dương giật thót nói: "Khó thế sao?"

Xi Vưu nói: "Vì thành công mở ra, ta nhập Đông Hải chém giết một con giao long, lấy nội đan tinh nguyên trong đó, vốn tưởng có thể mở được một khiếu huyết nhưng nào ngờ một cái rắm cũng không có."

Nhớ tới lúc trước, Xi Vưu mặt nhăn nhó khó coi như cũ, nói tiếp: "Về sau, ta đào một gốc nhân sâm vạn năm, vốn tưởng có thể mở được thổ thần nguyên thành công nhưng nào ngờ cũng vấp phải trắc trở, không thể rung chuyển, chỉ có thể giúp chân khí tinh thuần hơn một chút."

Sở Dương tắc lưỡi, hải nhiên không thôi.

Hắn không khỏi kính sợ con đường vô đạo.

Thật quá khó khăn.

Xi Vưu hừ lạnh một tiếng, bá khí nói: "Nhưng nó há có thể gây khó dễ được ta? Ta trăm hung thú, tìm đại dược, du lịch khắp thiên hạ, kết quả đều không thể mở ra thành công, thậm chí tam đệ còn khuyên ta buông bỏ con đường này, bảo rằng đi pháp tu hay kiếm đạo đều được."

"Nhưng ta là ai? Ta là Xi Vưu, sao lại đi con đường cũ của người khác được?"

Xi Vưu vô cùng cuồng ngạo khiến Sở Dương không thể không bội phục.

Xi Vưu nhếch miệng nói: "Vì bỏ đi ý nghĩ của ta, Hiên Viên thậm chí đánh ta trọng thương, trấn áp mười năm! Nhưng ta há có thể cam tâm? Con đường vô đạo, ta tất nhiên phải mở ra một con đường bằng phẳng, chính ngay lúc đó có một con Bạch Hổ ngủ say ở không biết bao lâu ở phía cực tây trên trời bỗng nhiên thức tỉnh, mạnh mẽ đến đáng sợ, có thể sánh ngang tứ đại thần thú lúc đó là Kim Long, Phượng Hoàng, Huyền Vũ, Kỳ Lân, mạnh đến hết sức khó tin."

"Tứ đại thần thú?"

Sở Dương khoe miệng co giật, thầm nghĩ trong lòng: "Tứ đại thần thú không phải là Phượng Hoàng, Thần Long, Hóa Kỳ Lân và Long Quy sao? Tại sao lại xuất hiện một con Kim Long và một con Bạch Hổ rồi? Sao lại có cả Huyền Vũ nữa?"

Xi Vưu cảm thán: "Đúng thế, chính là tứ đại thần thú, bọn hắn hoành hành không định giờ, làm hại nam bắc, bị Hiên Viên trong cơn tức giận chém đi Kim Long, nuốt tinh huyết giúp tu vi tăng vọt, thể chất cũng phát sinh biến hóa! Hắn vốn định chém tận giết tuyệt, chém luôn cả hậu đại của Kim Long cùng một con giao long, nhưng sau cùng thì lưu lại một mạng! Lúc đó, Hiên Viên đã vượt ta thật xa!"

Sở Dương nghe mà tê cả da đầu, hỏi: "Hiên Viên giết Kim Long? Nuốt long huyết? Kim Long còn hậu đại? Chắc chắn là Thần Long!"

Xi Vu tiếp tục nói: "Hiên Viên trọng thương Phượng Hoàng nhưng không giết được nó, cũng không biết sau đó thế nào. Về phần Kỳ Lân, nó bị Xích Tùng Tử chém một kiếm căn bản, sau chạy trốn tới dưới một ngọn núi, lợi dụng thần thông mà mở ra sơn động vô tận, dẫn xuất địa hỏa, sau khi sinh hạ một quả trứng thì tự thiêu chết đi. Còn về Huyền Vũ thì nó cũng không có kết cục tốt, lưu lại một quả trứng rồi cũng bị lão tam giết chết."

Sở Dương nghe đến nhập thần, nhin không được dò hỏi: "Nếu đã có thần thú thì tại sao không mượn nhờ bọn chúng mở ra thần nguyên?"

Hỏi xong thì trong lòng hắn lại có loại cảm giác xóc xếch.

Hỏa Kỳ Lân là từ trứng Kỳ Lân hóa ra? Lăng Vân quật được mở như thế sao?

Long Quy ra từ Huyền Vũ?

Điều này triệt để lật đổ nhận thức mà hắn biết.

Xi Vu thở dài nói: "Đạo khác nhau thì mưu cầu khác nhau, bởi nhiều nguyên nhân nên ba huynh đệ chúng ta sớm đã tách ra. Lúc ấy cũng chia thần thiết ra làm ba phần, ngay cả thần đồ cũng bị ba chúng ta mang đi bộ phận có lợi cho riêng mình. Đặc biệt là Hiên Viên có quan hệ rất khác với ta, hắn cũng trấn áp qua ta, thiếu chút phệ đi tu vì của ta thì ta há có thể đi cầu trợ hắn? Lão tam Xích Tùng Tử thấy huynh đệ chúng ta đánh nhau túi bụi, không biết giúp ai cho phải nên một thân một mình rời đi, lúc gặp lại ta thiếu chút tử vong!"

Xi Vu lấy lại bình tĩnh, nói tiếp: "Một lần kia là lần ta cách tử vong gần nhất!"

Sở Dương dò hỏi: "Chém giết Bạch Hổ?"

Xi Vu thừa nhận: "Đúng! Khi biết rõ Bạch Hổ có thể điều khiển Canh Kim khí, ta mừng rỡ như điên, nhưng tự biết không phải đối thủ của nó nên ngoan tâm, sử dụng bí pháp luyện chế thần thiết thành một thanh đao! Về sau tìm được Bạch Hổ, ta chém giết với nó một phen đẫm máu, hết sức thảm liệt, ta thiếu chút bị Bạch Hổ xé nát nhưng cũng chỉ miễn cưỡng trọng thương được nó thôi, mắt thấy ta sắp bị giết, đang trong thời khắc tuyệt vọng thì tam đệ đột nhiên xuất hiện, một kiếm chém giết Bạch Hổ."

Xi Vu thao thao bất tuyệt nói: "Lúc ấy ta nằm trong vũng máu ngửa mặt lên trời cười điên cuồng, trời không tuyệt người, ta liền thừa cơ nuốt đi tinh nguyên của Bạch Hổ, chẳng những khôi phục thương thế mà còn mở ra được Kim Thần nguyên, nhất cử tiến vào cảnh giới vô đạo thần nguyên, lực lượng tăng vọt, gần như có thể lay động đất trời. Sau khi đột phá, ta lập tức té ra hồn của Bạch Hổ, luyện hóa nó vào trong chiến đạo thành khí hồn. Lúc ấy mặc dù ta vẫn như cũ không phải là đối thủ của tam đệ, nhưng ta cảm giác được bản thân có thể tự vệ. Về sau, ta xâm nhập khắc thiên hạ, chém giết từng con hung thú, lấy tinh nguyên của bọn hắn luyện hóa cho bản thân sử dụng, lớn mạnh thần nguyên, rèn luyện thể phách, thực lực tăng cường nhanh chóng."

Xi Vu nói tới chỗ này, ngữ khí hết sức trầm lại: "Lúc đó, tộc nhân chúng ta đã lớn mạnh, có uy thế chân chính xưng bá bát hoang. Hiên Viên thấy ta vẫn đồ sát khắp nơi thì khuyên ta buông xuống sát niệm, lưu cho bọn hắn một con đường sống, ta nào chịu nghe theo, lập tức đại chiến một trận cùng Hiên Viên, mặc dù ta yếu hơn một bậc nhưng cũng không bị hắn trấn áp."

Xi Vu thở dài một tiếng, nói tiếp: "Đấu cứng lần nữa, cộng thêm ý niệm không hợp, chúng ta triệt để mỗi người một ngã! Từ đó về sau, Hiên Viên thành lập hoàng thành, ta cũng không cam chịu yếu thế nên thành lập ma đạo, thu một nhóm đệ tử, vừa bồi dưỡng chúng vừa săn giết hung thú như cũ để lớn mạnh bản thân, ta cũng mở thần nguyên đến cảnh giới thần hồ!"

Sở Dương khẽ giật mình, không khỏi nói chen vào: "Thần hồ?"

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Toa Chư Thiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 174: Biến hóa sau cùng

Sở Dương bị hấp dẫn thật sâu bởi những lời giảng thuật của Xi Vu, hắn không biết được tình hình cụ thể lúc đó, cũng không biết đối phương nói thật hay giả, nhưng từ ngữ khí lẫn sắc thái của đối phương thì coi bộ không giả.

Hắn nghe đến nhập thần, thậm chí si mê.

Xi Vu nói: "Con đường vô đạo, ta chia làm hậu thiên, tiên thiên, Tông sư, Đại tông sư, sau đó chính là mở thần nguyên, thần nguyên lớn mạnh hóa thành thần hồ, thần hồ tiến thêm một bước thuế biến, ta thôi diễn mà thành thì hắn nên thuộc về Thần Hải cảnh. Sau cùng thành công!"

Sở Dương mê mẩn hỏi: "Thành công? Cái gì thành công?"

Xi Vu nói: "Tia ý niệm này của ngươi có một bộ phận đặc tính của ý chí, nhưng lại phiêu miểu bất định rất khó nắm bắt, nếu như không ổn định ngươi mà còn hù người chạy đi mất thì e là chút hy vọng sống này cũng mất đi. Thừa dịp này, ta miễn cưỡng thức giục bí pháp, triệt để khóa chặt ngươi."

Hắn nói đến đây thì nhìn sang Sở Dương, tán thưởng: "Người trẻ tuổi như ngươi dù năm đó cũng chẳng có mấy ai hơn được, giết đi thì thật sự đáng tiếc!"

Sở Dương sắc mặt hoàn toàn thay đổi, lập tức đứng dậy lùi ra sau, nói: "Ngươi, ngươi muốn đoạt xá ta?"

Xi Vu đường hoàng nói: "Ta còn chưa đi đến tận cùng võ đạo, còn chưa muốn chết!"

Sở Dương đã tỉnh táo lại, nói: "Ta cũng không muốn chết!"

Xi Vu ngược lại hai tay chấp sau lưng, si mê nói: "Ngươi có biết để mở ra một mạch võ đạo mà ta đã bỏ ra biết bao nhiêu không? Vừa rồi những gì ta nói đều không giả, nhưng có một bộ phận ngươi lại không biết."

Sở Dương ngửi khí hết sức âm trầm: "Nói thế nào?"

Xi Vu đậm mặt nói: "Ta đã từng nuôi dưỡng tám mươi mốt người đệ tử, thí nghiệm phương pháp mở thần nguyên trên người bọn hắn, nhưng chưa thí nghiệm thành công thì bọn hắn đã chết hết. Không thành công sao có thể kết thúc? Ta lập tức tìm kiếm mục tiêu trong từng bộ lạc. Nhưng con đường võ đạo quá mức gian nan, có khi thí nghiệm một khiêu huyết cũng phải dùng tới một trăm tuần kiệt mới có thể xác định làm được hay không."

Sở Dương biến sắc, cắn răng nói: "Ngươi đúng là kẻ điên!"

Xi Vu hừ nói: "Không điên cuồng thì sao sống được? Nếu không nhẫn tâm hy sinh thiên hạ thì sao có thể thành tựu võ đạo, đáng tiếc, thật đáng tiếc, Hiên Viên không hiểu ta mà còn càng muốn trấn áp ta!"

Sở Dương lạnh buốt trái tim, hỏi: "Vậy cho nên mười giết chết hắn?"

Xi Vu nói: "Cảnh giới của hắn cao hơn ta, lại nuốt Hoàng Kim Long huyết nên thân thể hắn càng cường đại, nhưng ta tu luyện võ đạo nên chiến lược không kém hắn, trận chiến sau cùng ta trọng thương được hắn, hắn cũng chém đi ta! Ý chí không cam lòng nên ta đành phải dung nhập bản thân vào trong Hồ Phách đạo, tiến hành ngủ say, chờ đợi chút hy vọng sống."

Sở Dương lạnh lùng hỏi: "Giết Bạch Hồ cũng là giả?"

Xi Vu lắc đầu trả lời: "Không giả! Ta đã từng bị Hiên Viên trấn áp qua, cũng xác thật thiếu chút bị hắn phế đi tu vi, nhưng dù sao hắn nhớ tình huynh đệ nên thả ta một con đường. Về sau ta cứu tử nhất sinh, nhờ tam đệ giúp đỡ mới chém giết được Bạch Hồ, ta nuốt tinh nguyên của nó, mở ra thần nguyên. Nhưng nào ngờ ta lại tìm được một con Bạch Hồ cái, luyện hóa toàn bộ nó vào trong thần đạo của ta, ta gọi đó là Hồ Phách đạo."

Sở Dương hỏi tiếp: "Sau khi ngươi tăng tiến tu vi nhanh chóng thì đi tìm Hiên Viên Hoàng Đế?"

Xi Vu nói với vẻ đương nhiên: "Tất nhiên rồi, hắn đã trở thành tâm ma của ta thì sao có thể không giao đấu một phen cho được! Trước khi diễn ra trận chiến đó, ta giết đi ba vạn người đệ huyết tể Hồ Phách đạo giúp chiến lược của ta tiến thêm một bước, cũng triệt để chọc giận Hiên Viên."

Sở Dương nghe mà đau lòng.

Vị này quả thực là Ma Tôn chân chính, Sát Thần chân chính.

Xi Vu cao hứng bùng bùng, tựa như nhớ tới huy hoàng lúc trước, nói: "Trận chiến kia, đồng đạo ma đầu thủ hạ của ta cùng thủ hạ đại tướng của Hiên Viên chém giết nhau đến thiên hôn địa ám. Sau cùng, ta và Hiên Viên cũng đối cứng. Nhưng đầu gì thì hắn cũng đi trước ta một bước nhiều năm, lại nuốt được tinh huyết của Hoàng Kim Long mạnh nhất trong tứ đại thần thú nên tu vi cực kỳ đáng sợ."

Hắn thở dài một tiếng, lại nói tiếp: "Giống như những gì ta nói khi nãy, ta trọng thương được hắn nhưng hắn cũng chém đi ta, ý chí của ta bất hủ nên dung nhập trong Hồ Phách đạo."

Sở Dương lạnh như băng nói: "Hóa ra ngươi là kẻ ác độc nhất. Giết hung thú gì chứ? Chẳng qua là tàn sát chúng sinh để duy trì cho bản thân mà thôi, ngươi đã giết uống bao nhiêu người? Trách không được Hiên Viên Hoàng Đế lại trấn áp ngươi. Nhưng hắn lại quá mức nhân từ, chỉ trấn áp ngươi mười năm chứ không giết ngươi triệt để hoặc phế đi tu vi của ngươi nên mới đưa tới mầm họa!"

Xi Vu chẳng để tâm, hắn chỉ nói: "Cái gì là thiện? Cái gì là ác? Nếu như lúc trước ta thắng lợi thì toàn bộ thiên hạ chỉ có ma mới là chính, mới là pháp, mới là lý, nhưng thật đáng tiếc!"

Sở Dương nói: "Thật đáng tiếc là ngươi lại bại, nếu không thì thiên hạ này sẽ hỗn loạn đến không chịu nổi! Chỉ có điều ta không hiểu, tại sao ngươi muốn đối phó Hóa Kỳ Lân?"

Xi Vu giải thích: "Chỉ là một con thần thú không thuần huyết mà thôi. Ta bị Hiên Viên trấn áp ở đây sao có thể cam tâm được? Thắng đến một lần ta thức tỉnh thì phát hiện Hóa Kỳ Lân ngủ say ở phía trên, vậy nên ta lập tức dẫn dụ ma khí trong Hồ Phách đạo xâm nhập vào cơ thể của nó, ảnh hưởng tâm trí nó, hỗn loạn huyết mạch, suy yếu lực lượng của nó, làm tốt công tác chuẩn bị để tương lai đoạt xá."

"Đoạt xá Hóa Kỳ Lân?"

Sở Dương cầm nín.

Xi Vưu không thèm để ý nói: "Vậy thì sao? Chẳng qua chỉ là một cái xác thôi. Đáng tiếc nó lại bị ngươi phá hủy, cũng may là thực lực của ngươi không tầm thường, không ngờ ý niệm lại có thể tới nơi đây, cho ta cơ hội."

Sở Dương hỏi lại: "Ngươi đã muốn đoạt xá ta thì sao còn giằng giải cận kề võ đạo của ngươi cho ta nghe?"

Xi Vưu trầm mặc, một lúc lâu sau mới nói: "Có lẽ ta sợ sau khi thất bại, tàn thành mây khói thì võ đạo của ta cũng sẽ biến mất khỏi thế gian đi."

Sở Dương trầm mặc.

Mặc kệ thật giả thì Xi Vưu cũng đã giải thích nghi hoặc cho hắn.

Xi Vưu hỏi: "Ngươi còn gì muốn hỏi thì hỏi đi, coi như là thù lao ta chiếm cứ thân thể ngươi."

Sở Dương khinh thường cười lạnh: "Ngươi có nắm chắc đoạt xá được ta sao?"

Xi Vưu cười nhạt nói: "Ta là Vũ Tổ, là Ma Tôn, là Sát Thần!"

Đây là tự tin, tự tin ngập trời.

Sở Dương lòng trầm hẳn xuống, hơi chuyển động ý nghĩ một chút, thân ảnh bỗng nhiên biến mất.

Xi Vưu không hề động mà còn cười mỉm, nói: "Tiểu gia hỏa có ý tứ đó, há không biết từ khi ngươi tới đây thì đã chú định kết cục của ngươi rồi. Lực lượng của ta gần như tiêu hao không còn, không thể tự chủ hành động được, ngươi lại cho ta chút hy vọng sống chân chính. Yên tâm đi, sau khi chiếm cứ thân thể ngươi thì ta sẽ giết hết tất cả thân nhân bằng hữu của ngươi, để bọn hắn sớm đến ở cùng ngươi cho ngươi đỡ phải tịch mịch!"

"Ma ảnh luyến hồn, đầu chuyển tình di!"

Thân ảnh của Xi Vưu đột nhiên biến mất.

Tâm linh Sở Dương quay lại thân thể, hắn bỗng nhiên đứng dậy, hết sức khẩn trương.

Đối phương dù gì cũng là Xi Vưu.

Đối phương có địa vị quá lớn, thậm chí đúng như đối phương nói, đối phương là ngọn nguồn của võ đạo.

Đúng lúc này, Sở Dương cũng cảm giác lạnh cả người, tựa như có thứ gì đó quấn quanh người.

XOẸT!

Hắc vụ đột nhiên xuất hiện, đánh tới hắn.

"Hoàng Kim thùng, đi!"

Vì đề đề phòng bất ngờ, Sở Dương đã sớm chuẩn bị, lúc này té ra căn linh khí này. Hoàng Kim thùng lóe lên rồi xuyên thấu qua hắc vụ.

Không có chút tác dụng gì.

"Thất Tinh kiếm trận, ra!"

Sở Dương biến hóa sắt mặc nhưng không chút nóng nẩy, hắn lập tức dẫn động kiếm trận mai phục. Bảy chuôi linh kiếm từ chung quanh hiện ra hình thành kiếm trận, tạo nên kiếm vực, về ngoài tràn ngập kiếm ý hủy diệt.

"Những thứ này không có tác dụng gì với ta!"

Thanh âm của Xi Vưu truyền ra từ trong hắc vụ: "Chẳng lẽ ngươi quên rồi? Tam đệ ta là Xích Tùng Tử, là tổ tông chơi kiếm, Hiên Viên là chủ pháp tu, ngươi sao có thể cản ta?"

Hắc vụ dễ dàng xuyên thấu qua kiếm trận.

"Chết tiệt, sao đến cả kiếm trận cũng vô dụng thế này!"

Sở Dương sắc mặt trắng bệch, không khỏi lùi ra phía sau một bước.

Xi Vưu cười lạnh nói: "Ngươi còn bày ra Nạp Tu Di Vu Giới Tử trận đồ, thủ đoạn coi như không tệ nhưng sao có thể giấu giếm được ta?"

Lần này, Sở Dương hoàn toàn thay đổi sắc mặt.

LỘP BỘT!

Sở Dương lập tức bước chân lui ra sau.

Hắc Vụ vòng qua Huyền Ảnh đồ ăn nấp trong hư không, tiếp tục đánh tới.

Sở Dương bị phản nói: "Người thật phải đuổi tận giết tuyệt?"

"Thành tựu thân ta là vinh hạnh của người!"

Thanh âm uy nghiêm không thể nghi ngờ.

Hắc vụ đã di chuyển tới trước mắt.

"Vậy người hãy chết đi cho ta!"

Sở Dương nổi giận hét to một tiếng, há mồm phun ra một hạt châu, chính là linh khí Nhiếp Hồn châu, đánh thẳng tới hắc vụ. Hắc thúc giục uy năng hạt châu khiến cho hắc vụ run lên kịch liệt, sau đó dừng lại bất động.

Lúc phát hiện mãnh hổ trong nham tương thì hắc tửng nghĩ đến loại khả năng này, cho nên bày ra một chiêu như thế.

Nhiếp Hồn châu quả nhiên không khiến hắc tửng phải thất vọng.

Nhưng mà Sở Dương biết như thế còn xa mới đủ.

"Ý chí võ đạo nhập ma sao? Chỉ là một đạo tàn linh mà thôi!"

Sở Dương cười lạnh, vận chuyển công pháp, thúc giục Phổ Độ Tâm Kinh của Kim Quang tự, lúc này quanh người hắc tửng toát ra kim quang lóng lánh, đỉnh đầu hiện ra Công Đức Kim Luân, cả người hắc tửng trở thành một cao tăng đặc đạo.

Phật gia kim quang che phủ hắc vụ.

"Tâm linh kiếm, chém!"

Cùng thời điểm đó, Sở Dương phát ra một kích sau cùng.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Toa Chư Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 175: Gặp lại Nhiếp Phong

Nhiếp Hồn châu đánh thẳng tới ý chí thần hồn khiến cho Xi Vưu không kịp trở tay, trong lúc nhất thời hắc tửng khó có thể thoát khỏi, bị chấn nhiếp thật sâu.

Phật quang bao phủ luyện hóa ma khí, trấn áp ma niệm.

Sau cùng là tâm linh kiếm, chém đi ý chí, cũng phá đi chấp niệm cuối của Xi Vưu, đánh tan ý chí hắc tửng ngưng tụ được ra thành nhiều phần.

Phật quang quét ngang, ma niệm mất sạch sành sanh, chỉ còn lại ý niệm đơn thuần chìm chìm nổi nổi.

Dẫu sao thì ý chí của hắc tửng cũng đã bị thời gian mấy ngàn năm làm cho hao mòn, ở biên giới sắp sụp đổ, nay bị Sở Dương gây vò như thế nên ma niệm của hắc tửng bị mất đi, chấp niệm tiêu vong, từ đây thế gian không còn Xi Vưu.

Sở Dương trong lòng hơi động, tâm linh lực bao phủ xuống, bao trùm ý chí sắp tiêu tan của Xi Vưu, xâm nhập từng chút từng chút một, lập tức trong tâm hải xuất hiện một số hình tượng.

Thời kỳ viễn cổ, tiên dân đấu với thiên địa, đấu với hung thú. Gian khổ trong đó khiến cho Sở Dương hết sức rung động, quả thật rất khó giữ được mạng sống, như kiểu ngày sinh đêm chết.

Ký ức cũng không nhiều, đại bộ phận đều là một số ký ức khắc ghi sâu nhất của Xi Vưu.

Thần thiết từ trên trời rơi xuống, bên trong có thần đồ, thần văn bên trong cũng hiển hiện hết sức rõ ràng, để cho Sở Dương rất kích động, mặc dù không

nhìn rõ nhưng hấn cũng ghi tạc đáy lòng.

Hắn thấy được Kim Long bay lượn trên không, thấy được Phượng Hoàng phun hỏa diễm thiêu đốt, thấy được Huyền Vũ vô pháp vô thiên, cũng thấy được Kỳ Lân hoành hành không sợ.

Ở thời đại đó, bọn hấn không phải thuy thú mà là hung thú, vương của hung thú, tàn phá thế gian.

Hắn cũng thấy được "Xi Vu" vì lĩnh hội võ đạo mà tiến hành thí nghiệm, chọn lựa từng tuổi trẻ tuần kiệt của từng bộ lạc ném thử phương pháp mở thần nguyên.

Không biết có bao nhiêu người đã chết vì hấn.

Hắn cô đọng sát khí là ma ý, tính tình càng thêm hung ác, duy ngã độc tôn, không phục liên làm.

Thậm chí khiến cho người người oán trách, bị thế nhân chán ghét.

Sở Dương cũng thấy được cảnh Xi Vu bị Hiên Viên trấn áp, lại len lén lấy thi thân tu luyện ma công. Cho đến mãi sau chém giết Bạch Hổ, thôn phệ tinh nguyên, tu vi tiến nhanh, làm việc càng thêm không kiêng nể gì, bắt đầu bồi dưỡng đệ tử.

Những đệ tử kia của Xi Vu đều dùng ma công chuyển hóa thành ma đầu, giết chóc khắp nơi, lấy máu tươi và sát khí để tăng thực lực tự thân, trong lúc nhất thời ma diễm ngập trời, dân chúng oán thán.

Xi Vu muốn chuyển hóa toàn bộ thế gian thành Ma vực.

Hiên Viên không thể làm ngơ nên tới quyết chiến.

Sau cùng, Sở Dương thấy được Hồ Phách đao bị rạn nứt, Hiên Viên bị trọng thương.

Sở Dương hoàn toàn chìm đắm trong trí nhớ khổng lồ của Xi Vu, hấp thu, phân giải, chỉnh lý, quy nạp, chỉnh hợp những thứ hữu dụng với bản thân vào trong tâm, cất giấu nó thật kỹ, đây là một phần kinh nghiệm vô cùng trân quý.

Cách đó không xa, Minh Nguyệt hộ pháp cho hấn một mực lo lắng nhìn xem, cảm giác chung quanh.

"Rốt cục chuyện gì xảy ra?"

Minh Nguyệt hết sức không hiểu.

Vừa mới đầu thì thấy Sở Dương nhắm mắt, hết sức bình tĩnh, nhưng sau đó thì sắc mặt biến hóa liên tục trong một khoảng thời gian rất dài, khiến nàng lo lắng hết mực.

Sau đó chỉ thấy Sở Dương mở to mắt, không nói một lời, chăm chú nhìn chăm chăm hắc đao nằm ở dưới đất.

Cảnh tượng kế tiếp hoàn toàn vượt quá tưởng tượng của nàng.

Một đám hắc vụ xuất hiện từ trong hắc đao mang theo khí tức vô cùng tà ác lao về phía Sở Dương, bên trong còn truyền ra thanh âm, cực kỳ không thể tưởng tượng nổi.

Sở Dương lại dùng đủ loại thủ đoạn đánh tan hắc vụ, chỉ còn lại những mảnh đồ trong suốt lơ lửng giữa không trung. Nàng thấy hấn ngây người bất động, thần sắc biến hóa kịch liệt, giống như ngơ ngẩn, giống như không hiểu, còn cả tựa như rung động cùng minh ngộ.

"Đại sư huynh, người tuyệt đối không được xảy ra chuyện gì đó, nếu không ta làm sao bây giờ?"

Minh Nguyệt hết sức lo lắng.

Lúc này, Sở Dương mở hai mắt, phun ra một ngụm trọc khí thật dài, tự lầm bầm: "May mắn ý chí của ta kiên định, tâm hải trấn áp ý niệm chứ không thì sẽ hoàn toàn chìm đắm trong ký ức của Xi Vu mà không thể hãm lại được, sau cùng hóa thân thành một Xi Vu khác."

"Nhưng mà lần này thu hoạch thật không nhỏ!"

Đâu chỉ có không nhỏ, phải nói là thật không thể nào tưởng tượng được mới đúng.

Sở Dương cười mỉm, tâm niệm vừa động thì những ý chí đơn thuần Xi Vu lưu lại đều bị hấn kéo hết vào trong tâm hải, sau khi ý thức tỉnh thuần thì sẽ được luyện hóa thành tâm niệm lực của bản thân.

Ý chí cũng là một loại tâm linh.

Lập tức, tâm linh hải của hấn lớn mạnh đôi phần, có xu thế ngưng thực.

"Đại sư huynh, không có chuyện gì chứ?"

Minh Nguyệt ngạc nhiên đi tới, duỗi tay ôm lấy tay Sở Dương.

Sở Dương mỉm cười nói: "Không sao! Khiến ngươi phải lo lắng rồi!"

Minh Nguyệt rốt cục thở phào nhẹ nhõm, hỏi: "Không sao thì tốt quá, chút lo lắng của ta tính là gì? Vừa nãy xảy ra chuyện gì thế?"

Sở Dương giải thích sơ qua: "Ta tranh đấu cùng một ý niệm tà ác, cũng may trấn áp được hắn."

Hắn nói xong thì lập tức nhìn sang phía Hồ Phách đao, hiện tại hắn mới hiểu được con mãnh hổ hung ác kia chỉ là tàn linh Bạch Hồ mà thôi, bị Xi Vưu thôi động với mục đích là dụ dỗ hắn.

Sở Dương thậm chí cũng biết, nhất đại cường giả Vô Vô Dịch đã từng tới nơi đây, cũng chịu ảnh hưởng của Xi Vưu nhưng đáng tiếc đối phương không đắm chìm trong đó.

Hắn cũng biết, ma và võ của Xi Vưu rốt cục đáng sợ đến cỡ nào, đối phương lưu lại từng li từng lý, sáng tạo ra rất đông cường giả cùng ma đầu.

Minh Nguyệt không có hỏi quá nhiều, nàng chỉ nói: "Trấn áp được thì tốt!"

Sở Dương vung bàn tay lớn lên bắt lấy Hồ Phách đao, chuôi đao này lập tức chiến minh không thôi, tựa như đau thương, tựa như tuyệt vọng nhưng cũng tựa như giải thoát.

"Hết sức linh tính, tuyệt đối đạt tới tình trạng trung phẩm linh khí, thậm chí..."

Sở Dương kiểm tra xem xét một hồi thì đưa ra suy đoán, lập tức thu thanh đao vào trong Nạp Hư giới.

Minh Nguyệt đã không cảm thấy kinh ngạc, dò hỏi: "Đại sư huynh, tiếp theo ta làm gì?"

"Tiếp theo à?"

Sở Dương suy nghĩ khẽ động, tâm niệm quét ngang thập phương, hắn lại hơi khựng lại một lát, lộ ra vẻ quái dị.

Minh Nguyệt nhìn chằm chằm không dời mắt khỏi khuôn mặt của hắn nên tự nhiên nhìn ra vẻ biến hóa của hắn, nhin không được hỏi: "Đại sư huynh, sao thế?"

Sở Dương nói: "Đi, ta dẫn ngươi đi xem một hồi trò hay!"

Hắn nói xong thì ôm eo nhỏ của Minh Nguyệt, ngự kiếm phi hành, tốc độ nhanh tuyệt luân.

Minh Nguyệt hơi đỏ mặt, không kìm lại được ôm ngực Sở Dương, khóe miệng nổi lên ý cười.

Rất nhanh, bọn hắn đã ra khỏi Lăng Vân quật, đập không mà đi, vượt qua sông lớn, đi tới trên không trung một rừng cây.

Ở bên dưới, cây cối ngã đổ, bụi đất mịt mù, tiếng chém giết vang dội, tiếng kêu rên hết sức thê lương.

Minh Nguyệt liếc thấy người thanh niên mặc áo đen bị vây công có thần sắc lạnh lùng, mặc tọa ra hồng quang thì không khỏi thốt lên: "Là Nhiếp Phong!"

Nàng tự nhiên không lạ gì Nhiếp Phong.

Minh Nguyệt sợ hãi thán phục: "Hắn hiện tại thật mạnh, chỉ sợ ta cũng không phải đối thủ! Tuy nhiên những kẻ kia thật không may, vậy mà đụng phải Nhiếp Phong nhập ma!"

Sở Dương nhún nhún vai nói: "Đúng thế thật, bọn hắn rất không may!"

Vây công Nhiếp Phong là bọn người Ngân Xoa La, lúc ấy bọn chúng bị Sở Dương trấn áp tâm niệm, tiến hành nô dịch khiến bọn hắn trở lại Vô Thần Tuyệt cung, chuẩn bị cho Tuyệt Vô Thần đội nón xanh, nhưng không ngờ lại đụng phải Nhiếp Phong nhập ma ở chỗ này.

Như vậy đầu phải một đám người vây công, rõ ràng là một người vây công một đám.

Trong nháy mắt, bọn người Ngân Xoa La bị giết sạch sành sanh.

Nhiếp Phong cảm ứng được khí tức của Minh Nguyệt, lập tức đằng không, bỏ tới một đao: "Giết!"

Chuôi đao này chính là Tuyệt Âm đao.

Khi lần đầu tiên Nhiếp Phong đến Vô Song thành thì Sở Dương đưa cho đối phương chuôi đao này, bởi tuy đao này mạnh nhưng lại vô dụng với hắn.

"Phong, đừng!"

Nơi xa, một bóng người màu trắng xông lên như muốn ngăn cản Nhiếp Phong.

Không phải Đệ Nhị Mộng thì còn là người phương nào?

Sở Dương cười khoát khoát tay, nói: "Không sao?"

Hắn xòe bàn tay ra, nhấn xuống dưới một cái khiến cho đao khí nát tan, Nhiếp Phong rơi xuống ngọn cây, ngã bịch xuống đất tạo nên một cái hố sâu.

"PHONG!"

Đệ Nhị Mộng kinh hô một tiếng, bay lướt qua những ngọn cây rồi rơi xuống bên cạnh Nhiếp Phong, vẻ mặt hết sức lo lắng. Nàng lại nhìn thấy hai người Sở Dương từ trên đám mây hạ xuống thì lập tức ngăn trước người Nhiếp Phong, cầu khẩn nói: "Thành chủ, Minh Nguyệt, Nhiếp Phong không phải cố ý!"

"Ta biết, chẳng qua là nhập ma mà thôi, không cần lo ta sẽ giết hắn!"

Sở Dương cười cười, chỉ tay một phát đánh bay Nhiếp Phong đang chuẩn bị đứng lên chém tới Đệ Nhị Mộng.

Đệ Nhị Mộng áy náy cười cười, tựa hồ tập mãi thành quen.

Sở Dương hết sức bội phục nữ tử này.

Ở trong quỹ tích nguyên bản, nàng không rời khỏi Nhiếp Phong nhập ma nửa bước, có mấy lần xem chút bị chém giết, sau cùng vì chữa khỏi bệnh cho Nhiếp Phong mà không tiếc hy sinh bản thân làm đại giá.

Đời khắp thiên hạ, bực nữ tử như thế được bao nhiêu người?

Đáng tiếc, nguyên tác quá mức bi tình.

"Chúng bệnh điên đại nho nhỏ mà thôi, giao cho ta!"

Sở Dương thi triển sức địa thành thốn, bước một bước đã tới trước người Nhiếp Phong, một tay đè lên người hắn.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Toa Chư Thiên* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 176: Thôn Thiên Ma Công

Sở Dương đặt một tay lên đầu vai Nhiếp Phong đã đứng lên, dù hắn giãy giụa như thế nào cũng không thể thoát khỏi lực lượng của một tay này, Đệ Nhị Mộng ở bên cạnh nhìn sang thì rung động tột độ.

Nàng cảm thêm tò mò về vị thành chủ đã mất tích năm năm qua này.

Đặc biệt là khi này, nàng thấy đối phương ngư không phi hành, từ trên trời hạ xuống tựa như tiên nhân trong truyền thuyết.

"Hy vọng hắn có thể trị hết cho Phong!"

Trong đôi mắt của Đệ Nhị Mộng lộ ra vẻ ước ao.

Minh Nguyệt ở một bên an ủi, nói: "Yên tâm đi, có đại sư huynh ở đây thì vạn sự đều an ổn!"

Đệ Nhị Mộng gật gật đầu: "Hy vọng như thế!"

Hai vị nữ tử tuyệt sắc đứng chung một chỗ khó phân cao thấp, một người vẻ đẹp trầm ngư, một người dung mạo lạc nhạc, đứng chung trở thành phong cảnh tịnh lệ.

Sở Dương nhìn hồng quang trong mắt Nhiếp Phong, dò xét chân khí vận chuyển trong cơ thể đối phương, trong lòng đã có những phán đoán.

"Ma tính thật đúng là không cạn!"

Hắn biết Nhiếp Phong vốn bị chứng phong huyết di truyền từ gia đình, là do nguyên có từ Kỳ Lân huyết, nếu tìm hiểu ngọn nguồn thì là do ma khí của Xi

Vưu.

Nhiếp Phong muốn đối phó Tuyệt Vô Thần nên lại tìm tới Đệ Nhất Tà Hoàng, tu luyện sáng lập ra "Ma đạo" khiến cho ma tính của hắn càng nặng thêm, cho dù là Băng Tâm quyết đã được cải tiến qua cũng khó có thể áp chế được.

"Đệ Nhất Tà Hoàng à!"

Nghĩ tới người này, Sở Dương không khỏi cảm khái.

Người này xuất hiện không nhiều nhưng lại hết sức kinh diễm, Đệ Tam Trư Hoàng đã từng đánh giá hắn.

Đệ Nhất Tà Hoàng trời sinh tính tình cổ quái nhưng thực lực lại phi thường.

Người này vừa ra từ trong bụng mẹ thì làm chuyện gì cũng thứ nhất. Hắn họ kép thứ nhất, cũng là đứa con đầu tiên trong nhà, từ năm bốn tuổi trở đi thì cảm kỳ thi họa không gì không giỏi, tất cả đều là hạng nhất. Luận võ công, hắn sáu tuổi tập võ, một năm sau đã không cần sư phụ, đao của hắn tuyệt hơn Đao Hoàng, kiếm tốt hơn Kiếm Hoàng, gọi đệ nhất hoàn toàn xứng đáng!

Đáng giá cao đương thời có một không hai.

Nhưng mà đây cũng là một nhân vật bi tình.

Đệ Nhất Tà Hoàng đao đạo vô song, sáng để ra "Ma đạo" nhưng lại sâu hầm ma tính, trong một lần uống rượu say mềm bị con của hắn là Đệ Nhất Cầu Thăng uy hiếp giao đấu, hắn ở trong trạng thái điên cuồng đã ngộ sát ái tử.

Về sau hắn đau đến không muốn sống, vì tránh cho bị ma tính không chế mà tàn sát thương sinh, hắn liền ẩn cư không ra. Trước khi Nhiếp Phong đi tìm hắn bá sư thì càng tự đoạn hai tay mình.

Tà Hoàng nội tâm thiện lương, không muốn để cho ma đạo hại người hại mình, vốn không nguyện truyền thụ, nhưng dưới sự cố gắng của mọi người mà hắn rốt cục cũng truyền lại cho Nhiếp Phong.

Chính thế mới có chuyện Nhiếp Phong nhập ma.

"Ma đạo sở hữu ma tính lớn như thế sao lại không bị chương khống? Đây rõ ràng là khí tức của ma vương Xi Vưu, có lẽ là Đệ Nhất Tà Hoàng trong lúc vô tình phát hiện ra ma đạo còn sót lại của Xi Vưu nên bị dẫn vào con đường tà đạo, sáng chế ra đạo pháp ma tính như thế này!"

Nhưng cũng không thể phủ nhận rằng, ma đạo chí cường, thiên hạ hiếm thấy, khiến cho chiến lực của Nhiếp Phong đại trưởng.

"Nếu như đổi lại trước kia, ta thật đúng không có cách, bây giờ ta đã hấp thu đại bộ phận ký ức của Xi Vưu thì ma tính như thế đã chẳng nhằm nhò gì. Nhờ thế nên có thể chữa khỏi hoàn toàn cho Nhiếp Phong, cũng có thể giữ lại Kỳ Lân phong huyết, ma đạo mạnh, khi đó Nhiếp Phong sợ rằng còn đáng sợ hơn!"

Sở Dương cười mỉm, tựa hồ nghĩ đến một ít chuyện khiến người cao hứng, không tự chủ lộ ra vẻ vui mừng.

"Thôn Thiên Ma Công, hút cho ta!"

Hắn tâm niệm thay đổi thật nhanh, thôi diễn nhiều lần, lập tức sử dụng một bộ ma công hắn mới đạt được.

Đây là công pháp do Xi Vưu sáng tạo ra, có thể thôn phệ vạn vật trong thiên hạ, sau khi luyện hóa sẽ lớn mạnh ma công của bản thân. Cho dù Sở Dương kiến thức rộng rãi nhưng cũng bị công pháp này khiến cho rung động.

Đây hoàn toàn là một môn công pháp cướp đoạt vạn vật cho bản thân sử dụng.

Sở Dương đạt được ký ức của Xi Vưu nên tự nhiên quen thuộc, dễ dàng sử dụng.

Công pháp này tổng cộng chia năm tầng.

Sở Dương hơi vận chuyển đã đạt đến tầng đầu tiên là Thực Khí cảnh.

Thực Khí chính là luyện hóa khí tức dị chủng, dùng cho bản thân, thật dễ dàng hút ra ma khí trong cơ thể Nhiếp Phong.

Nhiếp Phong đã bị giam cầm, căn bản không thể tự chủ, bị Sở Dương dễ dàng nắm lấy.

Một lát sau, trong lòng bàn tay của Sở Dương đã xuất hiện một nhóm hắc khí, rất nhanh nó nhát đi rồi sau cùng hóa thành một đoàn lực lượng tinh thuần.

"Thôn Thiên Ma Công hay thật, thu nạp chiết xuất, chính bản thân chẳng khác gì vô thượng diệu pháp, trách không được Xi Vưu về sau lại tăng lên nhanh chóng như thế, hoàn toàn nhờ môn công pháp này."

Xi Vưu là một đại ma đầu không thể phủ nhận, nhưng hắn tài cao không kém gì hai huynh đệ của hắn, chỉ một môn công pháp này thôi đã đủ kinh thiên

động địa.

Sở Dương muốn tan nhập cổ lực lượng này trong cơ thể thì trong lòng khẽ động, trong cơ thể bốc lên một cỗ phát quang, dung nhập vào trong lực lượng trong bàn tay.

"Vậy mà như thế!"

Năng lượng hết sức tinh thuần không ngờ lại hiện ra từng tia từng sợi sát khí màu đỏ.

Sở Dương lạnh cả tim gan, theo đó bùng tỉnh đại ngộ: "Chiết xuất luyện hóa lại không thể tiêu tan huyết sát khí trong đó, đây là nguyên nhân khiến cho Xi Vu dần dần đi vào ma đạo, trở thành Ma Tôn sao?"

Hắn run tay một phát, tản cổ lực lượng này đi.

Sở Dương đã hạ quyết tâm, nếu không thể cải tiến môn công pháp này thì quyết không luyện hóa lực lượng của người khác vào trong cơ thể mình.

Mỗi một cỗ hắc khí từ trong cơ thể Nhiếp Phong được đề luyện ra đều tiêu tán trong không trung, hai mắt đỏ ngầu của Nhiếp Phong theo thời gian cũng dần khôi phục lại bình thường.

Rốt cục, đến khi một cỗ hắc khí sau cùng bị Sở Dương đề luyện ra, Nhiếp Phong đã khôi phục lại bình thường.

Sở Dương buông chương, lui ra sau hai bước rồi cười hỏi: "Sao rồi?"

Nhiếp Phong nở nụ cười, sau đó hành đại lễ với Sở Dương, nói: "Tốt trước nay chưa từng có, tựa như tân sinh. Lại được người trợ giúp, đại ân không lời nào cảm tạ hết được!"

Sở Dương khoát khoát tay, nói: "Giữa chúng ta còn cần cảm tạ hay không cảm tạ sao?"

Đệ Nhị Mộng bước nhanh tới, ân cần hỏi: "Phong, thật không có chuyện gì nữa sao?"

"Không sao, tuyệt đối không sao cả, chẳng nhưng tiêu tan ma tính trong ma đạo mà ngay cả chứng phong huyết của ta cũng triệt để biến mất thì phải, thế nhưng lực lượng lại y nguyên như cũ, thật không thể tưởng tượng nổi!"

Nhiếp Phong vỗ vỗ bàn tay nhỏ bé của Đệ Nhị Mộng để nâng an tâm, sau đó nhìn Sở Dương nói tiếp: "Năm năm không gặp, năng lực của thành chủ càng thêm không thể tưởng tượng nổi!"

Sở Dương cười nói: "Cơ duyên thôi!"

Cả bọn đi tới bờ sông, tìm một chỗ khô mát rồi ngồi xuống, vui sướng tán gẫu.

Nhiếp Phong nghe Sở Dương kể chuyện, gật đầu: "Hóa ra thành chủ đạt được cơ duyên, tu luyện năm năm? Trách không được lại lợi hại như hiện tại, bây giờ người trở về thì Tuyệt Vô Thần thật không đủ gây sợ."

Sở Dương không thêm đề ý, nói: "Hắn chỉ là tôm tép nhai nhép mà thôi, nhảy nhót rất vui nhưng người có thể thu thập được hắn thì nhiều lắm!"

Nhiếp Phong hơi không tin, nói: "Tuyệt Vô Thần là Tông sư đỉnh phong, hắn lại tu luyện Bất Diệt Kim Thân cực kỳ cường hoành, ngay cả thần binh cũng khó có thể phá vỡ được, trừ Kiếm Thánh có thể đối phó hắn ra thì còn những ai nữa?"

Sở Dương duỗi ngón tay thứ nhất ra, nói: "Ta nói cho người biết một chút nhé! Sư phụ Kiếm Thánh của ta có thể giết hắn trong một kiếm, chỉ là sư phụ lão nhân gia ông ta không quan tâm đến thế sự, ngay cả Vô Song thành lúc trước cũng không muốn quản chứ nói chi Tuyệt Vô Thần? Người thứ hai là thần thoại võ lâm Vô Danh, thật đáng tiếc, hắn bị Phá Quân chơi chiêu đâm sau lưng, đối phương vốn là sư huynh của Vô Danh nhưng lại dùng Xá Tâm ấn để chiếm đoạt tâm trí Kiếm Thần, sai Kiếm Thần hạ độc Vô Danh, trong lúc Vô Danh giao đấu với Tuyệt Vô Thần bị độc bộc phát nên mới bị bắt!"

Nhiếp Phong tán thành gật đầu, hắn quả thật rất bội phục Vô Danh.

Sở Dương nói ra thêm một cái tên: "Vị thứ ba là Kiếm Hoàng!"

"Kiếm Hoàng?"

Nhiếp Phong cau mày, Đệ Nhị Mộng lại như có điều suy nghĩ.

"Kiếm Hoàng là sư huynh của Vô Danh, tu vi kiếm đạo còn trên cả Vô Danh nhưng đáng tiếc lại bị băng phong ở Kiếm tông, hiện tại hắn là hắn đã đi ra rồi đi? Với thực lực của hắn thì tuyệt đối có thể ngăn được Tuyệt Vô Thần, chỉ là vị kia cũng không quá quan tâm đến tục sự!"

Sở Dương lắc đầu.

Con người Kiếm Hoàng vô cùng phức tạp, một trái tim của hắn trên cơ bản ở trên người Vô Danh, còn những việc còn lại thì hiểu rất ít, hắn chẳng khác gì Kiếm Thánh, xem như là ẩn sĩ.

Sở Dương lại nói tiếp: "Vị thứ tư là Đệ Nhất Tà Hoàng, đáng tiếc hần khi thì điên dại, khi thì thanh tỉnh, chiến lực khó có thể cam đoan!"

Nhiếp Phong tiếp tục gật đầu, hần theo Đệ Nhất Tà Hoàng tu luyện ma đao nên tự nhiên biết được sự kinh khủng của người này, nghĩ tới đây, Nhiếp Phong chợt đứng lên, hành đại lễ với Sở Dương: "Thành chủ, ta có một yêu cầu quá đáng!"

Sở Dương khen ngợi, nói: "Hút ra ma khí cho Đệ Nhất Tà Hoàng phải không? Nhiếp Phong ngươi có tình có nghĩa như thế, trong lòng Đệ Nhất Tà Hoàng cũng còn thiện niệm, ngày khác gặp được thì ta sẽ tự tay hóa giải cho hần, ngươi có thể yên tâm!"

"Đa tạ thành chủ!"

Nhiếp Phong đại hỉ, sau đó sắc mặt tối sầm lại: "Thật đáng tiếc, nếu sớm gặp thành chủ một chút thành sư phụ Tà Hoàng cũng không phải đoạn đi hai tay!"

Sở Dương không bình luận gì thêm, tiếp tục nói: "Mỗi người tự có duyên phận thôi!"

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Toa Chư Thiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 177: Long mạch

Đại giang dậy sóng, tuôn chảy không ngừng như chính nhân sinh, một mực cuộn cuộn tới trước, mãi mãi không ngừng.

"Vị thứ năm là Hùng Bá!"

Sở Dương nói ra khiến Nhiếp Phong khá bất ngờ.

Nhiếp Phong phức tạp nói: "Hần sao có thể đánh lại Tuyệt Vô Thần?"

Với vị sư phụ này, tình cảm của hần hết sức phức tạp, cừu hận cảm kích có cả, nói không nên lời là tư vị gì.

Sở Dương nghiêm túc nói: "Vĩnh viễn không nên coi thường Hùng Bá! Nếu không phải dã tâm của hần quá lớn, lấy thiên tư của hần chỉ sợ sớm đã có thể đạt tới trình độ của Tuyệt Vô Thần, chẳng qua là do hần bẽ bộn nhiều chuyện tranh giành của bang phái, lãng phí thời gian mà thôi. Bây giờ hần quy ẩn không ra, tất nhiên là tu luyện công pháp, chờ khi hần rời núi một lần nữa ắt sẽ khiến cho tất cả mọi người gật nảy mình."

Nhiếp Phong như có điều suy nghĩ, gật gật đầu.

Sở Dương lại nói: "Lúc đó, dù hần không giết được Tuyệt Vô Thần thì cũng có thể chống đỡ được đối phương!"

Sở Dương không hề xem thường Hùng Bá dù chỉ một chút.

Đó là một vị kiêu hùng, cũng là một vị bá chủ.

Đệ Nhị Mộng chen ngang, hỏi: "Ngoại trừ năm người đó ra thì còn ai nữa không?"

Sở Dương nói: "Có, nhưng không phải là phụ thân ngươi, tuy Đệ Nhị Đao Hoàng mạnh nhưng khó có thể rung chuyển được Tuyệt Vô Thần, về phần Đệ Tam Trư Hoàng thì càng kém một bậc."

Đệ Nhị Mộng gật gật đầu, không có tranh luận.

Sở Dương tiếp tục nói: "Tiếp theo là những cường giả chân chính không xuất thế, mỗi người bọn họ đều có thể dễ dàng bóp chết Tuyệt Vô Thần."

Nhiếp Phong lúc này kinh ngạc thốt lên: "Làm sao có thể?"

Tuyệt Vô Thần là ai? Đối phương đã chiếm cứ hơn phân nửa Thần Châu, vậy mà lại bị người khác dễ dàng bóp chết?

Hần không tin.

Sở Dương nghiêm túc nói: "Thiên địa ngươi thấy chỉ như con ếch trong giếng nhìn thấy miệng giếng mà thôi. Vị thứ nhất là Thập Cường Vô Giả - Vô Vô Địch, hần đã đạt tới cảnh giới Đại tông sư đỉnh phong, thập cường tuyệt học của hần gồm đao, thương, kiếm, kích, bổng, quyền, chưởng, thổi, trảo, chỉ. Mỗi một loại đều không kém gì Phong Thần thổi của ngươi, cường đại đến đáng sợ. Huyền Vũ Chân Công của hần càng siêu việt hơn Tam Phân Quy Nguyên khí một bậc, ở trong Lăng Vân quật có lưu truyền thừa của hần!"

"Vô Vô Địch?"

Nhiếp Phong không có chút ấn tượng gì.

"Ta cũng không biết, gia phụ không có nhắc đến!"

Sở Dương tiếp lời: "Hắn là một nhân vật bí ẩn, cực kỳ tự phụ! Hắn cường đại, ngay cả công lực của sư phụ ta hiện tại cũng không nhất định có thể thắng được hắn!"

Đó là hắn chưa tính tới kiếm thứ hai mươi ba.

"Cường đại đến thế sao?"

Bọn người Nhiếp Phong nhao nhao giật mình.

Sở Dương gật gù đầu, tự nhiên nhớ tới một người khác, hắn không khỏi cười nói: "Còn một người nữa, các ngươi chắc chắn rất quen thuộc!"

"Là ai?"

Ngay cả Nhiếp Phong cũng bị hấp dẫn tâm thần.

Sở Dương hỏi: "Hai ngàn năm trước, dưới trướng Thủy Hoàng có một vị phương sĩ tên là Từ Phúc, các ngươi quen chứ?"

Nhiếp Phong nói: "Cũng coi như là một danh nhân trong lịch sử, sao lại không quen? Nghe đồn, Thủy Hoàng lệnh hắn tìm Bất Tử dược (thuốc trường sinh), hắn suất lĩnh năm trăm đồng nam đồng nữ đi thuyền vào biển nhưng một đi không trở lại, chẳng lẽ?"

Hắn nói tới đây thì kinh ngạc.

Minh Nguyệt cũng kinh hãi, nói: "Chẳng lẽ hắn còn sống sao?"

Đệ Nhị Mộng cũng há hốc miệng.

Sở Dương gật đầu: "Hắc xác thực còn sống, hơn hai ngàn tuổi, xem như là một lão quái vật thực thụ!"

Đệ Nhị Mộng kinh hô: "Làm sao có thể?"

Minh Nguyệt thần thờ nói: "Con người thật có thể sống đến hai ngàn tuổi?"

Nhiếp Phong cười khò: "Không phải sẽ thành tiên hả?"

Sở Dương khinh thường nói: "Thành tiên? Hắn còn kém xa lắm! Từ Phúc xác thực đi thuyền nhập Đông Hải, hắn phát hiện thần thú Phượng Hoàng đang niết bàn nên thừa cơ nuốt tinh huyết, bởi thế mới có chuyện hắn sống đến giờ!"

"Phượng Hoàng trong truyền thuyết? Trách không được!"

Lúc này mọi người mới chợt hiểu, nhưng cũng hết sức rung động.

Sở Dương chậm rãi nói: "Dù rằng trường sinh bất tử nhưng hắn e ngại Thủy Hoàng nên không dám trở về, mãi đến sau khi Thủy Hoàng qua đời hắn mới lén lút trở lại Thần Châu rồi hóa thân thành Đế Thích Thiên, thành lập Thiên Môn! Hắn trường sinh bất tử nhưng không bất lão, bởi thế nên mới tự đóng băng bản thân để chống đỡ sự già nua yếu đuối. Cho dù như thế, công lực trong hai ngàn năm của hắn cũng cực kỳ đáng sợ, luận công lực sâu cận thì người đương thời có lẽ chỉ có cực ít người có thể sánh được!"

"Cực ít người?"

Ba người Nhiếp Phong kém chút bị nghẹn chết.

Xuất hiện một người đã đủ dọa người, không ngờ lại còn tới mấy người?

Không phải đang đùa giỡn bọn họ đấy chứ?

Nhưng bọn hắn tin tưởng Sở Dương sẽ không nói lung tung nên chỉ lẳng lẳng lẳng nghe, chờ đợi đoạn dưới.

Sở Dương nói tiếp bằng giọng quái dị: "Lão quái vật như thế lại từng bại trong tay Vô Vô Địch!"

Minh Nguyệt vội vàng truy hỏi: "Chẳng lẽ Vô Vô Địch cũng là một lão quái vật sao?"

Sở Dương bắt đầu kể về Vô Vô Địch như một đoạn cổ sự khiến cho người nghe nghe đến say sưa ngon lành.

"Không, Vô Vô Định là một vị võ giả chân chính, còn Đế Thích Thiên chính là Từ Phúc thì chẳng qua là có công lực đáng sợ thôi, luận chiến thực thì lại không bằng Vô Vô Định."

Sở Dương tiếp tục nói: "Đế Thích Thiên lấy đặc tính của Phượng huyết khai sáng ra một môn tuyệt học tên là Thánh Tâm quyết, chỉ cần bắt tử thì có thể chữa trị hoàn toàn cho một người, hết sức đáng sợ. Trong Thiên Môn do hắn khai sáng còn có Thần Mẫu và Thần Tướng, bọn hắn đều có năng lực diệt sát Tuyệt Vô Thần."

Ba người Nhiếp Phong đã sớm chết lặng, chỉ biết ngơ ngác nghe.

"Còn một vị nữa tên là Tiểu Tam Tiểu, lai lịch của hắn thậm chí còn cổ lão hơn cả Từ Phúc!"

Nhắc tới người này, Sở Dương cũng không khỏi tắc lưỡi.

Minh Nguyệt cười khỏ nói: "Lại một lão quái vật hơn hai ngàn tuổi?"

Sở Dương cũng không quá chắc chắn, nói: "Không, hắn vượt hơn xa hai ngàn tuổi. Vị này mới là một cường giả thật sự đáng sợ, Đế Thích Thiên hay Vô Vô Định ở trước mặt người này thì chẳng khác gì gà chó!"

Đệ Nhị Mộng cảm giác như bản thân đang nghe thiên thư, nói: "Nhân vật như vậy chẳng phải là thần linh hay sao?"

Nhiếp Phong cau mày nói: "Hắn là vị này cũng có cơ duyên gì đó ghê gớm lắm?"

Hắn vốn tưởng thực lực của mình đã rất mạnh, nhưng hôm nay lại bị Sở Dương đã kích thật sâu.

Không phải bản thân không đủ mạnh mà là người khác quá mức yêu nghiệt.

"Nghe đồn bên cạnh hắn tùy tùng một trong tứ đại thần thú là Long Quy, hiệu quả cũng Long Quy không kém gì Phượng Hoàng!"

Sở Dương chột một câu, lại nói: "Thôi, nói thế đủ rồi! Trong bọn họ, ngoại trừ Đế Thích Thiên sẽ làm mưa làm gió bên ngoài ra thì những người còn lại không cần phải cố kỵ."

"Một lão quái vật hai ngàn tuổi nếu chạy ra ngoài thì ai chế trụ cho được?"

Nhiếp Phong cười khỏ không thôi.

Sở Dương thâm ý sâu sắc nói: "Ngươi có thể!"

Nhiếp Phong kinh ngạc chỉ bản thân, hỏi: "Ta?"

Sở Dương nhìn hắn thật sâu, nói: "Đến tương lai ngươi sẽ rõ! Ngươi bây giờ lập tức mang Đệ Nhị Mộng trở lại Vô Song thành, ở nơi đó ta có lưu lại công pháp tu luyện, các ngươi tiếp tục tu luyện một phen, tăng thực lực lên để chuẩn bị cho đại kiếp tương lai!"

"Đại kiếp tương lai?"

Ba người toàn thân đại chấn nhưng không hỏi lại.

Nhiếp Phong giật mình như nghĩ tới điều gì đó, nói: "À phải rồi! Vô Danh tiên bối còn bị giam giữ trong Vô Thần Tuyệt cung, chúng ta đi trước cứu hắn đi?"

Sở Dương khoát khoát tay, nói: "Hắn có duyên phận của hắn nên tự nhiên vô sự, ngươi không cần quan tâm!"

"Vậy được rồi!"

Nhiếp Phong nhếch miệng, nhưng cũng tin tưởng lời của Sở Dương.

Vị thành chủ này quá mức thần bí, nhưng chuyện này lại khiến người tin phục.

Bốn người ly biệt, hai người Nhiếp Phong chạy về Vô Song thành thì tạm thời không đề cập tới.

Trên bầu trời, Minh Nguyệt ôm cánh tay Sở Dương, hỏi lần nữa: "Đại sư huynh, những gì ngươi nói đều thật chứ?"

Sở Dương kiên nhẫn nói: "Đương nhiên là thật, thế cho nên sau này ngươi phải tu luyện cho thật tốt. Vạn nhất đụng phải những lão quái vật kia thì ta chưa chắc đã có thể chiếu cố ngươi được."

Minh Nguyệt gật đầu một cái thật mạnh, nói: "Ừm, ta ắt sẽ không liên lụy đến ngươi!"

Qua trong giây lát, hai người lại tiến nhập Lăng Vân quật một lần nữa.

Lần này, tốc độ của bọn họ rất nhanh, dưới sự chỉ dẫn của tâm linh đảo ảnh, hai người đi tới trước bích họa truyền thừa mà Vô Vô Định lưu lại.

Sở Dương chỉ bích họa, nói: "Ngươi thử một chút xem có linh ngộ được gì không?"

"Được!"

Minh Nguyệt không giả mồm mà ngồi xếp bằng xuống, nhìn chăm chăm phía trước, xem xét tỉ mỉ bức bích họa, tiến hành lĩnh hội.

Sở Dương ở ngay lúc đầu tiên đã hiểu được một chút, hần đạt được ký ức của Xi Vu thì xem như đã đạt được truyền thừa của Vũ Tổ, do đó nắm chắc được ngọn nguồn võ học nơi đây.

"Vô Nhị Dao Pháp, Vấn Thiên Thương Quyết, Thiên Mệnh Kiếm Đạo, Đại Dịch Kích Phở, Hô Khiếu Bổng Tập, Sơn Hải Quyền Kinh, Huyền Vũ Thần Chương, Cường Liệt Thối Tuyệt, Viên Dung Kim Chỉ, Giáp Cốt Long Trảo!"

Trong tâm hải của Sở Dương xuất hiện một thân ảnh, đao pháp liệt thiên, thương quyết lăng lệ, kiếm đạo vô song, đại kích thần uy, côn bổng hung mãnh, quyền phong rít gào, thần chương vô địch, thối pháp ngoan tuyệt, chỉ kinh xuyên thấu, trảo công toái cốt.

Đạo nhân ảnh này không ngờ lại tuân tự diễn luyện xong thập cường võ đạo.

Sau khi Sở Dương tìm hiểu ra tâm linh kiếm thì mới hiểu rõ được một cách dùng khác của tâm linh lực, chính là trên tâm hải, hình chiếu một bộ thân thể, diễn luyện võ đạo.

Chẳng những an toàn nhập vi mà cũng có thể nhanh chóng nắm giữ thần tủy.

Điều này hẳn gọi là tâm linh ảnh xạ.

"Vô Vô Định không hổ là Vô Vô Định, thập cường võ đạo, vận dụng binh khí cùng thân thể đến cực hạn, từ trình độ nào đó tới nói thì hẳn cũng coi như là đứng ở cấp độ đỉnh phong nhất của võ đạo!"

Sở Dương bội phục không thôi.

Ở lại ba ngày liên tiếp hai người mới rời đi.

Trên đường, Minh Nguyệt bất mãn nói: "Ta chỉ tìm hiểu ra Cường Liệt Thần Thối, Huyền Vũ Thần Chương, Sơn Hải Quyền Kinh và Thiên Mệnh Kiếm Đạo mà thôi, còn những cái khác chỉ có khái niệm mơ hồ!"

Sở Dương nói: "Thời gian ba ngày mà tìm hiểu ra được như thế đã rất tốt!"

Minh Nguyệt chu môi: "Nhưng còn kém ngươi quá xa!"

Sở Dương buồn cười nói: "Ai bảo ta là đại sư huynh chứ?"

Chuyển qua một ngã rẽ, phía trước bỗng nhiên trống trải, xuất hiện một hang động rộng lớn.

Minh Nguyệt thấy thế kinh ngạc hỏi: "Chỗ này là?"

"Nơi an táng Hiến Viên Hoàng Đế!"

Sở Dương liếc mắt đã thấy được một bộ xương khô, còn cả một thanh trường kiếm rỉ sét.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Toa Chư Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 178: Sở Dương bị dọa chết

Nghe đồn, Lăng Vân quật là nơi mai táng của Hiến Viên Hoàng Đế, bên trong bốn phương thông suốt, dễ tiến khó ra, lại có Hòa Kỳ Lân phá hoại khắp nơi, gần như không có ai dám tiến nhập.

Có lẽ ở trăm ngàn năm trước thì tòa hoàng lăng này còn cường giả thủ hộ, nhưng hiện tại lại hết sức rách nát, cũng chẳng có khí tức người sống.

Phóng mắt nhìn xa, kia là một vương tọa, ở trên vương tọa là một bộ hũ xương trong tư thế ngồi, chính là hài cốt của Hiến Viên Hoàng Đế.

Bộ hài cốt kia hết sức rộng lớn, đặc biệt là phần xương cột sống, tựa như cự long.

"Hiên Viên Hoàng Đế sao!"

Sở Dương tâm tình phức tạp, chỉ việc Hiên Viên ở chỗ này thôi cũng đủ khiến người ta tôn kính.

Hắn ôm Minh Nguyệt đằng không mà lên, bay tới phía trên vương tọa, càng tiếp cận thì càng kim lại, thậm chí khiến cho trái tim của hắn đập phành phạch tựa như có cảm giác đại nạn lâm đầu.

"Người có cảm giác gì không?"

Sở Dương lơ lửng giữa không trung, hỏi thăm Minh Nguyệt.

"Hết sức kim chế, muốn rời khỏi nơi này thật nhanh!"

Minh Nguyệt trả lời.

"Có lẽ đây chính là nguyên nhân không có ai đến đây nhỉ?" Sở Dương cau mày, tâm niệm quét ngang thập phương nhưng không phát hiện ra tung tích của trận pháp, cũng không thấy có cường địch thăm dò, tinh tế truy tra cũng không có phát hiện ra gì cả.

"Không nên mà!"

Sở Dương nghi hoặc, dò tra lần nữa, rốt cục phát hiện một chút manh mối.

Ở bên trong xương cột sống của thi hài, hắn phát hiện ra một nguyên tuyến năng lượng hết sức to lớn, tựa như mặt trời, xuất hiện ở trong đầu, hiện ra kim sắc.

"Quả thật là nuốt tinh huyết của Kim Long, sau đó hóa long sao?"

Nhưng cỗ lực lượng này lại êm ả vô tận cùng mệnh mông chứ không hề có bất cứ tính xâm lược gì, không phải là nguyên nhân tạo thành cảm giác cấp bách kia được.

"Hiên Viên có được lực lượng bức này thì sao lại chết?"

Sở Dương thờ dãi một tiếng, kiểm tra xung quanh một lần nữa, thậm chí dưới mặt đất nhưng cũng không phát hiện thêm được gì, trong lòng của hắn bỗng nhiên khê động: "Không đúng, ta tựa hồ đã bỏ qua gì đó?"

"Là gì đây?"

Hắn cau mày, tâm niệm thay đổi thật nhanh.

Ánh mắt quét qua, hắn phát hiện ở bên cạnh thi hài là một thanh trường kiếm mục nát, mồ hôi lạnh lập tức chảy xuôi xuống: "Vừa rồi ta rõ ràng thấy được nhưng sao lại bỏ qua nhỉ? Dưới tâm linh đảo ảnh sao lại không thấy được nó?"

Sở Dương lấy lại bình tĩnh, kim lại bất an trong lòng, ngầm nghĩ: "Hắn là do chuỗi kiếm mục nát này giờ trở quý. Nó chắc chắn là bội kiếm của Hiên Viên Hoàng Đế, là Hiên Viên kiếm, há có thể bình thường? Há có thể tầm thường? Lại há có thể mục nát như thế?"

Lúc này, Sở Dương do dự.

Hắn quả thật đang do dự.

Nhìn sự kinh khủng của Xi Vưu thì không khó tưởng tượng ra được sự cường đại của Hiên Viên.

Nếu như vị này cũng không phải tử vong thực sự thì sẽ sao đây?

"Long mạch, Hiên Viên kiếm?"

Sở Dương lại không khỏi nhếch miệng.

Hiên Viên kiếm thì cũng thôi đi, chẳng qua chỉ là một kiện linh binh vô cùng cường đại mà thôi, nhưng long mạch thì sao? Một khi đạt được, tất nhiên sẽ có chỗ tốt cực lớn cho tu vi của hắn.

Vừa là cơ duyên vừa là nguy hiểm.

"Minh Nguyệt, lui ra phía sau!"

Sở Dương bàn giao một câu, ném Minh Nguyệt ra phía xa, tới chỗ cửa thông đạo.

"Đại sư huynh!"

Minh Nguyệt hết sức lo lắng.

"Không sao cả!"

Sở Dương khoát tay áo, ánh mắt tập trung lần nữa lên trên Hiên Viên kiếm.

Hắn hạ xuống cách đó không xa, bố trí một phen rồi lập tức khoanh chân ngồi xuống, tâm niệm vô ảnh vô hình xâm nhập vào thanh kiếm mục nát, từ từ xuyên qua.

Hắn cũng cảm giác được có một cỗ lực lượng quái dị không ngừng tản mát ra ngoài, vừa xông ra thật nhanh mà cũng vừa có ý uy hiếp, khiến cho người ta không tự chủ được không muốn tiếp cận nơi này.

Sở Dương chấn động tinh thần, sau cùng hắn cảm ứng được một tia hòa quang nhỏ yếu tựa như ánh đèn le lói trong đêm tùy thời có thể bị dập tắt, nhưng nó lại ương ngạnh vô cùng, đốt mãi ngàn vạn năm.

"Đây là linh tính của Hiên Viên kiếm sao?"

Sở Dương suy tư trong lòng, nhưng tiếp theo trong nháy mắt lại khiến cho thân thể hắn chấn động mãnh liệt, hải nhiên hết sức.

OOONG!!!

Linh quang yếu ớt đột nhiên tỏa sáng rực rỡ, trong nháy mắt biến thành hải dương quang mang, bao phủ tâm niệm của hắn, mệnh mông vô ngần, bao la vô biên, nặng tựa như núi.

"Lui, lui, lui!"

Sở Dương hết sức hải nhiên, phi tốc thu hồi tâm niệm, mở to mắt nhìn Hiên Viên kiếm, nơi đó có động tĩnh gì, hắn đang muốn bay lui ra sau thì thân thể cứng đờ.

"Người trẻ tuổi, ngươi quả nhiên đến đây!"

Thanh âm trầm lắng không ngờ lại quanh quẩn trong tâm hải của hắn.

Sở Dương co giật khòe miệng một cái, lộ ra nụ cười khổ, một lần nữa khoanh chân ngồi xuống, ý chìm tâm hải.

Phía trên tâm hải của hắn thỉnh thoảng hiện ra một bóng người chấp hai tay sau lưng, mang theo vẻ tò mò không ngừng dò la phiến thiên địa này.

Hắn mặc cữu long cảm bào, khí thế uy mãnh, nắm quyền lớn, một lời quyết sinh tử thiên hạ.

Sở Dương hiện hóa ra một thân thể để xuất hiện trên tâm hải, cung kính hành lễ: "Bái kiến tiên bối!"

Đối phương xoay người lại thì là một người trung niên đạo mạo, đối phương thân nhiên nói: "Ngươi là khách đến từ thiên ngoại chăng?"

ÀM! ÀM!

Ngũ lôi oanh đỉnh, khai thiên tích địa, thời không phá toái, chư thiên luân hồi.

Sở Dương thiếu chút bị dọa chết.

"Trí nhớ của ngươi rất kỳ quái, bắt đầu từ lúc hai tuổi thì hết sức rõ ràng, mãi cho đến năm năm trước lại đột nhiên đứt đoạn, sau đó lại đột ngột xuất hiện, như thế cũng thôi, dù sao thì thế gian này hết sức huyền bí, năng lực xóa đi ký ức không phải không tồn tại."

Người trung niên không để ý tới thân thể cứng nhắc của Sở Dương, chậm rãi nói tiếp: "Nhưng ký ức lúc ngươi hai tuổi chỉ trưởng thành như bình thường mà trong trí nhớ lại ẩn chứa rất nhiều công pháp cao thâm mị hoặc, chuyện này thật không hợp lẽ thường. Dù sao thì đạo pháp trên thế gian này cũng đều do huynh đệ chúng ta truyền lại, dù là trải qua diễn biến khai sáng thì ắt cũng phải có bóng dáng, nhưng công pháp trong trí nhớ của ngươi lại không có những thứ đó. Vậy chỉ có một loại khả năng, ngươi đến từ thiên ngoại, dần thân vào trong thế giới này!"

Người trung niên nói giọng chắc nịch.

Sở Dương sau khi hết khiếp sợ thì đã bình tĩnh trở lại, hắn cười khổ nói: "Tiên bối có phải là Hiên Viên Hoàng Đế?"

"Chính ta!"

Hiên Viên Hoàng Đế giang bàn tay lớn một cái, một bộ bàn ghế gỗ đột nhiên xuất hiện, hắn ngồi ngay ngắn trên đó khiến cho Sở Dương nhìn thẳng mà run sợ.

"Hóa ra là tiên hiền tổ tiên!"

Sở Dương rất cung kính hành đại lễ, sau đó ngồi xếp bằng ở phía đối diện.

"Tâm tính của ngươi không tệ, quả quyết tàn nhẫn, sát phạt vô kỵ, lại kiên trì điểm mấu chốt của mình, lòng mang vạn dân, nếu không phải như thế thì ban này ta đã ép diệt ngươi rồi!"

Hiên Viên Hoàng Đế cười mỉm, nói tiếp: "Ngươi cũng đừng sợ, ta không có ác ý với ngươi."

"Chẳng qua chỉ để sinh tồn mà thôi!"

Sở Dương cười khổ một tiếng.

"Sinh tồn cũng được, dục vọng cũng được, chỉ cần có ranh giới cuối cùng thì sẽ không tạo nên sai lầm lớn!"

Hiên Viên Hoàng Đế chỉ xem đại cục chứ không câu nệ tiểu tiết, lại thở dài một tiếng: "Trần áp hấn nhiều năm như thế, nhị đệ vẫn chưa từ bỏ ý định, cuối cùng lại tan thành mây khói."

Sở Dương sắc mặt hơi cương.

"Nếu không phải nhờ một chút tình nghĩa thì ta đã sớm đánh hấn hồn phi phách tán chứ nào lưu lại đến bây giờ, hiện tại hấn đã đi thì ta cũng không cần thiết phải lưu lại."

Hiên Viên Hoàng Đế nói giọng có chút cô đơn.

"Tiền bối?"

Sở Dương kêu lên một tiếng.

Hiên Viên khoát khoát tay, nói: "Ba huynh đệ chúng ta đạt được cơ duyên, mặc dù bảo vệ nhân tộc nhưng mỗi người lại đi lên một con đường khác nhau, thậm chí càng chạy càng xa, cuối cùng mỗi người một ngã, chém giết lẫn nhau."

Hắn khẽ ngược mắt lên, tựa như đang nhớ lại quá khứ.

Hiên Viên si mê nói: "Chỉ ta là thù hột, trần áp thiên hạ để cho muôn dân có nơi an cư thoải mái, không bị hung thú thôn nuốt. Ta lập ra hoàng thành, mà nhị đệ thì chỉ ở vô đạo, đúc thành bất hủ mà thân lại đi tàn sát thiên hạ, giết vạn dân để thành tựu bản thân, ta há có thể đáp ứng?"

Nói một câu sau cùng, hấn có chút oán giận.

Cuối cùng hóa thành một tiếng thờ dài.

Hiên Viên nói tiếp: "Lão tam mặc dù tâm tính đậm đặc nhưng cũng có tâm tư thù hột thiên hạ, chỉ là hấn thấy huynh đệ chúng ta tranh đấu túi bụi nên tâm tình thất vọng mới bỏ đi một mình. Một khối thiên ngoại thần thiết, một bộ thần đồ tạo ra ba người chúng ta, cũng mở ra Nhân tộc thịnh thế, cũng chính nó khiến ba huynh đệ chúng ta đi ba hướng khác nhau, thậm chí sau cùng bắt giết lẫn nhau."

"Là cơ duyên hay nguyên rủa?"

Hiên Viên Hoàng Đế nhìn lên không trung, có cảm giác bất đắc dĩ thật sâu với vận mệnh.

Tâm hải hư ảo êm ả không lay động.

Hai người trầm mặc thật lâu.

Sở Dương phá tan sự trầm mặc, dò hỏi: "Tiền bối, người đã không còn tồn tại trên thế gian thì sao không chinh đốn lại càn khôn, định hình thiên hạ, khai sáng cơ nghiệp vạn thế? Chứ không đến mức như hiện tại, bị một tiểu quốc xâm lấn, bách tính lầm than, tông phái phá hoại thiên hạ, cường giả đùa bỡn giang sơn, khiến cho Thần Châu tan hoang không chịu nổi?"

Hiên Viên khôi phục tâm tư, bất đắc dĩ nói: "Sao ta không muốn chứ? Chỉ là đã không thể!"

"Tiền bối ngài?"

Sở Dương lộ ra vẻ ngoài ý muốn, có thể lặng yên không một tiếng động tiến vào tâm linh chi hải của mình, đây là thủ đoạn đáng sợ đến bậc nào? Thậm chí còn phát hiện được một phần ký ức của mình nữa, sao không mạnh cho được?

Hiên Viên cảm thán: "Năm xưa chiến một trận, ta chém giết Xi Vưu khiến hấn chỉ còn lại một đạo tàn niệm, trần áp lại, mà ta thì cũng nát tan nguyên thần, gần như tiêu vong nên mới đi tới nơi đây, tự chôn tại đây, giữ lại một tia tàn linh tiến nhập trong thân thần kiếm, trần áp Xi Vưu, hy vọng hấn có thể thoát khỏi ma tính!" Bây giờ hấn đã trở lại với cát bụi, chấp niệm của ta cũng không cần phải tồn tại nữa, ở lại cũng chẳng có ý nghĩa gì nên không bằng tán đi."

Sở Dương quan tâm hỏi: "Chẳng lẽ không có biện pháp gì để ngài sống lại sao?"

Hiên Viên Hoàng Đế như cười mà không phải cười, nói: "Ngươi đang sợ sao? Yên tâm, ta chỉ là tàn linh, đã không thể sống lại được nữa."

Sở Dương xấu hổ cười một tiếng, hắn thật lo lắng sợ đối phương đoạt xá.

Hiên Viên Hoàng Đế bỗng nhiên đứng dậy, ghé gối dưới chân đột nhiên biến mất tâm. Hắn nhìn Sở Dương, thanh âm ù ù vô cùng uy nghiêm: "Ta có long mạch, có thần kiếm đúc từ một phần ba khối thần thiết, có kinh nghiệm võ đạo, có bí pháp ta chưa từng truyền lại, ngươi có muốn chúng không?"

Sở Dương tưởng thật gật đầu.

Ở trước mặt lão quái vật như vậy thì nên tuân theo bản tâm cho thỏa đáng.

Hiên Viên Hoàng Đế mắt sáng như sao, nói: "Ta không quan tâm lai lịch của ngươi, ta có thể cho ngươi tất cả, nhưng tại sao ta phải cho ngươi?"

Sở Dương hai mắt lóng lánh, âm vang nói: "Tiền bối có gì phân phó cứ nói!"

Hiên Viên Hoàng Đế cười nói: "Điều lo lắng duy nhất của ta chính là Thần Châu đại địa, ức vạn con dân, chỉ cần ngươi đáp ứng ta khai sáng ra một thái bình thịnh thế là được! Ta biết ngươi có năng lực đó, dù sao thì Vô Song thành của ngươi quản lý rất không tệ, trong đầu của ngươi cũng có rất nhiều tư tưởng kỳ diệu, một khi thi hành ắt sẽ khai sáng ra thịnh thế vạn cổ."

Sở Dương cười khỏ nói: "Tiền bối, nói thật ta cũng nghĩ như thế, nhưng dẫu sao thì thực lực của ta có hạn. Ngài tra xét trí nhớ của ta thì hẳn cũng biết bên ngoài có rất nhiều tôn tại cường đại, mỗi người bọn hắc đều có thể dễ dàng trấn áp được ta."

Hiên Viên Hoàng Đế nói: "Việc này không ngại. Tam đệ của ta vẫn còn tồn tại trên đời, nếu ngươi có thể tìm được hắc, lộ ra bội kiếm của ta thì hẳn tự sẽ giúp ngươi."

Sở Dương truy hỏi: "Nếu như thế sao tiền bối ngài không triệu hoán hắc tới?"

Hiên Viên trầm mặc một lát, cuối cùng thở dài nói: "Gặp lại để làm gì? Chỉ thêm bi thương mà thôi!"

"Ta đi đâu tìm đây?"

Đã chú định tiêu vong thì cần gì thêm đau xót?

Sở Dương có thể hiểu được loại cảm tình này.

Hiên Viên Hoàng Đế nói: "Ngươi không cần đi tìm, chỉ cần ngươi tiếp nhận lý niệm của ta, lộ ra bội kiếm của ta, hắc..."

Hắn nói tới đây thì bỗng nhiên quay đầu, suy nghĩ xuất thần hồi lâu, chợt cười to một tiếng hết sức thư sướng, nói tiếp: "Ta có thể yên tâm đi, ngươi cũng không cần tìm, hắc tự sẽ âm thầm giúp ngươi!"

Sở Dương chấn động mãnh liệt trong lòng, hắc đã minh bạch, tất nhiên là Xích Tùng Tử đã ghé mắt đến chỗ này, sử dụng năng lực hắc không hiểu thấu để câu thông với Hiên Viên Hoàng Đế rồi.

Sở Dương cẩn thận hỏi thăm: "Nếu như ta không làm được thì sao?"

"Ta sẽ một kiếm diệt ngươi!"

Một đạo thanh âm đậm đặc hóa thành lời đình âm vang trong đầu Sở Dương.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Toa Chư Thiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 179: Vũ khí cuối cùng

Tàn linh của Hiên Viên tiêu tán, biến mất triệt để, lưu lại ý niệm lực dung nhập vào trong tâm hải của Sở Dương khiến tâm linh lực của hắc lớn mạnh thêm.

Tuy nhiên nếu muốn thuế biến thì sẽ hết sức khó khăn.

"Vẫn còn một bộ phận ký ức rất lớn!"

Về mặt của Sở Dương hết sức phức tạp.

Nhân vật như thế mới thật sự đại công vô tư, khiến cho người ta kính nể.

Sở Dương lập tức bái ba bái trước bộ xương.

VỤT!

Một bóng người đột nhiên hiện ra, đứng ở trước vương tọa, trong huyết động bỗng chốc tràn ngập kiếm ý sâm nhiên vô biên, khiến cho tâm thần Sở Dương run rẩy, hải nhiên vô cùng.

Trong không khí chỉ chút kiếm khí.

Mỗi một đạo lực lượng đều có thể dễ dàng chém giết hấn.

Đáng sợ!

Hết sức đáng sợ!

Sở Dương đứng thẳng bất động, trong tâm linh đảo ảnh, hấn phát hiện ngay cả trong nham thạch cũng giăng đầy kiếm khí, toàn bộ thế giới đều biến thành một phương thiên địa của kiếm.

Sở Dương biết đối phương chắc chắn là Xích Tùng Tử, không thể nghi ngờ.

"Có thể thoát khỏi tính toán của nhị ca, lại được đại ca thừa nhận, nguoi rất không tệ!"

Xích Tùng Tử có bộ dáng đạo nhân, thập phần gầy gò, hấn dứt lời thì kiếm khí nhao nhao biến mất, Sở Dương được một phen thở dốc.

"Bái kiến tiền bối!"

Sở Dương rất cung kính hành đại lễ.

"Năm đó ta không có định kiến riêng, niệm tình huynh đệ, đến mức sự tình càng ngày càng không thể thu tay lại, đến mức đại ca và nhị ca cùng bại vong, đến khi ta phát hiện ra thì đã chậm, để lại bao tiếc nuối."

Xích Tùng Tử không để ý đến, đạm mạc nói tiếp: "Bây giờ bọn hấn đều đã trở lại với cát bụi, về với đất trời, mà nguoi lại được truyền thừa của bọn hấn thì cũng coi như là truyền nhân, ta sẽ tự trông nom nguoi một hai. Đặc biệt là sự tình mà đại ca nhấn nhủ, nếu như nguoi không thể hoàn thành thì cũng đừng trách ta không khách khí biến nguoi thành tro bụi."

Sở Dương co giật da mặt, kìm lại sự khó chịu trong lòng, cẩn thận hỏi: "Tiền bối ngày tu hành ở nơi nào?"

Xích Tùng Tử ngữ khí không có sóng chấn động: "Thiên hạ rộng lớn, thôn hứ chi gian. Cho nguoi thời gian mười năm để định càn khôn, trấn áp bát hoang, khai sáng thịnh thế vạn cổ. Khi đó cũng là thời điểm ta rời đi."

Sở Dương co rút con nguoi lại, truy hỏi: "Rời đi? Hấn là tiền bối phá toái hư không?"

Về phần mười năm sau mà còn chưa hoàn thành lời giao phó của Hiên Viên thì hậu quả ra sao không cần hỏi cũng biết, tất nhiên là Sở Dương hấn sẽ bị đối phương chém giết.

Đối phương là hạng người không để ý đến bất cứ thứ gì, trừ "Đạo".

Xích Tùng Tử gật gật đầu.

Sở Dương trong lòng rung động, không tiếp tục hỏi.

"Linh quang hiện, khôi phục bản nguyên!"

Xích Tùng Tử không có ý tú tiếp tục nói hết, giang tay chỉ Hiên Viên kiếm, chỉ thấy hư không chấn động, trường kiếm mục nát lập tức tóe ra đạo đạo kim quang, khí tức thật lớn cũng bắt đầu bay lên, nhuộm toàn bộ sơn độc thành màu hoàng kim, vô cùng tôn quý, bá khí vô song, cuối cùng kiếm khí ngưng tụ một chỗ xông thẳng tới chân trời, khiến cho cả Lăng Vân quật lắc lư không thôi.

Kim quang ngút trời, hấp dẫn ánh mắt bát phương.

Chỗ cực bắc có một hồ băng, bên cạnh có một nhà tranh, ở bên trong có một lão giả ngồi xếp bằng, hấn bỗng nhiên ngẩng đầu lên nhìn phương nam, lộ ra vẻ chấn động.

"Đây là hoàng đạo kiếm khí, chấn nhiếp bát hoang, chẳng phải là Hiên Viên kiếm trong truyền thuyết xuất thế chứ?"

Lão già ra khỏi nhà tranh, tự lẩm bẩm

Ở trong hồ băng có một đảo nhỏ, giờ phút này chợt động chấn tan tảng băng trên mặt hồ.

Một đầu long chậm rãi nhô lên, phát ra thanh âm trầm trầm.

"Trung Thổ Thần Châu sẽ có đại biến sao?"

Lão già ánh mắt lấp lóe.

Đây là một tòa băng sơn, người trong băng phong bỗng nhiên mở mắt, nhìn hư không, lập tức run lên.

"Thần Mẫu, tiến đến xem xét tình hình!"

Thanh âm biến thành một đạo sóng nhỏ truyền tới trong tai một thiếu nữ tuyệt sắc.

"Rõ!"

Thiếu nữ không mở mắt nhưng ứng tiếng đáp.

Tổng đàn Thiên Hạ hội.

"Hoàng đạo kiếm khí, trừ ta ra không thể là ai khác được, Tuyệt Tâm, đi ra mang tới cho ta!"

Tuyệt Vô Thần bá khí hết mực.

"Vâng, phụ thân!"

Tuyệt Tâm cung kính đáp, rời khỏi tổng bộ.

"Hoàng đạo kiếm khí? Tuyệt Tâm?"

Tuyệt Tâm quan sát kim sắc kiếm quang ngút trời, lại quay đầu nhìn cung điện một chút, nở nụ cười mỉa mai. Hắn lấp lóe ánh mắt, quay người lại, đi hướng đại lao.

Ở chỗ này giam giữ một nhân vật quan trọng.

"Thiết Xoa La, hỏi sao rồi?"

Tuyệt Tâm mới đi tới bên ngoài đại lao đã gặp Thiết Xoa La từ trong đi ra, dò hỏi.

"Thiếu chủ, hắn vẫn không nói!"

Thiết Xoa La lắc đầu.

"Không nói? Vậy ta sẽ giết hắn!"

Tuyệt Tâm quay đầu quan sát kiếm khí ngút trời dần tiêu tán, lộ ra vẻ ngoan tuyệt, nói: "Ta cũng không tin hắn không sợ chết!"

Thiết Xoa La vội vàng khuyên: "Thiếu chủ, lỡ hắn không sợ chết thì ai đến giải hoặc Vạn Kiếm Quy Tông? Dù sao thì đó cũng là tuyệt học chí cao vô thượng của Kiếm tông!"

Tuyệt Tâm hừ lạnh một tiếng: "Ngươi cần phải truy hỏi!"

VỤT!

Thiết Xoa La lộ ra ngoan sắc, tung một chưởng tới hậu tâm Tuyệt Tâm thì thấy trên lưng đối phương toát ra một tầng cương khí phòng ngự đánh hắn bay ra ngoài, rơi xuống trên mặt đất, lập tức phun ra một ngụm máu tươi.

"Ngươi lại phản bội ta?"

Tuyệt Tâm sắc mặt méo mó, vì thu phục Thiết Xoa La mà hắn đã tiêu tốn không biết bao nhiêu tâm lực? Cũng may miễn xưa nay hắn không tin tức tưởng cứ ai, nếu không khi này hắn đã thật sự bị đánh lên thành công.

Thiết Xoa La hung ác nói: "Hắc hắc, mặc dù ngươi là đại nhi tử của chủ nhân, nhưng ở trong lòng chủ nhân thì ngươi chỉ như một con chó mà thôi. Thật tưởng sau này ngươi sẽ truyền đại vị cho ngươi ư? Sĩ tâm vọng tưởng, nếu không phải ngươi có giá trị thì không chừng sớm đã bị chủ nhân triệt để phế đi. Ngươi còn bảo ta thuần phục, ta phỉ, thứ chó không biết tự lượng sức mình!"

"Muốn chết!"

Tuyệt Tâm nổi giận, tung chưởng chụp chết Thiết Xoa La.

"Tuyệt Vô Thân!"

Hắn hít sâu hai hơi, kìm lại bạo ngược trong lòng, hung tợn nói một câu rồi xử lý thì thể một thoáng, sau đó đi vào trong phòng giam.

"Vô Danh đâu?"

Tuyệt Tâm vào trong phòng giam thì không thấy tấm hơi Vô Danh đâu, hắn biến sắc mặt, sau cùng thấy được song sắt vỡ nát, hắn suy nghĩ: "Hắn khôi phục công lực? Hay là Thiết Xoa La giúp hắn trốn thoát? Không đúng, Thiết Xoa La đã không thần phục ta thì cũng vẫn là chó săn của phụ thân, ắt sẽ không đi thả Vô Danh, tối đa là dời hắn đi chỗ khác mà thôi. Vậy khả năng duy nhất là Vô Danh đã khôi phục công lực."

Sắc mặt của Tuyệt Tâm hết sức khó coi.

Bên cạnh dòng sông, Vô Danh nhìn về phương xa.

"Hoàng đạo kiếm khí, duy ngã độc tôn, trấn áp càn khôn, vậy mà khiến cho kiếm tâm của ta cũng phải run rẩy, quỳ hạ thần phục!"

Vô Danh hết mực kinh nghi, quay đầu quan sát tổng đàn Thiên Hạ hội ban đầu, thờ dài một tiếng nói: "Mặc dù phá rồi lại lập, tìm hiểu ra chí lý của Vạn Kiếm Quy Tông, cảnh giới cũng tiến một bậc, nhưng muốn khôi phục công lực thì e phải tốn chút thời gian!"

Hắn xoay người bước đi, biến mất trong hoang dã.

Vô Song thành.

Kiểm Thánh choàng tỉnh, ngóng nhìn thiên khung: "Đạo kiếm khí này khiến cho kiếm hai mươi ba của ta cũng phải cam bái hạ phong, quả thực đáng sợ. Mà phương hướng kia lại là Lăng Vân quật, chẳng lẽ do Dương nhi gây ra? Từ biệt năm năm, vừa về đến đã cải biên được Tam Phân Quy Nguyên khí, cộng thêm đông đảo linh đan diệu dược, quả thực không thể tưởng tượng nổi. Năm năm này hắn Dương nhi đã đạt được đại cơ duyên, tốt, tốt, tốt!"

Về lãnh đạm của Kiểm Thánh dần dần mất đi, thay vào đó là một nụ cười mỉm.

Bên trong Lăng Vân quật, Sở Dương nhìn Hiên Viên kiếm trong tay Xích Tùng Tử mà cười khò không thôi.

Hắn lấp lóe ánh mắt, dò hỏi: "Tiền bối, tại sao phải gây ra động tĩnh lớn như thế?"

Xích Tùng Tử y nguyên đạm mạc nói: "Hiên Viên kiếm hiện, sóng gió ngập trời, cường giả ẩn nấp tất nhiên nhao nhao xuất thế, người có thể nhân lúc này hốt gọn một mẻ bọn họ, đỡ phiền phức."

Sở Dương tự cho là đúng, nói: "Vậy tốt, ta ở ngay trên đỉnh Lăng Vân quật thôi động Hiên Viên kiếm khí hấp dẫn bọn họ lại đây, đến lúc đó tiền bối người hãy một kiếm dứt điểm bọn họ, há không tốt hơn!"

"Không cao hơn Đại tông sư thì ta sẽ không ra tay, kể cả Đế Thích Thiên ta cũng sẽ không ra tay!"

Xích Tùng Tử nói xong thì ném Hiên Viên kiếm cho Sở Dương, lại khuyên bảo nói: "Tu vi của ngươi quá kém, trước mắt không thể sử dụng Hiên Viên kiếm, nếu không sẽ gặp phải phản phệ, nhẹ thì đứt đoạn gân mạch, nặng thì bị hút khô chết đi."

Sở Dương khẽ run rẩy, thiếu chút ném Hiên Viên kiếm đi.

"Long mạch này cũng cho ngươi, nó có thể giúp ngươi thành đạo!"

Xích Tùng Tử nhìn chằm chằm khô cốt một lúc lâu, gỡ cốt sống xuống, cẩn thận đưa cho Sở Dương.

"Vâng, tiền bối!"

Sở Dương trước xá một xá, sau đó cung kính nhận lấy.

Sau đó, Xích Tùng Tử mai táng số xương cốt còn lại, hắn dừng lại một lát, hóa thành kiếm quang mà đi.

"Cơ duyên cơ duyên, thật đúng là nguy cơ và duyên phận cùng tồn tại!"

Sở Dương cười khò, thờ dài một tiếng.

Hắn cũng không ngại thống nhất bát hoang, trấn áp càn khôn, nhưng mà bị người bức hiếp thì thật khó tiêu tan.

Cũng may mắn đó là chí nguyện trước khi chết của Hiên Viên Hoàng Đế, chứ nếu không thì hắn chưa chắc đã để ý tới.

Hiên Viên Hoàng Đế là tiên tổ, là thánh hiền, điều này dù thế nào đi nữa cũng không thể phủ nhận, dù là ở trên thế gian này thì hấn vẫn tôn kính như cũ.

"Đi thôi!"

Sở Dương cùng Minh Nguyệt lại bái một bái, sau đó quay người đi vào thông đạo, rời khỏi Lăng Vân quật.

Trên không trung, trong đám mây trắng, Sở Dương quay đầu nhìn một cái, lại liếc nhìn non sông tươi đẹp, không khỏi nói: "Thiên hạ phong vân, đến tận đây bắt đầu động!"

Minh Nguyệt hết sức lo lắng, nói: "Động tĩnh lớn như thế, không biết sẽ hấp dẫn bao nhiêu cường giả ẩn cư đây?"

Sở Dương nào còn bộ dáng khúm núm như khi ở trước mặt Xích Tùng Tử, bây giờ hấn thể hiện rõ sự phóng khoáng sắc bén, khóe miệng hấn khẽ cong, tay chỉ hướng dòng sông, nói: "Không sao, tới một người thì giết một người! Đó không phải một cái sao? Vừa vặn, ta trước phải báo mối thù lúc trước đã!"

Minh Nguyệt cúi xuống nhìn thì không khỏi kinh hô: "Phá Quân?"

"Xuống theo ta giết hấn!"

Sở Dương cười lạnh, cổ tay khẽ đảo đã thu long mạch và Hiên Viên kiếm vào trong Nạp Hư giới, trong tay hấn cũng xuất hiện một thanh vũ khí.

Đây là một cây đại kích màu vàng sậm.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Toa Chư Thiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 180: Tinh Thần đạo thể

Lúc ở Thiên Vũ đại lục, Sở Dương sắp đặt giết được cường giả Ngưng Thần cảnh mà Trần Sơn Vương phái ra là Đằng Thất, đạt được một cây đại kích kim sắc.

Lúc mới nắm trong tay thì hấn đã thích.

Đại kích nặng tới ba ngàn cân, mặc dù không có năng lực đặc thù nhưng nó không gì không phá được, cứng rắn hơn phi đao của hấn gấp trăm lần.

Tuy nhiên lúc cầm trong tay hấn lại có cảm giác kì lạ, tâm niệm lực thâm thấu, tiến nhập chỗ sâu trong đại kích thì phát hiện ra một cỗ ba động mịt mờ.

"Phong ấn!"

Sở Dương bây giờ hiểu ra, đại kích thần dị tựa hồ bị phong ấn, nhưng hấn cũng đã biết được danh tự của đại kích, là Thiên Qua.

"Phá Quân, ăn một kích của ta!"

Sở Dương một tay ôm Minh Nguyệt, một tay quơ múa đại kích, chia đôi phong vân, lăng không chém xuống.

Phá Quân hơi ngửa đầu, hải nhiên thất sắc.

"Tiểu bối, ngày đó không giết được ngươi, hôm nay ta phải giết ngươi ngay trong nước!"

Hấn lúc này nhận ra Sở Dương nên hét lớn một tiếng, lập tức rút Thiên Nhận đao ra.

Ở trong Vô Thần Tuyệt cung, Phá Quân vốn muốn xin Tuyệt Vô Thần giao Vô Danh cho hấn, nhưng đối phương căn bản không để ý tới, trong cơn giận thậm nên hấn mới rời khỏi Vô Thần Tuyệt cung.

Hấn chèo thuyền du ngoạn trên sông để giải tỏa bức bối, nào ngờ phía trên đầu lại toát ra sát cơ lạnh lẽ, đặc biệt khi hấn thấy hai người Sở Dương ngự không phi hành thì tuy hết sức giật mình nhưng lại không sợ.

Thiên Nhận đao của hấn cũng là một kiện thần binh.

ẦM! ẦM!

Đại kích hạ xuống, uy thế tuyệt luân tạo thành uy áp khiến cho Phá Quân biến sắc hoàn toàn, con ngươi co lại thành to bằng mũi kim, nhưng lúc này đối phương muốn tránh cũng đã chậm.

Thiên Nhận đao bị Thiên Qua chiến kích chém nát tan, Phá Quân run lên, từ mi tâm một phân thành hai, tiếp theo nổ tung, thì cốt không còn.

Phá Quân chết!

Thiên Nhận đao nát!

Ngay cả Tham Lam kiếm hấn đeo ở sau cũng không thoát khỏi vận mệnh bị chém thành hai nửa, rơi xuống trong nước cho đến khi biến mất.

"Đi!"

Sở Dương không nhìn một chút, thu hồi Thiên Qua chiến kích rồi ôm Minh Nguyệt bay lên không.

Trên bầu trời, Minh Nguyệt tôn sùng: "Đại sư huynh, người thật uy vũ!"

Sở Dương cười nói: "Một tiểu nhân vật thôi!"

Minh Nguyệt sợ hãi than: "Hắn là Phá Quân, sư huynh của Vô Danh đó, sao có thể là tiểu nhân vật được? Lại bị người giết chết trong một kích, nếu truyền đi tuyệt đối sẽ hù chết Tuyệt Vô Thần!"

Sở Dương thì thầm: "Tuyệt Vô Thần à? Hắn nhảy nhót không được bao lâu nữa đâu!"

Cả hai lướt nhanh như điện chớp trở lại Vô Song thành, Sở Dương phát hiện Kiếm Thánh đã xuất quan nên hạ xuống trong Sở phủ.

Kiếm Thánh đang ngồi bên bàn đá, mở mắt ngẩng đầu thấy Sở Dương ở trên cao chậm rãi hạ xuống thì không khỏi sợ hãi thán phục: "Đồ nhi của ta hay lắm, ngự kiếm hành không, thoáng qua thiên nhai!"

Sở Dương mỉm cười nói: "Bái kiến sư phụ!"

Hắn thật có cảm tình với Kiếm Thánh.

Lúc hắn chân ướt chân ráo đến thế giới Phong Vân thì bị cái tạo thân thể, trở thành một đứa nhỏ hai tuổi, nếu không phải Kiếm Thánh trùng hợp đi ngang qua thì không chừng hắn đã chết rét.

Về sau hắn đi theo Kiếm Thánh học nghệ, tính là chân chính bước vào cánh cửa võ đạo.

Kiếm Thánh đứng dậy nhìn Sở Dương một lượt từ trên xuống dưới, sau một hồi dò xét thì hài lòng hết mực, nói: "Không tệ, không tệ!"

Sở Dương sau khi ngồi xuống thì tìm một cái cốc đơn giản, chỉ nói tiến nhập một chỗ di tích, đạt được cơ duyên khiến tu vi tăng nhanh mà thôi.

Đồng thời, hắn cũng kể lại những chuyện mới xảy ra cách đây không lâu.

"Xi Vưu? Hiên Viên?"

Tâm tình như Kiếm Thánh mà nghe hai người kể lại cũng không khỏi chấn động thân thể mãnh liệt.

"Đúng thế thừa sư phụ, người đến xem!"

Sở Dương không có ý tứ giấu giếm, lấy Hiên Viên kiếm ra ngoài.

"Tạo hóa hay lắm!"

Kiếm Thánh thấy thế thì cũng sờ, nhìn chăm chăm Nạp Hư giới của Sở Dương một chốc rồi gật đầu tán thưởng, sau đó nhìn sang hoàng đạo thánh kiếm, tán thưởng: "Hay cho một thanh Hiên Viên kiếm!"

Theo thời gian trôi qua, trong ánh mắt của Kiếm Thánh dần dâng lên hai đạo kiếm ý.

Hắn nhìn một lúc lâu, sau cùng bình tĩnh.

"Hay cho kiếm ý Hiên Viên kiếm, ta kém xa tí tấp!"

Kiếm Thánh thờ dãi nhưng không có vẻ tham lam, chỉ có đầu chí.

Sở Dương nói: "Trong thế tục được mấy ai vượt được thiên tư của Hiên Viên Hoàng Đế? Nhưng chúng ta lại có ưu thế tiên thiên, lấy tinh hoa của bọn hắn hóa nhập chính chúng ta, tương lai biết đâu lại vượt qua bọn họ thì sao."

Hiên Viên Hoàng Đế ở phương diện tạo nghệ kiếm đạo có lẽ không bằng Xích Tùng Tử, nhưng cũng tuyệt đối đáng sợ.

"Vô giả nên có tự tin như thế!"

Kiểm Thánh bổ sung thêm.

Hiện tại hẳn chỉ quan tâm kiếm đạo và một mình Sở Dương, những việc còn lại thì dù là Vô Song thành cũng không để trong lòng.

Từ một ngày này, Sở Dương bắt đầu khôi phục bình tĩnh, nghiên cứu thảo luận võ học với Kiểm Thánh. Hắn cũng lấy hết những thứ đạt được ở chỗ Xi Vu và Hiên Viên ra cho Kiểm Thánh lĩnh hội, giúp đối phương tăng tiến cảnh giới nhanh chóng trong thời gian cực ngắn.

Cũng bởi Sở Dương tiếp nhận di chí của Hiên Viên Hoàng Đế nên hắn bắt đầu toàn lực bồi dưỡng nhân tài, thậm chí luyện chế ra hơn hai mươi lô đan dược, lựa chọn một bộ phận huyết vệ và ám vệ xuất chúng để phân phát.

Năm ngày sau, Nhiếp Phong và Đệ Nhị Mộng đi tới Vô Song thành.

Mười ngày sau, Bộ Kinh Văn lang thang bên ngoài được ám vệ triệu hồi.

Nửa tháng sau, Băng Phách của Hiệp Vương phủ bị cưỡng ép lấy đi.

"Mọi chuyện đã đi vào quỹ đạo, bắt đầu tăng cường nhanh chóng, tiếp theo chính là bản thân ta!"

Sở Dương bố trí Tử Tượng Ấn Hình trận trong phòng xong thì ngồi xếp bằng trên giường, lấy ra Thiên Niên Linh Mộc Hạch hạ phẩm linh dược giá trị năm mươi vạn điểm tích lũy đổi được ở chỗ Vương lão.

"Năm khiếu huyết sau cùng, đến tận đây toàn bộ mở ra đi!"

Sở Dương hợp song chưởng lại, vận chuyển Thôn Thiên Ma Công, phi tốc luyện hóa linh hạch hóa thành một cỗ Mộc nguyên khí tinh thuần trùng nhập thể nội, xông thẳng tới can tạng, tiến nhập một điểm không biết.

Tốc độ luyện hóa của Thôn Thiên Ma Công hết sức nhanh chóng, nếu không chỉ e phải tốn không ít thời gian.

"Mở cho ta!"

Sở Dương chợt quát một tiếng, Can Mộc khiếu chắc như bàn thạch rốt cục bị phá theo tiếng hét.

ẦM! ẦM!

Một cỗ mộc nguyên khí hết sức tinh thuần bản nguyên đảo lưu mà ra, trong nháy bao phủ toàn thân, rèn luyện thể phách, sinh cơ cường đại trừ khử ám thương.

Cùng thời điểm đó, lực lượng của mộc linh hạch cũng phi tốc chảy xuôi, mở khiếu huyết, lớn mạnh bản nguyên.

Lúc toàn bộ lực lượng của mộc linh hạch bị luyện hóa xong xuôi thì Can Mộc khiếu đã mở được viên mãn.

Sở Dương mở hai mắt ra, cười nói: "Không hổ là linh vật!"

Hắn nhoáng hai tay một phát, cảm thụ lực lượng sôi trào trong cơ thể, đặc biệt là khiếu huyết ở sâu trong can tạng lúc nào cũng chảy ra lực lượng bản nguyên cường đại cung cấp sinh cơ cho thân thể, khiến hắn cảm giác như tân sinh.

"Chính thể lực lượng cũng tăng lên không ít!"

Sở Dương phi thường hài lòng.

Sau đó, hắn lấy Hòa Diệu Kết Tinh mở ra Tâm Hỏa xảo huyết, Thiên Niên Địa Tinh Nhũ mở Tỳ Thổ khiếu huyết, Kim Linh Thạch mở Phế Kim khiếu huyết.

Cuối cùng, Sở Dương cảm lên Băng phách.

"Một trong tứ đại kỳ thạch ở trong thế giới Phong Vân!"

Ánh mắt của Sở Dương khá phức tạp.

Đồn rằng Nữ Oa bỏ thiên lưu lại bốn viên đá kỳ dị, theo thứ tự là Băng phách, Bạch lộ, Hắc hàn cùng Thần thạch, đều có đặc tính riêng.

Băng phách luôn ở trong Hiệp Vương phủ, tác dụng bảo trì nhục thân bất hủ.

Sở Dương phỏng đoán nó thuộc thủy thuộc tính nên mới mang tới, vừa vận giúp hắn mở ra Thận Thủy khiếu huyết.

"Hy vọng người có thể làm được!"

Sở Dương sớm đã cảm ứng tình huống, lực lượng ẩn chứa trong Băng phách không kém hạ phẩm linh vật chút nào.

Hai tay của hắn hợp lại, vận chuyển ma công, lúc này một cỗ lực lượng băng hàn chảy vào trong cơ thể, xung kích Thận Thủy khiếu huyết.

ẦM! ẦM!

Thận Thủy khiếu huyết ở giữa hai thận, còn gọi là mệnh môn, như Phế Kim khiếu huyết cũng là nằm giữa hai phổi, hết sức đặc dị.

Lực lượng băng hàn chảy vào, xông phá thành công khiếu huyết cuối cùng.

Trong chốc lát, Sở Dương run rẩy cả người, bên ngoài cơ thể toát ra ba trăm sáu mươi lăm tinh thần, đại tinh huy hoàng sáng chói lóa mắt, ba trăm sáu mươi viên ở bên ngoài vờn quanh còn năm viên ở trung tâm thì xoay chậm chậm, hình thành một thể, phát sinh chất biến.

Sở Dương lại trong lòng hơi động, nhớ lại Chu Thiên Tinh Đẩu đồ ở trong Chiến Thần điện của thế giới Đại Đường Song Long truyện, tinh thần ở bên ngoài cơ thể hắn lập tức biến ảo, hợp thành một đồ án hoàn toàn mới.

Hoàn mỹ!

Vô lậu!

Chu thiên xoay tròn, luân hồi vô tận!

Ngũ tạng ngũ khiếu là bản, là căn, ở bên trong; ba trăm sáu mươi khiếu là biểu, là ảnh, ở bên ngoài.

Trong chốc lát, Sở Dương lại hiểu ra, đây mới là cảnh giới Tông sư hoàn mỹ nhất.

Dù là Xi Vu, Hiên Viên hay Xích Tùng Tử mở ra ba trăm sáu mươi lăm khiếu huyết cũng không đạt được trình độ này.

"Tinh Thần đạo thể!"

Trong mắt Sở Dương lóe ra quang mang trí tuệ, thân thể của hắn cũng bắt đầu thuế biến kịch liệt từ trong ra ngoài, lực lượng tăng vọt, tiến hành tăng vọt về chất.

Đây cũng là một loại cải tạo thể chất.

Một cỗ máu đen từ dưới làn da thẩm thấu ra, bị tinh quang chấn động, trực tiếp chôn vùi vô hình.

Cũng không biết trải qua bao lâu, tinh quang bên ngoài cơ thể Sở Dương bỗng nhiên co lại, chui vào trong cơ thể, thu liễm vô hình. Giờ khắc này, hắn trông bình thường như người thường chưa hề qua tu luyện, không có một chút uy thế, không có chút khí cơ lộ ra ngoài.

Ở trong cơ thể hắn, ba trăm sáu mươi lăm khiếu huyết luyện thành một thể, hình thành đại trận khóa lại toàn bộ khí cơ trong thân thể.

Không để lọt dù chỉ một hạt bụi!

Viên mãn như một!

"Đây mới là hoàn mỹ!"

Sở Dương đứng dậy, lộ ra vẻ đại hi.

Hắn cảm giác được rõ ràng, hắn hiện tại có thể dễ dàng oanh sát bản thân trước khi mở ra năm khiếu huyết cuối.

Đây là một loại tăng trưởng đáng sợ.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Toa Chư Thiên* được tải miễn phí tại Wwv.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 181: Lượng kiếm thiên hạ

Chỉ chớp mắt đã ba tháng trôi qua, toàn bộ thiên hạ, trừ Vô Thần Tuyệt cung vẫn khuếch trương như cũ thì cũng chẳng có động tĩnh gì mới.

Trong tình hình an bình, mạch nước ngầm lại chảy mãnh liệt.

Giang hồ trong thời gian qua cũng có lời đồn truyền ra, kể rằng Hiên Viên kiếm mới xuất thế, kẻ cả long mạch, đều ở trong Vô Song thành.

Trong phủ thành chủ, Đoạn Lăng hỏi thăm: "Đại sư huynh, hôm nay thiên hạ mãnh liệt, quần hùng xâm phạm, chúng ta làm gì?"

Sở Dương nói không chút khách khí: "Giết!"

Đoạn Lăng nhếch miệng: "Có thể giết cho hết sao?"

Sở Dương cười hỏi: "Giết không hết hả?"

Đoạn Lăng tiếp tục nhếch miệng: "Có tin truyền lại, Vô Thần Tuyệt cung chuẩn bị tấn công Vô Song thành chúng ta!"

Sở Dương bình đạm: "Các người làm thịt Tuyệt Vô Thần là được, chút chuyện nhỏ này về sau không cần bẩm báo cho ta!"

Đoạn Lăng khé miệng giật giật, thầm nghĩ: Kia là Vô Thần Tuyệt cung, kia là Tuyệt Vô Thần gần như xưng bá thiên hạ, vậy mà chỉ là việc nhỏ?

Nhưng hẳn nhớ tới những biến hóa trong đoạn thời gian gần đây của Vô Song thành, cộng thêm thực lực bản thân tăng lên thì dũng khí không khỏi tăng cao.

Đoạn Lăng lại hỏi: "Còn một chuyện, chí tôn sai người đến đây bảo chúng ta giao ra Hiên Viên kiếm và long mạch, làm sao bây giờ?"

Ở ngoài sáng, chí tôn tương đương hoàng đế, là chủ của thiên hạ.

Tuy nhiên vị chủ thiên hạ này đã chỉ còn trên danh nghĩa.

Sở Dương đứng dậy đi ra ngoài: "Đuổi đi! Nếu như bọn họ hung hăng càn quấy, vậy giết đi! Chí tôn đích thân đến cũng giết cho ta!"

Ngữ khí băng lãnh lại đậm mặc khiến cho Đoạn Lăng run lên.

"Phải rồi, trừ khi gặp phải sự việc không thể ứng phó được ra, còn lại thì đừng làm phiền ta!"

Thanh âm của Sở Dương quanh quẩn trong đại sảnh.

Đoạn Lăng hắc tuyến đầy đầu.

Sở Dương đi dạo một hồi rồi quay lại Sở phủ.

"Chút chuyện nhỏ cũng phiền ta, các người dùng để làm gì!"

Đây là ý tưởng chân thật của Sở Dương.

Hắn hiện tại một lòng muốn nâng cao tu vi, còn những việc còn lại, trừ chương quản đại cục, còn lại đều giao hết cho bọn người Đoạn Lăng.

Từ sau khi mở trọn vẹn khiêu huyết, hắn vẫn ở chung một chỗ với Kiếm Thánh, lĩnh hội truyền thừa của Xi Vưu và Hiên Viên, biến chúng cho bản thân sử dụng. Thời gian tuy ngắn nhưng cũng giúp hắn tích lũy bay vọt về chất.

Sở Dương hỏi lần nữa: "Sư phụ, rốt cục thế nào là pháp? Thế nào là võ? Thế nào là kiếm? Phải đi tiếp ra sao!"

Vấn đề rất đơn giản nhưng lại ẩn chứa biến hóa của đạo.

Kiếm Thánh bỗng nhiên cười một tiếng, nói: "Võ? Pháp? Kiếm? Kiếm trong tay ta có thể hóa pháp, hóa võ, hóa thành đạo, như thế mà thôi!"

Tâm thần Sở Dương run lên, ánh mắt chớp động liên tục.

Hắn hiện tại là Tông sư cực hạn, một mực suy nghĩ tương lai nên đi đường nào, nhưng lòng lại mê mang.

Là thân dung thiên địa, trở thành pháp tu? Hay là tự thân một thể, đi hướng võ đạo? Hoặc tuyển một con đường khác?

Kiếm Thánh nói tiếp: "Chỉ cần có thể làm việc cho ta thì đều là đạo! Chỉ cần có thể lớn mạnh bản thân thì quản nó là pháp, là võ hay kiếm, đều có thể lấy ra dùng."

Hai mắt Sở Dương sáng lấp lánh, hắn mỉm cười nói: "Ta hiểu được!"

Vạn pháp duy ta.

Lấy dùng làm gốc.

Như thế mà thôi.

Cần gì phải suy nghĩ nhiều như thế?

Kiểm Thánh vui mừng, gật đầu nói: "Hiểu là tốt! Ta đã minh ngộ ra bản chất của cảnh giới tiếp theo nên chuẩn bị bế quan, tiến hành tiềm tu."

Sở Dương đại hỉ, nói: "Chúc mừng sư phụ!"

Cảnh giới hiện tại của Kiểm Thánh là Đại tông sư, nếu như tiếp tục đột phá thì là Nguyên Thần đại năng, lúc đó hắn sẽ là chỗ dựa tuyệt vời cho Sở Dương.

Đặc biệt lúc đó thi triển ra kiếm thứ hai mươi ba, Sở Dương nghĩ tới thôi đã kích động hết mực.

Kiểm Thánh hơi quan tâm, nói: "Nếu ta bế quan thì e là không thể chiếu cố cho ngươi!"

Sở Dương ngạo nghễ nói: "Với thực lực hiện tại của ta, dẫu khắp thiên hạ có mấy ai là đối thủ?"

Kiểm Thánh bỗng nhiên cười, nói: "Thực lực ngươi hiện giờ, trừ phi ta thi triển kiếm hai mươi ba, bằng không tuyệt không phải đối thủ, cũng xác thật không cần phải lo lắng cho ngươi!"

Sở Dương trong lòng hơi động, dò hỏi: "Sư phụ, ngươi mới đột phá thì hẳn bỏ lại Vô Danh ở sau, sao không nhân cơ hội này giao đấu với đối phương một phen?"

Kiểm Thánh hỏi lại: "Cần thiết không?"

Sở Dương cười trả lời: "Xác thực không cần thiết!"

Một câu hỏi lại, khúc mắt diệt hết.

Kiểm Thánh triệt để đi lên con đường chỉ thuộc về hắn.

Với thiên tư của hắn, với ngộ tính kiếm pháp của hắn, lại thêm truyền thừa của Xi Vưu và Hiên Viên, tương lai có thể đi được bao xa thì ngay cả Sở Dương cũng hết sức mong chờ.

Sau đó một đoạn thời gian, ngược lại càng thêm bình tĩnh.

Nhưng mà trong Vô Song thành ngày càng xuất hiện nhiều người trong giang hồ đêm tối đến đây để thăm dò, tất cả đều bị giải quyết trong vô thành vô tức, không gây ra chút động tĩnh gì.

Một ngày này, Sở Dương quả thực bị đám người mời về phủ thành chủ.

"Thành chủ, Vô Thần Tuyệt cung đột kích!"

Ở đây nhân số đông đảo, Đoạn Lăng báo cáo lập tức mọi người im lặng lại.

"Nói một chút tình hình cụ thể!"

Sở Dương liếc nhìn hai bên, không khỏi gật đầu.

Nhiếp Phong, Bộ Kinh Vân, Độc Cô Minh, Dương Phong, Dương Tiểu Vũ, Minh Nguyệt đều đang ngồi. Chỉ mới bốn năm tháng mà thực lực của bọn họ đã biến hóa đến nghiêng trời lệch đất.

Đặc biệt là Nhiếp Phong, trùng tu Tam Phân Quy Nguyên khí đã mở ra được tám mươi khiếu huyết, cách viên mãn chỉ một khiếu.

Nhờ có đan dược hỗ trợ nên loại tốc độ tăng trưởng này không khiến Sở Dương ngạc nhiên là bao.

Những người còn lại mở khiếu huyết cũng khoảng bốn mươi chín khiếu trở lên, dẫu khắp gian hồ có thể nói là vô địch Tông sư, cũng có thể chống lại một ít Đại tông sư.

Đoạn Lăng báo cáo: "Tuyệt Vô Thần suất lĩnh hai đứa con trai của hắn là Tuyệt Tâm và Tuyệt Thiên, còn cả số lượng lớn cường giả hắn thu phục được, từ bốn phương tám hướng vây quanh tới. Ngoài ra còn một phương chỉ tôn cũng nhân dịp này nói ra điều kiện, nếu chúng ta giao ra Hiên Viên kiếm thì hắn sẽ điều viện binh giúp chúng ta."

Sắc mặt Sở Dương không chút thay đổi, hắn hỏi: "Còn gì nữa không?"

Tuyệt Vô Thần tuy mạnh nhưng sao lọt mắt hắn được?

Về phần chí tôn? Lại tính là gì!

Đoạn Lăng liếc qua Nhiếp Phong và Bộ Kinh Vân, nói tiếp: "Hùng Bá xuất hiện, tựa hồ thực lực đại tiến!"

Sở Dương sầm mặt lại, nói: "Tiếp tục!"

Đoạn Lăng nghe thế run lên, vội nói tiếp: "Mặt khác cũng có không ít cường giả Đông Doanh, trong đó không thiếu cao thủ Tông sư!"

Sở Dương lộ ra một tia cười lạnh: "Chẳng lẽ e ngại sư phụ Kiếm Thánh của ta nên mới tập trung toàn bộ đến đây sao?"

Đoạn Lăng cẩn thận hỏi: "Thành chủ, chúng ta ứng đối sao đây?"

Sở Dương hỏi ngược lại: "So ra thì ai mạnh ai yếu?"

Đoạn Lăng lập tức đứng thẳng người, trả lời: "Đương nhiên chúng ta mạnh, bọn hèn yếu!"

Sở Dương ngưng tụ ánh mắt, phát ra mệnh lệnh: "Đã thế thì cần gì dồng dãi! Đoạn Lăng, mệnh ngươi trăm Tuyệt Vô Thần, mang đầu hèn tới đây!"

Đoạn Lăng giật mình một cái, khom người tuân lệnh: "Vâng, thành chủ!"

Sở Dương phân phó tiếp: "Bộ Kinh Vân, mệnh ngươi trăm Hùng Bá!"

Bộ Kinh Vân một mực tin phục Sở Dương nên không chút do dự nhận mệnh: "Tuân mệnh!"

Sở Dương tiếp tục ra lệnh: "Nhiếp Phong, mệnh ngươi trăm những cường giả Tông sư đi thăm dò!"

Nhiếp Phong ôm quyền chấp tay, nói: "Tuân mệnh!"

Sở Dương ra lệnh: "Đương Phong, mệnh ngươi dẫn theo huyết vệ quét ngang tất cả cường giả từ tiên thiên trở lên; Dương Tiểu Vũ, mệnh ngươi dẫn theo ám vệ chém giết tất cả kẻ địch tới đánh!"

Hai người hưng phấn hô: "Vâng, thành chủ!"

Sở Dương đứng dậy, hăng hái nói: "Hôm nay là thời điểm Vô Song thành ta lượng kiếm thiên hạ! Một trận này phải tiêu diệt tất cả kẻ địch tới đánh, nhất cử thiết lập căn khôn."

"Vâng, thành chủ!"

Mọi người không khỏi chấn động.

"Vây mau xuất phát!"

Sở Dương vung tay lên, suất đi ra ngoài trước.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Toa Chư Thiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 182: Bi phần

Cổng thành nam, trên tường thành, Sở Dương đứng đó nhìn đằng xa.

Xa ngoài thành khoảng mấy trăm thước có một đám người đen kịt, từng người khí thế hùng hậu, tu vi không tầm thường, hiển nhiên đều là hảo thủ giang hồ.

Trong đám người có một chiếc ghế màu vàng sậm được khiêng bởi tám người, có một người trung niên ngồi ở trên, uy thế bá đạo, duy ngã độc tôn.

"Người chính là thành chủ Sở Dương?"

Tuyệt Vô Thần đằng không mà lên, đứng ở trên ghế nhìn tường thành.

Sở Dương thần nhiên trả lời: "Chính ta!"

Sau lưng hần là bọn người Nhiếp Phong, bọn hần cũng không có trước tiên ra khỏi thành chiến đấu.

Tuyệt Vô Thần lạnh lẽo nói: "Ta cho ngươi một cơ hội, thần phục ta, nếu không..."

Sở Dương trả lời: "Nếu không như nào?"

Tuyệt Vô Thần phất ống tay áo, sát khí dâng trào: "Nếu không ta sẽ biến Vô Song thành thành nơi khô cằn, không có một ngọn cỏ!"

Sở Dương châm chọc nói: "Ngươi không sợ sự phụ ta sao?"

Tuyệt Vô Thần cuồng ngạo nói: "Hắn chỉ có một người mà thôi! Cho ngươi thời gian ba hô hấp, thần phục ta!"

Đoạn Lăng hừ lạnh một tiếng, nhện không được cười lạnh nói: "Chỉ bằng ngươi mà cũng đòi đại sư huynh thần phục? Ba láp ba xàm, không biết tự lượng sức mình!"

"Vậy thì không còn gì để nói nữa rồi!"

Tuyệt Vô Thần giơ tay lên, Quỷ Xoa La phía sau hắn lập tức nắm chặt vũ khí trong tay, ở phía sau, một cỗ khí tức ba động cường đại lợi hại chuẩn bị động thủ.

Ài!

Một tiếng thờ dài thăm thẳm vang lên mang theo vẻ từ bi thương hại thương sinh.

Một nhóm hơn mười người từ cánh rừng bên trái đi ra, người dẫn đầu khiến người ta cảm thấy cực kỳ tôn quý, nhưng mà người trung niên bên cạnh lại hấp dẫn ánh mắt của mọi người.

"Cần gì phải thế?"

Người trung niên chính là Vô Danh, hắn ngừng lại nhìn Sở Dương trên tường thành một chút rồi chuyển mắt sang người Tuyệt Vô Thần, hắn nói: "Năm đó ngươi xâm lấn Thần Châu, ta bức lui và tha cho ngươi một mạng, không ngờ ngươi lại dám tới lần nữa?"

Tuyệt Vô Thần hừ lạnh một tiếng, cuồng ngạo nói: "Chinh phục Thần Châu luôn là chí hướng của ta! Vô Danh, ngươi chẳng qua chỉ là bại tướng dưới tay ta mà thôi, ngươi trốn được một mạng còn không co đầu rút cổ kéo dài hơi tàn mà giờ còn dám hiện thân, thật tưởng ta không giết được ngươi sao?"

Vô Danh nói: "Thật sao? Không bằng chúng ta đấu một trận, nếu ta thắng thì ngươi rút đi?"

Tuyệt Vô Thần cười nhạo: "Ha ha ha, bại tướng dưới tay ta sao có thể khiến ta rút đi?"

Vô Danh thân nhiên chất vấn: "Ngươi không dám sao?"

Người trung niên bên cạnh Vô Danh bỗng nhiên lên tiếng: "Tuyệt Vô Thần, hôm nay thiên hạ sinh linh đồ thán, ngươi muốn sao nữa? Không bằng giao đầu một phen với Vô Danh, nếu ngươi bại thì hãy rút đi đi."

Tuyệt Vô Thần lập lòe ánh mắt, hỏi: "Ngươi là ai?"

Người trung niên héch người, tán mát ra một cỗ ngạo khí, nói: "Ta là hoàng thành chí tôn!"

Tuyệt Vô Thần cười, lại nói: "Chí tôn quả không phải người thường! Ta thua sẽ rút đi, còn nếu thắng thì sao?"

Chí tôn do dự nói: "Như thế? Ngươi muốn thế nào?"

Tuyệt Vô Thần nhìn chằm chằm: "Ta muốn chí tôn vị của ngươi, ngươi có thể đáp ứng không?"

Chí tôn cực tuyệt không chút do dự: "Không được!"

Tuyệt Vô Thần cười to ha ha ha rồi nói: "Bây giờ hơn nửa thiên hạ đã là của ta, ngươi hôm nay nói ta phải quyết đấu với Vô Danh, bại sẽ rút đi còn thắng lại cự tuyệt yêu cầu của ta! Chí tôn ời là chí tôn, ngươi nói xem ta có thể đáp ứng không?"

Trên tường thành, Sở Dương chỉ lạnh lùng nhìn xem.

Hắn muốn xem thử Vô Danh rốt cục muốn làm gì?

Sở Dương lại nhìn sang chí tôn xiết khi.

Chí tôn cường ngạnh nói: "Vô Danh không thể thua được!"

Tuyệt Vô Thần nói giọng băng lãnh: "Vậy lần trước thì sao? Hắn chẳng phải bại à? Nếu không phải ta thương hại thì hắn đã sớm chết rồi chứ làm gì có chuyện xuất hiện ở đây! Hiện tại ta chỉ cần ra lệnh một tiếng thì lập tức có thể hốt gọn các ngươi, tru tận giết tuyệt, cần gì phải cò kè mặc cả với ngươi?"

Chỉ tôn biến sắc hoàn toàn.

Vô Danh mở miệng nói lần nữa, mang theo ý quyết tuyệt: "Thiên hạ hôm nay sinh linh đồ thán, dân chúng lầm than, Tuyệt Vô Thần, dù cho ngươi có nhiều cường giả hơn thì ta cũng có nắm chắc đồng quy vu tận với ngươi!"

Hắn nói xong, trên đỉnh đầu hắn xông ra một đạo kiếm khí có uy thế chấn tan phong vân, bá đạo xưng hùng thế gian.

Kiếm khí vừa ra, trường kiếm chung quanh lập tức run lên liên tục, thậm chí có một số thanh bay thẳng ra ngoài, cắm trên mặt đất, ngoằn ngoèo hướng hắn.

Vạn kiếm quy tông!"

Tuyệt Vô Thần biến sắc mặt nói: "Vô Danh ngươi hay lắm!"

Vô Danh hỏi lần nữa: "Sao nào?"

Tuyệt Vô Thần trầm mặc, một lát sau nói: "Ta chỉ có thể đáp ứng, nếu ta bại sẽ rời khỏi địa giới phía nam Vô Song thành, chia đều thiên hạ. Còn triệt để trút đi thì căn bản không thể được!"

Chỉ tôn nhanh nhẩu nói: "Được, chuyện này ta có thể đáp ứng ngươi!"

Vô Danh cau mày thật sâu.

Tuyệt Vô Thần ánh mắt lấp lóe: "Nếu như ta thắng thì ta muốn Vô Song thành, ngươi làm chủ được không?"

Chỉ tôn bước lên trước một bước, đồng dạng nói: "Ta là chỉ tôn, chủ của thiên hạ nên tự nhiên có thể làm chủ, nếu ngươi thắng ta sẽ giao Vô Song thành cho ngươi, cũng chỉ có như thế thôi!"

Vô Danh khoe miệng giật giật, muốn nói gì đó nhưng rốt cục cũng không mở miệng.

Ha ha ha!

Trên tường thành, Sở Dương ngửa mặt lên trời cười to đến chấn động thương dã, tựa hồ toàn bộ thiên khung đều bị tiếng cười của hắn chấn động.

"Vô Danh!"

Sở Dương ngừng cười, xoay chuyển ánh mắt, cúi người hành lễ với Vô Danh: "Ta từng gọi ngươi là sư thúc, vẫn đạo với ngươi."

Vô Danh vội vàng khoát tay nói: "Không cần như thế!"

"Nhưng..."

Sở Dương ưỡn người đứng thẳng, mục quang lãnh lệ như đao, nói: "Ngươi có thể đại biểu thiên hạ?"

Vô Danh hơi trầm mặc nói: "Không thể!"

Sở Dương chất vấn: "Ngươi có thể đại biểu vạn dân?"

Vô Danh thành thật nói: "Không thể!"

"Vậy ngươi đại biểu cho ai?"

Thanh âm của Sở Dương hết sức đậm đặc.

Chỉ tôn hơi xấu hổ nói: "Hắn có thể đại biểu ta, ta là chỉ tôn, là chủ của thiên hạ thì có thể đại biểu thiên hạ, đại biểu vạn dân!"

Sở Dương phớt lờ hắn, nhìn thẳng Vô Danh: "Đã không thể thì sao ngươi phải quyết đấu với Tuyệt Vô Thần?"

Vô Danh không sĩ diện nói: "Vi thiên hạ, vì vạn dân!"

Sắc mặt của chỉ tôn ở bên cạnh hết sức khó coi.

Sở Dương tán thưởng một tiếng, nhưng ngữ khí bỗng nhiên lạnh lẽo: "Quả không hổ danh Vô Danh, ý chí thiên hạ khiến người bội phục! Ngươi như thắng có thể khiến Tuyệt Vô Thần rút đi? Hay là để hắn phân liệt thiên hạ?"

Chỉ tôn quát hỏi một cách điên cuồng: "Không như thế thì còn sao nữa? Chẳng lẽ ngươi muốn thiên hạ tiến tục loạn? Để sinh linh tiếp tục khổ?"

Vô Danh thở dài: "Đúng thế đó, phải làm sao nữa? Bây giờ đã chết quá nhiều người rồi!"

Sở Dương khó hiểu nói: "Với tu vi hiện tại của ngươi thì có thể giết được Tuyệt Vô Thần, cũng giết được hết những cường giả của Vô Thần Tuyệt cung, dễ dàng giết chết Quỷ Xoa La không chút khó khăn, nhưng sao ngươi không giết?"

Vô Danh thương xót nói: "Giết một người không bằng cứu một người, bọn hán cũng là sinh linh, giết đi là xấu.

Sở Dương khoe miệng co giật, cười lạnh nói: "Hay cho một Vô Danh, ngươi có biết có bao nhiêu con dân chết bởi Vô Thần Tuyệt cung không?"

Vô Danh biến sắc, lại trầm mặc không nói.

Sở Dương lắc đầu: "Ngươi không biết! Vậy ta nói cho ngươi hay, tổng cộng ba trăm vạn! Nếu là võ lâm tranh phong thì cũng thôi, chết chứng tỏ học nghệ không tinh, nhưng những người kia đều là bình dân!"

Vô Danh sắc mặt trắng bệch.

Chỉ tôn đại nghĩa lăng nhiên nói: "Cho nên mới có giao đấu hôm nay! Vì vạn dân, vì thiên hạ thái bình!"

Sở Dương đột nhiên nhìn sang, ánh mắt như kiếm hù cho chỉ tôn lui ra sau mấy bước, hán nói: "Đây là thái bình của ngươi? Thắng, để cho Tuyệt Vô Thần phân liệt thiên hạ, tiếp tục làm mưa làm gió trên đầu con dân Thần Châu ta, tùy ý tàn sát. Bại thì liền cắt nhượng Vô Song thành của ta, chẳng khác gì đưa chín thành thiên hạ cho Tuyệt Vô Thần thống trị!"

Chỉ tôn thờ dài: "Chẳng qua là vì thiên hạ thái bình thôi, bớt chút giết chóc, bớt chút tranh phong, bớt chút đổ máu!"

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Toa Chư Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 183: Trảm

"Hắc hắc!"

Sở Dương uy nghiêm cười một tiếng, nói: "Chỉ tôn ngươi hay đấy, đến giờ còn giả trang đại nghĩa đối trá. Ta hỏi ngươi, ngươi thân là chỉ tôn bảo cảnh an dân, thù hận Thần Châu nhưng ngươi làm được không?"

Chỉ tôn bỗng nhiên âm trầm: "Không phải không làm mà là lực bất tòng tâm! Nếu như ngươi sớm dâng Hiên Viên kiếm và long mạch thì há có tai họa hôm nay?"

Tuyệt Vô Thần tựa như nhớ tới, đột nhiên vỗ đầu: "Phải rồi, Hiên Viên kiếm và long mạch! Thêm điều kiện, dù ta thắng hay thua thì cũng phải thêm Hiên Viên kiếm và long mạch vào, bằng không thì ba mươi vạn đại quân của ta ắt sẽ huyết tẩy thiên hạ."

Tuyệt Vô Thần căn bản không cho chỉ tôn cơ hội cự tuyệt, uy hiếp nói tiếp: "Nếu ngươi không đáp ứng, ta ra lệnh một tiếng thì quân ngươi là chỉ tôn hay không? Vô Danh hay không? Ép hết thành phần vạn, một tên cũng không để lại!"

Vô Danh từ chối nói: "Không được! Hiên Viên kiếm là thần vật của Thần Châu ta, không thể giao cho ngươi, bằng không thì đừng trách ta hung ác, trước tru sát ngươi!"

Tuyệt Vô Thần âm trầm cười nói: "Giết ta thì sao? Khi đó các binh sĩ huynh đệ của ta ắt sẽ tứ tán giết khắp thiên hạ. Đến lúc đó sẽ có bao nhiêu người chôn cùng ta đây? Mười vạn? Trăm vạn? Hay là ngàn vạn? Huống chi, ngươi thật có thể giết được ta sao?"

Vô Danh biến sắc mặt lần nữa.

Đây mới chính là chỗ hán e ngại.

Một khi Quỷ Xoa la của Vô Thần Tuyệt cung bị đánh tan thì thiên hạ sẽ loạn lạc, mới thật sự là tai nạn.

Chỉ tôn cắn răng đưa ra một quyết định gian nan: "Vì vạn dân, vì thiên hạ thương sinh, được, ta đáp ứng ngươi!"

"Chỉ tôn như thế mới đại công vô tư!"

Tuyệt Vô Thần thoải mái cười, sau đó nhìn Sở Dương bằng ánh mắt miệt thị.

Ài!

Sở Dương thờ dài một hơi, nhìn qua Vô Danh nói: "Đây là chỉ tôn ngươi muốn bảo vệ? Một tên ngu xuẩn như thế khó trách toàn bộ thiên hạ một mực

hỗn loạn không chịu nổi, đến mức bây giờ bị ngoại tộc xâm lấn! Ba trăm vạn con dân bị tàn sát mà hắn không muốn xua đuổi, không muốn báo thù, mà còn qua quýt cầu hòa, để cho dị tộc giẫm lên đầu người dân Thần Châu ta. Nếu như Hiến Viên Hoàng Đế còn trên nhân gian thì nhất định sẽ chụp chết hắn."

Sở Dương càng nói giọng càng lạnh lại: "Cả ngươi nữa, Vô Danh! Năm đó ngươi ngăn cản Tuyệt Vô Thần xâm lấn nhưng không chém tận giết tuyệt bọn chúng mà để tới bây giờ khiến cho hậu họa vô tận. Với trí tuệ của ngươi thì há không biết không phải tộc ta ắt lòng suy nghĩ khác? Cái mà ngươi gọi là không đành lòng sát sinh, không nỡ hại mệnh kia chính là muốn thả bọn họ trở lại? Đợi mấy chục năm qua đi bọn hắn lại tới xâm lấn lần nữa?"

Sở Dương bị phần nói: "Ngươi nói cho ta biết, bọn hắn xứng đáng làm người không? Ngươi nói cho ta biết, ngươi thả bọn họ rồi đi, ba trăm vạn con dân bị tàn sát có bằng lòng không? Ngươi hãy nói cho ta biết, ngàn vạn gia đình tan nát có bằng lòng không? Mảnh đất đai màu mỡ này, người dân cần cù lương thiện nơi đây nên bị bọn hắn giết chóc sau đó yên bình rút đi?"

Chung quanh lặng ngắt như tờ.

Vô Danh sắc mặt trắng nhợt sang trắng bạch.

Sở Dương nghiêm nghị quát lên: "Ngươi có biết, ngươi không nỡ lòng xử dị tộc là tàn nhẫn với bao nhiêu con dân Thần Châu ta không? Cái gọi là đành lòng, là thương xót của ngươi trên thực tế chính là tàn nhẫn nhất!"

Vô Danh run khẽ.

Chỉ tôn xấu hổ, rốt cục không nhịn được nói: "Nói vậy nói bậy. Một đứa trẻ nít như ngươi há có thể hiểu được thiên hạ? Hiểu được vạn dân? Đại cục ra sao? Miệng còn hôi sữa, tóc chưa mọc hết cũng dám đồng dặc."

"Chỉ tôn? Chẳng khác gì thứ chó má mà cũng dám sủa ta, hôm nay không giết ngươi sao có thể lãng đi nộ hỏa trong lòng ta?"

Sở Dương chợt quát một tiếng, đằng không mà lên, ngay tại lúc đó, trong tay hắn xuất hiện một cây đại kích bổ tới phía chỉ tôn.

"Không!"

Trong sự kinh hãi, Vô Danh kinh hô một tiếng, ngón tay kẹp lại như kiếm phun ra từng đạo kiếm khí, muốn ngăn cản Sở Dương nhưng há có thể ngăn được.

PHANH!

Kiếm khí nát tan, đại kích tiếp tục bổ xuống.

"Làm càn!"

"Làm càn!"

Sau lưng chỉ tôn truyền ra những tiếng hét giận dữ, nhao nhao phát động công kích tới phía Sở Dương.

ẦM! ẦM!

Đại kích thẳng tiến không lùi, tựa như khai thiên tích địa đánh bay tất cả công kích đánh tới, tiếp tục bổ xuống. Tiếng nổ tạc biến chỉ tôn cùng hơn mười người khác thành mưa máu, thậm chí ngay cả Vô Danh ở bên cạnh cũng bị đánh bay ra ngoài.

Vô Danh ngốc trệ.

Từ sau khi hắn thoát khỏi Vô Thần Tuyệt cung, khôi phục tu vi, trong lúc vô tình hắn gặp phải đoàn người chỉ tôn đến Vô Song thành lấy Hiến Viên kiểm nên động tâm đi theo bọn hắn.

Nhưng nào ngờ cục diện lại như hôm nay?

"Không biết tiền thù mà chỉ biết hường lạc; không biết trả thù mà lại tăng tị với nhau; không biết liêm sỉ, chỉ biết sủa như chó; uống ngươi là chỉ tôn mà chẳng khác gì như một con chó!"

Sở Dương quay lại, hung hăng phun ra một ngụm trọc khí.

"Giết tốt!"

Lúc này, một tiếng hét lớn từ đằng xa truyền tới.

Trong nháy mắt, hai đạo nhân ảnh đã đi tới phụ cận, không phải Hùng Bá và Tàn Sương thì còn là ai?

Hùng Bá đồng dặc nói: "Chỉ tôn trên không thể ước thúc tông phái, dưới không thể bảo hộ lê dân, đến mức giang hồ phân loạn, bán tính lăm than. Mặc dù ta làm việc không từ thủ đoạn nhưng cũng biết trách nhiệm bảo hộ cương vực và những người dân."

Sở Dương gật đầu: "Việc này ngươi coi như có thể được!"

Hùng Bá tuy bá đạo không nương tình nhưng hắn cũng làm được những chuyện rất tốt, thời điểm Thiên Hạ hội thể lớn, trong cương vực không có phân loạn.

Đây cũng là nguyên nhân Vô Danh bảo vệ hắn trong nguyên tác.

"Không có dân thì đâu ra thế? Không có dân thì đâu ra quyền? Chỉ biết hưởng thụ địa vị cao nhưng lại không hiểu quyền thế. Bây giờ đại họa lâm đầu lại còn tăng tị nhau, thật khiến người ta khinh thường."

Hùng Bá hừ lạnh một tiếng, nhìn Sở Dương nói: "Bằng những lời ngươi mới nói, Hùng Bá ta xưa nay không bội phục ai nhưng hôm nay lại phục một người là ngươi, thành chủ Vô Song thành, Sở Dương!"

Sở Dương sớm đã bình tĩnh lại, từ tốn nói: "Đó là vinh hạnh của ta nhỉ?"

Hùng Bá cảm thán: "Nếu ngươi cảm thấy vinh hạnh thì ta quả thực thụ sủng nhược kinh! Lần đầu tiên hai ta giao thủ, khi đó ngươi chỉ mới mười một mười hai tuổi thôi, nhưng lại đấu ngang tay với ta; lần tranh phong thứ hai, ta thiếu chút chết trong tay ngươi, cường giả thụ hạ của ta bị ngươi giết hết sạch; bây giờ là lần thứ ba chúng ta gặp mặt."

Sở Dương cười mỉm nói: "Ngươi muốn tiếp tục tranh đấu với ta?"

Hùng Bá cười khổ một tiếng, thở dài nói: "Từ năm năm trước, khi Tuyệt Vô Thần cướp đi thiên hạ của ta thì ta mới chính thức hiểu ra, không có thực lực tuyệt đối thì sao có thể xưng bá thiên hạ? Ta tìm một cơ hội ẩn ẩn, bề quan tu luyện đến giờ tu vi đại thành, bước tới cảnh giới trước nay chưa từng có, bây giờ mới hiện thân lần nữa trên giang hồ, chuẩn bị tru diệt Tuyệt Vô Thần, khiến cho giang hồ dậy sóng, lấy đại thế quân lâm thiên hạ. Nhưng thật đáng tiếc, ngươi biến mất năm năm lại đột nhiên xuất hiện, bằng một kích mới này thì chúng ta hiểu, ta vẫn không phải là đối thủ của ngươi."

Hùng Bá quơ hai tay, bá khí vô cùng, nói: "Nhưng ta là Hùng Bá nên sao có thể cam tâm? Vậy nên ngươi hãy cho ta một lý do khiến ta triệt để tuyệt vọng đi."

Sở Dương ngược lại tò mò: "Có lý do thì lại làm sao?"

Hùng Bá lộ ra vẻ mờ mịt, nói: "Nếu như tuyệt vọng thì ta sẽ triệt để ẩn ẩn sơn tâm, từ nay về sau tĩnh tham vô đạo!"

Sở Dương hỏi: "Ngươi cho rằng ta có tin hay không?"

Hùng Bá hỏi lại: "Vì sao không tin?"

Sở Dương hí mắt nói: "Vì ngươi là Hùng Bá, không xưng hùng thiên hạ, không phách tuyệt giang hồ thì sao ngươi cam tâm?"

Ha ha ha!

Hùng Bá khẽ giật mình, đột nhiên cười lên điên cuồng: "Không nghĩ tới lại có người hiểu ta! Không sai, chính như tên của ta vậy, Hùng Bá hùng bá, không xưng hùng thiên hạ thì ta còn là Hùng Bá sao?"

Sở Dương nói thẳng ra mục đích của Hùng Bá: "Ngươi mới nói như thế chẳng qua là khiến tâm ta lười đi để sinh lòng thương hại ngươi, dù ngươi không phải đối thủ của ta nhưng chí ít cũng sẽ bảo mệnh."

"Đúng thế, thấy được một kích mới này của ngươi, ta thật sự không nắm chắc!"

Thời khắc này, Hùng Bá mới đích thực là Hùng Bá.

Xa xa, Tuyệt Vô Thần chợt phát hiện không ai để ý tới hắn nên sắc mặt hết sức khó coi, hắn đột nhiên quát lên: "Ta nói, các ngươi nói đủ rồi!"

Hùng Bá quay đầu quát: "Ngươi là cái thá gì? Năm đó lão phu một lòng quét ngang thiên hạ khiến cho việc tu luyện bị trễ nãi, nếu không thứ man di nhà ngươi sao có thể làm càn được như thế!"

Tuyệt Vô Thần giận dữ: "Cuồng vọng!"

Hùng Bá cười lạnh, hai tay chấp sau lưng, khinh thường nói: "Cuồng vọng? Bất Diệt Kim Thân của ngươi tuy mạnh nhưng đánh chết ngươi không khó hơn đánh chết một con chó!"

Sở Dương gật đầu: "Xác thực. Với tu vi Đại tông sư hiện tại của Hùng Bá ngươi thì quả thật có thể đánh hắn thành một con chó chết. Ngán ngại thời gian năm năm mà Hùng Bá ngươi tĩnh tiến như thế, cơ duyên của ngươi thật không nhỏ đó."

Hùng Bá co rút con ngươi lại, nói: "Đây cũng là tiền vốn để ta tái xuất giang hồ!"

Sở Dương gật gù, đây quả thực là một tiền vốn khó lường.

Bộ Kinh Vân một mực trầm mặc bỗng nhiên tiến lên một bước, ôm quyền nói: "Thành chủ! Ta muốn hiện tại lên chém Hùng Bá!

Đoạn Lăng cũng không nhịn được, tiến lên thỉnh lệnh: "Đại sư huynh, ta xin chiến, chém Tuyệt Vô Thần!"

Bọn người Độc Cô Minh, Dương Phong nhao nhao tiến lên: "Đại sư huynh, ta cũng xin chiến!"

Khi này bọn hắn nghe Sở Dương bàn luận một phen thì sớm đã nhiệt huyết sôi trào, hận không thể lập tức giết ra ngoài, chém Tuyệt Vô Thần, giết tuyệt Quỷ Xoa la, tru tận giết tuyệt những kẻ dị tộc này.

"Được!"

Sở Dương cũng không nói gì nhiều, lúc này gật đầu.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Toa Chư Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 184: Giết Thần Tướng

"Giết!"

Ánh mắt của Sở Dương lạnh lẽo như gió rét, hắc vụ tay lên, trên dưới tường thành lập tức nhảy ra từng cường giả áo đen, bọn hắn như bọ chết nhảy ra xa mấy chục mét, giết ra bên ngoài.

Đây đều là ám vệ do hắn bồi dưỡng.

Từng người đều trên tiên thiên, khoảng chừng năm trăm người.

Với tài nguyên của thế giới Phong Vân, nếu cho thêm thời gian thì bồi dưỡng hơn vạn cũng không khó, nhưng không đủ thời gian.

Ngay sau đó, bảy mươi hai cường giả Tông sư mặc đồ đồ phi thân giết ra ngoài.

Đây là cường giả mà nửa năm qua Sở Dương dốc sức bồi dưỡng ra được.

Bọn hắn mới xuất hiện, Tuyệt Vô Thần đã biến sắc mặt, thậm chí run rẩy mở to hai mắt nhìn, không thể tin nổi.

Tuyệt Vô Thần rên rỉ thành tiếng: "Tại sao lại có nhiều cường giả như thế?"

Vô Danh ở phía xa thấy thế thì vẻ mặt biến sắc như cũ pha thêm sự chấn kinh đến mức há hốc miệng.

Lâu thật lâu, trên giang hồ cường giả tiên thiên cũng khó gặp, nhưng giờ đến Tông sư cũng xuất hiện thành đội.

Vô Thanh thán phục một tiếng: "Sở Dương à, ngươi đã gặp gì trong năm năm biến mất đó?"

Hắn nói xong thì nhìn sương máu ở bên cạnh, đắng chát nói: "Chẳng lẽ tới nay ta thật sai rồi sao? Ba trăm vạn con dân?"

Hắn không ngừng run rẩy.

Ánh mắt hắn rốt cục cũng có biến hóa.

"Hùng Bá, ngươi giết cả nhà ta, hôm nay chắc chắn chém giết ngươi tại đây!"

Bộ Kinh Vân hét lớn một tiếng vang vọng khắp mười dặm.

Hắn luôn muốn giết chết Hùng Bá, nhưng đáng tiếc từ sau khi đối phương ẩn cư thì không còn cơ hội tìm được, hơn nữa Tuyệt Vô Thần lại xuất hiện nên trong lúc nhất thời phải buông bỏ, bây giờ thành chủ trở lại, thực lực đại tiến, lại phát hiện ra Hùng Bá nên cừu hận trong lòng hắn lại dấy lên một lần nữa.

Hùng Bá cười lạnh nói: "Nghiệt đồ, vi sư cho ngươi biết, sư phụ chung quy là sư phụ, đồ đệ mãi mãi cũng là đồ đệ!"

Sát tâm của hắn dành cho Bộ Kinh Vân cũng càng nặng.

Tần Sương thờ dài, đi ra nói: "Sư phụ, để cho ta tới đi!"

Hùng Bá hơi do dự, sau đó gật đầu lui ra sau: "Cũng được!"

Bộ Kinh Vân có ấn tượng khá tốt với Tần Surong, thấy đối phương ngăn cản trước người thì thần sắc lạnh lẽo nói: "Đại sư huynh, ngươi muốn ngăn ta?"

Tần Surong khò sờ nói: "Oan oan tương báo đến khi nào?"

Bộ Kinh Vân hừ nói: "Chỉ có báo mới có thể chấm dứt, ngươi có lui hay không?"

Tần Surong bình tĩnh lại, nói: "Ra tay đi!"

"Thôi được, từ đây sư huynh ngươi ta thành người lạ!"

Bộ Kinh Vân là người nào, một khi hắn đã quyết định thì há có thể thay đổi.

Hắn nói xong thì tung ra một chưởng.

Cuồng phong thét gào, mây cuốn sạch tất cả, phun nuốt thiên địa thủy khí, thu nạp phong mang chung quanh.

Tần Surong biến sắc mặt, nói: "Hay cho Bộ Kinh Vân ngươi!"

Bây giờ hắn cũng đã đến cảnh giới Tông sư nên sao không nhìn ra sự kinh khủng từ một chưởng này của Bộ Kinh Vân, hắn lập tức thi triển ra chiêu mạnh nhất của Thiên Surong quyền là Surong Tuyệt Thiên Hạ.

Khí lạnh bức người có thể đóng băng mọi thứ, nhưng nó lại không ngăn được một chưởng của Bộ Kinh Vân, hắn lập tức bị đối phương đập bay ra ngoài.

"Từ nay về sau hãy làm người bình thường đi!"

Bộ Kinh Vân nhaoáng người lên đã đuổi kịp Tần Surong đang bay ngược, tung chưởng tới đan điền, phé đi tu vi đối phương.

"Ngươi..."

Tần Surong run người, ngã xuống đất thổ huyết, hắn thờ dài một tiếng nhìn mây trắng trên trời, khóe miệng đắng chát, lẩm bảm nói: "Sao lại đến mức này. Sư phụ ơi, ân cư không tốt sao? Tại sao lại nghe Thiên Môn mời chào?"

"Nghịch đồ!"

Hùng Bá rất giật mình.

Hắn cảm thấy Tần Surong không phải là đối thủ của Bộ Kinh Vân, nhưng lại không ngờ được sẽ bại nhanh như thế: Một chưởng bại lui, một chưởng phé đi tu vi.

Hùng Bá trong sự kinh sợ lập tức thi triển Phong Thần thối giết tới.

"Hùng Bá, một ngày này ta đã đợi quá lâu rồi! Hoắc gia, thù không chung trời!"

Bộ Kinh Vân hét to một tiếng, con ngươi cũng đỏ.

Kỳ Lân tí của hắn cũng tuôn ra lực lượng đáng sợ, lập tức giao thủ với Hùng Bá.

Sư đồ hai người đại chiến một chỗ không ngờ lại ngang nhau, không phân cao thấp.

"Tuyệt Vô Thần, đầu ngươi có cứng rắn không?"

Trong nháy mắt Bộ Kinh Vân xuất chiến, Đoạn Lăng không dẫn nổi nhảy ra ngoài, thẳng đến trên ghế của Tuyệt Vô Thần.

Tuyệt Vô Thần giận dữ nói: "Tiểu bối lại dám can rồi!"

Đoạn Lăng sầm nhiên cười một tiếng: "Tiểu bối? Hắc hắc, ta chính là tổ tông của ngươi!"

Trong nháy mắt, hắn đã đi tới phụ cận.

Tuyệt Vô Thần nhaoáng hai tay, trên người toát ra kim quang, thúc giục ra Bất Diệt Kim Thân mà hắn tu luyện thành. Công pháp này chẳng qua kiểu như Kim Chung tráo thôi, nhưng hắn lại cải tiến tạo thành Bất Diệt Kim Thân, cũng thành tựu uy danh của hắn, càng đúc nên dã tâm của hắn.

"Giết!"

Hắn vẩy lui đám người ở hai bên muốn xuất chiến, chủ động nghênh chiến Đoạn Lăng.

Hỏa Lân kiếm lóe lên, hồng quang đầy trời, một kiếm lập tức lưu lại một vết thương trên người Tuyệt Vô Thần, đánh đối phương bay ra ngoài.

"Ha ha ha, Bất Diệt Kim Thân cũng chẳng gì hơn thế này!"

Đoạn Lăng cười lên điên cuồng, thừa cơ đuổi tới.

"Giết cho ta!"

Tuyệt Vô Thần mặt không chút máu mới đứng vững lại, vung tay lên, mệnh lệnh Quỷ Xoa La xuất thủ, hấn thừa cơ bay ngược lại, ẩn trong đám người.

Lúc này, ám vệ đã giết tới, họ tựa như hồ lạc bầy dê, thu gặt lấy sinh mệnh, cũng ngăn cản giúp Đoạn Lăng từng lớp Quỷ Xoa La lao đến mãnh liệt.

"Đại sư huynh đang ở trên tường thành nhìn, ta há có thể để người trốn thoát?"

Đoạn Lăng phi thân đuổi tới.

Đại chiến bộc phát, thảm liệt dị thường.

Nhưng mà Vô Danh lại trông thấy một cảnh tượng quỷ dị.

Cường giả Vô Song thành, toàn bộ đều thi triển Phong Thần thôi, tựa như phong trung chi thần, tạo nên một trận cuồng phong, giết chóc một mảng lớn.

Khoát tay chính là Thiên Sương quyền cùng Bài Văn chương.

"Sở Dương, tâm của người thật to lớn!"

Vô Danh rung động lần nữa, không khỏi nhìn phía tường thành.

Truyền thụ tuyệt học như thế cho thủ hạ, ngay cả hắn cũng không làm được.

Trên tường thành, Sở Dương như cảm ứng được, nhìn Vô Danh, khẽ gật đầu.

Hắn xoay chuyển ánh mắt, nhìn toàn cục.

Hắn phát hiện, Hùng Bá tuy mạnh nhưng cũng chỉ mới đạt tới cảnh giới Tông sư mà thôi, đánh chiến lâu dài sẽ bị Bộ Kinh Văn áp chế.

Dù sao thì Bộ Kinh Văn tu luyện là Tâm Phân Quy Nguyên khí đã qua cải tiến, lại mở ra hơn bảy mươi khiếu huyết, nội tình thâm hậu hơn xa Hùng Bá.

Một bên khác, Đoạn Lăng đã đẩy Tuyệt Vô Thần vào tử địa, nếu không phải có Quỷ Xoa La liên tục xông lên chịu chết thì đã sớm bị giết.

Sở Dương ngưng tụ ánh mắt, lập tức thấy được Nhiếp Phong ở trong đám người, hắn tung một chương chụp chết Tuyệt Tâm chuẩn bị chạy trốn, tung một chương khác bắt được Tuyệt Thiên đang chạy gấp tới nơi xa.

"Dù sao cũng là đệ đệ cùng cha khác mẹ của người!"

Sở Dương lắc đầu xem như không thấy.

"Tuyệt Tâm?"

Hắn quệt quệt khóe môi.

Từ khi hắn đến đây thì đã chú định sẽ có rất nhiều người không thể quật khỏi, cũng chú định có ít người không thể xuất hiện.

Trong nguyên tác, Tuyệt Tâm sau này là cường giả tuyệt thế.

Bây giờ, đối phương lại bị chụp chết một cách dễ dàng.

Độc Cô Minh, Dương Phong, Dương Tiểu Vũ, và cả Minh Nguyệt thì đang nhao nhao thi triển tuyệt học, đánh giết cường giả Vô Thần Tuyệt cung, những nơi đi qua thì mưa máu bay tán loạn.

BẠCH!

Sở Dương xoay chuyển ánh mắt, cười mỉm, lẩm bẩm: "Rất cục nịnh không được muốn lộ diện sao?"

Trên chiến trường.

"Hùng Bá người hãy nhìn mọi người của Hoắc gia ta đi, lên trời mà nhìn?"

Bộ Kinh Vân điên cuồng hét to một tiếng, đánh cho Hùng Bá phun một ngụm máu tươi bay ra ngoài.

"Lão phu giết người đầy đồng, đừng nói là mấy tên tiểu quỷ, cho dù Diêm Vương xuất hiện thì lão phu cũng có thể tung chưởng chụp chết hắn!"

Hùng Bá không ai bì nổi, lau đi máu tươi nơi khóe miệng rồi nhấc chưởng ngăn cản, nhưng lại bị đánh bay ra ngoài lần nữa.

Bộ Kinh Vân điên cuồng gào lên: "Vậy để ta biến ngươi thành quỷ! Chết đi cho ta!"

Một chưởng này quán xuyên công lực toàn thân, thoáng lóe lên đã chụp tới đỉnh đầu Hùng Bá.

"Trời muốn tuyệt ta?"

Hùng Bá quá sợ hãi.

"Dừng tay!"

U Nhược lo lắng thốt lên, cấp tấp lao tới.

Cùng thời điểm đó, nam tử bên cạnh U Nhược lạnh lùng thốt lên: "Giết Hùng Bá? Có hỏi qua ta chưa?"

Vị nam tử này khoát tay, xuyên qua nhật nguyệt, trực kích Bộ Kinh Vân.

Thực lực hắn mạnh hơn Hùng Bá rất rất nhiều.

"Có hỏi qua ta chưa mà muốn giết Bộ Kinh Vân?"

Trên tường thành, Sở Dương cười lạnh, đại kích trong tay đột nhiên ném ra ngoài.

"Không!"

Nam tử chuẩn bị đánh giết Bộ Kinh Vân cảm thấy như bị tuyệt thế hung thủ tập trung, tử vong cấp tốc bao phủ trong lòng, hắn lập tức thấy được đại kích hóa thành lưu quang.

"Trốn không thoát, tuyệt đối trốn không thoát!"

Hắn chấn động tâm thần mãnh liệt, mặt trắng không chút máu, không khỏi nghẹn ngào sợ hãi kêu lên: "Ta là Thần Tướng, ngươi dám giết ta?"

PHANH!

Đại kích hạ xuống, xuyên thủng thân thể hắn, chấn thành thần vụ, thành một vũng máu tươi.

"Thần Tướng? Ngay cả thiên thần nếu dám ngăn cản trước mặt cũng sẽ bị oanh sát!"

Sở Dương vẫy tay, Thiên Qua chiến kích lập tức đảo ngược bay về.

Hắn xoay chuyển ánh mắt, nhìn sang phía Tuyệt Vô Thần, trong mắt sát cơ bạo khởi lần nữa.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Toa Chư Thiên* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 185: Đại Đương Gia

Đây là một gốc cổ thụ, phía dưới có hai người đang đứng.

Một người trong đó khí tức lạnh lùng, trong ngực ôm một thanh trường đao như hung thú, tựa như đao rời khỏi vỏ sẽ tàn sát thiên hạ.

Một người khác trông không đáng chú ý nhưng khí tức lại hết sức mịt mờ.

Người khí tức mịt mờ nhìn nơi đại chiến, hơi cảm thán: "Trung Nguyên đại địa, Thần Châu bạo thổ không hổ là địa linh nhân kiệt, thiên tài sao nhiều như thế! Hoàng Anh, đây chính là mục đích ngươi tới sao?"

Hoàng Anh từ tốn trả lời: "Tuyệt Vô Thần truyền tin cho ta, bảo rằng Trung Nguyên đại địa có một cường giả vô song, nên ta đến đây. Đao đạo của ta

chưa đạt tới cảnh giới hoàn mỹ, đang cần đối thủ. Lại không nghĩ tới cho ta một niềm vui bất ngờ, những anh tài như Bộ Kinh Văn, Nhiếp Phong, Đoạn Lăng khiến ta sôi trào nhiệt huyết. Còn những cường giả trong cường giả như Hùng Bá, Vô Danh, Sở Dương thành chủ Vô Song thành lại khiến cho ta hưng phấn run rẩy, nhiệt huyết chảy xiết muốn xông ra khỏi tim."

"Sở Dương kia cũng khiến cho ta phải run rẩy, người đừng phải hấn chắc chắn sẽ chết."

Hoàng Ảnh bình tĩnh nói tiếp: "Nếu có thể chứng được đao đao hoàn mỹ thì chết có sao? Huyết Thập Tam, sao người đến? Muốn ngư ông đắc lợi hả?"

Huyết Thập Tam lóe lên hung quang.

Hoàng Ảnh không khút khách khí nói: "Người hấn là vì thiên hạ đệ nhất kiếm Hiên Viên kiếm trong truyền thuyết đi!"

Huyết Thập Tam lãnh khốc nói: "Hiên Viên kiếm xuất thế, ta nhất định phải được!"

Hoàng Ảnh tò mò hỏi: "Người có thể đối phó tên Sở Dương kia?"

Huyết Thập Tam mất bốc hỏa diễm, bỗng nhiên mở miệng: "Không thử một chút sao biết được? Tuyệt Vô Thần sắp bị giết, đi thôi, cứu hấn một phen, hiện tại hấn chưa thể chết được!"

Hoàng Ảnh gật đầu: "Thôi được!"

Hai người mới tới cách chỗ Tuyệt Vô Thần không xa thì thấy được cảnh Sở Dương xuất thủ, một tay miểu sát Thần Tướng muốn cứu Hùng Bá, hai người không khỏi run rẩy.

Hai người liếc nhau, trầm miệng một lời: "Đi!"

Từ sâu trong lòng bọn hấn dâng lên cảm giác không thể địch lại.

"Muốn đi? Muộn rồi!"

Sở Dương đứng trên tường thành một mực không nhúc nhích chính là để xem thử có bao nhiêu người dính dáng tới.

Bây giờ lại xuất hiện hai người, mặc dù không biết ngọn ngành nhưng Sở Dương thấy khí tức của hai người họ hết sức cường đại, người ôm đao trong ngực cảnh giới Tông sư đỉnh phong, người còn lại cũng không kém bao nhiêu.

Thật sự không thể tưởng tượng nổi.

Sở Dương thấy hai người muốn đi thì đành không mà lên, giết tới.

"Chết!"

Tốc độ của Sở Dương rất nhanh, trong nháy mắt đã đuổi tới phụ cận, đại kích giơ lên bổ xuống dưới, mục tiêu chính là thanh niên ôm đao.

"Uy thế thật kinh khủng!"

Không đối mặt thì không cảm ứng được, bây giờ thấy đại kích trên đỉnh đầu, Hoàng Ảnh mới thực sự kinh hãi, về lãnh đạm trên mặt thay bằng vẻ hoảng sợ trước giờ chưa từng có.

VÚT!

Kinh Tịch đao của Hoàng Ảnh ra khỏi vỏ, lập tức phun ra hung sát chi khí, cả hoàng kim đao khí vô kiên bất tòng, nhưng nó gặp phải đại kích thì nát tan.

Trong ánh mắt không thể tin của hấn, Kinh Tịch đao nát tan, tiếp đó hấn bị đánh thành mưa máu.

Cường giả một đời Hoàng Ảnh, vốn trong quỹ tích nên theo Đế Thích Thiên lấy thần binh Kinh Tịch đao để đồ long, nhưng giờ mới xuất hiện thì đã đao nát người vong.

Đụng phải hung nhân như Sở Dương.

Đi tới Trung Nguyên cũng đã chú định kết cục của hấn.

Sở Dương nhìn sang Huyết Thập Tam đã dừng ở ngoài năm mươi mét, lạnh lùng nói: "Sao người không trốn nữa?"

Huyết Thập Tam cười khỏ, nhưng trong lòng lại sợ hãi đến cực điểm, hấn nói: "Người có thể ngự không phi hành, ta sao trốn thoát được? Người không muốn biết lai lịch của người người mới giết sao?"

Sở Dương đạm mạc nói: "Là người Đông Doanh thì trước sau gì cũng phải chết, biết hay không đã làm sao?"

Huyết Thập Tam run lên, một câu nói kia hẳn nghe đến hoảng sợ. Hắn hít sâu một hơi nói: "Người biết lai lịch của ta không?"

"Nếu người muốn nói thì ta cũng có thể nghe một chút!"

Chiến trường đại cục đã định, Sở Dương cũng không cần phải vội.

Huyết Thập Tam đồng ý nói: "Chủ nhân của ta là nhất đại kỳ nhân Tiểu Tam Tiểu, hẳn sở hữu Long Quy một trong tứ đại thần thú, trường sinh bất tử, đôi khắp Phong Vân, tính lịch sử đến giờ đã hơn ba ngàn tuổi."

Sở Dương khẽ ngán ra, vừa chuyển động ý nghĩ thì không khỏi cười: "Người biết Tiểu Tam Tiểu? Hẳn là hạng người gì? Tiểu sai thiên hạ, bên người chỉ có Long Quy làm bạn. Còn người, nếu ta đoán không sai thì hẳn là người bên cạnh Đại Đương Gia phải không?"

Nói đến Tiểu Tam Tiểu thì không thể không nhắc đến hai đứa con trai của hắn.

Đại nhi tử Tiểu Kinh Thiên tự danh Đại Ma Thần; nhị nhi tử Tiểu Ngao Thế tự danh là Đại Đương Gia.

Hai người này theo kịch bản Phong Vân thì đều là những cường giả khủng bố lãnh đời, ai cũng có thực lực treo Đệ Thích Thiên lên đánh, hết sức kinh khủng.

Cũng bởi hai người cùng phụ thân Tiểu Tam Tiểu có hiểu lầm nên mới đi xa Đông Doanh, âm thầm bày cục, chuẩn bị thôi động thiên thu đại kiếp để phá hư hòa bình của Trung Nguyên Thần Châu mà Tiểu Tam Tiểu một mực duy trì.

Đặc biệt là Đại Đương Gia, thu đồ đệ Chuẩn Nhân Thiên Aị, giúp đỡ khai sáng ra Đông Doanh đệ nhất phái "Ân Kiếm lưu", âm thầm điều khiển hai đạo hắc bạch của Đông Doanh, chờ đợi một ngày giết trở lại Thần Châu.

Tiểu Tam Tiểu một mực ẩn cư, thế nhân được mấy ai biết?

Huyết Thập Tam mới nhắc tới hắn, Sở Dương không khó suy đoán.

Huyết Thập Tam kinh hãi: "Người biết chủ nhân?"

"Đại Đương Gia đã ghé mắt tới Trung Nguyên sao?"

Sở Dương hơi cau mày, ánh mắt ngưng tụ, tâm niệm thấu thể mà ra, trong nháy mắt tiến nhập tâm hải Huyết Thập Tam, trực tiếp trấn áp tâm niệm đối phương, dậm chân tiến lên, một chương vỡ lên người để giam giữ tu vi, phong ấn hành động.

"Áp xuống!"

Sở Dương phản phó một tiếng rồi xoay người rời đi.

Lúc này có hai âm vệ lướt như bay đến, ép Huyết Thập Tam đi.

Một bên khác.

Đoạn Lăng chém đi một cánh tay của Tuyệt Vô Thần, đang muốn triệt diệt đối phương thì đông đảo Quỷ Xoa La đánh tới lần nữa, gắt gao ngăn trở hắn.

"Hay cho Tuyệt Vô Thần, lại nuôi dưỡng được nhiều tử sĩ như thế, cũng coi như khó lường!"

Đoạn Lăng hừ lạnh một tiếng, kiếm quang chớp chớp, hồng quan phun ra khiến cho hơn mười người thân tử hồn diệt.

Hắn đang muốn tiếp tục truy kích thì bỗng nhiên giật giật, dừng bước, xoay người đã thấy Sở Dương đi tới, hắn khó hiểu hỏi: "Đại sư huynh, tại sao không nhân cơ hội giết chết Tuyệt Vô Thần?"

Sở Dương lạnh lùng trả lời: "Hắn sống thì chúng ta mới có thể dễ dàng chém tận giết tuyệt người trong Vô Thần Tuyệt cung!"

Đoạn Lăng giật mình: "Nếu như Tuyệt Vô Thần chết đi, thủ hạ của hắn ắt sẽ tứ tán bốn phía, thậm chí người trong Vô Thần Tuyệt cung cũng sẽ ảm nấp đi, đến lúc đó muốn trừ bỏ từng tên sẽ rất phiền? Bây giờ Tuyệt Vô Thần còn sống thì chúng sẽ hội tụ bên hắn, dễ tiêu diệt gọn một mẻ hơn?"

Sở Dương khen ngợi gật đầu: "Đúng thế! Dù sao Tuyệt Vô Thần mang tới quá nhiều người, muốn chém tận giết tuyệt trong lúc nhất thời quá mức khó khăn, chẳng bằng cho hắn tự mình tụ tập cùng một chỗ cho dễ diệt triệt để."

Giết một người thì dễ nhưng muốn chém tận giết tuyệt lại khó.

Dù hắn sở hữu tâm niệm lực thì cũng khó có thể diệt sát hết tất cả trong thời gian ngắn.

Dù sao người của Vô Thần Tuyệt cung nhiều, một khi phân tán các nơi ắt sẽ họa hại vô tận, khiến cho bách tính gặp nạn.

Đoạn Lăng bội phục nói: "Đại sư huynh suy nghĩ chu đáo!"

Một bên khác, Bộ Kinh Vân tung chưởng giết chết Hùng Bá.

Chiến tướng tập kích, hấn căn bản không quan tâm.

Bởi hấn biết Sở Dương ở sau lưng.

"Người giết cha ta? Giết sư phụ người?"

U Nhược không cứu kịp, trơ mắt nhìn phụ thân bị đánh chết, tự thân cũng bị vỗ một chưởng ngã ra đất, nàng nhìn Bộ Kinh Vân bằng ánh mắt cừu hận, nhưng hai mắt cũng nhắm lẹ.

"Hấn giết cả nhà nghĩa phụ ta!"

Bộ Kinh Vân giờ tay lên, mặt mũi tràn đầy sát cơ.

Ngoại trừ thương hại U Nhược thì hấn cũng chẳng có bao nhiêu tình cảm.

Tần Sương nằm ở cách đó không xa giấy dựa đứng lên, cầu khẩn: "Không nên!"

Bộ Kinh Vân nhắm mắt lại, vỗ một chưởng lên người U Nhược rồi xoay người rời đi: "Từ nay về sau, hai người các người mai danh ẩn tích đi!"

Tần Sương chấp tay nói: "Đa tạ!"

U Nhược sắc mặt như tro tàn.

Nàng bị phé tu vi.

VÚT!

Vô Danh dặm chân đến, thờ dài nhìn Hùng Bá bỏ mình, nói hai người: "Nếu không có chỗ đi thì hãy ở lại Vô Song thành đi, Sở Dương hấn sẽ không gây khó dễ các người đâu, thậm chí sẽ chiếu cố một phen. Nếu không thì hãy tới Trung Hoa các của ta!"

Tần Sương cảm kích chấp tay nói: "Đa tạ tiền bối!"

"Nhất đại bá chủ vong, nhất đại anh chủ sinh, cũng không biết hấn..."

Vô Danh nhìn qua Sở Dương ở xa, hết sức phức tạp.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Toa Chư Thiên* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 186: Thần Mẫu Lạc Tiên

Sở Dương sao có thể không biết cái chết của Hùng Bá?

Hấn tự nhiên cũng nhìn được cách xử trí của Bộ Kinh Vân, nhưng hấn chỉ coi như không biết.

Hấn mắt nhắm mắt mở, đây là học vấn xử thế.

Sở Dương chẳng không mà lên, lơ lửng trên không, nhìn bốn người Đoạn Lăng một mực truy sát, phàm là cá lọt lưới ắt sẽ có phi đao lấy mệnh.

Không nhanh không chậm, yểm trợ giết hướng bắc.

Một đường huyết chiến, thi thệ ngang dọc.

Trong lúc nhất thời, giang hồ chấn động, thiên hạ kinh ngạc.

Rất nhiều thế lực vốn tưởng lần này Vô Song thành khó thoát khỏi tai kiếp nhưng nào ngờ được nó lại nghịch chuyển kinh thiên, phản sát Tuyệt Vô Thần, truy kích ngăm dậm, đuổi theo không ngừng.

Truy lần này là nửa tháng.

Sở Dương lần nữa bước lên Thiên Sơn, đi tới tổng đài ban đầu của Thiên Hạ hội.

Cùng thời điểm đó, bên trong Thiên môn.

"Thần Tướng chết!"

Thanh âm của Đế Thích Thiên truyền ra thật khê, khiến những cường giả hắc triệu tập đến nhao nhao quỳ xuống.

Hắn hỏi thăm: "Thiên hạ hôm nay có những ai có thể giết được hắn?"

Thần Mẫu Lạc Tiên trả lời: "Một người là Vô Vô Định, một người là Tiểu Tam Tiểu trong truyền thuyết, trừ hai người họ ra thì thuộc hạ không nghĩ ra ai nữa? Nhưng mà Tiểu Tam Tiểu không quan nhân sự, về phần Vô Vô Định thì một mực không hề rời khỏi chỗ kia."

Lạc Tiên trầm mặc một lát, nói tiếp: "Về phần kẻ giết hắn thì là thành chủ Vô Song thành, đệ tử của Kiếm Thánh, tên là Sở Dương!"

Trong thanh âm của nàng tràn ngập nghi hoặc cùng không hiểu.

Đế Thích Thiên hình như có chút ấn tượng, hắn nói: "Kiếm Thánh? Tiểu gia hỏa kia? Đệ tử của hắn có thể giết được Thần Tướng?"

Lạc Tiên trả lời: "Chẳng những giết mà còn diệt sát trong một chiêu. Đệ tử của Kiếm Thánh nhưng chỉ khoảng mười bảy mười tám tuổi thôi."

Đế Thích Thiên giật nảy cả mình: "Một chiêu? Mười tám tuổi?"

Lạc Tiên lại nói: "Đúng thế, chỉ một chiêu, Sở Dương kia còn xử luôn cả chí tôn! Nghe đồn, hắn nắm giữ Hiên Viên kiếm và long mạch, có lẽ đây là nguyên nhân hắn có thể chém giết Từ Thần!"

Đế Thích Thiên trầm mặc, hồi lâu mới nói: "Thần Mẫu, người đi cùng Băng Hoàng đi, nếu không thể mời chào thì hãy diệt đi cho ta, mang long mạch và Hiên Viên kiếm về!"

"Rõ!"

Lạc Tiên lĩnh mệnh.

Đám người thối lui.

Trong hầm băng, một bóng người ẩn ẩn hiện hiển phát ra thanh âm lạnh băng: "Một chiêu diệt sát Thần Tướng? Hắn là cũng đạt tới loại trình độ này? Không thể nào, đương kim thiên tài, ngay cả Vô Vô Định trên cảnh giới cũng kém ta một bậc, chẳng qua là võ đạo của hắn quá mức cường đại thôi. Còn những người còn lại không có khả năng đạt tới mức này, nhưng sao lại giết được Thần Tướng? Chẳng lẽ thật sự là do uy lực của Hiên Viên kiếm? Thanh kiếm này có uy thế cỡ đó sao?"

"Chờ qua chút thời gian cũng nên đi ra xem một chút!"

Thanh âm yên tĩnh, lâm vào tĩnh mịch.

Phía trên Thiên Sơn, bên ngoài đại điện.

"Người thật muốn đuổi tận giết tuyệt?"

Tuyệt Vô Thần sắc mặt tái nhợt, lưng tựa đại điện đứng thẳng, hắn đã mất đi một tay, trên người lại có nhiều vết thương, vết máu đầy người, đầu còn bộ dáng bá chủ, trông hắn hết sức thảm.

Hắn nhìn Sở Dương, thanh âm khàn khàn.

Hắn bị đuổi giết ròng rã hơn nửa tháng, bây giờ mới chật vật chạy về.

Ở bên cạnh hắn đứng bốn năm mươi người lùn sắc mặt đầy sợ hãi, họ là những người cuối cùng của Vô Thần Tuyệt cung.

Dưới núi, tiếng chém giết theo thời gian trôi qua dần an tĩnh lại, bóng người xuất hiện sau lưng Sở Dương mỗi lúc một nhiều, từng người toàn thân máu tươi, sát khí ngập trời.

Sở Dương đạm mạc nói: "Truy người đến đây chính là đuổi tận giết tuyệt. Hơn ba triệu người bị các người giết chết một cách tàn nhẫn, bây giờ cũng nên là thời điểm quay lại!"

Tuyệt Vô Thần nhăn nhó nói: "Người truy nhưng không giết, quả nhiên là đuổi tận giết tuyệt!"

Sở Dương hừ lạnh một tiếng, nói: "Nếu không phải đuổi tận giết tuyệt ta há có thể lưu người đến bây giờ? Thần Châu đại địa, hạo thổ mệnh mông lại bị mạn di các người xâm lược, tùy tiện giết chóc, quả thực là sỉ nhục nam nhi chúng ta, nếu không đuổi tận giết tuyệt các người, hốt gọn một mẻ thì há có thể xứng với những người đã chết!"

VÚT!

Năm ngọn phi đao xuất hiện chung quanh, xoay tròn một hồi rồi bay tới phía đối diện.

Trong ánh mắt khiếp sợ của Tuyệt Vô Thần, hần phát hiện thân tính sau cùng trong nháy mắt đã bị giết hết sạch, một tên cũng không để lại, tất cả chết hết.

Sở Dương lãnh khốc nói: "Tuyệt Vô Thần, ta cho phép ngươi chọn cái chết, thứ nhất, đốt ngươi thành thiên đăng; thứ hai, lăng trì xử tử ngươi, thứ ba, đặt ngươi trong đám heo đực. Ngươi lựa chọn thế nào?"

Tuyệt Vô Thần thiếu chút phun ra một ngụm máu, hần chỉ tay Sở Dương, giọng căm hận nói: "Ngươi khinh người quá đáng!"

Sở Dương cười lạnh nói: "Ta khinh ngươi đó, rồi sao?"

Ha ha ha!

Tuyệt Vô Thần đột nhiên cười lên điên cuồng, tràn đầy bi phẫn cùng không cam lòng: "Ta thật hận, sao những nơi đi qua không giết sạch hết đi? Ta thật hận, sao không giết chết tám ngàn vạn!"

Sở Dương khẽ híp mắt, hung quang bùng lên.

Từng người sau lưng hần trợn mắt nhìn.

Tuyệt Vô Thần bỗng dừng ngưng cười, hần nói: "Ta chỉ có một yêu cầu! Buông tha ái phi của ta, các nàng đều là người vô tội, thế nào?"

RẦM! RẦM!

Bấy giờ, từ sau cung điện chạy đến bốn năm mươi nữ tử tuyệt sắc, đại bộ phận đều là người Trung thổ.

Có hơn hai mươi người chạy tới bên Sở Dương rồi quỳ xuống, khóc lóc kể lể không ngừng, yêu cầu bọn người Sở Dương giải cứu các nàng trong biển lửa.

"Đứng lên đi, từ nay về sau các ngươi sẽ vô sự!"

Sở Dương phát phát tay để người dẫn các nàng đi, đồng thời nghiệm chứng thân phận.

"Các ngươi thì sao?"

Hần nhìn sang hơn hai mươi nữ tử Trung thổ khác.

Một nữ tử tư sắc phi phàm lập tức cầu khẩn: "Van cầu ngươi, van xin ngươi thả phu quân đi!"

Một nữ tử khác nói: "Đúng thế, phu quân đã bị chém mất tay, còn bị trọng thương, toàn bộ Vô Thần Tuyệt cung đều bị các ngươi xâm chiếm, các ngươi còn muốn sao nữa? Thả chúng ta rồi đi đi, chúng ta sẽ đi Đông Doanh, sẽ không bao giờ tạo thành uy hiếp cho các ngươi nữa."

Những nữ tử khác cũng khẩn cầu.

Sắc mặt của Sở Dương lại hết sức khó coi, hần nhìn nữ tử đứng trước nhất, hỏi: "Ngươi tên gì?"

Nàng này kinh hãi trả lời: "Nô gia Lư Tiểu Tuệ!"

Sở Dương gắng hỏi: "Ngươi là nữ tử người Hán?"

Lư Tiểu Tuệ run rẩy trả lời: "Phải, phải!"

Sở Dương nói giọng hết sức âm trầm: "Ngươi có biết tội ác của Tuyệt Vô Thần không? Hần giết khắp thiên hạ, việc ác bất tận, thậm chí cướp các ngươi nữa?"

Lư Tiểu Tuệ hết sức sợ hãi, y nguyên đáp: "Biết, biết!"

Sở Dương chỉ Tuyệt Vô Thần, quát hỏi: "Vậy sao ngươi còn xin tha cho hần?"

Lư Tiểu Tuệ nghẹn ngào: "Hần, hần dù sao cũng là phu quân của ta!"

Ài!

Sở Dương trầm mặc hồi lâu, bỗng nhiên thở dài, nghĩ đến phán đoán suy luận trứ danh kiếp trước: Hoa Di chi biện!

(*) Hoa Di chỉ biện là một quan điểm sắc mùi tự kì trung tâm luận và kì thị chủng tộc cổ lỗ sĩ, trong đó Trung Quốc được xem là trung tâm của thiên hạ, các dân tộc xung quanh bị miệt thị là “tứ dĩ”. Tứ Di ấy gồm: Đông Di là Nhật Bản, Triều Tiên, Di châu; Bắc Địch gồm Hung Nô, Tiên Ty, Khiết Đan, Mông Cổ; Nam Man là An Nam; Tây Nhung là các tộc người phía Tây Hoa Hạ. Mấy đũa tác giả Trung Quốc bị quan điểm này tiêm vào đầu nên mới có những chuyện nói xấu các nước khác đó, trong đó có cả tác giả của truyện này, thật là ngu si.

Hắn nhắm mắt lại, phun ra một ngụm trọc khí, phất phất tay nói: "Nếu đã như thế thì cũng không phải dân Hán ta, giết cả đi!"

Trong lòng của hắn nói không nên lời là tư vị gì.

Các nàng ngu xuẩn?

Hay là kiên trinh?

Nhưng không thể thay đổi một sự thật, thân phận của các nàng đã triệt để cải biến.

GIẾT!

Đoạn Lăng không khoan nhượng.

Đã lựa chọn trận doanh thì là địch nhân.

Vô Thần Tuyệt cung trong ngày này bị xóa tên.

Tuyệt Vô Thần cũng coi như quả quyết, lựa chọn tự sát.

Sở Dương đứng bên nhام thạch nhìn qua mây trắng mênh mông, sông lớn dậy sóng, tâm tình hơi phức tạp.

Hắn không phải lần đầu tiên đi con đường bá vương.

Nhưng lần này lại hết sức gian khổ, cũng khá bất đắc dĩ.

"Thành chủ!"

Nhiếp Phong bỗng nhiên đi tới, quỳ một chân xuống nói.

"Đứng lên đi!"

Sở Dương không quay đầu lại.

"Ta?"

Nhiếp Phong do dự.

Sở Dương thân nhiên nói: "Có một số việc phải đi làm, đây không phải lỗi của ngươi. Việc này ta cũng không truy cứu nữa, nếu như hắn không thành thật thì cũng đừng trách ta không khách khí!"

Nhiếp Phong đại hi: "Tạ ơn thành chủ!"

Sở Dương gật đầu, hắn tự nhiên biết Nhiếp Phong nhắc tới chuyện gì, một là thả đệ đệ cùng cha khác mẹ Tuyệt Thiên, hai là trước một bước mang mẫu thân của hắn rời khỏi Vô Thần Tuyệt cung.

Một tháng nhanh chóng qua đi.

Sở Dương ngồi ngay ngắn trong phủ thành chủ Vô Song thành, dò hỏi: "Sao rồi?"

Đoạn Lăng báo cáo: "Thành chủ, đại giang nam bắc, hết thấy đều ở trong lòng bàn tay. Chỉ có một chỗ tạm thời không nhúc nhích, còn xin chỉ thị của thành chủ."

"Vậy tốt, ba ngày sau theo ta đi hoàng thành!"

Sở Dương đưa ra quyết định.

Hắn nhất định phải đi hoàng thành một chuyến.

Đến nơi đó, hắn mới có thể tính là nắm giữ toàn bộ thiên hạ trong lòng bàn tay.

Đoạn Lăng đại hi, hơi do dự nói: "Vâng, thành chủ! Trong giang hồ còn nhiều môn phái lơ chúng ta, nên xử trí sao đây?"

"Tạm chờ!"

Sở Dương khoát tay.

Hắn hôm nay cũng sẽ không lỗ mắng, giang hồ này quá mức thâm trầm, ai biết có ẩn tàng lão quái vật nào không? Vạn nhất đụng phải thì kia quả là đại phiền.

Sở Dương lông mày ngưng tụ, lộ ra cười lạnh: "Úm? Đi, theo ta tới trước đón khách!"

Mọi người không khỏi sửng sốt, đều ngoan ngoãn đi theo sau lưng Sở Dương.

Vừa mới đi ra tới ngoài cửa phủ, chỉ thấy một đám người từ phía đông đi đến, cầm đầu là một nữ tử che mặt, dáng người xinh đẹp nhưng khí tức lại băng lãnh.

"Không hổ là thành chủ Vô Song thành, lại sớm phát giác được chúng ta đến?"

Thanh âm thanh thúy xen lẫn sự già dặn, nữ tử che mặt nói.

Sở Dương khẽ cười nói: "Ngươi là Lạc Tiên nhỉ?"

Đám người này, hai người đi đầu không ngờ lại là cảnh giới Đại tông sư, không kém gì Thần Tướng, mười hai mười ba người đi sau đều là cường giả Tông sư, thật sự không thể tưởng tượng nổi.

Chuyện này cũng không khó suy đoán, đương kim thiên hạ, có thể nuôi dưỡng được nhiều cường giả như thế, ngoại trừ Thiên môn thì Sở Dương thật không nghĩ ra thể lực khác.

Có thể đi ở trước nhất, mà lại là nữ tử thì không khó suy đoán.

"Ngươi cũng biết ta?"

Thần Mẫu Lạc Tiên hơi giật mình.

Sở Dương nghiêng ngẫm: "Nói mục đích các ngươi tới đi? Tuyệt đối không nên nói là tới để thu phục ta nhé?"

Lạc Tiên trầm mặc, chốc lát nói: "Nếu biết ta thì hẳn phải biết thể lực sau lưng ta, nếu ngươi không thần phục thì ngươi, còn cả những người sau lưng ngươi nữa cũng sẽ chỉ có một kết cục."

Ha ha ha!

Sở Dương cười to: "Ngươi thật sự cho rằng lão quái vật Đế Thích Thiên kia có thể xử được ta sao?"

"Ngươi cũng biết luôn?"

Lạc Tiên lần này thật sự giật mình.

Nàng tưởng nàng cùng Băng Hoàng dẫn theo nhiều cường giả sẽ có lực lượng tuyệt đối áp đảo được Sở Dương, nhưng hiện tại nàng phát hiện ra nàng sai.

Nàng làm sao cũng không nghĩ ra, đối phương chẳng những biết mình mà ngay cả sự phụ cũng biết, hơn nữa còn lộ ra vẻ cao thâm mặt trắc, khó nắm chắc.

Với cả, người trẻ tuổi trước mắt thật bằng sức một mình giết Thần Tướng?

Ngày đó nàng nghe được tin tức truyền lại, bất kể như thế nào nàng cũng không tin.

Dù là hiện tại, nàng cũng bán tín bán nghi.

Nhưng trong lòng nàng đã ngưng trọng rất nhiều.

Sở Dương phía sau nàng, nói: "Ta biết rất nhiều! Hai vị kia không phải là người trong Thiên môn ngươi nhỉ?"

Lạc Tiên lông mày khẽ động, lúc này giới thiệu nói: "Bọn hắn là hảo hữu của ta! Hai vị này là Tiểu Vũ và Vô Thiên Hạ, chẳng lẽ ngươi cũng nhận biết?"

"Bọn hắn?"

Sở Dương hết sức bất ngờ.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Toa Chư Thiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 187: Diệt Đế Thích Thiên

Thập cường võ giả Vô Vô Dịch có con trai tên Tiểu Vũ, có chất nhi tên Vô Thiên Hạ, nhưng Sở Dương làm sao cũng không thể liên hệ hai người trước mắt cùng một chỗ được.

Dù sao thì Vô Vô Dịch đã từng tranh phong cùng Đế Thích Thiên.

Sở Dương tò mò hỏi: "Các người tới trợ giúp Lạc Tiên?"

Tiểu Vũ cười rất tươi: "Ta chỉ muốn xem Hiên Viên kiếm một chút thôi, Sở thành chủ, có thể lấy ra nhìn một chút được không?"

Vô Thiên Hạ lại bĩu môi nói: "Hoàng đạo kiếm thánh đóng đô giang sơn, Sở thành chủ, không biết người có đủ tư cách đạt được nó không?"

Hai người này hiển nhiên đến gây chuyện.

Sở Dương thần sắc lạnh lẽo nói: "Tông sư nho nhỏ như hai người các người mà lại dám vươn tay với ta? Gan chó lớn thật, dù cho Vô Vô Dịch ở đây thì hấn cũng không dám can rờ như thế!"

"Dám nhục nhả chúng ta, muốn chết!"

Tiểu Vũ lúc này giận dữ, lập tức xuất thủ, chiêu phong như sấm, chân như đại phù, công kích hết sức lăng lệ.

Lần này hấn tới, mục đích chính là để đạt được Hiên Viên kiếm.

Hoàng đạo thánh kiếm, dù là hấn cũng không nhìn được mà động tâm. Hấn cũng không phục Sở Dương dương danh thiên hạ, muốn nhân cơ hội giẫm lên đối phương để được nổi tiếng.

Lạc Tiên ở bên cạnh cười mỉm.

Hôm nay nàng tới Vô Song thành thì có ý thi triển chút thủ đoạn, tìm tới hai người này, dù sao thì phía sau họ có Vô Vô Dịch, nếu như Vô Song thành thực lực quá mạnh thì cũng có thể lấy ra làm bia đỡ đạn.

Còn như Sở Dương chỉ là một con hổ giấy thì nàng trở tay cũng trấn áp được hai tiểu gia hỏa này.

Sở Dương lại không thêm đề ý, càng không ngăn cản, bởi có người đã không nhìn được.

"Dám công kích thành chủ, muốn chết!"

Đoạn Lăng lúc này nhảy ra ngoài, tung một chiêu đập bay Tiểu Vũ ra ngoài, máu phun giữa trời.

"Chết tiệt!"

Vô Thiên Hạ sắc mặt hoàn toàn thay đổi, lập tức nhảy tới ngăn Đoạn Lăng truy kích, nhưng cũng bị một chiêu của Đoạn Lăng đánh cho trọng thương.

Bọn người Lạc Tiên nhìn mà chấn động.

Sở Dương lại cảm thấy chán, thản nhiên nói: "Bắt được thì bắt, không bắt được cứ giết."

"Đế Thích Thiên dám có ý đồ với ta, hiện tại ta sẽ đi giết hấn!"

Hấn nói xong thì bay lên không trung, hóa thành một đạo lưu quang, biến mất phía cuối chân trời.

Hấn sớm đã dò nghe được vị trí của Thiên môn, bản thân lại có tâm niệm lực nên chỉ cần phương vị đại khái sẽ tìm ra được.

Về phần Lạc Viên và một vị khác hấn là Băng Hoàng đại tông sư, hấn căn bản không để ý đến.

Đám người Đoạn Lăng, Nhiếp Phong, Bộ Kinh Vân, Độc Cô Minh đã hoàn toàn trưởng thành, dư sức ứng phó.

"Ngự không phi hành, tốc độ nhanh như thế?"

Lạc Tiên nhìn bóng lưng Sở Dương xa dần mà lòng kinh hãi.

Nàng bỗng nhiên hiểu ra, Thần Tướng tuyệt đối bị vị thành chủ này giết mà không phải là thủ đoạn khác.

"Ta có đến sai chỗ rồi không?"

Lạc Tiên cảm thấy hơi hồi hận, đáng tiếc đã chậm.

Đám người Nhiếp Phong đã xuất thủ.

Bọn hắn đều là cường giả được Sở Dương dạy dỗ, thậm chí giá trị quan cũng đã được cải biến, lại mới phá diệt Vô Thần Tuyệt cung nên ai cũng khí thế như hồng, cả bọn đang chuẩn bị đi tới hoàng thành phân định thiên hạ thì tự nhiên có một đám người tới gây hấn, dù tâm tính lạnh nhạt như Nhiếp Phong cũng sinh ra tức giận, ra tay không lưu tình.

Trận đại chiến này từ mới bắt đầu đã chú định kết cục.

Ngự không phi hành, xuyên thẳng qua những tầng mây.

Sở Dương lướt như chớp tới hang ổ của Thiên môn.

Nếu như Đế Thích Thiên không hiện thân thì cũng thôi, Sở Dương không thèm để tâm, nhưng bây giờ đối phương có ý đồ với hắn thì tiêu diệt luôn cho gọn, đỡ phải nháy nhót.

Dù sao thì thực lực của Thiên môn cũng không thể khinh thường.

Chưa tới nửa ngày, Sở Dương đã đuổi đến nơi, tâm niệm quét qua liền tìm được hang ổ.

"Thật nhiều cường giả!"

Sau khi xem xét, Sở Dương cũng nhận không được hít một ngụm khí lạnh.

Cường giả thiên thiên không kém hơn một trăm người, cao thủ Tông sư gần hai mươi người, trừ ra còn ba Đại tông sư nhưng đã già nua rồi.

"Đây là nội tình của Thiên môn?"

Sở Dương nhớ tới kinh lịch của Đế Thích Thiên thì cũng chẳng cảm thấy lạ.

Lão quái vật này lúc mới đầu thì báii nhập các đại tông môn để học trộm kỹ nghệ, sau khi học xong hết thì cảm thấy chán nên lên làm hoàng đế một quốc gia, còn làm qua võ lâm minh chủ, sau nhìn từng người bên cạnh chết đi thì tâm lý càng ngày càng cực đoan.

Hắn hóa thân thành hai người tranh đấu lẫn nhau, đảo loạn giang hồ.

Đế Thích Thiên tuy có mệnh trường sinh nhưng không có thân thể bất lão, thường tự đóng băng chính mình để trì hoãn già nua, cho tới hiện tại đối phương cũng đã bắt đầu mưu đồ Thần Long, đoạt được Long nguyên, thực hiện mộng tưởng chân chính trường sinh bất tử.

Sở Dương mỉm cười: "Đế Thích Thiên nguoi quả nhiên là nguyên thần cường giả, nhưng cũng chỉ là Ngưng Thần cảnh mà thôi!"

Với cường giả Ngưng Thần cảnh, nếu ở trên Thiên Vũ đại lục thì sau khi thấy Sở Dương sẽ quay đầu bỏ đi, nhưng ở chỗ này, trong thế giới Phong Vân thì hắn còn chưa tới mức phải e ngại.

Hướng chi hiện tại hắn đã đạt tới Tông sư cực hạn, cảnh giới hoàn mỹ, trong tay có đông đảo linh khí.

Sở Dương trấn phong khí cơ, che giấu khí tức, lặng lẽ tiềm nhập Thiên môn.

Nếu như hắn không thể thông qua được thì trực tiếp điểm huyết thủ vệ, không gây ra bất cứ động tĩnh gì.

Hắn tựa như u linh, lặng yên đi tới chỗ sâu trong Thiên môn, đi tới nơi Đế Thích Thiên tự đóng băng bản thân.

"Sao ta cứ tâm thần không yên nhỉ?"

Đế Thích Thiên ở trong băng bỗng nhiên mở mắt, trong lòng phiền não bất an.

"Loại cảm giác này, dường như, dường như!"

Hắn rời khỏi băng phong, thôi động công lực cảm ứng chung quanh nhưng không phát hiện ra điều gì cả.

"Rốt cục chuyện gì xảy ra?"

Hắn càng thêm bất an.

"Bối người sắp chết!"

Một thanh âm sâu kín truyền lại, chỉ thấy ở góc rẽ hiện ra một bóng người.

Đế Thích Thiên giật nảy cả mình, hắn lại không cảm ứng được gì, đang chuẩn bị dồn công lực phát ra một kích mạnh nhất thì cảm thấy tâm thần run lên, cả người tựa như bị một phân thành hai, linh nhục tách rời.

"Chết!"

VÚT!

Sở Dương sau khi chủ động hiện thân thì trực tiếp thi triển tâm linh kiếm lên Đế Thích Thiên, chém ra ý chí khiến đối phương tạm thời mất đi quyền khống chế thân thể.

Đây chính là chỗ đáng sợ của tâm linh kiếm.

Thiên Qua chiến kích đã xuất hiện trong tay Sở Dương, chém xuống đầu Đế Thích Thiên.

Lúc này, đối phương dung hợp ý chí làm một, khí thể trên người mới toát ra, đang chuẩn bị tránh né thì thấy một hạt châu đột ngột hiện ra trước mắt, hắn cũng cảm giác phía trước xuất hiện một lỗ đen thôn phệ cả người hắn.

Chính là Nhiếp Hồn châu.

PHỐC!

Đại kích hạ xuống bỏ đứt đầu Đế Thích Thiên, trấn diệt nguyên thần hư ảo.

"Đế Thích Thiên, người cũng chẳng hơn gì như thế!"

Đây là thanh âm sau cùng hắn nghe được.

Sở Dương không ngừng tay, thu Thiên Qua chiến lại, đặt chưởng tới trước ngực Đế Thích Thiên rồi quát khê: "Thôn Thiên Ma Công, vận chuyển cho ta!"

ẦM! ẦM!

Ma công vận chuyển hóa thành Thao Thiết, phi tốc luyện hóa một thân tinh nguyên của Đế Thích Thiên. Đối phương đã chết nên không có chút kháng cự nào, chỉ thấy thân thể của đối phương nhanh chóng khô quắt đi.

Qua một hồi lâu, Đế Thích Thiên biến thành một cỗ thây khô.

Sở Dương lui ra phía sau một bước, mở lòng bàn tay, phía trên cầm một viên châu máu.

"Đây chính là một thân tinh nguyên ẩn chứa Phượng huyết của Đế Thích Thiên?"

Trong nửa năm trước, Sở Dương đã tu luyện Thôn Thiên Ma Công đến tầng thứ hai.

Thôn Thiên Ma Công tầng thứ nhất là thực khí, có thể luyện hóa các loại khí tức dị chủng.

Tầng thứ hai là luyện tinh, luyện hóa các loại tinh nguyên như linh dược, thân thể cường giả, vân vân.

Thôn Thiên Ma Công cường đại khiến cho Sở Dương cảm thấy kinh hãi.

"Thật đáng tiếc, Thôn Thiên Ma Công không thể cải biến được, bên trong tất nhiên cũng tồn tại sát khí kinh người, chỉ có thể tạm thời phong tồn!"

Sở Dương thờ dài một tiếng, lực lượng trong lòng bàn tay tuôn ra hóa thành hàn khí, băng phong tinh nguyên huyết châu, thu vào trong Nạp Hư giới.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Toa Chư Thiên* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 188: Cường địch đột kích

Sở Dương di chuyển tới một nơi bí ẩn, đây rõ ràng là một thư khố, bên trong cất kỹ chỉ chút thư tịch.

Ở chỗ này có một lão giả thủ hộ.

Lão giả thấy Sở Dương nghênh ngang đi tới thì giật mình, lập tức đứng dậy quát hỏi: "Người là ai? Làm sao đi tới nơi đây?"

Sở Dương thản nhiên nói: "Ta là thành chủ Vô Song thành, mới giết chết Đế Thích Thiên!"

Hắn nói xong thì tung chỉ phá đi cương khí hộ thể của đối phương, điểm tới trước ngực để giam cầm tu vi, không nói hai lời, tâm niệm lực thấu thể ra ngoài, uy áp tâm thần.

Lão giả sắc mặt méo mó, xanh đỏ bất định, thời gian trôi qua thì dần bình tĩnh trở lại, lộ ra vẻ mặt kính cẩn nghe theo.

"Lão nô Đặng Tử Lương bái kiến chủ nhân!"

Sau một khắc, lão giả lập tức quỳ xuống, đại lễ tham bái.

"Gọi hai tên Đại tông sư khác lần lượt tới đây!"

Sở Dương phát phát tay, bắt đầu xem thư tịch cất giữ chỗ này.

Không cần phải nói, đây đều là điển tịch Đế Thích Thiên thu thập được gần hai ngàn năm qua.

Đối phương là phương sĩ chứ không tính là võ giả, rất thích thư tịch nên mới xây nên một Tầng Thư các như này, những lúc rảnh rỗi thì đọc để giết thời gian.

"Nơi này quả nhiên có Thánh Tâm quyết!"

Ở trên đỉnh cao nhất của giá sách làm bằng Tử Kim Nam mộc ở ngay chính giữa, Sở Dương lấy xuống một bản thư tịch, không khỏi cười, đọc lướt qua, thấy được nội dung bên trong, sau một hồi cân nhắc tỉ mỉ thì không nhận được sợ hãi thán phục tài tình của Đế Thích Thiên.

"Thánh công trị thương, phối hợp với lực lượng của Phượng huyết càng đạt được công hiệu đến mức khó lường, thậm chí ở phương diện khác còn hơn Thanh Đế chân khí của ta một bậc."

Sở Dương đọc qua một lần liền ghi tạc trong lòng.

Hắn mới tìm được Thánh Tâm tứ tuyệt mà Đế Thích Thiên chủ tu, Đế Thiên Cuồng Lôi, Vạn Kiếm Quy Tông, thậm chí phát hiện các loại phương pháp tu luyện như Tam Phần Quy Nguyên khí, Bất Diệt Kim Thân.

"Đế Thích Thiên không hổ là lão yêu quái!"

Sở Dương cười nhạt một tiếng, vung tay lên thu tất cả thư tịch vào trong Nạp Hư giới, sung thành trân tàng của hắn.

Một chốc lát này, Đặng Tử Lương đã dẫn tới một người, Sở Dương thi triển phương pháp nô dịch như nhau, người thứ ba cũng tương tự. Ba vị Đại tông sư lần lượt trở thành nô bộc của hắn.

Có ba vị này ra mặt sẽ dễ dàng thu phục được thế lực Thiên môn cho hắn sử dụng.

Dù sao đều là cường giả, giết quá mức đáng tiếc.

Cuối cùng, Sở Dương đi tới trước mặt một bức tường băng, ở chỗ này băng phong một người.

Đặng Tử Lương khom người nói: "Chủ nhân, đây chính là Nộ Phong Lôi mà Đế Thích Thiên băng phong!"

Sở Dương gật gật đầu, hắn có chút ấn tượng về vị này, tựa hồ Đế Thích Thiên đã từng bái sư đối phương, muốn học tập tuyệt học Ngũ Lôi Hóa Cực thủ của hắn.

Đặng Tử Lương giảng giải một phen: "Nộ Phong Lôi nắm giữ tuyệt học Ngũ Lôi Hóa Cực thủ có thể sử dụng hai tay hóa đi hết thầy thần binh, cũng có thể hóa đi các loại chân khí trong cơ thể. Lúc trước, sau khi Đế Thích Thiên biết được thì lập tức hạ thấp tư thái bái hắn làm thầy, đạt được khẩu quyết nhưng lại không thể tu luyện trọn vẹn. Tiếp đó Đế Thích Thiên thỉnh giáo tiếp, lại giết cha vợ của Nộ Phong Lôi khiến đối phương giận dữ muốn dạy dỗ Đế Thích Thiên. Nhưng mà Đế Thích Thiên là người nào, bấy giờ bất hòa, hắn giết luôn vợ con Nộ Phong Lôi, bức bách đối phương giảng giải chỗ mấu chốt, Nộ Phong Lôi sao nghe theo được? Lập tức bị băng phong ở đây."

"Ngũ Lôi Hóa Cực thủ quả thật là một loại tuyệt học đáng sợ!"

Sở Dương gật gật đầu, đánh nát tầng băng, giải phóng cho Nộ Phong Lôi, sau một lúc lâu thì vị cường giả này mới thức tỉnh.

Nộ Phong Lôi suy yếu hỏi: "Các người là ai? Đế Thích Thiên đâu?"

Sở Dương từ tốn nói: "Đã bị ta giết!"

"Bị người giết?"

Nộ Phong Lôi sững sờ, lúc này cười lạnh: "Tuổi nhỏ như thế sao có thể giết được Đế Thích Thiên? Dám dùng thủ đoạn thấp kém như thế gạt ta, Đế Thích Thiên à, người đang nhục nhã ta đó!"

Sở Dương nhú mày, hơi suy nghĩ, tiếp theo thoi miên để cho Nộ Phong Lôi giảng giải thật kỹ Ngũ Lôi Hóa Cực thủ, sau đó hần phát tay bảo Đặng Tử Lương mang đối phương xuống dưới.

Có tin hay không đã không quan trọng.

Về phần người này thiện ác ra sao hần cũng không thêm để ý.

"Mang theo tài phú của Thiên môn cùng tất cả mọi người chạy tới Vô Song thành!"

Sở Dương sau khi ra lệnh cho bọn người Đặng Tử Lương thì ngơ không mà đi.

Lúc chàng vạng tối, hần đã quay trở lại Vô Song thành.

Hần ngồi ngay ngắn ở thủ vị, hớp một ngụm trà rồi hỏi thẳng: "Sao rồi?"

Đoạn Lăng đỏ mặt, quỳ một chân xuống nói: "Lạc Tiên được cứu đi, còn lại giết sạch. Xin thành chủ trách phạt."

Sở Dương cau mày nói: "Được cứu đi?"

Nơi này chính là Vô Song thành, là đại bản doanh của hần, mặc dù còn không có cường giả Đại tông sư nhưng cũng không đến nỗi để người ta được cứu đi.

Bọn người Đoạn Lăng ai không thể chống lại Đại tông sư được?

Đoạn Lăng vội vàng nói: "Đúng thế thưa thành chủ! Là một người áo xanh che mặt, thực lực phi thường cường đại, chúng ta đều không phải đối thủ của hần, nếu không có Nhiếp Phong và Bộ Kinh Vân thì triển phong vân hợp bích, ma kha vô lượng dọa chạy đối phương thì e là sẽ có thương vong rất lớn."

Sở Dương nhú mày: "Mạnh như vậy?"

Với thực lực của Nhiếp Phong và Bộ Kinh Vân thì hai người có thể chém giết được Đại tông sư bình thường, dù là Đại tông sư lâu năm cũng có thể chống lại chứ nói chi là phong vân hợp bích?

"Chỉ sợ đối phương chí ít cũng đạt tới Đại tông sư viên mãn, tu luyện chí cường võ đạo!"

Sở Dương nghĩ không ra trên giang hồ có người như thế.

Thế giới Phong Vân quá mức rộng rãi, nước cũng quá sâu, không chừng là lão quái vật ẩn tàng nào đó, hần cũng không để ý mà nói: "Được rồi, chạy cũng đã chạy rồi, tiếp theo các người cứ cố gắng tu luyện đi, một khi đạt tới Tông sư viên mãn, phóng nhân thiên hạ chẳng mấy ai là đối thủ nữa đâu."

"Thành chủ an tâm!"

Đoạn Lăng thờ hất ra một hơi.

Hần hiện tại càng ngày càng sợ thành chủ, ngay cả người ở hai bên cũng trầm tĩnh lại.

Nhiếp Phong lo lắng nói: "Thành chủ, giết Tiểu Vũ và Vô Thiên Hạ có để lại hậu hoạn về sau không?"

"Chẳng qua chỉ là Vô Vô Dịch thôi!"

Sở Dương phát phát tay, tiếp theo liền thương lượng việc tiến đến hoàng thành, đây mới là đại sự, không thể qua loa.

Ba ngày sau, đám người xuất phát.

Trọn một ngàn võ giả chạy tới hoàng thành dưới sự điều dẫn của Đoạn Lăng.

Ở trong Vô Song thành chỉ để lại Nhiếp Phong và Bộ Kinh Vân trấn thủ, cũng hộ pháp cho Kiếm Thánh đang bế quan. Hai người bọn họ, một khi phong vân hợp bích, thôi động lực lượng của Ma Kha Vô Lượng, trên thế gian ngoại trừ những lão quái vật ra thì thật đúng không có ai ngăn được bọn hần.

Về phần Sở Dương thì mang theo Minh Nguyệt chậm rãi phi hành trên không, thuận tiện nhìn xem có ai dám đánh lén đội ngũ của bọn hần hay không.

Một đường thông thuận, thẳng tới bên ngoài hoàng thành.

Sở Dương hạ xuống trước đội ngũ.

Đoạn Lăng nhìn qua cổng thành đóng chặt phía trước, hơi tức giận nói: "Người hoàng thành thật vô lễ, nghe nói chúng ta tới đây, vậy mà phong bế cửa thành!"

Bọn hắn đi cùng không nhanh, tốn hơn hai mươi ngày, tin tức đã sớm truyền khắp thiên hạ, người hoàng thành sao có thể không biết?

Sở Dương không để bụng, nói: "Chuyện thường của con người, không cần để ý!"

Hắn giết chỉ tôn, nếu người trong hoàng thành còn hân hoan mở cửa đón hắn thì mới là chuyện lạ.

Đoạn Lăng vẫn không cam lòng: "Chúng ta mang theo đại thế mà đến, nếu bọn hắn hiểu chuyện thì nên nghiêng đón chúng ta mới phải! Thành chủ, không bằng chúng ta giết thẳng vào trong, thẳng thắn dứt khoát tránh khỏi phiền hà!"

Sở Dương nói: "Nơi này dù sao cũng là hoàng thành, là nơi lịch đại tiên hiền Thần Châu ta sinh hoạt, không thể lỗ mãng! Với lại, đại cục đã định, phải an ổn lòng người mới là vương đạo! Trước bá đạo, sau là vương đạo!"

Đoạn Lăng như có điều suy nghĩ, gật gật đầu.

Lúc này, trên hoàng thành xuất hiện một đám người, từng người y phục lộng lẫy, khí vũ bất phàm, cầm đầu là những lão đầu tử.

Lão già đầu đầy tóc bạc nhưng mặt mày hồng hào chỉ tay xuống dưới thành, nghiêm nghị quát hỏi: "Người chính là Sở Dương thành chủ Vô Song thành?"

Sở Dương gật đầu: "Không sai!"

Lão già chất vấn: "Vì sao giết chỉ tôn? Chỉ tôn là chủ của thiên hạ, hoàng của vạn dân, người giết chỉ tôn chính là phạm thượng làm loạn, đại nghịch bất đạo."

Sở Dương cười lạnh nói: "Hắn xứng làm chỉ tôn sao? Vô Thần Tuyệt cung xâm lấn chà đạp giang sơn, Thần Châu gặp nạn, hơn ba trăm vạn con dân bị giết, khắp nơi thi cốt biển máu nhưng hắn đã làm gì? Có chống đỡ cản phá không? Có giết qua một người xâm lấn không?"

"Đại thế khó thực hiện!"

Lão già khỏe miệng có chút run rẩy.

"Đại thế? Người nói cho ta biết thế nào là đại thế? Có đầu rút cổ không ra, xem vạn dân bị tàn sát chính là đại thế? Đường đường chỉ tôn chỉ hưởng thụ địa vị cao mà không biết bảo vệ an dân thì là đại thế? Ủy khuất cầu toàn, tăng tội với nhau chính là đại thế?"

Sở Dương quát nói chói tai: "Bọn người già nua các ngươi nữa, đã làm được gì? Chỉ biết ca múa an hưởng thái bình, rượu thịt yến hội nhưng nào biết bách tính khó khăn?"

"Hiên Viên Hoàng Đế thành lập hoàng thành, thiết lập chỉ tôn chính là để trấn áp Thần Châu, bảo hộ vạn dân, coi thủ hộ vạn dân là nhiệm vụ của mình, nhưng các ngươi thì sao? Đã thành giới bộ mục nát, chỉ biết hấp thu chất dinh dưỡng trên người vạn dân, lại không biết trách nhiệm của mình."

Sở Dương dùng tâm niệm quét ngang bát phương, phát hiện có rất nhiều người ở phía xa thăm dò, thanh âm của hắn cũng hùng hậu hơn truyền ra ngoài, đánh ra cờ xí đại nghĩa, sư xuất có danh, hắn nói tiếp: "Đã như thế thì cần gì các ngươi?"

"Đoạn Lăng nghe lệnh!"

Sở Dương ngưng tụ ánh mắt, sát cơ lăng nhiên.

Đoạn Lăng đáp: "Có thuộc hạ!"

Sở Dương lãnh khốc nói: "Bọn hắn cô phụ di mệnh của Hiên Viên Hoàng Đế, khó giữ được nước, không an dân, nay hãy triệt để trừ bỏ bọn hắn để thiên hạ có ngày tươi sáng. Giết đến hoàng thành cho ta, nếu như có ai ngăn cản thì giết bất luận tội!"

"Rõ!"

Đoạn Lăng lúc này lộ ra vẻ hưng phấn.

Hắn vung tay lên, suất lĩnh cường giả Vô Song thành vọt tới.

Tường thành tuy cao nhưng sao có thể ngăn cản bước đi của bọn hắn.

Lão già trên tường thành hoàn toàn thay đổi sắc mặt, hét to: "Các ngươi dám! Đại nghịch bất đạo, thật đại nghịch bất đạo!"

"Hắc hắc, cô phụ vạn dân, các người mới đại nghịch bất đạo!"

Đoạn Lăng cười một tiếng, phi thân mà đi, xông thẳng hướng tường thành.

Sở Dương lăng lẳng nhìn, sau đó đột nhiên ngoái đầu nhìn hướng Vô Song thành.

"Khí tức thật mạnh!"

Hắn khẽ hít mắt lại, lộ ra tinh mang dọa người.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Toa Chư Thiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 189: Kiểm trăm Võ Vô Địch

Người trong hoàng thành cao cao tại thượng, hưởng thụ thiên hạ cung phụng nhưng lại thối nát không chịu nổi, tuy có cường giả nhưng đã mất đi tâm võ đạo, chỉ biết hưởng thụ thì sao có thể ngăn cản bọn người Đoạn Lăng?

Hướng chi, những ngày này, thực lực của đám người Đoạn Lăng lại tăng thêm một bước.

Thực lực tổng hợp đã tăng lên rất lớn.

Sở Dương hiểu rõ tình hình hoàng thành, tuy đối phương có hai Đại tông sư trấn thủ nhưng khí huyết đã suy bại, chỉ có tác dụng uy hiếp mà thôi.

Hắn không quan tâm lắm mà xoay người lại, nhìn hướng Vô Song thành.

Nơi đó, hắn cảm thấy một cỗ khí tức cực kỳ cường đại không kém hơn Đế Thích Thiên bao nhiêu.

"Võ Vô Địch sao?"

Sở Dương cau mày, trong lòng suy đoán.

"Đoạn Lăng, giao nơi này cho người chỉ huy!"

Hắn nói xong thì đằng không mà lên, hóa thành lưu quan biến mất phía cuối chân trời.

Đoạn Lăng một kiếm chém giết một cường giả, quay đầu trông lại, khom người thì lễ một cái rồi tiếp tục xông tới đám người ngăn cản.

Ánh mắt của hắn lạnh lẽo, sát cơ đang thịnh.

Hoành thành nhất định phải dùng máu tươi để tẩy sạch quá khứ dơ bẩn, tẩy đi sự hù bại.

Trong Vô Song thành.

Hôm nay tới một người trung niên tướng mạo khôi ngô bá đạo, những nơi hắn đi qua thì người đi đường đều lần lượt né sang một bên, hắn mặt không đổi sắc đi thẳng tới bên ngoài phủ thành chủ.

Khí tức của hắn mỗi lúc một mạnh, sau khi đứng vững thì trên đỉnh đầu không ngờ hiện lên dị tượng, dẫn động phong lôi, uy áp càn khôn.

VÚT! VÚT!

Nhiếp Phong và Bộ Kinh Vân xông tới trước tiên, thần sắc nghiêm túc nhìn người trung niên.

"Tiền bối là ai?"

Nhiếp Phong ôm quyền chấp tay, cấp bậc lễ nghĩa chu đáo.

"Võ Vô Địch!"

Thanh âm vang vọng tựa như sắt thép va vào nhau.

Võ Vô Địch ánh mắt như đao lóe lên ngọn lửa hung ác, thiếu chút cừu hận.

"Vô Vô Địch?"

Nhiếp Phong và Bộ Kinh Vân nhìn nhau, lộ ra vẻ khần trương.

Thông qua Sở Dương giảng giải mà bọn hần hiểu đối phương là một đại năng bất thế, cực kỳ khủng bố. Đặc biệt là sau khi tìm hiểu Thập Cường Vô Đạo mà Sở Dương mang về thì hai người càng nhận thức sâu sắc thêm sự cường đại của người này.

"Giết hài tử của ta, diệt cháu của ta, thù hận này không đồ tuyệt Vô Song thành sao có thể lắng lại?"

Thanh âm của Vô Vô Địch lạnh đến thấu xương.

Nhiếp Phong trầm mặc.

Bộ Kinh Vân không nói.

Đây là sự thực không thể chối cãi, nhưng chuyện xảy ra là do nguyên nhân khách quan.

Tuy nhiên giết người chính là giết người, trừ phi chém tận giết tuyệt, bằng không thì bị trả thù là chuyện đương nhiên.

Đây chính là giang hồ, ân oán không dứt, không phân đúng sai.

"Chết!"

Vô Vô Địch bước ra một bước, cả phiến đá dưới chân bị chấn bay đi, nửa con đường run lên kịch liệt, thậm chí khiến cho cả phòng ỡ sập ngược.

"Phong Vân hợp bích, Ma Kha Vô Lượng!"

Nhiếp Phong và Bộ Kinh Vân nhìn nhau, trực tiếp thi triển ra tuyệt chiêu mạnh nhất.

Hơn hai mươi ngày qua, dưới sự giúp đỡ từ đan dược mà Sở Dương lưu lại nên hai người tiến bộ phi thường lớn, đều đạt đến cảnh giới Tông sư viên mãn.

Chín chín tám mươi một khiêu huyết đều mở.

Hai người xuất thủ lập tức gió cuồng lướt, mây nộ tụ, hình thành dị tượng âm đạm thiên địa tựa như giông tố tiến đến, quét tới phía Vô Vô Địch.

ẦM! ẦM! ẦM!

Ba người giao thủ trong nháy mắt, đảo mắt đã va chạm hơn mười lần.

Vô Vô Địch thi triển các chiêu võ thuật tấn công mạnh nhất của hần như quyền, cước, chỉ đến mức hết sức tinh tế.

Cả người hần tựa như một con bạo long.

Dù rằng Nhiếp Phong và Bộ Kinh Vân liên thủ nhưng cũng ứng phó rất mệt.

ẦM!

Gió ngừng mây tanh, Nhiếp Phong và Bộ Kinh Vân bay rót ra ngoài, chật vật không chịu nổi.

"Mạnh thật!"

Nhiếp Phong và Bộ Kinh Vân rung động.

Hai người bọn họ đều là thiên chi kiêu tử, thiên phú cực cao đương thời hiếm ai sánh kịp, nói đến pháp môn võ đạo thì nếu hai người liên thủ có thể tiểu ngạo thiên hạ.

Vậy mà hôm nay, Vô Vô Địch dạy cho bọn hần một bài học, cho bọn hần biết thế nào mới là võ đạo? Thế nào mới là cường đại?

"Hai người các ngươi cũng thực không tồi, tuổi còn nhỏ mà đã đạt tới trình độ này, đợi một thời gian thì ta cũng phải cam bái hạ phong, thật đáng tiếc, các ngươi không thể sống được đến lúc đó!"

Vô Vô Địch lộ vẻ bất ngờ nhưng cũng không có ý tứ buông tha.

VÚT!

Hần đánh tới lần nữa.

Nhiếp Phong và Bộ Kinh Vân lại không thể lui, bởi đằng sau chính là phủ thành chủ, bên trong có người bọn hấn quan tâm, hướng chi thành chủ rời đi có phò thác cho bọn hấn.

Lúc này, chung quanh đã xuất hiện rất nhiều cường giả, đây đều là những thị vệ lưu thủ trong phủ thành chủ, tất cả đều ở trên tiên thiên, thực lực cường đại, nhưng dạng tranh đấu này bọn hấn lại không xen ngang được.

PHANH!

Nhiếp Phong và Bộ Kinh Vân lại bị đánh bay ra ngoài một lần nữa, lần này bọn hấn rí máu nơi khóe miệng, sắc mặt trắng nhợt.

"Vận mệnh của các ngươi đã chú định, xuống dưới bầu bạn cùng hài nhi của ta đi!

Vô Vô Địch lạnh lùng nói: "Chỉ chút nữa thôi, tất cả mọi người ở đây cũng sẽ nổi gót hai người!"

"Thật sao?"

Bộ Kinh Vân cuồng nộ.

Sở Dương là người hấn cảm ân nhất nên sao có thể để người khác phá hư cục diện tốt nhất như hiện tại. Thân hình hấn chấn động, Kỳ Lân tí bắt đầu lộ ra, uy thế cả người tăng lên vùn vụt.

Đặc biệt là sau khi hấn ném qua Kỳ Lân huyết mà Sở Dương đưa cho, huyết mạch của hấn lại tăng thêm một bước, đặt biệt là Kỳ Lân tí, một khi thôi động sẽ đạt tới mức đáng sợ.

"Nơi này đã là nhà của chúng ta, muốn phá hư thì hãy để mạng ngươi lại!"

Nhiếp Phong phần nộ trước nay chưa từng có.

Phong huyết trong cơ thể hấn bắt đầu chuyển động, lực lượng ma đao tăng trưởng thật nhanh khiến uy thế của hấn tăng lên.

Khí thế của hai người ở thời khắc này đều tăng lên một mảng lớn.

Vô Vô Địch sợ hãi thán phục: "Hai tiêu gia hỏa thật đáng sợ!"

Nhưng sau đó, hấn lại lắc đầu nói: "Nhưng gặp phải ta thì cũng chẳng hơn gì như thế! Thập Phương Vô Địch!"

Lần này, Vô Vô Địch bạo phát toàn bộ thực lực.

Sau một chiêu, hấn tiếp tục đánh bại Phong Vân hợp bích của Nhiếp Phong và Bộ Kinh Vân, đánh bay họ ra ngoài.

"Làm sao có thể?"

Nhiếp Phong rung động.

"Thực lực của hấn rốt cục đã đạt tới cấp độ kia? Thần nhi mình chi?"

Bộ Kinh Vân kinh hô.

Hai người đứng ngã nát phòng ở, sau đó bay xông tới, sắc mặt trắng bệch, trước ngực nhuộm máu, khí tức mười phần bất ổn.

"Chỉ là hai Tông sư thôi mà cũng có thể ngăn cản ta lâu như thế, các ngươi chết cũng không tiếc!"

Vô Vô Địch dậm chân tiến lên, chung quanh hấn không ngờ diễn dịch ra các loại tuyệt học hết sức đáng sợ như quyền đạo, chưởng pháp, chỉ kinh, long trảo, đại kích, thần kiếm.

Dị tượng xuất hiện, vô đạo diễn hóa.

Hai người Nhiếp Phong càng thêm rung động.

Vô Vô Địch hóa tay trái thành long trảo, tay phải là Huyền Vũ thần chưởng, đang muốn phát ra một kích mãnh liệt thì đột nhiên ngừng lại, nhìn chỗ sâu trong phủ thành chủ.

Chỗ đó có một cổ kiếm ý kinh khủng đang ngo ngoe muốn động.

"Là ai?"

Vô Vô Địch mất nháng lửa, lộ ra vẻ mặt ngưng trọng.

Cũng thời khắc này, một cỗ kiếm ý kinh khủng phá tan trời buộc, phá nát giam cầm, xông phá áp chế, xông thẳng lên trời, hoàn thành thuế biến về chất.

Kiểm ý ngưng tụ hình dạng thực chất cao cả trăm trượng, chém rách phong vân, phá vỡ càn khôn.

Giờ khắc này, tất cả người dùng kiếm trong thiên hạ đều cảm giác được một cỗ kiếm ý hủy diệt phá vào mặt khiến tim họ run lên, không nhận được muốn quỳ lạy.

Đặc biệt là bội kiếm của bọn hắn, tất cả đều nhảy ra, cắm trên mặt đất, oằn hướng Vô Song thành, đồng thời chiến minh tựa như đang sợ hãi.

Đây chính là sự kỳ dị của kiếm đạo ở thế giới này.

Nếu như ở Thiên Vũ đại lục thì căn bản sẽ không xuất hiện.

Trung Hoa các, Vô Danh đang kéo đàn Nhị thì đột nhiên run lên, bay người lên phòng nhìn kiếm khí trên thương khung, trầm mặc im lặng.

"Kiếm Thánh, người phá tan khúc mắc quả nhiên tiến bộ phi tốc, đã bỏ lại ta ở sau!"

Vô Danh than nhẹ một tiếng, hết sức phức tạp.

Trước kia hắn không có tâm tranh đấu nhưng bị Kiếm Thánh bức chiến, lấy một chiêu kiếm bại Kiếm Thánh.

Lần thứ hai, Kiếm Thánh lần nữa đến giao đấu, thắng lợi càng thêm nhẹ nhõm.

Một lần kia, hắn phát hiện khí huyết của Kiếm Thánh đã suy bại, không còn sống lâu nữa chớ nói chi đột phá.

Nhưng bởi đối phương thu nhận một đồ đệ, tu thân đường tính mà không ngờ lại từng bước thoát khỏi sự tuyệt vọng, khí huyết bắt đầu tràn đầy, kiếm đạo tiến thêm một bước.

Càng không nghĩ tới, đối phương lại phá vỡ giam cầm nhanh chóng như thế, tiến tới một cảnh giới hoàn toàn mới.

"Con đường của ta ở phương nào?"

Nhớ tới đồ nhi của mình, Vô Danh cười khổ một tiếng.

"Kiếm đạo, kiếm đạo!"

Vô Danh thở dài, ánh mắt ngưng tụ, lâm bẫm: "Thiên Kiếm cảnh của ta chưa chắc không thể tiến thêm một bước!"

Ở một phương hướng khác, có một vị cường giả mới từ chỗ Kiếm tông đi ra, đứng trên đỉnh núi, nhìn về phía Vô Song thành.

Người này thần sắc khó hiểu, lâm nhẫm: "Thánh Linh kiếm ý tràn đầy khí tức hủy diệt, nhưng trong hủy diệt cũng có một cỗ sinh cơ. Kiếm Thánh à, không ngờ ngươi lại phá tan lồng chim của mình, từ nay về sau càng không biết ngươi có thể đi tới cảnh giới kiếm đạo nào nữa đây?"

Vị này rõ ràng là Kiếm Hoàng.

"Chẳng qua ta cũng muốn tranh tài cùng hắn một phen, đây là tâm nguyện cho tới nay của ta!"

Kiếm Hoàng cảm thán một tiếng, ngồi xếp bằng xuống.

Đây là một dòng sông, hai người đang đứng, một nam tử áo lam, một thiếu nữ áo đen.

Thiếu nữ này rõ ràng là Thần Mẫu.

"Vô Song thành?"

Người áo xanh cảm nhận được kiếm ý đáng sợ thì run người lên, lộ ra vẻ hối hận.

"Có thể làm gì?"

Thiếu nữ lộ ra vẻ đáng ghét.

"Trời đất bao la sao phải sợ, không bằng theo ta đi đi!"

Nam tử áo lam nói giọng nặng nề, mang theo vẻ khẳng định.

Thần Mẫu trầm mặc.

Trên đảo quốc có hai người nhìn kiếm ý trên bầu trời xa, im lặng thật lâu.

"Ta cảm thấy nơi đó thiên cơ cải biến, hình như có sinh cơ mạnh mẽ phá tan âm đậm tàn lụi, muốn đi hướng hưng thịnh."

"Vậy thì bắt đầu chuẩn bị đi! Bây giờ xuất hiện một người, đợi một thời gian lại xuất hiện thêm mấy người thì sẽ khó đối phó hơn!"

"Thiên thu đại kiếm, chúng ta chuẩn bị lâu như thế há có thể thất bại trong gang tấc? Phàm là người ngăn cản ở trước thì ắt phải bị nghiền!"

"Muốn để người kia ném thù tư vị thất bại!"

Thanh âm của hai người biến mất.

Trên chín tầng trời có một người ngồi xếp bằng là Xích Tùng Tử. Ở chung quanh hắn là chi chít các loại kiếm khí, tràn ngập mỗi một góc ở phương thế giới này, hết sức kinh khủng.

Hắn mở mắt, lộ vẻ bất ngờ.

"Trong thế nhân không ngờ lại xuất hiện nhân vật bậc này, không tệ, không tệ, truyền được mấy phần kiếm đạo của ta!"

Hắn nói xong thì tiếp tục nhắm mắt.

Trong Vô Song thành, kiếm ý thu liễm, Kiếm Thánh một thân áo trắng đạp không mà ra, đi tới trước phủ thành chủ đã bị phá hư hoàn toàn.

"Chính ngươi muốn diệt Vô Song thành?"

Kiếm Thánh trông càng thêm trẻ, nhìn qua chỉ khoảng ba mươi mấy tuổi thôi, khí tức càng thêm mật mòi, cũng càng thêm lạnh lùng.

"Không sai, chính là ta!"

Vô Vô Dịch lộ ra vẻ mặt ngưng trọng trước nay chưa từng có.

"Vậy tốt, ngươi đi chết đi!"

Kiếm Thánh nói xong thì vỗ bàn tay lớn một cái, ngưng khí thành kiếm, chém xuống một kiếm.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Toa Chư Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 190: Khí huyết hóa hồng, võ đạo đại tông sư

Sở Dương đang di chuyển gấp đột nhiên ngưng lại, nhìn qua liệt thiên kiếm ý xuất hiện trên không trung Vô Song thành thì không khỏi cười.

"Sư phụ không ngờ lại đột phá ngay lúc này!"

Hắn cười rất tươi, tốc độ di chuyển cũng hơi chậm lại.

Kiếm Thánh đã đột phá thì an nguy của Vô Song thành cũng không quá lo lắng.

"Đại cục đã định, thời gian tiếp theo có thể an tâm nhìn cảnh trí phương thế giới này rồi."

Lúc hắn tới đây lần đầu tiên thì thực lực thấp bé, căn bản không có đi qua địa phương nào.

Lần này trở lại hắn luôn ở trong tình trạng khẩn trương, đâu có thời gian rảnh rỗi.

Bây giờ Kiếm Thánh đột phá, hắn mới chính thức cảm thấy nhẹ nhõm.

"Non sông tươi đẹp như thế, nếu không sửa trị cho tốt một phen thì sao xứng với thổ địa dưới chân!"

Sở Dương chân đạp mây trắng, tiếp tục phi hành.

Bên trong Vô Song thành, bên ngoài phủ thành chủ.

"Kiếm thứ tám!"

Một kiếm hạ xuống, Vô Vô Địch bay ngược.

"Kiếm mười hai!"

Bây giờ Kiếm Thánh thi triển ra Thánh Linh kiếm pháp một lần nữa, uy lực của nó đã khác xa lúc trước, một kiếm nổi phong vân, kiếm hạ quỷ thần kinh.

Vô Vô Địch lại lui.

"Kiếm hai mươi hai!"

Kiếm Thánh mặt không biểu tình, kiếm quang nhất chuyển, hư không xuất hiện chỉ chút kiếm khí cùng tụ lại một chỗ, giáng xuống chỗ mi tâm Vô Vô Địch.

"Giết!"

Vô Vô Địch vừa lui lại thấy thế sắc mặt hết sức khó coi.

Lần này hẳn không lui nữa mà chủ động tiến lên đón đỡ.

Một quyền đánh tan kiếm khí, nhưng trên năm đầm của hắn cũng toát ra một giọt máu.

"Không tệ!"

Kiếm Thánh lùi lại một bước, tán kiếm khí trong tay, bàn tay chộp một cái, một thanh thần kiếm từ trong phủ thành chủ bay ra ngoài, tới trong tay hắn.

"Ta có một kiếm, từ sau khi lĩnh hội ra chưa từng thi triển, bởi một kiếm kia nếu thi triển ta ắt gặp phản phệ chết đi. Bây giờ tu vi đã thoát khỏi lồng chim, dóm đến thần cảnh, lại có thể ngộ mới nên mới có thể thi triển dễ dàng."

Vô Vô Địch lập tức cảm thấy rợn cả tóc gáy.

Hắn lập tức dâng cao khí thế bản thân tới mức đỉnh phong, công lực thôi động đến trình độ trước nay chưa từng có.

Kiểm ý của Kiếm Thánh khiến hắn cảm thấy bị uy hiếp chưa bao giờ gặp.

"Một kiếm này tên là kiếm hai mươi ba!"

Kiếm Thánh nói xong thì hóa thành một đạo kiếm quang, xông giết tới. Lúc này không khí chung quanh sền sệt tựa như không gian đông kết, thời gian ngừng lại, vạn vật ngay tại thời khắc này như muốn kết thúc.

"Thập Cường Vô Địch, chỉ tiến không lùi!"

Vô Vô Địch là người thế nào?

Dưới sự áp bách, hắn phóng ra quang mang vô đạo, đánh ra một kích đỉnh phong.

Quyền, chưởng, cước, kiếm, kích đều trộn trong cùng một chiêu, bạo phát ra phản kích mạnh nhất.

ẦM!

Quang mang nát, bóng người bay.

Vô Vô Địch bị đánh tạo thành một cái hố sâu, máu me khắp người, vết thương khắp nơi tựa như vạn chỗ bị kiếm chém, thâm vô cùng.

"Hay cho Kiếm Thánh, hay cho kiếm hai mươi ba!"

Hắn chật vật đứng lên, khí tức ảm đạm, ở trước ngực hắn có một vết kiếm chém rách xương ngực.

Một kích kia hắn miễn cưỡng cản lại.

Nhưng thiếu chút nữa cũng bị giết.

"Có thể ngăn cản một kiếm của ta, ngươi cũng rất đáng gờm!"

Kiếm Thánh lãnh đạm nói: "Cũng không biết ngươi có thể ngăn trở kiếm thứ hai hay không?"

Trường kiếm giờ lên, kiếm quang ngưng tụ.

Vô Vô Địch lúc này mặt cắt không chút máu.

VÚT!

Ngay lúc này, một đạo lưu quang hoành không đi đến, rơi xuống cách đó không xa, không phải Sở Dương thì còn là ai. Hắn kịp thời chạy tới, nhìn thấy tình huống trước mắt thì không khỏi cười nói: "Chúc mừng sư phụ, công lực đại tiến!"

"Xác thực đáng giá chúc mừng!"

Kiểm Thánh lần đầu tiên mỉm cười.

Sở Dương đi đến bên cạnh Kiểm Thánh, chỉ Vô Vô Dịch nói: "Sư phụ, chẳng bằng giao hắn cho ta được không?"

Kiểm Thánh cau mày nói: "Hắn dù sao cũng đã bước tới cảnh giới thần minh!"

Sở Dương vội nói: "Chẳng phải bị lão sư phụ ngài đã thương nặng sao? Vừa vặng cho ta luyện tay một chút, dù sao đối thủ như thế cũng quá mức khó được, bỏ qua hôm nay thì chẳng biết đến khi nào mới có lại cơ hội như thế này nữa?"

Kiểm Thánh rốt cục gật đầu: "Thôi được, ngươi đi đi, dù sao cũng có ta đây quan chiến!"

Nói bóng gió, nếu như có nguy hiểm thì một kiếm của Kiểm Thánh chém nát Vô Vô Dịch.

Sở Dương vui mừng: "Đa tạ sư phụ!"

Vô Vô Dịch ở phía đối diện sắc mặt càng thêm khó coi, thậm chí tức đến run rẩy cả người.

Hắn là một vị võ giả, một vị võ giả cao ngạo, mới này suýt bị Kiểm Thánh giết chết đã khiến lòng tự tôn của hắn bị dả kích nghiêm trọng, bây giờ đồ nhi của đối phương tuyên bố muốn bắt hắn để luyện tập?

Đây quả thực là trắng trợn nhục nhã.

"Vô Vô Dịch, không có đúng sai mà chỉ phân trận doanh, hôm nay ta ngươi đấu một trận!"

Sở Dương chấn động cơ bắp, cổ động khí huyết, đi tới phía đối diện Vô Vô Dịch.

"Tiểu bối cuồng vọng, ta sẽ cho ngươi biết, lão hổ bị trọng thương vẫn là lão hổ."

Vô Vô Dịch sắc mặt đã tím tái, hắn nói xong đã xông tới giết Sở Dương.

Hiện tại mục đích của hắn rất đơn giản, chính là giết một người.

"Tốt tốt lắm!"

Sở Dương hết sức phấn chấn.

Cho tới nay, hắn chỉ có thiếu đối thủ ra dáng, Vô Vô Dịch hiện tại vừa vặn phù hợp.

Không lấy ra binh khí, trực tiếp nghênh quyền mà lên.

Bọn người Nhiếp Phong nhao nhao vây xem.

Kiểm Thánh ôm trường kiếm, lẳng lặng đứng.

Giết...

Tmg chóc lát, hai người va vào nhau.

Phong Thần thối, Bài Vân chương, Thiên Sương quyền, Hàng Long thối, thậm chí chấp ngón tay thành kiếm thi triển ra một loạt kiếm chiêu không hiểu thấu trong Thánh Linh kiếm pháp, hoàn toàn cứng đối cứng với Vô Vô Dịch.

Đáng tiếc, tuy hắn đạt đến cảnh giới Tông sư hoàn mỹ, dù rằng Vô Vô Dịch bị thương thật nặng nhưng hắn vẫn không phải là đối thủ của đối phương, chỉ có thể miễn cưỡng chống đỡ.

Sở Dương không có chút ý lui bước mà toàn tâm đối địch, chỉ thi triển tuyệt học võ đạo, ngay cả tâm linh niệm lực như Khổng Thần quyết cũng không có thời động.

Hắn thi triển quyền cước đến ngay cả thập cường tuyệt học của Vô Vô Dịch cũng sử dụng qua, còn cả Thiên Diệt kiếm quyết, Thiên Tuyệt đao pháp, Long Tượng Hám Thiên quyền, Bảo Thể thuật, Đại Nhật Như Lai chương, khoảng gần một trăm loại tuyệt học được hắn thi triển ra.

Tuyệt chiêu cường đại, thuật công phạt quý dị khiến cho Võ Vô Địch rất rung động.

"Giết!"

Sở Dương há miệng hét to, thúc giục công pháp căn bản của hắn, Ngũ Đế quyền.

Thanh Đế quyền ẩn chứa tạo hóa chi khí, nhưng cũng tước đoạt sinh cơ.

Xích Đế quyền hết sức cuồng bạo, mang theo khí tức cực nóng thiêu đốt hết thảy mọi thứ.

Hoàng Đế quyền nặng tựa như núi, một quyền hạ xuống khiến cho sao trời tồn lạc, lại có đặc tính bao dung hết thảy.

Bạch Đế quyền tiêu sái như gió thu, khí chất phong duệ không gì không xuyên thủng, không gì không thể phá.

Hắc Đế quyền lãnh sát băng hàn khiến người cảm thấy lãnh lẽo cốt tủy, nhưng cũng có cảm giác ôn nhu chí thiện.

Mọi loại thủ đoạn, đủ loại công pháp, sau cùng hợp trong Ngũ Đế quyền, Sở Dương đại khai đại hợp, trong lúc nhất thời chiến ngang tay Võ Vô Địch.

"Đây là đang dung hội quán thông, cô đọng thành một!"

Kiểm Thánh đang quan chiến hai mắt tỏa sáng, không khỏi gật mạnh đầu.

Hắn thấy Sở Dương chăm chú tiến nhập, hoàn thành coi trận giao đấu này trở thành nơi bản thân tôi luyện.

"Đợi một thời gian, tên đồ nhi này của ta nhất định có thể siêu việt ta!"

Kiểm Thánh mỉm cười không thể ngăn lại.

Nhiếp Phong và Bộ Kinh Vân quan chiến lại rung động.

Bọn hắn biết Sở Dương rất mạnh, nhưng cho tới nay, số lần Sở Dương xuất thủ rất ít, mà lại đều gọn gàng linh hoạt diệt sát chỉ trong một chiêu, bây giờ toàn lực xuất thủ, bọn hắn mới chính thức biết được vị thành chủ thần bí này mạnh bao nhiêu.

Đặc biệt đủ loại tuyệt học, tiện tay nhặt ra, cực kỳ đáng sợ.

"Võ Vô Địch, lại tiếp ta một quyền, Ngũ Hành Luân Chuyển!"

Sở Dương hét to khắp non sông, đả ra một quyền, không khí chấn động, đại địa trầm xuống, ở trên nắm tay hắn lại đồng thời hiện ra năm loại chân khí bao gồm Thanh Đế mộc khí, Xích Đế hỏa khí, Hoàng Đế thổ khí, Bạch Đế kim khí, Hắc Đế thủy khí, hình thành sắp xếp tương sinh, luân chuyển không ngừng, không ngừng vận chuyển.

"Đây là quyền gì?"

Võ Vô Địch lần đầu lộ ra vẻ kinh hãi.

Hắn cuống quýt ngăn cản nhưng bị quyền này đánh lui hơn mười mét, lực lượng trong cơ thể hắn có cảm giác bị toán loạn, khí huyết chấn động không ngớt.

"Ngũ Hành Quy Nhất!"

Sở Dương hét to lần nữa, cùng thời điểm đó, tạng phủ, cơ bắp, gân cốt, khí huyết, khiếu huyết của hắn đồng thời rung động, đạt đến tần suất nhất trí trước nay chưa từng có.

Khí tức cả người hắn dung luyện quy nhất hình thành một thể, tựa như một khối thép tẩm.

Trên đỉnh đầu của hắn toát ra một sợi khí huyết tinh mang, vô cùng thuần túy.

"Trong ngoài một thể, khí huyết hóa hồng, đây là dấu hiệu đạt tới cảnh giới Đại tông sư!"

Thấy cảnh này, Kiểm Thánh hơi khản trương.

Kiểm trong ngực hắn khẽ kêu rên.

Loại tình huống này hắn từng trải qua, tự nhiên biết đây là cơ duyên của Sở Dương.

Sau tiếng hét to, Ngũ Đế ngũ hành chi khí ngưng tụ trên nắm tay Sở Dương đột nhiên hòa thành một chỗ, dung hợp làm một, tạo thành một loại chân khí hoàn toàn mới.

Giờ khắc này, ý chí của Sở Dương đột nhiên thăng hoa, hóa vào bên trong khí huyết, tinh thần cả người chấn động, bước tới một tầng cảnh giới khác.

Giờ khắc này, hần cũng cảm giác được mỗi tắc cơ bắp, mỗi khối xương cốt, mỗi một tia chân khí, mỗi khiêu huyết trên người như lòng bàn tay, hết sức rõ ràng, suy nghĩ khẽ động liền có thể bộc phát mỗi một lần lực lượng, xoay chuyển ý nghĩ cũng có thể thu liễm mỗi một phần lực lượng.

"Mở cho ta!"

Thanh âm ù ù mang theo đại hỉ duyệt, một quyền hạ xuống đánh cho Vô Vô Dịch đang rung động hiện ra một lỗ máu trước ngực.

"Từ nay về sau, trên đời đã không còn Vô Vô Dịch!"

Sở Dương xoay người lại, nở nụ cười tươi tắn nhìn Kiếm Thánh.

"Tốt, tốt, tốt, rất tốt!"

Kiếm Thánh cười to, hết sức vui mừng.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Toa Chư Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 191: Đóng đô

Vô Vô Dịch chết, chết bởi bị đánh nát trái tim.

Có rất ít người trên thế gian biết hần nên cũng không tạo nên gợn sóng gì.

"Sư phụ, chúc mừng ngài tăng tiến tu vi, bước tới cảnh giới thần minh!"

Trở lại phủ thành chủ, Sở Dương lần nữa chúc mừng.

Về phần đường đi ngoài cửa phủ thì tự có người tu sửa, không cần quan tâm.

Kiếm Thánh cười nói: "Vậy ta cũng phải chúc mừng người đã bước tới võ đạo Đại tông sư!"

Hôm nay, hần cười nhiều một cách đặc biệt.

Sở Dương đắc ý hứng khởi nói: "Đúng thế, ta cũng kiêu ngạo chút xíu!"

Hần không dừng lại quá lâu mà an bài sự tình một chút rồi lên đường trở lại hoàng thành. Khi hần trở lại thì hoàng thành đã nằm trong tầm không chế của Đoạn Lăng, chỉ là khí tức huyết tinh tràn ngập, thật lâu không tiêu tan.

Minh Nguyệt trông thấy Sở Dương trở lại thì lập tức hỏi thăm: "Đại sư huynh, có chuyện gì không?"

Sở Dương nói như nước chảy mây trôi: "Vô Vô Dịch trả thù nhưng đã bị giết!"

"Vô Vô Dịch?"

Minh Nguyệt giật mình nhưng cũng chấn động: "Bị giết?"

Sở Dương thuật lại đơn giản: "Sư phụ lão nhân gia ông ta đã đột phá, vừa vận xuất quan nên đánh hần trọng thương, ta liền thừa cơ luyện tay một chút, đánh nát trái tim của hần."

Sau đó hần hỏi: "Tình huống nơi đây như thế nào?"

Minh Nguyệt thở hắt ra một hơi: "Vậy là tốt rồi! Phản kháng đã bị giết sạch sành sanh, chỉ là đám người còn lại thật khó để phân biệt được nhận rõ hiện thực hay không?"

"Có ta ở đây thì không có cá lợt trốn thoát đâu!"

Sở Dương nói xong thì chạy tới trong hoàng cung của chí tôn.

Tòa cung điện này đại khí hào hùng, chỗ cao nhất có thể đạt tới hơn ba mươi mét, liền thành một khối tựa như một hòn đá được điêu khắc thành, cổ phác đầy nặng.

Sở Dương dò xét chốc lát nói: "Hưởng thụ địa vị cao nhưng lại không biết thủ hộ đã chủ định kết cục bi thảm!"

Đoạn Lăng ở bên cạnh nói: "Chuyện này như đại sư huynh nói, nền tảng bất ổn thì cao tầng trước sau gì cũng sẽ sụp đổ?"

Sở Dương gật đầu: "Đạo lý tương tự cũng áp dụng cho võ đạo, nếu không có căn cơ thật tốt thì khó mà leo lên võ đạo đỉnh phong."

Đoạn Lăng như có điều suy nghĩ.

Sở Dương ngồi ngay ngắn trên đại điện, trực tiếp hạ mệnh lệnh: "Thông tri các tông các phái trong thiên hạ ba tháng sau phải tụ họp tại hoàng thành, nếu không nghe theo thì sẽ bị diệt!"

Đoạn Lăng ứng tiếng: "Vâng, thành chủ!"

Sở Dương lại nói: "Độc Cô Minh, người lập tức trở về Vô Song thành di dời tất cả nhân viên sự vụ đến đây!"

Độc Cô Minh cung kính đáp: "Vâng, thành chủ!"

Hắn sớm đã tiêu tan hiềm khích lúc trước Sở Dương cướp đi chức thành chủ, đặc biệt khi hiện tại chương không thiên hạ thì khiến hắn nhiệt huyết sôi trào, hết sức nhiệt tình.

Những chuyện còn lại thì an bài đơn giản, không lãng phí chút thời gian.

Với Sở Dương thì những chuyện này như ngựa quen đường cũ, không làm khó được hắn.

Màn đêm buông xuống, hắn ngồi trong hoa viên trong hoàng cung, bụng tách trà thơm mà Minh Nguyệt pha, nhấp một ngụm.

Minh Nguyệt ôm hông Sở Dương, dò hỏi: "Đại sư huynh, người không sợ bọn họ quấy rối?"

Sở Dương nói một cách thần bí: "Ta đang sợ bọn họ không quấy rối!"

Bọn hắn chỉ mang một nghìn người đến hoàng thành mà thôi, nhưng trong hoàng thành thì sao? Lại có bao nhiêu người? Bao nhiêu cao thủ? Mặc dù tạm thời bị trấn áp nhưng sao có thể không có phản kháng?

Nơi này có một thứ gọi là người ở trên người.

Như thế nào lại cam chịu bị một người ngoài thống trị?

"Rốt cục nhảy ra ngoài sao?"

Sở Dương ăn điểm tâm nhưng không nói một câu gì, thời gian trôi qua đến khi trên trời trăng khuyết hắn mới thì thầm một câu.

Dưới tâm linh đảo ảnh, hắn phát hiện ra trong một phủ đệ của một họ Trương ở trong hoàng thành tụ tập một lượng lớn cường giả, từng người lòng đầy căm phẫn đang bàn luận chuyện gì đó.

Sở Dương truyền âm, phát ra mệnh lệnh cho Đoạn Lăng: "Đoạn Lăng, đi!"

Đồng thời, năm ngọn phi đao đột nhiên xuất hiện, xẹt qua trời cao, biến mất không thấy gì nữa.

Minh Nguyệt hơi run lên: "Đại sư huynh, đây là?"

Sở Dương cười nói: "Diệt trừ hậu hoạn thôi!"

Cường giả Trương gia từng người bị phi đao đột ngột từ trên trời giáng xuống giết đi, sau đó Đoạn Lăng đuổi tới hốt gọn một mẻ, lại căn cứ theo manh mối này tìm được không ít kẻ làm loạn.

Hoàng thành trong lúc nhất thời càng thêm nhiều người thần hồn nát thần tính.

Một tháng sau, Vô Song thành dời cả đến hoàng thành.

Ba tháng sau, quân hùng thiên hạ hội tụ ở hoàng thành.

Ngay cả Đệ Nhất Tà Hoàng, Đệ Nhị Đao Hoàng, Đệ Tam Trư Hoàng cũng tới, ngoài ra còn cả Vô Danh cùng đông đảo chương giáo các môn phái không ai không tới.

Vô Song thành quá mức cường thế, diệt Vô Thần Tuyệt cung, quét ngang hoàng thành, quân lâm thiên hạ nên ai dám không theo?

Trong lúc nhất thời, trong hoàng thành tụ tập rất đông nhân vật trên giang hồ, khách sạn từ lâu đều bị đầy phòng.

Một ngày này, bên trong đại điện, Sở Dương triệu tập rất nhiều thủ lĩnh tới.

"Sở thành chủ, người phải thừa kế chí tôn vị?"

Vô Danh lên tiếng hỏi đầu tiên, đây cũng là vấn đề mà mọi người ở đây quan tâm.

Sở Dương thừa nhận không chút do dự: "Không sai. Bây giờ giang hồ hỗn loạn, phân tranh liên miên, ngay cả một đảo quốc như Vô Thần Tuyết cũng xâm lấn mà cũng không thể ngăn cản, khiến cho đường đường Thần Châu ta hạo thổ mệnh mông lại bị ức hiếp, đây là sỉ nhục của võ giả chúng ta."

Tiếng nói chấm dứt, mọi người trong sảnh đều run da mặt.

Đây là đang đánh mặt bọn hán.

Đánh một cách hung hăng.

Nhưng bọn hán lại không thể nào cãi lại được.

Vô Danh cười khò một tiếng, lại hỏi: "Vậy người muốn làm thế nào?"

Sở Dương thân nhiên nói: "Quy phạm trật tự giang hồ!"

Vô Danh truy hỏi: "Làm sao quy phạm?"

Những người còn lại khản trương cả lên, đều nhìn Sở Dương ngồi ở thủ vị.

Đây mới là vấn đề bọn hán quan tâm nhất.

Nhất triều thiên tử nhất triều thần, nhất triều chí tôn nhất quy củ.

Sở Dương lạnh lùng thốt lên mười sáu chữ: "Thiên hạ nhất thống, quy tắc chí thượng, nếu dám giẫm phá, đến chết mới thôi!"

Mọi người không khỏi hít một ngụm khí lạnh.

Thiên hạ nhất thống, đây là muốn đặt bọn hán dưới sự thống trị chứ không phải quy thuận trên danh nghĩa như trước kia; quy tắc chí thượng là muốn người người tuân theo.

Đặc biệt một câu sau cùng, đến chết mới thôi, đây là tuyệt đối không có chỗ để cò kè mặc cả.

Vô Danh cau mày nói: "Quy củ tuy tốt, nhưng..."

Hán biết, người trong giang hồ ai không cương quyết bướng bỉnh? Ai không huyết khí phượng cương? Lại có mấy ai nguyện ý nhận ước thúc? Đặc biệt là tông phái càng không mong muốn ở trên có một thái thượng hoàng, lúc nào cũng nhận áp bách quân thúc.

Sở Dương đậm mặt nói: "Đây là quy củ của ta!"

Trong lúc nhất thời, mọi người không khỏi trầm mặc.

"Ba năm, ta sẽ cho mọi người thời gian ba năm để thống kê các hạng mục công việc trong tông như đất đai, nhân lực, tài phú, sau đó báo cáo cho hoàng thành để chuẩn bị, tiếp nhận quân chế, nếu sau ba năm còn không báo cáo chuẩn bị thì sẽ bị coi là phản nghịch, đồ tông diệt phái, chó gà không tha!"

Sở Dương nói sát khí bùng bùng, không chừa chút lối thoát.

Dù là Vô Danh nghe cũng không khỏi nhảy lông mày.

Tiếp theo là ban bố từng quy củ một khiến trong lòng bọn họ có một cái mẫu. Những quy củ này đều y theo luật pháp được Sở Dương chế định ra để thống trị Đại Đường, thập toàn thập mỹ.

Vô Danh sau khi xem xong không nhịn được run giọng: "Nếu tiếp tục như thế thì thế gian không còn tông phái!"

Sở Dương thân nhiên nói: "Sao lại nói là không còn? Trách nhiệm của tông phái là gì? Chẳng qua là truyền thừa công pháp mà thôi, luật pháp của hoàng thành đâu có ngăn cản? Chỉ không cho phép thậm thượng làm loạn, không cho phép ức hiếp lương thiện, nếu ngay cả điều này cũng không làm được thì có khác gì đạo tặc trên giang hồ đâu? Mà như thế thì cần gì phải lưu lại!"

Vô Danh do dự nói: "Nhưng đây mọi thứ đều bị giám thị?"

Sở Dương nhìn qua Vô Danh nói: "Dưới luật pháp thì hết thảy tự do, siêu việt luật pháp ắt phải bị trừng phạt, chỉ có như thế thì thiên hạ mới có thể thái bình, không phải sao? Vô Danh, dân hay tông phái lớn hơn?"

Vô Danh cánh tay khẽ run, trầm mặc im lặng.

"Ba năm coi như thời gian quá dư dả rồi, hy vọng các người tự giải quyết cho tốt!"

Sở Dương vung tay lên, đứng dậy rồi đi khiến cho những người trong đại sảnh hai mặt nhìn nhau lần nữa.

Đứng sau cung điện, Sở Dương ngồi xuống.

Đoạn Lăng không hiểu hỏi thăm: "Thành chủ, sao lại cho bọn hán thời gian ba năm? Có dài quá không? Bây giờ đại thế đang ở trong tay chúng ta, có thể quét ngang thiên hạ, những tông phái kia nếu như không tuân thì diệt đi là được mà!"

Sở Dương ánh mắt xa xăm: "Cho bọn hán thời gian chính là cho chúng ta thời gian! Nhân tài của chúng ta quá ít, dự trữ không đủ. Huống chi chúng ta còn cường địch chưa hiện, đây cũng là lưu chỗ giảm xóc cho chính bản thân chúng ta!"

Đoạn Lăng thân thể đại chấn: "Cường địch?"

Sở Dương nghiêm túc nói: "Thời gian ba năm nay, ta muốn các người dốc sức nâng cao tu vi, dưới sự trợ giúp của ta và sư phụ, ta hy vọng toàn bộ các người tiến tới cảnh giới Đại tông sư, đến lúc đó mới có niềm tin tuyệt đối chống lại!"

Đoạn Lăng nói rõ to: "Nhất định không phụ hy vọng của đại sư huynh!"

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Toa Chư Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 192: Đại Ma Thần

Sau khi kết thúc đại hội ở hoàng thành, người của các đại môn phái đều bàng hoàng, gấp gờ nhau tìm kiếm phương pháp giải quyết, nhưng mà thiên hạ lại nghênh đón đại trị.

Sở Dương bình định lại cửu châu, phân chia cương vực mô phỏng theo cách của Thiên Vũ đại lục, sau đó định ra châu, quận, huyện cùng thôn trấn.

Thống kê nhân khẩu, phân phối thổ địa, nếu như không nghe theo thì trấn áp thẳng tay.

Đây chính là chỗ tốt của việc nắm giữ vũ lực tuyệt đối, có thể điều chỉnh tùy theo suy nghĩ của bản thân.

Sau đó tiến hành mở rộng các loại nông sản sản lượng cao như khoai tây, khoai lang, ruộng trồng bông, nuôi tằm, để người trong thiên hạ không lo cơm áo.

Cũng trong thời gian này mở thêm võ quán, thiết trí học viện để cường thân kiện thể, khai mở dân trí.

Thời gian trôi qua mau chóng, toàn bộ thiên hạ vui vẻ phồn vinh.

Một năm sau, trên diễn võ trường.

Sở Dương liếc nhìn đám người một chút, mở miệng nói ra: "Ra tay đi!"

Ở chung quanh hán là mười vị cường giả tuyệt thế đương thời như Đoạn Lăng, Độc Cô Minh, Dương Phong, Dương Tiểu Vũ, Nhiếp Phong, Bộ Kinh Vân, Đệ Nhị Mộng, Minh Nguyệt.

"Được!"

Bọn người Đoạn Lăng lên tiếng, lần lượt xuất thủ, vây công Sở Dương.

Dạng tranh đấu này cứ cách mười mấy ngày lại diễn ra.

Toàn bộ đám bọn hán đã đạt đến Tông sư đỉnh phong nên một khi xuất thủ sẽ rất cường đại chứ nói chi là liên thủ? Dù là Sở Dương cũng cảm thấy một tia áp lực.

"Tới hay lắm!"

Sở Dương hét lớn một tiếng, tiến hành phản kích.

Hắn vùng bàn tay trái xuất ra kinh khí chí thiện chí nhu, tay phải đánh ra sức mạnh hỏa cuồng bạo, một thủy một hỏa tạo thành một vòng phòng ngự thái cực.

Lại trải qua một năm tu luyện, hắn đã dung nhập được rất nhiều chiêu thức biến hóa của các công pháp vào trong Ngũ Đế quyền, có thể thi triển diễn hóa các loại quyền, chưởng, trảo, chỉ, thổi một cách tùy tâm sở dục.

Vô chiêu thắng hữu chiêu, ý tồn mà hình vong.

OÀNH! OÀNH! OÀNH!

Một người ngăn cản hơn mười cường giả, đại chiến liên miên, khí kinh bắn bay, dù là nham thạch dày hơn ba mét ở chỗ này cũng bị oanh đến mấp mô.

Sở Dương đều ngăn được tất cả các công kích của bọn hắn, hơn nữa còn dư lực phản kích.

Nơi xa, Kiếm Thánh và Vô Danh đứng chung một chỗ, yên lặng nhìn xem.

Vô Danh hơi cảm thán: "Đều là lương tài mỹ ngọc, thiên hạ anh tài!"

"Đúng thế thật, nếu có một người thôi cũng đủ rồi, bây giờ toàn bộ tụ hội ở đây thật khiến cho người cảm thán, càng làm cho người ta vui mừng. Mỗi người bọn hắn đều có tư chất như ta người."

Kiếm Thánh cũng gật đầu, đặc biệt là ánh mắt nhìn Sở Dương tràn đầy từ ái.

Vô Danh trầm mặc, trong lòng lại thờ dài một tiếng, hắn thu một người đồ đệ thiên tư kinh diễm, ngộ tính phi phàm nhưng bởi đi nhầm một bước mà đến nay không rõ tung tích.

Không biết có phải do xấu hổ không dám gặp hắn hay đã xảy ra chuyện gì mà đến nay không hề lộ diện.

Vô Danh nói: "Thời gian này, thiên hạ này là của bọn hắn, không, hiện tại đã là bọn họ! Chỉ ngần ngừ một năm mà thiên hạ biến đổi to lớn, quốc thái dân an, người người no bụng áo ấm, tuy không thập toàn thập mỹ nhưng không khó tưởng tượng qua ba năm năm nữa, thiên hạ này chỉ sợ cũng không còn ăn xin. Đây là công tích khó lường cỡ nào?"

"Vậy sao người phải bồn tẩu vì tông phái?"

Kiếm Thánh không có cảm giác gì với thiên hạ, hắn quan tâm là một chuyện khác.

Vô Danh nói: "Trước kia chỉ lo diệt tông phái sẽ đoạn tuyệt truyền thừa, khiến cho dân chúng mất đi huyết tính, nhưng hôm nay thiên hạ thiết lập võ quán, toàn diện phổ biến võ đạo thì ta cũng đã triệt để an tâm."

Kiếm Thánh gật đầu: "Vậy thì tốt rồi!"

Chẳng bao lâu sau đã có một số người bị quyền thôi của Sở Dương đánh bay ra ngoài, đến cuối cùng, thậm chí Bộ Kinh Vân và Nhiếp Phong thi triển Ma Kha Vô Lượng nhưng cũng bị đánh bay.

Kết cục đồng dạng đã diễn ra rất nhiều lần rồi.

Đây chính là phương pháp tu luyện đặc biệt của bọn họ, dưới áp lực của Sở Dương, muốn tu luyện chậm một chút cũng khó xảy ra được.

Sở Dương đi tới, cười nói: "Sự phụ! Bọn hắn đều đã là Tông sư viên mãn, nhưng muốn tiến thêm một bước tương đối khó khăn, không bằng ngài thôi động uy thế áp bách bọn hắn để kích phát tiềm năng, giúp bọn hắn nhanh chóng tiến bộ được không?"

Kiếm Thánh chỉ Sở Dương, lại gật đầu nói: "Tiểu tử nhà ngươi lại dám đánh chủ ý lên ta! Thôi được, bọn hắn đều tiến thêm một bước thì ngươi cũng dễ thờ hơn một chút, đến lúc đó có thể toàn tâm lĩnh hội võ đạo, không cần tốn thời gian cho tục sự nữa."

Sở Dương đại hi: "Chính là đạo lý này!"

Sau khi giảng giải thì bọn người Đoạn Lăng ứng tiếng vui mừng.

Đào mắt lại một năm trôi qua.

Trong đại điện trong hoàng cung, bầu không khí cực kỳ khẩn trương, có cảm giác không thở nổi.

"Chí tôn, đã điều tra rõ ràng, mười đại tông phái dẫn đầu mưu đồ bí mật phát động phản loạn, chuẩn bị phá vỡ quyền lực hoàng thành!"

Đoạn Lăng ánh mắt lạnh băng, sát cơ ngo ngoe muốn động.

Hắn đã sớm cải biến cách xưng hô Sở Dương.

Sở Dương lắc đầu: "Mười đại tông phái không có lá gan này!"

Nhớ năm đó, cái gọi là mười đại tông phái đã bị Vô Danh giết đến sợ hãi thì còn cường giả gì nữa? Ngay cả nội tình giữ lại cũng sẽ không nhiều, bằng không cũng không để cho Tuyệt Vô Thần xâm lấn.

Đoạn Lăng tiếp lời: "Bọn hần quả thực không có gan đó. Hiện tại đã điều tra rõ, Lam Nguyệt tông âm thầm ủng hộ, Kỳ tông chủ Lam Nguyệt Thánh Chủ chính là người ngày đó cứu Thần Mẫu đi."

"Lam Nguyệt tông sao?"

Lại ra một dạng tông phái như này, Sở Dương cũng hơi ngạc nhiên.

Đoạn Lăng nghiêm túc nói: "Ngoại trừ bọn hần ra thì chúng ta phát hiện có một số lớn cường giả Đông Doanh vượt biển đến đây, bây giờ đã bí mật tụ tập đến hoàng thành. Chỉ tôn, ta hoài nghi bọn hần sắp phát động công kích, rất có thể áp dụng kế hoạch đánh phủ đầu."

"Ta chờ chính là bọn hần!"

Sở Dương bỗng nhiên đứng dậy.

Bên trong thành bỗng nhiên xuất hiện một lượng lớn cường giả thì sao có thể thoát khỏi cảm ứng của hần?

Tâm niệm quét qua đã phát hiện được tung tích của bọn hần, chỉ là một mực không có kinh động thôi.

Sở Dương quát to: "Hôm nay sẽ hốt gọn bọn chúng. Đoạn Lăng nghe lệnh!"

"Có thuộc hạ!"

Dù Đoạn Lăng đã đạt tới cảnh giới Đại tông sư nhưng nghe thấy mệnh lệnh của Sở Dương cũng vẫn không chút do dự quỳ một chân xuống.

Sau đó, Sở Dương liền đi ra từng chỗ bí ẩn của địch nhân, bàn giao xuống dưới.

"Giết chết bất luận tội!"

Để lại một câu nói, hần đáp không mà đi, đi thẳng tới trên không một tòa trang viên ở phía tây thành.

Bên trong tòa trang viên này có chỉ ít hơn năm mươi vị cường giả Tông sư, đây là một cỗ sức mạnh hết sức đáng sợ. Lại thêm các nơi trong thành ẩn tàng hơn mấy trăm cao thủ tiên thiên, một khi phát động công kích sẽ có hậu quả đáng sợ đến bậc nào?

Giờ phút này, trong chính sảnh đang có mấy người thương nghị.

Lam Nguyệt Thánh Chủ mặt bộ lam sam nói với về thiếu kiên nhẫn: "Còn thương nghị gì nữa, thực lực của chúng ta đủ để giết thẳng tới hoàng cung, vậy giết chỉ tôn dễ dàng mà? Mưu đồ sách lược gì gặp phải vũ lực tuyệt đối cũng sẽ vô dụng cả thôi. Nếu không giết chỉ tôn thì giết hết người trong hoàng thành có lợi ích gì? Dứt khoát một chút, chúng ta tập trung lực lượng trước vây giết chỉ tôn, những chuyện còn lại sẽ dễ làm."

Thần Mẫu Lạc Tiên mặt không đổi sắc nói: "Không sai, không giết chỉ tôn Sở Dương thì dù mưu đồ cỡ nào cũng chẳng có chút tác dụng gì!"

Một vị chương môn cau mày nói: "Quan trọng ở chỗ giết như thế nào? Chúng ta ai là đối thủ?"

Lại một vị chương giáo đưa ra ý kiến: "Trong hoàng cung còn Kiếm Thánh lẫn Vô Danh, sao diệt được bọn hần?"

"Ta đã sớm nói, Kiếm Thánh để chúng ta đối phó, còn Sở Dương ta sẽ đích thân xuất thủ diệt hần!"

Người này nói chuyện hết sức giọng gào, rõ ràng không phải người Trung Nguyên.

Thần Mẫu cười lạnh nói: "Chuẩn Nhân Thiên Ân, hần có thực lực diệt sát Đại tông sư đấy, ngươi liệu có nổi không?"

Chuẩn Nhân Thiên Ân lạnh lùng nói: "Dù ta không được nhưng hần cũng phải chết không thể nghi ngờ. Huống chi, chúng ta nhiều Đại tông sư như thế còn không đối phó được một mình hần sao? Ta đề nghị, đêm nay lập tức động thủ vây giết bọn hần, chư vị chúng ta chia đều thiên hạ!"

"Hay cho câu chia đều thiên hạ!"

Thanh âm ừ ừ hóa thành lời âm giáng xuống.

Thanh âm này khiến mọi người không khỏi kinh hãi, nhao nhao nhảy ra ngoài, chỉ thấy một người lơ lửng trên không trung, áo trắng như tuyết, tóc dài như thác nước, không giống nhân gian phàm tục.

"Chỉ tôn Sở Dương!"

Thần Mẫu nhận ra được đầu tiên, cắn răng đến phát ra tiếng lách cách.

"Người Đông Doanh, tông chủ Ân Kiếm lưu Chuẩn Nhân Thiên Ảnh, các ngươi rút cuộc đã đến!"

Sở Dương lạnh lùng nhìn thoáng qua người thủ lĩnh Đông Doanh, con mắt quét qua thì phát hiện ra chương giáo tông chủ các đại tông phái, hẳn không khỏi cất giọng châm chọc: "Trước có Tuyệt Vô Thần tứ ngọc Thần Châu, bây giờ chỉ mới qua hai năm ngắn ngủi mà các ngươi lại cầu kết người Đông Doanh chuẩn bị khiến thiên hạ loạn lạc, thật sự gan lớn như chó chết."

Một vị chương giáo cười lạnh, chỉ trích thẳng mặt: "Sở Dương, không phải chúng ta cầu kết bọn hắn mà là do ngươi ép người quá đáng, không cho chúng ta đường sống!"

Sở Dương mặt không đổi sắc nói: "Ta không cho các ngươi đường sống? Hôm nay thiên hạ thái bình, vạn dân ca tụng, sao hết lần này đến lần khác các ngươi không có đường sống?"

Lam Nguyệt Thánh Chủ xeng ngang: "Tu võ đạo cường tự thân, mục đích của võ giả chúng ta là siêu thoát thì sao có thể bị trói buộc? Sở Dương, ngươi quản chế tông phái, ước thúc cường giả chính là hạn chế chúng ta phát triển, cắt đứt tương lai của chúng ta thì còn gọi gì là đường sống?"

Sở Dương lại nói: "Dù là như thế thì cũng không nên là lý do để các ngươi cầu kết Đông Doanh!"

Chuẩn Nhân Thiên Ân hừ lạnh nói: "Chúng ta đều là võ giả thì phân làm gì!"

Sở Dương không đợi Chuẩn Nhân Thiên Ân phản bác, tiếp tục nói: "Nếu đã không phân không chia thì các ngươi cũng nên chịu sự thống trị của ta! Đại Dương Gia đã tới?"

Chuẩn Nhân Thiên Ân co rụt con ngươi lại nói: "Ngươi biết Đại Dương Gia?"

Sở Dương thần nhiên nói: "Nếu không phải hắn thì chút người như các ngươi đây sao có thể thành sự?"

"Đúng thế không, ta muốn thử xem thủ đoạn của ngươi!"

Chuẩn Nhân Thiên Ân rút ra trường kiếm, khí thế bắt đầu dâng lên.

"Ngươi còn chưa đủ tư cách!"

Sở Dương ngưng tụ ánh mắt, Chuẩn Nhân Thiên Ân run lên, một ngọn phi đao đã xuyên qua cổ họng của hắn.

Ngay sau đó chính là Lam Nguyệt Thần Chủ cùng Thần Mẫu, đầu tiên là bị chấn nhiếp tâm thần, tiếp đó bị một đao diệt sát, căn bản không có bất cứ cơ hội phản kháng nào.

Dưới tâm linh niệm lực thì dù là Đế Thích Thiên cũng phải mắc lừa chứ nói chi bọn hắn?

Không tổn nhiều sức.

Đây chính là chỗ kinh khủng thật sự của Khô Mộc tâm kinh.

VÚT! VÚT! VÚT...

Năm ngọn phi đao liên tiếp chớp động, lấy đi từng sinh mệnh.

Những người còn lại sao có thể ngăn cản được lưu quang của phi đao?

Trong chốc lát đã bị giết sạch không còn.

Cùng lúc đó, các nơi trong thành cũng phát sinh đại chiến, tiếng kêu thảm thiết vang lên liên tiếp.

Sở Dương lại bước ra một bước đi tới trên tường thành, nhìn phía ngoài thành.

Trong nháy mắt hắn giết Chuẩn Nhân Thiên Ân thì cảm giác được nơi xa bốc lên một cỗ khí tức cường đại.

"Hảo thủ đoạn!"

Trong nháy mắt, một bóng người phá ngang bầu trời, đi tới ngoài thành, lơ lửng trên không trung.

Sở Dương thần nhiên nói: "Đại Dương Gia?"

Người này thân hình phổ thông, cả người mặc lam trang. Phần lưng áo có kết tám dây thất lưng, bên trên có ấn ký hình ảnh giống bát quái. Gương mặt có phân tròn, kiểu tóc phổ thông, buộc bím tóc sau đầu.

Mặc dù chưa từng gặp qua nhưng cảm nhận được lực lượng kinh khủng trong cơ thể đối phương thì không khó suy đoán.

Vị này hẳn là Đại Đương Gia tiểu ngạo thế gian, sự phụ của Chuẩn Nhân Thiên Ảnh, thứ tử của nhất đại kỳ nhân Tiểu Tam Tiểu.

"Có thể gọi ra tên của ta thì ngươi cũng không tầm thường!"

Đại Đương Gia không cảm thấy quá ngạc nhiên, hắn nhìn Sở Dương tò mò hỏi: "Ngươi tuổi còn nhỏ nhưng sao đã tu luyện đến trình độ này? Không thể tin nổi! Lại giết sạch bọn người Chuẩn Nhân Thiên Ảnh chỉ trong chớp lát khiến ta không kịp cứu viện!"

Đồ đệ chết, thù hạ bị giết nhưng hắn lại không có chút quan tâm.

Sở Dương nói: "Ta càng kỳ quái hơn, thân là con dân Thần Châu nhưng tại sao ngươi lại muốn Trung Nguyên loạn lạc? Còn một vị khác cũng đi ra đi!"

"Hay cho một thiếu niên lang!"

Lại một bóng người đằng không đi đến, lơ lửng ở một bên khác.

Người này dáng người cực kỳ khôi ngô, trên mặc nổi đầy gân xanh trông hết sức dữ tợn đáng sợ, khiến người nhìn mà run sợ.

Sở Dương nói giọng chắc chắn: "Đại Ma Thần!"

Đại Ma Thần khó hiểu nói: "Không sai, chính là ta, ta rất hiểu kỳ, ngươi sao biết thân phận của chúng ta?"

Thân phận của bọn hắn quá mức bí ẩn, ngoại trừ rải rác mấy người ra thì người ngoài căn bản không có cách biết được.

"Chuyện này quan trọng sao?"

Kiểm Thánh đằng không mà lên, hạ xuống trên tường thành, hắn liếc nhìn hai người rồi lạnh giọng nói: "Những lão hủ mục như các ngươi không tham tình võ đạo mà lại chạy ra khi phụ đồ nhi ta, đã hỏi qua kiếm trong tay ta đáp ứng chưa?"

Thanh âm của hắn âm vang, rung động âm âm.

Sau lưng của hắn là Vô Danh theo sát đằng sau mà đến, còn có Nhiếp Phong và Bộ Kinh Vân.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Toa Chư Thiên* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 193: Tiểu Tam Tiểu

Trong hoàng thành, giết chóc tiếp tục, thậm chí bốc lên ánh lửa.

Đại Đương Gia không có tức hờn hận mà hết sức bình tĩnh: "Ta chuẩn bị vô số năm, muốn biến Trung Nguyên thành vực sâu, trở thành vùng đất của tội ác, nhưng không ngờ lại bị nhóc con miệng còn hôi sữa như ngươi phá bại. Nhưng vậy thì đã sao? Chỉ là một bầy kiến hôi mà thôi, ta còn vô số thời gian để bồi dưỡng ra tiếp một đám người nữa, chẳng qua là bức thiên tài như ngươi lại quá mức hiếm thấy. Đầu nhập vào ta thế nào? Muốn xưng bá thế gian, ta cho ngươi; muốn trường sinh bất tử, ta cũng có thể thành toàn cho ngươi."

Sở Dương cười nói: "Thiên hạ này chẳng phải đã là của ta rồi sao? Về phần trường sinh thì chẳng qua là Long Quy lực mà thôi, hơn nữa các ngươi thực sự trường sinh sao?"

Đại Ma Thần lại tò mò hỏi: "Ngươi cũng biết Long Quy lực, chẳng lẽ ngươi là con riêng của lão gia hỏa kia?"

Sở Dương không cãi lại mà chỉ nói: "Có phải hay không đã không quan trọng! Các ngươi nếu như thối lui, phát hạ lời thề từ nay trở đi không nguy hại Trung Nguyên nữa thì ta có thể thả các ngươi an toàn rồi đi, như thế nào?"

Ha ha ha!

Đại Đương Gia và Đại Ma Thần đều cường lên diện cuồng, tựa như nghe được chuyện đáng cười nhất thế gian, cười đến nghiêng ngã.

"Một mình ta có thể diệt quốc!"

Đại Ma Thần vô cùng cuồng ngạo, khiến cho toàn bộ rừng cây sau lưng hắn vô thanh vô tức hóa thành bột phấn.

"Một mình ta nhất định đỉnh thiên thu!"

Đại Đương Gia thần thái tùy tiện, bá đạo ngàn vạn.

Sở Dương cười lạnh nói: "Nhưng hai người các ngươi chỉ có thể nấp ở Đông Dương mưu đồ, thi triển mưu mẹo nham hiểm, làm việc như thế chẳng qua chỉ là hành vi của tiểu nhân mà thôi, sao có thể diệt quốc? Sao có thể định đỉnh thiên thu? Chẳng qua là người si nói mộng mà thôi! Các ngươi cừu hận Tiểu Tam Tiểu nhưng lại luôn e ngại hắn, có phải thế không?"

Đại Đương Gia thờ dài một tiếng: "Xem ra ngươi không đáp ứng đề nghị của ta nhỉ?"

Sở Dương lắc đầu: "Ngươi cũng không dám ứng điều ta mới nói nhỉ?"

Nói xong, hắn đột nhiên quát: "Xuất thủ!"

KENG!

Kiểm Thánh sớm đã chuẩn bị sẵn sàng, cũng cùng Sở Dương tương thông, trực tiếp thi triển ra kiếm hai mươi ba, động lại thời gian, xuyên qua không gian, kiếm quang chỉ thẳng mi tâm Đại Ma Thần.

"Hay cho kiếm hai mươi ba!"

Đại Ma Thần lộ ra bộ dáng chán kinh, phi tốc lùi nhanh lại, đồng thời thôi động ra thần công Hỗn Thiên Tử Tuyệt của hắn, một chiêu ngăn cản được kiếm quang, va chạm cùng một chỗ khiến đôi bên đồng thời nhanh lùi lại.

Vậy mà bất phân cao thấp.

Lúc này, Bộ Kinh Vân và Nhiếp Phong đã phong vân hợp bích, thi triển ra Ma Kha Vô Lượng công kích tới. Hai người bọn họ đã đạt tới cảnh giới Đại tông sư, bây giờ liên hợp cùng một chỗ thì uy năng cường thế không kém gì Kiếm Thánh, thừa cơ đánh lui Đại Ma Thần.

Bọn hắn bên này ngăn cản được Đại Ma Thần.

Sở Dương sớm đã nghĩ ra sách lược để đối phó hai người.

Một mình Kiếm Thánh chỉ sợ khó chế ngự được Đại Ma Thần, dấu sao đối phương quá mức cường đại, thế nên mới để cho Bộ Kinh Vân và Nhiếp Phong đi theo Kiếm Thánh, tiến hành liên thủ.

Sở Dương vừa nói vừa thi triển tâm linh kiếm xuyên toa không gian, hạ xuống trên mi tâm của Đại Đương Gia.

PHỐC! PHỐC!

Từ nơi sâu xa vang lên một tiếng vang nhỏ.

Sở Dương sắc mặt lại khẽ biến, một kiếm kia tuy phá được tâm linh của Đại Ma Thần nhưng lại không triệt để chém ra, lúc này hắn tể ra Nhiếp Hồn châu khiến cho Đại Ma Thần về mặt hốt hoảng dường như sắp ngưng tụ ra lại ý chí.

"Hoàng Kim thùng, đi!"

Sở Dương thôi diễn phương pháp ngàn vạn lần, chấp hành cẩn thận tỉ mỉ.

Kim quang lóe lên lập tức quán chặt lấy Đại Đương Gia.

Ở bên cạnh còn một đạo lam quang mau chóng đuổi theo, chính là một kiện chiến lợi phẩm khác tên là Thấu Cốt kinh, bay tới phía trước mi tâm Đại Đương Gia.

"Đáng chết!"

Đại Đương Gia đã khôi phục lại, thần sắc tức giận, lực lượng chết phục trong cơ thể tuôn ra mãnh liệt chống đỡ Hoàng Kim thùng, lại né sang một bên nhưng không thể hoàn toàn né khỏi Thấu Cốt đỉnh, nó bắn lên vai phải của hắn, từ sau móc ra một vòi máu tươi.

Sở Dương khẽ híp mắt lại, lộ ra vẻ kinh ngạc.

Hắn không thể ngờ được công kích liên tiếp như thế mà không giết chết được đối phương, cũng may hắn còn hậu chiêu: "Thất Tinh kiếm trận, ra!"

VỤT...

Bảy đạo kiếm quang đằng không mà lên, trong nháy mắt bố trí chung quanh nhốt lấy Đại Đương Gia tránh khỏi Hoàng Kim thùng.

"Kiếm trận, giao sát!"

Sở Dương chỉ tay thúc giục kiếm trận.

Lúc này sắc mặt của hắn đã trắng bệch như tờ giấy, liên tiếp thôi động mấy món linh khí nên khiến hắn dù linh khí như biển cũng không chịu đựng nổi, vội vàng nhân cơ hội nuốt mấy viên Đại Bổ Khí đan.

Hắn cũng không dừng lại mà đằng không bay lên tới bên ngoài kiếm trận.

Kiếm trận xoay tròn phun ra từng đạo kiếm khí.

A...

Bên trong kiếm trận truyền ra tiếng kêu thảm thiết, hết sức thê lương.

Nhưng mà nháy mắt sau đó, kiếm trận run lên rồi đột nhiên nổ tung, bảy thanh trường kiếm bay ra các nơi.

Sở Dương co rút con ngươi lại, chỉ thấy Đại Đường Gia máu me be bét đầy người, da thịt trên người hắn bị xoắn nát một tầng, nhìn đâu cũng thấy được xương cốt rạn nứt, toàn bộ nhìn tựa như một khối thịt nát.

"Tâm linh kiếm, chém!"

Không chút do dự, Sở Dương thúc giục tâm niệm lực một lần nữa, Đại Đường Gia đang muốn phát diện thấy thế thì run lên, con mắt màu đỏ lộ ra quang mang tán loạn.

"Chết!"

Sở Dương không chút do dự giờ lên Thiên Qua chiến kích bỏ xuống phía đỉnh đầu Đại Đường Gia.

Hung ác nhanh chóng, tàn nhẫn tuyệt tình.

Đào mắt đã hạ tới mi tâm.

"Không!"

Lúc này, Đại Đường Gia lần nữa thoát khỏi tâm hồn công kích, khôi phục thanh minh, nhưng sao còn chỗ để có thể né tránh, hắn chỉ biết tuyệt vọng hét lớn một tiếng.

Mặc dù trong người hắn có Long Quy huyết nên chỉ khi nát sọ mới thật chết đi, mà thủ đoạn của đối phương thì hắn há có thể may mắn sống thoát?

Một bên khác, Đại Ma Thần một mực bị Kiếm Thánh, Bộ Kinh Vân và Nhiếp Phong cuốn lấy thấy cảnh này thì triệt để phát cuồng, đáng tiếc, trong lúc cấp bách lại không khó có thể thoát khỏi phòng ngự của ba người Kiếm Thánh.

Ài!

Trong lúc ngàn cân treo sợi tóc thì một tiếng thờ dài vang lên, Sở Dương cũng cảm giác Thiên Qua chiến kích đột nhiên dừng lại, dù hắn có ức vạn quân lực cũng khó có thể giữ chắc.

Sắc mặt hắn bỗng nhiên khó coi.

Đại Đường Gia thừa cơ rút lui nơi xa.

Trên không trung, mây mờ tản ra lộ ra một con Long Quy to lớn cùng một lão giả ngồi trên nó, cả hai tiến đến chậm rãi nhưng trong nháy mắt đã tới phụ cận.

"Tiểu Tam Tiểu!"

Sở Dương thầm hận, nhìn lão giả trên Long Quy mà gần từng chữ một.

"Hay cho thiếu niên lang, không hổ là người đạt được thiên địa khí vận, lật tay thành mây trở tay thành mưa, trọng chinh cân khôn, mở ra khí tượng xưa nay chưa từng có!"

Người ngồi trên Long Quy chính là Tiểu Tam Tiểu, chờ khi Long Quy đáp xuống mặt đất thì hắn chậm rãi đứng lên, bước ra một bước tới không trung, nhìn Sở Dương rồi khẽ gật đầu.

Đại chiến một bên khác cũng đã dừng lại, riêng phần mình lui ra phía sau.

"Lão gia hòa, người rốt cục hiện thân!"

Đại Đường Gia cười lạnh một tiếng, thôi động thần công, thương thế đáng sợ của hắn không ngờ khôi phục lại với tốc độ bằng mắt thường cũng có thể

thấy được, chỉ trong mấy hơi thở mà gần như đã khôi phục hoàn toàn.

Tốc độ khôi phục của Long Quy lực thật không thể tưởng tượng nổi.

Tiểu Tam Tiểu cô đơn nói: "Các người cần gì phải như thế?"

Ha ha ha!

Đại Đường Gia cười điên cuồng, tay chỉ Tiểu Tam Tiểu nói: "Lúc trước người bỏ rơi vợ con nhưng lưu lại ma công cho hai chúng ta tu luyện, khiến chúng ta người không ra người quý không ra quý, mẹ chúng ta hậm hực nên mất sớm. Ngay ngày đó, huynh đệ chúng ta liền thề, muốn để người nếm tư vị thống khổ tận cùng."

Đại Ma Thần lạnh băng nói: "Khiến cho ngụy quân tử tự cho mình siêu phàm nói muốn bảo vệ Thần Châu phải trở mắt nhìn Thần Châu trăm luân!"

Tiểu Tam Tiểu thống khổ nói: "Cho nên các người liền thôi động mấy lần đại kiếp?"

Hai người đồng thời gật đầu: "Không sai!"

Lúc này, Sở Dương đột nhiên lên tiếng, nhìn Đại Đường gia nói: "Khoan đã! Chẳng lẽ Tuyệt Vô Thần xâm lấn là âm mưu âm thầm của các người?"

Đại Đường Gia gật đầu: "Không sai! Nếu không có ta hướng dẫn thì hán sao có thể cải tiến Kim Chung tráo thành Bất Diệt Kim Thân được?"

"Người cũng biết chuyện đó?"

Sở Dương quay người lại nhìn Tiểu Tam Tiểu, trên mặt lộ ra thần sắc cực kỳ lạnh khốc.

Tiểu Tam Tiểu trầm mặc chột lất nói: "Ta sao có thể không biết?"

Sở Dương cao giọng quát: "Vì sao không ngăn cản?"

Vô Danh, Bộ Kinh Vân, Nhiếp Phong, tất cả đều lộ ra vẻ tức giận.

Tiểu Tam Tiểu kỳ quái nói: "Tại sao ta phải ngăn cản? Thần Châu đại địa không phải chỉ một mình ta, nó tự có số mệnh riêng!"

Sở Dương truy hỏi: "Không phải truyền ngôn người thủ hộ Thần Châu sao?"

Tiểu Tam Tiểu nhú mày: "Thủ hộ Thần Châu cũng không thể xuất thủ mãi được!"

Sở Dương nói giọng châm chọc: "Vậy người rốt cục đã làm được gì?"

Tiểu Tam Tiểu trầm mặc.

Sở Dương nói tiếp: "Để ta nói đi! Người làm cho Thần Châu chẳng qua là sinh ra hai đứa con trai, sau đó hai đứa con trai này vì đối phó người nên nghĩ hết biện pháp để cho Thần Châu đi hướng vực sâu vạn kiếp bất phục. Nhưng Tiểu Tam Tiểu người thì sao? Chỉ trở mắt nhìn, xem vạn dân giãy dụa, nhìn bách tính tử vong, người chỉ đứng trên chín tầng trời lạnh lùng nhìn xem, mặc kệ không hỏi."

Sở Dương ánh mắt càng thêm băng lãnh: "Hắc hắc, thủ hộ Thần Châu mà người nói chẳng qua tự mỹ hóa chính mình mà thôi!"

Đến tận đây, hán xem như minh bạch, Tiểu Tam Tiểu mới là kẻ cầm đầu cho sự bi thảm hắc ám của cả thế giới Phong Vân.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Toa Chư Thiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 194: Tru tận giết tuyệt

Trên không trung, cuồng phong tứ ngược.

Phía dưới mặt đất, oan hồn kêu rên.

Tiểu Tam Tiểu trầm mặc hồi lâu mới nói: "Vậy thì sao? Non sông vẫn là non sông, Thần Châu vẫn là Thần Châu, trăm ngàn năm sau vẫn như thế, đây mới là sắc thái vĩnh viễn không thay đổi."

Sở Dương lạnh cả tim.

Lời nói của Tiểu Tam Tiểu bình thản nhưng cực kỳ lạnh khốc.

Nói bóng gió, phóng nhân thiên hạ, chết nhiều người thì đã sao? Cực khổ lại như thế nào? Trăm ngàn năm sau vẫn sẽ vui vẻ phồn vinh!"

Đây là tàn nhẫn bậc nào.

Đổi lập tức tàn nhẫn.

Sở Dương lạnh lùng nói: "Người nhìn khắp lịch sử tang thương, nhìn khắp cả thương hải tang điền, nhìn khắp cả hưng suy thay đổi cho nên người liền thờ ơ lạnh nhạt, ngồi nhìn phong vân?"

Tiểu Tam Tiểu bỗng nhiên cười nói: "Phong vân sẽ không thay đổi, non sông sẽ không thay đổi, thiên địa này cũng sẽ không thay đổi, như thế đủ rồi, chẳng phải sao?"

Sở Dương rét run cả người: "Nhưng người trông mắt nhìn hai đứa con trai tai họa này của người gây tai họa đại địa người nuôi sao?"

Tiểu Tam Tiểu dạy dỗ: "Không có đại kiếp thì sao có thể trưởng thành? Hôm nay thiên hạ chẳng phải xuất hiện các người sao? Nếu như thái bình thịnh thế thì sao có được võ đạo hưng thịnh? Nhìn vấn đề không thể phiến diện, người trẻ tuổi!"

Sở Dương nhìn chằm chằm Tiểu Tam Tiểu chỉ chốc lát, thở dài một tiếng: "Người đã tuyệt tình diệt tính với thiên địa này như thế, ngay cả một chút đồng tình với con dân Thần Châu có huyết mạch giống người cũng không có, trong mắt người chỉ có hai đứa con trai, mặc bọn hắn gây nhốn nháo khiến thiên hạ này như đồ chơi, vậy mà người còn tìm ra cớ đương nhiên phải thế. Đã thế, lưu lại các người có ích gì?"

Trước kia hắn rất kính nể Tiểu Tam Tiểu, nhưng hiện thực hôm nay đã đánh nát nguyện vọng mỹ hảo của hắn.

Những lời đối phương mới nói khiến hắn phi thường xúc động.

"Sống lâu thật có thể coi nhẹ hết thảy?"

"Kính lịch nhiều hơn thực sẽ không còn cảm động?"

"Ngàn năm tuổi nguyệt, sống lâu vạn năm thực sẽ thái thượng vong tình? Chỉ còn người và chuyện muốn quan tâm? Về phần những thứ khác thì tất cả đều là sâu kiến, ra sao thì ra?"

Nghĩ đến đủ loại vấn đề, Sở Dương lạnh lùng.

Vừa chuyển động ý nghĩ, nhớ tới bản thân.

Kính lịch mấy thế giới, từ bắt đầu mê mang hưng phấn đến sau cùng lạnh nhạt.

Từ trước kia thương hại đến chỉ lo đại cục.

Tất cả những chuyển biến này, nhìn lại Tiểu Tam Tiểu, hắn bỗng nhiên có cảm giác mãnh liệt: Có khi nào tương lai ta cũng như thế?

Sở Dương khe khẽ thở dài, lắc đầu kìm lại suy nghĩ trong lòng.

Tương lai hắn không nhìn thấy, cũng không biết có thể đi bao xa.

"Chuyện ta có thể làm là kiên trì bản tâm, thủ vững ranh giới cuối cùng!"

Sâu trong tâm linh, Sở Dương hoạch xuất cho mình một chỗ, cẩn thận trân tàng.

Kìa là lương tâm.

Kìa là ranh giới cuối cùng.

Đó cũng là sơ tâm!

Kìa cũng là bản phận đạo đức của một người.

Sở Dương chỉ tay tới Nạp Hư giới, nhưng không nhận được hỏi: "Người sẽ xử lý ta như thế nào? Sẽ đối xử với hoàng thành ra sao?"

Đại Đường Gia cười gằn nói: "Lão gia hòa, hắn mới nảy xém giết ta, ta nếu không báo thù thì không biết có nổi điên không đây?"

Đại Ma Thần lãnh khốc nói: "Còn những sâu kiến kia nữa, chúng có thực lực uy hiếp ta thì không nên lưu trên thế gian!"

Tiểu Tam Tiểu trầm mặc một lát, sau đó quay người lại, nhẹ bước một bước liền bước lên lưng Long Quy, nói: "Thần Châu dù sao cũng là Thần Châu

của chúng ta!"

Ha ha ha!

Đại Đương Gia cuồng tiếu: "Ta mặc dù hận ngươi nhưng chuyện này ngươi làm không tệ, thiên hạ này chính là của chúng ta, há có thể để cho người khác nhúng chàm? Há có thể để cho người khác thống trị?"

Đại Ma Thần cười: "Đây là bãi săn của chúng ta, lão gia hỏa, chờ tương lai, huynh đệ chúng ta sẽ hảo hảo lập ván kế tiếp với ngươi? Trăm ngàn vạn năm sau, chỉ có chúng ta mới là chủ nhân thế gian!"

Vô Danh run rẩy.

Nhiếp Phong sắc mặt âm trầm đáng sợ.

Bộ Kinh Vân trên người đã ngưng tụ sát khí thành thực chất.

Dù là Kiếm Thánh không hồi thế sự cũng phải phẫn nộ.

"Đã như thế, vẫn câu nói kia, lưu các ngươi lại để làm gì!"

Sở Dương không tiếp tục chần chờ, lấy ra Hiên Viên kiếm, lập tức một cỗ bá khí hoàng đạo quét ngang thiên hạ, kim sắc kiếm quang xông lên thiên không khiến cho Tiểu Tam Tiểu chuẩn bị rời đi phải dừng lại, nghiêng đầu nhìn lại.

Tiểu Tam Tiểu biến sắc mặt: "Hoàng đạo thánh kiếm! Chuôi kiếm này ngươi còn chưa xứng có được, đưa cho ta đi!"

Hắn vùng bàn tay lớn lên hùng muốn mạnh mẽ cướp đoạt.

Sở Dương chỉ cười lạnh, sau đó hét to: "Tiền bối, còn không xuất thủ thì chờ đến khi nào?"

"Sâu một nên bị diệt!"

Dứt lời chính là một đạo kiến khí đánh phá không gian, giáng lâm mà tới.

Giờ khắc này, không gian trong phạm vi trăm dặm toàn bộ ngưng kết, dù là Tiểu Tam Tiểu cũng đứng im bất động, chỉ có trong con mắt hắn lộ ra vẻ hoảng sợ, còn cả vô tận không hiểu.

Long Quy muốn giãy dụa nhưng lại không thể nào động đậy được.

Chớ nói chi Đại Ma Thần cùng Đại Đương Gia, cả hai chỉ còn lại tuyệt vọng hoảng sợ.

PHỐC! PHỐC!

Kiếm quang hạ xuống diệt đi nguyên thân của Tiểu Tam Tiểu, vỡ vụn Đại Ma Thần, chôn vùi Đại Đương Gia, ngay cả Long Quy cũng mất đi khí tức.

Ba đại cường giả đương đại, cộng thêm một Long Quy cứ thế bị diệt sát tại chỗ.

VÙ... VÙ... VÙ...

Phong thanh nghẹn ngào, khôi phục bộ dáng trước kia.

Sở Dương lại cứng ngắc trên không trung, lộ ra vẻ cực độ chấn động.

Đại Đương Gia cùng Đại Ma Thần là hắc thủ sau màn lần lượt thôi động phá diệt đại kiếp, là tồn tại siêu việt Đế Thích Thiên, căn cứ suy đoán dựa theo tình huống giao thủ thì vị này hẳn là đạt đến Ngưng Thần cảnh đỉnh phong, thậm chí nửa bước tiến tới Hóa Thần cường giả, cường hãn cỡ nào?

Đại Ma Thần tuyệt đối cũng không kém.

Còn có Tiểu Tam Tiểu ắt chính là cường giả Hóa Thần cảnh không thể nghi ngờ.

Tồn tại tuyệt thế như thế mà lại bị tiêu diệt chẳng khác gì sâu kiến.

Thậm chí ngay cả giãy dụa một chút cũng không làm được.

"Xích Tùng Từ rốt cục mạnh cỡ nào? Chân Thần? Ít nhất cũng là cường giả Chân Thần, bằng không sao có thể dễ dàng diệt sát được Tiểu Tam Tiểu?"

Sở Dương cười khổ một tiếng, hắn phát hiện thực lực bản thân cực kỳ nhỏ yếu.

Gặp phải cường giả Ngưng Thần cảnh thì hắn còn khả năng chém giết; đối mặt Hóa Thần thì chỉ có thể đợi bị giết; còn như gặp Chân Thần? Có lẽ thời

một hơi cũng có thể hóa hấn thành tro bụi.

Trên Thiên Vũ đại lục còn tồn tại trên cả Chân Thần.

Nghĩ tới đây, hấn nhếch nhếch miệng, cúi người hành lễ với không trung, cung kính nói: "Đa tạ tiền bối xuất thủ!"

"Người làm cũng không tệ lắm, nhưng như thế vẫn chưa đủ!"

Dứt lời, một loại khí cơ nào đó đã biến mất không còn tăm tích.

"Còn chưa đủ à?"

Sở Dương bất đắc dĩ, quay người về tới trên tường thành.

"Dương nhi, vị vừa rồi là?"

Kiểm Thánh lộ ra vẻ kinh sợ trước nay chưa từng có.

Đại Dương Gia và Đại Ma Thần tuy mạnh nhưng hấn có thể đối mặt, Tiểu Tam Tiểu cũng chỉ khiến hấn giật mình mà thôi, nhưng vị mới rồi khiến hấn thật sự chấn động.

Đặc biệt là bốn đạo kiếm khí kia khiến hấn cảm giác ngưỡng mộ.

Khiến kiếm tâm của hấn cũng phải thần phục.

"Hấn chính là Xích Tùng Tử tiền bối!"

Sở Dương đã từng đề cập tới.

Kiểm Thánh nghe thế thì gật đầu: "Hóa ra là vị tiền bối kia, trách không được. Bốn đạo kiếm khí vừa rồi khiến ta có cảm giác thanh niên vén ra mây mờ, tựa hồ ta thấy được diễn hóa kiếm hai mươi tư?"

"Kiếm hai mươi tư?"

Vô Danh cũng trở về lại, hấn chợt phát hiện hấn hiểu thiên hạ này còn kém xa thanh niên trước mắt. Nhưng lời của Kiểm Thánh lại khiến hấn bị hấp dẫn tinh thần.

Bộ Kinh Vân và Nhiếp Phong chỉ lặng lặng đứng đó.

Hai người bọn họ bị ai phát hiện, trong chiến đấu như thế mà chỉ có tác dụng tối đa là phụ trợ.

Kiểm Thánh thừa nhận, nhìn thẳng Vô Danh: "Không sai. Nếu người không đột phá thì e là không có cơ hội đuổi kịp ta!"

Kiểm Thánh ngừng đầu tựa như có nghi hoặc: "Ta chẳng những thấy được cách diễn hóa kiếm hai mươi tư mà thậm chí còn thấy được... Tựa hồ một phương kiếm giới, nhất kiếm diễn vạn pháp, nhất kiếm thành thiên địa!"

Vô Danh toàn thân đại chấn.

Sở Dương lại lộ ra vẻ giật mình, lại như có điều suy nghĩ.

Chờ khi bọn hấn trở lại hoàng cung thì toàn bộ phản loạn trong hoàng thành đã bị bình định hoàn toàn.

"Chỉ tôn, tất cả mọi người đáng giết đã giết, nên bắt đã bắt, trải quan trận này thì hoàn thành không còn gian nan khổ cực nữa!"

Đoạn Lăng toàn thân nhuốm máu, sát khí bùng bùng, quỳ một gối xuống đại điện, thanh âm âm vang rung động.

Sở Dương gật đầu: "Làm không tệ! Đoạn Lăng, ta cho người toàn quyền quyết định mọi chuyện, diệt sạch những tông phái cùng gia tộc tham gia lần phản loạn này cho ta. Đương nhiên, đừng quên thư tịch và truyền thừa võ học của bọn hấn!"

"Vâng, chí tôn!"

Đoạn Lăng mừng rỡ.

"Từ nay về sau, ta sắp sáng tạo ra thịnh thế trước nay chưa từng có!"

Sở Dương đứng dậy, giang hai cánh tay ra.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Toa Chư Thiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 195: Đồ Long

Sở lịch năm đầu tiên, chí tôn diệt Vô Thần Tuyệt công, lật đổ chính sách tàn bạo của chí tôn đời trước, giáng lâm hoàng thành, đăng đỉnh chí tôn.

Sở lịch năm thứ ba, Đông Doanh xâm lấn, thiên hạ thông phái cùng phản loạn nhưng bị chí tôn nghịch chuyển càn khôn, diệt sạch tất cả.

Cùng năm, chiến tướng Đoạn Lăng suất lĩnh ám vệ bình định tông môn phản loạn thiên hạ.

Đến tận đây thiên hạ đại định.

Sở lịch năm thứ tư, chí tôn đổi thành Sở Hoàng.

Cùng năm, Sở Hoàng thành hôn cùng Minh Nguyệt, định là hoàng hậu.

Sở lịch năm thứ sáu, Sở Hoàng mệnh Đoạn Soái đông chinh, san bằng Đông Doanh; mệnh Nhiếp Soái bắc chinh thẳng tới Hàn Lãnh băng nguyên; mệnh Độc Cô soái tây chinh tới tận cùng trời, Danh bộ soát nam chinh cấm cờ Đại Sở.

Sở lịch năm thứ mười, phạm là những nơi có đất liền thì đều bị chinh phục.

Cùng năm, Sở Hoàng thành lập nội các xử lý chính sự, lại tổ kiến võ các để dẫn đạo cường giả trong thiên hạ.

Cùng năm, Sở Hoàng tự mình biên soạn cơ sở toán học, cơ sở vật lý học, cơ sở hóa học, bắt đầu phổ biến thiên hạ.

Chỗ sâu trong hoàng cung có hai người đang ngồi.

"Toán học, vật lý cùng hóa học của người thật có ý tứ, có sự biến hóa ảo diệu sau cùng của vật chất chí lý, tiến hành thuyết minh theo một phương thức khác."

Xích Tùng Tử lật xem ba quyển thư tịch, thỉnh thoảng gật đầu.

Sở Dương cung kích hết mực.

Sở lịch năm thứ tư hấn đổi thành Hoàng, thời điểm đại hôn vì lấy cớ này mà thôi động Hiên Viên kiểm triệu hoán Xích Tùng Tử đến, tìm đủ mọi cớ mới giữ được lão tổ tông này lại.

Có thể giữ lại thì có thể làm việc cho ta.

"Tuy có chút lực lượng nhưng cũng chỉ là ngoại lực mà thôi, căng hết cỡ cũng không đánh tan được không gian bí lũy, muốn có lợi ích gì?"

Xích Tùng Tử trong mắt lấp lóe kiếm quang, thôi diễn không ngừng, vậy mà căn cứ cơ sở tài liệu giảng dạy từ ba quyển thư tịch này lại thôi diễn ra vô số biến hóa, thậm chí đạt đến tình trạng không thể tưởng tượng nổi.

Sở Dương cười nói: "Có thể tạo phúc cho vạn dân là được rồi mà?"

Xích Tùng Tử nói: "Nhưng không có lợi cho võ đạo. Nếu phát triển tiếp thì vật chất sẽ cực phồn thịnh nhưng cũng sẽ bị tiêu hao cực độ, đến lúc đó thiên địa nguyên khí sẽ suy kiệt nhanh chóng, võ đạo xuống dốc."

Sở Dương giật nảy cả mình, nghĩ đến thế giới kiếp trước thì không khỏi do dự: "Tiền bối có muốn thu hồi hay không?"

Xích Tùng Tử khoát tay nói: "Không cần thiết. Chỉ cần thế gian thái bình là đủ rồi, tương lai ai có thể nắm chắc được?"

Sở Dương biểu lộ cảm xúc, trong lòng hơi động, không khỏi hỏi: "Tương lai biến hóa khó lường, nắm chắc được thì tốt quá! Tiền bối, người không muốn xem thế giới này sẽ thế nào sao?"

Xích Tùng Tử nói: "Có gì đáng xem? So ra kém kiếm đạo vạn nhất. Mặt ngoài phù phiếm, không có ích cho võ đạo, ngược lại chỉ khiến cho dục vọng hồng trần khí càng thêm nồng hậu dày đặc, không có lợi cho tu hành."

Sở Dương như có điều suy nghĩ.

Hắn châm một ly trà cho Xích Tùng Tử, vội vàng cười nói: "Tiền bối, liên quan tới Thôn Thiên Ma Công, ngài có thể trợ giúp một chút không?"

Xích Tùng Tử nhìn Sở Dương một chút, nói: "Nạp thiên địa để bản thân sử dụng. Dù cho sửa lại như thế nào chăng nữa, nếu ngươi tu luyện thì tương lai ắt có đại kiếp."

Sở Dương khó hiểu hỏi: "Tại sao lại nói như thế?"

Xích Tùng Tử giải thích: "Cướp đoạt thiên địa, cướp đoạt tạo hóa nên bị người ghen, bị trời ghét, há có thể không có kiếp nạn?"

Sở Dương thoải mái nói: "Đạo tu hành vốn là nghịch thiên mà đi, một bước một tiểu kiếp, ba bước một đại kiếp thì sao lại sợ? Tăng thực lực lên mới là căn bản."

Xích Tùng Tử hơi bất ngờ, gật đầu nói: "Ngươi ngược lại nhìn rất thoáng. Muốn cải tiến Thôn Thiên Ma Công của nhị ca thì nhất định phải tham khảo công pháp độ hóa của Phật gia, lấy thanh tịnh vô vi của Đạo gia làm căn cơ, tổng hợp hết lại mới có mấy phần khả năng, đạt tới hoàn mỹ."

"Vậy dễ xử lý!"

Sở Dương cười thần bí, lật ra từng quyển bí tịch như Đại Nhật Như Lai chương, Phổ Độ tâm kinh, Chuyển Luân kinh.

"Thiên Diệt kiếm kinh?"

Xích Tùng Tử nhìn lướt qua, lập tức cảm thụ tịch tuyệt học của Vô Sinh kiếm tông, sau khi lật lướt qua thì hơi dè dặt, không khỏi gật đầu: "Hay cho Vô Sinh kiếm tông, biến hóa vô tận, trực chỉ phá diệt kiếm đạo, thậm chí diễn hóa tận cùng lại siêu việt kiếm đạo của ta."

Lần này Sở Dương thật sự cả kinh.

Thiên Diệt kiếm kinh chỉ có thể tu luyện tới Đại tông sư mà thôi, Xích Tùng Tử chỉ nhìn một lần không ngờ lại phỏng đoán diễn hóa đến mức đáng sợ kia.

"Không tệ, không tệ!"

Xích Tùng Tử nhìn thật sâu Sở Dương một chút, không hề hỏi kỹ.

"Đúng rồi tiền bối, đây là tâm đắc sau khi ta lĩnh hội Thôn Thiên Ma Công, ngài nhìn xem có hữu dụng không?"

Hơn mười năm qua Sở Dương thôi diễn bộ công pháp kia không ít, đáng tiếc năng lực của hắn đích xác có hạn, không có thập toàn thập mỹ.

Xích Tùng Tử nhìn xong thì hơi ngạc nhiên: "Ồ, ngộ tính của tiểu tử ngươi thật phi phàm, đáng tiếc cảnh giới giới hạn nên khó có thể hoàn thiện được. Ta cũng có lướt qua bộ công pháp kia, bây giờ có cái khác tham khảo, cộng thêm kíp nổ ngươi thôi diễn ra thì không khó cải tiến."

"Vậy xin đa tạ tiền bối!"

Sở Dương đại hi: "Tiền bối, ta còn muốn biên soạn một bộ võ điển, trình bày hệ thống phương pháp tu luyện trực chỉ phá toái hư không, ngài thấy thế nào?"

Nơi này phá toái hư không hơn xa chỗ kia của thế giới Đại Đường.

"Ngươi có chí lớn như thế?"

Xích Tùng Tử bỏ thư tịch xuống, hơi chăm chú.

Sở Dương chăm chú nói: "Người một kiếp sống, đi tới thế gian một lần thì cũng nên lưu lại chút gì đó. Ta đạt được truyền thừa của Xi Vưu, đạt được y bát của Hiên Viên Hoàng Đế, lại có ngài ở bên cạnh cho nên mới muốn truyền thừa tiếp "đạo" của các ngươi, cũng có thể khiến cho thế nhân vĩnh viễn nhớ kỹ ba người các ngươi, đời đời truyền thừa, vĩnh thế không dứt, lại có thể làm căn bản cho hoàng triều để trấn áp Trung Châu!"

"Truyền thừa sao!"

Xích Tùng Tử suy nghĩ sâu xa.

Sở Dương lắng lắng ngồi, không tiếp tục quấy rầy.

Xích Tùng Tử biểu lộ cảm xúc: "Ngươi nói đúng, lưu lại truyền thừa cũng là tự thân ấn ký. Dù sao phương thế giới này cũng là do ta sinh ta nuôi, nói ta là phụ mẫu cũng không đủ. Đây là rễ, là bản, đã có năng lực thì nên lưu lại chút truyền thừa vậy."

Sở Dương vội vàng lấy lòng: "Ngài nhìn xa trông rộng, lại không quên gốc, là mẫu mực cho chúng ta!"

Xích Tùng Tử chỉ nhàn nhàn nhìn hắn nói: "Ngươi viết ra truyền thừa của đại ca và nhị ca, sau khi cải tiến Thôn Thiên Ma Công thì ta thử biên soạn một bộ võ điển xem sao!"

Sở Dương cẩn thận nói: "Tiền bối, ngài lấy kiếm đạo làm chủ, không bằng ta lại tìm mấy người phụ trợ? Cũng có thể tra thiếu bổ lậu?"

Xích Tùng Tử không có cự tuyệt: "Ít nhất là Đại tông sư!"

Sở Dương cười mỉm.

Sở Dương đã rất lâu rồi không để ý đến tục sự.

Hắn hiện tại tinh lực chủ yếu đặt trên việc thôi diễn Ngũ Đế kinh.

Đại tông sư còn chưa viên mãn, nhưng với thiên phú của hắn thì sớm muộn gì cũng sẽ đạt tới. Nhưng từ sau Đại tông sư thì hắn còn chưa có công pháp tu luyện cụ thể.

Vô luận là pháp môn của Hiên Viên Hoàng Đế hay truyền thừa của Xi Vưu cũng đều không thích hợp với hắn.

"Pháp, võ, tâm linh!"

Sở Dương ngồi xếp bằng trên long sàng, tâm tư linh hoạt kỳ ảo, suy nghĩ bản thân.

Trước mắt chỉ có phương diện tâm linh là có phương pháp tu luyện cụ thể, hắn muốn đi võ đạo nhưng lại không có cửa để tiến, nếu đi pháp tu thì tạm thời cũng không có phương pháp tu luyện cụ thể.

Hắn căn cứ theo tình huống của bản thân mà tự mình thôi diễn.

Đường này gian nan.

Dù là nhờ thời gian chất chồng nhưng cũng không nhất định sẽ thành công.

Đây cũng là nguyên nhân khiến Sở Dương nghĩ hết biện pháp giữ Xích Tùng Tử lại, lại lấy truyền thừa làm dẫn để đối phương biên soạn võ điển. Biên soạn võ điển là khai sáng hệ thống căn nguyên, tuyệt đối có chỗ tốt cho hắn.

Đảo mắt lại qua mười năm.

Thiên hạ phồn vinh, võ đạo hưng thụ, thiên tài tầng tầng lớp lớp nhưng đều được hoàng triều hót hết để làm việc cho họ.

Thậm chí tại một năm trước, có một vị trẻ tuổi phát minh ra điện, Sở Dương sau khi biết được thì sững sốt một hồi lâu, sau đó lắc đầu cười không để ý nữa.

Một ngày này, Đoạn Lăng đến đây.

"Ngô Hoàng, ngày Kinh Trập sắp đến!"

Đoạn Lăng sở hữu tu vi tuyệt đỉnh, tay nắm đại quyền, lại tham dự biên soạn võ điển nên khí chất bất động như núi, nhưng đối mặt Sở Dương thì vẫn cung kính như cũ.

"Đến lúc rồi sao?"

Sở Dương nở nụ cười đã thật lâu không thấy.

"Vậy thì đi thôi!"

Một ngày này, chỗ sâu trong hoàng cung dâng lên từng đạo kiếm quang, xẹt qua chân trời, biến mất phương xa.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Toa Chư Thiên* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 196: Ngoài ý muốn

Một ngày này, chung quanh Thần Long đảo sóng biển ngập trời, sóng lớn xô bờ.

Nơi ngày nguyên bản cư trú một tộc tên là Thủy tộc, tộc này không phục thống trị mà chỉ bái thần long, sau khi bị Đoạn Lăng diệt đi thủ lĩnh thì những người còn lại đều hợp nhất.

Từ sau đó, Thần Long đảo liền trở nên hết sức thanh tịnh.

Nhưng mà truyền thuyết nơi này cư trú một con thần long.

Một ngày này, bọn người Sở Dương ngược không mà đến, hạ xuống trên một ngọn núi.

"Ngày Kinh Trập năm nay thần long sẽ hiện thân!"

Đoạn Lăng hết sức kích động: "Đồ sát thần long, lại chờ mong, lại thấp thỏm!"

Dương Phong nói: "Thần long là thủy thú trong truyền thuyết, nhưng tình huống thực tế chỉ có mỗi chúng ta biết, nó chẳng qua là hung thú mà thôi. Thế nhân sợ nên mới dùng thủy thú để an ủi bản thân, cũng không nghĩ thử xem thần long ngao du chân trời sao lại quản chuyện nhân gian? Cái gọi là thủy thú chẳng qua là lời nói không có căn cứ."

Bộ Kinh Vân và Nhiếp Phong đều gật đầu.

Ngoại trừ bọn hần ra thì còn có bọn người Dương Tiểu Vũ, Minh Nguyệt, Đệ Nhị Mộng.

Đây là một đội ngũ cực kỳ xa hoa.

HÔNG... HÔNG... HÔNG...

Một tiếng long ngâm vang vọng đất trời, chỉ thấy mặt biển xa xa điện nhiên toát ra một cột sóng lớn cao trăm trượng quét sạch thiên địa, ngay sau đó là một con cự long đằng không mà lên, lắc đầu vẩy đuôi dài chừng trăm trượng, uy vũ vô cùng.

"Thần long!"

Tất cả mọi người chấn động toàn thân, trong mắt toát lên vẻ hưng phấn, còn cả phần e ngại cảm thấy thật sâu trong đáy lòng.

Kìa dù sao cũng là thần long.

Cho dù bọn hần đạt đến Đại tông sư thì cũng khó có thể bình tĩnh.

"Là ta tới hay các ngươi đi?"

Sở Dương ngược lại hai tay chấp sau lưng, hết sức bình tĩnh.

Ở trong Nạp Hư giới của hần còn cả Ma Long ở thế giới Đại Đường, Hóa Kỳ Lân của thế giới này, có Đế Thích Thiên một thân tinh nguyên Phượng huyết, cộng thêm thân thể của Long Quy bị Xích Tùng Tử diệt sát, rồi cả long cốt của Hiên Viên Hoàng Đế nữa.

Có những thứ này thì sao hần có thể không bình tĩnh được?

"Chúng ta thử trước một chút nhé?"

Đoạn Lăng đã ma sát quyền chưởng.

Dù là Nhiếp Phong cũng kích động.

"Vậy thì đi đi!"

Sở Dương phát phát tay, đám người nhảy lên một cái, lao vun vút tới nghênh đón thần long.

"Ta cũng đi!"

Minh Nguyệt phát phát tay, khôn kịp chờ đợi bay đi.

"Chờ một lát các ngươi sẽ biết sự lợi hại của thần long!"

Sở Dương hé miệng cười một tiếng.

Trong nguyên tác, Đế Thích Thiên suất lĩnh một nhóm anh tài cùng thần binh mạnh nhất võ lâm lúc đó, hợp lực lại mới chặt vật oanh sát được thần long.

Bây giờ đoàn người Nhiếp Phong tuy không thua đội ngũ trong nguyên tác nhưng muốn giết chết thần long cũng hết sức khó khăn.

Đám người vây công, đại chiến thần long.

Chưởng lực khai sơn, quyền kinh toái địa, kiếm quang ngút trời khiến cho cả vùng võ vụn bát nháo không chịu nổi.

May mắn đây là đảo hoang, nếu ở trên đất bằng thì không biết đã dẫn phát bao nhiêu tai nạn.

HỒNG! HỒNG! HỒNG!

Thần long tuy có lân giáp nhưng vẫn bị đánh đến rống lên, nhưng trong lúc nhất thời, mấy người Nhiếp Phong cũng hết sức khổ sở.

VÚT!

Thần long quần đuôi chạy trốn tới phía Sở Dương.

"Người muốn chết sớm hơn sao?"

Sở Dương mỉm cười, đột nhiên chém ra tâm linh kiếm khiến cho thần long đờ ra rồi rơi xuống dưới. Hắn giảm mạnh bước chân tựa như súc địa thành thốn, đi tới trên đỉnh đầu thần long.

"Thế gian này đã không còn thần thú!"

Một quyền hạ xuống đánh nát óc thần long, tịch diệt sinh cơ.

Hắn phát ông tay áo, thu nó vào trong Nạp Hư giới.

Gọn gàng linh hoạt, bọn người Đoạn Lăng nhìn trừng mắt.

Dương Phong không khỏi tắc lưỡi: "Vẫn là đại sư huynh lợi hại!"

Hắn mặc dù tiến bộ không ngừng nhưng vẫn kém xa Sở Dương.

Về phần xưng hô thì đây là sự ăn ý trong lòng bọn hắn.

Nhiếp Phong cười khổ lắc đầu: "Chúng ta đánh nửa ngày cũng không bằng một quyền của đại sư huynh!"

Minh Nguyệt lại hết sức đặc ý nói: "Ai bảo hắn là Sở Hoàng chứ?"

Sở Dương cười nói: "Đi thôi, sau khi trở về chúng ta sẽ mở một hội thịnh yến thần thú!"

Mọi người sáng mắt lên, không ngừng hưng phấn.

VÚT!

Đám người phá không mà đi, Thần Long đảo khôi phục lại vẻ thanh tịnh, chỉ là cái tên này đã hữu danh vô thực. Đợi một số năm sau thì nơi này lại xuất hiện nhiều rắn, cũng coi như thành một loại Thần Long đảo khác.

Sau khi trở về, Sở Dương lấy ra một bộ phận Long nhục, Long Quy nhục, Kỳ Lân nhục giao cho đầu bếp nấu nướng, đêm cùng ngày tổ chức một bữa thần thú yến.

Về phần bộ phận tinh hoa thì hắn giữ lại.

Độc Cô Hải xem như lão nhân trong hoàng thành, hắn kẹp một miếng Long nhục Thần Hí mà không khỏi bui ngủ liên tục: "Có thể ăn một miếng Long nhục thì đời này không tiếc!"

"Có thần vật như này, nói không chừng chúng ta cũng có thể dòm ngó cánh cửa võ đạo vô thượng!"

Thích Vũ Tôn đã bắt đầu ăn.

Về phần bọn người Kiếm Thánh, Vô Danh, Đoạn Lăng thì đã sớm động đũa.

Sau khi nếm qua thì mọi người không khỏi khí huyết sôi trào, quanh thân thần mạng lấp lóe, hiển nhiên đều chiếm được không ít chỗ tốt, thậm chí ngay tại chỗ có mấy vị Tông sư đột phá tới cảnh giới Đại tông sư.

Như bọn người Đoạn Lăng thì đánh chắc cơ sở một cách triệt để để tương lai tiến quân võ đạo vô thượng.

Ngay cả Kiếm Thánh cũng chiếm được không ít chỗ tốt.

Thời gian như trôi đi, không thể ngừng lại, nhi tử của Sở Dương cũng đã mười tám tuổi, đây là hải tử duy nhất của hắn và Minh Nguyệt.

Mười tám tuổi đã có tu vi Đại tông sư, cũng bắt đầu xử lý chính vụ.

Một ngày này, chỗ sâu trong hoàng cung truyền ra từng tiếng reo hò.

"Võ điển rốt cục thành công!"

Nhìn quyển thư tịch trong tay, Sở Dương kinh hi hết mực.

Bộ võ điển này bắt đầu tu luyện từ hậu thiên thẳng đến Chân Thần cảnh.

Xích Tùng Tử có tu vi Chân Thần, hẳn đã từng nói với Sở Dương là sau Chân Thần sẽ phá toái hư không, nếu không phải ví di chí của Hiên Viên thì hẳn đã sớm rời đi.

Có võ điển thì Đại Sở hoàng triều đã có bảo điển truyền thế.

Đồng thời Thôn Thiên Ma Công dung nhập hai nhà Phật đạo nên cũng triệt để cải tiến, có thể trực tiếp hóa đi sát khí trong tinh nguyên.

"Thôn Thiên Ma Công từ đây đổi thành Thôn Thiên công!"

Sở Dương bấy giờ sửa lại danh tự.

Một ngày này, quần thần đại yến, không không chúc mừng.

Có võ điển thì bọn hắn có đường tu luyện, có thể thẳng tới con đường vô thượng cho đến phá toái hư không, đám võ giả bọn hắn sao có thể không cao hứng.

Ba ngày sau, Sở Dương lần nữa tìm được Xích Tùng Tử.

"Tiền bối, ta vẫn muốn căn cứ tình huống của bản thân để sáng chế ra công pháp thích hợp nhưng một mực không thành công, chẳng hay ngài có thể giúp ta thăm khảo một chút không?"

Sở Dương cố gắng hơn hai mươi năm nhưng không thành công nên hơi nóng nảy.

Xích Tùng Tử hỏi: "Ngươi nếu tu luyện võ đạo thì có thể đi con đường của Xi Vưu; nếu pháp tu có thể chọn lựa phương pháp của Hiên Viên, đầu gối cũng có võ điển để tham khảo, tại sao còn muốn tự mình thôi diễn?"

Hơi do dự, Sở Dương lập tức nói ra tình huống của bản thân.

Xích Tùng Tử chấn kinh đứng lên: "Ngươi nói cái gì? Ba trăm sáu mươi lăm khiêu huyết diễn hóa thành một bộ tinh thần đại trận đồ?"

Sở Dương khó hiểu nói: "Tiền bối, chuyện gì có gì phải ngạc nhiên?"

Xích Tùng Tử nghiêm túc nói: "Lấy Hiên Viên kiếm và Hổ Phách đao ra!"

Sở Dương cảm thấy mức độ nghiêm trọng của sự việc nên không do dự lấy hai thanh thần binh từ trong Nạp Hư giới ra, đặt trên mặt bàn.

Chỉ thấy Xích Tùng Tử vung bàn tay lớn lên, hư không xuất hiện một đạo kẽ nứt, liền gặp được một phương kiếm giới tràn ngập đủ loại kiếm khí, nhưng từ chỗ sâu nhất toát ra một thanh kiếm lưu quang lóe lên, chỉ thấy một phương kiếm giới này bỗng nhiên thu nhỏ, chui vào trong kiếm.

Sở Dương thấy thế thì co rụt con ngươi lại, hẳn lại ngấm trộm nghe đến từng tiếng kêu thảm, sau cùng tịch diệt.

Xích Tùng Tử trao một phát đã bắt được thanh thần kiếm.

Lúc này, Hiên Viên kiếm và Hổ Phách đao hơi chấn động.

"Lão hòa kếp!"

Xích Tùng Tử vuốt khế thanh kiếm một lát, trong mắt lộ ra vẻ quyết tuyệt, quăng tới trước nói: "Đi thôi, khôi phục bản nguyên!"

VÚT!

Thần kiếm hạ xuống, Hiên Viên kiếm và Hổ Phách đao rung động kịch liệt, lại lẳng không băng tay, vừa vận tạo thành thể tam giác cùng thần kiếm.

Lập tức một cỗ khí tức mệnh mông tràn ra, tựa như hủy thiên diệt địa, lại như bao dung vũ trụ.

"Cầm!"

Xích Tùng Tử điểm ngón tay, một màn sáng xuất hiện bao phủ gian phòng, không để khí tức tiết lộ ra dù chỉ một chút.

Sở Dương thờ chậm lại, hai mắt chăm chú nhìn chằm chằm ba thanh thần binh.

ONG...

Hai kiếm một đao xoay tròn một lát rồi bỗng nhiên hợp lại, quang mang lóe lên khiến Sở Dương nhú mắt lại, chỉ thấy ba kiện thần binh đã biến mất không thấy đâu, giữa không trung xuất hiện một khối đá xám có ba trăm sáu mươi góc cạnh, bên trên là một đồ hình huyền ảo khó lường, ần ần chia làm năm khối.

"Ta hiểu được, ta rốt cục hiểu rõ!"

Xích Tùng Tử nhìn chăm chăm hòn đá, tựa như cười mà không phải cười, vô cùng kỳ dị, hần điểm một ngón tay thì chỉ thấy trên không trung xuất hiện một hòn đá hư ảo, sau đó triển khai tào thành một đồ hình lập thể.

Thần đồ chia thành năm phần, khám nạm bên trong.

Sở Dương thất thanh nói: "Đây chẳng phải là khiếu huyết đại trận trong cơ thể ta sao?"

Xích Tùng Tử thờ dài nói: "Lúc ấy ba huynh đệ chúng ta còn đang kỳ quái là sao hòn đá này lại có thể có ba trăm sáu mươi góc cạnh? Thần đồ sao lại ần ần chia làm năm khối? Lúc ấy không có hiểu được thấu đáo, chỉ coi thần đồ có năm loại đại đạo chi đồ nhưng nào biết lại ần chứa bí mật chung cực của Tông sư! Bây giờ lại quay đầu thì đã muộn!"

Sở Dương hỏi: "Hòn đá này rốt cục có lai lịch gì? Sao có thể chế tạo ba thanh thần binh?"

Ở sâu trong mắt hần lại lóe ra những loại suy đoán.

Trong Chiến Thần điện ở thế giới Đại Đường thì xuất hiện chu thiên khiếu huyết tạo thành đại trận đồ án.

Hòn đá không hiểu trước mắt cũng ần chứa điều bí mật này.

Hai thứ này có liên quan gì nhau không?

Xích Tùng Tử đã bình tĩnh lại: "Thiên ngoại thần thiết, chất không biết. Lúc ấy chúng ta lĩnh hội đồ này, mỗi người ngộ đạo riêng, sau đó tách ra thì tâm hữu linh tê, dùng đạo của bản thân rót vào trong đó nên tảng đá liền chia ra làm ba, bị chúng ta luyện chế thành thần binh của bản thân!"

Sở Dương nói: "Như thế thì khối kỳ thạch này ắt có lai lịch bất phàm!"

Sao có thể bình thường?

Sáng tạo ra tam tổ của Nhân tộc, khai sáng võ đạo thịnh thế.

Lại phân biệt thành Hiên Viên kiếm, Hồ Phách đao và thần kiếm của Xích Tùng Tử, thực không thể tưởng tượng nổi.

Bây giờ phản bản quy nguyên lại không có sai lệch chút gì, hoàn toàn bình thường.

Xích Tùng Tử chỉ nhìn một lát rồi thờ dài một tiếng, đẩy hòn đá tới trước người Sở Dương rồi nói: "Tất nhiên lai lịch không nhỏ! Bởi nó mà huynh đệ ba người chúng ta bất hòa, sau cùng chỉ còn lại một mình ta, bây giờ lại phát hiện nguoi mới thật sự là người hữu duyên, không thể không nói đây là một sự mỉa mai. Nếu đã hữu duyên với nguoi thì đưa cho nguoi vậy!"

"Tiền bối, thứ này quá trân quý!"

Tuy mắt nóng rất nhưng Sở Dương vẫn cự tuyệt.

"Sắp rời đi nên không bằng để lại!"

Xích Tùng Tử bước ra một bước đã biến mất không thấy tăm tích: "Ba năm sau trên Lăng Vân quật ta sẽ phá toái hư không, chứng đạo mà đi!"

Thanh âm lượn lờ, ần vào chân trời.

Sở Dương kinh ngạc một lát rồi cười khổ một tiếng, hai tay khẽ vỗ đặt hòn đá vào trong ngực, hần liền chấn động toàn thân, không tự chủ được nhìn thần đồ ở phía trước.

ONG!

Trước mắt hần run lên, thức hải chấn động.

Từ nơi sâu xa, ba trăm sáu mươi lăm khiếu huyết trong cơ thể cũng cảm giác được mà cùng nhau chấn động, tạo thành cộng hưởng với hòn đá.

Sở Dương phát hiện mình đã đi tới chỗ sâu trong thương khung, chung quanh là ba trăm sáu mươi lăm ngôi sao đang xoay chuyển chậm rãi, chuyển động không ngừng theo một quỹ tích cố lão.

Khiếu huyết trong cơ thể cũng y như thế.

Nhưng sau một khắc, những ngôi sao này đồng thời chấn động, phi tốc xoay tròn.

Tựa hồ toàn bộ thiên địa đều bị kéo theo.

Ngay sau đó, năm ngôi sao ở chính giữa nhất lần lượt nổ tung hóa thành lỗ đen, tiếp theo biến thành một tuyến nhãn.

Sở Dương ngơ ngác đứng đó nhìn sao trời diễn hóa, ghi tạc trong lòng, đồng thời trí tuệ chi hỏa trong đầu ở thời khắc này cháy hừng hực, hiểu rõ một loại đạo lý nào đó.

ONG...

Sau cùng trước mắt hắn tối sầm lại, Sở Dương vẫn đứng trong phòng, trong ngực vẫn ôm một hòn đá vô cùng kỳ dị.

"Tạo hóa, tạo hóa quá tốt!"

Giờ khắc này, Sở Dương hết sức kích động.

Hòn đá mới rồi cộng hưởng với mình, linh ngộ con đường phải đi tiếp theo.

Trong lòng đã có dàn khung đại khái, chỉ cần bổ sung thì có thể thành hình cụ thể, hoàn toàn thích hợp công pháp bản thân tu luyện.

"Ngươi rốt cục có lai lịch gì?"

Sở Dương nhìn chăm chăm hòn đá, lại phát hiện năm bộ phận phân biệt trên thần đồ đã triệt để hợp lại, hẳn lúc này có minh ngộ.

Cơ duyên chỉ có một lần vừa rồi.

Hắn khe khẽ thở dài, tâm niệm vừa động đã thu hòn đá vào trong Nạp Hư giới.

Sở Dương rời khỏi gian phòng thì đã thấy Minh Nguyệt đi tới.

Sở Dương hỏi: "Lông mày ngươi không giãn, có chuyện gì xảy ra sao?"

Minh Nguyệt nói: "Kiếm Hoàng ước chiến Vô Danh, đại chiến tại đất Kiếm tông, kết quả hai người lần lượt trọng thương, nếu không phải Nhiếp Phong sớm phát hiện đuổi tới kịp thời thì không chừng hai người đã chết chôn dưới núi, hơi xúc động thôi."

"Không chết thì tốt!"

Sở Dương khoe miệng co giật.

Kiếm Hoàng và Vô Danh mặc dù không phải thân huynh đệ nhưng còn hơn cả thân huynh đệ, đều là thiên tài kiếm đạo, lại một mực áp chế không giao đấu cho đến tận giờ.

Trong nguyên tắc thì sau khi hai người giao đấu thì đều lần lượt tịch diệt.

Cải biến nhiều như vậy, hai vị này vẫn thiếu chút đi lên đường xưa.

Minh Nguyệt nhún nhún vai: "Đúng thế thật, không chế thì tốt, hy vọng bọn họ có thể phá rồi lại lập đi!"

Sở Dương lại không thêm đề ý.

Bắt đầu từ một ngày này, hắn truyền lại đại vị, mấy người Đoạn Lăng cũng từ từ giao ra quyền lực, bắt đầu tham tỉnh võ đạo.

Ba năm sau.

Sở Dương đứng dậy, từ đáy lòng lộ ra tiểu dung: "Con đường đã thông, chi đội tỉnh tu!"

Chỉ dùng thời gian ba năm, hắn đã hoàn thiện công pháp.

Không làm kinh động bất cứ ai, hắn bay lên không, biến mất trong hoàng cung.

Xích Tùng Tử phá toái hư không cho phép hắn quan sát nhưng không muốn gặp những người khác.

Bên trong Lăng Vân quật, Xích Tùng Tử nhìn phần mộ của Hiên Viên, mím môi một cái, bước ra một bước đi tới trên đỉnh núi.

"Ngươi đã đến!"

Vừa vặn Sở Dương đuổi tới.

Sở Dương hơi không ngừng nói: "Tiền bối, ngài thật muốn rời khỏi?"

Xích Tùng Tử nói: "Trong nhân thế đã không còn sự tình khiến ta lưu luyến! Đúng rồi, ta lưu lại đạo thống ở Thục Sơn, người đừng diệt đạo thống của ta!"

Sở Dương dở khóc dở cười: "Không phải là lưu lại võ điển sao?"

Xích Tùng Tử nói, điểm ra một chỉ rơi vào mi tâm Sở Dương: "Ta lưu lại con đường kiếm đạo thuần túy. Kiếm đạo của ta, hôm nay tất cả đều truyền cho ngươi!"

Sở Dương dừng một chút, sửa lại xưng hô: "Đa tạ, sư phụ!"

Xích Tùng Tử hé miệng mà cười, chập ngón tay như kiếm vách lên trên không một cái, chợt quát lên: "Mở cho ta!"

Hư không lúc này đã nứt ra một vết nứt, từ bên trong tiết lộ ra khí cơ đáng sợ, đồng thời là một cỗ hấp lực thôn phệ chư thiên vạn giới, chỉ chớp lát đã nuốt Xích Tùng Tử vào trong.

"Không tốt, mau lui lại!"

Thanh âm lo lắng của Xích Tùng Tử mới truyền ra thì hấp lực cũng đã hút Sở Dương vào trong.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Toa Chư Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.